

Δαίμονες των Σκιών

Το Παιχνίδι των Ράζλερ
Τόμος 5ος

**Κώστας
Βουλαζέρης**

© Κώστας Βουλαζέρης

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/koualanara>

ISBN: 978-618-5031-05-3

ISBN(set): 978-618-5031-00-8

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του [Creative Commons](http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/) <<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Βιβλίο Ένατο
Ο Ανήλιαγος Κόσμος

Κεφάλαιο 1

Έξι Πράγματα που Πρέπει να Γίνουν· ο Βάνμιρ Απεγνωσμένος

Οι τρεις Μετουσιωμένοι πλησίασαν τη Ρικνάβαθ, ταυτόχρονα, και την έλουσαν μέσα στην ακτινοβολία τους. Το φως έγινε τόσο δυνατό που ο Βάνμιρ χρειάστηκε να υψώσει τον καθρέφτη μπροστά του, για να προστατέψει τα μάτια του, πσωπατώντας. Στ'αφτιά του ήρθε το ουρλιαχτό της Καρμώζ, και ανησύχησε για εκείνη. Τι της έκαναν αυτά τα ακατανόητα όντα; Ίσως δεν έπρεπε, τελικά, να τα είχαν αφήσει να...

Αλλά θα μας ανάγκαζαν, ούτως ή άλλως. Το καλύτερο θα ήταν να μην είχαμε έρθει ποτέ εδώ. Όμως, τότε, πώς θα αδρανοποιούσαμε τους Ράζερ;

Τα ουρλιαχτά εντάθηκαν, διαπερνώντας βίαια τ'αφτιά του Βάνμιρ· διαπερνώντας το κρανίο του, τον εγκέφαλό του.

«Ρικνάβαθ!» φώναξε, κατεβάζοντας τον καθρέφτη από εμπρός του και προσπαθώντας, μέσα από μισόκλειστα μάτια, να κοιτάξει τι συνέβαινε. Η ακτινοβολία δεν ήταν τώρα τόσο ισχυρή όσο πριν, και μπορούσε να διακρίνει εντός της μια ανθρώπινη φιγούρα: μια γυναίκα, ανθρώπινη φιγούρα, η οποία αιωρείτο, με τα χέρια ανοιχτά και τα πόδια ενωμένα, και τα μαλλιά της φουσκωμένα γύρω από το κεφάλι της, σαν στέμμα. Τα χαρακτηριστικά, όμως, αυτής της μορφής ο Βάνμιρ αδυνατούσε να τα ξεχωρίσει, γιατί ήταν σκοτεινή, κατάνυρη, καθώς η ακτινοβολία των Μετουσιωμένων την περιέλουζε.

«Ρικνάβαθ...!» Ο Βάνμιρ επιχείρησε να πλησιάσει τη φίλη του, με ένα χέρι τον άρπαξε απ'τον ώμο και τον τράβηξε πίσω.

«Όχι!» σφύριξε ο Σάηρεντιλ κοντά στ'αφτιά του. «Μείνε πίσω· είν' επικίνδυνο. Και κλείσε τα μάτια σου! Θα σου πω πότε να τ'ανοίξεις.»

Ο Βάνμιρ ύψωσε πάλι τον καθρέφτη εμπρός του, αναρωτούμενος τι ακριβώς γινόταν. Και τι θα συνέβαινε στη Ρικνάβαθ, στο τέλος. Αν τη σκότωναν— Αν τη σκότωναν! Τι στο Μαύρο Άνεμο θα έκανε, αν τη σκότωναν;... Αισθανόταν τελείως ανίσχυρος μπροστά σ'αυτά τα

φωτεινά όντα. Δεν μπορούσε με κανέναν τρόπο να τα πολεμήσει. Ή, τουλάχιστον, δεν είχε βρει ακόμα τον τρόπο. Αλλά τίποτα δεν ήταν ακατόρθωτο. Ο Βάνμιρ δεν πίστευε σε ακατόρθωτα πράγματα. Τα πάντα μπορούσε κανείς να τα καταφέρει· τα πάντα μπορούσε να τα λυγίσει, να τα υποτάξει στη θέλησή του. Η Επιθυμία και η Προσπάθεια έφταναν για την επίτευξη οποιουδήποτε σκοπού.

«Ε!» Η φωνή του Σάηρεντιλ. «Γύρνα πίσω! Πού πηγαίνεις, τρισάθλιο δαιμόνιο;»

Ο Βάνμιρ κατέβασε τον καθρέφτη από μπροστά του, στρεφόμενος στον ξανθομάλλη κάτοικο των Αρχέτοπων, ο οποίος κοιτούσε προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση. «Τι είναι;»

«Ο Νάνος μου άρπαξε το σάκο!»

—Κραaaaa!—έκρωξε ο Αετός, φτερουγίζοντας από το κλαδί όπου είχε πιαστεί και πετώντας, γοργά, μέσα στο δάσος—Θα τον πιάσω!—

«Με τα ουρανόλιθινα κομμάτια;» έκανε ο Βάνμιρ.

«Ναι...» γρύλισε ο Σάηρεντιλ.

«Δεν μπορεί νάχει πάει μακριά,» είπε ο Μάηραν, έχοντας ήδη τραβήξει το σπαθί του.

«Μπορεί,» είπε ο Σάηρεντιλ. «Ο Νάνος γνωρίζει παράξενα περάσματα σε τούτα τα μέρη. Αμφιβάλλω αν ακόμα κι ο Αετός θα τον πιάσει. Ή, μάλλον, πιστεύω πως, κατά πάσα πιθανότητα, δεν θα τον πιάσει.»

«Και τι θα γίνουν τα κομμάτια ουρανόλιθου;» ρώτησε ο Βάνμιρ. «Πού τα πηγαίνει;»

«Δεν ξέρω. Αλλά δεν τον εμπιστεύομαι καθόλου...»

«Σας είχε ξεγελάσει από την αρχή, έτσι;»

Ο Σάηρεντιλ ένευσε. «Αυτός ήθελε τον ουρανόλιθο, όχι οι Μετουσιωμένοι.»

Ο Βάνμιρ αισθάνθηκε τις τρίχες του να σηκώνονται. «Σάηρεντιλ, ίσως να κάναμε, τελικά, μεγάλο λάθος που ήρθαμε εδώ...» Στράφηκε, για να κοιτάξει πάλι τη Ρικνάβαθ, και παρατήρησε ότι τώρα η ένταση της ακτινοβολίας είχε ελαττωθεί περισσότερο, αν και εξακολουθούσε να είναι ισχυρή. Η Καρμώζ αιωρείτο, όπως και πριν, με τα χέρια απλωμένα, δεξιά κι αριστερά της, και τα πόδια της ενωμένα, ενώ τα μαύρα της μαλλιά σχημάτιζαν ένα στέμμα γύρω απ'το κεφάλι της. Αλλά τώρα τα χαρακτηριστικά της ήταν πιο ευδιάκριτα. Ο Βάν-

μιρ μπορούσε να δει τις θηλές της και τις μικρές τρίχες στο υπογάστριό της· μπορούσε να δει, αν και σκιωδώς, τη μύτη, τα χείλη της, και τ'αφτιά της· μπορούσε να δει τα γαλανά της μάτια, τα οποία όχι μόνο ήταν ορθάνοιχτα –*αφύσικα* ορθάνοιχτα, δίχως να βλεφαρίζουν στο ελάχιστο–, μα γυάλιζαν κιόλας μ'ένα απόκοσμο φως που τον τρομοκρατούσε.

«Ρικνάβαθ;...» είπε, βαδίζοντας, αργά, προς το μέρος της.

«Δε σ'ακούει,» τον πληροφόρησε ο Σάηρεντιλ.

«Μη ζυγώνετε, Άρχοντά μου,» είπε ο Μάηραν. «Ίσως η ακτινοβολία να είναι βλαβερή.»

«Η ακτινοβολία των Μετουσιωμένων είναι βλαβερή μόνο όταν εκείνοι το επιθυμούν,» σφύριξε η Έχιδνα.

Ο Βάνμιρ στάθηκε μπροστά από το σημείο όπου αιωρείτο η Ρικνάβαθ και, υψώνοντας το κεφάλι, την κοίταξε. Τα μάτια του πονούσαν από το δυνατό φως, και τα είχε μισόκλειστα, για να μπορεί να το αντέξει. «Είναι ζωντανή;» ρώτησε.

«Ναι,» του απάντησε ο Σάηρεντιλ. «Αναπνέει, δε βλέπεις;»

Όντως, το στήθος της ανεβοκατέβαινε. Ανέπνεε. Ήταν ζωντανή. Όμως δε φαινόταν να αντιλαμβάνεται τον Βάνμιρ στο ελάχιστο, σαν το πνεύμα να είχε εγκαταλείψει το σώμα της.

«Τι ακριβώς της συμβαίνει, Σάηρεντιλ; Ξέρεις;»

«Όχι. Πώς θα μπορούσα να ξέρω; Δε μου έχει συμβεί κάτι παρόμοιο. Αλλά τώρα, Βάνμιρ, καλύτερα να πηγαίνεις. Ο χρόνος μετρά αντίστροφα για σένα και για όλη την Κουαλανάρα.»

Ο Βάνμιρ στράφηκε, για ν'αντικρίσει τον κάτοικο των Αρχέτοπων.

«Πρέπει να ξεπαστρέψεις τους Ράζλερ, όσο δεν έχουν τις δυνάμεις τους, αλλά προτού ο κόσμος ολόκληρος κρυσταλλοποιηθεί μόνιμα: προτού μετατραπεί σε κανονικό Αρχέτοπο.»

Ο Βάνμιρ ένευσε. *Ναι*, σκέφτηκε. *Ό,τι είναι να γίνει πρέπει να γίνει γρήγορα*. «Πώς, όμως, θα βρω τον Φανλαγκόθ, τον Νουτκάλι, και τον πατέρα τους, Σάηρεντιλ;»

«Αυτό φοβάμαι πως δεν μπορώ να σ'το απαντήσω. Αλλά μπορώ να σε βγάλω σε όποιο μέρος του έξω κόσμου επιθυμείς. Πού θα ήθελες, λοιπόν, να πας, Βάνμιρ;»

Να μια δύσκολη ερώτηση. Πού θα ήθελα να πάω; «Ο Φανλαγκόθ βρίσκεται στη Νήσο Άγκρεμ. Μου το είχε πει. Οπότε, ίσως θα ήταν

καλύτερα ν'αρχίσω από εκεί την αναζήτησή μου. Μπορεί να βρω και τον Ρόλμαρ σ'αυτά τα μέρη. Αν δεν έχει φύγει, δηλαδή, θεωρώντας με νεκρό.»

«Θέλεις, επομένως, να επιστρέψεις στην ακρογιαλιά απ'όπου μπήκες στους Αρχέτοπους;»

«Ναι,» είπε ο Βάνμιρ. «Μου φαίνεται η λογικότερη κίνηση τώρα.» Και σκέφτηκε: *Σκατά... Πώς θα καταφέρω να βρω τους Ράζλερ και να τους σκοτώσω;* «Οδηγήσέ με, Σάηρεντιλ.»

Ο ξανθομάλλης κάτοικος των Αρχέτοπων κοίταξε την Έχιδνα. «Θα προσπαθήσεις εσύ να εντοπίσεις το Νάνο;»

«Θα προσπαθήσω,» αποκρίθηκε εκείνη. Και πρόσθεσε: «Ίσως θα ήταν καλύτερα, τελικά, να είχα αφήσει τα ουρανολίθινα κομμάτια εκεί όπου τα είχα κρύψει!»

«Τώρα, όμως, δε μπορούμε να το διορθώσουμε αυτό,» είπε ο Σάηρεντιλ. «Και φοβάμαι ό,τι πιθανώς να έχει κατά νου ο Νάνος.»

»Τέλος πάντων, καλύτερα να ξεκινήσουμε.» Άρχισε να βαδίζει, και ο Βάνμιρ κι ο Μάηραν τον ακολούθησαν μέσα στο δασότοπο.

Ο πρώτος έριξε μια τελευταία ματιά πίσω, στην αιωρούμενη Ρικνάβαθ και στα καταγάλανά της μάτια που έστεκαν ορθάνοιχτα μα δεν κοίταζαν· έμοιαζαν να κοιτάζουν κάπου αλλού, πολύ, πολύ μακριά.

Είμαι η Κουαλανάρα. Βρίσκομαι παντού. Βλέπω τα πάντα. Ζαλίζομαι, όμως...

Η Ρικνάβαθ ένιωθε αποπροσανατολισμένη από τις καινούργιες της αισθήσεις. Ο κόσμος όλος ήταν απλωμένος από κάτω της –ή ίσως το από κάτω της να μην ήταν ο καλύτερος τρόπος για να περιγράψει ετούτη την κατάσταση, μα αδυνατούσε να την περιγράψει αλλιώς–, σαν πελώριος χάρτης, με ανάγλυφα βουνά, δάση, και πόλεις, και θάλασσες που τα κύματά τους αργοκινούνταν ονειρικά· όμως εκείνη «παραπατούσε» ακόμα επάνω σ'αυτή την ασυνήθιστη γεωγραφία. Δεν μπορούσε εύκολα να εστιαστεί εκεί όπου ήθελε. Προσπαθούσε να στραφεί προς ένα σημείο και στρεφόταν πολύ πιο μακριά. Κι έτσι τα πάντα στριφογύριζαν.

Πρέπει να το συνηθίσω... Πρέπει να μάθω να ελέγχω τις κινήσεις μου...

Σταθερά. Θα έφαχνε για κάτι συγκεκριμένο... Τι, όμως; Μπορούσε, άραγε, να βρει κάποιο άτομο; Να δει πού ήταν; Τον Βάνμιρ, για παράδειγμα;

Αλλά ο Βάνμιρ θα βρισκόταν ακόμα στους Αρχέτοπους. *Μπορώ να δω στους Αρχέτοπους; Πού είναι οι Αρχέτοποι;*

Οι Αρχέτοποι είναι μέσα στην Πρωτοπλασματική Μάζα. Κρύβονται πίσω από τον έξω κόσμο. Είναι οι πέτρες που στηρίζουν το μαλακό περίβλημα.

Πρέπει να καταδυθώ.

Και καταδύθηκε. Βουτώντας προς ένα δάσος, περνώντας από τις φυλλωσιές, και τους κορμούς –μέσα από τους κορμούς–, και το χορτάρι, και το χώμα, και την πέτρα...

Χα-χα-χα-χα-χα! Τι αλλόκοτο και υπέροχο συναίσθημα!

...εισβάλλοντας σ'έναν κόσμο απίθανο και μαγευτικό, ο οποίος έμοιαζε με το εσωτερικό ενός ανθρώπου (όπως το είχε δει η Ρικνάβαθ, πριν από λίγο), αλλά ήταν μακράν πολυπλοκότερος. Και πολυεπίπεδος.

Θεοί! αυτό είναι χειρότερο από τον προηγούμενο «χάρτη»... Οι Αρχέτοποι δεν βρίσκονταν μονάχα ο ένας δίπλα στον άλλο, ή πάνω από τον άλλο, ή κάτω από τον άλλο, αλλά και πίσω από τον άλλο, μπροστά, μέσα, ή ενδιάμεσα –και όλα αυτά ήταν ξεχωριστές διαστάσεις. Επίσης, μερικοί Αρχέτοποι τής έδιναν την εντύπωση ότι επικαλύπτονταν, ή περιτυλίγονταν, από άλλους.

Τι χάος είναι τούτο;... Τι καταραμένο χάος;

«Μπορείς να μας βγάλεις απο δώ, Σάηρεντιλ;» ρώτησε ο Βάνμιρ, παραξενεμένος.

«Ναι,» απάντησε ο οδηγός τους, καθώς βάδιζαν σ'ένα μονοπάτι των δασών, με την αρχετοπική ησυχία και γαλήνη να επικρατούν πανταχόθεν.

«Νόμιζα ότι θα ήταν δύσκολο, από τη στιγμή που χρειαστήκαμε το Νάνο για να μας φέρει στα λημέρια των Μετουσιωμένων...»

«Αυτό ήταν για να έρθουμε· τώρα φεύγουμε, Βάνμιρ.»

«Η αντίστροφη πορεία δεν είναι;»

«Όχι πάντα,» εξήγησε ο Σάηρεντιλ, «και όχι στη συγκεκριμένη περίπτωση.»

«Θες να πεις ότι από άλλο δρόμο έρχεσαι εδώ κι από άλλο δρόμο φεύγεις;»

«Πάνω-κάτω.»

«Και δεν μπορείς ν'ακολουθήσεις το δρόμο... το δρόμο της εξόδου για να έρθεις;»

«Όχι.»

«Δε λέω, έχει κάποια λογική...» μουρμούρισε ο Βάνμιρ, που τώρα το λιγότερο που τον απασχολούσε ήταν η μπερδεμένη κι αλλόκοτη φύση των Αρχέτοπων. Πράγμα το οποίο ήταν ασυνήθιστο, καθότι εκείνος πάντοτε έπιανε τον εαυτό του να απασχολείται με μπερδεμένα κι αλλόκοτα αντικείμενα μελέτης. Ωστόσο, επί του παρόντος, οι σκέψεις του ήταν πολύ περισσότερο στραμμένες στον Φανλαγκόθ, τον Νουτκάλι, και τον Λιζναγκάρ, προσπαθώντας να κατατάξει όλα τα στοιχεία που είχε γι'αυτούς, ώστε να τους βρει και να τους σκοτώσει.

Για τον πρώτο από τους Ράϋλερ ήξερε τα πιο πολλά: δηλαδή, ότι βρισκόταν στη Νήσο Άγκρεμ, η οποία ήταν ένα σχετικά μικρό μέρος· κι έτσι, μάλλον, θα κατόρθωνε να τον εντοπίσει.

Για τον Νουτκάλι γνώριζε λιγότερα: μονάχα ότι τριγύριζε στο Νούφρεκ και ότι σύχναζε στο παλάτι της εκεί Βασίλισσας... Πώς την είχε πει η Νίθρα; Βασίλισσα Καλβάρθα; Ναι, μάλλον.

Για τον Λιζναγκάρ δεν ήξερε απολύτως τίποτα. Και θα ήταν σαν να ψάχνει για έναν αόρατο άνθρωπο.

Κι όλ'αυτά ενώ η Ρικνάβαθ.... Άραγε, πονούσε εκεί όπου την είχαν οι Μετουσιωμένοι; Πώς αισθανόταν; Ο Βάνμιρ ένιωθε τα σωθικά του να έχουν αναποδογυρίσει. Τα φωτεινά όντα, αναμφίβολα, δεν ενδιαφέρονταν καθόλου για την Καρμώζ· ενδιαφέρονταν μονάχα για εκείνο που μπορούσε να τους προσφέρει, και για την ολοκλήρωση της δουλειάς τους.

Κι εγώ δεν τους εμπιστεύομαι καθόλου. Νομίζω ότι μας έκρυψαν κάτι. Ή ίσως να μας έκρυψαν πολλά. Πρέπει να έχουν κι άλλους σκοπούς από αυτούς που μας αποκάλυψαν... και φοβάμαι ότι μπορώ να φανταστώ τον κυριότερο από τους σκοπούς τους: Θέλουν να μεταμορφώσουν ολόκληρη την Κουαλανάρα σε Αρχέτοπο, ώστε να κυ-

ριαρχήσουν επάνω της. Δε θα ελευθερώσουν τον κόσμο μας από τη λαβή τους, όταν οι Ράζλερ έχουν πεθάνει. Και τι θα κάνουμε, τότε; Μπορεί, άραγε, η Ρικνάβαθ να τους αποτινάξει;

Και υπήρχε κι εκείνο το «σχίσμα» στην Οντον'γκόκι: το άνοιγμα που επέτρεπε στην Πρωτοπλασματική Μάζα να εισβάλλει στην Κουαλανάρα. Άλλο ένα από τα προβλήματα του Βάνμιρ· γιατί κι αυτό έπρεπε, με κάποιο τρόπο, να κλείσει.

Τι είχε, λοιπόν, να κάνει;

Ένα: *Να σκοτώσω τον Φανλαγκόθ.*

Δύο: *Να σκοτώσω τον Νουτκάλι.*

Τρία: *Να σκοτώσω τον Λιζναγκάρ.*

Τέσσερα: *Να κλείσω το άνοιγμα στην Οντον'γκόκι.*

Πέντε: *Να τα κατορθώσω όλα αυτά προτού ολόκληρη η Κουαλανάρα παγώσει.*

Έξι: *Να αποτινάξω τους Μετουσιωμένους από τη Ρικνάβαθ, αν αυτοί αρνηθούν να αποσυρθούν οι ίδιοι, ή αν εκείνη αδυνατεί να τους αποτινάξει από μόνη της.*

Απ'όλα τα παραπάνω, το ένα τού φαινόταν το ευκολότερο. Να σκοτώσει τον Φανλαγκόθ, μα το Μαύρο Άνεμο, ήταν το ευκολότερο!

Πάρε θάρρος, επομένως, καλέ μου φίλε, είπε ο Βάνμιρ στον εαυτό του, ειρωνικά. Το πρώτο βήμα είναι τόσο απλό όσο να κόψεις τη μία από τις Πέντε Ουρές του Σάλ'γκρεμ'ρωθ χωρίς εκείνος να σε πάρει είδηση...

Αναστέναξε, σιωπηλά. Τι στο δαίμονα τον είχε πιάσει; Ποτέ άλλοτε δεν αισθανόταν καταπιεσμένος από τα πράγματα που είχε να κάνει. Ακόμα και τότε που όφειλε να προστατέψει το Κάστρο Ράλτον από το Μέγα Θηρίο ήταν πιο ήρεμος. Αλλά, βέβαια, αυτό ήταν ένα φρούριο μονάχα· ο κόσμος ήταν μικρός τότε, ενώ τώρα είχε, αναπάντεχα, μεγαλώσει· είχε *πολλαπλασιαστεί*. Και, μαζί του, είχε *πολλαπλασιαστεί* και η δυσκολία των όσων όφειλε ο Βάνμιρ να κάνει.

Ωστόσο, δε φαινόταν να υπήρχε κανένας άλλος που να μπορούσε να τα κάνει γι'αυτόν.

Συνηθισμένη κατάσταση, δηλαδή...

Ο Σάηρεντιλ έστριψε σ'ένα σκοτεινό μονοπάτι και τους έβγαλε από τους δασότοπους. Ένα ορεινό, πετρώδες τοπίο απλώθηκε γύρω τους, και το διέσχισαν βαδίζοντας πλάι από κρημνούς κι επάνω σε προε-

ξοχές πελώριων βράχων. Σε ένα σημείο πέρασαν κάτω από μια λίθινη αψίδα φυσικής κατασκευής, η οποία έμοιαζε να ρίχνει εξαιρετικά δυνατή σκιά για το μέγεθος και τη μορφή της. Ο Σάηρεντιλ τούς οδήγησε πάλι μέσα από το σκοτεινό μονοπάτι, και τώρα βγήκαν σε μια αχανή έρημο.

Ο Βάνμιρ δεν είχε ξαναδεί έρημο στην πραγματικότητα· είχε μονάχα διαβάσει γι'αυτές, σε βιβλία. *Αλλά, και τώρα, δεν τη βλέπω ακριβώς «στην πραγματικότητα»· ο Αρχέτοπος αλλάζει τα πάντα.* Κατ'αρχήν, η έρημος έπρεπε να είναι πολύ, πολύ πιο ζεστή. Όχι πως κι ετούτη εδώ ήταν κρύα· τουναντίον, ο Βάνμιρ ένιωσε τον ιδρώτα να κυλά από κάθε πόρο του σώματός του και τα ξυπόλυτά του πόδια να ψήνονται, καθώς βάδιζε πάνω στις άμμους· όμως είχε την εντύπωση –από όσα είχε διαβάσει, τουλάχιστον– ότι, κανονικά, το περιβάλλον όφειλε να είναι πολύ θερμότερο. *Κανονικά, θα έπρεπε να είχα πάθει εγκαύματα και να είχε αρχίσει να με πιάνει λιποθυμία... και ίσως να έβλεπα και κανέναν αντικατοπτρισμό.* Ο Βάνμιρ ήθελε, σε κάποια στιγμή της ζωής του, να δει έναν αντικατοπτρισμό (ή και περισσότερους)· αναμφίβολα, θα επρόκειτο για ενδιαφέρουσα εμπειρία...

Ο Σάηρεντιλ ανέβηκε σε μια ψηλή θίνα και, μετά, ξεκίνησε να την κατεβαίνει, με τους δύο Ωθράγκος στο κατόπι του. Και, καθώς κατέβαιναν από τον μεγάλο αμμόλοφο, όλοι τους παρατήρησαν ότι το μέρος σα να σκοτεινιάζε.

Ακολουθούμε κι άλλο σκοτεινό μονοπάτι, σκέφτηκε ο Βάνμιρ, νομίζοντας ότι μπορούσε να νιώσει τον Αρχέτοπο να γίνεται ρηχότερος από πριν –ό,τι κι αν σήμαινε «ρηχότερος», τέλος πάντων.

Τώρα, ο Σάηρεντιλ τούς οδηγούσε σε μια πεδιάδα και, ύστερα από λίγο περπάτημα, μπήκε σ'ένα σύδεντρο, για να τους βγάλει σε ένα μέρος με ψηλές πέτρες... ένα μέρος που θα μπορούσε να είναι η ακρογιαλιά απ'όπου ο Βάνμιρ είχε εισέλθει στους Αρχέτοπους.

«Γρήγορα φτάσαμε,» παρατήρησε.

«Όταν δεν προσπαθούν να σε σκοτώσουν, παντού γρήγορα φτάνεις,» αποκρίθηκε ο Σάηρεντιλ.

«Σωστά,» συμφώνησε ο Βάνμιρ. «Φαίνεται πως οι Απρόσωποι μάς βαρέθηκαν.»

«Μ'εσάς δεν είχαν καμία δουλειά, εξαρχής. Τη Ρικνάβαθ ήθελαν.»

«Σίγουρα δεν κινδυνεύει απ'αυτούς εκεί όπου βρίσκεται;» ρώτησε ο Βάνμιρ, καθώς βάδιζαν σχετικά αργά ανάμεσα στις πέτρες.

«Οι Μετουσιωμένοι είναι πανίσχυροι· δε θα τους αφήσουν να πλησιάσουν.» Ωστόσο, έμοιαζε να υπάρχει ένα ίχνος αμφιβολίας στη φωνή του.

Κανείς μας δεν είναι βέβαιος για τίποτα... σκέφτηκε ο Βάνμιρ, μελαγχολικά.

«Εδώ σας αφήνω,» είπε ο Σάηρεντιλ, ακουμπώντας το χέρι του σ'έναν μεγάλο βράχο. «Συνεχίστε και θα βρεθείτε στην έξω Κουαλανάρα.»

«Εσύ δεν μπορείς να έρθεις;» ρώτησε ο Βάνμιρ. «Θέλω να πω, τώρα που η Κουαλανάρα έχει αρχίσει να μετατρέπεται σε Αρχέτοπο....»

«Καταλαβαίνω πού θες να καταλήξεις,» αποκρίθηκε ο Σάηρεντιλ. «Όμως, όπως σου είπα και πριν, ο κόσμος σου δεν έχει ακόμα μεταμορφωθεί τελείως· κι αυτό σημαίνει ότι δεν είναι κατάλληλος για μένα. Ακόμα κι αν δεν εξαϋλωθώ αμέσως, σίγουρα η εμπειρία θα είναι δυσάρεστη για το σώμα και για την ψυχή μου.»

«Αντίο, λοιπόν, Σάηρεντιλ,» είπε ο Βάνμιρ, δίνοντάς του το χέρι. «Σ'ευχαριστώ για όλη τη βοήθεια που μας πρόσφερες.»

Ο Σάηρεντιλ τού έσφιξε το χέρι. «Χαίρομαι που σε γνώρισα, Βάνμιρ των Ωθράγκος. Και καλή τύχη.»

«Ναι,» ένευσε ο Βάνμιρ· «θα τη χρειαστώ, υποψιάζομαι.»

«Κι εσένα, Μάηραν των Ωθράγκος, χάρηκα επίσης που σε γνώρισα,» είπε ο κάτοικος των Αρχέτοπων.

«Παρομοίως, Σάηρεντιλ,» αποκρίθηκε ο Μάηραν, ανταλλάσσοντας μια θερμή χειραψία μαζί του. «Αν και στην αρχή ήμουν, κάπως, καχύποπτος προς το μέρος σου,» γέλασε. «Με συγχωρείς γι'αυτό.»

«Δεν υπάρχει κάτι για να συγχωρέσω,» είπε ο Σάηρεντιλ. «Καλή τύχη και σε σένα.» Και, μ'ετούτα τα λόγια, στράφηκε και βάδισε ανάμεσα στις ψηλές πέτρες.

Ο Βάνμιρ προχώρησε προς την αντίθετη κατεύθυνση, και ο Μάηραν τον ακολούθησε.

Όταν αισθάνθηκαν τον θαλασσινό αγέρα στα πρόσωπά τους και όταν άκουσαν τα κρωξιμάτα των θαλασσοπούλιών, αντιλήφθηκαν ότι είχαν βγει από τους Αρχέτοπους. Είχαν επιστρέψει στην Κουα-

λανάρα που ήξεραν. Ή περίπου. Γιατί κι οι δυο τους μπορούσαν να δουν ότι ο ήλιος είχε εξαφανιστεί από τον ουρανό, ενώ ένιωθαν μια γαλήνη, μια μυστηριώδη ηρεμία, που, κανονικά, δεν έπρεπε να υπάρχει.

«Πού πηγαίνουμε τώρα, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο Μάηραν, καθώς έβγαιναν από τους βράχους και βάδιζαν στην αμμουδιά.

«Κατ'αρχήν, ας δούμε αν ο Ρόλμαρ βρίσκεται εδώ γύρω,» είπε ο Βάνμιρ, κοιτάζοντας προς τη θάλασσα και προσπαθώντας να εντοπίσει τη *Χρυσαλλίδα*.

Όμως η *Χρυσαλλίδα* δεν ήταν πουθενά.

«Έφυγαν... Πρέπει να μας θεώρησαν νεκρούς, Μάηραν...»

«Άρχοντά μου...» Άκουσε τον πολεμιστή να χασμουριέται πίσω του. «Δεν ξέρω για σας, αλλά εγώ αισθάνομαι εξουθενωμένος. Μήπως θα ήταν φρόνιμο να ξεκουραστούμε μερικές ώρες προτού ξεκινήσουμε προς οποιαδήποτε κατεύθυνση;»

Ο Βάνμιρ, που κι εκείνος ένιωθε παρόμοια εξουθενωμένος, κατένευσε. «Ναι. Φαίνεται πως, τελευταία, έχεις αρχίσει να κατεβάζεις καλές ιδέες, Μάηραν.» Άφησε τον καθρέφτη του να πέσει στην άμμο και κάθισε.

Κεφάλαιο 2

Άστεφη Βασίλισσα

Δε σ'το είχα πει ότι δε θα μας εξηγούσε τίποτα;» είπε ο Ρόλμαρ, βαδίζοντας μέσα στο καθιστικό των διαμερισμάτων τους, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήρνο.

Πέραν από το ότι ετούτη η αναπάντεχη εξαφάνιση του ήλιου ήταν αφύσικη, το μόνο που τους είχε πει ο Φανλαγκόθ ήταν: «Πρέπει να το σκεφτώ. Αλλά δε θ'αργήσω. Και, μάλλον, θα σας χρειαστώ. Περιμένετε για μένα, στα διαμερίσματά σας.» Λες και είμαστε μικρά παιδιά! είχε σκεφτεί ο Ρόλμαρ, καθώς εκείνος κι η Λιόλα έφευγαν από το δωμάτιο του Ράζλερ. Λες και είμαστε μικρά παιδιά! Έχει παραγίνει το κακό μαζί του!

«Έμοιαζε, πάντως, πολύ αναστατωμένος...» σχολίασε η Πριγκίπισσα-Διάδοχος του Νόρβηλ, καθισμένη σε μια πολυθρόνα, με τα χείλη της σουφρωμένα και με μια σκεπτική έκφραση στο πρόσωπό της.

«Έμοιαζε;» έκανε ο Ρόλμαρ, παύοντας να βηματίζει. «Έμοιαζε; Δε νομίζω ότι το 'έμοιαζε' περιγράφει πολύ καλά το συγκεκριμένο... φαινόμενο.»

Η Λιόλα συνοφρυώθηκε και, αγγίζοντας το σαγόνι της, συλλογίστηκε: *Ναι, Ρόλμαρ. Ίσως να έχεις περισσότερο δίκιο απ'ό,τι πιστεύεις. Ήταν, όντως, ένα φαινόμενο η συμπεριφορά του Φανλαγκόθ. Ποτέ δεν περίμενα ότι θα τον έβλεπα έτσι. Ανέκαθεν υπήρχε μια ηρεμία σε οτιδήποτε είχε σχέση μ'αυτόν. Ακόμα κι όταν τον αισθανόμουν θυμωμένο, τότε, στο Νόρβηλ, που τον νόμιζα για Λιάμνερ Κρωθ, ο θυμός του ήταν... διαφορετικός. Τελειώς διαφορετικός. Όπως ο θυμός ενός παιδιού, που τσαντίζεται προς στιγμή και, μετά, του περνάει, γιατί γνωρίζει πως, στην πραγματικότητα, δεν έχει συμβεί και τίποτα το τραγικό. Ετούτη, όμως, η οργή του Ράζλερ, που είδαμε πριν από λίγο, δεν είχε καμία, μα καμία, σχέση μ'εκείνο το θυμό. Ήταν αληθινή οργή: για κάτι πολύ, πολύ σοβαρό... Τι μπορεί να τον είχε τρομάξει τόσο;*

«Τι είναι;» ρώτησε ο Ρόλμαρ.

Η Λιόλα βλεφάρισε. «Τι εννοείς;»

«Σα νάσαι έτοιμη να πεις κάτι αλλά να διστάζεις.»

«Σκεφτόμουν. Αναρωτιόμουν τι μπορεί να έχει τρομάξει τον Φανλαγκόθ. Γιατί τρομαγμένος ήταν, Ρόλμαρ. Τίποτ'άλλο δεν εξηγεί το θυμό του. Τίποτα.»

«Και τι φοβάται; Τον ήλιο που χάθηκε;»

«Εσένα δε σου προξενεί φόβο το γεγονός;»

Ο Ρόλμαρ κάθισε αντίκρυ της. «Μου προξενεί. Αλλά είμαι πολύ μουδιασμένος για να να φοβηθώ τώρα.»

«Ποτέ δεν έχω διαβάσει για κάτι παρόμοιο,» είπε η Λιόλα. «Σε κανένα βιβλίο. Ακόμα και στα παραμύθια. Ο ήλιος δε χάνεται. Ο ήλιος υπάρχει. Και, αν χανόταν... αν σε κάποιο παραμύθι χανόταν, τότε, σίγουρα, ο κόσμος θα τυλιγόταν στο σκοτάδι, δε νομίζεις;» Εκείνος ένευσε. «Τι είναι, λοιπόν, αυτό που μας προσφέρει φως;»

«Ίσως ο ήλιος να μην έχει χαθεί. Ίσως να έχει κρυφτεί.»

«Όχι,» είπε η Λιόλα· «τον είδαμε να ξεθωριάζει και να εξαφανίζεται.»

«Πού θέλεις να καταλήξεις;»

«Δε νομίζω ότι μπορώ να καταλήξω πουθενά, αυτή τη στιγμή. Απορώ, όμως, τι σκοπεύει να κάνει ο Φανλαγκόθ. Σίγουρα, ετούτο ήταν κάτι που δεν περίμενε· κάτι που...» Τα μάτια της γούρλωσαν, στιγμιαία. «Ρόλμαρ, ήταν κάτι που δεν είχε 'δει'! Δεν είχε 'δει' με τη μαγική του ικανότητα!»

«Πώς το ξέρεις;»

«Είναι λογικό. Δε θα ταρασσόταν τόσο πολύ, αν το ήξερε· θα ταρασσόταν;»

Ο Ρόλμαρ ένευσε. «Έχεις δίκιο. Η αντίδρασή του θα ήταν – υποθέτω, τουλάχιστον– διαφορετική.»

«Αναμφίβολα θα ήταν διαφορετική,» είπε η Λιόλα. «Δεν είναι από εκείνους που χάνουν εύκολα την ψυχραιμία τους.»

«Γιατί, όμως, δεν προείδε την εξαφάνιση του ήλιου;»

Ανασήκωσε τους ώμους της. «Δεν ξέρω.»

«Μάθαμε κάτι απ'αυτό, πάντως,» παρατήρησε ο Ρόλμαρ: «ότι οι Ράζλερ, τελικά, δεν 'βλέπουν' τα πάντα.»

Βήματα ήρθαν από το διάδρομο –τα σταθερά βήματα ενός μποτοφορεμένου ανθρώπου– και η εξώπορτα των διαμερισμάτων τους άνοιξε, για ν'αποκαλύψει τον Φανλαγκόθ, ο οποίος ήταν τώρα ντυ-

μένος με μαύρο χιτώνα και στο δεξί του χέρι κρατούσε, ως συνήθως, το Μάτι του Κυκλώνα.

Ούτε που μπαίνει στον κόπο να χτυπήσει, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, ενοχλημένος.

«Πρέπει να ετοιμαστείτε για ταξίδι,» είπε ο Φανλαγκόθ. Η όψη του ήταν καταπονημένη· ζάρες είχαν γεμίσει το πρόσωπό του.

«Για πού;» ρώτησε η Λιόλα.

«Για τη Νουάλβορ.»

«Πού βρίσκεται ο αδελφός μου, Φανλαγκόθ;» ρώτησε ο Ρόλμαρ.

«Ο Βάνμιρ είναι σε μέρος που δεν μπορώ να σου αποκαλύψω. Για την ώρα, όμως, είναι σημαντικό να—»

«Να σε πάρει ο Μαύρος Άνεμος, Ράζλερ!» γρύλισε ο Ρόλμαρ, καθώς σηκωνόταν όρθιος, με τις γροθιές του σφιγμένες. «Για εμένα είναι σημαντικό να βρω τον αδελφό μου!» Τράβηξε το ξίφος του και το έτεινε προς τον Φανλαγκόθ. «Πες μου πού βρίσκεται. *Τώρα.*»

«Φύλα την οργή σου για άλλους, ανόητε!» αντιγύρισε εκείνος, υψώνοντας το Μάτι του Κυκλώνα, σαν να ήθελε ν'αποκρούσει το λεπίδι του Ρόλμαρ μ'αυτό. «Δεν μπορώ να σου αποκαλύψω πού είναι ο Βάνμιρ—»

«Τότε, θα σε κόψω κομμάτια, προτού προλάβεις να χρησιμοποιήσεις αυτό το δαιμονοραβδί!» απείλησε ο Ρόλμαρ, στενεύοντας τα μάτια. «Μπορεί να είσαι προφήτης, Φανλαγκόθ, αλλά το δέρμα σου μου μοιάζει το ίδιο ευάλωτο μ'αυτό οποιουδήποτε άλλου ανθρώπου· και, όταν το σπαθί μου σε χτυπήσει, θα αιμορραγήσεις.»

«Ρόλμαρ,» είπε η Λιόλα, που είχε ήδη σηκωθεί όρθια, «δε θα βρεις τον Βάνμιρ έτσι.» Βάδισε για να σταθεί ανάμεσά τους. Και στράφηκε στον Ράζλερ. «Φανλαγκόθ, γιατί πρέπει να ταξιδέψουμε στη Νουάλβορ;»

«Διότι ο θρόνος σου βρίσκεται σε μεγάλο κίνδυνο, Πριγκίπισσα. Από τον Έπαρχο Κάβμαρ της Νουάλβορ.»

Από τον σύζυγο της θείας Νιρκένα; εξεπλάγη η Λιόλα.

Ο Φανλαγκόθ ένευσε, σα να είχε διαβάσει το μυαλό της. «Μη δείχνεις τόσο ξαφνιασμένη. Ο Έπαρχος ήταν με τον συνασπισμό των προδοτών οι οποίοι χρηματοδοτούσαν τον Άρχοντα Μόρντεναρ.»

«Γιατί δε μας το είπες αυτό από την αρχή;» ρώτησε ο Ρόλμαρ, έχοντας κατεβάσει το ξίφος του.

Ο Φανλαγκόθ τον αγνόησε, συνεχίζοντας να απευθύνεται στη Λιόλα: «Θα πρέπει, επίσης, να μάθεις, Πριγκίπισσα, ότι ο πατέρας σου είναι νεκρός.»

Η Λιόλα άνοιξε το στόμα, για να μιλήσει, αλλά δεν ήξερε τι να πει, και το έκλεισε πάλι.

«Ο Μόρντεναρ τον σκότωσε.»

«Η μάχη στην Έρικκ πήγε άσχημα;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Φανλαγκόθ. «Η μάχη πήγε καλά, και ο Μόρντεναρ σκοτώθηκε. Αλλά ο πατέρας σου είναι, επίσης, νεκρός. Λυπάμαι.»

Η Λιόλα πήρε μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να διώξει τη θλίψη που είχε αρχίσει να τη γεμίζει, όπως το αίμα μουλιάζει ένα ύφασμα· αλλά ο ξαφνικός πόνος ήταν τόσο δυνατός, που τίποτα δεν μπορούσε να τον κρατήσει μακριά, ούτε καν για λίγο. Η Λιόλα ύψωσε, ασυναίσθητα, το δεξί χέρι, βάζοντάς το μπροστά στα χείλη της, καθώς ένωθε δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά της. Ω, πατέρα...

Ο Ρόλμαρ θηκάρωσε το σπαθί του και, πλησιάζοντάς την από πίσω, αγκάλιασε τους ώμους της, κρατώντας την κοντά του.

Ο Φανλαγκόθ στράφηκε απ'την άλλη, αργοβαδίζοντας μέσα στο δωμάτιο.

Τα μάτια του Ρόλμαρ τον παρακολουθούσαν, με μίσος. Κατά πάσα πιθανότητα, ο καταραμένος Ράζλερ θα έφταιγε και για το θάνατο του Βασιληά Άργκελ! Αυτός ή ο αδελφός του, ο Νουτκάλι. Ήταν επιδημία επάνω στην Κουαλανάρα, τα καθάρματα!...

Η Λιόλα παραμέρισε τα χέρια του Ρόλμαρ και κάθισε στην πολυθρόνα όπου καθόταν και πριν.

«Θέλεις λίγο νερό;» τη ρώτησε εκείνος.

Η Πριγκίπισσα κούνησε το κεφάλι και σκούπισε τα μάτια, με τα δάχτυλά της. «Όχι,» είπε, πνιχτά· και, ύστερα, καθάρισε το λαιμό της. «Φανλαγκόθ,» ρώτησε, «τι άλλο έχει συμβεί στο Βασίλειό μου;» Και τώρα αντιλαμβανόταν πως η φράση «Βασίλειό μου» σήμαινε πολύ περισσότερα από «το Βασίλειο στο οποίο ανήκω»· τώρα σήμαινε «το Βασίλειο που κυβερνώ και βρίσκεται υπό την προστασία μου». Με το θάνατο του πατέρα της, ήταν Βασίλισσα του Νόρβηλ. Χρειαζόταν μονάχα να γίνει η στέψη της, τυπικά.

«Αυτό είναι το σημαντικότερο,» αποκρίθηκε ο Φανλαγκόθ. «Τα άλλα είναι δευτερεύουσας σημασίας.

»Πρέπει να επιστρέψεις στη Νουάλμπορ το συντομότερο δυνατό, Βασίλισσα Λιόλα· κι εγώ θα έρθω μαζί σου.»

«Τι!» έκαναν η Λιόλα κι ο Ρόλμαρ, ταυτόχρονα.

Ο Φανλαγκόθ, που μέχρι στιγμής τους είχε γυρισμένη την πλάτη, στράφηκε, για να τους αντικρίσει, και ένα λεπτό μειδίαμα χάραξε το πρόσωπό του. «Παραξενεύεστε;»

«Οφείλω να πω πως ναι,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ.

«Δε θα έπρεπε. Η κατάσταση είναι... κρίσιμη.»

Η Λιόλα σηκώθηκε από την πολυθρόνα. «Τι ακριβώς την κάνει 'κρίσιμη' για σένα, Φανλαγκόθ; Μήπως είναι ο ήλιος που χάθηκε;»

Η όψη του Ράζλερ συσπάστηκε, και ο Ρόλμαρ σκέφτηκε: *Ναι, αυτό είναι.*

«Περίπου, Βασίλισσα Λιόλα.»

«Πες μας περισσότερα,» τον πίεσε ο Ρόλμαρ. «Θέλουμε να ξέρουμε, προτού έρθεις μαζί μας.»

«Δεν έχει νόημα να καθυστερούμε άλλο.»

«Προτείνεις να φύγουμε σήμερα κιόλας;» απόρησε η Λιόλα. «Είναι απόγευμα τώρα.»

«Δεν το *προτείνω*· επιβάλλεται.»

«Γιατί;» είπε ο Ρόλμαρ. «Γιατί *επιβάλλεται*; Και τι συνέβη στον ήλιο και χάθηκε; Τι του συνέβη, Φανλαγκόθ; Και γιατί θέλεις νάρθεις μαζί μας; Πώς συνδέονται αυτά τα δύο;»

«Οι ερωτήσεις σου είναι μπερδεμένες, Ρόλμαρ. Μέχρι να τις ξεμπερδέψεις, καλύτερα να αρχίσεις να ετοιμάζεσαι για ταξίδι.»

«Αρνείσαι ξανά να μας εξηγήσεις τι συμβαίνει, και απαιτείς να σε αφήσουμε να συνταξιδέψεις μαζί μας! Γιατί να το κάνουμε;»

«Γιατί θέλεις να μάθεις πού βρίσκεται ο αδελφός σου και αν είναι καλά,» απάντησε ο Φανλαγκόθ, βαδίζοντας προς την έξοδο.

Ο Ωθράγκος βρισκόταν στο διάβα του, και δεν παραμέρισε, για να τον αφήσει να περάσει, παρά στάθηκε εμπρός του, ψηλότερος από εκείνον και απειλητικός, αν και έτρεμε το ραβδί που κρατούσε ο Φανλαγκόθ, το Μάτι του Κυκλώνα, το οποίο κάποτε τον είχε φυλακίσει μέσα σ'έναν γκριζό στρόβιλο.

«Έρχεσαι για τον Ουρανόλιθο Θρόνο, έτσι δεν είναι; Έρχεσαι για τον ουρανόλιθο,» είπε ο Ρόλμαρ.

Ο Φανλαγκόθ πίεσε το στήθος του Ωθράγκος, με τον γυαλιστερό λιθο στο πέρας του λευκού του σκήπτρου. «Κάνε στην άκρη. Δεν έχω υπομονή για τα καμώματά σου.» Η φωνή του ήταν ήρεμη, αλλά όχι όπως τις άλλες φορές· υπήρχε ένας εκνευρισμός κάπου μέσα της: ένας δυνατός εκνευρισμός.

Ο Ρόλμαρ παραμέρισε, και ο Φανλαγκόθ έφυγε, βαδίζοντας βιαστικά στον πέτρινο διάδρομο.

«Σταμάτα να τον κοντράρεις,» είπε η Λιόλα. «Το βλέπεις ότι δε βγαίνει τίποτα έτσι.» Αναστέναξε. «Γιατί είσαι πάντα τόσο απότομος, Ρόλμαρ;»

«Άσε την κριτική, Πριγκίπισσα!» αντιγύρισε εκείνος, εκνευρισμένος, καθώς έκλεινε την πόρτα που ο Φανλαγκόθ είχε αφήσει ανοιχτή κατά την έξοδό του.

«Δεν είμαι Πριγκίπισσα πλέον,» αποκρίθηκε, σιγανά, η Λιόλα, και κάθισε στην πολυθρόνα. «Ο πατέρας είναι νεκρός...» Το έλεγε σαν να προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό της ότι ήταν αλήθεια.

«Λυπάμαι, Λιόλα,» είπε ο Ρόλμαρ, καθώς η όψη του μαλάκωνε.

«Δεν έχει σημασία αυτό πια. Το να λυπάται κανείς, εννοώ. Πρέπει να κάνουμε κάτι. Και, αν ο Έπαρχος Κάβμαρ είναι προδότης, το κάτι είναι να επιστρέψουμε στη Νουάλβορ. Αναρωτιέμαι ποιο να είναι το σχέδιό του... πώς σκοπεύει να πάρει το θρόνο. Ο Φανλαγκόθ έχει δίκιο, Ρόλμαρ: δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο. Καλύτερα να ετοιμαζόμαστε.»

«Δε νομίζω ότι έχουμε και πολλά πράγματα να ετοιμάσουμε,» ανασήκωσε τους ώμους εκείνος. «Φτάνει μονάχα να ειδοποιήσουμε τους στρατιώτες μας για την αναχώρηση.»

«Αν δεν το έχουν κάνει ήδη οι πειρατές του Φανλαγκόθ.»

Ο Ρόλμαρ συνοφρυώθηκε. «Θα έρθουν κι αυτοί μαζί μας;»

«Δεν έχω ιδέα. Αλλά δεν το πιστεύω. Κι επιπλέον, δε θα άφηνα ένα τσούρμο ληστές της θάλασσας να μπουν στην πρωτεύουσα του Βασιλείου μου!» πρόσθεσε, έντονα, η Λιόλα. «Ό,τι κι αν έλεγε ο Φανλαγκόθ, δε θα τους άφηνα.»

Ο Ρόλμαρ μειδίασε. Η αντίσταση κατά του καταραμένου Ράζλερ τον διασκέδαζε. Είχε σιχαθεί να τον ακούει, και να τον υπακούει.

Ωστόσο, μάλλον, θα πρέπει να τον ανεχτώ για κάποιο καιρό ακόμα... συλλογίστηκε, μελαγχολικά.

«Ας ετοιμαστούμε, λοιπόν,» είπε, «κι ας βγούμε απ'αυτό το βουνό. Είχα βαρεθεί το περιβάλλον, ούτως ή άλλως· και, πιθανότατα, άδικα περίμενα τον Φανλαγκόθ να μου πει για τον Βάνμιρ.»

Συγκέντρωσαν τα λιγοστά τους πράγματα, άνοιξαν την εξώπορτα των διαμερισμάτων τους, και ξεκίνησαν να βαδίζουν μέσα στους διαδρόμους του ενδόβουνου φρουρίου.

«Πώς αισθάνεσαι τώρα το πόδι σου;» ρώτησε ο Ρόλμαρ.

«Πάλι τα ίδια θ'αρχίσουμε;» τον λοξοκοίταξε η Λιόλα.

«Απλά ρωτάω.»

«Καλά είναι. Βλέπεις να χρειάζομαι μπαστούνι πλέον;»

Η αλήθεια ήταν πως φαινόταν να βαδίζει αρκετά άνετα, έτσι ο Ρόλμαρ δεν αποκρίθηκε. Υπέθετε πως, αν είχε πρόβλημα, δε θα ήταν τόσο ξεροκέφαλη ώστε να αγνοεί τον ίδιο της τον πόνο.

«Ειδοποιήστε τους στρατιώτες μου,» πρόσταξε η Λιόλα έναν πειρατή που συνάντησαν καθοδόν. «Ζητήστε τους να με συναντήσουν στην έξοδο.»

«Όπως πείτε, κυρά,» αποκρίθηκε ο σωματώδης άντρας. Ακόμα την πίστευαν για μάγισσα και τη φοβόνταν και τη σέβονταν. Ο Ρόλμαρ απορούσε πώς είχε καταφέρει να διατηρήσει αυτή την εικόνα· όμως υπέθετε ότι, μάλλον, οφειλόταν στο γεγονός ότι η Λιόλα περνούσε τόσες ώρες στη βιβλιοθήκη: ένα μέρος που μονάχα σ'εκείνη –και σ'εμένα, αλλά εμένα δε μ'ενδιέφερε ιδιαίτερα– είχε δώσει πρόσβαση ο Φανλαγκόθ, ενώ στους άλλους απαγόρευε να μπουν, και οι πειρατές, ασφαλώς, δεν παρέβαιναν τις εντολές του· η αφοσίωσή τους σ'αυτόν ήταν, παραδόξως, απόλυτη. Έτσι, αφού είχε επιτρέψει στη Λιόλα κάτι το οποίο δεν επέτρεπε σε εκείνους, τότε η Πριγκίπισσα δεν μπορεί παρά να ήταν εξαιρετικά σημαντικό πρόσωπο –στο δικό τους μυαλό, τουλάχιστον.

Ο Ρόλμαρ και η Λιόλα έφτασαν στην έξοδο του Φρουρίου και βγήκαν, ρίχνοντας μια ματιά στον ουρανό. Ήλιος, φυσικά, δεν υπήρχε, αλλά το περιβάλλον φαινόταν να σκοτεινιάζει, όπως θα συνέβαινε κανονικά την ώρα της δύσης. Ή, ίσως, όχι· υπήρχε κάτι το διαφορετικό, παρατηρούσαν και οι δύο Ωθράγκος. Δεν μπορούσαν να καθορίσουν επακριβώς τη διαφορετικότητα, όμως υφίστατο. Μήπως έ-

φταιγε η έλλειψη του κοκκινωπού φωτός που ρίχνει ο ήλιος, καθώς βυθίζεται στο πέρας του ορίζοντα; Μήπως έφταιγε το γεγονός ότι, υπό φυσιολογικές συνθήκες, η μια μεριά του κόσμου φωτίζεται περισσότερο από την άλλη, ετούτη την ώρα της ημέρας, ενώ τώρα το φως προερχόταν από παντού και έμοιαζε να απλώνεται εξίσου σε όλα τα σημεία;

Η Λιόλα αναρωτήθηκε για τις σκιές. Αφού δεν υπήρχε ήλιος, προς τα πού έπεφταν; Ίσως, μάλιστα, αυτός να ήταν ο τρόπος για να καταλάβει από πού προερχόταν το απόκοσμο φως, τελικά. Έτσι, έστρεψε τη ματιά της στο έδαφος, αναζητώντας τη δική της σκιά και του Ρόλμαρ· και τις εντόπισε και τις δύο, ακριβώς από κάτω τους. Άρα, ο φωτισμός ερχόταν από ευθεία επάνω, σαν να ήταν ακόμα μεσημέρι, όπως όταν χάθηκε ο ήλιος.

Η Λιόλα ύψωσε το κεφάλι, για να κοιτάξει, ερευνητικά, τον σκοτεινιασμένο ουρανό, προσπαθώντας να εντοπίσει την πηγή προέλευσης του φωτός. Όμως δεν τη βρήκε. Δε βρήκε κανένα σημάδι που να την πληροφορεί ότι από εδώ ή από εκεί φωτιζόταν τώρα η Κουαλανάρα. Και η Πριγκίπισσα –*Βασίλισσα!* θύμισε στον εαυτό της· *είμαι Βασίλισσα τώρα*– παραξενεύτηκε. Της φαινόταν σαν ο κόσμος όλος να είχε παγώσει σ'εκείνη τη στιγμή του μεσημεριού που ο ήλιος χάθηκε. Δες και κάποιος είχε ρίξει μια μαγική σκόνη επάνω στα πάντα, για να σταματήσει τη ροή του χρόνου.

Ήταν τρομακτικό.

Οι οκτώ στρατιώτες που ο Ρόλμαρ και η Λιόλα είχαν πάρει από τη *Χρυσαλλίδα*, όταν έφυγαν προς αναζήτηση του Βάνμιρ, δεν άργησαν να έρθουν στην έξοδο του Φρουρίου. Τις ημέρες τους ανάμεσα στους πειρατές του Φανλαγκόθ οι Ωθράγκος πολεμιστές δεν τις είχαν περάσει άσχημα. Στην αρχή, ήταν λιγάκι επιφυλακτικοί με τους οικοδεσπότες τους, γιατί, στο κάτω-κάτω, ήταν ληστές της θάλασσας, όμως, ύστερα, παρατήρησαν ότι εκείνοι τους έδειχναν ιδιαίτερο σεβασμό και φιλικότητα, που, αναμφίβολα, και τα δύο προέρχονταν από την εργοδότριά τους, την Πριγκίπισσα Λιόλα, την οποία οι πειρατές θεωρούσαν «μάγισσα». Έτσι, οι Νορβήγιοι στρατιώτες δεν είχαν κανένα πρόβλημα κατά τη σύντομη διαμονή τους στο Φρούριο. Ωστόσο, δε μπορούσαν να πουν ότι λυπόταν τώρα που θα έφευ-

γαν. Για την ακρίβεια, *χαίρονταν* που είχαν ακούσει ότι θα επέστρεφαν στη χώρα τους.

Η Λιόλα πρόσεξε την ευχαριστημένη έκφραση στα πρόσωπά τους, και σκέφτηκε: *Μάλλον, δεν ξέρουν για το θάνατο του πατέρα μου. Ούτε για τους προδότες εντός του Βασιλείου. Δεν πειράζει, όμως: άστους, για λίγο, σ' αυτή την άγνοια: θα μάθουν την πραγματικότητα πολύ σύντομα.*

Ο Φανλαγκόθ ήρθε μετά από τους στρατιώτες, ντυμένος όπως και πριν, με το μαύρο του χιτώνα· η μόνη διαφορά ήταν ότι τώρα είχε φορέσει την κουκούλα του στο κεφάλι, και ότι ένας άντρας βάδιζε πλάι του, κουβαλώντας έναν σχετικά μεγάλο σάκο... Ένας πειρατής, παρατήρησε η Λιόλα, και είπε στον Ράζερ:

«Μπορούμε να μιλήσουμε ιδιαιτέρως, μια στιγμή;»

Αυτός κατένευσε, και απομακρύνθηκαν από τους υπόλοιπους.

(Ο Ρόλμαρ αναρωτήθηκε τι μπορεί να είχε να πει η Λιόλα στον Φανλαγκόθ το οποίο δεν ήθελε να ξέρει εκείνος...)

«Σκοπεύεις να φέρεις τους πειρατές σου στο Βασίλειό μου;» ρώτησε η Λιόλα τον Ράζερ, όταν βρίσκονταν πέραν της ακουστικής εμβέλειας των άλλων.

«Όχι,» απάντησε εκείνος. «Μόνο ο Σέρκιλ θα έρθει. Για να μεταφέρει τα πράγματα μου και να με υπηρετεί. Υπάρχει πρόβλημα μ' αυτό;»

«Όχι.»

Επέστρεψαν στους υπόλοιπους, και ο Ρόλμαρ ύψωσε το ένα φρύδι, ερωτηματικά. Η Λιόλα τού έκανε νόημα πως δε συνέβαινε τίποτα και, ύστερα, στράφηκε να κοιτάξει αυτόν τον Σέρκιλ: Ήταν ένας άντρας μετρίου αναστήματος, ελαφρώς ψηλότερος από τον Φανλαγκόθ, με μακριά, ξανθά μαλλιά και γένια. Το βλέμμα του ήταν από εκείνα τα βλέμματα που ποτέ δε σε κοιτάνε στα μάτια· ή, τουλάχιστον, αυτή την εντύπωση είχε δώσει τώρα στη Λιόλα: μελλοντικώς, ίσως η γνώμη της να άλλαζε.

«Πού πηγαίνουμε;» ρώτησε ο Ρόλμαρ.

«Στο πλοίο σας,» αποκρίθηκε ο Φανλαγκόθ. «Και μετά, όπως είπαμε, στη Νουάλβορ.»

Με τον μαυροντυμένο Ράζερ για οδηγό –ο οποίος έμοιαζε ολοένα και περισσότερο με σκιά, καθώς το σκοτάδι πύκνωνε–, η Λιόλα, ο

Ρόλμαρ, οι οκτώ Ωθράγκος πολεμιστές, και ο πειρατής Σέρκιλ ξεκίνησαν να διασχίζουν τα βουνά στο κέντρο της Νήσου Άγκρεμ. Και, όταν η νύχτα έπεσε για τα καλά, σταμάτησαν, ώστε να κατασκηνώσουν, γιατί, όπως είπε ο Φανλαγκόθ, «καλύτερα να κινούμαστε όταν βλέπουμε, αν δε θέλουμε να γκρεμοτσακιστούμε».

Δεν μπορείς, μέσω των μαντικών σου ικανοτήτων, να μας προειδοποιείς για τα εμπόδια; αναρωτήθηκε ο Ρόλμαρ, αλλά δεν το είπε, καθότι ήξερε, εκ των προτέρων, ότι ο Φανλαγκόθ δε θα του απαντούσε.

Ωστόσο, δεν μπόρεσε παρά να μιλήσει στη Λιόλα, όταν οι δυο τους βρίσκονταν τυλιγμένοι σε κουβέρτες μέσα στη μικρή τους σκηνή. «Κάτι δεν πάει καλά με τον καταραμένο Ράζλερ,» της είπε, αφού της είχε εξηγήσει τις σκέψεις του.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δεν είμαι σίγουρη πως, με τις μαντικές του ικανότητες, έχει τη δύναμη να προβλέπει κάθε χαντάκι που πιθανώς να συναντήσουμε.»

«Μα, Λιόλα,» είπε ο Ρόλμαρ, «αυτός δεν ήταν που κάποτε σε βοήθησε να λύσεις εκείνο τον Μιρλίμιο Κύβο που είχα πάρει από την αγορά της Νουάλβορ;»

«Ναι,» μουρμούρισε η νέα, αλλά ακόμα άστεφη, Βασίλισσα του Νόρβηλ, καθώς είχε το κεφάλι της ακουμπισμένο στον ώμο του. «Όμως δε νομίζω ότι είναι το ίδιο.»

Τέλος πάντων... σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, και, σε λίγο, τον πήρε ο ύπνος.

Το πρωί, βγήκε από τη σκηνή τους πριν από τη Λιόλα, και είδε ότι ο Ράζλερ είχε ήδη ξυπνήσει πρώτος απ' όλους (εκτός από τον τελευταίο σκοπό, οποίος καθόταν σ' ένα βράχο, στηριζόμενος στο σπαθί του) και στεκόταν στην άκρη του γκρεμού, με την κουκούλα του στο κεφάλι, ατενίζοντας πέρα, μακριά.

Αναρωτιέμαι πόσο μακριά ατενίζει, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. *Εξακολουθεί να έχει την προφητική του μάτια, ή, μήπως, οι ικανότητές του έχουν αρχίσει να... φθίνουν;*

Βάδισε αργά, πηγαίνοντας να σταθεί δίπλα στον Φανλαγκόθ, ο οποίος μήτε κουνήθηκε από τη θέση του μήτε μίλησε· ούτε καν για να τον καλημερίσει. Ο Ρόλμαρ έψαξε τον ουρανό, προσπαθώντας να βρει τον ήλιο· μα, όπως το περίμενε, απέτυχε. Ήλιος δε φαινόταν πουθενά, κι όμως, είχε ξημερώσει, ενώ μια γαλήνη βρισκόταν απλω-

μένη παντού: μια γαλήνη που έμοιαζε να προσκαλεί τον Ρόλμαρ στην αγκαλιά της: να του ζητά να επιστρέψει στη ζεστασιά της σκηνής του, δίπλα στη Λιόλα, και να ξανακοιμηθεί.

Ο Άρχοντας του Ράλτον στράφηκε προς τα εκεί, και είδε ότι η Πριγκίπισσα είχε ήδη βγει και έδενε την κάπα της. Ο βουνίσιος αέρας έπαιρνε τα σγουρά, ξανθά της μαλλιά, ανακατεύοντάς τα.

Βασίλισσα! υπενθύμισε ο Ρόλμαρ στον εαυτό του. Έπρεπε να πάψει να τη σκέφτεται ως Πριγκίπισσα, γιατί δεν ήταν πλέον τέτοια. Με το θάνατο του πατέρα της –*Πάει κι ο Βασιληάς Άργκελ*: μια αυθόρμητη, μελαγχολική σκέψη– ήταν Βασίλισσα του Νόρβηλ. *Κι εγώ, αν παντρευτούμε, θα γίνω Βασιληάς...* Ένας βόρειος ακρίτης Βασιληάς του Νόρβηλ! Ο Ρόλμαρ ήθελε να γελάσει. Το αστείο ήταν καλό· ίσως πολύ καλό για νάναι αληθινό. Αναρωτήθηκε αν η Λιόλα θα ξανασκεφτόταν το γάμο της μαζί του, τώρα που ήξερε ότι, μόλις έφτανε στη Νουάλβορ, θα στεφόταν και θα καθόταν στον Ουρανολίθινο Θρόνο...

«Εύπνα τους όλους,» είπε ο Φανλαγκόθ στον σκοπό που καθόταν στο βράχο.

Εκείνος κοίταξε ερωτηματικά τον Ρόλμαρ, ο οποίος κατένευσε.

Έτσι, οι στρατιώτες και ο πειρατής Σέρκιλ σηκώθηκαν, και η ομάδα συνέχισε την πορεία της μέσα στα βουνά, με τον μαυροντυμένο Ράζλερ για οδηγό. Ο Φανλαγκόθ δεν τους άφησε ούτε να φάνε κάτι προτού ξεκινήσουν. «Ο χρόνος είναι πολύτιμος,» είπε. «Να φάτε στο δρόμο, ή μετά.»

Αυτός ο άνθρωπος πάντα κυνηγιέται, σκέφτηκε ο Λιόλα, *είτε υπάρχει ήλιος στον ουρανό είτε όχι.* Αναστέναξε, και δέχτηκε ένα κομμάτι ψωμί που της έδωσε μια Ωθράγκι πολεμίστρια.

Καθώς το μασουλούσε, είπε στον Ρόλμαρ: «Το βράδυ είδα ένα τελείως παράξενο όνειρο...»

«Ναι; Τι;»

«Ότι ήθελα να γίνω ένα με τις πέτρες των βουνών. Τελείως παράξενο.»

Ο Ρόλμαρ γέλασε. «Έχω δει και πιο παράξενα.»

«Ναι, κι εγώ,» είπε η Λιόλα. «Αλλά αυτό το συγκεκριμένο είχε κάτι... Σαν αληθινό ήταν. Δεν ξέρω ακριβώς. Με τρόμαξε, κατά κάποιο τρόπο...» Και, μετά, έμεινε σιωπηλή.

Το μεσημέρι (το οποίο ήταν δύσκολο να το αντιληφτείς, χωρίς ήλιο στον ουρανό) η ομάδα βγήκε από τα βουνά και βρέθηκε σ'ένα μέρος γεμάτο με ψηλές, όρθιες πέτρες που θύμιζαν δέντρα.

«Το Απολιθωμένο Δάσος,» εξήγησε η Λιόλα στον Ρόλμαρ. «Κάπου κοντά πρέπει να είναι και το ηφαίστειο της Νήσου Άγκρεμ...» Κοίταξε τριγύρω.

«Εκεί.» Ο Φανλαγκόθ έδειξε, με το Μάτι του Κυκλώνω, ένα βουνό το οποίο ορθωνόταν στα δεξιά τους. «Και εδώ θα κατασκηνώσουμε για μερικές ώρες,» είπε. «Το πλοίο σας δε βρίσκεται μακριά πλέον. Και το έδαφος είναι πολύ πιο βατό, σε τούτα τα μέρη. Θα φτάσουμε γρήγορα.»

Έτσι, καταυλίστηκαν στις παρυφές του Απολιθωμένου Δάσους και έφαγαν από τις προμήθειές τους, καθισμένοι γύρω από δύο φωτιές και αμίλητοι. Ετούτη ήταν η πρώτη φορά που ο Ρόλμαρ και η Λιόλα έβλεπαν τον Φανλαγκόθ να τρώει, και το θέαμα τούς φαινόταν παράξενο, αν και οι δυο τους γνώριζαν ότι, κανονικά, δε θα έπρεπε να τους φαίνεται. Εξάλλου, κι ο Ράζλερ άνθρωπος ήταν, όχι θεός· γιατί να μην έτρωγε, όπως όλοι οι υπόλοιποι άνθρωποι;

Όταν τελείωσαν το γεύμα τους, ξεκουράστηκαν δυο-τρεις ώρες (υπολόγιζαν το χρόνο από τις εναλλαγές του φωτός στον ουρανό και στο περιβάλλον) και, ύστερα, σηκώθηκαν, για να διανύσουν το τελευταίο σκέλος του ταξιδιού τους προς τον κόλπο όπου ήταν αραγμένη η *Χρυσαλλίδα*.

Το σούρουπο –το οποίο, ουσιαστικά, ήταν κάτι ανάμεσα σε σούρουπο και μεσημέρι· ένας παραφυσικός συνδυασμός, που ούτε ο Ρόλμαρ ούτε η Λιόλα μπορούσαν εύκολα να συνηθίσουν– έφτασαν στον προορισμό τους, και είδαν τον Καπετάν Σέλερναβ να τους ατενίζει από την πλώρη του караβιού του και να τους γνέφει.

Όταν ανέβηκαν στο κατάστρωμα της *Χρυσαλλίδας*, διασχίζοντας τη μεγάλη σανίδα που την ένωνε με την ξηρά, η Λιόλα είπε στον Καπετάνιο: «Επιστρέφουμε στο Νόρβηλ.»

«Αυτά είναι καλά νέα, Υψηλοτάτη!» αποκρίθηκε εκείνος, κάνοντας μια υπόκλιση. «Δε βλέπω, όμως, μαζί σας τον Άρχοντα Βάνμιρ...» παρατήρησε, συνοφρυωμένος.

«Δυστυχώς, δεν μπορέσαμε να τον βρούμε,» είπε η Λιόλα· και, στρεφόμενη προς τον Φανλαγκόθ, τον σύστησε: «Από εδώ, Καπετά-

νιε Σέλερναβ, είναι ο Φανλαγκόθ, για τον οποίο σου μίλησα, προτού εγκαταλείψουμε την ακρογιαλιά.»

«Ο μάντης, σωστά;» Ο Σέλερναβ πρότεινε το χέρι του προς τον Ράζλερ. Η Λιόλα τού είχε πει ότι θα πήγαιναν να επισκεφτούν έναν μάντη τον οποίο γνώριζε, και ο οποίος πιθανώς να μπορούσε να τους αποκαλύψει πού βρισκόταν ο Βάνμυρ.

«Σωστά,» αποκρίθηκε ο Φανλαγκόθ, χωρίς να σηκώσει το δικό του χέρι, για ν' ανταλλάξει χειραψία με τον Καπετάνιο. «Θα ήθελα να δω τα ουρανόλιθινα θραύσματα τώρα,» είπε στη Λιόλα, και η Βασίλισσα παρατήρησε τα μάτια του να γυαλίζουν μέσα απ' την κουκούλα του.

«Ασφαλώς,» απάντησε. «Είναι στη γέφυρα.» Και βάδισε προς τα εκεί, ακολουθούμενη από τον Φανλαγκόθ και τον Ρόλμαρ.

Άνοιξε την πόρτα και μπήκαν. Ο σάκος βρισκόταν ακουμπισμένος επάνω στο κρεβάτι, και ο Ράζλερ αμέσως τον πλησίασε, σα να μπορούσε να αισθανθεί την ισχύ του ουρανόλιθου από μέσα. Τον έλυσε και, αφήνοντας το Μάτι του Κυκλώνα στο στρώμα, πήρε στο δεξί του χέρι ένα από τα γαλαζόγκριζα κομμάτια. Και γέλασε.

Ο Ρόλμαρ έριξε ένα ανήσυχο βλέμμα στη Λιόλα, σκεπτόμενος: *Τι γελάει αυτός ο παλαβός; Τι έχει στο μυαλό του;*

Η Βασίλισσα δάγκωσε το κάτω της χείλος, δίχως να μιλήσει. «Είναι όλα εντάξει, Φανλαγκόθ;» ρώτησε, με σταθερή φωνή.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, αφήνοντας το ουρανόλιθινο κομμάτι να πέσει ξανά μέσα στο σάκο και παίρνοντας το Μάτι του Κυκλώνα από το κρεβάτι. «Όλα είναι εντάξει.»

Κεφάλαιο 3

Μηχανορραφίες, και Μαύρο

Νίθρα,» είπε ο Έπαρχος Τάκμιν, πλησιάζοντας. «Τι συμβαίνει;» Ήταν ντυμένος με σχετικά απλά ρούχα, όπως συνήθιζε, και μια γκριζα κάπα ήταν ριγμένη στους ώμους του. Στο πρόσωπό του υπήρχε μια ανήσυχη έκφραση, και είχε χλομιάσει.

Όπως υπέθετε η Νίθρα πως είχε χλομιάσει κι εκείνη. Ο ήλιος δεν εξαφανίζεται κάθε μέρα από τον ουρανό. Ούτε ετούτη η ανείπωτη γαλήνη απλώνεται στο περιβάλλον – μια γαλήνη που συναντά κανείς μονάχα στους Αρχέτοπους.

«Αυτό θα ήθελα να μάθω κι εγώ, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε στον Τάκμιν. «Αυτό θα ήθελα να μάθω κι εγώ.»

Ο Έπαρχος της Σάλγκρινεβ έστρεψε το βλέμμα του στον ουρανό, αμίλητος.

«Ίσως να πρόκειται για κάποιο φαινόμενο που δεν έχουμε ξαναζηήσει,» υπέθεσε ο Άλαντμιν, στεκόμενος πλάι στη Νίθρα. «Ρωτήσατε τις ιέρειες, Άρχοντά μου; Οι ιέρειες μπορεί να ξέρουν· μπορεί κάτι να είναι καταγραμμένο στα βιβλία τους.»

Ο Τάκμιν κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν τις έχω ρωτήσει. Δεν πρόλαβα.»

«Θα έχετε την ευκαιρία να τις ρωτήσετε τώρα,» είπε η Νίθρα, παρατηρώντας πως τέσσερις γυναικείες, ρασοφόρες μορφές πλησίαζαν, περιτριγυρισμένες από άλλες έξι γυναικείες μορφές οι οποίες ήταν πάνοπλες.

Ο Έπαρχος στράφηκε, για να κοιτάξει, και τις είδε κι εκείνος να ζυγώνουν.

Ο Άλαντμιν σταύρωσε τα χέρια εμπρός του, υπομειδώντας. *Την πιστεύουν για Εκλεκτή της Μεγάλης Θεάς*, σκέφτηκε, λοξοκοιτάζοντας τη Νίθρα, και *έρχονται να τη συμβουλευτούν*. Ήταν αστείο, και ήθελε να γελάσει, αλλά κρατήθηκε.

Η Νίθρα, ωστόσο, δε βρισκόταν σε τόσο εύθυμη κατάσταση. Κατάλαβαινε κι εκείνη γιατί ζύγωναν οι ιέρειες, αλλά αυτό δεν της προ-

καλούσε γέλιο· της προκαλούσε ρίγος. Επειδή ήξερε ότι θα έπρεπε να βρει κάτι πολύ πειστικό να τους πει... Ή, μήπως, θα ήταν καλύτερα να δηλώσει άγνοια;

Οι τέσσερις ρασοφόρες γυναίκες έφτασαν κοντά τους και στάθηκαν αντίκρυ της. Η Νολβάκρυ –μια ευτραφής, γκριζομάλλα ιέρεια, η οποία ήταν και η γηραιότερη ανάμεσά τους– είπε: «Νίθρα Ρίνκιλ, σε χαιρετίζουμε.» Και έκλινε το κεφάλι σεβάσμα· οι άλλες τρεις τη μιμήθηκαν, όπως επίσης και οι έξι Αναζητήτριες. «Ήρθαμε να σε συμβουλευτούμε σχετικά με το συμβάν.» Τα μάτια της κοίταξαν τον ουρανό, ενώ τα μάτια της ιέρειας Χοέρνα στένεψαν, παρατηρώντας τη Νίθρα, καλά-καλά.

Αυτή δε με εμπιστεύεται. Πιστεύει, άραγε, ότι είμαι Εκλεκτή της Θεάς, ή πιστεύει ότι τις έχω εξαπατήσει; Ή, μήπως, δεν είναι σίγουρη για τίποτα και έχει αποφασίσει να με παρατηρεί, για να βγάλει τα συμπεράσματά της; Ναι, μάλλον, αυτό πρέπει να ήταν.

Η Νίθρα καθάρισε το λαιμό της, διακριτικά. «Τι ακριβώς θέλετε να μάθετε;»

«Τι συμβαίνει, προφανώς,» είπε η Χοέρνα.

«Αυτό,» αποκρίθηκε η Νίθρα, «δεν το γνωρίζω.»

«Δε σου έχει μιλήσει η Μεγάλη Μητέρα;» ρώτησε η Νολβάκρυ.

«Όχι, Σεβασμιότατη.» Η Νίθρα είχε αποφασίσει να δηλώσει άγνοια από το να πει οτιδήποτε άλλο, γιατί φοβόταν ότι ένα ψέμα μπορεί, τελικά, να στρεφόταν εναντίον της. Είχε ήδη πει πολλά ψέματα σε πολλούς ανθρώπους.

Οι ιέρειες αλληλοκοιτάχτηκαν, παραξενεμένες.

Πρέπει να τις παρακολουθώ από κοντά αυτές, σκέφτηκε ο Άλαντιμιν, αν και γνώριζε ότι τούτο ήταν δύσκολο· γιατί αποκλείεται ποτέ να έπαιρνε πληροφορίες από τις Αναζητήτριες, οι οποίες ήταν, ουσιαστικά, οι μόνοι φρουροί τους και δε μιλούσαν περισσότερο απ'όσο έπρεπε, ούτε έπιναν, ούτε φλέρταραν, ούτε έπαιζαν τυχερά παιχνίδια. Ήταν σα να προσπαθείς να κάνεις έναν τοίχο να σου αποκαλύψει αυτά που είχε ακούσει: αδύνατον, δηλαδή... εκτός αν είσαι η Νίθρα και χρησιμοποιήσεις το Κοσμικό Κέλευσμα, ίσως...

«Σεβασμιότατες,» είπε ο Τάκμιν, σπάζοντας τη σιγή αμηχανίας που είχε ακολουθήσει τα λόγια της Νίθρα, «εσείς πώς εξηγείτε το... φαινόμενο;» Ύψωσε ελαφρώς το δεξί χέρι, δείχνοντας ψηλά.

«Η Λιάμνερ Κρωθ πρέπει να είναι πολύ δυσανεσστημένη, για να έ-
κρυψε τον ήλιο,» αποκρίθηκε, αυθόρμητα, η Λαρέσσα, που ήταν η
μικρότερη από τις ιέρειες.

«Δυσανεσστημένη από τι;»

«Από τη Λυκολατρία, ίσως, η οποία μολύνει ετούτα τα μέρη, Έπαρ-
χε.»

«Ή, πιθανώς, από την παρουσία του ψευδοπροφήτη Νουτκάλι,»
είπε η Νίθρα. «Υποθέτω, βέβαια, μόνο· δε γνωρίζω τίποτα, ακόμα.»

«Θα έρθεις σε επικοινωνία με τη Μεγάλη Θεά;» τη ρώτησε η Χοέρ-
να.

Πολύ με τσιγκλάει αυτή! «Δεν έρχομαι εγώ σε επαφή με τη Μεγάλη
Θεά, Σεβασμιότατη· η Μεγάλη Θεά έρχεται σε επαφή μαζί μου. Και,
μέχρι στιγμής, αυτό έχει συμβεί μονάχα μία φορά: όταν μου ανέθεσε
την αποστολή μου, να διώξω τον Νουτκάλι από το Νούφρεκ και να
εκθρονίσω την ανίκανη Βασίλισσα Καλβάρθα.»

«Σεβασμιότατες,» είπε ο Τάκμιν, «έχουμε αρχίσει την εκστρατεία
μας και κατά της Λυκολατρίας και κατά του Νουτκάλι και κατά της
Βασίλισσας Καλβάρθα. Γιατί η Λιάμνερ Κρωθ να είναι δυσανεσστη-
μένη;»

Οι ιέρειες δεν απάντησαν αμέσως, αλλά, τελικά, η Νολβάκρυ απο-
κρίθηκε: «Είμαι βέβαιη, τέκνον μου, πως, αργά ή γρήγορα, η Μεγά-
λη Μητέρα θα μας αποκαλύψει το θέλημά της.»

Και οι ιερωμένες έφυγαν, κατευθυνόμενες προς τη σκηνή τους και
περιτριγυρισμένες από τις έξι Αναζητήτριες.

«Ελπίζω το φαινόμενο να έχει περάσει ως αύριο,» είπε ο Τάκμιν.
«Γιατί δεν ξέρω τι αποτελέσματα μπορεί να έχει στο ηθικό του στρα-
τού μου. Εσύ τι λες, Αρχικατάσκοπε;» Κοίταξε τον Άλαντμιν.

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Πού να ξέρω εγώ, Άρχοντά μου;
Ίσως θα ήταν καλύτερα να ρωτήσετε το Στρατάρχη Ρέλγκριν γι' αυτό
το θέμα.»

«Ναι, ίσως να ήταν καλύτερα,» είπε ο Τάκμιν, και έφυγε κι εκείνος,
αφήνοντας τον Άλαντμιν και τη Νίθρα μόνους μπροστά από τη σκη-
νή τους... ή σχεδόν μόνους· γιατί η δεύτερη μπορούσε να δει τον Φέ-
νταρ και τη Χρυσοδάκτυλη να τους κοιτάζουν από τη διπλανή σκη-
νή. Ωστόσο, δεν έβλεπε κανέναν στρατιώτη να τους κατασκοπεύει,
κι αυτό ήταν θετικό σημάδι, καθότι σήμαινε ότι ο Έπαρχος της Σάλ-

γκρινεβ τούς θεωρούσε πλέον άτομα εμπιστοσύνης. Του είχαν προσφέρει τη Βόλγκρεν, άλλωστε· δεν μπορεί να ήταν εναντίον του...

Ο Φένταρ έκανε νόημα στη Νίθρα, με το δεξί χέρι, σαν να τη ρωτούσε: *Τι συμβαίνει;*

Εκείνη του έγνεψε να πλησιάσει, κι αυτός ζύγωσε, μαζί με τη Χρυσοδάκτυλη.

Ο Άλαντμιν, που τους είχε στραμμένη την πλάτη, τους άκουσε να έρχονται και γύρισε.

«Ο ήλιος, όπως βλέπετε, χάθηκε,» είπε η Νίθρα στον Ωθράγκος και τη Μιρλίμια, «και ήρθαν να μας ρωτήσουν πώς έγινε αυτό, λες κι εμείς ήταν δυνατόν να ξέρουμε.»

«Η εξαφάνιση είναι αλλόκοτη, πάντως,» τόνισε η Χρυσοδάκτυλη. «Δεν έχω ξαναδεί τίποτα παρόμοιο· ούτε έχω ακούσει ποτέ για κάτι τέτοιο. Δεν είναι έκλειψη.»

Ο Άλαντμιν ένευσε. «Ακριβώς.»

«Δεν μπορώ να φανταστώ τι μπορεί να είναι,» είπε ο Φένταρ, κοιτάζοντας, γι'ακόμα μια φορά, τον ουρανό. «Ήλιος δεν υπάρχει, αλλά φως έχουμε... Δεν είναι παράξενο τούτο;»

«Είναι,» απάντησε ο Άλαντμιν. «Αλλά δεν είμαι και αστρονόμος, για να γνωρίζω στα σίγουρα.»

«Οι ιέρειες ασχολούνται με τ'άστρα,» είπε η Νίθρα. «Μπορεί, τελικά, να βρουν την απάντηση.» Μπήκε στη σκηνή της, και οι υπόλοιποι την ακολούθησαν.

«Έχω την εντύπωση πως δεν είναι μόνο ο ήλιος που χάθηκε,» είπε η Χρυσοδάκτυλη. «Νομίζω ότι υπάρχει κάτι... διαφορετικό στο περιβάλλον. Και σαν να το θυμάμαι αυτό το *κάτι*. Αυτή την ηρεμία, σαν να τη θυμάμαι. Μα δεν μπορώ να καταλάβω από πού, Νίθρα...»

«Από τους Αρχέτοπους,» αποκρίθηκε η Νίθρα. Πήρε το ποτήρι της με τον χυμό λεμονιού από εκεί που το είχε αφήσει –δίπλα στα μαξιλάρια όπου ήταν μισοξαπλωμένη πριν τη φωνάξει ο Άλαντμιν να βγει από τη σκηνή της– και πλησίασε ένα λυόμενο ανάκλιντρο, μισοξαπλώνοντας επάνω σ'αυτό τώρα. Τις τελευταίες ημέρες την είχε πιάσει μια τεμπέλικη διάθεση, την οποία δεν μπορούσε να εξηγήσει. Ίσως να έφταιγε η συνεχής χρήση των Χαρισμάτων της, στη Βόλγκρεν και προτού φτάσει εκεί· ίσως η ισχύς τους να την είχε εξαντλήσει περισσότερο απ'όσο πίστευε. Ή ίσως να μην άντεχε όλη αυ-

τή τη σκόνη και τη βαβούρα του προελαύνοντος στρατεύματος του Έπαρχου Τάκμιν.

«Σωστά!» αναφώνησε η Χρυσοδάκτυλη, χτυπώντας τα δάχτυλά της. «Στους Αρχέτοπους ήταν έτσι.»

Ο Φένταρ συνοφρυώθηκε, και κάθισε σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού. «Τώρα που το λέτε... Αλλά, βέβαια, υπάρχουν και κάποιες *τεράστιες* διαφορές.»

«Ναι,» είπε η Νίθρα, «όμως σκέψου πως ούτε στους Αρχέτοπους υπήρχε ήλιος μα το φως από κάπου ερχόταν: από κάποια άγνωστη πηγή.»

«Πού θέλεις να καταλήξεις; Ότι ο κόσμος μας μετατρέπεται σε Αρχέτοπο;»

Η Νίθρα ρίγησε, άθελά της. «Ελπίζω πως όχι.»

«Οφείλω να πω πως δεν καταλαβαίνω τίποτα απ'όσα λέτε,» παραδέχτηκε ο Άλαντμιν, καθίζοντας αντίκρυ του Φένταρ. Η Χρυσοδάκτυλη στεκόταν ακόμα όρθια, αργοβαδίζοντας μέσα στη σκηνή.

«Δεν ήσουν στους Αρχέτοπους, γιαυτό,» του είπε η Νίθρα. «Αν ήσουν, θα είχες προσέξει την ομοιότητα.»

«Ίσως, όμως, και να υπερβάλλουμε,» είπε ο Φένταρ. «Γιατί ο κόσμος να μετατρέπεται σε Αρχέτοπο;»

Η Νίθρα ανασήκωσε τον έναν ώμο, καθώς ήταν μισοξαπλωμένη επάνω στο ανάκλιντρό της. Ήπιε μια γουλιά λεμονάδας, χωρίς να μιλήσει.

«Συμφωνώ με τον Φένταρ,» δήλωσε ο Άλαντμιν. «Μάλλον είναι κάτι περαστικό, ό,τι κι αν είναι.»

«Αυτό θα το διαπιστώσουμε σύντομα,» είπε η Χρυσοδάκτυλη.

«Ναι,» μόρφωσε ο Άλαντμιν. «Αλλά εγώ πιστεύω πως, κατά πάσα πιθανότητα, πρόκειται για κάποιο σπάνιο φυσικό φαινόμενο, το οποίο αύριο θα έχει λήξει. Θα δείτε ότι την αυγή ο ήλιος θ'ανατείλει ως συνήθως.»

Η Νίθρα σούφρωσε τα χείλη, σκεπτική. Διαφωνούσε με τον Άλαντμιν, δίχως να ξέρει ακριβώς γιατί.

«Έμαθα κάτι που ίσως να σ'ενδιαφέρει,» της είπε εκείνος, αλλάζοντας θέμα. «Μια πληροφορία, για την οποία δεν ήμουν σίγουρος μέχρι στιγμής, αλλά τώρα βεβαιώθηκα.»

«Θες να φύγουμε;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν. «Δεν υπάρχει λόγος.»

«Τι έμαθες, λοιπόν;» ρώτησε η Νίθρα.

«Ότι η Ομιλήτρια Αρτλάνα κρύβει κάποιον μέσα στη σκηνή της. Το βράδυ προτού μας δώσει ο Αρχιστράτηγος Σάνλον την απάντησή του, έκανα μια βόλτα στο στρατόπεδο και τη συνάντησα. Για την ακρίβεια, εκείνη με κοίταζε από τη σκηνή της και μου μίλησε, έτσι πλησίασα.»

«Τι σου είπε;»

«Τίποτα το σπουδαίο. Το σημαντικό είναι, όμως, πως την κουβέντα μας διέκοψε ένα μουγκρητό από το εσωτερικό της σκηνής –ή κάτι που έμοιαζε με μουγκρητό–, οπότε η Αρτλάνα με καληνύχτισε και μπήκε στο κατάλυμά της, τραβώντας την κουρτίνα. Επίσης, έχω την εντύπωση –μόνο την εντύπωση, τίποτα παραπάνω– ότι χρησιμοποίησε Πειθώ επάνω μου, για να με κάνει να μη δώσω σημασία στο γεγονός. Έτσι, λοιπόν, αγνόησα το όλο περιστατικό, εκείνη τη νύχτα. Σκέφτηκα ότι πιθανώς κάποιος εραστής της να ήταν στη σκηνή. Όμως, ύστερα από την αναχώρησή μας από τη Βόλγκρεν, πληροφορήθηκα ορισμένα πράγματα τα οποία με έβαλαν σε υποψίες. Άκουσα ότι, κάπου-κάπου, ομιλίες αντηχούν σιγανά από τη σκηνή της Ομιλήτριας, ενώ εκείνη έχει πριν από λίγο παραγγείλει φαγητό για έναν. Και, όχι, αποκλείεται να παραμιλάει, γιατί η μία από τις φωνές είναι αντρική. Επιπλέον, τις τελευταίες ημέρες, η Αρτλάνα δεν έχει πάρει κανέναν εραστή στη σκηνή της. Αυτό, σε διαφορετική περίπτωση, θα μπορούσε να αποδοθεί στο ότι απλά δεν έχει όρεξη, μα, δεδομένων όλων των υπόλοιπων στοιχείων, με οδηγεί σε ένα συμπέρασμα: Κάποιον κρύβει.»

«Γιατί;» είπε η Νίθρα.

«Καλό ερώτημα, αλλά δεν έχω την απάντηση.»

«Μπορείς να τη βρεις;»

«Ίσως.»

Ο Φένταρ ρώτησε: «Δεν έχεις κάνει καμία υπόθεση;»

«Σχετικά με το γιατί κρύβει αυτόν που κρύβει;»

«Ναι.»

«Η δουλειά μου δεν είναι να κάνω υποθέσεις,» είπε ο Άλαντμιν, «αλλά να συγκεντρώνω στοιχεία, τα οποία με οδηγούν σε συμπεράσματα.»

«Δηλαδή, δεν έχει περάσει τίποτα από το μυαλό σου;»

Πάλι τα ίδια αρχίσαμε, συλλογίστηκε η Νίθρα, παρατηρώντας την έκφραση του Φένταρ. *Γιατί, συνέχεια, παίρνει αυτό το ύφος με τον Άλαντμιν; Έχει κάτι εναντίον των κατασκόπων; ή απλά δεν του αρέσει η όψη του συγκεκριμένου;*

«Όχι, τίποτα. Εσύ υποπτεύεσαι κάτι, Φένταρ;»

Ο Ωθράγκος κούνησε το κεφάλι του.

«Πάντως, Άλαντμιν,» είπε η Νίθρα, «μάθε όσα περισσότερα μπορείς γι'αυτή την υπόθεση. Θα ήθελα να ξέρω όλα τα μυστικά της Ομιλήτριας Αρτλάνα Ζάρφλεμ.» Μια γυαλάδα πέρασε απ'τα μυστηριώδη της μάτια, η οποία έκανε τον Αρχικατάσκοπο ν'ανατριχιάσει.

Η Βασίλισσα Καλβάρθα καθόταν καμπουριασμένη στο Θρόνο του Αετού, πλαισιωμένη από τα πελώρια, λαξευτά φτερά του καθίσματος, στους βραχίονες του οποίου ακουμπούσαν, κουρασμένα, οι αγκώνες της. Ήταν ντυμένη με ένα φανταχτερό φόρεμα από πορφυρό μετάξι: τα μανίκια σχίζονταν από σπειροειδείς λωρίδες, καλυμμένες με αραχνοῦφαντο διχτυωτό νήμα, και στο πέρας τους –που ήταν φαρδύ, κρύβοντας τα δάχτυλά της Βασίλισσας– κρέμονταν δύο λευκές φούντες· η λαιμόκοψη ήταν στενή, αλλά πάνω από τα στήθη της Καλβάρθα υπήρχαν δύο ανοίγματα σε σχήμα μισοφέγγαρου, και στην κοιλιά της ένα στρογγυλό άνοιγμα· τα σχισίματα στα πόδια –από τον μηρό ως τον αστράγαλο– ήταν ακανόνιστα, σαν κάποιο μανιασμένο θηρίο να τα είχε κάνει. Γενικώς, το φόρεμα φάνέρωνε, έκδηλα, πως ήταν ένα από τελευταία εκκεντρικά δημιουργήματα της Βασιλικής Ράπτριας, κυρίας Ζεφεράλμα.

«Για όνομα της Θεάς, γιατί χάθηκε ο ήλιος; Γιατί χάθηκε τώρα; Ποιος φταίει γι'αυτό;» μουρμούριζε η Βασίλισσα, παραμιλώντας. Τα μακριά, ξανθά της μαλλιά –που ήταν καλοχτενισμένα και πιασμένα σε δύο μακριές αλογοουρές– έπεφταν εκατέρωθεν του σκυμμένου της προσώπου. Το βλέμμα της ήταν καρφωμένο στο χαλί των σκαλοπατιών του βήθρου του θρόνου της. «Και ο Νουτκάλι να λείπει... Τώρα, να λείπει...»

Η βασιλική αίθουσα ήταν γεμάτη με συμβούλους, στρατιωτικούς, και ευγενείς, και μια γενικότερη βαβούρα επικρατούσε. Ορισμένοι

προσπαθούσαν να παρηγορήσουν την πανικόβλητή τους Βασίλισσα (χωρίς μεγάλη επιτυχία), αλλά οι περισσότεροι κουβέντιαζαν αναμεταξύ τους, μη δίνοντάς της καμία σημασία.

Ο ένας γελωτοποιός, ο επονομαζόμενος Αρκουδοπόδης, είχε το πρόσωπό του κρυμμένο μέσα στα χέρια του και χοροπηδούσε επιτόπου, σπαράζοντας και ουρλιάζοντας, άναρθρα. Ο δεύτερος γελωτοποιός, ο επονομαζόμενος Γατονούρης, κοίταζε το ταβάνι του δωματίου, με τα μάτια γουρλωμένα, το στόμα ορθάνοιχτο, και τα χέρια απλωμένα· και στεκόταν εκεί, στη μέση της βασιλικής αίθουσας, σαν άγαλμα. Η τρίτη και τελευταία γελωτοποιός, η επονομαζόμενη Χουχουνίτσα, βάδιζε με τα χέρια και, περνώντας ανάμεσα από τον κόσμο, ρωτούσε: «Μήπως είδε κανείς τον ήλιο;» – «Μήπως είδατε τον ήλιο;» – «Πού χάθηκε ο ήλιος;» Οι περισσότεροι δεν της απαντούσαν, αλλά κοιτούσαν τα μακριά, λευκά της πόδια, καθώς η φούστα της κρεμόταν ανάποδα.

«Σε κανένα από τα ταξίδια μου, Βασιληά μου, –και όπως η Μεγάλη Μητέρα γνωρίζει έχω κάνει πολλά ταξίδια– δεν είδα τον ήλιο να εξαφανίζεται και το φως του να παραμένει,» έλεγε ο Άρχοντας Σέμπενμορ Ρόσνολ στον Κάμρεβ, τον άρρωστο πατέρα της Καλβάρθα, και σε μερικούς άλλους ευγενείς. «Είδα μόνο να γίνονται εκλείψεις, και άκουσα ότι μπορούν να συμβούν σε κάθε σημείο της Κουαλανάρα. Τέτοιο πράγμα, όμως...»

Ο Πρίγκιπας Νάζρεν, ο θεός της Καλβάρθα, βρισκόταν σε ένα άλλο σημείο της αίθουσας και υποστήριζε πως, για να χαθεί έτσι ο ήλιος, αυτό μπορούσε να σημαίνει μονάχα ένα πράγμα: ότι η Λιάμνερ Κρωθ ήταν δυσारेστημένη με τον τρόπο που ασκείτο η εξουσία στο Νούφρεκ, καθώς και με την εισβολή του προδότη Έπαρχου Τάκμιν. Γιατί τι άλλο μπορεί να ήταν η εξαφάνιση του ήλιου, αν όχι θεϊκό μήνυμα; Και οι ιέρειες, σύντομα, θα το επιβεβαίωναν τούτο!

Ο Αρχιδιπλωμάτης Βάνκελιν, ο Πρώτος του Τάγματος των Ομιλητών, καθόταν στη θέση του διπλοπόδι και έπινε ένα ποτό, συνοφρυωμένος και χωρίς να μιλά. Ήταν, μάλιστα, από τους ελάχιστους μέσα στην αίθουσα που δε μιλούσαν.

Οι μυστικιστές της Βασίλισσας Καλβάρθα –οι περισσότεροι από τους οποίους ήταν τσαρλατάνοι– συζητούσαν με σοβαροφανές τρόπο αναμεταξύ τους, διαφωνώντας ένθερμα σχετικά με τη φύση της

εξαφάνισης του ήλιου, ενώ η μάγισσα Τενίρα αναρωτιόταν τρία πράγματα: πού βρισκόταν ο εραστής της, Νουτκάλι· πώς θα εξηγούσε το φαινόμενο, αν βρισκόταν εδώ· και πώς δεν είχε προβλέψει αυτούτη την εξαφάνιση –σίγουρα, δεν μπορεί να του είχε ξεφύγει!

Ο Σάβμιν Έντμορ, ο Διοικητής του Δεύτερου Τάγματος της Βασιλικής Φρουράς, στεκόταν μπροστά από ένα παράθυρο της αίθουσας και κοιτούσε κάτω, την πόλη. Η Βερνάλθα, η Διοικήτρια του Τρίτου Τάγματος της Βασιλικής Φρουράς, στεκόταν πλάι του, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος και χτυπώντας το μποτοφορεμένο της πόδι, νευρικά, στο πάτωμα.

Ο Σάβμιν έστρεψε το βλέμμα του στο εσωτερικό της βασιλικής αίθουσας. *Να πάρει!* σκέφτηκε. *Λες και τα πράγματα δεν ήταν ήδη πολύ μπερδεμένα...* Δε φτάνει που ο Αρχιστράτηγος Σάνλον είχε αναγκαστεί να εγκαταλείψει τη Βόλγκρεν (λεπτομέρειες γι' αυτή του την κίνηση δεν είχε αναφέρει ακόμα, αλλά, αναμφίβολα, θα εξηγούσε περισσότερα τώρα που ερχόταν στο παλάτι, διασχίζοντας τους κοσμοπλημμυρισμένους δρόμους της Έρλεν) και ο ελεεινός και τρισάθλιος προδότης Έπαρχος Τάκμιν της Σάλγκρινεβ είχε ξεκινήσει να προελαύνει προς την πρωτεύουσα με το στράτευμά του, τώρα είχε χαθεί κι ο ήλιος! Αν ήταν ποτέ δυνατόν!

Ο ψυχισμός της έχει γίνει κουρέλι, παρατήρησε ο Σάβμιν, κοιτάζοντας τη Βασίλισσά του στο Θρόνο του Αετού, καμπουριασμένη και αξιολύπητη. *Δεν μπορεί να αντεπεξέλθει. Είναι αδύνατον γι' αυτήν. Αργά ή γρήγορα, έτσι όπως έχουν έρθει τα πράγματα, κάποιος άλλος θα πάρει την εξουσία, είτε από μέσα είτε από έξω απ' το παλάτι.*

«Ο Αρχιστράτηγος Σάνλον επέστρεψε!» φώναξε ένας υπηρέτης, και ο Σάβμιν, στρέφοντας το βλέμμα, είδε τον ηλικιωμένο στρατιωτικό να μπαίνει στη βασιλική αίθουσα, ντυμένος με πανοπλία και βαστώντας το κράνος του παραμάσκαλα.

«Ο Αρχιστράτηγος Σάνλον βρίσκεται εδώ!» επανέλαβε ο υπηρέτης, προσπαθώντας να ακουστεί μέσα στη βαβούρα. Και τώρα, ορισμένοι από τους παρευρισκόμενους έπαψαν να μιλάνε, ειδοποιώντας τους άλλους για τον ερχομό του Αρχιστράτηγου· έτσι, σταδιακά, ολόκληρη η αίθουσα σώπασε, και ένας δρόμος ανοίχτηκε μπροστά στον Σάνλον: ένας δρόμος ο οποίος οδηγούσε στο Θρόνο του Αετού και στη Βασίλισσα, που σηκώθηκε όρθια και ρώτησε:

«Αρχιστράτηγε, γιατί χάθηκε ο ήλιος;»

«Μεγαλειοτάτη...» είπε ο Σάνλον, ξαφνιασμένος από την ερώτηση, «δεν ξέρω. Υποθέτω πως πρόκειται για κάποιο σπάνιο φυσικό φαινόμενο, το οποίο έχει ανησυχήσει τον κόσμο υπέρμετρα—»

«Είδες τον προφήτη Νουτκάλι καθόλου, καθώς ερχόσουν;»

«Όχι, Μεγαλειοτάτη.»

«Καλώς· μπορείς να πηγαίνεις,» είπε η Καλβάρθα, κάνοντας μια αποδεσμευτική χειρονομία και καθίζοντας πάλι στο θρόνο της.

«Μα, Βασίλισσά μου...» άρθρωσε ο Σάνλον.

Ο Βάνκελιν τον πλησίασε και του ψιθύρισε κάτι στ'αφτί· ο Αρχιστράτηγος τού απάντησε, ψιθυριστά κι εκείνος, αλλά έντονα· ο Αρχιδιπλωμάτης, όμως, του έκανε νόημα να τον ακολουθήσει· οπότε, πήγαν σ'ένα από τα τραπέζια της αίθουσας, όπου άρχισαν να συρρέουν και αρκετοί άλλοι...

...και όπου πήγε κι ο Σάβμιν, ακολουθούμενος από τη Βερνάλθα.

«...παρουσιάστηκε μια γυναίκα που υποστήριζε πως ήταν η Νίθρα Ρίνκιλ,» έλεγε ο Σάνλον, όταν ο διοικητής και η διοικήτρια της Βασιλικής Φρουράς έφταναν κοντά.

«Ήταν;» ρώτησε αμέσως κάποιος.

«Ναι, αυτή ήταν, αλλ—»

«Πού είναι ο Σάβμιν Έντορ;» απαίτησε ο Σέμπενμορ. «Μας είχε αναφέρει ότι την έχασε στη θάλασσα!»

«Εδώ είμαι, Άρχοντά μου· και, ναι, την είχα χάσει στη θάλασσα, όπως σας ανέφερα. Δεν ξέρω πώς παρουσιάστηκε εκεί όπου παρουσιάστηκε.» *Η καταραμένη σκύλα! είναι ακόμα ζωντανή!*

«Θα σας πω εγώ πώς παρουσιάστηκε στη Βόλγκρεν,» δήλωσε ο Σάνλον. «Η Λιάμινερ Κρωθ την έσωσε από τα κύματα και της έδωσε Χαρίσματα, προκειμένου να προστατέψει το Νούφρεκ—»

«Βλασφημία!» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή.

«Ψέματα!» είπε κάποιος άλλος.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Σάνλον. «Την είδαμε όλοι στη Βόλγκρεν να χρησιμοποιεί το Χάρισμα που αποκαλεί 'Κοσμικό Κέλευσμα'. Έδειξε τη δυτική μας πύλη, την πρόσταξε να διαλυθεί, και η πύλη έγινε κομμάτια. Ανατινάχτηκε από μόνη της!»

Βαβούρα είχε αρχίσει γύρω απ'το τραπέζι, και ο Βάνκελιν είπε: «Ησυχία, παρακαλώ! Ησυχία, ν'ακούσουμε τι έχει να μας διηγηθεί ο Αρχιστράτηγος.»

Μιλάει λογικά, σκέφτηκε ο Σάβμιν. Έτσι όπως κάνουν, σαν κοτόπουλα, δε θα καταλάβουμε τίποτα, στο τέλος.

«Έχει άλλα δύο Χαρίσματα, η Νίθρα Ρίνκιλ,» συνέχισε ο Σάνλον: «ένα που αποκαλεί 'Προσταγή' και ένα άλλο που το ονομάζει 'Ματιά'. Τα αποτελέσματα του πρώτου τα αισθάνθηκα ο ίδιος. Με πρόσταξε να σωπάσω και» —η οργή ήταν ευδιάκριτη στο πρόσωπο του Αρχιστράτηγου— «δεν μπορούσα να μιλήσω. Είναι σαν την Πειθώ, αυτή η Προσταγή, αλλά διαφορετική.»

Ο Βάνκελιν έμοιαζε να έχει χλομιάσει, καθώς άκουγε τα λόγια του Σάνλον. *Έχει γίνει άσπρος, σαν το πανί,* παρατήρησε ο Σάβμιν.

«Και τα μαλλιά της, της Νίθρα, έχουν αλλάξει. Έχουν γίνει κόκκινα. Και, όπως υποστηρίζει, αυτό συνέβη κατά τη μεταμόρφωσή της, όταν η Θεά τής έδωσε τα Χαρίσματα και της ζήτησε να διώξει από το Βασίλειό μας τον προφήτη Νουτκάλι—»

«Τον Νουτκάλι;» Μια φωνή.

«Ναι, αυτόν, ο οποίος, σύμφωνα με τη Νίθρα Ρίνκιλ, είχε φέρει τα Κτήνη των Βάλτων εδώ, αλλά εκείνη ταξίδεψε στους βάλτους Βένεβριαμ, μετά από προσταγή της Λιάμνερ Κρωθ, και διόρθωσε το πρόβλημα.»

«Δεν καταλαβαίνω, Αρχιστράτηγε,» είπε ο Βάνκελιν. «Πώς 'διόρθωσε το πρόβλημα';»

«Μας μίλησε για μια Πληγή στο σώμα της Θεάς, την οποία έκλεισε. Ούτε κι εγώ κατάλαβα ακριβώς. Πάντως, τόνισε ότι ο Νουτκάλι είναι επικίνδυνος, και εκείνη αποσκοπεί να τον διώξει από το Νούφρεκ.»

«Και έχει συμμαχήσει με τον Έπαρχο Τάκμιν;» ρώτησε ο Σάβμιν.

«*Προσποιείται* πως έχει συμμαχήσει μαζί του,» εξήγησε ο Σάνλον. «Μίλησα με τη Νίθρα, ιδιαιτέρως, και μου είπε πως θα τον προδώσει, όταν φτάσει εδώ, στην Έρλεν—»

«Κι εσύ την *πίστεψες*, Αρχιστράτηγε;» γρύλισε ο Βάνκελιν, με τις γροθιές του σφιγμένες. «Είναι *Ομιλήτρια!* Σε ξεγέλασε.»

«Δεν...» Ο Σάνλον κούνησε το κεφάλι. «Δεν το νομίζω. Επιπλέον, με την καταστροφή της δυτικής πύλης, δεν μπορούσαμε να κρατήσουμε τη Βόλγκρεν. Έπρεπε να υποχωρήσουμε. Και η Νίθρα με δια-

βεβαίωσε ότι θα προκαλέσει δολιοφθορές στο στράτευμα του Τάκμιν, όταν φτάσει εδώ—»

«Γιατί δεν προκάλεσε τις δολιοφθορές όταν ήσασταν στη Βόλγκρεν;» έθεσε το ερώτημα ο Βάνκελιν.

«Γιατί δεν *μπορούσε!*» αντιγύρισε ο Σάνλον. «Ο Τάκμιν δεν την εμπιστευόταν ακόμα· είχε μόλις συμμαχήσει μαζί του. Όταν, όμως, ο προδότης έχει έρθει εδώ, θα είναι πλέον βέβαιος για την αξιοπιστία της, αφού του παρέδωσε τη Βόλγκρεν αμαχητί, κι έτσι εκείνη θα τον χτυπήσει εκ των έσω.»

«Τι μπορεί να κάνει μια γυναίκα σ'έναν ολόκληρο στρατό;» είπε ο Σάβμιν, που κι εκείνος πίστευε ότι η Νίθρα είχε ξεγελάσει τον Αρχιστράτηγο.

«Μια γυναίκα με τα δικά της Χαρίσματα; Πολλά, διοικητή· πολλά,» αποκρίθηκε ο Σάνλον. «Δεν άκουσες τι είπα πριν; Κομμάτιασε τη δυτική πύλη της Βόλγκρεν μόνο με τη δύναμη της φωνής της!»

Σαν ψέμα μού ακούγεται, σκέφτηκε ο Σάβμιν, αλλά δε μίλησε.

«Πόσο μακριά βρίσκεται τώρα ο στρατός του προδότη;» ρώτησε κάποιος.

«Μιας ημέρας δρόμο, πιστεύω,» απάντησε ο Σάνλον. «Αλλά, απ'ό,τι είδα, η πόλη είναι καλά προετοιμασμένη, και τον περιμένει.»

«Έχουμε στείλει και μια έκκληση προς το Κάρνακ,» δήλωσε ο Βάνκελιν. «Ελπίζω να μας βοηθήσει σ'αυτό τον αγώνα. Πάντοτε είχαμε καλές σχέσεις.»

Ο Σάβμιν απομακρύνθηκε από το τραπέζι, περνώντας ανάμεσα από τον κόσμο· η ατμόσφαιρα ήταν αποπνιχτική σ'εκείνο το σημείο. Πήγε μπροστά από το παράθυρο όπου στεκόταν και πριν, για να πάρει λίγο καθαρό αέρα. Το βλέμμα του στράφηκε προς το Ναό της Προστάτιδας Θεάς, γύρω από τον οποίο ακόμα επικρατούσε χάος.

Η Νίθρα, απεσταλμένη της Λιάμνερ Κρωθ... Δεν μπορώ να το πιστέψω! Πρέπει να είναι ψέμα. Η Θεά δε θα επέλεγε κάποια η οποία έχει προδώσει τη Βασίλισσά της.

Ο Σάβμιν πήρε το βλέμμα του από το Ναό και το έστρεψε στο Θρόνο του Αετού... για να διαπιστώσει ότι η Καλβάρθα έλειπε. *Αναρωτιέμαι ποια θα είναι η αντίδρασή της, όταν μάθει πως η Νίθρα επέστρεψε. Ή, μάλλον, άσε, δε θέλω να ξέρω...*

Έφυγε από τη βασιλική αίθουσα και κατευθύνθηκε στα διαμερίσματά του, όπου παράγγειλε από μια υπηρέτρια να του φέρουν μεσημεριανό, και σύντομα το είχε: γαλοπούλα καλυμμένη με σάλτσα, σουπιά, πράσινη σαλάτα, και ένα μπουκάλι κρασί. Μεγαλύτερες ποσότητες από ό,τι άντεχε να φάει. Θα έπρεπε να ήταν πραγματικά πεινασμένος για να θέλει να τα καταβροχθίσει όλα αυτά, και ο Σάβμιν τώρα ήταν το ακριβώς αντίθετο· αισθανόταν *φουσκωμένος* από όσα είχαν συμβεί και από όσα είχε ακούσει, έτσι δεν είχε καμία όρεξη για φαγητό· ήθελε μονάχα να τσιμπολογήσει, για να ηρεμήσει λίγο... αν τα κατάφερνε.

Καθώς γευμάτιζε με αργές κινήσεις, ο νους του επέστρεψε στη Βόλγκρεν και στον Αρχικατάσκοπο Άλαντμιν. Τι να έκανε αυτός; Ακόμα εκεί βρισκόταν; Και –κυρίως– πώς θα αντέδρασε όταν έμαθε για την επιστροφή της Νίθρα; *Μα τη Διάμινερ Κρωθ, τούτο δε μ'αρέσει καθόλου...* Ο Άλαντμιν ήταν ερωτευμένος μ'αυτή τη σκύλα· και ίσως, μάλιστα, να ήταν ικανός να στραφεί εναντίον της Βασίλισσας για χάρη της...

Θα μπορούσαν ο Αρχικατάσκοπος και η προδοτική Ομιλήτρια να τα είχαν σχεδιάσει όλα τούτα αναμεταξύ τους; *Μήπως ο Άλαντμιν με κορόιδευε από την αρχή; Μήπως ήξερε τι θα συνέβαινε;*

«Τον μπάσταρδο...» μουρμούρισε ο Σάβμιν, πίνοντας μια γουλιά από το κρασί του. «Τον διπρόσωπο μπάσταρδο.»

Ίσως, βέβαια, και να κάνω λάθος. Ίσως να μην είναι έτσι... Όμως δεν μπορώ να φανταστώ τον Άλαντμιν εναντίον της Νίθρα. Εξάλλου, εξ αρχής υποπτευόταν ότι ο Αρχικατάσκοπος μπορεί να την έκρυβε— Ένας χτύπος στην πόρτα.

«Περάστε.»

Η πόρτα άνοιξε, και μια υπηρέτρια φάνηκε. «Η Βασίλισσα σάς ζητά στα διαμερίσματά της, Διοικητή Σάβμιν· το συντομότερο δυνατό.»

«Θα την επισκεφτώ,» αποκρίθηκε εκείνος, και η κοπέλα έφυγε, κλείνοντας.

Ο Σάβμιν σηκώθηκε από το τραπέζι και άρχισε να ετοιμάζεται. Ετούτη τη στιγμή, δεν είχε καμία απολύτως διάθεση να κάνει εκείνο που ήξερε ότι θα του ζητούσε η Βασίλισσα, μα δεν μπορούσε να της πει και όχι. Εξακολουθούσε να είναι η Βασίλισσά του, η Βασίλισσα

του Νούφρεκ. *Μακάρι μόνο να φαινόταν δυνατότερη... Αν φαινόταν δυνατότερη, τα πράγματα θα ήταν πολύ καλύτερα εδώ. Κανείς δε θα προσπαθούσε να την εκμεταλλευτεί, και οι εποφθαλμιούντες το θρόνο θα το σκέφτονταν δέκα φορές προτού κινηθούν, ενώ τώρα ο καθένας δρα κατά βούληση. Δεν έχουμε Βασίλειο πλέον... Η σκέψη τον λυπούσε και τον εξόργισε, συνάμα, μα έπρεπε να το παραδεχτεί: Δεν έχουμε Βασίλειο πλέον.*

Έχοντας ετοιμαστεί, έφυγε από τα διαμερίσματά του και πήγε σ'αυτά της Καλβάρθα, χτυπώντας την εξώπορτα, διακριτικά, και λέγοντας: «Βασίλισσά μου, εγώ είμαι. Ο Διοικητής Σάβμιν.»

«Πέρασε.»

Άνοιξε την πόρτα και μπήκε. Το καθιστικό ήταν διακοσμημένο με κρεμασμένα όπλα και ασπίδες σε κάθε του τοίχο, και ο Σάβμιν κούνησε το κεφάλι, βλέποντάς τα. *Η Βασίλισσά μας έχει... πολεμική διάθεση*, σκέφτηκε. Η Καλβάρθα, συνεχώς, άλλαζε τη διακόσμηση των διαμερισμάτων της, για να μη βαριέται και ανάλογα με τις ορέξεις της κάθε φορά.

Ο Σάβμιν παρατήρησε ότι η πόρτα που οδηγούσε στο υπνοδωμάτιο ήταν μισάνοιχτη και βάδισε προς τα εκεί, παραμερίζοντάς την. Ο χώρος που αντίκρισε ήταν όλος καλυμμένος με μαύρες ταπετσαρίες (ακόμα και η οροφή!) και μαύρα χαλιά. Επιπλέον, μαύρες κουρτίνες κρέμονταν μπροστά από τα παράθυρα, και το ίδιο μαύρες κουρτίνες περιστοιχίζαν το κρεβάτι, το οποίο ήταν σκεπασμένο με μαύρα σεντόνια. Η Καλβάρθα βρισκόταν ξαπλωμένη ανάσκελα, στο πάτωμα, ντυμένη με μαύρα εσώρουχα και μαύρες, ψηλές κάλτσες. Τα ξανθά της μαλλιά κρυβόταν μέσα σ'ένα μαύρο, μεταξωτό κεφαλομάντηλο. Το λευκό της δέρμα ήταν το μόνο ανοιχτόχρωμο πράγμα στο δωμάτιο.

«Σάβμιν. Πώς σου φαίνεται η νέα μου διακόσμηση;»

«Εμ... είναι... είναι υπέροχη, Βασίλισσά μου.»

«Ψεύτη!» έσκουξε η Καλβάρθα, και ανασηκώθηκε, παίρνοντας απότομα καθιστή θέση. «Γιατί πάντα μου λες ψέματα, Σάβμιν; Γιατί; Γιατί; *Γιατί;*» Τα μάτια της είχαν γεμίσει δάκρυα. «Η διακόσμηση είναι χάλια... Είναι *μαύρη*. Μαύρη και άσχημη. Σαν εμένα.»

«Όχι, Βασίλισσά μου, δεν είναι έτσι,» είπε ο Σάβμιν, και γονάτισε δίπλα της. «Είστε πολύ όμορφη. Και δεν είστε μαύρη. Κάθε άλλο.»

Τράβηξε το μεταξωτό μαντήλι από το κεφάλι της, ελευθερώνοντας τα ξανθά της μαλλιά, αφήνοντάς τα να χυθούν στους γυμνούς της ώμους.

«Είσαι ο μόνος που μου λέει τέτοια ψέματα,» παραπονέθηκε η Καλβάρθα. «Είσαι ο μόνος που δε βλέπει πόσο κακιά Βασίλισσα είμαι...» Έστρεψε το βλέμμα της στο πάτωμα. «Εγώ σ'αγαπώ εσένα περισσότερο απ'όλους, κι εσύ δε με βλέπεις... Δε βλέπεις το μαύρο που πρέπει να με πνίξει. –Πες το μου, Σάβμιν! Πες μου πόσο κακιά Βασίλισσα είμαι! Πες το μου!»

Εκείνος ορθώθηκε. Ξεροκατάπιε. *Τι να της πεις τώρα; Θα τη βοηθήσει να της πω πόσο «κακιά» είναι; «Βασίλισσά μου, δεν μπορώ να πω ψέματα...»*

«Ψεύτη!» φώναξε η Καλβάρθα, καθώς πεταγόταν επάνω. «Ψεύτη! Συνέχεια, ψέματα μου λες! Και μου λες, μετά, δεν μπορείς να πεις ψέματα; Ψεύτη! ψεύτη! ψεύτη! ψεύτη! ψεύτη!» Άρχισε να τον χτυπά, με τις γροθιές της, στο στήθος, στην κοιλιά, στα πλευρά, στα χέρια, στο πρόσωπο–

Εκείνος τη χαστούκισε, και η Καλβάρθα σωριάστηκε, κρύβοντας το πρόσωπό της, με τα χέρια, και κλαίγοντας γοερά. «*Σε παρακαλώ, Σάβμιν! μη χτυπάς... Μου αξίζει, αλλά μη με χτυπάς· σε παρακαλώ. Είμαι τόσο κακιά μαζί σου· κακιά και μαύρη...*»

Ο Σάβμιν αναστέναξε σιωπηλά. *Μεγάλη Θεά, βοήθησέ με! Και βοήθησε κι αυτήν να συνέλθει.* Γνώριζε πολύ καλά τι ήθελε η Βασίλισσά του· γνώριζε τι έπρεπε να κάνει, αλλιώς ετούτη η ιστορία δε θα τελείωνε ποτέ. Όμως, ως συνήθως, δίσταζε. «*Είσαι ο μόνος που δε βλέπει πόσο κακιά Βασίλισσα είμαι...*» αντήχησε η φωνή της Καλβάρθα μέσα του.

Κοίταξε τριγύρω στο δωμάτιο, ψάχνοντας να βρει καμια κάβα με ποτά, και εντόπισε μία, στη γωνία. Προχώρησε ως εκεί και γέμισε ένα ποτήρι με κρασί, ενώ η Βασίλισσα συνέχιζε να κλαίει, στο πάτωμα. Ο Σάβμιν ήπιε δυο κρασοπότηρα μονοκοπανιά, θέλοντας να θολώσει αρκετά το μυαλό του, ώστε να μην αισθάνεται άσχημα για ό,τι θα έκανε. Ύστερα, ζύγωσε την Καλβάρθα, κι αρπάζοντάς την απ'τα μαλλιά, την πέταξε πάνω στο κρεβάτι. Την τύλιξε μέσα στο μαύρο σεντόνι και άρχισε να τη χτυπά. Απο κεί και πέρα, δεν ήθελε να θυμάται τίποτα...

Όταν η Βασίλισσα ηρέμησε, ο Σάβμιν αισθανόταν να ζαλίζεται· και η ζάλη του δεν προερχόταν από τα δύο ποτήρια κρασί που είχε πιει μονοκοπανιά, αλλά από τα όσα είχαν ακολουθήσει. Τώρα, βρισκόταν ξαπλωμένος στο πάτωμα (δεν μπορούσε να προσδιορίσει πότε η πάλη τους –γιατί αυτός δεν ήταν έρωτας για εκείνον· πάλη ήταν– είχε περάσει από το κρεβάτι στο πάτωμα) και η Καλβάρθα ήταν ξαπλωμένη επάνω του, ανασαίνοντας γαλήνια και έχοντας πάψει να κλαίει και να φωνάζει.

«Είναι χάλια το μαύρο, δεν είναι;» τον ρώτησε, σιγανά.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σάβμιν. «Γιατί δε ντύνεις το δωμάτιο με κάτι πιο χαρούμενο;»

«Η ψυχή μου είναι μαύρη,» εξήγησε η Καλβάρθα, «και το Βασίλειό μου πλήττεται από πόλεμο. Έτσι, έχω όπλα κρεμασμένα, και μαύρες ταπετσαρίες εκεί που κοιμάμαι, και κουρτίνες μαύρες, και χαλιά· και βλέπω μαύρα όνειρα... Μέχρι κι ο Νουτκάλι μ'εγκατέλειψε. Θα μ'εγκαταλείψεις κι εσύ, Σάβμιν;»

«Ποτέ, Βασίλισσά μου.» *Ο Νουτκάλι... Αληθεύουν, άραγε, όσα είπε ο Σάνλον γι'αυτόν; Όσα είπε η Νίθρα γι'αυτόν;*

«Γιατί ο ήλιος χάθηκε;»

«Δεν ξέρω.»

«Δε θα έπρεπε όλα να είναι μαύρα, τώρα που ο ήλιος χάθηκε;»

«Δεν ξέρω, Βασίλισσά μου.»

«Μήπως είναι μαύρα αλλά εγώ τα βλέπω κανονικά;»

«Δεν είσαι η μόνη. Όλοι 'κανονικά' τα βλέπουν.»

«Η Θεά έχει θυμώσει μαζί μου, ε, Σάβμιν;»

«Γιατί να έχει θυμώσει μαζί σου;»

«Γιατί είμαι τόσο κακιά Βασίλισσα...»

«Δε νομίζω ότι θα μπορούσε ποτέ η Θεά να θυμώσει μαζί σου, Βασίλισσά μου.»

«Γιατί είσαι τόσο καλός μ'εμένα, Σάβμιν; Κανείς άλλος δεν είναι. Οι άλλοι μού λένε την αλήθεια. Η Νυρίτα μού λέει την αλήθεια, και ο—»

«Τι σου λέει η Νυρίτα;» Ο Σάβμιν δεν τη συμπαθούσε καθόλου· ήξερε ότι πήγαινε με τη Βασίλισσα προκειμένου να μπορεί να αυτοπροωθείται στους ανώτερους κύκλους των ευγενών.

«Μου λέει ότι είμαι η πιο ηλίθια γυναίκα που έχει συναντήσει· ότι δεν είμαι ικανή ούτε τα πόδια της να πλένω. Με έβαλε να πλύνω τα

πόδια της, και μετά, άρχισε να με κλοτσά, μέχρι που το δωμάτιο είχε αρχίσει να μαυρίζει... όπως και πρέπει να είναι μαύρο. Η Νυρίτα έχει δίκιο.»

Ο Σάβμιν δάγκωσε το κάτω του χείλος, προσπαθώντας να μη μιλήσει για τη Νυρίτα. Τελικά, δεν άντεξε. «Η Νυρίτα δεν ενδιαφέρεται για σένα, Βασίλισσά μου. Προσπαθεί να σ'εκμεταλλευτεί. Εγώ δε θα τη συναναστρεφόμεν, στη θέση σου.»

Η Καλβάρθα δεν αποκρίθηκε.

Όταν ο Σάβμιν έφυγε από τα διαμερίσματά της, είχε βραδιάσει, και, καθώς βάδιζε μέσα στο παλάτι, σκέφτηκε: *Για να έχει πέσει η νύχτα, αυτό, μάλλον, σημαίνει ότι το φαινόμενο με τον ήλιο ήταν περαστικό. Αύριο θα τον δούμε να ξεπροβάλλει από την Ανατολή.*

Έφτασε στα δικά του διαμερίσματα και μπήκε. Για να βρει τη Βερνάλθα να τον περιμένει μέσα, μισοξαπλωμένη επάνω στο ένα ανάκλιτρο.

«Η Μεγαλειότηά τη κράτησε περισσότερο απ'ό,τι συνήθως,» του είπε.

«Δεν ήταν μια συνηθισμένη ημέρα ετούτη,» αποκρίθηκε εκείνος, και πήρε θέση στο άλλο ανάκλιτρο, αντικρίζοντάς τη. «Έχασα τίποτα;»

«Οι πάντες ετοιμάζονται για πολιορκία.»

«Αυτό είναι γνωστό. Τίποτ'άλλο;»

«Μ'έχει παραξενέψει η ιστορία με τη Νίθρα Ρίνκιλ,» είπε η Βερνάλθα. «Ξέρεις, όλα εκείνα για τα Χαρίσματά της...»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σάβμιν και ξάπλωσε κανονικά στο ανάκλιτρο. «Προσωπικά, δεν μπορώ να πιστέψω ότι είναι απεσταλμένη της Λιάμνερ Κρωθ, πάντως...»

«Έριξε, όμως, τη δυτική πύλη της Βόλγκρεν, με μία της προσταγή. Πώς το εξηγείς αυτό;»

«Δεν το εξηγώ, Βερνάλθα· είμαι πολύ κουρασμένος τώρα για να το εξηγήσω. Νομίζω ότι θα τρελαθώ...» Έτριψε το πρόσωπο με το δεξί του χέρι, αναστενάζοντας.

«Όστε τόσο σκληρή είναι η Βασίλισσα στα παιχνίδια της;...» είπε η Βερνάλθα, υπομειδώντας.

«Δεν είναι καλά, μα τον Ακατονόμαστο...!» μούγκρισε ο Σάβμιν. «Και δεν μπορώ να τη βοηθήσω. Μου φαίνεται... μου φαίνεται ότι το καλύτερο που έχει να κάνει είναι να πάει κάπου να ξεκουραστεί, μακριά από δώ· μακριά από το παλάτι, μακριά από την Έρλεν. Μακριά από το Νούφρεκ, ίσως.»

Η Βερνάλθα γέλασε. «Και νομίζεις πως, αν έφευγε, θα συνέχιζε να είναι Βασίλισσα;»

«Μάλλον όχι. Αλλά και που είναι... μόνο δυστυχία της προκαλεί ο τίτλος της.»

«Δεν είναι δικό σου το πρόβλημα, Σάβμιν. Μην το κάνεις δικό σου.»

Ναι, σκέφτηκε ο Σάβμιν. Το πρόβλημα δεν είναι δικό μου. Είναι της Βασίλισσας. Κι εγώ είμαι ένας απλός υπήκοός της. Διοικητής της Βασιλικής Φρουράς μεν, αλλά όχι και γόνος του Βασιλικού Οίκου των Ρίνκιλ. Εδώ οι συγγενείς της δε νοιάζονται γι'αυτήν. Οι μισοί τη μισούν· οι άλλοι μισοί είναι αδιάφοροι. Και ο πατέρας της... δεν μπορώ να τον καταλάβω αυτό τον άνθρωπο. Είναι άρρωστος, εντάξει, μα είναι και τυφλός;

Αλλά η Βερνάλθα είχε δίκιο: Δεν έπρεπε να κάνει τα προβλήματα της Βασίλισσας δικά του.

Κεφάλαιο 4

Παράπονα. . .

Όταν έφτασαν στο χωριό, η Κάρλα έριξε μια ματιά στον ουρανό, για να διαπιστώσει ότι ο ήλιος εξακολουθούσε να είναι εξαφανισμένος. *Τι παράξενο φαινόμενο, συλλογίστηκε.* Δεν υπήρχαν σύννεφα, για να κρύψουν τον ήλιο, κι όμως, αυτός δεν ήταν πουθενά. *Τέλος πάντων...*

Στράφηκε στη Ζιάθραλ, δίπλα της. «Πώς είστε, Αρχόντισσά μου;»

Τα χάλια μου έχω, σκέφτηκε εκείνη, αλλά αποκρίθηκε: «Ας βρούμε ένα μέρος να πλυθούμε και να ξεκουραστούμε. Αν υπάρχει τέτοιο μέρος εδώ...» Υπολόγιζε πως το μικρό χωριό στις όχθες του Άλβρεκ αποκλείεται να ήταν μεγαλύτερο από πενήντα σπίτια στο σύνολό του.

Εκείνη και η Κάρλα βρίσκονταν σ'έναν από τους δρόμους του (οι οποίοι δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ανοίγματα ανάμεσα στα οικοδομήματα) και αντίκριζαν την κεντρική πλατεία, όπου υπήρχε το άγαλμα ενός άντρα με κεφάλι ψαριού –*τι κακοφτιαγμένο και άσχημο πράγμα!* Η Ζιάθραλ πήρε τη ματιά της από εκεί και ατένισε τριγύρω, ψάχνοντας για κάποια πινακίδα πανδοχείου, μα μη βρίσκοντας καμία.

Οι ντόπιοι κοίταζαν τις δύο γυναίκες με περιέργεια στα μάτια και χωρίς να μιλούν. Μπορούσαν να δουν τα ξίφη που γυάλιζαν, κρεμασμένα στις ζώνες τους, κι ετούτο δεν ήταν ένα θέαμα που έβλεπαν συχνά εδώ. Επίσης, η όλη τους εμφάνιση, ύστερα από την ταλαιπωρία που είχαν περάσει στους βάλτους, τρώμαζε τους χωρικούς. Τις ατένιζαν σαν να ήταν στοιχειά που είχαν αφυπνιστεί πρωινή ώρα και, μάλιστα, η εξαφάνιση του ήλιου από τον ουρανό έμοιαζε να οξύνει αυτή τους την εντύπωση για τις δύο άγνωστες.

«Χρειαζόμαστε ένα μέρος για να ξεκουραστούμε και να πλυθούμε,» είπε η Κάρλα στους ανθρώπους που βρίσκονταν στην πλατεία. «Έχουμε χρήματα για να πληρώσουμε.»

Εκείνοι κοιτάχτηκαν αναμεταξύ τους και, τελικά, ένας είπε: «Έχω ένα δωμάτιο, μικρούτσ'κο, δε σας πειράζ';»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Κάρλα.

Ο άντρας τούς έκανε νόημα να τον ακολουθήσουν. Ήταν ψηλός και γεροδεμένος, με μαύρα γένια και μακριά μαλλιά, δεμένα αλογοουρά. Φορούσε ένα παλιό, μακρύ πουκάμισο (που μπορεί κάποτε να ήταν λευκό, αλλά τώρα έδειχνε κίτρινο), ένα πέτσινο πανωφόρι χωρίς μανίκια, και ένα παντελόνι σηκωμένο μέχρι τα γόνατα. Τα πόδια του ήταν ξυπόλυτα. Φαινόταν πως πρέπει να είχε να λουστεί για πολύ καιρό, και η Ζιάθραλ αναρωτήθηκε αν, τελικά, θα τους πρόσφερε το μπάνιο που του είχαν ζητήσει· αλλά δεν πρότεινε και κανέναν άλλον από τους ντόπιους να τις φιλοξενήσει, έτσι εκείνη και η Κάρλα δεν είχαν και πολλές επιλογές.

Ο άντρας τις οδήγησε κοντά στις όχθες του ποταμού και κοντά στον δεντρόφυτο τόπο στα δυτικά του χωριού, όπου βρισκόταν ένα μικρό, ξύλινο οικοδόμημα. Το πλησίασε και άνοιξε την πόρτα, η οποία δεν είχε κλειδαριά· ούτε καν μια αμπάρα.

«Τούτο είναι,» δήλωσε.

Η Ζιάθραλ και η Κάρλα κοίταξαν μέσα. Στο εσωτερικό δεν υπήρχε τίποτα περισσότερο από ένα μικρό, στενό κρεβάτι με βρόμικο σεντόνι.

«Αν είναι να σε πληρώσουμε γι' αυτό το πράγμα,» είπε η ταχυπομπός στον άντρα, «πρέπει, τουλάχιστον, να μας φέρεις καθαρά σεντόνια. Η Αρχόντισσά μου δεν έχει συνηθίσει να κοιμάται σε τέτοια μέρη.»

Εκείνος φάνηκε διστακτικός, ατενίζοντας μια την Κάρλα μια τη Ζιάθραλ, με τα φρύδια του σουφρωμένα.

«Ορίστε.» Η ταχυπομπός τού έδωσε ένα κορονίδιο. «Άλλαξέ μας τώρα τα σεντόνια.»

Ο άντρας το πήρε και κατένευσε.

«Και νερό,» πρόσθεσε, κουρασμένα, η Ζιάθραλ. «Θέλουμε να πλυθούμε.»

Ο άντρας έδειξε. «Εκεί 'ν' ο ποταμός,» είπε.

Τα μάτια της Ζιάθραλ γούρλωσαν. Πώς τολμούσε, ο άθλιος;

Η Κάρλα την πρόλαβε, προτού μιλήσει. «Εντάξει. Πήγαινε να μας αλλάξεις τα σεντόνια.»

Εκείνος ένευσε πάλι, κι απομακρύνθηκε.

«Δεν μπορούμε να πλυθούμε στο ποτάμι!» είπε η Ζιάθραλ. «Πρέπει να μας φέρει μια λεκάνη, τουλάχιστον, ένα βαρέλι, ή τίποτα παρόμοιο.»

Καλά το λέω πως όλοι αυτοί οι ευγενείς είναι τρελοί, σκέφτηκε η Κάρλα. «Αρχόντισσά μου, μάλλον, θα πρέπει να αρκεστούμε στον ποταμό.»

«*Τι!*» έκανε η Ζιάθραλ. «Έχεις χάσει το μυαλό σου, ταχυπομπέ; Είναι χειμώνας! Θα ξεπαγιάσουμε! Θα πεθάνουμε απ'το κρύο!»

«Θα του πω να μας φέρει κι ένα μαγκάλι, για εδώ μέσα»· η Κάρλα έδειξε το εσωτερικό του μικρού, ξύλινου οικοδομήματος, με μια κίνηση του κεφαλιού. «Δε γίνεται αλλιώς, Αρχόντισσά μου, δεν το βλέπετε; Αυτοί οι άνθρωποι, προφανώς, πλένονται μόνο στο ποτάμι, και, μάλλον, όχι πολύ συχνά.»

Η Ζιάθραλ ξεφύσησε, και κάθισε στο έδαφος, δίπλα από το καλύβι όπου τους είχε οδηγήσει ο χωρικός. Αισθανόταν εξουθενωμένη, και ήθελε να κοιμηθεί.

Η Κάρλα συνέχισε να στέκεται, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός της και περιμένοντας τον άντρα να επιστρέψει.

Όταν εκείνος επέστρεψε, η Ζιάθραλ είχε αποκοιμηθεί, και η ταχυπομπός του είπε: «Πρόσεχε μην ξυπνήσεις την Αρχόντισσά μου.»

Εκείνος ένευσε και μπήκε στο ξύλινο δωμάτιο, για ν'αλλάξει το σεντόνι του κρεβατιού. Η Κάρλα τον παρακολουθούσε, για να δει τι δουλειά έκανε. Και έμεινε ικανοποιημένη. Ο χωρικός έβγαλε το παλιό σεντόνι, χτύπησε το στρώμα, για να το καθαρίσει, και, μετά, έβαλε το καινούργιο σεντόνι. Επίσης, είχε φέρει και μια κουβέρτα, την οποία άφησε στο τέλος του κρεβατιού.

«Έτ'μο, κυρά,» είπε, ξύνοντας το κεφάλι του.

«Σ'ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε η Κάρλα. «Μπορείς να μας φέρεις κι ένα μαγκάλι;»

Ο άντρας ένευσε, κι έφυγε ξανά.

Η Ζιάθραλ ακόμα κοιμόταν, και ονειρευόταν πως ταξίδευε μέσα σε μία άμαξα. Όμως αντίκρυ της δεν ήταν ούτε η Ελμάρνια, ούτε η Μερνέρα, ούτε ο πατέρας της, αλλά η ταχυπομπός Κάρλα· και έξω από την άμαξα τριγύριζαν λύκοι με κατακόκκινα μάτια, και δόντια που γυάλιζαν μέσα στο σκοτάδι. Επάνω σ'έναν απ'αυτούς τους λύκους βρισκόταν η Αρχόντισσα Ηλέβη ε Άτραντ, γελώντας καθώς τον

καβαλούσε. Η Ζιάθραλ ένιωθε φοβισμένη, και έσφιγγε στα χέρια της τη λαβή του Θαλάσσιου Ευρήματος.

Η Κάρλα περίμενε πάλι τον χωρικό να επιστρέψει με το μαγκάλι που είχε υποσχεθεί· και εκείνος δεν άργησε.

«Θέτε να τ'ανάψω, κυρά;» ρώτησε.

«Αν έχεις την καλοσύνη,» αποκρίθηκε η ταχυπομπός.

Ο άντρας το έβαλε μέσα στο ξύλινο δωμάτιο και το άναψε.

«Εντάξει,» είπε η Κάρλα. «Μήπως έχεις και λίγο σαπούνι, για την Αρχόντισσά μου;»

«Εμ, όχι, κυρά,» απάντησε ο άντρας, ξύνοντας το κεφάλι.

«Έγινε. Να είσαι καλά.»

Ο χωρικός έφυγε, και η Κάρλα άγγιξε τη Ζιάθραλ στον ώμο και την ταρακούνησε. «Αρχόντισσά μου;»

Τα μάτια της άνοιξαν.

«Όλα έτοιμα.» Η Κάρλα τής έδωσε το χέρι της, για να σηκωθεί.

Η Ζιάθραλ το έπιασε και ορθώθηκε. «Δε μας έφερε λεκάνη,» παρατήρησε, κοιτάζοντας μέσα στο δωμάτιο.

«Αρχόντισσά μου, σας είπα: θα πρέπει να πλυθούμε στον ποταμό. Πάμε· τώρα που είναι ακόμα μεσημέρι, δε θα κάνει τόσο κρύο.»

Την τράβηξε από το χέρι, και η Ζιάθραλ την ακολούθησε. Έτσι εξουθενωμένη καθώς ήταν, δεν μπορούσε να φέρει και πολύ αντίσταση· το πνεύμα της ήταν τσακισμένο και το σώμα της κατάκοπο. Η Κάρλα την οδήγησε στις όχθες του ποταμού, από τη μεριά όπου τα δέντρα ήταν πυκνότερα.

«Μπορείτε να βγάλετε τα ρούχα σας εδώ, Αρχόντισσά μου,» είπε. «Και καλύτερα να τα πάρετε μαζί σας, όταν βουτήξετε στον ποταμό, γιατί πρέπει να καθαρίσουν από τη λάσπη του βάλτου.»

«Το ξέρω.» Η Ζιάθραλ πήγε πίσω από ένα δέντρο και άρχισε να γδύνεται. Όταν τελείωσε, είδε πως η Κάρλα βρισκόταν ήδη μέσα στο ποτάμι, έτσι υπέθεσε πως δεν πρέπει να ήταν και πολύ παγωμένο, τελικά. Πήρε τα ρούχα της (εκτός από την κάπα που της είχε δώσει η ταχυπομπός) και βούτηξε—

Παραλίγο να πάθει συγκοπή.

«Α!» ξεφώνισε. «Τι στο...; Α!...»

«Είναι λι-λίγο κρύο, Αρχόντισσά μου,» είπε η Κάρλα, τρέμοντας μέσα στο παγωμένο νερό. «Αλλά... αλλά δεν έχουμε κάτι άλλο.» Βούτηξε το κεφάλι της κάτω από την επιφάνεια και το ξανάβγαλε.

Η Ζιάθραλ τη μιμήθηκε, γνωρίζοντας πως έπρεπε να πλύνει τα μαλλιά της από τη λάσπη των βάλτων. Ύστερα, βγήκε από τον ποταμό, τρέχοντας στην όχθη, για να τυλιχτεί στην κάπα της ταχυπομπού, αφήνοντας τα ρούχα της να πέσουν στο έδαφος. Έτρεμε τόσο πολύ που νόμιζε ότι τα κόκαλα και τα δόντια της θα θρυμματίζονταν.

Η Κάρλα καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα της. *Κοίτα τώρα τι έκανε, η ηλίθια!* σκέφτηκε. *Πήρε τα ρούχα της από το νερό και τα έριξε πάνω στο χώμα. Για όνομα του Ζικαράθορ! Είναι άχρηστη!* Βγήκε από τον ποταμό, με τα δικά της ρούχα στα χέρια, και πλησίασε, γρήγορα, τη Ζιάθραλ, ενώ το κρύο την περόνιαζε.

«Κρατήστε τα, Αρχόντισσά μου,» είπε, δίνοντάς της το δέμα.

Η Ζιάθραλ αισθανόταν πως ήταν αδύνατον να βγάλει τα χέρια της από τις μασκάλες. Επίσης, αισθανόταν πως ήταν αδύνατον να μιλήσει, καθώς τα δόντια της χτυπούσαν.

Να σε πάρει ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ! μούγκρισε η Κάρλα από μέσα της. «Κράτησέ τα!» είπε, και έχωσε τα ρούχα μέσα στην κάπα της Αρχόντισσας, πιέζοντάς τα επάνω της κι αναγκάζοντάς τη να τα πάρει αγκαλιά.

Η Ζιάθραλ ένιωσε το παγωμένο νερό να κυλά επάνω της και γόγγυσε, σαν να την έσφαζαν.

Η Κάρλα σήκωσε τα ρούχα της Αρχόντισσας από κάτω και μπήκε πάλι, για λίγο, στον ποταμό, ώστε να τα πλύνει από το χώμα. *Αν και, κανονικά, θα της άξιζε να τ'αφήσω όπως είναι, ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ να την πάρει!*

Βγαίνοντας στην όχθη, παρατήρησε πως η Ζιάθραλ έλειπε, και μονάχα σε ένα μέρος μπορούσε να είχε πάει. Η Κάρλα επέστρεψε στο δωμάτιο που τους είχε παραχωρήσει ο χωρικός, και βρήκε την Αρχόντισσα επάνω στο κρεβάτι, τυλιγμένη στην κάπα και τρέμοντας. Το μαγκάλι ανάδιδε μια θερμότητα που ήταν γλυκιά και θεραπευτική για το ξεπαγιασμένο δέρμα της Κάρλα, η οποία είδε πως τα ρούχα της ήταν ριγμένα στο πάτωμα της καλύβας. *Τουλάχιστον, δεν τα πέταξε στο χώμα, η παλαβή...*

Η ταχυπομπός έκλεισε την πόρτα πίσω της, άφησε τα ρούχα της Ζιάθραλ πλάι στα δικά της, και στάθηκε μπροστά από το μαγκάλι, προσπαθώντας να συνέλθει. Τι σπουδαία εφεύρεση που ήταν, τελικά, η φωτιά!

«Είσαι ανόνη!» είπε, ύστερα από κάποια ώρα, η Ζιάθραλ. «Θα πεθάνουμε!»

«Ακόμα ζωντανές είμαστε, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε η Κάρλα· και, πλησιάζοντας το κρεβάτι, έπιασε την κουβέρτα. «Μου επιτρέπετε;» ρώτησε, τραβώντας την.

Η Ζιάθραλ παραμέρισε, για να αφήσει την ταχυπομπό να πάρει το σκέπασμα και να το τυλίξει γύρω της. Ύστερα, ανασηκώθηκε επάνω στο κρεβάτι και είπε: «Θα είμαστε τυχερές αν δεν αρρωστήσουμε. Έπρεπε να του είχες πει, του ηλίθιου χωριάτη, να μας φέρει καμια λεκάνη, για να πλυθούμε σαν άνθρωποι!»

Η Κάρλα αναστέναξε και κάθισε στο κρεβάτι, δίπλα στην Αρχόντισσα, ανοίγοντας το σάκο της, τον οποίο είχε αφήσει εδώ προτού πάνε να βουτηξουν στον Άλβρεκ. «Θέλετε τίποτα να φάτε;» ρώτησε.

«Δεν ακούς αυτά που σου λέω;» μούγκρισε η Ζιάθραλ, αγριοκοιτάζοντάς την.

«Σας ακούω, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε η Κάρλα, «αλλά τι να κάνω; Οι άνθρωποι που μένουν εδώ, μάλλον, δεν πλένονται όταν ο ποταμός είναι κρύος.» Έβγαλε ένα καρβέλι από το σάκο της και το έκοψε στα δύο, δίνοντας το μισό στη Ζιάθραλ. Εκείνη το πήρε στα χέρια της, που ακόμα έτρεμαν. Η ταχυπομπός έβγαλε, επίσης, μερικούς ξηρούς καρπούς και τυρί, τα οποία μοιράστηκαν.

«Πότε θα φύγουμε απο δώ;» ρώτησε η Ζιάθραλ, τρώγοντας.

«Μόλις τα ρούχα μας έχουν στεγνώσει και εμείς έχουμε ξεκουραστεί,» απάντησε η Κάρλα. «Δηλαδή, αύριο.»

«Ελπίζω ν'αντέξουμε ως τότε...» είπε η Ζιάθραλ. «Και τα ρούχα μας δε νομίζω να στεγνώσουν έτσι όπως τάχεις αφήσει!» πρόσθεσε, δείχνοντας, με το βλέμμα, τους δύο σωρούς στο έδαφος.

Τι νομίζει ότι είμαι; Υπηρέτριά της; συλλογίστηκε η Κάρλα. *Ταχυπομπός είμαι!* «Θα τ'απλώσω καλύτερα,» είπε, «αφότου φάμε.»

Κι έτσι έκανε. Όταν τελείωσαν το φαγητό τους, ξετύλιξε τα ρούχα και τα άφησε γύρω από το μαγκάλι. Θα προτιμούσε, βέβαια, να είχε

λίγο σκοινί, για να τα κρεμάσει πάνω από τη φωτιά, μα τέτοιο τώρα δεν υπήρχε.

Η Ζιάθραλ είχε πάλι ξαπλώσει στο κρεβάτι και κοιμόταν, κουλουριασμένη μέσα στην κάπα της ταχυπομπού. Η Κάρλα την κοίταξε, αναρωτούμενη αν θα ήταν πρόπον να ξαπλώσει κοντά της. Ο διασταγμός της, όμως, δεν κράτησε για πολύ. Στο κάτω-κάτω, δεν αισθανόταν και ιδιαίτερο σεβασμό προς την Αρχόντισσα. Η γυναίκα ήταν τελείως αγενής! *Αντί να με ευγνωμονεί, που την έσωσα από το βάλτο, μου κάνει τη ζωή δύσκολη! Αυτό είναι το ευχαριστώ της;* Η Κάρλα ξάπλωσε στην αντίθετη μεριά του κρεβατιού, με το κεφάλι της κοντά στα πόδια της Ζιάθραλ. Και κοιμήθηκε τον ύπνο της εξάντλησης.

Όταν ξύπνησε ήταν αυγή. Μπορούσε να το καταλάβει από το φως που περνούσε κάτω απ'την πόρτα και σηκώθηκε από το κρεβάτι, πηγαίνοντας έξω, για να δει αν το αλλόκοτο φαινόμενο με τον εξαφανισμένο ήλιο είχε τελειώσει. Όμως, κοιτάζοντας τον ουρανό, παρατήρησε πως τίποτα δεν είχε αλλάξει· ο ήλιος εξακολουθούσε να είναι εξαφανισμένος.

Τι πράγμα είναι κι αυτό; σκέφτηκε, παραξενεμένη. Αλλά, τέλος πάντων, είχε και σημαντικότερα προβλήματα τώρα για να την απασχολούν. Ό,τι κι αν ήταν ετούτο το φαινόμενο, μάλλον, θα έπρεπε να ανησυχεί περισσότερο τους θεούς, παρά τους θνητούς.

Ήταν έτοιμη να επιστρέψει στο εσωτερικό της καλύβας, όταν είδε τον άντρα που είχε φιλοξενήσει εκείνη και την Αρχόντισσα Ζιάθραλ να πλησιάζει, κρατώντας ένα δίχτυ γεμάτο ψάρια.

«Καλ'μέρα!» χαιρέτησε την Κάρλα, κουνώντας το χέρι του. «Έπιασα ψάρια, ε!» Τα σήκωσε, δείχνοντάς τα. «Θέτε κάνα-δυο;»

«Ευχαριστούμε πολύ,» αποκρίθηκε η ταχυπομπός, χαμογελώντας.

Ο ψαράς πλησίασε. «Τον Άρνακαβ που μ'έχει καλά,» είπε, και, βγάζοντάς δύο μεγάλα ψάρια από το δίχτυ, της τα έδωσε.

Η Κάρλα κράτησε ένα σε κάθε χέρι. Ακόμα σπαρταρούσαν και έπρεπε να τα βαστά γερά, για να μην της ξεφύγουν. «Ποιος είναι ο Άρνακαβ;» ρώτησε.

«Ο δαίμ'νας π' έχουμε στην πλατεία,» εξήγησε ο ψαράς. «Κολυμπά σε τούτα τα νερά, δω πέρα. Πρέπει να μην τούχεις μπει στο μάτι· είναι γρήγορος στο θυμό ντου.

»Μαχαίρι έχετε; Το σπαθί δε βολεύει.»

«Ε;...»

«Για τα ψάρια. Να τα καθαρίσετε, λέγω. Μαχαίρι θέτε;»

«Α,» χαμογέλασε η Κάρλα. «Ναι, έχουμε μαχαίρι. Ευχαριστούμε, πάντως. Το μαγκάλι, βέβαια, έχει σβήσει. Ίσως αν μπορούσατε να μας φέρνατε κανένα ξύλο...;»

«Έρχομ' αμέσως,» είπε η ψαράς, και απομακρύνθηκε.

Η Κάρλα μπήκε πάλι στην καλύβα.

Η Ζιάθραλ είχε ξυπνήσει και βρισκόταν καθισμένη επάνω στο κρεβάτι, με την κάπα τυλιγμένη γύρω της. «Τι κρατάς εκεί;» ρώτησε.

«Ψάρια,» απάντησε η Κάρλα, υψώνοντάς τα. «Δε σας αρέσουν τα ψάρια, Αρχόντισσά μου;»

«Καλά είναι, αλλά βρομάνε εδώ μέσα.»

Η Κάρλα αναποδογύρισε τα μάτια. «Θα τα καθαρίσω έξω.»

«Η φωτιά γιατί έχει σβήσει;»

«Ο οικοδεσπότης μας θα μας φέρει ξύλα, σύντομα,» είπε η ταχυπομπός. Κράτησε και τα δύο ψάρια με το ένα χέρι, πήρε ένα μαχαίρι από το σάκο της, και βγήκε από την καλύβα. Έξω, κάθισε σε μια πέτρα κι άρχισε να καθαρίζει τα λέπια.

Καθώς τα καθάριζε, πρόσεξε κάτι περίεργο. Οι σκιές δεν ήταν όπως θα έπρεπε να είναι μια τέτοια ώρα της ημέρας. Ήταν σαν... μεσημεριανές σκιές. Η Κάρλα μόρφασε, απορώντας τι είχε, τελικά, συμβεί με τον ήλιο.

Προτού τελειώσει το ξελέπισμα, ο ψαράς φάνηκε πάλι, κουβαλώντας μερικά ξύλα. Τα άφησε έξω από την καλύβα και μπήκε, για να βγάλει το μαγκάλι και να αδειάσει τις στάχτες. Ύστερα, το επέστρεψε στο εσωτερικό του ξυλινου δωματίου και το άναψε ξανά, ενώ η Ζιάθραλ ήταν κουκουλωμένη στην κάπα της, κοιτάζοντάς τον καλά-καλά. *Πολύ θρασύς δεν είναι αυτός ο χωριάτης; σκεφτόταν. Πώς έρχεται έτσι; Μου ζήτησε την άδεια; Είμαι γυμνή για όνομα του Βάνραλ! Και, σαν να μην έφτανε τούτο, πατάει και με τα πόδια του επάνω στα ρούχα μας! Πώς θα τα φορέσουμε τώρα; Και τι κάνει αυτή η Κάρλα, εκεί έξω; Γιατί δεν του λέει τίποτα;*

Ο ψαράς βγήκε από την καλύβα και είπε στην ταχυπομπό: «Σας έφερα κι ετούτο. Είναι για να ψήσετε τα ψάρια.» Και άφησε δίπλα της ένα εργαλείο που αποτελείτο από τρεις σιδερόβεργες –μία για

να διαπερνά το ψάρι και δύο για να στηρίζουν την πρώτη πάνω από τις φλόγες.

«Σου είμαστε υπόχρεες,» είπε η Κάρλα, και του έδωσε άλλο ένα κορονίδιο.

(*Ναι, πολύ «υπόχρεες» για τούτο το αχούρι!* σκέφτηκε η Ζιάθραλ, ακούγοντας τα λόγια της ταχυπομπού από το εσωτερικό της καλύβας.)

«Φχαριστώ, κυρά,» αποκρίθηκε ο ψαράς, και αποχώρησε.

Η Κάρλα, έχοντας καθαρίσει τα ψάρια, μπήκε στο ξύλινο δωμάτιο και άρχισε να τα πήνει πάνω από τη φωτιά του μαγκαλιού, χρησιμοποιώντας τις τρεις σιδερόβεργες που της είχε δώσει ο χωρικός.

«Ο ήλιος ακόμα δεν έχει φανεί,» είπε στη Ζιάθραλ.

«Λίγο με νοιάζει τι έχει κάνει ο ήλιος,» αποκρίθηκε εκείνη. «Η οικογένειά μου είναι νεκρή...»

«Λυπάμαι, Αρχόντισσά μου.»

Λυπάσαι... σκέφτηκε η Ζιάθραλ. Τι μπορείς να καταλάβεις εσύ; Το βλέμμα της πήγε στο Εύρημα, το οποίο βρισκόταν ακουμπισμένο στον τοίχο, πλάι στο ξίφος της Κάρλα, και η λεπίδα του γυάλιζε από την αντανάκλαση της φωτιάς του μαγκαλιού.

«Δώσε μου το σπαθί μου.»

Η ταχυπομπός ξαφνιάστηκε από αυτή την απαίτηση της Αρχόντισσας, αλλά της το έδωσε. Η Ζιάθραλ το κράτησε, διατρέχοντας τα δάχτυλά της επάνω στην ατσάλινη λάμα, σφίγγοντας το μανίκι, και φανταζόμενη τον πατέρα της: πώς βαστούσε εκείνος το ξίφος του, πώς πολεμούσε τους εχθρούς του μ' αυτό, πώς το φορούσε στη μέση του, πώς το άφηνε ν' ακουμπά στο πλάι του Πέτρινου Θρόνου της Σέλριγκ...

Η Ζιάθραλ ένιωσε πάλι εκείνο το συναίσθημα απόγνωσης να την πνίγει, και δάκρυα γέμισαν τα μάτια της. Έσφιξε το Εύρημα, με τα δύο χέρια, κλαίγοντας με λυγμούς, αδιαφορώντας αν την κοίταζε η Κάρλα ή αν δεν την κοίταζε. Ο πατέρας της και η Ελμάρνια είχαν πεθάνει –είχαν σκοτωθεί από τα όπλα φονιάδων– και αυτή η σκύλα, η Ηλέβη ε Άτραντ, έφταιγε για τούτο, καθώς κι ο Έπαρχος Κάβμαρ της Νέλβορ. Τους είχαν στήσει παγίδα. Ήθελαν να τους ξεφορτωθούν από την πλάτη τους, για να μη μιλήσουν στον Πρίγκιπα Ζάρ-

ναβ. *Θα πληρώσουν, όμως! Θα πληρώσουν! θα πληρώσουν! θα πληρώσουν!...*

«Θέλετε να φάτε, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε, ύστερα από λίγο, η Κάρλα. Το ένα ψάρι ήταν έτοιμο, και το είχε ακουμπήσει επάνω στο σεντόνι.

Η Ζιάθραλ έκανε να σκουπίσει τα δάκρυά της, και είδε αίμα στο χέρι της. *Πώς;...* Ύστερα, διαπίστωσε ότι μ'αυτό το χέρι έσφιγγε τη λεπίδα του Ευρήματος, και πρέπει να την έσφιγγε τόσο δυνατά που το ατσάλι της είχε κόψει τη σάρκα.

«Όχι, δε θέλω να φάω,» είπε, σκουπίζοντας το αίμα επάνω στην κάπα της. Ευτυχώς, η πληγή δε φαινόταν βαθιά.

«Καλύτερα, όμως, να φάτε κάτι,» αποκρίθηκε η Κάρλα. «Σε λίγο, θα ξεκινήσουμε πάλι να βαδίζουμε· τα ρούχα μας έχουν στεγνώσει.»

Η Ζιάθραλ πήρε το ψημένο ψάρι στα χέρια της. «Ούτε πιάτα δεν έχουμε, για όνομα του Βάνραλ...!» Το άνοιξε, αρχίζοντας να τρώει. «Κι αυτό θέλει αλάτι, και λεμόνι. Είναι τελείως άνοστο.»

Έχεις και παράπονα... σκέφτηκε η Κάρλα, αγνοώντας την, καθώς περίμενε το δικό της ψάρι να ψηθεί.

Όταν τελείωσαν και οι δύο το φαγητό τους, η Ζιάθραλ είπε: «Έχεις κάτι, για να δέσω το χέρι μου;» Το ψάρι το είχε φάει μαζί με αρκετό από το αίμα της, και η αιμορραγία δε φαινόταν να σταματά πολύ εύκολα: για την ακρίβεια, μια σταματούσε μια ξεκινούσε, ανάλογα με το αν η Ζιάθραλ άφηνε το χέρι της ακίνητο ή αν ανοιγόκλεινε την παλάμη.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Κάρλα, και της έδωσε ένα μαντήλι από το σακο της, το οποίο η Αρχόντισσα τύλιξε γύρω από το τραύμα της και προσπάθησε να το δέσει, συναντώντας μεγάλη δυσκολία.

«Θα σας βοηθήσω,» είπε η ταχυπομπός, και της το έδωσε εκείνη, σφιχτά. Η Ζιάθραλ δε διαμαρτυρήθηκε, γιατί ήξερε πως τα τραύματα πρέπει να δένονται έτσι, προκειμένου να πάψει η αιμορραγία.

«Δε φεύγουμε τώρα;» πρότεινε.

«Αισθάνεστε αρκετά καλά για να φύγουμε;»

«Δε νομίζω ότι προβλέπεται να αισθανθώ και καλύτερα.»

«Εντάξει, τότε.»

Κεφάλαιο 5

Προσφορά Εργασίας

Στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, οι περισσότεροι εξήγησαν την ηλιακή εξαφάνιση ως «εξαιρετικά σπάνιο φυσικό φαινόμενο» και υπέθεσαν πως, ως το πρωί, τα πράγματα, μάλλον, θα επανέρχονταν στον κανονικό τους ρυθμό.

Όμως δεν επανήλθαν. Η αυγή δε συνοδευόταν από την ανατολή του ήλιου, παρότι το πρωινό φως διαχεόταν σ' όλη τη Νουάλβορ και τα περίχωρά της.

Η αλλόκοτη γαλήνη, επίσης, εξακολουθούσε να απλώνεται παντού. Και ήταν μια γαλήνη που στον Χάφναρ, τον νεότερο των δράκαραχων, θύμιζε κάτι· ενώ η *Σρ'άερ*, η δράκαινά του, φαινόταν ενοχλημένη από όλη τούτη την... μεταβολή στο περιβάλλον. Σφύριζε εκνευρισμένα και τίναζε το λαιμό και την ουρά της.

Ο Χάφναρ είχε σηκωθεί από το κρεβάτι του υπνοδωματίου του και στεκόταν μπροστά στο παράθυρο, ακουμπώντας τα χέρια στο περβάζι και κοιτάζοντας έξω από τον Πύργο των Δράκων, τον ουρανό, αλλά και τους υπόλοιπους πύργους του παλατιού, και την πόλη, και τη θάλασσα στα νότια. Και προσπαθούσε να φέρει στο μυαλό του εκείνο που του θύμιζε ετούτη η μεταβολή στο περιβάλλον. Υπήρχε κάτι οικείο... σαν να είχε ξαναζήσει μια παρόμοια κατάσταση. Αλλά αυτό αποκλειόταν, γιατί δε θα το είχε ξεχάσει!

Άκουσε τη *Σρ'άερ* να σέρνεται πίσω του, πλησιάζοντάς τον, και την αισθάνθηκε να τρίβει το κεφάλι της επάνω στη γυμνή του πλάτη και στα γυμνά του πλευρά, γλείφοντάς τον. Εκείνος άπλωσε το χέρι του και χάιδεψε το σαγόνι της, χωρίς να στρέψει τη ματιά του σ' αυτήν.

Ανήλιαγος ουρανός... Μια αφύσικη γαλήνη...

Όπως μέσα στον Αρχέτοπο που του είχε δείξει ο πατέρας του... Αλλά εδώ δεν υπάρχουν σκοτεινά και φωτεινά μονοπάτια για ν' ακολουθήσει κανείς...

Κι όμως, τώρα που είχε φτάσει σ' αυτό το συμπέρασμα, η σκέψη δεν μπορούσε να ξεκολλήσει απ' το μυαλό του: *Αρχέτοπος. Το περιβάλλον μοιάζει τόσο πολύ μ' αυτό ενός Αρχέτοπου...*

Ο Χάφναρ άρχισε να ντύνεται, καλύπτοντας με μαύρα ρούχα το σημαδεμένο του σώμα και με μαύρη μάσκα το παραμορφωμένο του πρόσωπο, ενώ η Σρ'άερ σερνόταν στο πάτωμα του δωματίου, σφυρίζοντας σιγανά, σα να παραμιλούσε.

Εξαρχής, η Αρχόντισσα Ρικέλθη δεν πίστευε ότι η εξαφάνιση του ήλιου ήταν ένα «εξαιρετικά σπάνιο φυσικό φαινόμενο». Της έμοιαζε πολύ αλλόκοτο για να είναι τέτοιο, και, λόγω της συνωμοτικής της φύσης, δεν μπορούσε παρά να υποθέσει ότι κάτι μυστηριακό, ή ακόμα και παραφυσικό, συνέβαινε. Επιπλέον, είχε και την εντύπωση πως το είχε ξαναζήσει... πως είχε ξαναβρεθεί κάπου όπου ο ήλιος έλειπε από τον ουρανό και το περιβάλλον ήταν έτσι, γαλήνιο. Αλλά αυτό, ασφαλώς, δεν μπορεί να αλήθευε· εξάλλου, πολλές φορές, νομίζουμε ότι έχουμε ξαναζήσει κάτι χωρίς να το έχουμε ξαναζήσει στην πραγματικότητα.

Μονάχα ένας άνθρωπος θα μπορούσε να μου πει τι συμβαίνει, σκεφτόταν η Ρικέλθη, καθώς έπινε τον καφέ της. Ο Έζβαρ. Αλλά αυτός τώρα είναι μακριά, στο Δρακοδόσος. Αναρωτήθηκε αν η Πριγκίπισσα Νιρκένα θα ήταν δυνατόν να στείλει έναν ταχυπομπό, για να τον ειδοποιήσει να κατεβεί στη Νουάλβορ, ή, τουλάχιστον, να ζητήσει την άποψή του επάνω στο θέμα της ηλιακής εξαφάνισης. Υπάρχει, όμως, ένα πρόβλημα: ο ταχυπομπός δε θα ξέρει πού να στρίψει, για να φτάσει το Δημέρι του. Κι αυτό σημαίνει ότι, μάλλον, θα πρέπει να πάει να τον βρει κάποιος που ξέρει πού μένει. Κάποιος σαν εμένα...

Αλλά η Ρικέλθη δεν ήξερε αν ήταν πρόθυμη να φύγει από τη Νουάλβορ, για να πάει στο Δημέρι του Έζβαρ. Τόσο σημαντικό ήταν αυτό το ζήτημα της ηλιακής εξαφάνισης, που έπρεπε να εγκαταλείψει την πρωτεύουσα άρον-άρον, τώρα που σε λίγο θα γινόταν η βασιλική κηδεία; Φοβόταν μην τυχόν και την έχανε... Ήπие μια γουλιά καφέ, υπολογίζοντας τους προσκεκλημένους που είχαν, μέχρι στιγμής, έρθει στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων.

Η Φερνάλβιν, η τρισάθλια, χίλιες κατάρες επάνω της, είναι εδώ, όπως επίσης και ο Έπαρχος Άρδαν της Μπέντριγκ και ο Έπαρχος Κάβμαρ της Νέλβορ. Ο Έπαρχος Μόλραν της Σέλτριγκ λείπει –και ελπίζω να εμφανιστεί σύντομα, για το καλό της Ζιάθραλ. Αν αυτή η

ύαινα, η νύφη της, είχε στήσει καμια σκευωρία, ή αν ήταν εξαρχής μπλεγμένη με τους προδότες, η Ρικέλθη θα φρόντιζε να το πληρώσει πολύ ακριβά!

Επέστρεψε τις σκέψεις της στην απαρίθμηση των όσων έλειπαν: *Η Έπαρχος Λαθέμη της Βένεριγκ δεν έχει ακόμα φανεί, και ούτε έχει έρθει κανένας από τους Άρχοντες-Φύλακες των βόρειων συνόρων.* Επίσης, σίγουρα, έλειπαν και πολλοί κατώτεροι ευγενείς και άρχοντες, αλλά η Ρικέλθη δεν τους υπολόγιζε αυτούς· η κηδεία θα γινόταν είτε παρουσιάζονταν είτε όχι· ο Οίκος των Γάθνιν περίμενε, κυρίως, τους Έπαρχους του Νόρβηλ. Δηλαδή, όταν έρχονταν ο Έπαρχος Μόλραν και η Έπαρχος Λαθέμη, η κηδεία θα άρχιζε· οι υπόλοιποι ήταν ήδη εδώ. Ή ίσως οι Γάθνιν να περίμεναν μερικές ημέρες ακόμα, για να παρουσιαστεί και κανένας από τους ακρίτες· αλλά πέ-
ραν τούτου, αναμφίβολα, δε θα υπήρχε άλλη αναμονή.

Για να πάω στο Δημέρι του Έζβαρ με άλογο, θα χρειαστώ... – προσπάθησε να υπολογίσει – *περίπου έξι ημέρες, και άλλες τόσες για να επιστρέψω. Δώδεκα, στο σύνολο. Ίσως και να χάσω την κηδεία. Ή, μάλλον, σίγουρα θα τη χάσω· και, πιθανώς, για το τίποτα. Δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ότι η εξαφάνιση του ήλιου ήταν κάτι το πολύ σημαντικό. Η λογική της της έλεγε πως δεν ήταν· η καρδιά της, όμως, διαφωνούσε. Και η Ρικέλθη δεν ήξερε ποια να εμπιστευτεί –*

Η πόρτα χτύπησε.

«Ποιος είναι;»

«Ο Χάφναρ.»

«Πέρασε.»

Ο δράκαρχος μπήκε, κρατώντας τη δράκαινά του από τα λουριά. Το πρόσωπό του ήταν κρυμμένο πίσω από τη μαύρη του μάσκα. Τη μαύρη μάσκα που, κάθε φορά, έκανε τη Ρικέλθη να μελαγχολεί· ακόμα δεν είχε συνηθίσει το γεγονός ότι ο γιος της θα τη φορούσε για πάντα.

«Μητέρα,» είπε ο Χάφναρ, «νομίζεις ότι υπάρχει κάτι γνώριμο στην τωρινή κατάσταση –στον εξαφανισμένο ήλιο και στην αίσθηση γαλήνης που απλώνεται παντού;»

«Ναι,» απάντησε η Ρικέλθη, συνοφρυωμένη. «Πώς το ήξερες;»

«Το ήξερα γιατί κι εγώ το ίδιο νομίζω. Και δεν είναι τυχαίο.»

«Εξήγησέ μου,» τον παρότρυνε.

Ο Χάφναρ κάθισε αντίκρυ της, αφήνοντας τα λουριά της *Σρ'άερ*. «Ο Αρχέτοπος δεν ήταν έτσι; Το δάσος όπου είχες μπει όταν σε κυνηγούσε ο Νεκρομένων;»

Το μέτωπο της Ρικέλθης σουφρώσε. «Ναι,» παραδέχτηκε. «Ναι. Δεν υπήρχε ήλιος εκεί, και θόρυβοι δεν ακούγονταν. Αλλ' αυτό, βέβαια, δεν είχε καμία σχέση με τούτη τη γαλήνη που αισθανόμαστε τώρα· εκείνη η γαλήνη ήταν πολύ πιο έντονη.»

«Παρόμοια, όμως. Δεν υφίσταται κάποια ομοιότητα;»

Η Ρικέλθη ένευσε. «Υφίσταται. Αλλά... Τι σύνδεση μπορεί να υπάρχει, Χάφναρ;»

«Δεν ξέρω,» είπε ο δράκαρχος, «όμως ίσως θα έπρεπε να πάμε να ρωτήσουμε τον πατέρα. Εκείνος, αναμφίβολα, θα γνωρίζει περισσότερα από εμένα.»

«Μην τον λες 'πατέρα'.»

«Μεταξύ μας είμαστε.»

«Είναι κι η δράκαινά σου.»

«Εξακολουθούμε να είμαστε 'μεταξύ μας' όταν είναι η *Σρ'άερ* κοντά.»

«Τέλος πάντων,» είπε η Ρικέλθη, μη μπορώντας να κατανοήσει αυτόν τον... *σύνδεσμο* του γιου της με το φλογοβόλο, επικίνδυνο ερπετό που τώρα τύλιγε νευρικά την ουρά του γύρω από ένα πόδι του τραπεζιού της— Αλήθεια, δεν ήταν η *Σρ'άερ* λιγάκι περίεργη σήμερα; αναρωτήθηκε η Ρικέλθη. Άλλες φορές, το θηρίο τής φαινόταν πιο ήρεμο...

Ξαφνικά, η δράκαινα έστρεψε το κεφάλι και κοίταξε την Αρχόντισσα της Έριγκ κατάματα, μ'ένα βλέμμα που την τρόμαξε, προς στιγμή, κάνοντάς τη να κοιτάξει αλλού, στο φλιτζάνι του καφέ της.

«Ποια είναι η γνώμη σου, μητέρα;» ρώτησε ο Χάφναρ.

«Σχετικά με τι;»

«Με το αν θα έπρεπε να επισκεφτούμε τον πα— τον Έζβαρ... αφού έτσι προτιμάς να τον αποκαλώ.»

«Α, ναι,» είπε η Ρικέλθη, συνειδητοποιώντας ότι είχε αποπροσανατολιστεί από τη ματιά της *Σρ'άερ* και ξεχάσει τι ακριβώς συζητούσαν πριν. Την ενοχλούσε τούτο· δεν της άρεσε που αυτό το *τέρας* μπορούσε να έχει τέτοια επίδραση επάνω της. *Και τι βλέμμα ήταν εκείνο που μου έριξε!... Σαν ζηλιάρα ερωμένη, η οποία μισεί τη μητέρα του*

εραστή της. Ούτε η Ζιάθραλ δε με κοιτάζει έτσι! Επανέφερε, όμως, το νου της στην κουβέντα που είχε με τον Χάφναρ. «Ναι. Για να σου πω την αλήθεια, κι εγώ αυτό σκεφτόμουν, προτού παρουσιαστείς.»

«Να μιλήσεις στον Έζβαρ;»

Η Ρικέλθη ένευσε. «Αλλά φοβάμαι ότι θα χάσω την κηδεία, αν πάω στο Λημέρι του. Και δε θέλω να τη χάσω χωρίς λόγο, Χάφναρ.»

«Χωρίς λόγο; Ίσως να είναι πολύ σημαντικό.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Ο ήλιος δε χάνεται κάθε μέρα...»

«Ναι...» Η Ρικέλθη έσμιξε τα χείλη. Ήπιε μια γουλιά καφέ. «Δεν είναι, όμως, βέβαιο ότι ο Έζβαρ θα ξέρει τι συμβαίνει.»

«Μητέρα,» είπε ο Χάφναρ, «μου φαίνεται πως ψάχνεις δικαιολογία για να μην πας.»

Δεν αποκλείεται να έχεις δίκιο, σκέφτηκε η Ρικέλθη. «Δηλαδή, μου προτείνεις να πάω –και να χάσω τη βασιλική κηδεία.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Χάφναρ. «Θα πήγαίνα εγώ,» διευκρίνισε, «αλλά πολύ φοβάμαι πως η Βασιλική Οικογένεια δε θα μου το επιτρέψει. Ετούτο τον καιρό, χρειάζονται την προστασία των δράκαρχων περισσότερο από ποτέ.»

Η Ρικέλθη μειδίασε αχνά. «Αν οι Γέρακες επιστρέψουν, δε θα καταφέρετε να σώσετε τον Οίκο των Γάθνιν,» είπε. «Όχι χωρίς τον Νεκρομέμονα και το νεκραδελφό του.»

«Φοβάμαι πως έχεις δίκιο, μα δε γίνεται και να τους αφήσουμε απροστάτευτους· καταλαβαίνεις.»

«Καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη, και πήρε σκεπτική έκφραση.

«Να πάρεις φρουρούς μαζί σου, όταν φύγεις από την πόλη,» τόνισε ο Χάφναρ.

«Δεν έχω ακόμα αποφασίσει ότι θα πάω στον Έζβαρ,» δήλωσε η Ρικέλθη.

«Αποφάσισε γρήγορα,» την παρότρυνε ο γιος της.

Η Αρχόντισσα της Έριγκ δάγκωσε το κάτω της χείλος, εξακολουθώντας να διατηρεί σκεπτική όψη. Πάει η κηδεία... Και δε βλέπει κανείς βασιλικές κηδείες πολλές φορές στη ζωή του... Και μπορεί, στο τέλος, όλα τούτα με τον εξαφανισμένο ήλιο να είναι αηδίες! οπότε, το πρόβλημα θα είναι η εξαφανισμένη κηδεία... Αλλά, αν η εξα-

φάνιση του ήλιου έχει κάποια σημασία, τότε μόνο τον Έζβαρ θα εμπιστευόμουν, για να μου εξηγήσει τι συμβαίνει—

«Ακόμα ν'αποφασίσεις, μητέρα;»

«Κάνεις σα να θες να με ξεφορτωθείς!» διαμαρτυρήθηκε η Ρικέλθη.

«Δεν είναι αυτό,» είπε ο Χάφναρ. «Απλά, όσο πιο γρήγορα φύγεις, τόσο μεγαλύτερη θα είναι η πιθανότητα να προλάβεις, τελικά, τη βασιλική κηδεία. Εκτός αν σκοπεύεις να χρονοτριβήσεις στο Δρακοδάσος...»

«Τι ήταν τώρα αυτό, Χάφναρ; Κάποιο πονηρό υπονοούμενο;»

Ο δράκαρχος γέλασε. «Όχι· μια υπόθεση, μονάχα.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη· και, ύστερα από ένα στιγμιαίο δισταγμό: «Θα πάω. Και θα φροντίσω να μη χρονοτριβήσω: σε κανένα σημείο του ταξιδιού μου.»

«Να είσαι προσεκτική, μητέρα,» είπε ο Χάφναρ, καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα του και έπιανε τα λουριά της Σρ'άερ. «Και δώσε τους χαιρετισμούς μου στον πατέρα.»

Η Ρικέλθη σηκώθηκε επίσης, και δεν είπε τίποτα στο γιο της για τη χρήση της λέξης «πατέρα». Κατένευσε μόνο, και τον πλησίασε — προσπαθώντας, όσο το δυνατόν, να αποφύγει τη δράκαινά του— για να τον αγκαλιάσει.

Ο Χάφναρ άφησε πάλι τα λουριά της Σρ'άερ και έσφιξε τη μητέρα του, με τα δύο χέρια. Αισθανόταν λιγάκι άσχημα που, ουσιαστικά, την έστελνε να πάει να βρει τον Έζβαρ, γιατί οτιδήποτε μπορούσε να της συμβεί στο δρόμο —οτιδήποτε κακό. Κι αν κάτι τέτοιο, τελικά, συνέβαινε, θα κατηγορούσε τον εαυτό του. Όμως, πραγματικά, πίστευε ότι το φαινόμενο του εξαφανισμένου ήλιου ήταν σημαντικό, και ο πατέρας του έπρεπε να ερωτηθεί· ίσως να ήταν ο μόνος στο Νόρβηλ που μπορούσε να δώσει κάποιες απαντήσεις.

Η Ρικέλθη έκανε να σηκώσει τη μάσκα του Χάφναρ, κι εκείνος τη σταμάτησε, πιάνοντάς της το χέρι.

«Λίγο. Για να σε φιλήσω,» είπε η μητέρα του· και τότε, ο δράκαρχος δεν της έφερε αντίσταση. Η Ρικέλθη σήκωσε ελαφρώς τη μάσκα του —από την αριστερή μεριά, όπου η δυσμορφία ήταν μεγαλύτερη— και φίλησε το τραυματισμένο μάγουλό του. Δεν αισθανόταν καμία

αποστροφή, καθώς το έκανε· ο Χάφναρ ήταν σάρκα της –κομμάτι της.

Κατέβασε πάλι τη μαύρη του μάσκα.

«Θα ξαναϊδωθούμε σύντομα, μητέρα,» είπε ο Χάφναρ και, παίρνοντας τη *Σρ'άερ* από τα λουριά, βγήκε απ'το δωμάτιο και έκλεισε την πόρτα πίσω του, αφήνοντας την Αρχόντισσα Ρικέλθη να ετοιμαστεί για το ταξίδι της, και ευχόμενος ότι δε θα μετάνιωνε που την είχε προτρέψει να πάει στο Δρακοδάσος.

«Χάφναρ;»

Στράφηκε και είδε την Ταλίνα, στη γωνία του διαδρόμου. Η ποιήτρια ήταν ντυμένη μ'ένα μακρύ, μπλε φόρεμα με αργυρό σιρίτι· στη μέση της τυλιγόταν μια ζώνη από χρυσούς κρίκους και στα πόδια της δένονταν ψηλοτάκουνα σανδάλια. Τα σγουρά, μαύρα της μαλλιά ήταν καλοχτενισμένα, και από τ'αφτιά της κρέμονταν μακριά σκουλαρίκια. Στο λαιμό της υπήρχε ένα ασημένιο, λαξευτό περιλαίμιο.

«Βλέπω, εκμεταλλεύεσαι στο έπακρο το ιματιοφυλάκιο του παλατιού,» είπε ο Χάφναρ. Το χαμόγελό του κρυβόταν από τη μάσκα του, μα ακουγόταν στη φωνή του.

Η Ταλίνα γέλασε, και τον πλησίασε. «Δεν το κάνω επίτηδες,» αποκρίθηκε, με μισοπονηρό τρόπο, ενώ τα μάγουλά της είχαν πάρει ένα κοκκινωπό χρώμα.

«Πώς το ήξερες ότι είχα έρθει εδώ;» ρώτησε ο Χάφναρ.

«Δύο υπηρέτριες το συζητούσαν. Έλεγαν ότι ένας δράκαρχος είναι στον Πύργο των Ξένων. Και δεν μπορεί να επρόκειτο για άλλο δράκαρχο· κανένας από τους άλλους δεν πλησιάζει εδώ. Ή, τουλάχιστον, δεν έχω ακούσει κάτι τέτοιο.»

«Ακόμα δεν ήρθες στο παλάτι και νομίζεις ότι τα ξέρεις όλα!» αστειεύτηκε ο Χάφναρ.

«Προσπαθώ,» αποκρίθηκε η Ταλίνα, στον ίδιο τόνο. Και πιο σοβαρά: «Ένα πράγμα, όμως, δε νομίζω ότι θα το καταλάβω: τι απέγινε ο ήλιος.»

«Δεν είσαι η μόνη που δεν το καταλαβαίνει αυτό. Αλλά, μάλλον, είσαι η μόνη που έχει γράψει ποίημα περί του θέματος.»

«Με παρακολουθείς;»

«Όχι· το φαντάστηκα, όμως.»

Η Σρ'άερ σύριξε και τύλιξε την ουρά της γύρω απ'το ένα πόδι του Χάφναρ.

«Τι έχει;» ρώτησε η Ταλίνα, κοιτάζοντας το ερπετό. «Βαρέθηκε;»

«Φέρεται παράξενα από τότε που ο ήλιος χάθηκε,» εξήγησε ο Χάφναρ. «Αυτή και όλοι οι υπόλοιποι δράκοι.»

«Γιατί;»

«Δεν ξέρω.»

«Πού πηγαίνεις τώρα;»

«Στον Πύργο των Δράκων.»

«Συνέχεια εκεί την περνάτε, οι δράκαρχοι;»

«Κατά κύριο λόγο,» είπε ο Χάφναρ, και γέλασε κοφτά. «Δε θέλουμε ν'ανησυχούμε τους υπόλοιπους ενοίκους του παλατιού. Επιπλέον, ο πύργος μας δεν είναι και τόσο μικρό μέρος· περιέχει δωμάτια τα οποία δεν έχω ακόμα κοιτάξει καν.»

«Μπορώ να έρθω; Να ρίξω μια ματιά;»

Ο Χάφναρ ανασήκωσε τους ώμους. «Έλα,» είπε. «Αλλά να προσέχεις τους δράκους.»

Ο ήλιος είχε χαθεί, και πολλοί άνθρωποι στους δρόμους της Νουάλβορ έλεγαν ότι ερχόταν το τέλος του κόσμου, γιατί ο Βάνραλ, ο Ύψιστος Άρχων που κατοικεί στους Αιθέρες, έχει εξοργιστεί με τους Ω-θράγκος.

Ο άντρας που είχε περάσει την Κάτω Γέφυρα και βάδιζε μέσα στη Δυτική Περιφέρεια αδιαφορούσε γι'αυτές τις φήμες. Λίγο τον ένοιαζε αν θα ερχόταν το τέλος του κόσμου ή όχι. Για εκείνον, ούτως ή άλλως, είχε έρθει το τέλος· ένα τέλος. Και τώρα, ήταν άλλος άνθρωπος. Έτσι, ύστερα από μια περίοδο αναποφασιστικότητας, είχε αποφασίσει πως, τελικά, το καλύτερο όνομα που του ταίριαζε ήταν το παλιό του: Ζάνμελ. Όχι *Νεκρομένων*· ποτέ πια *Νεκρομένων*. Σίγουρα, Ζάνμελ· μέχρι που να έβρισκε κάτι καλύτερο, τουλάχιστον: μέχρι που να έβρισκε ένα όνομα σχετικό με τη νέα του φύση: ένα όνομα σχετικό μ'αυτό που πραγματικά ήταν ο εαυτός του. Γιατί ο καινούργιος του εαυτός δεν ήταν ούτε ο Νεκρομένων, αλλά ούτε και ο Ζάνμελ. Ο Ζάνμελ ήταν το ίδιο νεκρός με τον Νεκρομένονα· είχαν κι οι δύο σκοτωθεί, αν και με πολύ διαφορετικούς τρόπους.

Όμως το *Νεκρομένων* εμπεριείχε νοήματα και ιδιότητες που δε θα μπορούσαν να ισχύσουν ποτέ ξανά για εκείνον· αλλά το *Ζάνμελ* ήταν ένα απλό όνομα: ένα όνομα που θα μπορούσε να έχει ο οποιοσδήποτε. Άρα, Ζάνμελ για τώρα· Ζάνμελ...

Ο Ζάνμελ πλησίασε ένα μονώροφο σπίτι, το οποίο θυμόταν από την προηγούμενή του ζωή. Στάθηκε, για μερικές στιγμές, μπροστά του, κοιτάζοντας το μπαλκόνι που τα μισά του κάγκελα ήταν σπασμένα και τα υπόλοιπα ανύπαρκτα. Την άλλη φορά που είχε έρθει εδώ, ένας άντρας βρισκόταν στο μπαλκόνι, λιγάκι κοντός και χοντρός· αλλά τώρα δεν ήταν κανένας.

Ο Ζάνμελ βάδισε ως την πόρτα του ισογείου και χτύπησε, με τη γροθιά του. Ένας άντρας άνοιξε, λιγνός και νευρώδης, με το βλέμμα μαχαιροβγάλτη και ένα μακρύ, πλατύ μαχαίρι περασμένο στη ζώνη του –πράγμα το οποίο διαβεβαίωνε ότι ήταν, όντως, μαχαιροβγάλτης.

«Ψάχνω το Βασιληά,» είπε ο Ζάνμελ.

«Σε περιμένει;» ρώτησε ο άντρας.

«Μου είχε πει, κάποτε, ότι θα με προσλάβανε.»

«Τ'όνομά σου;»

«Δεν το ξέρει. Με είχε, όμως, δει να τα βάζω με πέντε νταήδες, ενώ στεκόταν στο μπαλκόνι του. Του είπα ότι θα σκεφτόμουν την πρότασή του.»

«Περίμενε.» Η πόρτα έκλεισε.

Ο Ζάνμελ έμεινε στη θέση του, περιμένοντας σιωπηλά.

Και η πόρτα, ύστερα από λίγο, άνοιξε, αποκαλύπτοντας τον ίδιο λιγνό, νευρώδη άντρα, ο οποίος του έκανε νόημα να περάσει. Εκείνος τον ακολούθησε μέσα σ'ένα μικρό δωμάτιο και, έπειτα, μέσα σ'ένα άλλο, όπου τον περίμενε ο Άργκελ ο επονομαζόμενος Βασιληάς, μαζί με κάμποσους λακέδες του.

«Ψάξτε τον,» πρόσταξε, «και πάρτε του τα όπλα.»

Ο Ζάνμελ έμεινε ακίνητος, καθώς ένας τον ζύγωσε, πασπατεύοντάς τον και παίρνοντάς του τα όπλα, τα οποία έδινε σε έναν άλλο, όπως τα έβρισκε, και εκείνος τα έριχνε πάνω σ'έναν καναπέ.

Το δωμάτιο γύρω τους ήταν ένα μικρό καθιστικό, με πολύφωτο έξι κεριών, τζάκι, μερικές πολυθρόνες, δύο καναπέδες, και ένα τραπέζι. Στους τοίχους δεν υπήρχε καμία διακόσμηση.

«Δεν έχει άλλα όπλα,» δήλωσε ο άντρας που είχε ψάξει τον Ζάνμελ.
«Νόμιζα ότι με θέλατε οπλισμένο,» είπε εκείνος.

«Όχι τώρα,» του απάντησε ο ευτραφής άντρας που ονομαζόταν Άργκελ.

«Αποφάσισα να δεχτώ τη δουλειά που προσφέρεις.»

Ο Άργκελ τον κοίταξε από πάνω ως κάτω. «Και τι μπορείς να κάνεις;»

«Είδες τι μπορώ να κάνω.»

«Είδα ότι είσαι καλός στο να σκοτώνεις.»

«Αυτό.»

«Δεν μπορείς να κάνεις τίποτ'άλλο;»

«Όχι.»

«Μάλιστα,» είπε ο Άργκελ, σταυρώνοντας τα χέρια πίσω απ'την πλάτη κι αφήνοντας την κοιλιά του να φανεί σ'όλο το εξογκωμένο της μεγαλείο. «Κάθισε, λοιπόν· κάθισε, να συζητήσουμε.»

Ο Ζάνμελ πήρε θέση σε μια καρέκλα.

«Πρόσφερε κάτι στον κύριο,» είπε ο Άργκελ σε μια κοπέλα, κι εκείνη γέμισε ένα ποτήρι κρασί, δίνοντάς το στον φιλοξενούμενο.

Ο άντρας που είχε το προσωνόμιο «Βασιληάς» κάθισε αντίκρυ του Ζάνμελ και τον κοίταξε με γκριζα, διαπεραστικά μάτια. «Ποιο είναι τ'όνομά σου;»

«Ζάνμελ.»

«Από πού είσαι;»

«Έχει σημασία;»

«Αφού το ρωτάω, έχει.»

«Από την Έριγκ,» είπε ψέματα ο Ζάνμελ. «Εκεί γεννήθηκα, αλλά δεν πολυπηγαίνω πλέον.»

«Πώς και είσαι τόσο καλός στο καθάρισμα; Ποιος σε εκπαίδευσε έτσι;»

«Ήμουν στους Πολέμους.»

«Δεν είναι τόσο καλοί όλοι όσοι ήταν στους Πολέμους.»

«Εγώ ήμουν καλύτερος από τους άλλους,» είπε ο Ζάνμελ. «Το είχα μέσα μου.»

«Δεν πιστεύω νάσαι από κείνους τους φανατικούς του Άνκαραζ...»
Ο Βασιληάς τον ατένισε με το ένα μάτι στενεμένο.

«Οι φιλοσοφίες μας διαφέρουν, εμένα και του Άνκαραζ.»

«Χα-χα! χα! Σε ποιο σημείο του καθαρίσματος;»

«Στην ποσότητα.»

«Του αίματος;»

«Του θανάτου.»

«Οφείλω να ομολογήσω πως δε σε εννοώ,» είπε ο Άργκελ, και έκανε νόημα να του φέρουν κι εκείνου ένα ποτήρι κρασί.

«Εγώ επιλέγω τα θύματά μου,» εξήγησε ο Ζάνμελ. «Η φιλοσοφία του Άνκαραζ διδάσκει το αντίθετο.»

«Τώρα, νομίζω ότι αρχίζω να σε εννοώ,» αποκρίθηκε ο Βασιληάς, δεχόμενος ένα ποτήρι κρασί από την ίδια κοπέλα και πίνοντας μια μεγάλη γουλιά. «Νομίζω ότι αρχίζω να σε εννοώ απολύτως. Είσαι δολοφόνος, λοιπόν, όχι στρατιώτης, όχι πολεμιστής.»

«Ναι.»

«Χρήσιμη πληροφορία αυτή. Έπρεπε να μου το είχες πει εξαρχής.»

«Δε ρώτησες. Όχι αρκετά διευκρινιστικά, τουλάχιστον.»

«Χα-χα! χα!» γέλασε ο Άργκελ, κι ακούμπησε το ποτό του στο τραπέζι. «Λοιπόν, κύριε Ζάνμελ, πολύ γουστάρω τον τρόπο σου.» Μειδίασε, δείχνοντας τα κιτρινισμένα του δόντια. «Προσλαμβάνεσαι, παλικάρι μου.»

«Τι μισθούς δίνεις;» ρώτησε ο Ζάνμελ, που δεν είχε ακόμα πει γουλιά από το ποτό του.

«Υπάρχουν τα σταθερά, υπάρχουν και τα έκτακτα.»

«Τι θεωρείται ‘σταθερό’ και τι ‘έκτακτο’;»

«Το σταθερό είναι να είσαι, κατ’αρχήν, *μαζί μου* και να με υποστηρίζεις. Το έκτακτο είναι, ας πούμε, μια δολοφονία που θα σου ζητήσω να κάνεις.»

«Πες μου περισσότερα για το σταθερό.»

«Τι ξέρεις για τη Δυτική Περιφέρεια;»

«Λίγα.» Ο Ζάνμελ ήπιε μια μικρή γουλιά απ’το κρασί του.

«Υπάρχουν διάφορα, εμ, κορμιά σε τούτα τα μέρη... πολλά από τα οποία, μάλιστα, είναι *χαμένα* κορμιά— Χα-χα-χα! Τέλος πάντων, αυτά τα κορμιά δεν τα πάνε και πολύ καλά μεταξύ τους και, κάπου-κάπου, γίνονται μικροσυμπλοκές και τέτοια. Εσύ να θυμάσαι ότι είσαι *μαζί μου* και με τους δικούς μου. Άμα μας την πέσουν, πρέπει να βοηθήσεις, όπως κι όλοι μας. Το εννοείς τούτο;»

Ο Ζάνμελ ένευσε.

«Θα πληρώνεσαι γι' αυτό το πράγμα.»

«Ναι.»

«Είναι σημαντικότερο απ' ό,τι νομίζεις,» του τόνισε ο Άργκελ. «Πολύ σημαντικότερο. Ειδικά τώρα.»

«Τι διαφορά υπάρχει τώρα;»

«Η Δυτική Περιφέρεια έχει αρχίσει να υποκύπτει στον άνθρωπο που αποκαλούν 'το Χέρι'. Τον έχεις ακουστά;»

Ο Ζάνμελ κούνησε το κεφάλι.

«Είναι ένα τομάρι και μισό, το οποίο έχει εξαπλώσει επικίνδυνα την επιρροή του. Με εννοείς;»

Ο Ζάνμελ ένευσε.

«Πολλοί όμοιοί μου τον έχουν προσκυνήσει. Άλλοι όχι· του αντιστέκονται. Αρνούνται να σκύψουν το κεφάλι. Και ένας απ' αυτούς, όπως θάχεις εννοήσει ως τώρα, είμαι κι εγώ. Οπότε, όπως πάλι θα μπορείς να εννοήσεις, η φύλαξη που οφείλεις να προσφέρεις σε μένα και στους δικούς μου πρέπει νάναι μεγαλύτερη.»

«...Ναι.»

«Αλλά μη νομίζεις ότι δε θα πληρώνεσαι καλά γι' αυτό.»

«Δεν πέρασε καν απ' το μυαλό μου.»

«Όμορφα· πολύ όμορφα...» Ο Άργκελ ήπια.

«Τι άλλο θα έπρεπε να ξέρω γι' αυτό το Χέρι;» ρώτησε ο Ζάνμελ.

«Χμμ· είπες, δεν έχεις ακούσει τίποτα για την αφεντιά του, ε;»

«Τίποτα.»

«Το Χέρι, που λες, είναι ένας τύπος ο οποίος λένε ότι είχε χαθεί και, μετά, εμφανίστηκε πάλι. Υπάρχουν και φήμες ότι είχε πεθάνει κι αναστήθηκε· ότι είχε πνιγεί κι επέστρεψε από τα νερά του Σάλερεκ.»

«Εσύ τα πιστεύεις αυτά;»

«Φυσικά και όχι. Για μένα, ο νεκρός είναι νεκρός, κύριε Ζάνμελ· δεν επιστρέφει. Έχει πάει ν' ανταμώσει τους θεούς που προσκυνούσε όταν ζούσε.»

«...Ναι,» είπε ο Ζάνμελ, που, κάποτε, ο Φανλαγκόθ τον είχε αναστήσει μέσω της ουρανολίθινης ισχύος του Θρόνου του Νόρβηλ. «Γιατί, όμως, τον λένε 'το Χέρι';»

«Υποτίθεται πως υπηρετεί κάποιον.»

«Ποιον;»

«Αυτό, άμα σου πω ότι το ξέρω, θάναι ψέμα. Υπάρχουν, όμως, θεωρίες. Κατ'αρχήν, το Χέρι είναι Αρχιερέας του τοπικού Ναού του Σάλ'γκρεμ'ρωθ' οπότε, ορισμένοι υποστηρίζουν ότι είναι 'το Χέρι του Σάλ'γκρεμ'ρωθ'. Αλλά ακούγονται κι άλλα. Έχω μάθει ότι μιλάει με κάποιο δαίμονα-μάγο, ο οποίος εμφανίζεται μέσα από τις φωτιές και του προμαντεύει το μέλλον.»

«Προμαντεύει το μέλλον, ε;» *Ο Νουτκάλι*; «Πώς τον λένε;»

«Δεν ξέρω. Όμως μπορεί να είναι και 'το Χέρι αυτού του μάγου'. Ή ίσως ο μάγος να είναι παραμύθι, τελικώς –το οποίο δεν αποκλείεται, βέβαια.»

«Υπάρχει άλλη θεωρία;» ρώτησε ο Ζάνμελ, πιστεύοντας ότι, κατά πάσα πιθανότητα, «το Χέρι του Νουτκάλι» ήταν η σωστότερη αυτών των υποθέσεων.

«Ναι. Λένε ότι υπηρετεί κάποιον άρχοντα, μα κανείς δεν είναι βέβαιος ποιον ακριβώς. Πάντως, πρέπει νάναι κάποιος απ'αυτούς που εχθρεύονται τη Βασιλική Οικογένεια.»

«Μήπως υπάρχει και καμια θεωρία που να συνδέει το Χέρι με την εξαφάνιση του ήλιου;»

«Χα-χα-χα-χα-χα! Έχεις ζωηρή φαντασία, κύριε Ζάνμελ!» παραδέχτηκε ο Άργκελ, και ήπие, στραγγίζοντας το ποτήρι του. «Τι άλλο θα ήθελες, λοιπόν, να μάθεις, φίλε μου;» ρώτησε.

«Πόσο πληρώνεις για να σκοτώσω το Χέρι;»

Ο Βασιλιάς βλεφάρισε. Και χαμογέλασε, δείχνοντας πάλι τα κιτρινωμένα του δόντια. «Αστειεύεσαι, παλιομπαγάσα...»

«Όχι ρωτάω.»

«Θες ν'αυτοκτονήσεις; Υπάρχουν και ταχύτεροι τρόποι. Χα-χα-χα! Χα!»

«Πληρώνεις ή όχι;» Ο Ζάνμελ ήπие.

«Πληρώνω. Αλλά πολύ φοβάμαι ότι θα βγω χαμένος απ'αυτή την ιστορία, παρά κερδισμένος.»

Ο Ζάνμελ ύψωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά.

«Θα χάσω εσένα, που θα σκοτωθείς. Σε προτιμώ ζωντανό.»

«Δε θα σκοτωθώ,» είπε ο Ζάνμελ, χωρίς να είναι καθόλου βέβαιος γ'αυτό. Και χωρίς να τον ενδιαφέρει, μάλιστα. Το έβλεπε ως μια πρόκληση: Θα μπορούσε να καταφέρει να δολοφονήσει αυτό το Χέρι, τώρα που δεν ήταν πλέον νεκρονοικημένος;

«Είσαι άρρωστος άνθρωπος, ε;»

«Ναι.»

Ο Άργκελ ρουθούνισε, γελώντας κοφτά. «Αφού γουστάρεις, δε θα σε σταματήσω. Κι άμα τα καταφέρεις, φίλε, σου υπόσχομαι ότι, όχι μόνο θα σε χρυσοπληρώσω, μα θα είμαστε συνέταιροι δια βίου, που λένε. Συγγενείς. Μ'εγνοείς;»

Ο Ζάνμελ ένευσε. «Θα χρειαστώ, όμως, πληροφορίες για το Χέρι. Όπως τα μέρη όπου συχνάζει, τους ανθρώπους που συναναστρέφεται, τους φίλους του, τους εχθρούς του...»

«Ό,τι ξέρω γι'αυτόν θα γίνει δικό σου,» δήλωσε ο Άργκελ ο Βασιληάς. «Κι άμα μου τον καθαρίσεις... άμα μου τον καθαρίσεις –μα τον Σνάρκαλ, άμα μου τον καθαρίσεις! Χα-χα-χα-χα-χα-χα...!»

Κεφάλαιο 6

Κοινωνικές Συναναστροφές στη Νουάλβορ

Με ζητήσατε, Αρχόντισσά μου;»
Η Σαντάνρα στεκόταν μπροστά από την πόρτα, την οποία είχε μόλις κλείσει, μπαίνοντας. Η Ρικέλθη, που ατένιζε έξω από το παράθυρο, στράφηκε. Ήταν έτοιμη για ταξίδι. Φορούσε ένα μαύρο, μακρύ φόρεμα με ψηλό γιακά και χωρίς ιδιαίτερα στολίδια. Τα χέρια της κάλυπταν λευκά γάντια· είχε δυσκολευτεί να βάλει το δεξί, λόγω των σπασμένων της δαχτύλων, αλλά, τελικά, τα είχε καταφέρει. Τα μαύρα της μαλλιά τα είχε πιάσει κότσο, και γύρω από τους ώμους της δενόταν μια γκριζα κάπα. Στο εσωτερικό του μεσοφοριού της κρύβονταν δύο λιγνά ξιφίδια, για περίπτωση ανάγκης.

«Ναι, Σαντάνρα,» είπε στην υπηρέτρια. «Θέλω να παραδώσεις ένα μήνυμα στην Πριγκίπισσα Νιρκένα.» Σήκωσε ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί από το γραφείο της και της το έδωσε.

«Ευχαρίστως, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνη. «Θέλετε κάτι άλλο;»

«Όχι.»

Η Σαντάνρα έκλινε το κεφάλι και έφυγε απ'το δωμάτιο.

Ξεκινάμε, λοιπόν, σκέφτηκε η Ρικέλθη, παίρνοντας μια βαθιά, σταθερή ανάσα. *Κι αν ελπίσω ότι δε θα τη χάσω, τελικά, την κηδεία... αν και πίστευε ότι, κατά πάσα πιθανότητα, θα την έχανε. Αλλά δεν είχε νόημα να καταριέται από τώρα· θα καταριόταν μετά, όταν είχε επιστρέψει στη Νουάλβορ.*

Βγήκε κι εκείνη από το δωμάτιό της και βάδισε μέσα στον Πύργο των Ξένων. Για μια στιγμή, σκέφτηκε να περάσει από το δωμάτιο του Δάρβαν, ώστε να τον ενημερώσει για την αναχώρησή της· αλλά, τελικά, αποφάσισε να μην το κάνει. Ήδη είχε καθυστερήσει. Τέτοια μακρινά ταξίδια, κανονικά, τα ξεκινούσε κανείς με την αυγή, και τώρα σε μερικές ώρες θα ήταν μεσημέρι. Επιπλέον, γνώριζε ότι ο

Δάρβαν μπορεί να ήθελε να τη συνοδέψει, και η Ρικέλθη προτιμούσε να μην του δώσει την ευκαιρία να της το προτείνει. Δε χρειαζόταν τη συνοδεία του –έξι φρουρούς θα είχε μαζί της. Πιο καλά εκείνος να έμενε εδώ, να παρακολουθούσε και την κηδεία.

Η Ρικέλθη κατέβηκε τις σκάλες του πύργου –ή, μάλλον, τη μία από τις σκάλες του πύργου· γιατί υπήρχαν τουλάχιστον δύο που εκείνη γνώριζε, και ίσως να υπήρχαν και καμια-δυο παραπάνω· έτσι λαβυρινθώδες που ήταν το παλάτι, δεν μπορούσε να είναι βέβαιη– και ζήτησε από έναν φρουρό κατευθύνσεις, για να πάει γρήγορα στο βασιλικό στάβλο. Εκείνος της απάντησε πρόθυμα, και η Αρχόντισσα βρέθηκε, σε λίγο, στον προορισμό της, όπου την περίμεναν οι έξι καβαλάρηδες που είχε ζητήσει να τη συνοδέψουν.

«Καλημέρα, Αρχόντισσά μου,» χαιρέτησε ο διοικητής τους... τον οποίο εκείνη αναγνώριζε. Ήταν ο Ίλαρχος Άλισβαρ ε Όσριν, ο αρχηγός της συνοδείας τους όταν έρχονταν από την Έριγκ, μαζί με τη σορό του Βασιληά Άργκελ.

«Καλημέρα, ίλαρχε,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη, υπομειδώντας μ'ετούτη την ευχάριστη έκπληξη, γιατί έβρισκε τον Άλισβαρ ε Όσριν συμπαθητικό. «Πώς είστε;»

«Καλά, Αρχόντισσά μου. Είστε έτοιμη να ξεκινήσουμε;»

«Ασφαλώς.»

Ένας στρατιώτης πλησίασε, τραβώντας το αλόγο της από τα γκέμια. Η Ρικέλθη πιάστηκε από τη λαβή της σέλας, με το αριστερό χέρι, και ανέβηκε. Οι έξι ιππείς που θα τη συνόδευαν ίππευσαν, επίσης.

Ένας σταβλίτης τούς άνοιξε την πόρτα του στάβλου, και βγήκαν, τροχάζοντας.

Η Ταλίνα χαιρέτησε, ευγενικά, τους δύο δράκαρχους που βρίσκονταν στην Αίθουσα των Δράκων, και ο Χάφναρ τούς σύστησε: «Η Φερλιάλα,» είπε, κοιτάζοντας τη γυναίκα με την αργυρή μάσκα η οποία κάλυπτε την αριστερή μεριά του προσώπου της, «και» – έστρεψε το βλέμμα του στον μελαχρινό, μονόχειρα άντρα που φορούσε μεταξωτό, μαύρο γάντι με σιδερένιες φάλαγγες στο αριστερό (και μοναδικό) του χέρι– «ο Πάρνορ.

»Κι απο δώ, οι δράκοι τους, *Σί'ερν*,» κοίταξε τη δράκαινα που έπινε νερό σε μια από τις πηγές του μεγάλου δωματίου, «και *Σρ'έεεν*»· έδειξε, κόσμια, το ερπετό που είχε τυλιχτεί, νευρικά, γύρω από έναν από τους πέτρινους κίονες της αίθουσας· και, ταυτόχρονα, σκέφτηκε: *Αυτόν μου φαίνεται πως η ηλιακή εξαφάνιση τον έχει πειράζει περισσότερο από τους άλλους*. Τα νύχια του έκαναν γρατσουνιές επάνω στην πέτρα.

«Χαιρόμαστε για τη γνωριμία, Ταλίνα,» είπε η Φερλιάλα, ανταλλάσσοντας μια χειραψία με την ποιήτρια. «Είναι πάντα ευχάριστο να έχουμε επισκέπτες στον πύργο μας. Ελάχιστοι μας επισκέπτονται, δυστυχώς.»

«Ο κόσμος έχει ξεχάσει τη δύναμη των δράκαρχων. Υποτιμούν εκείνο που θα έπρεπε να σέβονται!»

Άπαντες στράφηκαν, για να δουν στην είσοδο της αίθουσας έναν κουκουλοφόρο δράκαρχο, μαζί με το δράκο του.

«Κι αυτός είναι ο Κέλσοναρ, Ταλίνα,» σύστησε ο Χάφναρ, «και ο *Σ'άαρν*.»

«Έχω ακούσει για εσάς,» είπε η ποιήτρια.

«Δε με εκπλήσσει,» αποκρίθηκε ο Κέλσοναρ, με τη βραχνή του φωνή. «Οι κακές γλώσσες κινούνται γρήγορα και πολύ.»

«Δεν το εννοούσα έτσι,» διευκρίνισε αμέσως η Ταλίνα.

«Ο Κέλσοναρ είναι λίγο απότομος· μην τον παρεξηγείς,» είπε ο Πάρνορ, πλησιάζοντας την κολόνα όπου είχε γαντζωθεί ο δράκος του και πιάνοντας τα λουριά του, για να τον απομακρύνει. Το ερπετό έφερε αντίσταση, αρνούμενο ν'αφήσει τον πέτρινο κίονα.

«Τι έχει ο *Σρ'έεεν*;» ρώτησε ο Χάφναρ.

«Δεν είναι καλά σήμερα,» εξήγησε ο Πάρνορ. «Δεν ξέρω τι τον έχει πιάσει.»

«Αυτό που τους έχει πιάσει όλους,» είπε η Φερλιάλα. «Η εξαφάνιση του ήλιου τούς ενοχλεί.»

«Ναι, αλλά τούτον τον ενοχλεί περισσότερο, δε βλέπεις;» Ο Πάρνορ άφησε τα λουριά του δράκου του και απομακρύνθηκε. Ο *Σρ'έεεν* εξακολουθούσε να γρατσουνίζει τον κίονα.

«Πρέπει να συζητήσουμε ένα πολύ σημαντικό θέμα,» δήλωσε ο Κέλσοναρ, βαδίζοντας προς το τραπέζι της αίθουσας. «Την εκλογή του νέου Αρχιδράκαρχου.»

«Ο Νίσαρελ είναι ο γηραιότερος τώρα,» είπε, σχεδόν αδιάφορα, ο Πάρνορ.

«Δεν είμαστε τόσοι πολλοί, για ν'αποφασίζουμε έτσι,» διαφώνησε ο Κέλσοναρ. «Η εκλογή μπορεί, άνετα, να γίνει με ψηφοφορία, την οποία και προτείνω.»

«Επειδή θα ήθελες να πάρεις εσύ τον τίτλο,» είπε η Φερλιάλα.

Ο Κέλσοναρ κάθισε σε μια από τις θέσεις του τραπέζιου –για την ακρίβεια, σε αυτήν όπου καθόταν, συνήθως, ο μακαρίτης Αρχιδράκαρχος Θέλβορ– και γέλασε: ένα λαρυγγώδες, βραχνό γέλιο που ακουγόταν να βγαίνει με δυσκολία από μέσα του.

«Γιατί να ψηφίσετε εμένα, Φερλιάλα; Εγώ είμαι το μαύρο πρόβατο εδώ: ο μόνος που επιθυμεί την αναβίωση των δράκαρχων· ο μόνος που επιθυμεί να μας προσφέρει πραγματική εξουσία. Γιατί να ψηφίσετε εμένα; Μπορείτε να επιλέξετε όποιον θέλετε. Μπορείτε να επιλέξετε... εσένα, ή τον Πάρνορ, ή ακόμα και τον Χάφναρ, που πρόσφατα έγινε δρακαδελφός μας αλλά φρονώ πως έχει πολλά να μας προσφέρει.» Μια αχνή γυαλάδα φάνηκε μέσα απ'την κουκούλα του, καθώς έστρεφε το βλέμμα του στο γιο της Αρχόντισσας Ρικέλθης.

«Ή ίσως να επιλέξουμε τον Νίσαρελ,» είπε η Φερλιάλα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κέλσοναρ, καθώς ο Σ'άαρν ακουμπούσε το ερπετίσιο σαγόνι του στον ώμο του κουκουλοφόρου δράκαρχου, «μπορείτε να επιλέξετε και τον Νίσαρελ... αν επιθυμείτε πάντοτε να ακούτε τους εξυπνακισμούς του, ενώ υπηρετείτε σαν τίποτα περισσότερο από βασιλικοί λακέδες.»

«Δε μ'αρέσει που κάνουμε αυτή τη συζήτηση χωρίς τον ίδιο παρόντα,» δήλωσε η Φερλιάλα, σταυρώνοντας τα χέρια της.

Ο Πάρνορ κάθισε, σιωπηλά, στο τραπέζι. Έκανε ν'ανοίξει το στόμα του και να πει κάτι, αλλά, τελικά, δε μίλησε.

«Αν ενοχλώ,» ψιθύρισε η Ταλίνα στον Χάφναρ, «μπορώ να πηγαίνω.» Παρότι η περιέργειά της ήταν μεγάλη, να δει τι θα έλεγαν οι δράκαρχοι, αντιλαμβανόταν ότι ετούτες οι κουβέντες δεν την αφορούσαν. Αν δεν της ζητούσαν να φύγει, δε θα έφευγε, φυσικά· όμως, αν ήθελαν να συζητήσουν αναμεταξύ τους, θα αποχωρούσε χωρίς καμία διαμαρτυρία.

«Να πηγαίνεις;» είπε ο Κέλσοναρ, που άκουσε τα λόγια της. «Εμείς δε διώχνουμε τους επισκέπτες μας, ειδικά σ'ετούτους τους... χαλεπούς καιρούς.»

«Εκτός αν θα ήθελες να σε ξεναγήσω στον πύργο,» πρόσθεσε ο Χάφναρ, κοιτάζοντας την Ταλίνα.

«Ναι,» είπε η Φερλιάλα, «αυτή, νομίζω, θα ήταν καλή ιδέα, δρακα-δελφέ.»

«Δεν έχω πρόβλημα,» αποκρίθηκε η Ταλίνα.

«Ωραία, τότε,» είπε η Χάφναρ· «πάμε.»

Και βγήκαν από την Αίθουσα των Δράκων.

Ο άνθρωπος πρέπει να ήταν τρελός. Είχε δηλώσει πως θα σκότωνε το Χέρι! Και δεν του το είχε ζητήσει ο Βασιληάς· ο ίδιος είχε προθυμοποιηθεί! Κανένας που διέθετε έστω και λίγο μυαλό δε θα προθυμοποιείτο να κάνει κάτι τέτοιο. Κανένας που διέθετε έστω και λίγο μυαλό δε θα το επιχειρούσε ακόμα και με πληρωμή δεκάδων χιλιάδων κορόνων. Γιατί οι πεθαμένοι δεν τα χρειάζονται τα χρήματα.

Εκείνος, όμως, δεν είχε ούτε καν παζαρέψει την τιμή. Το αφεντικό τού είχε πει ότι θα τον χρυσοπλήρωνε κι αυτό ήταν όλο. Ο τύπος έμοιαζε να θέλει ν'αυτοκτονήσει. Αλλά, αν αναζητούσε το θάνατο – δική του ήταν η ζωή· ας τη χαράμιζε! Ποιος νοιάζεται για έναν ανώμαλο;

Ο Βασιληάς είχε προστάξει να του μαζέψουν ό,τι χρήσιμες πληροφορίες είχαν για το Χέρι, κι εκείνοι τις είχαν μαζέψει. Τώρα, βρίσκονταν γύρω από ένα μικρό, στρογγυλό τραπέζι και άκουγαν τα βήματα του παράφρονα να ζυγώνουν από τον διάδρομο...

Ο Ζάνμελ μπήκε και αντίκρισε τους κακοποιούς. Πέντε άντρες και τρεις γυναίκες. Η μία από τις τελευταίες στεκόταν μπροστά από τους υπόλοιπους και στο κέντρο. Είχε μαύρα, σγουρά μαλλιά και μια μικρή ουλή στο αριστερό μάγουλο.

«Η Αμάντριν;»

Η γυναίκα ένευσε. «Κι εσύ είσ' ο Ζάνμελ, υποθέτω.»

«Τι έχεις για μένα;»

«Ένα χάρτη της Δυτικής Περιφέρειας, πρώτα.» Η Αμάντριν έσπρωξε μια τυλιγμένη περγαμηνή προς τον Ζάνμελ.

Εκείνος τη σήκωσε στα χέρια του και την άνοιξε, παρατηρώντας τα σύμβολα επάνω.

«Οι περιοχές πούναι σημαδεμένες με κόκκινο είναι τα λημέρια του Χεριού. Η 'αυτοκρατορία' του.»

«Αρκετά μεγάλη.»

«Ναι.»

«Πού έχω περισσότερες πιθανότητες να τον πετύχω;»

«Δύσκολο να σου πούμε· ο τύπος είναι καλός στο να χάνεται.»

Ο Ζάνμελ άφησε την περγαμινή ανοιχτή πάνω στο τραπέζι. «Ο Ναός του Σάλ'γκρεμ'ρωθ δεν είναι τούτος;» Ακούμπησε το δάχτυλό του σ'ένα σημείο του χάρτη.

Η Αμάντριν ένευσε.

«Τ'αφεντικό σας μου είπε ότι το Χέρι είναι Αρχιερέας· δεν πηγαίνει εκεί, λοιπόν;»

«Πηγαίνει, μα δεν είναι τόσο εύκολο να τον ζυγώσεις.»

«Αυτό άσε εμένα να το κρίνω,» είπε ο Ζάνμελ.

Η Αμάντριν γέλασε και στένεψε τα μάτια, παρατηρώντας τον. *Νομίζει ότι τα ξέρει όλα!* σκέφτηκε. *Αναρωτιέμαι σε πόσα κομμάτια θα τον βρούμε... αν τον βρούμε, δηλαδή.*

«Είπα κάτι αστείο;» ρώτησε ο Ζάνμελ, ατενίζοντας καταπρόσωπο τη γυναίκα.

«Για μελλοθάνατος είσαι πολύ εύθυμος, πρέπει να παραδεχτώ,» αποκρίθηκε η Αμάντριν. Και δεν κατάλαβε για πότε το χέρι του άντρα αντίκρυ της τινάχτηκε, την άρπαξε απ'το λαιμό, και κατέβασε το κεφάλι της κοντά στο χάρτη. Ο λάρυγγάς της είχε κλείσει τελείως, λες κι ο παράφρονas να ήταν εκπαιδευμένος ειδικά γι'αυτή τη δουλειά, ο τρισκατάρατος μπάσταρδος!

Οι υπόλοιποι κακοποιοί τράβηξαν όπλα και τα έστρεψαν προς το μέρος του Ζάνμελ. Εκείνος, όμως, τους αγνόησε· μπορούσε να δει το φόβο στα μάτια τους.

«Τ'αφεντικό σου συμφώνησε να με πληρώσει για να του κάνω μια δουλειά,» είπε στην Αμάντριν. «Αν έχεις κάποια διαφωνία, μπορείς να το συζητήσεις μαζί του. Αλλιώς, κράτα τις απόψεις σου για τον εαυτό σου. Συμφωνείς;»

Η μαυρομάλλα γυναίκα, που το πρόσωπό της έμοιαζε να έχει μελανιάσει από την πίεση του χεριού του Ζάνμελ, ένευσε όσο μπορούσε.

«Καλώς,» είπε εκείνος, και την έσπρωξε πίσω, πάνω στους άλλους.

Εκείνη παραπάτησε, και ένα από τα ξεθηκαρωμένα μαχαίρια την πήρε στον ώμο, σχίζοντας την πουκαμίσια της και διαγράφοντας στο δέρμα της μια πορφυρή γραμμή. Ένας μελαχρινός άντρας συγκράτησε την Αμάντριν, για να μην πέσει, κι αυτή άρχισε να βήχει, σπασμωδικά, προσπαθώντας να γεμίσει τα πνευμόνια της με αέρα.

Ο Ζάνμελ είδε τους περισσότερους να θηκαρώνουν ξανά τα λεπίδια τους. Τα μάτια τους τον ατένιζαν διαφορετικά απ'ό,τι όταν είχε πρωτομπει στο δωμάτιο: τότε, τον κοίταζαν σαν να ήταν τρελός· τώρα, σαν να ήταν επικίνδυνος. Η άποψή τους, βέβαια, δεν τον ενδιέφερε.

«Τι άλλα έχετε να μου πείτε;» ρώτησε· αλλά κανείς δε μίλησε, καθώς άπαντες περίμεναν την Αμάντριν να συνέλθει.

Όταν εκείνη κατάφερε να ορθωθεί, αναπνέοντας πάλι κανονικά, έριξε στον Ζάνμελ μια τέτοια ματιά που του θύμισε το βλέμμα του Μόρντεναρ, τότε που αυτός τον κυνηγούσε για να τον σκοτώσει.

«Θα μετανιώσεις για τούτο που έκανες,» σφύριξε.

«Τι άλλα έχετε να μου πείτε;» επανέλαβε την ερώτησή του εκείνος.

Η Αμάντριν εισέπνευσε βαθιά, για να ηρεμήσει τον εαυτό της, και πήρε πάλι επαγγελματικό ύφος. *Θα το φροντίσω αργότερα, το βρομόσκυλο, συλλογίστηκε. Αν, βέβαια, επιστρέψει ζωντανός από κεί που θα πάει...*

«Ο χάρτης του Ναού,» είπε, δίνοντάς του ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί, και συγκρατώντας τον εαυτό της απ'το να του το φέρει κατάμουτρα.

Ο Ζάνμελ το άνοιξε. Ο χάρτης δεν έδειχνε μόνο το εσωτερικό του Ναού, αλλά είχε ζωγραφισμένη και την τριγυρινή περιοχή: μερικά οικοδομήματα που ανάμεσά τους σχηματίζονταν πολλά στενωρύμια. Ωστόσο, το εσωτερικό αυτών των χτιρίων δεν ήταν σχεδιασμένο· επάνω τους υπήρχαν μονάχα γραμμένες λέξεις, όπως: *πανδοχίο το θείο του αρχοντα – αποθήκη – εριπίο – μερία των ζίτιανον.*

«Είναι ελλιπής,» Ο Ζάνμελ άφησε τον χάρτη στο τραπέζι.

«Δεν υπήρχε λόγος να φτιαχτούν και τ'άλλα μέρη,» αποκρίθηκε η Αμάντριν. «Ο Ναός είναι που έχει σημασία.»

«Γι'αυτόν λέω. Δεν είναι σχεδιασμένος ολόκληρος.»

«Δεν έχουμε πρόσβαση στα ενδότερα, προφανώς.»

«Μάλιστα... Και ποιοι συχνάζουν εκεί; Άνθρωποι της Δυτικής Περιφέρειας μόνο, ή και άλλοι;»

«Έρχονται κι άλλοι,» τον πληροφόρησε η Αμάντριν. «Ευγενείς, κυρίως. Γι' αυτούς η πληρωμή είν' αυξημένη.»

«Ποια πληρωμή;»

«Στο Ναό δε μπαίνει ο οποιοσδήποτε. Όχι σε όλες τις τελετές, τουλάχιστον. Και η τιμή αλλάζει.»

«Από τελετή σε τελετή;»

Η Αμάντριν κατένευσε.

«Υπάρχουν... ελεύθερες τελετές; Τελετές όπου μπορεί να μπει ο καθένας;»

«Όχι, εκτός αν είσαι ειδικό μέλος του Ναού. 'Μυημένους' τούς λένε.»

«Πώς γίνεσαι μυημένος;»

«Πρέπει να σε ξέρουν, νομίζω· νάχεις πάει σε μπόλικες τελετές· νάσαι δικός τους, και νάχεις πληρώσει και κάτι, ίσως.»

«Θα ρίξω μια ματιά απόψε,» δήλωσε ο Ζάνμελ, «για να δω τι γίνεται σ' αυτό το Ναό.»

«Ο Άρχων-Φύλαξ Άραντρ, του Ράλτον!» ανακοίνωσε, μεγαλόφωνα, ένας υπηρέτης, και άπαντες εντός της Αίθουσας του Ουρανολίθι-νου Θρόνου έστρεψαν τα βλέμματά τους στην είσοδο, για να δουν τον παλιό πολεμιστή με το ξύλινο δεξί πόδι να μπαίνει, συνοδευόμενος από τη σύζυγό του, Αρχόντισσα Μανρούνα ε Νίλγκωρ, και τον μικρό του γιο, Άσιλθαρ. Ο Άρχοντας-Φύλακας ήταν ντυμένος στα μαύρα και φορούσε λευκό μανδύα με αργυρό σιρίτι· εκείνη ήταν ντυμένη στα πράσινα, με ένα μακρύ φόρεμα που είχε μικρά διαμάντια γύρω από τη βαθιά λαιμόκοπή του· και το παιδί τους φορούσε ρούχα που δεν έμοιαζαν καθόλου μ' αυτά του πατέρα του –άσπρο πουκάμισο και γκριζο παντελόνι και γιλέκο.

«Καλώς ορίσατε,» είπε η Πριγκίπισσα Νιρκένα, πλησιάζοντας, για ν' ανταλλάξει μια χειραψία με τον Άραντρ, τη Μανρούνα, και τον Άσιλθαρ.

«Καλώς σας βρίσκουμε,» αποκρίθηκε ο Άρχοντας-Φύλακας, ενώ η σύζυγός του χαμογέλασε ευγενικά.

Η Φερνάλβιν ζύγωσε. «Πώς είσαι, αδελφή;» ρώτησε.

«Φερνάλβιν!» αναφώνησε η Μανρούνα, και τώρα το χαμόγελό της φάνηκε πιο αληθινό, καθώς αγκαλιαζόταν με την Έπαρχο-Κεντροφύλακα. «Ο Άραντιρ μου είπε όλα τα αποτρόπαια πράγματα που συνέβησαν στην Έριγκ. Ω, Φερνάλβιν, λυπάμαι πολύ...»

«Ευτυχώς, οι περισσότεροι είμαστε καλά, και ο Μόρντεναρ δεν απειλεί κανέναν πλέον,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δεν περάσατε από την Έριγκ, καθώς ερχόσασταν εδώ;»

«Περάσαμε,» είπε ο Άραντιρ. «Και φαίνεται να ανοικοδομείται γρήγορα.»

«Πού είναι ο Βάνμιρ και ο Ρόλμαρ;» ρώτησε η Μανρούνα, που είχε ανησυχήσει σε σημείο παραφροσύνης για τους διδυμους γιους της, όταν ο Άραντιρ τής είπε τι είχε συμβεί στη Νουάλβορ.

«Δεν έχουν επιστρέψει ακόμα από τη Λιάμνερ-Κρωθ, Αρχόντισσά μου,» εξήγησε η Νιρκένα· και σκέφτηκε: *Ούτε αυτοί, ούτε η Λιόλα.* Είχε αρχίσει ν'αναρωτιέται αν θα γινόταν ποτέ η στέψη της κόρης του πολυαγαπημένου της αδελφού.

«Συνέβη κάτι κακό;» έκανε η Μανρούνα, με χαμηλωμένη φωνή, σα να φοβόταν πως, αν άρθρωνε την ερώτησή της πιο δυνατά, μπορεί και να πραγματοποιηίτο.

«Πιστεύουμε πως όχι,» αποκρίθηκε η Νιρκένα. «Τους περιμένουμε μέσα στις επόμενες ημέρες. Ίσως, μάλιστα, να προλάβουν και την κηδεία.

»Αλλά, υποθέτω, τώρα θα είστε κουρασμένοι από το ταξίδι. Οι υπηρέτες, αν επιθυμείτε, μπορούν να σας οδηγήσουν στα δωμάτια που έχουν ετοιμαστεί για εσάς.»

«Ευχαριστούμε, Υψηλοτάτη,» είπε ο Άραντιρ, «όμως, προσωπικά, δεν αισθάνομαι τόσο κουρασμένος ακόμα.»

«Όπως επιθυμείτε, Άρχοντά μου. Ελάτε, τότε· καθίστε.» Τους οδήγησε προς ένα τραπέζι της απέραντης βασιλικής αίθουσας, και υπηρέτες άρχισαν να φέρνουν γλυκίσματα και ποτά.

«Θα μας κόψουν την όρεξη από το μεσημεριανό,» είπε η Μανρούνα, και η Φερνάλβιν μειδίασε, λοξοκοιτάζοντάς την. Η αδελφή της ποτέ δε θ'άλλαζε. Ακόμα έπαιρνε τα πάντα τοις μετρητοίς. Νόμιζε, πραγματικά, ότι οι υπηρέτες τούς τα έφερναν όλ'αυτά για να τα φάνε; Τους τα έφερναν επειδή *υποχρεούνταν* να τους τα φέρουν· αυτό

ήταν το πρόπον. Δεν μπορεί ένας Άρχοντας-Φύλακας και η οικογένειά του να κάθονταν στη βασιλική αίθουσα χωρίς να έχουν εμπρός τους, τουλάχιστον, αρκετά γλυκίσματα και ποτά για να κάνουν ένα άλογο να σκάσει. *Αλλά η Μανρούνα ποτέ δεν αντιλαμβανόταν τι εστί «κοινωνικό περιβάλλον»· και ο γάμος της στην άκρη του κόσμου – γιατί «άκρη του κόσμου» ήταν όλα τα φρούρια των ακριτών του Βορρά, εκεί μπροστά από τις ατελείωτες Στέπες–, μάλλον, δεν της το έμαθε αυτό. Αλλά ίσως νάναι καλύτερη έτσι: αγνότερη· πιο αληθινή...*

«Τι είναι αυτό το παράξενο φαινόμενο με τον ήλιο, Πριγκίπισσα Νιρκένα, έχετε υπόψη σας;» ρώτησε ο Άραντιρ, καθώς σήκωνε μια κούπα μπίρα. «Από χτες το μεσημέρι χάθηκε, και ακόμα δεν έχει εμφανιστεί.»

«Δυστυχώς, δε γνωρίζω, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνη. «Και ούτε οι αστρονόμοι μας μπορούν να το εξηγήσουν. Πρώτη φορά το βλέπουν, μου είπαν· δεν υπάρχει καν καταγεγραμμένο στα βιβλία τους.»

«Ίσως να έρχεται το τέλος του κόσμου,» ψιθύρισε η Μανρούνα.

«Ανοησίες, αγάπη μου,» είπε ο Άραντιρ, αγγίζοντας το χέρι της. «Έχουν συμβεί και πιο παράξενα πράγματα και δεν έχει έρθει το ‘τέλος του κόσμου’.»

«Συμφωνώ σ’ αυτό, Άρχοντά μου,» ένευσε η Νιρκένα. Αναρωτιόταν, όμως, τι ακριβώς μπορεί να σήμαινε η εξαφάνιση του ήλιου. Είχαν, μήπως, οι Ράζλερ σχέση μ’ετούτο; Ο Φανλαγκόθ, πάντως, δεν της είχε μιλήσει, για να τη διαβεβαιώσει για κάτι τέτοιο· και εκείνη, προσωπικά, το αμφέβαλλε. Είχαν δυνάμεις, αυτός και η οικογένειά του, μα όχι και τόσο μεγάλες δυνάμεις, ώστε να κάνουν τον ήλιο να χαθεί! Κι επιπλέον, γιατί να το έκαναν; Τι λόγο μπορεί να είχαν;

Λες η Ρικέλθη να βρει την απάντηση; Πριν από λίγο, η Νιρκένα είχε δεχτεί ένα γράμμα από τη Σαντάνρα, και είχε διαβάσει πως η Αρχόντισσα είχε αναχωρήσει, για να πάει να μιλήσει στον Έζβαρ, τον ερημίτη του Δρακοδάσους. Η Πριγκίπισσα είχε θυμώσει που η Ρικέλθη δεν την είχε ρωτήσει, προτού πάρει αυτή την απόφαση· εξάλλου, υποτίθεται πως τώρα οι δυο τους είχαν μια άτυπη –αλλά ουσιαστική– συμμαχία. Πώς τολμούσε, λοιπόν, να την αγνοεί έτσι!

Όταν, όμως, της πέρασε ο πρώτος θυμός, η Νιρκένα κατέληξε πως δεν μπορούσε να κάνει τίποτα πλέον για ν'αποτρέψει τη Ρικέλθη από το ταξίδι της· κι ακόμα κι αν *μπορούσε* να κάνει κάτι, θα το έκανε; Η περιέργεια την έτρωγε, να μάθει τι είχε, τελικά, συμβεί στον ήλιο, και ο Έζβαρ πιθανώς να έδινε κάποιες απαντήσεις. Της είχε φανεί γνώστης πολλών μυστηρίων, όταν τον είχε δει –από εκείνους τους ανθρώπους που ξέρουν τα πιο απίστευτα πράγματα.

Έτσι, επί του παρόντος, απλά ήλπιζε το ταξίδι της Αρχόντισσας Ρικέλθης να μην γινόταν άδικα.

«Και πιστεύω ότι, σύντομα, ίσως μάθουμε τι συνέβη στον ήλιο,» πρόσθεσε. «Έχω ανθρώπους μου που ερευνούν το ζήτημα.»

«Τους βασιλικούς αστρονόμους;» ρώτησε ο Άραντιρ.

«Όχι. Σας είπα, Άρχοντά μου: αυτοί δεν έχουν απαντήσεις να μου δώσουν. Οι άνθρωποι που ερευνούν την ηλιακή εξαφάνιση είναι πολύ πιο... ειδικοί. Έχουν εντρυφήσει περισσότερο σε μυστικιστικά θέματα.»

«Καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε ο Άραντιρ, αν και δεν καταλάβαινε τίποτα απ'όλα τούτα.

«Είχες δίκιο που έλεγες ότι είναι αχανής,» παρατήρησε η Ταλίνα, καθώς ο Χάφναρ την είχε ξεναγήσει σε αρκετά μέρη του Πύργου των Δράκων.

«Και δε σ'έχω πάει ακόμα σε όλα τα γνωστά σημεία...»

«Πόσα είναι τα άγνωστα σε σχέση με τα γνωστά;» ρώτησε η Ταλίνα, ρίχνοντας μια λοξή ματιά στη *Σρ'άερ*, για να δει αν η δράκαινα εξακολουθούσε να την κοιτάζει μ'εκείνο το αλλόκοτο βλέμμα. Διαπίστωσε ότι το βλέμμα ήταν το ίδιο. Όποτε μιλούσε στον Χάφναρ, το φλογοβόλο ερπετό την ατένιζε έντονα, λες και αντιπαθούσε την παρουσία της, λες και ήταν εχθρός. Η Ταλίνα δεν αντιλαμβανόταν το λόγο αυτής της αντίδρασης. Εξάλλου, εκείνη δεν είχε ποτέ πειράξει τη δράκαινα ή τον αφέντη της. Ποιο ήταν το πρόβλημα; Ή, μήπως, το φανταζόταν;

«Δεν ξέρω ακριβώς,» απάντησε ο Χάφναρ. «Πάντως, το ένα τρίτο του πύργου πρέπει νάναι εγκαταλειμμένο. Τουλάχιστον.

»Παλιότερα, οι δράκαρχοι ήταν πολύ περισσότεροι, Ταλίνα, και χρειάζονταν αυτό το χώρο. Ίσως, μάλιστα, να μην τους έφτανε, εκείνους τους καιρούς. Αλλά τώρα... τώρα είμαστε πέντε, ύστερα από το θάνατο του δρακαδελφού Θέλβορ.»

«Ο Κέλσοναρ φαίνεται πολύ... ένθερμος, όσον αφορά την αναβίωση του παλιού τάγματος των δράκαρχων,» είπε η Ταλίνα, θυμούμενη τον κουκουλοφόρο άντρα που, όφειλε να παραδεχτεί, την είχε τρομάξει, με τη βραχνή του φωνή και τον τρόπο του.

«Ναι,» απάντησε ο Χάφναρ. «Και ίσως να έχει δικίο σ'ορισμένα πράγματα...»

«Συμφωνείς μαζί του;»

«Περίπου. Όχι απόλυτα. Δεν τον ξέρω και καλά, για να πω την αλήθεια. Πρόσφατα ήρθα στον Πύργο των Δράκων, Ταλίνα. Δεν αισθάνομαι ακόμα σαν εδώ να είναι το σπίτι μου, αν και έχω αρχίσει να συνηθίζω.»

«Οι τοιχογραφίες αυτού του μέρους, πάντως, είναι απίστευτες...» είπε η ποιήτρια, καθώς περνούσαν δίπλα από έναν τοίχο γεμάτο με λαξεύματα ανθρώπων που από τη μέση και κάτω ήταν δράκοι, ή που είχαν κεφαλές δράκων, φτερά, ή νύχια, και άπαντες έμοιαζαν μπλεγμένοι αναμεταξύ τους, σε ατέρμονο αγώνα, φυλακισμένοι μέσα στην πέτρα.

«Ναι.»

«Ποιος τις έφτιαξε;»

«Είναι πανάρχαιες· δεν ξέρω. Ίσως, όμως, να υπάρχουν αναφορές στη βιβλιοθήκη του πύργου.»

«Θα με οδηγήσεις εκεί;»

«Ευχαρίστως.»

Έστριψαν σ'έναν διάδρομο και, απρόσμενα, αντίκρισαν τον Κέλσοναρ και τον Σ'άαρν.

«Δρακαδελφέ Χάφναρ, πρέπει να μιλήσουμε,» βγήκε η βραχνή φωνή μέσα από τα σκοτεινά βάθη της κουκούλας.

«Σχετικά με τι;»

«Με την ψηφοφορία.»

Ο Χάφναρ δίστασε να μιλήσει. Όπως είχε πει και στην Ταλίνα, δεν τον ήξερε τον Κέλσοναρ καθόλου καλά, και ήταν επιφυλακτικός προς το μέρος του.

«Θα έρθεις μαζί μου; Ο δρακαδελφός Πάρνορ μάς περιμένει.»

«Ξεναγώ την Ταλίνα,» εξήγησε ο Χάφναρ.

«Μπορεί κι εκείνη να έρθει, αν το επιθυμεί,» αποκρίθηκε ο Κέλσοναρ. «Δε βλάπτει ποτέ ένας ποιητής σ'έναν σχεδόν έρημο πύργο. Ίσως θα μπορούσες να γράφεις στίχους για εμάς...;» είπε, κοιτάζοντάς την.

«Εμ, ναι, γιατί όχι;» είπε η Ταλίνα, χωρίς να είναι σίγουρη αν την ειρωνευόταν ο κουκουλοφόρος δράκαρχος.

Ο Κέλσοναρ στράφηκε, αρχίζοντας να βαδίζει, με τον *Σ'άαρν* πλάι του. Ο Χάφναρ, η *Σρ'άερ*, και η Ταλίνα τον ακολούθησαν μέσα στον Πύργο των Δράκων, κι εκείνος τους οδήγησε στα διαμερίσματά του, όπου, όπως είχε πει, τους περίμενε ο Πάρνορ, μαζί με τον *Σρ'έεν*. Ο εν λόγω δράκαρχος ήταν καθισμένος σ'ένα ξύλινο τραπέζι και ο δράκος κουλουριασμένος στα πόδια του, μοιάζοντας να έχει ηρεμήσει από τότε που προσπαθούσε να σκαρφαλώσει πάνω στην κολόνα της Αίθουσας των Δράκων.

«Καθίστε,» είπε ο Κέλσοναρ.

Ο Χάφναρ και η Ταλίνα υπάκουσαν, και ο πρώτος ρώτησε: «Τι ακριβώς έχουμε να συζητήσουμε, δρακαδελφέ;»

«Τη δύναμη που έχουμε οι τρεις μας: εγώ, εσύ, και ο Πάρνορ,» αποκρίθηκε ο Κέλσοναρ, καθίζοντας.

Ο Χάφναρ συνοφρυώθηκε πίσω από τη μαύρη του μάσκα. «Τι εννοείς;»

«Κατ'αρχήν, να σας πληροφορήσω για το εξής, το οποίο, άλλωστε, θα έχετε καταλάβει κι από μόνοι σας: Ο Νίσαρελ και η Φερλιάλα δε νομίζω ότι θα συμφωνήσουν να γίνει ψηφοφορία. Θα επιβάλουν την απόφασή τους, χωρίς να ρωτήσουν ούτε εσάς ούτε εμένα. Ο Νίσαρελ θα πάρει τη θέση του Αρχιδράκαρχου και, νομίζοντας πως έχει πάντα δίκιο, θα μας επιβάλει και κάτι ακόμα: να υπηρετούμε τους βασιλείς και να είμαστε ένα τίποτα—»

«Κέλσοναρ,» τον διέκοψε ο Πάρνορ. «Ίσως να μιλάς σωστά για ορισμένα πράγματα, όμως δεν πιστεύω ότι, έτσι κι αλλιώς, μπορεί να γίνει κάτι, σχετικά μ'αυτό το θέμα.»

«Εδώ κάνεις λάθος, δρακαδελφέ!» διαφώνησε ο Κέλσοναρ. «Εσύ κι ο Χάφναρ είστε νέοι, κι επομένως, θεωρείτε ότι κάποια πράγματα πρέπει να είναι έτσι επειδή έτσι σας έχουν πει πως πρέπει να είναι.

Σκεφτείτε, όμως, τι θα γίνει ύστερα από κάποια χρόνια, όταν εμείς αρχίσουμε ένας-ένας να περνάμε στο βασίλειο των νεκρών... Οι δράκαρχοι θα εξαφανιστούν, όπως ο ήλιος εξαφανίστηκε από τον ουρανό, αφού κανένας πλέον δεν μπαίνει στο τάγμα μας· πέραν από εξαιρέσεις, ασφαλώς, όπως είναι ο Χάφναρ.

»Πώς αποφάσισες να έρθεις σε μας, Χάφναρ;»

«Με προσέλκυαν οι δράκοι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αναρωτιόμουν πώς θα ήταν να έχω έναν υπό την κυριαρχία μου. Φανταζόμουν. Και είχα διαβάσει κι ορισμένες ιστορίες για δράκαρχους. Νόμιζα ότι έχουν μια... αίγλη, ένα μεγαλείο.»

«Νόμιζες; Αλλά δεν το βρήκες;»

«Θέλεις την αλήθεια, Κέλσοναρ; Όχι, δεν το βρήκα. Δε βρήκα ακριβώς αυτό που περίμενα. Όμως στη ζωή σπάνια βρίσκεις ακριβώς αυτό που περιμένεις.»

«Μα, εσύ δε βρήκες ούτε τη σκιά αυτού που περίμενες—»

«Το ήξερα ότι οι δράκαρχοι είναι λίγοι, σήμερα!»

«Αλλά σου φάνταζαν πιο... μαγικοί. Σωστά;»

Ο Χάφναρ ένευσε. «Όλ'αυτά, όμως, δε βλέπω τι σχέση έχουν με την ψηφοφορία ή την εκλογή του Νίσαρελ ως Αρχιδράκαρχου.»

«Ο Νίσαρελ και άλλοι σαν κι αυτόν ευθύνονται για τη σημερινή κατάντια των δράκαρχων. Το τάγμα θα μπορούσε να είναι όπως παλιά, Χάφναρ. Όπως στις μέρες του πραγματικού του μεγαλείου! Της πραγματικής του αίγλης!»

«Κατηγορείς και τον δρακαδελφό Θέλβορ, δηλαδή;» απόρησε ο Πάρνορ.

«Μη με παρεξηγείς· ο Θέλβορ ήταν από τους καλύτερους ανθρώπους που έχω γνωρίσει. Μα δεν ήταν άνθρωπος για να φέρει αλλαγές. Δεν ήταν δυναμικός άνθρωπος. Ήταν άνθρωπος ικανοποιημένος να παραμένει στα πράγματα όπως έχουν σήμερα —ακόμα κι αν έβλεπε —γιατί το έβλεπε, μη νομίζετε ότι δεν το έβλεπε!— πως τούτη η κατάσταση θα επιφέρει την τελική και απόλυτη καταστροφή μας!»

»Οι τρεις μας, όμως, έχουμε τη δύναμη να το αλλάξουμε αυτό. Έχουμε τη δύναμη να κάνουμε ένα όνειρο πραγματικότητα. Ξανά. Γιατί, κάποτε, ήταν πραγματικότητα, μην ξεχνάτε. Οι τρεις μας μπορούμε να δώσουμε και πάλι εξουσία στους δράκαρχους. Εγώ είμαι πρόθυμος να προσφέρω τη ζωή μου ολόκληρη γι'αυτό. Τη ζωή που

ήδη έχω προσφέρει. Όπως κι εσείς έχετε ήδη προσφέρει τις ζωές σας. Σκεφτείτε: Γιατί παραδώσατε τον εαυτό σας στις φλόγες των δράκων; Γι'αυτό που βλέπετε τώρα; Γι'αυτή την αξιοθρήνητη κατάσταση; Για να σέρνεται ένα ερπετό πίσω σας και οι άλλοι να σας αποφεύγουν σαν αρρώστους;» Η βραχνή φωνή του Κέλσοναρ ακουγόταν λαχανιασμένη, αλλά το πάθος στα λόγια του ήταν τόσο δυνατό που ο Χάφναρ θα ορκιζόταν ότι ηλέκτριζε ολόκληρο το δωμάτιο.

«Και τι προτείνεις;» ρώτησε ο Πάρνορ, που κοίταζε το κομμένο του χέρι.

«Να επιμείνουμε για ψηφοφορία. Είμαστε πέντε δράκαρχοι, στο σύνολο. Αν οι τρεις θέλουμε ψηφοφορία, τότε, *πρέπει* να πραγματοποιηθεί. Αν το λέω, όμως, μόνος μου, θα με αγνοήσουν, όπως και πολλές άλλες φορές.»

«Και στην ψηφοφορία τι θα γίνει, Κέλσοναρ;» είπε ο Χάφναρ.

«Θα αλληλοϋποστηριχτούμε και πάλι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δε θα το μετανιώσετε όταν με κάνετε Αρχιδράκαρχο. Θα δείτε το τάγμα μας να ισχυροποιείται, όπως δεν έχετε ποτέ φανταστεί. Δε θα έρχεται πλέον ένας νέος δράκαρχος ανά δέκα, είκοσι χρόνια, αλλά ένας δράκαρχος το χρόνο! Θα γίνουμε πολλοί και, τότε, η εξουσία μας θα μεγαλώσει. Θα είμαστε οι πραγματικοί προστάτες του Νόρβηλ, όχι μερικά περιφερόμενα τέρατα, που τρέχουν σα σκυλιά όταν τους φωνάξει ο μονάρχης τους! Οι ποιητές» —έδειξε την Ταλίνα, με το γαντοφορεμένο του χέρι— «θα γράφουν έπη για εμάς!»

Ο Πάρνορ και ο Χάφναρ δε μίλησαν, μονάχα η *Σρ'άερ* έβγαλε ένα σύριγμα προς το μέρος του *Σ'άαρν*, και εκείνος της κούνησε την ουρά του.

«Τι λέτε, λοιπόν;» ρώτησε ο Κέλσοναρ.

«Συμφωνώ,» είπε ο Πάρνορ, και κοίταξε τον Χάφναρ.

Εκείνος δίστασε να μιλήσει. Ακούμπησε την πλάτη στην καρέκλα του, σκεπτικός.

«Δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε,» του τόνισε ο Πάρνορ. «Η θέση του Αρχιδράκαρχου είναι, έτσι κι αλλιώς, τυπική. Κι αν η εκλογή του Κέλσοναρ επιφέρει κάτι θετικό για το τάγμα μας, τόσο το καλύτερο.»

Ναι, σκέφτηκε ο Χάφναρ· *δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε. Οι δράκαρχοι είναι που είναι ξεπεσμένοι. Δε χρειαζόταν και πολύ συλλογι-*

σμό, για να καταλήξει κανείς σ' αυτό το συμπέρασμα. Ήταν προφανές. Και ο Κέλσοναρ είχε δίκιο: *Δίνουμε τη ζωή μας για να μπούμε στο τάγμα· μεταμορφωνόμαστε σε κάτι διαφορετικό από τους υπόλοιπους ανθρώπους· και τι το τόσο σπουδαίο κερδίζουμε από αυτό; Ουσιαστικά, τίποτα. Εκτός αν το τάγμα ήταν αλλιώς· αν είχαμε πραγματική εξουσία...*

Θα μπορούσε, όμως, ο Κέλσοναρ να επιφέρει αυτή τη δύσκολη αλλαγή; Να αναβιώσει τους δράκαρχους; Να κάνει τον πύργο τους ξανά ζωντανό;

Δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε.

«Είμαι μαζί σας,» δήλωσε ο Χάφναρ.

«Οι τρεις μας, ενωμένοι, είμαστε δυνατοί,» είπε ο Κέλσοναρ, και ακούμπησε το δεξί του χέρι στο κέντρο του στρογγυλού τραπεζιού.

Ο Πάρνορ έβαλε το μοναδικό του χέρι επάνω σ' αυτό του κουκουλοφόρου δράκαρχου. Και ο Χάφναρ τον μιμήθηκε.

Η Ταλίνα αισθάνθηκε το Πνεύμα της Βιρκάνθα να την έχει επισκεφτεί, και να της ζητά να γράψει ένα ποίημα.

Κεφάλαιο 7

Ο Μαύρος Πρίγκιπας

Ανοησίες!» γρύλισε ο Μαύρος Πρίγκιπας, κοιτάζοντας τον ουρανό και ψάχνοντας για τον ήλιο που είχε εξαφανιστεί. «Σιγά μην είναι αυτό το τέλος του κόσμου...» Στράφηκε σ'έναν διοικητή του και πρόσταξε: «Βάλτε σε τάξη το στρατό. Αποχωρούμε πάραυτα από τούτο το μέρος.»

«Μάλιστα, Υψηλότητε,» αποκρίθηκε εκείνος, κλίνοντας το κεφάλι και απομακρυνόμενος.

Ο Άσθαν ατένισε τον άντρα να βαδίζει ανάμεσα στους νεκρούς της πρόσφατης μάχης, προσπαθώντας να μη γλιστρήσει επάνω στο αίμα και στα κομμένα μέλη, ενώ, συγχρόνως, φώναζε στο στρατό να ανασυνταχτεί και να πάψουν όλοι να κοιτάζουν τον ήλιο.

«Πώς συνέβη, λοιπόν;» ρώτησε η φωνή του Πρίγκιπα Ήλμον. «Πώς πέθανε ο αδελφός μου, Στρατηγέ;»

Ο Άσθαν στράφηκε, για να τον κοιτάξει. «Ο Μόρντεναρ τον σκότωσε, Πρίγκιπά μου.»

«Ο Μόρντεναρ...!» Τα μάτια του Ήλμον στένεψαν.

«Έγινε μάχη,» εξήγησε ο Άσθαν. «Στην Έριγκ. Ο Μόρντεναρ είχε κατακτήσει την πόλη, και ο Βασιλιάς εκστράτευσε για να την απελευθερώσει.»

«Πώς είναι δυνατόν ο Μόρντεναρ να συγκέντρωσε τόσο στρατό, ώστε να πόρθησε την Έριγκ;» απόρησε ο Ήλμον. «Και πώς είναι δυνατόν να πόρθησε μια πόλη όπου βρίσκεται η Κεντροφύλαξ Φερνάλβιν;» Προφανώς, είχε την Φερνάλβιν ε Νίλγκωρ περί πολλού· και ο Άσθαν δεν τον αδικούσε: ήταν εξαιρετική πολεμίστρια και στρατηγός.

«Η Έπαρχος έλειπε όταν η πόλη πάρθηκε—»

«Αυτό απαντά στο ένα μου ερώτημα, τουλάχιστον...»

«—και ο Μόρντεναρ δεν είχε μόνος του συγκεντρώσει στρατό. Υπάρχουν προδότες μέσα στο Νόρβηλ· ένας συνασπισμός προδοτών ο οποίος τον υποστηρίζει.»

«Ποιοι; Γνωρίζεις;»

«Όχι. Ο ταχυπομπός που ήρθε από τη Νουάλβορ δε μου το ανέφερε τούτο, Υψηλότετε.»

«Μάλιστα...» είπε ο Ήλμον, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, καθώς προσπαθούσε να χωνέψει το θάνατο του αδελφού του. «Για ένα πράγμα, πάντως, να είσαι σίγουρος, Στρατηγέ: Όποιος κι αν κρύβεται πίσω από τη δολοφονία του Άργκελ –γιατί μονάχα ‘δολοφονία’ μπορούσε να είναι, από αυτό το σκυλί, τον Μόρντεναρ–, θα το πληρώσει πολύ ακριβά.»

Ένας στρατιώτης ζύγωσε, φέρνοντας μαζί του το μαύρο άλογο του Πρίγκιπα, το οποίο εκείνος καβάλησε, ρωτώντας: «Είμαστε έτοιμοι για αναχώρηση, ή ακόμα κοιτάμε τον ήλιο;»

«Είμαστε έτοιμοι, Υψηλότετε,» αποκρίθηκε ο άντρας.

Ο Ήλμον κοίταξε το ανασυνταγμένο στράτευμά του και ένευσε, ικανοποιημένος.

Ο Άσθαν ίππευσε το δικό του άλογο. «Το μεγαλύτερο μέρος του στρατεύματός μου βρίσκεται στην Φίρθμας, Πρίγκιπά μου,» είπε. «Τι πρέπει τώρα να κάνω;»

«Θα επιστρέψεις στην πρωτεύουσα,» του απάντησε ο Ήλμον, και ένα ρίγος διαπέρασε τη ράχη του Στρατηγού. Δεν τον φόβιζε ο θάνατος στη μάχη, αλλά στα χέρια των ανακριτών του Σάρναλ. «Και θα δηλώσεις πως μονάχα εσύ κι οι στρατιώτες μαζί σου επιβιώσατε από τη σκληρή μάχη.»

«Μα, Πρίγκιπά μου, δε θα φανεί παράξενο το γεγονός ότι όλοι οι μαχητές του Τυράννου σκοτώθηκαν και μόνο εγώ κι οι δικοί μου ζήσαμε;»

«Ναι,» είπε ο Ήλμον· «γιαυτό οι περισσότεροι από τους στρατιώτες σου θα ντυθούν σαν αυτούς του Σάρναλ και, φτάνοντας στη Φίρθμας, θα διεισδύσουν στο στρατώνά του.»

«Θα κάνετε τους πολεμιστές μου κατασκόπους;...»

«Περίπου, Στρατηγέ. Προς το παρόν, όμως, θα έρθετε μαζί μου, για να ξεκουραστείτε. Θα ξεκινήσετε με την αυγή, αφότου σας έχω ενημερώσει σχετικά με το πώς επιθυμώ να δράσετε.» Χτύπησε το άλογό του στα πλευρά, με τα τακούνια των μποτών του, και ξεκίνησε να καλπάζει.

Ο Άσθαν τον ακολούθησε, νιώθοντας μουδιασμένος.

Ο Ήλμον πλησίασε μια έφιππη μελαχρινή γυναίκα με μακριά μαλλιά, η οποία ήταν ντυμένη με φολιδωτή αρματωσιά και ένα τόξο βρισκόταν περασμένο στην πλάτη της.

«Να σου γνωρίσω, Στρατηγέ,» είπε ο Μαύρος Πρίγκιπας, «τη Θάρνιν, δεύτερη ξαδέλφη της Βασίλισσας Κυρκάνα, και μέλλουσα Βασίλισσα του Ένρεβηλ.»

«Χαίρω πολύ, Υψηλοτάτη,» είπε ο Άσθαν.

«Παρομοίως, Στρατηγέ Άσθαν,» αποκρίθηκε εκείνη. «Σας είμαι ευγνώμων για την παρουσία σας εδώ. Δε θα ξεχάσω ποτέ τη βοήθεια που μου προσέφερε το Νόρβηλ, για ν'απελευθερώσω το λαό μου.»

Ο Ήλμον έδωσε διαταγή στο στράτευμά του να ξεκινήσει, και ο Άσθαν έδωσε παρόμοια διαταγή στους δικούς του μαχητές, να ακολουθήσουν το φουσάτο του Μαύρου Πρίγκιπα. Έτσι, οι επαναστάτες μπήκαν στην ανατολική μεριά των πυκνών δασών Γάσπαρνηλ, και οι σκιές των φυλλωμάτων έπεσαν επάνω τους, ενώ ολόγυρά τους απλωνόταν μια γαλήνη που ο Άσθαν θα μπορούσε μονάχα να αποκαλέσει *παράξενη*, ελλείπει ακριβέστερης λέξης για να την περιγράψει.

Καθώς ταξίδευαν, ο Στρατηγός είχε τ'αφτιά του τεντωμένα, κρυφακούγοντας –ή ίσως απλά ακούγοντας, προσπάθησε να πείσει τον εαυτό του– τις συζητήσεις των δικών του στρατιωτών, αλλά και των μαχητών του Πρίγκιπα Ήλμον. Και παρατήρησε πως άπαντες συζητούσαν για την εξαφάνιση του ήλιου. Το συγκεκριμένο φαινόμενο έμοιαζε να τους είχε τρομάξει πολύ. *Και πρέπει να παραδεχτώ πως κι εμένα μ'έχει τρομάξει*, σκέφτηκε ο Άσθαν. Γιατί, τώρα που το συλλογιόταν, δεν είχε ξαναδεί ποτέ του κάτι παρόμοιο· ούτε είχε ακούσει κανέναν να μιλάει ποτέ για εξαφάνιση του ήλιου. Ήξερε, φυσικά, πως, αραιά και πού, γίνονταν εκλείψεις, μα αυτές ήταν διαφορετικές. Ο ήλιος δε χανόταν· κρυβόταν πίσω από το φεγγάρι. Στη συγκεκριμένη, όμως, περίπτωση, δε φαινόταν να υπάρχει τίποτα που να τον κρύβει· είχε απλά *εξαφανιστεί!*

Ο Άσθαν ύψωσε, πολλές φορές, το βλέμμα του, προσπαθώντας να κοιτάξει ανάμεσα από τις πυκνές φυλλωσιές των δασών και να εντοπίσει τον ήλιο, μα ούτε μία φορά δεν τα κατάφερε. *Κι όμως, από κάπου έρχεται φως... Από πού;*

Ο Πρίγκιπας Ήλμον δεν άργησε να προστάξει στάση, και τα δύο στρατεύματα καταυλίστηκαν. Ο Άσθαν έβγαλε την αρματωσιά του και, μετά από πρόσκληση, ζύγωσε τη φωτιά που ο Πρίγκιπας μοιραζόταν με την Πριγκίπισσα Θάρνιν και έναν άλλο άντρα... που, μόλις ο Στρατηγός τον αντίκρισε, σταμάτησε απότομα, προτού καθίσει σε κάποια από τις πέτρες.

Ο άγνωστος είχε κοντά, καστανά μαλλιά και αραιά γένια, και ήταν αρκετά σωματώδης. Τίποτα το ιδιαίτερο, δηλαδή· τίποτα το ιδιαίτερο, αν εξαιρούσε κανείς το ότι φορούσε χιτώνα πάνω στον οποίο βρισκόταν κεντημένο ένα σύμβολο που ο Στρατηγός αναγνώριζε από παλιές, και δυσάρεστες, ημέρες: το όρθιο, πορφυρό, ακτινοβόλο ξίφος –το σύμβολο του Άνκαραζ, Θεού του Αίματος και του Πολέμου.

«Μη θορυβείσαι, Άσθαν,» είπε ο Ήλμον. «Κάθισε.»

Εκείνος υπάκουσε, σιωπηλά· ήταν πολύ ξαφνιασμένος για να πει οτιδήποτε.

«Ο Σεβασμιότατος Χάρναλir, ιερέας του Άνκαραζ, είναι με το μέρος μας,» εξήγησε ο Μαύρος Πρίγκιπας, «και εναντίον του Τυράννου.»

Ο Χάρναλir χαμογέλασε. «Χαίρω πολύ για τη γνωριμία, Στρατηγέ Άσθαν.»

«Παρομοίως,» αποκρίθηκε, με κάποια δυσκολία, εκείνος, μην μπορώντας να πιστέψει ότι ο Ήλμον είχε κάνει συμμαχία με τους *ακόλουθους του Άνκαραζ!* ενώ η λατρεία του εν λόγω θεού ήταν απαγορευμένη στο Νόρβηλ.

«Βλέπω πως είσαι ταραγμένος, Στρατηγέ,» είπε ο Μαύρος Πρίγκιπας. «Ίσως επειδή έχεις ακόμα στο νου σου τις καταστροφές στη Φεν εν Ρωθ...»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, «ίσως να φταίει αυτό...»

Ο Ήλμον γέλασε. «Ηρέμισε! Οι ακόλουθοι του Άνκαραζ δεν είναι εχθροί μας. Δεν μπορεί κανένας που επιθυμεί την απελευθέρωση του Ένρεβηλ να είναι εχθρός μας.»

Μα, Πρίγκιπά μου, αυτοί είναι κοράκια, λύκοι, ύαινες! σκέφτηκε ο Άσθαν. *Έρχονται εδώ για το αίμα που χύνεται, και για κανέναν άλλο λόγο· δεν τους ενδιαφέρει η «απελευθέρωση» καμίας χώρας. Δεν μπορεί να μην το ξέρεις τούτο!* Αλλά δεν είπε τίποτα.

Ένας άντρας και μια γυναίκα πλησίασαν τη φωτιά τους και τους έφεραν φαγητό και ποτό, για τα οποία ο Πρίγκιπας Ήλμον τούς ευχαρίστησε κι αυτοί αποχώρησαν, υποκλινόμενοι εμπρός του. Ο Άσθαν, κοιτάζοντάς τους, έπρεπε να παραδεχτεί ότι ο αδελφός του μακαρίτη Βασιλιά Άργκελ είχε καταφέρει και με το παραπάνω να κερδίσει το σεβασμό ετούτων των ανθρώπων. *Αναρωτιέμαι, μάλιστα, αν σκοπεύει να παντρευτεί την Πριγκίπισσα Θάρνιν*, σκέφτηκε, καθώς μπορούσε να δει ότι ο Ήλμον κι εκείνη είχαν μια οικειότητα πιθανώς να ήταν εραστές...

«Πώς σκοπεύετε να κινηθείτε τώρα, Υψηλότητε;» ρώτησε ο Άσθαν, καθώς έτρωγαν.

«Τώρα, περνάμε στη σημαντικότερη φάση του σχεδίου μου, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε ο Ήλμον. «Στην εκθρόνιση του Τυράννου. Ο στρατός που έχει πλέον αφήσει στην πρωτεύουσά του είναι λίγος σε σχέση με τον δικό σου που βρίσκεται εκεί.»

Ο Άσθαν άρχισε να καταλαβαίνει. *Θέλει να χτυπήσω τον Σάρναλ εκ των έσω...*

Ο Ήλμον μειδίασε, βλέποντας την έκφραση του Στρατηγού. «Ναι,» είπε, σαν να είχε διαβάσει τις σκέψεις του. «Ναι.

»Ωστόσο, υπάρχει ένα πρόβλημα: Ο Τύραννος, σίγουρα, δε θα έχει μείνει τόσο αφύλαχτος όσο φαίνεται. Αναμφίβολα, μόλις έδωξε το στρατό του από την πρωτεύουσα, θα κάλεσε δυνάμεις από άλλα σημεία του Βασιλείου, ώστε να γεμίσει το κενό ισχύος στην Φίρθμας.»

«Πράγμα το οποίο σημαίνει τι, Πρίγκιπά μου;»

«Ότι πρέπει να κινηθείς γρήγορα, Στρατηγέ, προτού ο Σάρναλ συγκεντρώσει τους μαχητές του.»

«Χρειαζόμαστε οκτώ ημέρες για να επιστρέψουμε. Το αποκλείω να τους προλάβουμε.»

«Χρειαζόσατε οκτώ ημέρες για να επιστρέψετε ως *στράτευμα*. Όμως εσύ κι άλλοι δέκα, δεκαπέντε έφιπποι μαχητές δε χρειαζόσαστε πάνω από *τρεις* ημέρες.»

«Μα...»

«Στρατηγέ, δεν υπάρχει λόγος να φέρεις τους λιγότερο από δύο χιλιάδες μαχητές σου στη Φίρθμας. Το σημαντικό είναι να πας *εσύ* εκεί και να κινητοποιήσεις τους έξι χιλιάδες που παραμένουν στο

στρατώνα, χτυπώντας τις ελάχιστες δυνάμεις του Σάρναλ οι οποίες βρίσκονται εκεί.»

Ο Άσθαν ένευσε. «Καταλαβαίνω τώρα το σχέδιό σας, Πρίγκιπά μου. Στην αρχή, όταν μου είπατε πως θα ντυθούμε σαν τους μαχητές του Τυράννου, νόμιζα ότι μιλούσατε για όλους μας.»

«Φυσικά και όχι,» διευκρίνισε ο Ήλμον. «Μιλούσα μόνο για τη ντουζίνα που θα έρθει μαζί σου, Στρατηγέ, οι οκτώ από τους οποίους καλό θα ήταν να είναι ντυμένοι έτσι.»

Κανείς δε μίλησε, για λίγο· αλλά, ύστερα, ο Άσθαν είπε: «Δεν έχετε καμία ενημέρωση σχετικά με τα μέρη από τα οποία ο Σάρναλ θα καλέσει στρατό, για να τον φέρει στην πρωτεύουσα;»

«Έχουμε ορισμένες υποψίες,» εξήγησε η Θάρνιν. «Κι έχουμε στείλει μαχητές μας σ'αυτά τα σημεία του Βασιλείου, ώστε να προκαλέσουν δολιοφθορές στις δυνάμεις του Τυράννου και να καθυστερήσουν την προέλασή τους.»

«Κατ'αρχήν,» πρόσθεσε ο Χάρναλιρ, «θα έπρεπε κι εσείς, Στρατηγέ, να έχετε αντιληφθεί από πού θα καλέσει, πρώτα, δυνάμεις ο Σάρναλ...»

«Από τη Νίλμας και την Έλμας;» είπε ο Άσθαν, στρέφοντας το βλέμμα του στον ιερέα του Άνκαραζ και κοιτάζοντας ερευνητικά την έκφρασή του, προσπαθώντας να μαντέψει τι είχε στο μυαλό του ετούτο το αιμοβόρο τσακάλι.

«Σαφώς,» ένευσε ο Χάρναλιρ. «Γιατί πιστεύει ότι, λόγω των ποταμών, μπορεί να κρατήσει αυτές τις πόλεις ευκολότερα, σε περίπτωση πολιορκίας.»

«Και είναι κι οι πιο κοντινές στην πρωτεύουσα,» πρόσθεσε η Θάρνιν.

«Πόσες ημέρες χρειάζεται ένα στράτευμα, για να έρθει από τη Νίλμας ή την Έλμας;» ρώτησε ο Άσθαν. «Το δικό μου φουσάτο, όταν πέρασε την πρώτη απ'αυτές τις πόλεις, νομίζω πως έκανε... τρεις ημέρες να φτάσει στη Φίρθμας.»

Ο Ήλμον ένευσε. «Αυτός είναι ο χρόνος.»

«Τότε, και πάλι δεν προλαβαίνουμε, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Άσθαν. «Αν ο Σάρναλ έστειλε αγγελιαφόρο την ίδια ημέρα που κι εμείς φύγαμε από την πρωτεύουσα, θα έχει τις δυνάμεις στη Φίρθμας εδώ και τέσσερις ημέρες.»

«Σωστά. Αλλ' αυτό δε φέρνει την καταστροφή. Στη Νίλμας υπάρχει στρατός δύο χιλιάδων μαχητών, και στην Έλμας άλλων τόσων. Αν υποθέσουμε ότι ο Σάρναλ θα καλέσει τις μισές από αυτές τις δυνάμεις, τότε θα ενισχύσει τη Φίρθμας με δύο χιλιάδες ακόμα στρατιώτες. Στην πρωτεύουσα, βρίσκονται ήδη δύο χιλιάδες μαχητές, επομένως έτσι θα φτάσουν τις τέσσερις. Δηλαδή, εξακολουθούμε να υπεραιριθμούμε.»

«Για δύο χιλιάδες.»

«Ή κατά ένα τρίτο. Αυτό δεν είναι άσχημη αναλογία, Στρατηγέ. Και μην ξεχνάς ότι θα έχουμε και το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού. Αρκεί να φτάσουμε εγκαίρως στη Φίρθμας, ώστε να μην έρθει κι άλλος στρατός· γιατί, έτσι κι έρθει, τότε τα πράγματα θα ασχημύνουν για εμάς.»

Ο Άσθαν ένευσε. «Το αντιλαμβάνομαι.»

«Τα άλογά μας, όταν φύγουμε με την αυγή, μπορούμε να τα πιέσουμε λίγο περισσότερο, ώστε να φτάσουμε γρηγορότερα από τρεις ημέρες.»

Τα άλογά μας; «Θα έρθετε κι εσείς, Πρίγκιπά μου;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ήλμον. «Αυτό είναι το σημαντικότερο χτύπημα κατά του Σάρναλ· δεν μπορώ να λείπω.»

«Ούτε εγώ,» πρόσθεσε η Θάρνιν.

«Από πού αλλού μπορεί να καλέσει στρατό ο Σάρναλ;» ρώτησε ο Άσθαν.

Ο Ήλμον άπλωσε έναν χάρτη του Ένρεβηλ ανάμεσά τους. «Από κάθε σημειωμένη πόλη που βλέπεις. Οι κοντινότερες, όμως, μετά από τη Νίλμας και την Έλμας, είναι η Γέμρηλ και η Σάργκμον,» τις έδειξε με το δάχτυλό του, «απ'όπου, για να έρθει στρατός, χρειάζεται οκτώ ημέρες.»

«Δηλαδή, ίσα που προλαβαίνουμε. Αν προλαβαίνουμε...»

«Τα πάντα εμπεριέχουν κάποιο ρίσκο, Στρατηγέ,» είπε ο Μαύρος Πρίγκιπας. «Χωρίς να ρισκάρεις τίποτα, δεν κερδίζεις τίποτα. Μην απελπίζεσαι, όμως· θυμήσου τι σου είπε η Θάρνιν: Έχουμε βάλει ανθρώπους μας να προκαλέσουν δολιοφθορές στα ερχόμενα φουσάτα. Και στη Σάργκμον η επιρροή μας είναι πολύ μεγάλη, όπως και στη Ντίλρομ και στη Γόρλεχ.»

«Ο Σάρναλ, λοιπόν, είχε μαντέψει σωστά,» είπε ο Άσθαν· «ακριβώς γι'αυτές τις περιοχές με προειδοποίησε, όταν τον πρωτοσυνάντησα.»

«Οι κατάσκοποι του είναι απλωμένοι παντού,» τόνισε ο Χάρναλιν. «Δυστυχώς, δυσκολευόμαστε να του κρύψουμε πολλά πράγματα.»

«Επομένως, υπάρχει και η περίπτωση να μπλοκάρει, κάπως, τους δολιοφθορείς σας, σωστά;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε ο Ήλμον. «Όμως, όπως σου είπα, χωρίς ρίσκο, δεν κερδίζεις. Και στην περίπτωση μας είναι ή όλα ή τίποτα.» Τύλιξε πάλι τον χάρτη και τον πέρασε στη ζώνη του.

«Απορώ πώς οι κατάσκοποι του Σάρναλ δεν είχαν εντοπίσει και το φουσάτο σας, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Άσθαν. «Όταν ερχόμασταν εδώ, πιστεύαμε ότι θα συναντούσαμε ένα μάτσο από ανοργάνωτους αντάρτες, όχι τακτικό στρατό.»

«Στα δάση Γάσπαρνηλ τα Αφτιά του Τυράννου έχουν ελάχιστη επιρροή,» εξήγησε ο Ήλμον. «Έχουμε φροντίσει γι'αυτό.»

«Υπάρχει, όμως, και ένας κίνδυνος για τον οποίο θα ήταν σωστό να ενημερώσουμε τον Στρατηγό,» είπε η Θάρνιν.

Ο Άσθαν συνοφρυώθηκε, γιατί, από την όψη της γυναίκας, καταλάβαινε ότι επρόκειτο για κάτι που είχε ιδιαίτερη βαρύτητα.

Ο Ήλμον κατένευσε, και η Θάρνιν συνέχισε: «Ο Σάρναλ έχει στο πλευρό του κάποιους ειδικά εκπαιδευμένους δολοφόνους που ονομάζονται Λεπιδοφόροι Γέρακες. Ίσως, μάλιστα, να τους έχετε δει, Στρατηγέ, γιατί τον φρουρούν συνεχώς.»

«Νομίζω πως, ναι, τους έχω δει. Έχουν στο στήρνο τους λαξεμένο ένα γεράκι, έτσι;»

«Ναι,» είπε η Θάρνιν, «αυτοί είναι. Και είναι πολύ επικίνδυνοι. Πρόκειται για νεκρενοικημένους δολοφόνους.»

«Νεκρενοικημένους δολοφόνους;» Σαν να τους είχε ξανακούσει, αλλά δε θυμόταν πού...

«Φονιάδες με υπερφυσικές δυνάμεις,» εξήγησε η Πριγκίπισσα, «οι οποίοι έχουν μέσα τους το πνεύμα ενός νεκρού της Φεν εν Ρωθ.»

Ο Άσθαν αισθάνθηκε τις τρίχες του να σηκώνονται. *Βάνραλ...!* Ναι, πρέπει να είχε ακούσει κάποια πράγματα γι'αυτούς, στη Νουάλβορ, αλλά, τότε, δεν είχε δώσει πολύ σημασία. Μάλλον, θα τους είχε περάσει για μύθους...

«Από πού έρχονται;» ρώτησε.

«Παραδόξως,» αποκρίθηκε η Θάρνιν, «όχι από τη Νίζβερ, αλλά από ένα νησί που ονομάζεται Τάμαροκ και δε βρίσκεται πολύ νότια του Ένρεβηλ. Αρχηγός τους είναι κάποιος γνωστός ως 'ο Νησιώτης'· μια μυστηριώδης φιγούρα.»

«Έχει πάει ποτέ κανένας σας σ' αυτό το νησί;»

«Όχι. Είναι δύσκολο να το πλησιάσεις, γεμάτο υφάλους και περιτριγυρισμένο από άλλα μικρότερα νησιά. Τουλάχιστον, αυτό γνωρίζω εγώ.»

«Θαυμάσιο μέρος...» μουρμούρισε ο Άσθαν· και δυνατότερα: «Ποιον υπηρετεί ο Νησιώτης;»

«Κανείς δεν ξέρει,» απάντησε η Θάρνιν. «Όμως, πιθανότατα, είναι απλά μισθοφόρος. Στέλνει τους φονιάδες του σ' εκείνον που τον πληρώνει περισσότερο.»

«Επιχειρήσατε ποτέ να έρθετε σε επαφή μαζί του;»

«Ναι,» είπε ο Ήλμον. «Και ποτέ δε μας απάντησε.»

«Αυτό, λοιπόν, δείχνει ότι έχει κάποιες... πολιτικές προτιμήσεις.»

«Ίσως,» παραδέχτηκε ο Μαύρος Πρίγκιπας.

«Ή ίσως ο Σάρναλ να τον πληρώνει αδρά,» πρόσθεσε η Θάρνιν.

«Όπως και να έχει το ζήτημα, όταν ο Τύραννος πέσει, ο Νησιώτης θα πάψει πλέον να του στέλνει βοήθεια,» είπε ο Χάρναλιρ.

«Πόσο, όμως, θα μας δυσκολέψουν αυτοί οι Γέρακες;» ρώτησε ο Άσθαν. «Πόσο θα μας δυσκολέψουν να ρίξουμε τον Σάρναλ;»

«Λειτουργούν ως προσωπική του φρουρά,» είπε ο Ήλμον. «Άρα, θα πρέπει ν' ανησυχήσουμε γι' αυτούς αφότου κατατροπώσουμε το στρατό του.»

Ο Άσθαν ήπιε μια γουλιά από τη μπίρα του, μένοντας σιωπηλός, καθώς έφερνε το χάρτη του Ένρεβηλ στο νου του και αναλογιζόταν το σχέδιο του Μαύρου Πρίγκιπα, ψάχνοντας για ψεγάδια. Δε φαίνεται να υπάρχει κάποιο προφανές σφάλμα, σκέφτηκε. Αν φτάσουμε γρήγορα στη Φίρθμας και χτυπήσουμε το στρατό του Σάρναλ εκεί, τότε, λογικά, πρέπει να υπερισχύσουμε και να αιχμαλωτίσουμε τον Τύραννο. Μια προσωπική φρουρά, οσοδήποτε ικανή –ακόμα και υπερφυσικά ικανή!–, δεν μπορεί να προστατέψει κάποιον από ένα στράτευμα.

Κι όμως, ο Άσθαν ανησυχούσε, γιατί ήξερε πως, όσο προσεγγμένο κι αν ήταν ένα σχέδιο, πάντοτε –*πάντοτε*– υπήρχαν στοιχεία που παραβλέπονταν. Το ζητούμενο ήταν η επικινδυνότητα αυτών των στοιχείων· κατά πόσο, δηλαδή, μπορούσαν να ανατρέψουν τα πάντα, μετατρέποντάς σε από νικητή σε νικημένο...

Ακόμα κι όταν επέστρεψε στη σκηνή του, για ν'αναπαυθεί, ο Στρατηγός Άσθαν εξακολουθούσε να αναλογίζεται το σχέδιο του Μαύρου Πρίγκιπα.

Τι θα μπορούσε να πάει στραβά;

Μπορεί να φτάσουμε στη Φίρθμας και να βρούμε εκεί το στρατό του Σάρναλ απίστευτα ενισχυμένο· ή μπορεί να βρούμε τους μαχητές μου αιχμάλωτους στα μπουντρούμια... ή νεκρούς. Αλλά, ακόμα κι αν δεν συμβούν αυτά, ο Τύραννος μπορεί να έχει κάποιο κρυφό πέρασμα κάτω από το παλάτι του και να μας ξεφύγει· ή –σε περίπτωση που έχει μαντέψει ή ανακαλύψει το σχέδιό μας– μπορεί να έχει ήδη εγκαταλείψει την πρωτεύουσα και, όταν πάμε εκεί, να μην τον βρούμε. Ή μπορεί να μας επιτεθούν στο δρόμο οι Λεπιδοφόροι Γέ-ρακες, προτού φτάσουμε στη Φίρθμας...

Είναι ο Πρίγκιπας Ήλμιον προετοιμασμένος για όλα τούτα τα ενδεχόμενα;

Ο Άσθαν δεν κοιμήθηκε καθόλου καλά εκείνο το βράδυ.

Κεφάλαιο 8

«Ας είναι όπως θέλει ο δρόμος που με οδηγεί στη Νίζβερ»

Το ταξίδι διαμέσου των βουνών ήταν από τις χειρότερες εμπειρίες που είχαν ζήσει –μετά από την πολιορκία της Έριγκ και τις φυλακές της Ντίλρομ, ασφαλώς. Ο Έσριλαν τούς πήγαινε από τα ευκολότερα σημεία που γνώριζε, αποφεύγοντας τα χιονισμένα ή τα απόκρημνα μέρη, μα και πάλι εκείνοι δυσκολεύονταν αφάνταστα. Και ο Κάφελ όλη την ώρα ευχόταν να είχε ένα χέρι παραπάνω: το χέρι που του είχαν κλέψει οι πολεμιστές του Άν-καραζ.

Κάνε υπομονή, έλεγε στον εαυτό του. Δεν αργούμε πλέον να φτάσουμε στη Νίζβερ. Πλησιάζουμε. Είχε συνδέσει τόσο πολύ στο νου του τη Νίζβερ με τη λύτρωση, που αισθανόταν πια βέβαιος πως, όταν έφτανε εκεί, το χέρι του θα αποκαθίστατο δια μαγείας.

Η Ζιάλα, που έβλεπε την έκφραση του προσώπου του, διέκρινε πράγματα τα οποία την τρόμαζαν. Διέκρινε έναν άνθρωπο με το σώμα του εδώ και το πνεύμα του αλλού· κάποιον που της θύμιζε *φάντασμα*. Η Νίζβερ και η αποκατάσταση του χεριού του του είχαν γίνει απόλυτη εμμονή· μονάχα γι'αυτά μιλούσε –όταν μιλούσε· γιατί την περισσότερη ώρα ήταν σιωπηλός, σαν ζωντανός-νεκρός. Η Ζιάλα ήλπιζε μόνο να καλυτέρευε, μόλις περνούσαν τα βουνά και βρισκονταν σε πιο *βατά* εδάφη.

Ο ήλιος είχε χαθεί από τον ουρανό εδώ και ημέρες, αλλά, ύστερα από την πρώτη ημέρα, οι τρεις τους είχαν πάψει να το συζητάνε. Ο Έσριλαν ήταν πολύ απασχολημένος με το να οδηγεί τους συντρόφους του· ο Κάφελ βρισκόταν στον δικό του κόσμο, και δεν τον απασχολούσε τίποτ'άλλο· και η Ζιάλα είχε πάθει ανοσία πλέον στην ηλιακή εξαφάνιση –ποιος νοιάζεται για τον ήλιο όταν έχει να διανύσει *τέτοια* κακοτράχαλα μέρη; Το μόνο για το οποίο νοιάζεται είναι να ταξιδεύει και να ταξιδεύει και να ταξιδεύει, σαν μέσα σε όνειρο...

Ένα όνειρο που κάποια ημέρα –ή, πιο συγκεκριμένα, κάποιο απόγευμα– τελείωσε, καθώς οι σύντροφοι βγήκαν από τα βουνά και βρέθηκαν στους πρόποδες τους, αφότου κατέβηκαν μια σχετικά απότομη πλαγιά.

«Κατασκηνώνουμε,» είπε ο Έσριλαν, και έπιασε αμέσως δουλειά: ήταν η πρώτη φορά που τους έλεγε να κατασκηνώσουν από τόσο νωρίς. «Ζιάλα, βοήθησέ με.» Από τον Κάφελ είχε πάψει πια να ζητά βοήθεια, γιατί φερόταν σαν υπνοβάτης.

Ο μονόχειρας άντρας κάθισε στο έδαφος, αφήνοντας το σάκο του παραδίπλα κι ακουμπώντας την πλάτη του στον κορμό ενός δέντρου. Και νόμιζε ότι κι ένας άλλος άνθρωπος ακουμπούσε στο δέντρο, αλλά όρθιος και στεκόμενος από πάνω του, εκεί όπου μπορούσε να τον δει μονάχα με την άκρια του δεξιού του ματιού.

«...Άνκαραζ,» μουρμούρισε, κουρασμένα, ο Κάφελ. «*Τι στο δαίμονα θέλεις από μένα, Άνκαραζ;... Γιατί με στοιχειώνεις;*»

Η Ζιάλα τον είδε που παραμιλούσε, αλλά δεν άκουσε τι έλεγε. Έτσι, ρώτησε: «Θέλεις κάτι;»

Ο Κάφελ εστίασε το βλέμμα του στην κοπέλα που άναβε φωτιά, μερικά μέτρα παραπέρα. «Τι;»

«Είπα: θέλεις κάτι;»

«...Όχι.»

«Νόμιζα ότι μου μίλησες.»

Ο Κάφελ κοίταξε στα δεξιά του, ψάχνοντας για τη σκιερή φιγούρα που ακουμπούσε στο δέντρο: μα κανένας δεν ήταν εκεί, πέραν από τον ορεινό άνεμο. *Άνκαραζ, γιατί με παρακολουθείς; Γιατί έχεις στραμμένο το βλέμμα σου επάνω μου; Δεν είμαι πολεμιστής, Θεέ του Αίματος! Είμαι ένας κυλός έμπορος, να σε πάρουν οι δαίμονες!*

Ο άνεμος σφύριζε κάτι ακατανόητο.

Η Ζιάλα, έχοντας ανάψει φωτιά, σηκώθηκε και ζύγωσε τον Κάφελ, γονατίζοντας πλάι του. «Περάσαμε τα βουνά,» του είπε.

«Ναι, το ξέρω...»

Αυτό, τουλάχιστον, το κατάλαβε, σκέφτηκε η Ζιάλα. «Θέλεις να φας τίποτα;»

Ο Κάφελ ένευσε. Και ρώτησε: «Πού είναι ο Έσριλαν;»

«Πήγε να κόψει ξύλα. Αυτά» –έδειξε τη φωτιά, με τον αντίχειρά της– «ήταν τα τελευταία μας. Έλα κοντά, να ζεσταθείς.» Σηκώθηκε όρθια.

Ο Κάφελ ορθώθηκε, επίσης, και ζύγωσαν τις φλόγες, για να καθίσουν πλάι τους. Η Ζιάλα έβγαλε από το σάκο της ξηρούς καρπούς και μπίρα, κι άρχισαν να τρώνε σιωπηλά.

Το βλέμμα του Κάφελ πλανήθηκε προς τα βόρεια, όπου, μέσα στο λυκόφως, μπορούσε ν'αντικρίσει μια πεδιάδα ν'απλώνεται, διάσπαρτη με λοφίσκους και συστάδες δέντρων. Σε ορισμένα σημεία, νόμιζε ότι μπορούσε να δει σκιές να κινούνται... Τετράποδες σκιές;

Ρίγησε, καθώς θυμήθηκε το περιστατικό με τους λύκους, στα βουνά. Δύο μέρες ύστερα από την εξαφάνιση του ήλιου πρέπει να ήταν. Τα σαρκοφάγα θηρία τους είχαν επιτεθεί μες στη νύχτα· τα μάτια και τα δόντια τους άστραφταν με λύσσα. Και το πλήθος τους ήταν μεγάλο. Ο Κάφελ είχε νομίσει ότι θα τους έτρωγαν και το ταξίδι τους θα τελείωνε εκεί· μα ο Έσριλαν είχε διαφορετική άποψη, και, ανάβοντας φωτιές γύρω τους, κατάφερε να διώξει τους λύκους, ενώ η Ζιάλα τόξεψε έναν, με τη βαλλίστρα που, κανονικά, ήταν του Κάφελ αλλά εκείνος δεν αισθανόταν τη διάθεση να τη σηκώσει και να σημαδέψει.

Επί του παρόντος, έδωσε απ'το νου του τους λύκους και έστρεψε τις σκέψεις του, γι'ακόμα μία φορά, στη Νίζβερ (την οποία, επιτέλους, πλησίαζε), στο χέρι του (που, σύντομα, θα αποκαθίστατο), και στον Άνκαραζ (*τι θέλει από μένα; τι θέλει από μένα;*).

Το λυκόφως άρχισε να δίνει τη θέση του στη νύχτα, και η Ζιάλα κοίταξε τον ουρανό, για να βρει το φεγγάρι. Είχε ξαναπροσπαθήσει και πριν από κάποιες ημέρες (δύο; τρεις; –δε θυμόταν ακριβώς), μα δεν το είχε εντοπίσει. Επομένως, δύο εξηγήσεις μπορεί να υπήρχαν: ή και τότε και τώρα το φεγγάρι βρισκόταν *κρυμμένο* πίσω από σύννεφα, ή είχε κι αυτό *χαθεί*, όπως ο ήλιος. *Τι έχει συμβεί στον ουρανό, μα την Πάνσοφη Βιρκάνθα;*

Ο Έσριλαν ήρθε μέσα από τα σκοτάδια, κι ακούμπησε το δεμάτι με τα ξύλα στο έδαφος, καθώς επίσης και τρεις λαγούς, τους οποίους κρατούσε από τ'αφτιά. «Σήμερα θα φάμε κάτι καλύτερο από ξηρά τροφή,» είπε, και η Ζιάλα χαμογέλασε, σκεπτόμενη: *Καιρός ήταν!* Είχε *σιχαθεί* να τρώει τα ίδια και τα ίδια...

Ο Έσριλαν κάθισε σε μια πέτρα, τράβηξε ένα μεγάλο μαχαίρι από τη μπότα του, και ξεκίνησε να καθαρίζει τους λαγούς. Το μοναδικό του μάτι γυάλιζε στο φως της φωτιάς.

Σνάρκαλ... σκέφτηκε ο Κάφελ, παρατηρώντας τον. Ο οδηγός τους του θύμιζε τον Θεό του Εμπορίου και της Απάτης, τον θεό που λέγανε ότι είχε χάσει το αριστερό του μάτι. Θα μπορούσε ο Έσριλαν να είναι η ενσάρκωση του Σνάρκαλ; Ο Κάφελ είχε ακούσει κάτι τέτοιες ιστορίες, που έλεγαν ότι οι θεοί κατεβαίνουν, για να βοηθήσουν τους πιστούς τους υπηρέτες, παίρνοντας διάφορες μορφές οι οποίες, όμως, πάντοτε σχετίζονταν με την αληθινή τους φύση.

Παραμύθια... Τυχαίο είναι. Δεν μπορεί και ο Σνάρκαλ και ο Άνκα-ραζ να έχουν τα βλέμματά τους στραμμένα επάνω μου. Ένας θεός τη φορά, παρακαλώ!

Γέλασε, ξερά.

Ο Έσριλαν και η Ζιάλα τον κοίταξαν.

«Θυμήθηκα κάτι,» είπε ο Κάφελ.

Και σιγή έπεσε πάλι· μέχρι που η Ζιάλα ρώτησε τον οδηγό τους: «Γιατί έχει εξαφανιστεί ο ήλιος, Έσριλαν;»

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους, υποδηλώνοντας άγνοια.

«Θα ξαναεμφανιστεί;»

«Δεν ξέρω,» είπε, αφήνοντας τον δεύτερο καθαρισμένο λαγό επάνω στον πρώτο και κλοτσώντας τα χυμένα εντόσθια –τα οποία ανέδιδαν μια δυνατή βρόμα– παράμερα.

«Και το φεγγάρι έχει χαθεί,» τόνισε η Ζιάλα.

«Το έχω προσέξει.»

«Και κάτι... αλλόκοτο νομίζω ότι έχει συμβεί, γενικότερα. Υπάρχει μια γαλήνη, δεν υπάρχει; Μια γαλήνη που, μάλλον, δεν είναι κανονική γι'αυτά τα βουνά... Την έχεις αντιληφτεί;»

Ο Έσριλαν ένευσε.

«Την είχες αντιληφτεί και παλιότερα –προτού να χαθεί ο ήλιος;»

«Όχι,» απάντησε εκείνος, καθαρίζοντας τον τρίτο λαγό.

«Και δε σ'έχουν παραξενέψει όλ'αυτά;» ρώτησε, έντονα, η Ζιάλα.

«Με έχουν παραξενέψει, αλλά τι να κάνω; Δεν είμαι θεός, για να φέρω τον ήλιο πίσω, ή το φεγγάρι.»

Σωστό κι αυτό... σκέφτηκε η Ζιάλα.

Την επομένη, σηκώθηκαν προτού χαράξει (δηλαδή, ο Έσριλαν τούς σήκωσε) και ξεκίνησαν να κατεβαίνουν τους πρόποδες των βουνών και να ζυγώνουν την πεδιάδα με τους βατούς λοφίσκους και τα σū-δεντρα. Το πρωινό φως, ως συνήθως αυτές τις ημέρες, απλώθηκε σταδιακά, ερχόμενο από παντού και πουθενά.

«Δεν ξέρω αν το έχεις παρατηρήσει,» είπε ο Έσριλαν στη Ζιάλα, καθώς οδοιπορούσαν, «αλλά οι σκιές είναι σαν να έχουν μείνει στη μεσημεριανή ώρα που χάθηκε ο ήλιος.»

Η κοπέλα κοίταξε κάτω. «Έχεις δίκιο!» αποκρίθηκε. «Όντως, δεν το είχα προσέξει. Είναι ανατριχιαστικό, έτσι;»

Ο Έσριλαν ένευσε. «Είναι.»

«Πόσο μακριά είμαστε τώρα από τη Νίζβερ;» ρώτησε ο Κάφελ.

«Ως το απόγευμα, θα έχουμε φτάσει στη δημοσιά που ξεκινάει από τη Ντίλρομ και καταλήγει εκεί,» του απάντησε ο οδηγός. «Πρόκειται για έναν ερημωμένο δρόμο που περνά μέσα από άγριους τόπους.»

«Πόσο καιρό θα μας πάρει να τον διανύσουμε;»

«Τρεις μέρες.»

Σε τέσσερις μέρες, δηλαδή, θα είμαι στη Νίζβερ, σκέφτηκε ο Κάφελ, και πήρε μια βαθιά ανάσα. *Ναι, είμαι κοντά. Πολύ κοντά, τώρα.*

«Δεν περνάνε έμποροι απ'αυτό το δρόμο, Έσριλαν;» ρώτησε η Ζιάλα.

«Ελάχιστοι,» απάντησε εκείνος, «και φτάνουν μέχρι ένα σημείο. Όχι ως τη Νίζβερ. Εκεί πηγαίνουν μόνο μέσω του ποταμού Μάρνελ.»

«Υπάρχουν ληστές σε τούτα τα μέρη;»

«Ληστές, θηρία· ναι.»

«Τότε, γιατί να πάμε από το δρόμο;» είπε η Ζιάλα. «Δε θάταν προτιμότερο ν'ακολουθήσουμε άλλη διαδρομή;»

«Ο δρόμος δεν είναι αυτό που σου έρχεται στο μυαλό όταν λες 'δρόμος',» εξήγησε ο Έσριλαν.

«Και τι είναι;»

«Πλάκες απο δώ κι απο κεί... ή, κάπου-κάπου, τίποτα περισσότερο από μια *αίσθηση* ότι βαδίζεις σε δρόμο –με την έννοια ότι δεν υπάρχουν και τόσα εμπόδια στο διάβα σου.»

«Και ισχύει αυτό σε όλο το μήκος του;» ρώτησε ο Κάφελ. «Από τη Ντίλρομ μέχρι τη Νίζβερ;»

Σα να έχει συνέλθει, κάπως, παρατήρησε η Ζιάλα, λοξοκοιτάζοντάς τον. *Σα να έχει αρχίσει να επανέρχεται.*

«Όχι,» απάντησε ο Έσριλαν. «Δεν άκουσες τι είπα πριν; Οι έμποροι ταξιδεύουν πάνω στη δημοσιά ως ένα σημείο. Μετά, δεν έχουν και λόγο να ταξιδέψουν, εδώ που τα λέμε. Πού να πουλήσουν τηνπραμάτεια τους; Στις αρκούδες;»

«Να υποθέσω πως εμείς το έχουμε περάσει αυτό το... όριο του πολιτισμού;»

«Ναι.»

«Θεωρούνται “Ένρεβηλ” οι περιοχές όπου βαδίζουμε τώρα;» ρώτησε ο Κάφελ.

«Θεωρούνται,» αποκρίθηκε ο Έσριλαν. «Αλλά δε θα βρεις και πολύ στρατό του Τυράννου εδώ.»

«Γιατί, τότε, δεν έχετε κάνει το άντρο σας σ’αυτά τα μέρη; Εννοώ, οι επαναστάτες.»

«Δεν έχει νόημα, φίλε μου. Τι να πολεμήσουμε εδώ; Τις αρκούδες που οι έμποροι δεν πουλάνε τηνπραμάτεια τους;»

Το μεσημέρι σταμάτησαν κοντά σ’έναν λοφίσκο, και έφαγαν ό,τι τους είχε απομείνει από τους λαγούς που είχε πιάσει, χτες βράδυ, ο Έσριλαν. Ύστερα, κάθισαν για να ξεκουραστούν μερικές ώρες.

«Ποια δουλειά έχεις στη Νίζβερ;» ρώτησε η Ζιάλα τον οδηγό τους.

«Μην κάνεις την ίδια ερώτηση δύο φορές, κοπελιά,» αποκρίθηκε εκείνος.

Η Ζιάλα –που την έτρωγε η περιέργεια να μάθει– είχε πιστέψει ότι ίσως τώρα να τον έπιανε *απροετοίμαστο* και να της αποκάλυπτε αυτό το «περιβόητο μυστικό»· όμως, τελικά, φαίνεται πως είχε κάνει λάθος. Ετούτος ο άνθρωπος δεν πρέπει ποτέ να ήταν *απροετοίμαστος*!

Τυλίχτηκε στην κάπα της και κατέβασε την κουκούλα, γιατί ένας ψυχρός αγέρας ερχόταν από τα βουνά. *Τι τον τάιζε η μάνα του, όταν ήταν μικρός; Το γάλα των θεών;* αναρωτήθηκε η Ζιάλα. Και, μετά από λίγο, την πήρε ο ύπνος.

Ο Κάφελ είχε ήδη αποκοιμηθεί, και ονειρευόταν:

Γύρω του απλωνόταν μια έρημη γη, γεμάτη βράχους και δέντρα... και αίμα. Ρυάκια αίματος έτρεχαν, κυλώντας κάτω από το έδαφος, όπως οι φλέβες κάτω από τη σάρκα του ανθρώπου. Και εκείνος μπορούσε να ακούσει έναν δυνατό χτύπο. Έναν σφυγμό. Τον σφυγμό αντρών και γυναικών ανύπαρκτων πλέον· νεκρών αλλά ζωντανών.

Στοιχειά ούρλιαζαν πανταχόθεν, βγάζοντας πολεμικές κραυγές, καθώς εκείνος ταξίδευε ανάμεσά τους, φέροντας ένα μακρύ ξίφος στο χέρι –στο δεξί, γαντοφορεμένο του χέρι. Ένα μακρύ ξίφος που γνώριζε με μια απόκοσμη, ασημένια γυαλάδα.

Ύψωσε τη λεπίδα και άκουσε να φωνάζουν τ'όνομά του...

...το οποίο, στην αρχή, δεν μπορούσε να κατανοήσει, λες και δεν ήταν το συνηθισμένο του, μα κάποιο καινούργιο: κάποιο που δεν ήξερε ακόμα...

...όστερα, όμως, τα πράγματα άλλαξαν. Το όνομά του έγινε κατανοητό, και η φωνή ήρθε πιο κοντά...

«Κάφελ! Κάφελ! Κάφελ!»

Άνοιξε τα βλέφαρά του και αντίκρισε τη Ζιάλα να τον ταρακουνά, έχοντας τα χέρια της γαντζωμένα στην κάπα του. Παραδίπλα, με τις άκριες των ματιών του, μπορούσε να δει μια φιγούρα. Αμέσως στράφηκε, νομίζοντας πως επρόκειτο για τον Άνκαραζ. Μα δεν ήταν ο Θεός του Πολέμου· όχι, ήταν ο Σνάρκαλ ο Πολυμήχανος, που τον ατένιζε με το μοναδικό του μάτι–

Ο Σνάρκαλ; Μα τι σκέφτομαι; Τρελάθηκα; Βλεφάρισε, και τώρα είδε τον Έσριλαν να τον κοιτάζει, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του και μια ανήσυχη όψη στο πρόσωπο. Μια ανήσυχη όψη... Παράξενο· ο Έσριλαν σπάνια είχε ανήσυχη όψη. Ίσως ποτέ...

«Τι είναι;» ρώτησε ο Κάφελ.

«Σήκω,» του είπε η Ζιάλα. «Σήκω!»

«Εντάξει, σηκώνομαι,» αποκρίθηκε εκείνος, υπακούοντας. «Γιατί τόσο φασαρία;»

«Γιατί εξαφανιζόσουν,» απάντησε ο Έσριλαν, σταθερά, αλλά σαν να μην πίστευε ό,τι έλεγε.

«Εξαφανιζόμουν;» Ο Κάφελ γέλασε. «Δεν είστε καλά!»

«Όχι, Κάφελ,» είπε η Ζιάλα· «εξαφανιζόσουν. Είχες γίνει σαν... σαν σκιά· νόμιζα ότι ο λόφος θα σε ρούφαγε!»

Ο Έσριλαν κατένευσε. «Είναι αλήθεια. Το είδα κι εγώ.»

Ο Κάφελ ξεροκατάπιε. *Για όνομα των θεών...* «Δεν μπορεί,» είπε, νιώθοντας το λαιμό του στεγνό· «θα κάνετε κάποιο λάθος. Το φως, ίσως...»

Ο Έσριλαν κούνησε το κεφάλι. «Δεν ήταν το φως,» τον διαβεβαίωσε. «Κάτι πολύ παράξενο σου συνέβαινε. Και δεν ξέρω τι μπορεί να γινόταν, αν δε σε ξυπνούσαμε αμέσως...»

Το όνειρό μου... σκέφτηκε ο Κάφελ. *Αυτό έφταιγε;* Αν η Ιέρεια Ριλάνα ήταν τώρα εδώ, ίσως να μπορούσε να δώσει κάποια εξήγηση...

«Το μέρος πρέπει να είναι στοιχειωμένο,» είπε η Ζιάλα. «Έσριλαν, ας φύγουμε, γρήγορα.»

«Ναι,» απάντησε εκείνος, αν και, από την έκφρασή του, μάλλον δεν πίστευε ότι το μέρος ήταν «στοιχειωμένο».

Μάζεψαν τα πράγματά τους και αναχώρησαν, βαδίζοντας μέσα σ'ένα σύδεντρο, το οποίο, σύντομα, τελείωσε, δίνοντας τη θέση του σε ανοιχτή πεδιάδα με ψηλό χορτάρι. Το περιβάλλον είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει, και ο Κάφελ υπέθεσε ότι τώρα δεν πρέπει ν'αργούσαν να φτάσουν στη δημοσιά για την οποία τους είχε μιλήσει ο Έσριλαν.

Και πράγματι, όταν το λυκόφως είχε απλωθεί στις ερημιές και οι σκιές είχαν πυκνώσει, βρέθηκαν σ'ένα μέρος που ο έμπορος έπρεπε να παραδεχτεί ότι *θύμιζε* δημοσιά, όπως ένα σκελετωμένο κουφάρι θυμίζει ζωντανό άνθρωπο.

Οι πλάκες ίσα που φαίνονταν κάτω από το χώμα και τα χόρτα, ενώ, σε ορισμένα σημεία, δέντρα είχαν φυτρώσει ανάμεσά τους, παραμερίζοντας ή σπάζοντάς τες.

«Η κατάσταση είναι, όντως, άθλια,» παρατήρησε ο Κάφελ.

«Σας το είπα, δε σας το είπα;» αποκρίθηκε ο Έσριλαν, μ'ένα καταφατικό μούγκρισμα.

Ας είναι όπως θέλει ο δρόμος που με οδηγεί στη Νίζβερ, σκέφτηκε ο Κάφελ, *αρκεί, στο τέλος, να με οδηγήσει εκεί!*

Κεφάλαιο 9

Δολοφόνοι

Ο Ναός του Σάλ'γκρεμ'ρωθ ξεχώριζε αμέσως, ανάμεσα από τα υπόλοιπα οικοδομήματα της Δυτικής Περιφέρειας. Ακόμα και μες στη νύχτα δεν υπήρχε περίπτωση να τον μπερδέψεις. Και, ασφαλώς, ο Ζάνμελ δεν τον μπερδεψε. Σταμάτησε στο αντικρινό σοκάκι και τον κοίταξε. Το χτίριο δεν ήταν – αντικειμενικά– ιδιαίτερα ψηλό, και δεν είχε *καμία* απολύτως σχέση με το μεγαλείο του Καθεδρικού Ναού του Βάνραλ, ούτε με το μέγεθός του: ο Οίκος του Σάλ'γκρεμ'ρωθ ήταν, αναμφίβολα, κατά εφτά δέκατα μικρότερος. Ωστόσο, σε τούτες τις κακοτοπιές όπου βρισκόταν φάνταζε πανύψηλος και εντυπωσιακός. Η οροφή του σχημάτιζε πυραμίδα, στην κορυφή της οποίας στεκόταν ένα άγαλμα: ένα πλάσμα με τέσσερα χέρια και δαιμονικό κεφάλι, απ'όπου ξεφύτρωναν οκτώ κέρατα, σε ακανόνιστες θέσεις: πίσω από τα πόδια του μπορούσαν να διακριθούν πέντε ουρές, οι οποίες έβγαιναν από τα δεξιά ή τ'αριστερά, ενώ μπροστά από την κοιλιά του ορθωνόταν ένας σπητός φαλλός, σαν κέρατο.

Συμπαθητικός τύπος ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ, σκέφτηκε ο Ζάνμελ. Ελπίζω να μην αποκτήσουμε την ίδια οικειότητα, όπως με τον Άνκαραζ...

Πήρε το βλέμμα του από το είδωλο του θεού και το κατέβασε στην είσοδο του Ναού, η οποία διέθετε μια μεγάλη πέτρινη αψίδα, που επάνω της υπήρχαν λαξεύματα, ευδιάκριτα στο φως των φανών εκατέρωθεν της και αναπαριστάνοντα περιπλεγμένα σώματα, σε αφύσικες ερωτικές στάσεις. Δεξιά κι αριστερά της θύρας στεκόταν από ένας φρουρός, ντυμένος τουλάχιστον γελοία, καθότι φορούσε αρματωσιά γεμάτη με κέρατα, λαξεύματα, προεξοχές, και δύο μικρά φτερά στην πλάτη.

Καθώς ο Ζάνμελ βρισκόταν κρυμμένος στις σκιές του σοκακιού, έβλεπε εκείνη τη στιγμή έναν άντρα και μία γυναίκα να ζυγώνουν τους φύλακες του Ναού, συνοδεία τεσσάρων δικών τους φρουρών. Πρέπει να ήταν ευγενείς, αν έκρινε κανείς από το πολυτελές και φανταχτερό τους ντύσιμο. Ο κύριος φορούσε ένα πανωφόρι το οποίο

άστραφτε με ασημί χρώμα, ενώ η κυρία τραβούσε πίσω της μια ατελείωτη ουρά φούστας, την οποία κρατούσαν σηκωμένη δύο υπηρέτες που αποκλείεται να ήταν μεγαλύτεροι από δεκαπέντε χρονών. Οι δύο ευγενείς στάθηκαν μπροστά στους ναοφύλακες και τους μίλησαν· ο Ζάνμελ δεν μπορούσε ν'ακούσει τι έλεγαν, από την απόσταση όπου βρισκόταν. Οι ναοφύλακες αποκρίθηκαν κάτι στους ευγενείς, και εκείνοι τράβηξαν ο καθένας ένα περιδέραιο μέσα από τα ρούχα του και το έδειξαν. Οι φρουροί ένευσαν, και τους άφησαν να περάσουν, μαζί με τους συνοδούς τους.

Δέχονται μόνο συγκεκριμένα άτομα απόψε; αναρωτήθηκε ο Ζάνμελ. Και, μετά: Τι έχω να χάσω δοκιμάζοντας; Αποκλείεται να με κυνηγήσουν μ'αυτές τις αηδίες που φοράνε...

Έχοντας την κουκούλα της κάπας του σηκωμένη, και κρύβοντας το πρόσωπό του στις σκιές της νύχτας, ζύγωσε τους φύλακες στην είσοδο του Ναού.

«Τι σ'απασχολεί, αγάπη μου;»

Ο σύζυγός της τύλιξε τα χέρια του γύρω της, κολλώντας πάνω στην πλάτη της και φιλώντας τη άκρη του στόματός της.

«Δεν υπάρχει φεγγάρι στον ουρανό,» είπε, σιγανά, η Νιρκένα, κοιτάζοντας έξω απ'το παράθυρο.

«Δεν υπάρχει ούτε ήλιος,» αποκρίθηκε ο Κάβμαρ, «κι αυτό είναι ακόμα πιο παράξενο...» Ξεκούμπωσε μερικά μπροστινά κουμπιά του φορέματός της, και τη ξαναφίλησε.

Η Νιρκένα στράφηκε μέσα στην αγκαλιά του και κόλλησε τα χείλη της επάνω στα δικά του. Δεν είχε ξεχάσει όσα της είχε πει ο Φανλαγκόθ –ότι, δηλαδή, ο σύζυγός της είχε έρθει από τη Νέλβορ για να τη σκοτώσει, και μάλιστα όταν θα βρισκόταν στο κρεβάτι μαζί της–, όμως, μέχρι στιγμής, είχαν κάνει έρωτα δύο φορές και τίποτα δεν είχε συμβεί· τίποτα που να της δημιουργεί την παραμικρή εντύπωση ότι ο Κάβμαρ την ήθελε νεκρή. Για την ακρίβεια, έμοιαζε να τη θέλει πολύ, πολύ ζωντανή, και η Νιρκένα αναρωτιόταν αν ο Ράζλερ μάλιστα μπορούσε να είχε λαθέψει.

«Τι νομίζεις για την εξαφάνιση του ήλιου, γατούλη μου;» ρώτησε η Πριγκίπισσα, έχοντας τα δάχτυλά της μπλεγμένα μέσα στα μαλλιά του.

«Παράξενο φαινόμενο,» αποκρίθηκε ο Κάβμαρ, ξεθιλυκώνοντας όλα τα κουμπιά του φορέματός της και κατεβάζοντάς το ως τη μέση της, για να γλιστρήσει μόνο του απ' αυτό το σημείο και μετά, και να μαζευτεί γύρω απ' τους αστραγάλους της. «Έχουν συμβεί, όμως, και πιο παράξενα πράγματα... κατά καιρούς.» Την παρέσυρε ως το κρεβάτι και κάθισε, έχοντας τα χέρια του επάνω στους γλουτούς της και πλησιάζοντας το πρόσωπό του στην κοιλιά της.

«Μμμμμ... τι παράξενα πράγματα;» ρώτησε η Νιρκένα, αλλά εκείνος δεν απάντησε.

«Χαίρετε, κύριοι,» είπε ο Ζάνμελ μέσα απ' την κουκούλα του.

«Καλησπέρα,» αποκρίθηκε ο ένας από τους δύο φρουρούς.

Ο Ζάνμελ έμεινε σιωπηλός, περιμένοντάς τους να συνεχίσουν.

«Θέλετε να μπειτε, κύριε;» ρώτησε ο ίδιος φρουρός.

«Για να είμαι εδώ...»

«Δείξτε μας το φυλαχτό σας.»

«Δεν έχω φυλαχτό.»

«Λυπόμαστε, τότε, κύριε. Απόψε, η τελετή είναι μόνο για μνημένους.»

«Κι αυτό σημαίνει ότι δεν μπορώ να περάσω... με καμία τιμή;»

«Όχι, κύριε. Η τελετή είναι μόνο για μνημένους.»

«Καταλαβαίνω,» είπε ο Ζάνμελ. «Καλό σας βράδυ.» Στράφηκε και απομακρύνθηκε· έγινε ένα με το σκοτάδι της Δυτικής Περιφέρειας.

Ο Κάβμαρ δεν ήταν διαφορετικός απόψε από ό,τι τις δύο προηγούμενες φορές. Εξακολουθούσε να της δίνει την εντύπωση ότι την ήθελε πολύ, πολύ ζωντανή, και η Νιρκένα έπρεπε να παραδεχτεί πως απολάμβανε τα φιλά και τα χάδια του. Και αισθανόταν ένοχη γι' αυτό. Γιατί ο σύζυγός της βρισκόταν στο συνασπισμό που είχε σκοτώσει τον Άργκελ. Μπορεί να μην είχε ο ίδιος δολοφονήσει το

Βασιληά, μα αυτό δεν έπαιρνε την ευθύνη και από τους δικούς του ώμους.

Τι θα σκεφτόταν ο αδελφός της, αν την παρακολουθούσε από κάποιον άυλο κόσμο και την έβλεπε να ευχαριστιέται έτσι το σώμα του εχθρού του;

Η Νιρκένα, όμως, δεν μπορούσε να αρνείται συνέχεια στον Κάβμαρ, γιατί θα φαινόταν πολύ παράξενο, και έπρεπε, τουλάχιστον, να κρατάνε τα προσχήματα, αν ήταν να συνεχίζουν ετούτο το παιχνίδι που έδενε τη Νουάλβορ με τη Νέλβορ. Επίσης, δεν μπορούσε να συγκρατήσει τον εαυτό της από το ν'απολαμβάνει την παρουσία του, ειδικά όταν βρίσκονταν μαζί στο κρεβάτι.

Ωστόσο, μην έχοντας ξεχάσει την προειδοποίηση του Φανλαγκόθ, είχε πάρει τα μέτρα της, ύστερα από τη βραδιά της άφιξης του συζύγου της στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων: Είχε κρύψει ένα λιγνό στιλέτο μέσα στο στρίφωμα του μαξιλαριού της. Για κάθε ενδεχόμενο.

Όχι πως πίστευε ότι θα της χρειαζόταν, βέβαια. Δυσπιστούσε τον Ράζλερ· δεν της έμοιαζε και τόσο πιθανό ότι ο Κάβμαρ θα τη σκότωνε, αφού κάτι τέτοιο θα είχε αρνητικά αποτελέσματα και για εκείνον...

Η Νιρκένα πιάστηκε από τα κάγκελα της κεφαλής του κρεβατιού, καθώς ο σύζυγός της είχε το πρόσωπό του χωμένο στο λαιμό της, γλείφοντας και δαγκώνοντας ελαφριά. Ύστερα, η Πριγκίπισσα πήρε τα χέρια της από τα κάγκελα και τα διέτρεξε πάνω στα πλευρά και στην πλάτη του, μουγκρίζοντας.

Ο Κάβμαρ ανασηκώθηκε και τη φίλησε, χαϊδεύοντας τη γλώσσα της με τη δική του. Τα νύχια της Νιρκένα μπήχτηκαν στη σάρκα του· τα πόδια της διασταυρώθηκαν δυνατά πίσω απ'τη ράχη του.

Αυτός απομάκρυνε το πρόσωπό του από το δικό της. Τα μάτια του την κοίταζαν με εκείνο το πάθος που την ατένιζαν πάντα όταν έκαναν έρωτα· ύστερα, όμως, άλλαξαν: έγιναν ψυχρά, σαν μια ξαφνική αύρα να είχε φουσήξει από το παράθυρο και να είχε παγώσει τον κόσμο.

Η φωτιά μέσα στη Νιρκένα έσβησε.

Το αριστερό χέρι του χάιδεψε, αργά, το πρόσωπό της, περιεργάστηκε τα χείλη της.

Τι συμβαίνει;... σκέφτηκε ο ζαλισμένος νους της Νιρκένα, και δάγκωσε ερωτικά τον αντίχειρα του Κάβμαρ.

Ο σύζυγός της χαμογέλασε. Αλλά το ψύχος δεν εγκατέλειψε το βλέμμα του.

Ο Ζάνμελ έκανε μια γύρα τον Ναό του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, ψάχνοντας για μέρος να εισβάλει. Και δεν άργησε, φυσικά, να αισθανθεί την απουσία του Χέντραμ... Αν ο νεκραδελφός του ήταν ακόμα μαζί του, τα πράγματα θα ήταν τόσο ευκολότερα... Έδιωξε, όμως, τούτη τη σκέψη από το νου του –η οποία μπορούσε μονάχα να τον βλάψει, όχι να τον βοηθήσει– και συνέχισε να ψάχνει.

Παράθυρα στα τοιχώματα του ναού δεν υπήρχαν, για να εισβάλει ή να κατασκοπεύσει το εσωτερικό από εκεί. Ούτε καμία πίσω πόρτα είδε πουθενά. Ο μόνος τρόπος να μπει κανείς έμοιαζε να είναι η κεντρική είσοδος. Πράγμα το οποίο δεν τον εξέπληττε, διότι δεν περίμενε ότι θα ήταν εύκολο να διεισδύσει σε τούτο το μέρος.

Σταμάτησε σ'ένα στενωρύμι, δίπλα από το πανδοχείο «*Το Θηρίο του Άρχοντα*», και αναλογίστηκε τι μπορούσε να κάνει. Μήπως, είχε έρθει σε ακατάλληλη νύχτα, τελικά; Μήπως, θα ήταν καλύτερα αν ερχόταν αύριο ή μεθαύριο; ή, γενικά, κάποια άλλη στιγμή, που να μην γινόταν τελετή μόνο για μνημένους;

Από την άλλη, όμως, θα ήταν ενδιαφέρον να μάθει τι έκαναν οι «μνημένοι» εκεί μέσα, δε θα ήταν; Κι επιπλέον, ο Αρχιερέας –το Χέρι: ο στόχος του– δεν πρέπει να εμφανιζόταν σε μικροτελετές, παρά μονάχα στις σημαντικές. Κι αυτές που παρακολουθούσαν οι μνημένοι δεν μπορούσαν παρά να είναι οι σημαντικές. Άρα, αν ο Ζάνμελ κατόρθωνε να εισβάλει στο Ναό σήμερα, δε θα έβλεπε απλά το εσωτερικό του, μα και πολλά περισσότερα...

Πρέπει να βρω δρόμο... σκέφτηκε, στρέφοντας πάλι το βλέμμα του στον Οίκο του Σάλ'γκρεμ'ρωθ... και παρατηρώντας κάτι που δεν είχε παρατηρήσει πριν. Στις πλευρές της πυραμιδόσχημης οροφής, σε ορισμένα σημεία, υπήρχε σίδερο! Κάγκελα. Ο Ζάνμελ τα πρόσεξε επειδή γυάλιζαν ελαφρώς στην αστροφεγγιά και στα φώτα από το εσωτερικό του Ναού, τα οποία, μάλλον, τώρα είχαν δυναμώσει.

Παράθυρα με κάγκελα.

Δε θα μπω στο Ναό, μα θα δω τι γίνεται μέσα. Αν καταφέρω, βέβαια, να πιαστώ εκεί πάνω... Τα μάτια του ατένισαν με ενδοιασμό τις απότομες πλευρές της πυραμίδας. Αν είχε τον Χέντραμ μαζί του, τούτο δε θα αποτελούσε καμία δυσκολία, μα— Όχι, δε θα σκεφτόταν τον χαμένο του νεκραδελφό! Δε θα τον σκεφτόταν!

Εκείνη τη στιγμή, άκουσε βήματα να διασχίζουν τον κεντρικό δρόμο, και κρυφοκοίταξε.

«Να πάρει!...» μούγκρισε ο άντρας που ήταν ντυμένος σαν δανδής. «Θα χάσω την έναρξη!» Φαινόταν να παραμιλά, γιατί κανένας από τους δύο πάνοπλους σωματοφύλακές του δεν του έδινε σημασία.

Τρεις... σκέφτηκε ο Ζάνμελ. Τρεις μόνο. Και, αν βιαστώ και τους σκοτώσω γρήγορα, μπορώ να πάρω το φυλαχτό αυτού του γελωτοποιού...

Υπήρχε, όμως, και η πιθανότητα να γινόταν φασαρία, και όλα του τα σχέδια να ανατρέπονταν.

Ενώ τα καγκελωτά παράθυρα ήταν η σίγουρη λύση –αν, φυσικά, κατάφερνε να πιαστεί στις πλευρές της πυραμίδας...

Ο Ζάνμελ έμεινε για δυο ανάσες αναποφάσιτος· και ύστερα, αποφάσισε.

Ο Κάβμαρ άπλωσε το δεξί του χέρι και τράβηξε ένα ξιφίδιο μέσα απ'τα ρούχα του, τα οποία βρίσκονταν κουβαριασμένα στο πάτωμα, δίπλα στο κρεβάτι.

Η Νιρκένα πανικοβλήθηκε –*Τρελάθηκε;*– και το δικό της χέρι πήγε αμέσως στο στρίφωμα του μαξιλαριού, για να πάρει το στιλέτο που είχε κρύψει εκεί.

Ο σύζυγός της, όμως, δε φάνηκε να ετοιμάζεται να την καρφώσει· η αιχμή του όπλου δεν ήταν στραμμένη προς εκείνη, αλλά προς το κενό ανάμεσά τους. Η λεπίδα γυάλιζε στο φως του τζακιού.

Η Νιρκένα δεν τράβηξε το στιλέτο της, όμως εξακολούθησε να έχει το χέρι της κοντά του.

«Τι... τι είν'αυτό, αγάπη μου;» ρώτησε, προσπαθώντας να δώσει μια παιχνιδιάρικη χροιά στη φωνή της και ξέροντας, κατευθείαν, ότι απέτυχε τελείως.

Ο Κάβμαρ πλησίασε το ξιφίδιο –οριζοντίως– στα χείλη της. «Γλείψε τη λεπίδα, Νιρκένα... Γλείψε τη λεπίδα...»

Η Πριγκίπισσα δεν καταλάβαινε. Ο σύζυγός της ποτέ δεν είχε τέτοια βίτσια. Τι τον είχε πάσει τώρα;

Ο Κάβμαρ πίεσε τη κόψη επάνω στα χείλη της, και η Νιρκένα αισθάνθηκε το ατσάλι να την τσιμπά. Άνοιξε, διστακτικά, το στόμα, και η γλώσσα της ξεπρόβαλε και άγγιξε το όπλο.

Ο Κάβμαρ διέτρεξε όλη τη λάμα επάνω της, από τη λαβή ως την αιχμή. Και ύστερα, γέλασε, απομακρύνοντας το ξιφίδιο και φιλώντας τη σύζυγό του ανάμεσα στα μάτια, στη μύτη, και στο αριστερό μάγουλο.

Θα τρελαθώ... σκέφτηκε η Νιρκένα.

Αν πλησίαζαν περισσότερο το ναό, η ευκαιρία θα χανόταν.

Ο Ζάνμελ ύψωσε τη μία μικρή του βαλλίστρα, με το δεξί χέρι, και έριξε στον πιο μακρινό σωματοφύλακα. Χωρίς να καθυστερήσει καν να δει αν τον πέτυχε, είχε ήδη υψώσει τη δεύτερη μικρή του βαλλίστρα, με το αριστερό χέρι, και έβαλε κατά του κοντινότερου.

Έπειτα, αφήνοντας τα τηλέμαχα όπλα να πέσουν, χίμησε καταπάνω στον δανδή, χτυπώντας τον, με τον αγκώνα, στα πλευρά (πράγμα που έπνιξε την κραυγή μέσα του) και πέφτοντας ολόσωμα επάνω του, σπρώχνοντάς τον σ'ένα αντικρινό σοκάκι, όπου εκείνος έχασε την ισορροπία του, έπεσε, και κοπάνησε το πίσω μέρος του κεφαλιού του στο ραϊσμένο πλακόστρωτο, χάνοντας τις αισθήσεις του.

Ο Ζάνμελ ανασηκώθηκε, αντικρίζοντας μια πληθώρα από μάτια να τον κοιτάζουν.

«Θα πάρω τα ρούχα του και ένα φυλαχτό, θα πάρετε τα λεφτά του,» είπε στους ζητιάνους, τραβώντας το σπαθί απ'τη ζώνη του, καθώς ορθωνόταν. «Επίσης, μπορείτε να πάρετε ό,τι είχαν οι συνοδοί του. Και θα πρότεινα να κάνετε τα κουφάρια να εξαφανιστούν. Σύμφωνοι;»

«Το ρωτάς, αφέντη;»

Η Νιρκένα άρχισε να αντιλαμβάνεται μια... ασυνήθιστη γεύση στο στόμα της, και ήταν βέβαιη ότι δεν προερχόταν από το στόμα του Κάβμαρ. Επίσης, είχε την εντύπωση πως το δωμάτιο είχε σκοτεινιάσει (μήπως, τα ξύλα στο τζάκι σώνονταν;), πως η αναπνοή της τελείωνε (κάτι μη-φυσιολογικό, παρότι έκανε έρωτα), πως τα χέρια της είχαν μουδιάσει (ενώ, κανονικά, θα έπρεπε να νιώθει ακριβώς το αντίθετο, μια τέτοια ώρα!).

Δηλητήριο, της είπε το μυαλό της, τη στιγμή που ο Κάβμαρ ανασπκωνόταν πάλι, φέρνοντας το ξιφίδιο ανάμεσά τους· *η λεπίδα έχει δηλητήριο επάνω της!*

«Γλείψε το ξανά, αγάπη μου... Ξανά...» είπε ο σύζυγός της, πλησιάζοντας το όπλο στα χείλη της.

Και η Νιρκένα ήταν βέβαιη πως η λεπίδα ήταν στραμμένη από την άλλη όψη· παρά την παραζάλη της, αυτό το είχε παρατηρήσει. *Υπάρχει κι απο κεί δηλητήριο! Λίγο από τη μία μεριά, λίγο από την άλλη. Ω, θεοί!*

«*Προδότη!*» έτριξε τα δόντια η Πριγκίπισσα, τραβώντας το στιλέτο από το μαξιλάρι και χτυπώντας τον.

Ο Ζάνμελ έβγαλε τα ρούχα του δανδή, πήρε το φυλαχτό του (ένα στρογγυλό, αργυρό μαραφέτι μ'ένα λάξευμα επάνω –πέντε ουρές κάτω από οκτώ κέρατα), και τον σκότωσε, καρφώνοντάς τον στο λαιμό. Αυτός ο άνθρωπος μπορεί όταν ξυπνούσε να ερχόταν στο Ναό, διαμαρτυρόμενος, και ο δολοφόνος δεν ήθελε να το ριψοκινδυνέψει· σε διαφορετική περίπτωση δε θα τον σκότωνε, γιατί, παρότι είχε χάσει τον νεκραδελφό του, εξακολουθούσε να θεωρεί τον εαυτό του επαγγελματία, που σκοτώνει μόνο για χρηματικό ή προσωπικό όφελος και όχι για καπρίτσιο.

Οι ζητιάνοι είχαν ήδη τραβήξει τους σωματοφύλακες μέσα στο σοκάκι και τους λεηλατούσαν. Ο Ζάνμελ παρατήρησε ότι, τελικά, τους είχε πετύχει και τους δύο στο λαιμό, όταν έριξε με τις μικρές του βαλλίστρες –δηλαδή, ακριβώς εκεί όπου ήθελε.

Πήγε σ'ένα άλλο στενορύμι και γδύθηκε, για να φορέσει τα ρούχα του ευγενή, τα οποία του ήταν λίγο μεγάλα, αλλά θα έπρεπε να βολευτεί. Έτσι, τώρα πλέον, ήταν ντυμένος με γαλάζιο παντελόνι, ολό-

λευκο πουκάμισο με ψηλό γιακά και κεντήματα, γαλάζιο πανωφόρι με αργυρό σιρίτι, μαύρα γάντια, μαύρη κάπα με φανταχτερό μενεξεδι υπόρραμμα, και μια γελοία κορδέλα στο κεφάλι, η οποία ήταν χρυσή και είχε πορφυρά κεντήματα.

Πρέπει νάμαι σα σαλτιμπάγκος μ'αυτά τα ρούχα, σκέφτηκε, καθώς έκρυβε τα όπλα του μέσα στη νέα του ενδυμασία –εκτός από το σπαθί του, φυσικά, το οποίο άφησε να κρέμεται από τη ζώνη του.

Μπήκε στο σοκάκι όπου είχε πετάξει τις μικρές του βαλλίστρες, τις όπλισε, έβαλε ένα βέλος στην καθεμία, τις ασφάλισε, και τις έκρυψε κι αυτές επάνω του.

Βγήκε στο δρόμο και βάδισε προς τον Ναό του Σάλ'γκρεμ'ρωθ.

Ο Κάβμαρ γρύλισε, καθώς το σπιλέτο τον βρήκε στον ώμο.

Η Νιρκένα ήθελε να τον πετύχει στο πρόσωπο ή στο λαιμό, μα η ζαλάδα της ήταν πολύ μεγάλη και είχε αστοχήσει.

Τράβηξε πίσω το όπλο της, έτοιμη να ξαναπροσπαθήσει· αλλά τώρα ο Κάβμαρ τής άρπαξε τον καρπό και κοπάνησε τα δάχτυλά της στα κάγκελα του κρεβατιού, μία, δύο, τρεις φορές, κάνοντας το σπιλέτο να πέσει απ'το χέρι της.

Η Νιρκένα χτύπησε τον σύζυγό της με την αριστερή της γροθιά. Όμως δεν μπορούσε να καταλάβει πόσο δυνατά τον γρονθοκόπησε, γιατί όλες της οι αισθήσεις είχαν θολώσει.

Ο Κάβμαρ άρπαξε και το άλλο της χέρι, και το κράτησε κι αυτό κοντά στα κάγκελα.

«Θα πεθάνεις!» σφύριξε. «Γιατί θέλεις να κάνεις φασαρία;»

Η Νιρκένα μονάχα τον άκουσε· δεν είδε το στόμα του να κινείται. Δεν έβλεπε και πολλά πια. Ούτε αισθανόταν πολλά. Ούτε νόμιζε ότι ανέπνεε πολύ. Η καρδιά της... σαν να είχε χάσει τη δύναμή της...

Θα σε βρουν! είπε η Πριγκίπισσα –ή νόμιζε πως είπε. *Είσαι τρελός! Θα βρουν το δηλητήριο, και θα σε κρεμάσουν!...*

Μετά, ο νους της σώπασε.

Κεφάλαιο 10

Ο Απέθαντος

Ο Ζάνμελ έβγαλε το φυλαχτό από το εσωτερικό του πανωφοριού του και το έδειξε στους ναοφύλακες με τις υπερβολικές πανοπλίες. Εκείνοι ένευσαν καταφατικά, και τον άφησαν ν'ανεβεί τα λίγα σκαλοπάτια της εισόδου, για να μπει σ'έναν σκοτεινό διάδρομο, πλατύ αλλά μικρό, στο τέλος του οποίου φαινόταν δυνατό φως από φωτιές –πολύχρωμες φωτιές. Ο Ζάνμελ αναρωτήθηκε τι μπορεί να έκαιγαν εκεί μέσα, ώστε να βγάξει τέτοια χρώματα...

Φτάνοντας στο πέρας του μικρού περάσματος, συνάντησε άλλους δύο φρουρούς του Ναού. Αυτοί δε φορούσαν τις αστείες πανοπλίες των προηγούμενων· ήταν ντυμένοι μονάχα με μαύρο, σκληρό δέρμα και καρφιά στους ώμους και στους πήχεις, και ο καθένας βαστούσε ένα μακρύ ξίφος. Στα κεφάλια είχαν προσωπεία δαιμόνων.

Ο Ζάνμελ τούς έδειξε το φυλαχτό του και τους προσπέρασε, κατεβαίνοντας τα στρωμένα με πορφυρό χαλί σκαλοπάτια και σταματώντας, έπειτα, να βαδίζει, για ν'ατενίσει τη μεγάλη αίθουσα που απλωνόταν εμπρός του. Ήταν ένας χώρος γεμάτος ταπετσαρίες, κουρτίνες, πίνακες, και αγάλματα, ο οποίος φωτιζόταν από περίτεχνα λαξευμένα μαγκάλια που έβγαζαν πολύχρωμες φωτιές – πράσινες, μοβ, γαλανές, κόκκινες, κίτρινες, υποκίτρινες, λευκές, ακόμα και μαύρες. Μουσικοί έπαιζαν σε διάφορα σημεία του δωματίου, προκαλώντας ένα ηχητικό χάος για όσους στέκονταν σε κεντρικό μέρος, όπως ο Ζάνμελ.

Και η αίθουσα ήταν γεμάτη ανθρώπους. Παρότι θα περίμενε κανείς ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ να μην τραβά τόσο κόσμο, το ακριβώς αντίθετο ίσχυε. Τελικά, φαίνεται πως το απαγορευμένο ασκούσε μια γοητεία στους Ωθράγκος... και όχι μόνο σ'αυτούς: Ο Ζάνμελ παρατήρησε Ρογκάνους ανάμεσα στον κόσμο, καθώς επίσης και κάποιους που σίγουρα πρέπει να ήταν Ρουζβάνοι. Οι ενδυμασίες όλων ήταν από περίεργες έως εκκεντρικές, χωρίς να ανταποκρίνονται σε καμία μόδα

της εποχής. Ορισμένοι, μάλιστα, δε φορούσαν καθόλου ρούχα, παρά τριγυρίζαν ολόγυμνοι ανάμεσα στους υπόλοιπους.

Στο κέντρο ακριβώς της αίθουσας, ανάμεσα από το πλήθος των παρευρισκόμενων, ορθωνόταν ένα άγαλμα, το οποίο αναπαρίστανε ένα... θηρίο, για το οποίο ο Ζάνμελ αδυνατούσε να βρει όνομα. Διέθετε πέντε πόδια, και το πέμπτο ήταν στην κοιλιά του. Πέντε ουρές φύτρωναν από τα οπίσθια του και δύο από κάθε του ώμο, ενώ κέρατα υπήρχαν σε τυχαία μέρη του σώματός του, κι επάνω στα κέρατα βρίσκονταν μάτια, χρωματισμένα τόσο έντονα που φάνταζαν ζωντανά. Το κεφάλι του τέρατος ήταν ανθρωπόμορφο και χαμογελούσε πλατιά, έχοντας το στόμα του ανοιχτό και αποκαλύπτοντας δόντια και γλώσσα. Χέρια είχε δύο, και στους αγκώνες ξεπρόβαλλαν κέρατα.

Διαφορετική απεικόνιση του Σάλγκρεμ'ρωθ; υπέθεσε ο Ζάνμελ, καθώς βάδιζε ανάμεσα στον κόσμο.

Μία νάνος βρέθηκε στο δρόμο του, κρατώντας έναν δίσκο πάνω απ'το κεφάλι της και προσφέροντας ποτά. Εκείνος πήρε αυτό που έμοιαζε περισσότερο με κρασί, ελπίζοντας να ήταν κρασί. Μια μικρή γουλιά τον διαβεβαίωσε ότι αποκλείεται τούτο να αλήθευε· σίγουρα, ήταν κρασί αναμιγμένο με κάτι άλλο. Μακάρι, πάντως, να μην ήταν κανένα βαρύ ναρκωτικό, γιατί δεν ήθελε να χάσει τον αυτοέλεγχό του εδώ μέσα. Και, μάλλον, αυτή ήταν η μεγαλύτερη παγίδα σε τούτο το μέρος.

Μείνε σε εγρήγορση, είπε στον εαυτό του.

Δεξιά του, είδε δύο άντρες να φιλιούνται: ο ένας ήταν γυμνός και ξυρισμένος στο πρόσωπο και στο κεφάλι· ο άλλος φορούσε μαύρα ράσα και κουκούλα, και είχε μακριά γένια, ως το στήθος. Αριστερά του, δύο γυναίκες κι ένας άντρας, φανταχτερά ντυμένοι κι οι τρεις τους, γελούσαν δυνατά με κάτι που είχε πει η μία γυναίκα, η οποία φορούσε μακριά, λευκή πουκαμίσια ως τους μηρούς, χρυσή ζώνη, μαύρες μπότες, και τίποτ'άλλο. Τα μαλλιά της ήταν μαύρα και μακριά, και γύρω από το κεφάλι της υπήρχε ένα διάδημα με κέρατα.

Ο Ζάνμελ τούς προσπέρασε, και αντίκρισε έναν άντρα αλυσσοδεμένο σε μια πέτρινη κολόνα. Ο τύπος ήταν ημίγυμνος και ούρλιαζε σαν παλαβός, ενώ κανένας δεν τον ενοχλούσε. Τα δόντια του ήταν λιμαρισμένα και οι γλώσσα του διχαλωτή.

Αναπάντεχα, μια δυνατή φωνή αντήχησε στην αίθουσα:

«ΟΙ ΧΟΡΕΥΤΡΙΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ!»

Ο Ζάνμελ έφαξε να δει από πού είχε προέλθει, και δε δυσκολεύτηκε να εντοπίσει τον άντρα που βρισκόταν στο υπερυψωμένο σημείο, στο βάθος της αίθουσας. Ήταν μεγαλόσωμος και φορούσε άμφια – ένα μακρύ, μαύρο ράσο με στριφτά, χρυσά κεντήματα επάνω. Στο δεξί χέρι βαστούσε ένα λαξευτό μπαστούνι. Τα μαλλιά του ήταν καστανά, μακριά, και δεμένα αλογοουρά, ενώ στο κεφάλι του υπήρχε ένα κερασφόρο διάδημα, το οποίο έμοιαζε μ' αυτό της γυναίκας με τη λευκή πουκαμίσια. Τα γένια του ήταν ξυρισμένα.

Αποκλείεται αυτός να ήταν το Χέρι. Οι άνθρωποι του Άργκελ είχαν δώσει στον Ζάνμελ την περιγραφή του Χεριού. Επρόκειτο για έναν άντρα με μαύρα, κοντοκουρεμένα μαλλιά, μούσι, και μουστάκι. Άρα, ακόμα κι αν είχε ξυρίσει το μούσι και το μουστάκι, κι αν είχε βάψει τα μαλλιά, δεν υπήρχε περίπτωση να είχε προλάβει να τα μακρύνει τόσο πολύ. Εκτός αν φορούσε περούκα· αλλά ο δολοφόνος δε νόμιζε ότι συνέβαινε κάτι τέτοιο.

Ο άντρας με τα άμφια και το λαξευτό μπαστούνι οπισθοχώρησε, και από τις πλευρές της σκηνής βγήκαν γυναίκες, ντυμένες με ποικιλόχρωμα μετάξια, τα οποία ανέμιζαν γύρω τους, καθώς περιστρέφονταν χορευτικά, χρησιμοποιώντας πόδια και χέρια. Οι αλαλαγμοί τους – που πρέπει να ήταν κάτι παραπάνω από άναρθρες κραυγές – γέμισαν την αίθουσα. Άπαντες είχαν στραφεί και τις κοιτούσαν, ζαλισμένοι· γιατί ο χορός τους ήταν τέτοιος που ζάλιζε το νου και φλόγιζε το σώμα. Ο Ζάνμελ δυσκολευόταν να διακρίνει τα μέλη των γυναικών· ορισμένες απ' αυτές, μάλιστα, φαινόταν να έχουν φυτρώσει επιπλέον χέρια ή πόδια – μια ψευδαίσθηση, αναμφίβολα.

Τα πρόσωπά τους ήταν βαμμένα με πολλά χρώματα, αλλά η καθεμία ξεχωριστά έφερε μονάχα ένα χρώμα. Η μία ήταν πράσινη, η άλλη ασημιά, η άλλη χρυσή, η άλλη κόκκινη, η άλλη μπλε, η άλλη λευκή, η άλλη μαύρη... Και, κάπου-κάπου, σταματούσε μία απ' αυτές και στεκόταν μπροστά από τις υπόλοιπες που χόρευαν, για να βγάλει μια κραυγή, σε κάποια γλώσσα την οποία ο Ζάνμελ δεν καταλάβαινε και η οποία έμοιαζε πάλι με αλαλαγμό.

Οι μουσικοί στις διάφορες μεριές της αίθουσας είχαν συγχρονιστεί κάπως και έπαιζαν ένα κομμάτι που ήταν μεν κακόφωνο, αλλά υπήρχε ένας ρυθμός σ' αυτό· η λογική του χάους. Όμως πάνω από τον ήχο κάθε άλλου μουσικού οργάνου ακουγόταν ο ήχος τυμπάνων: ένας πανίσχυρος βρόντος που αντηχούσε σ' όλη την αίθουσα και έκανε τον Ζάνμελ να νομίζει ότι τα ίδια του τα κόκαλα έτριζαν.

Προφανώς, ετούτη είναι η έναρξη που φοβόταν μη χάσει ο μακαρίτης...

Ο Ζάνμελ αισθάνθηκε κάποιον ν' αγγίζει την κνήμη του, και στράφηκε. Για να δει τον άντρα που ήταν αλυσοδεμένος στην κολόνα να προσπαθεί να περάσει μια αλυσίδα γύρω από το πόδι του!

Ο δολοφόνος απομακρύνθηκε, χωρίς να του μιλήσει. Πίσω του, εκείνος στρίγκλισε, αλλά η φωνή του χάθηκε μέσα στον ήχο της μουσικής, των τυμπάνων, και των αλαλαγμών των Χορευτριών του Θεού.

Ο Ζάνμελ προσπάθησε να βρει ένα ήσυχο σημείο, για να σταθεί, μα δεν έμοιαζε να υπάρχει ήσυχο σημείο εδώ μέσα. Το βλέμμα του έπεσε πάνω σε μια μελαχρινή, μαυρόδερμη γυναίκα, η οποία πρέπει να ήταν Ρουζβάνη (αν έκρινε κανείς από το μικρό της ανάστημα) και κρατούσε, με τα δύο χέρια, ένα φίδι εμπρός της, γλείφοντας τη μπουσούδα του με την άκρη της γλώσσας της. Το φίδι, αν μη τι άλλο, έμοιαζε να φοβάται να βγάλει τη δική του γλώσσα.

Η γυναίκα πρόσεξε τον Ζάνμελ και έστρεψε τα μαύρα της μάτια στο μέρος του. Εκείνος στάθηκε και την παρατήρησε. Είδε ότι φορούσε ένα μακρύ, σμαραγδόχρωμο φόρεμα χωρίς μανίκια, το οξύ ντεκολτέ του οποίου τελείωνε στην κοιλιά. Ήταν ξυπόλυτη, και τα δάχτυλα των ποδιών της γεμάτα με δαχτυλίδια. Τα μαύρα της μαλλιά χύνονταν, χειμαρροειδώς, μπροστά και πίσω από τους ώμους της.

Ζύγωσε τον Ζάνμελ, προτείνοντας το φίδι στο δεξί της χέρι, πλησιάζοντάς το στο πρόσωπό του. Εκείνος αναρωτήθηκε αν θα έπρεπε να μείνει ατάραχος. Ήταν φυσιολογικό ετούτο, ακόμα και μέσα σ' ένα ναό του Σάλγκρεμ' ρωθ;

Το φίδι έβγαλε τη γλώσσα του μερικές φορές.

Η Ρουζβάνη γέλασε. «Τολμάς να φιλήσεις το φίδι, Ωθράγκος;»

Ο Ζάνμελ παραμέρισε το χέρι της γυναίκας από εμπρός του –κι ε-πομένως, και το ερπετό. «Υπάρχουν και ομορφότερες μουσούδες σ'ετούτη την αίθουσα,» αποκρίθηκε.

Η Ρουζβάνη μειδίασε και ύψωσε το φίδι εμπρός της, γλείφοντας πάλι το στόμα του.

Ο Ζάνμελ στράφηκε απ'την άλλη, αγνοώντας την. Ήπια μια γουλιά από το κρασί του, κοιτάζοντας τις Χορεύτριες στη σκηνή. Δύο από αυτές τώρα είχαν σηκώσει δαυλούς και έτρωγαν τις φλόγες.

«Θα προτιμούσες να φας φωτιά, τότε;» ρώτησε η Ρουζβάνη, αγγίζοντας τον ώμο του –με το χέρι που κρατούσε το φίδι.

Ο Ζάνμελ γύρισε, σκεπτόμενος πως δεν έπρεπε να φερθεί παράξε-να. Έπρεπε να φερθεί σαν ένας κανονικός ακόλουθος του Σάλ'γκρεμ'ρωθ.

«Δεν έχω μεγάλη οικειότητα με τα ερπετά,» είπε.

«Δεν είναι κανονικό φίδι,» εξήγησε η Ρουζβάνη.

«Εμένα μου φαίνεται αρκετά κανονικό...»

«Κάνεις λάθος. Ονομάζεται *κάχελ'κικ* και είναι αγαπημένο της Λιάμνερ Κρωθ. Το βρίσκεις στις ερήμους της Χρ'νταλ και κοντά στο Πρώτο Στόμα της Θεάς.»

Ο Ζάνμελ δεν είχε ιδέα για τι πράγμα μιλούσε η γυναίκα. «Μάλι-στα,» είπε. «Καταλαβαίνω...»

Η γυναίκα γέλασε. «Φίλησε το φίδι. Σ'έχει συμπαθήσει· μου το εί-πε.» Το έφερε εμπρός του.

Ο Ζάνμελ έβγαλε τη γλώσσα του κι άγγιξε τη μουσούδα του ερπε-τού. Για να το έχει φέρει η Ρουζβάνη εδώ μέσα, και για να το κρατά τόσο κοντά της, μάλλον –*μάλλον*– δε θα τσιμπούσε.

Η γυναίκα γέλασε κι απομάκρυνε πάλι το φίδι. «Η *κάχελ'κικ* σ'ευχαριστεί, ξένε, και ρωτά τ'όνομά σου.»

Ο Ζάνμελ δεν πρόλαβε ν'απαντήσει, γιατί, τότε, η μουσική έχασε τη δύναμή της και οι Χορεύτριες έπαψαν ν'αλαλάζουν· πράγμα το ο-ποίο έκανε τους πάντες να στρέψουν το βλέμμα τους στη σκηνή.

Οι γυναίκες με τις βαμμένες όψεις είχαν όλες πέσει στο πάτωμα, με τα πόδια τους διπλωμένα, τη μέση τους λυγισμένη, και τα χέρια τους καλυμμένα από τα μακριά τους μαλλιά. Ανάμεσά τους ένας άντρας βάδιζε, φορώντας άμφια και διάδημα, παρόμοια με του προηγούμε-νου ιερέα, αλλά πολύ, πολύ πιο φανταχτερά και πλούσια. Επίσης,

επάνω του είχε και κάτι επιπλέον: ένα προσωπίο σε σχήμα κρανίου, το οποίο έκρυβε την όψη του.

Σιγή είχε πέσει τώρα παντού στην αίθουσα, εκτός από τον σιγανό ήχο των τυμπάνων και μια αργόσυρτη θρηνωδία αυλών. Ο άντρας με τα άμφια και το διάδημα ύψωσε τα χέρια και έβγαλε το προσωπίο του, αφήνοντας τους οπαδούς του Σάλ'γκρεμ'ρωθ να τον αντικρίσουν.

Και ο Ζάνμελ τον αναγνώρισε! Η ανάμνηση επέστρεψε σαν καυτός άνεμος στο μυαλό του: Ήταν ο κατάσκοπος τον οποίο είχε δει να βγαίνει από την Οικία Έλβρεθ, τη βραδιά που η Αρχόντισσα Ρικέλθη τού είχε ζητήσει να παρακολουθήσει το συγκεκριμένο μέρος.

Αλλά υπήρχε και κάτι άλλο αξιοσημείωτο: Ο άντρας με τα φανταχτερά άμφια και το διάδημα είχε μαύρα, κοντοκουρεμένα μαλλιά, μούσι, και μουστάκι.

Είχα δει το Χέρι εκείνη τη νύχτα! συνειδητοποίησε ο Ζάνμελ. *Το Χέρι!*

«Ο ΑΠΕΘΑΝΤΟΣ!» αντήχησε μια βροντερή φωνή (η φωνή του προηγούμενου ιερέα, μάλλον) πίσω από τη σκηνή.

Ορισμένοι παρευρισκόμενοι έβγαλαν αλαλαγμούς· κάποιοι άλλοι φώναξαν: «Ο Απέθαντος! Ο Απέθαντος! Ο Απέεεεθαντοοοοος!»

«Καλησπέρα από τον Κόσμο των Νεκρών!» αποκρίθηκε το Χέρι, και οι φωνές από κάτω του δυνάμωσαν. «Ο οποίος είναι γκριζος και βαρετός –σε αντίθεση με την αποψινή μας αίθουσα, ελπίζω.» Κι άλλες κραυγές. «Ευφραίνομαι, και ο Κύριός μας ευφραίνεται εξίσου και περισσότερο!»

Ο Ζάνμελ αναλογίστηκε αν ετούτη ήταν η κατάλληλη στιγμή για να τραβήξει τις βαλλίστρες του και να ρίξει στο Χέρι... *Να δούμε, τελικά, πόσο πραγματικά απέθαντος είναι...* Όμως, αν σκότωνε τον Αρχιερέα, αμφέβαλε ότι θα έβγαινε από εδώ μέσα ζωντανός· και, όσο και να μην τον ένοιαζε για τη ζωή του, δεν είχε σκοπό ν'αυτοκτονήσει από τώρα.

Το Χέρι περίμενε οι κραυγές και οι αλαλαγμοί να πάψουν κάπως και, μετά, είπε: «Απόψε, κάνω ετούτη την ειδική παρουσία σε τούτη την ειδική τελετή για να ευχαριστήσω, προσωπικά, όσους έχουν ενισχύσει τον Ιερό μας Ναό με τα χρήματα και τις πράξεις τους. Η νύχτα αυτή είναι για εσάς! Για όλους εσάς!» Κραυγές και αλαλαγμοί.

«Ο Κύριός μας ευφραίνεται από τις προσφορές σας, και με προστάζει να σας προσφέρω τέρπη ως το πρωί, είτε αποδειχτεί ανήλιαγο είτε μη!»

Φόρεσε πάλι το νεκρικό του προσωπίδιο και στράφηκε, βαδίζοντας προς το βάθος της σκηνής, ενώ οι Χορεύτριες σηκώνονταν. Ο Αρχιερέας έπιασε μία απ'αυτές από τα μαλλιά και την τράβηξε μαζί του, καθώς εκείνη γελούσε. Την ξάπλωσε ανάσκελα, στο βάθος της σκηνής, κι άρχισε να ερωτοτροπεί μαζί της, ενώ οι άλλες είχαν ήδη ξεκινησει τον τρελό τους χορό, αλλά με αργότερους ρυθμούς από προηγούμενως.

Η μουσική δυνάμωσε· όμως κι αυτή όχι τόσο πολύ όσο πριν.

Ο Ζάνμελ ήπιε μια γουλιά από το κρασί του, νιώθοντας το ναρκωτικό μέσα να τον επηρεάζει λιγάκι. Αισθανόταν ευθυμία και το σώμα του ανάλαφρο. Και τούτη ήταν μόνο η τρίτη γουλιά που είχε πει!

Αυτό δεν είναι καλό σημάδι. Αν είχα τον Χέντραμ τώρα μαζί μου—

«Ποιο είναι το όνομά σου, λοιπόν, Ωθράγκος;»

Ο Ζάνμελ στράφηκε στη μελανόδερμη Ρουζβάνη που ακόμα στεκόταν πλάι του. «Ποιο είναι το δικό σου όνομα;»

«Εγώ ρώτησα πρώτη.»

«Έχει σημασία;»

«Ονομάζομαι Αϊλρέηκ.»

«Ζάνμελ,» συστήθηκε εκείνος, αναρωτούμενος αν η Ρουζβάνη τού έλεγε αλήθεια. Το Αϊλρέηκ τού φαινόταν πολύ παράξενο για θηλυκό όνομα...

«Είσαι από εδώ, Ζάνμελ; Από τη Νουάλβορ;»

«Όχι. Είμαι περιπλανώμενος.»

«Παράξενο αυτό. Σπάνια οι περιπλανώμενοι είναι μνημένοι.»

Έπρεπε να προσέχει τι έλεγε! «Είμαι από τους σπάνιους, τότε. Κι εσύ; Μη μου πεις ότι εσύ είσαι από εδώ;» Εκτός από το γεγονός ότι η γυναίκα ήταν Ρουζβάνη, πρέπει να ήταν και Νότια Ρουζβάνη, αν έκρινε κανείς από το μαύρο της δέρμα.

«Εμπόρισσα είμαι,» εξήγησε η Αϊλρέηκ. «Το Χέρι— ο Αρχιερέας βρίσκει χρήσιμα αυτά που του φέρνω.»

«Γνωρίζεις τον Αρχιερέα;»

Η Αϊλρέηκ γέλασε κι έκανε μια περιστροφή, υψώνοντας το φίδι της, το οποίο πέταξε τη γλώσσα του δυο-τρεις φορές. «Όλοι ξαφνιάζονται! Όλοι!»

«Δε θα έπρεπε;» ρώτησε ο Ζάνμελ, ανασηκώνοντας ένα φρύνδι.

«Δεν αντιλέγω.» Η Αϊλρέηκ τράβηξε την κορδέλα από τα μαλλιά του και την τύλιξε γύρω απ'το φίδι της.

«Τι φέρνεις από τα μέρη σου, λοιπόν;» ρώτησε ο Ζάνμελ.

«Μυρωδιές, γεύσεις... δηλητήρια.» Γέλασε. «Διάφορα πράγματα.

»Τώρα, όμως, θέλω κάτι να πιω!» Απομακρύνθηκε, και ο Ζάνμελ – που του είχε κινήσει την περιέργεια– την ακολούθησε μέσα στον κόσμο, ο οποίος συμμετείχε σε ό,τι λογής δραστηριότητες μπορούσε κανείς να φανταστεί.

Η Αϊλρέηκ σταμάτησε μπροστά σ'έναν άντρα που μοίραζε ποτά, και πήρε ένα για τον εαυτό της κι ένα για τον Ζάνμελ.

«Ανάμιξέ το με το κρασί,» είπε η Ρουζβάνη στον δολοφόνο. «Ταιριάζει.»

Ήταν ένα ύποπτο πράσινο υγρό.

Υπάρχει περίπτωση να προσπαθεί να με δηλητηριάσει; αναρωτήθηκε ο Ζάνμελ, ή να με ναρκώσει; Αλλά γιατί να το έκανε αυτό; Εκτός αν μ'έχει καταλάβει: αν έχει καταλάβει ότι δεν είμαι πραγματικός μνημένος...

Άδειασε ένα μέρος του κρασιού του μέσα στο καινούργιο ποτήρι, και άφησε το υπόλοιπο επάνω στον δίσκο του άντρα που μοίραζε τα ποτά.

Η Αϊλρέηκ έβαλε το δάχτυλό της μέσα στο μίγμα του Ζάνμελ και το ανακάτεψε. Ύστερα, έφερε την άκρη του ποτηριού στα χείλη της και ήπιε μια όχι και τόσο μικρή γουλιά.

«Καλό,» είπε. «Ξέρεις από ποτά;»

«Τα δηλητήρια είναι η ειδικότητά μου,» απάντησε ο Ζάνμελ, πίνοντας κι εκείνος. Το υγρό γέμισε το στόμα του με μια έντονη γεύση που τον έκανε να νομίζει ότι, ξαφνικά, η αναπνοή του είχε ανοίξει υπερβολικά: ύστερα, καθώς το ποτό γλίστρησε στο λαιμό του, του έδωσε την εντύπωση ότι δε γλιστρούσε μονάχα προς τα κάτω, αλλά απλωνόταν προς κάθε κατεύθυνση, επηρεάζοντας όλο του το σώμα, φλογίζοντάς το.

Η Αϊλρέηκ μειδίασε, γελώντας λαρυγγωδώς. Τώρα βρισκόταν πολύ κοντά του· ο Ζάνμελ μπορούσε να αισθανθεί τα στήθη της επάνω του, τα γόνατά της ν'ακουμπάνε τις κνήμες του, το φίδι της να τυλίγεται γύρω από το αριστερό του χέρι· και η οσμή της ήταν εξωτική και μεθυστική: αναμφίβολα, φορούσε κάποιο από τα αρώματα που εμπορευόταν –κάτι που δε θύμιζε τίποτα γνωστό σ'εκείνον...

Κεφάλαιο 11

Στον Πάγο και στο Χιόνι

Όταν η Ρικνάβαθ συνήθισε, κάπως, την κατάσταση της, προσπάθησε να στρέψει το «βλέμμα» της στη Βόρεια Βάλγκριθμωρ και στην Αυτοκρατορία των Καρμώζ. Στο Βασίλειο Άζμαρκωθ, την ιδιαίτερή της πατρίδα...

Σχετικά εύκολα, βρέθηκε στις παγωμένες εκτάσεις, και έτρεξε πάνω από χιονισμένες οροσειρές και κρυσταλλωμένους ποταμούς, με ταχύτητα που τη ζάλιζε· μέχρι που έφτασε στη Νόλγκεβραθ, κι εκεί σταμάτησε και προσπάθησε να εστιάσει τη ματιά της σε μια εικόνα, πράγμα το οποίο βρήκε αρκετά δύσκολο, καθώς της δινόταν η εντύπωση ότι έπρεπε να προλάβει να κοιτάξει μέσα από ένα παράθυρο που, συνεχώς, απομακρυνόταν από εκείνη και, μάλιστα, πολύ γρήγορα. Η Ρικνάβαθ υπέθεσε ότι τούτο πρέπει να οφειλόταν στη χρονική διαφορά που είχαν οι Αρχέτοποι από την υπόλοιπη Κουαλανάρα. Ωστόσο, πάλεψε να κοιτάξει από εκείνο το παράθυρο χωρίς η όρασή της να είναι θολή· πάλεψε εναντία στο Χρόνο, και, στην αρχή, έκρινε την αντίστασή του μεγάλη· ύστερα, όμως, την υπερνίκησε, σαν ένα φράγμα να έπεσε. Και η εικόνα σταθεροποιήθηκε εμπρός της· η Ρικνάβαθ ατένιζε τώρα τις επάλξεις της πρωτεύουσας του Άζμαρκωθ.

Αισθάνθηκε αγαλλίαση. Αν είχε μάτια, δάκρυα θα έτρεχαν στα μάγουλά της. Μετά από τόσα χρόνια, ξανάβλεπε την πατρίδα της...

Τι σήμαινε, όμως, τούτο; Αυτή δεν ήταν η σημαία του Άζμαρκωθ που αντίκριζε! Ήταν ο Σιδηρούς Ιχθύς, το σύμβολο του Ένμερακ και της Βασίλισσας Φέρνταναθ, η οποία την είχε καταδιώξει επειδή, όπως υποστήριζε, η Ρικνάβαθ είχε δολοφονήσει το γιο της, Πρίγκιπα Hάρμωκ... ένα έγκλημα που, φυσικά, εκείνη δεν είχε διαπράξει. Η φύση της δεν ήταν τέτοια, και δεν είχε και λόγο να το κάνει. Όμως το σώμα της –ή αυτό που κρυβόταν μέσα του· η ίδια δύναμη που την έκανε να βλέπει οράματα και να βασανίζεται από θεούς και δαίμονες– την πρόδιδε κάθε φορά που πλάγιαζε με άντρα, και τον σκότωνε...

Η Ρικνάβαθ παραμέρισε όλα τούτα από το νου της, και επικεντρώθηκε στον Σιδηρούν Ιχθύ στις επάλξεις των τειχών της Νόλγκεβραθ. *Αδύνατον!* σκέφτηκε. *Πρέπει να γίνει κάποιο λάθος. Μήπως, πήγα στην Ένμερακ, την πρωτεύουσα του Βασιλείου Ένμερακ, αντί στην πατρίδα μου;* Όμως αυτό αποκλείεται, γιατί η Ένμερακ ήταν λιμάνι, ενώ η Νόλγκεβραθ όχι. Κι επιπλέον, δεν υπήρχε ποτέ περίπτωση η Ρικνάβαθ να μπέρδευε κάποια άλλη πόλη με τη δική της.

Επομένως, τούτο μπορούσε να σημαίνει μονάχα ένα πράγμα: Το Άζμαρκωθ είχε κατακτηθεί από το Ένμερακ. Η Βασίλισσα Φέρνταναθ, εξοργισμένη από το θάνατο του γιου της, είχε εισβάλει... *εξαιτίας μου.*

Η Ρικνάβαθ αισθάνθηκε να την πνίγει ένα δυνατό συναίσθημα ανάμικτης οργής και λύπης, και κραύγασε, χωρίς να έχει στόμα. Κραύγασε, μέχρι που δεν μπορούσε ν'αντέξει να κραυγάζει άλλο. Και τότε, εστίασε πάλι το βλέμμα της στην Νόλγκεβραθ και διείσδυσε στην πόλη, αόρατη σαν τον άνεμο, ή ίσως ακόμα πιο αόρατη. Και κατευθύνθηκε στο παλάτι, αναζητώντας την οικογένειά της. Στη βασιλική αίθουσα, όμως, βρήκε έναν άλλο άντρα να κάθεται στον Σμιλοδόντινο Θρόνο: έναν άντρα που κάτι της θύμιζε.

Ο Δούκας Κάλθενμωτ... Μας πρόδωσε, και συμμαχίσε με τη Φέρνταναθ!

Οι σύμβουλοι είχαν αλλάξει, επίσης· όχι όλοι, όμως: ορισμένοι παρέμεναν ίδιοι. Είχαν κι αυτοί προδώσει τον πατέρα της, ή είχαν αναγκαστεί να υποκύψουν λόγω των περιστάσεων;

Και πού ήταν τώρα ο Θέναρτωρ; Πού ήταν η υπόλοιπη οικογένειά της;

Πού είναι η οικογένειά μου; φώναξε, εξοργισμένη. *Πού είναι;*

Και ο Δούκας Κάλθενμωτ σηκώθηκε, απότομα, απ'τον Σμιλοδόντινο Θρόνο και κοίταξε τριγύρω, μ'αγριεμένη όψη στο γενειοφόρο του πρόσωπο. Τα μάτια του είχαν γουρλώσει. «Ποιος ούρλιαξε έτσι;» είπε στους συμβούλους του. Εκείνοι τον ατένισαν παραξενεμένοι.

«Τι εννοείτε, Βασιλιά μου;» ρώτησε μία, την οποία η Ρικνάβαθ δε γνώριζε.

Με άκουσε... Μίλησα και με άκουσε.

Προσπάθησε να το ξανακάνει.

—*Πού είναι ο Βασιληάς Θέναρτωρ, ελεεινέ προδότη;*—ρώτησε τον Δούκα, κάνοντας τη φωνή της δυνατή και απειλητική.

Ο Κάλθενμωτ κραύγασε άναρθρα, και παραπάτησε· παραλίγο να πέσει από τα σκαλιά του βάθρου του θρόνου. «Ποιος το είπε αυτό;» γκάρισε. «*Ποιος το είπε αυτό;*»

Οι σύμβουλοί του, καθώς και οι στρατιώτες κι οι υπηρέτες της αίθουσας, τον ατένιζαν με έκδηλη περιέργεια στα πρόσωπά τους, σαν ν'αναρωτιόνταν αν είχε τρελαθεί.

—*Πού είναι ο Βασιληάς Θέναρτωρ και η οικογένειά του;*—επανέλαβε την ερώτησή της η Ρικνάβαθ—*Απάντησέ μου, αλλιώς μεγάλο κακό θα σε βρει. Θα κρυσταλλώσεις για πάντα!*—

«Ποια... ποια είσαι;» ψέλλισε ο Δούκας, κοιτάζοντας την οροφή της αίθουσας.

—*ΑΠΑΝΤΗΣΕ ΜΟΥ!*—πρόσταξε η Ρικνάβαθ.

«Στα μουντρούμια, στα μουντρούμια είναι... Σε παρακαλώ... ποια είσαι; Δεν έχω προσβάλει καμία θεά, ποτέ στη ζωή μου...»

Ένας σύμβουλος ζύγωσε το Κάλθενμωτ και άγγιξε τους ώμους του. «Μεγαλειότητα—»

Η Ρικνάβαθ δεν άκουσε τα υπόλοιπα, γιατί έφυγε αμέσως από τη βασιλική αίθουσα, κατεβαίνοντας τις σκάλες για τα μουντρούμια, περνώντας αθέατη ανάμεσα από φρουρούς και μέσα από πόρτες· τίποτα δεν αποτελούσε πλέον εμπόδιο για εκείνη. Αν ήθελε, μπορούσε να καταδυθεί μέχρι την ψυχή κάποιου και να ξαναβγεί, για να πετάξει στους αιθέρες, ή να ταξιδέψει στους περίπλοκους Αρχέτοπους, στα σπλάχνα της Κουαλανάρα.

Τον πατέρα της τον βρήκε κλειδωμένο σ'ένα σκοτεινό κελί, κουκουλωμένο μέσα σε μια κουβέρτα και κουλουριασμένο από το κρύο. Η άλλοτε εντυπωσιακή του μορφή τώρα ήταν αξιοθρήνητη, και η Ρικνάβαθ θα έκλαιγε για δεύτερη φορά, αν είχε μάτια. Για μια στιγμή, ήταν έτοιμη να του μιλήσει, να τον παρηγορήσει όσο μπορούσε, να διώξει λίγο από τον πόνο μέσα της και λίγο από τον πόνο μέσα του· όμως δεν το έκανε, γιατί σκέφτηκε πως, στην κατάσταση που βρισκόταν, ο Βασιληάς Θέναρτωρ θα νόμιζε ότι είχε τρελαθεί και άκουγε τη φωνή της κόρης του. Έτσι, η Ρικνάβαθ θρήνησε σιωπηλά, χωρίς να τον πλησιάσει.

Και απομακρύνθηκε, ψάχνοντας τα μπουντρούμια για την υπόλοιπή της οικογένεια. Μα δε βρήκε πουθενά ούτε τη μητέρα ούτε τα αδέρφια της. Δεν ήταν εδώ...

Έτσι, εγκατέλειψε τις φυλακές και, περνώντας μέσα από το έδαφος και μέσα από τείχους, έφτασε πάλι στην αίθουσα του θρόνου, όπου ο Δούκας Κάλθενμωτ καθόταν σ'ένα τραπέζι και έπινε κρασί, περιτοιχισμένος από τους συμβουλάτορές του.

«Θέλετε να ειδοποιήσουμε τους ιερείς του Παγογέρακα, Δούκα μου;» ρωτούσε, εκείνη τη στιγμή, ένας απ'αυτούς. «Προφανώς, σας επισκέφτηκε κάποιο μοχθηρό πνεύμα.»

—*Μου είπες ΨΕΜΑΤΑ!*—φώναξε η Ρικνάβαθ, και είδε έναν δυνατό αέρα να φυσά μέσα στην αίθουσα, παρασέρνοντας χαρτιά και ανατρέποντας ποτήρια, χύνοντας το περιεχόμενό τους στο τραπεζομάντιλο και στέλνοντάς τα να κατρακυλήσουν στο πάτωμα. *Εγώ το έκανα αυτό;*

Οι συμβουλάτορες και ο Βασιλιάς —ο *Σφετεριστής*— είχαν σηκωθεί από τις θέσεις τους, κατατρομαγμένοι· μάλλον, όλοι τους την είχαν ακούσει. *Πρέπει να μάθω να ελέγχω καλύτερα τον εαυτό μου...* Δεν είχε ιδέα πώς είχε μιλήσει σε όλους, ενώ πριν μόνο στον Κάλθενμωτ.

«Τι θέλεις από μένα;» ούρλιαξε ο προδότης.

—*Την αλήθεια! Στα μπουντρούμια βρίσκεται μόνο ο Βασιλιάς Θέναρτωρ. Πού είναι η οικογένειά του;*—

«Τι είσαι; Φάντασμα;» ρώτησε ένας σύμβουλος.

—*ΗΣΥΧΙΑ!*—βρόντησε η Ρικνάβαθ—*Κάλθενμωτ, πού βρίσκεται η οικογένεια του Βασιλιά Θέναρτωρ; Απάντησέ μου, τώρα!*—

«Η γυναίκα του είναι νεκρή,» αποκρίθηκε ο προδότης. «Οι δυο του γιοι επίσης. Η κόρη του, η Σικρέβαθ, βρίσκεται στο Ένμερακ· η Βασίλισσα Φέρνταναθ μού τη ζήτησε. Η άλλη του κόρη, η Ρικνάβαθ, χάθηκε, προτού εκείνος εκθρονιστεί· κανείς δεν ξέρει πού είναι. Άσε με τώρα σε ησυχία!»

Ο Κάλθενμωτ μίλησε σαν χείμαρρος, έτσι τρομαγμένος όπως ήταν, αλλά τα λόγια του χτύπησαν τη Ρικνάβαθ σαν σφυριά. Η μητέρα της ήταν νεκρή... Ο Σαρνταμώθ και ο Καρντέμων ήταν νεκροί... Η αδελφή της —η μικρή της αδελφή— ήταν αιχμάλωτη της Βασίλισσας Φέρνταναθ... ενώ ο πατέρας της σάπιζε στα παγερά υπόγεια του παλατιού της Νόλγκεβαθ.

Καθώς αυτός ο εφιάλτης καταστάλαζε μέσα στο νου της, η Ρικνάβαθ αισθανόταν όλο της το είναι παγωμένο. Μια παγερή φλόγα φούντωνε και φούντωνε και φούντωνε εντός της, μέχρι που εξερράγη, και εκείνη ούρλιαξε, βγάζοντας την οργή της επάνω στην αίθουσα του θρόνου και στους εκεί παρευρισκόμενους. Ο άνεμος που σηκώθηκε ήταν δυνατότερος από τον προηγούμενο, στέλνοντας χαρτιά σε κάθε μεριά του δωματίου και ανατρέποντας καρέκλες, ρίχνοντας ακόμα και ορισμένους ανθρώπους στο πάτωμα. Κραυγές τρόμου και πανικού αντηχούσαν πανταχόθεν.

Η Ρικνάβαθ ήθελε ν'απλώσει τα χέρια της και ν'αρπάξει τον Κάλθενωτ από το κεφάλι, να τον διαλύσει! Όμως, παρά τις προσπάθειες και τη μάνητά της, δεν μπορούσε να τον αγγίξει. Δεν μπορούσε να επηρεάσει περισσότερο την Κουαλανάρα. Μπορούσε μόνο να κοιτάζει...

Και, ουρλιάζοντας, εγκατέλειψε την αίθουσα και υψώθηκε στους αιθέρες, πάνω από το Βασίλειο Άζμαρκωθ, πάνω από την Αυτοκρατορία των Καρμώζ.

Όταν η οργή της καταλάγιασε, ως ένα βαθμό, ένα μονάχα όνομα υπήρχε στο μυαλό της: *Ένμερακ*. Έτσι, έστρεψε το βλέμμα της προς τη συγκεκριμένη χώρα, η οποία βρισκόταν βόρεια της δικής της, μετά από τα βουνά και κοντά στη θάλασσα· και πήγε εκεί, ταξιδεύοντας επάνω στις χιονισμένες της πεδιάδες και ακολουθώντας τον παγωμένο ποταμό Όλντρανκωρ, που οδηγούσε στην πρωτεύουσα του Βασιλείου.

Η Ρικνάβαθ δεν είχε ποτέ ξανά βρεθεί στην Ένμερακ, μα, μόλις έφτασε, δεν είχε καμία αμφιβολία για το ποια ήταν η πόλη εμπρός της· γιατί, κατά πρώτον, ήταν λιμάνι· κατά δεύτερον, απλωνόταν κι απ'τις δύο μεριές του ποταμού (όπως την είχε δει στους χάρτες, μικρή)· και, κατά τρίτον, έμοιαζε πλούσια, ακριβώς όπως έλεγαν οι φήμες και τα ιστορικά βιβλία γι'αυτήν. Επίσης, στη βόρειά της άκρη, επάνω σ'έναν πελώριο βράχο, ορθωνόταν ένα παλάτι: το παλάτι της Βασίλισσας Φέρνταναθ, που ονομαζόταν «το Παλάτι του Βράχου».

Όχι, η Ρικνάβαθ αποκλείεται να είχε έρθει σε λάθος μέρος. Βρισκόταν στην πρωτεύουσα του Βασιλείου της γυναίκας που την ήθελε νεκρή και η οποία είχε καταστρέψει την πατρίδα της και την οικογένε-

νεία της, επειδή δεν μπορούσε να βρει εκείνη. Ω, πόσο ήθελε να κάνει τη Βασίλισσα Φέρνταναθ να πληρώσει!

Μπήκε στο παλάτι από την κεντρική είσοδο, περνώντας ανάμεσα από τους φρουρούς· διέσχισε τον μεγάλο κήπο –ο οποίος ήταν πανέμορφος, όφειλε να παραδεχτεί– και διάβηκε το κατώφλι του κεντρικού οικοδομήματος, για να βρεθεί σ'έναν πλατύ, μακρύ διάδρομο, στρωμένο με χαλιά και στολισμένο, δεξιά κι αριστερά, με αγάλματα και πίνακες. Χωρίς να δώσει πολλή σημασία στη διακόσμηση γύρω της, αναζήτησε τη βασιλική αίθουσα και τη βρήκε σχεδόν αμέσως.

Αντίκρισε ένα μεγάλο δωμάτιο –ίσως λίγο μεγαλύτερο από αυτό στο δικό της παλάτι–, στηριζόμενο σε έξι κίονες, το οποίο είχε γύρω-γύρω παράθυρα από καθαρό κρύσταλλο, έτσι που μπορούσε κανείς ν'ατενίζει προς όλες τις κατευθύνσεις: και, είτε κοίταζε την παγωμένη θάλασσα, είτε την πόλη, είτε πέρα απ'αυτήν, τις χιονισμένες εκτάσεις, η θέα ήταν πανοραμική και μαγευτική. Στο πέρας της αίθουσας, βρισκόταν ο Θρόνος της Θάλασσας: ένα κάθισμα καμωμένο από παγόξυλο και λαξεμένο στη μορφή κυμάτων, θαλάσσιων ερπετών, και ψαριών: το οποίο, αυτή τη στιγμή, ήταν άδειο· κανείς δεν καθόταν εκεί. Στο μεγάλο τραπέζι της αίθουσας, όμως, γινόταν μια συγκέντρωση, και στην κορυφή του βρισκόταν μια γυναίκα, ντυμένη με φόρεμα ακριβού δέρματος και γούνας. Τα μαλλιά της ήταν χτενισμένα και πιασμένα έτσι ώστε να σχηματίζουν έναν κώνο από δαχτυλίδια πάνω απ'το κεφάλι της. Από τ'αφτιά της κρέμονταν μακριά σκουλαρίκια, ενώ τα χείλη, τα μάτια, και τα μάγουλά της ήταν πολύ έντονα βαμμένα. Η Βασίλισσα Φέρνταναθ· δεν μπορεί να ήταν άλλη...

Η Ρικνάβαθ είχε μπροστά της τη γυναίκα που της είχε προκαλέσει το μεγαλύτερο κακό· που την είχε, ουσιαστικά, εξορίσει από το Βασίλειό της· που είχε αιχμαλωτίσει το θείο της, Ράναρωμ, ο οποίος ήταν κάποτε βασιλικός διπλωμάτης και είχε αναπτύξει σχέσεις με το Ένμερακ· που είχε σκοτώσει τη μητέρα και τους αδελφούς της· που είχε ρίξει τον πατέρα της στα κελιά του ίδιου του του παλατιού· που κρατούσε την αδελφή της εδώ, στο δικό της παλάτι...

Η Ρικνάβαθ ήθελε πάλι να ουρλιάξει και να τρομάξει τους πάντες μέσα στην αίθουσα, να κάνει τις καρδιές τους να σταματήσουν από

τρόμο· να τους κάνει να πεθάνουν! Μα κάτι –ίσως η ματαιότητα του όλου εγχειρήματος, ίσως αυτό που άκουσε να βγαίνει από τα χείλη της Φέρνταναθ– τη σταμάτησε.

«Δηλαδή, δεν έχετε κανένα σημάδι, *καμία* ιδέα, για το πού μπορεί να πήγε η σαύρα;» έλεγε η Βασίλισσα του Ένμερακ, μοιάζοντας εκνευρισμένη.

Μια άλλη γυναίκα –ξανθιά, με τόσο γαλανά μάτια που έμοιαζαν λευκά– κούνησε το κεφάλι. «Καμία, Βασίλισσά μου. Δεν είναι και πολύ εύκολο να εντοπίσει κανείς ένα ερπετό...»

Σαύρα; Ερπετό; Μα τι έλεγαν; Η Ρικνάβαθ ήταν βέβαιη ότι κυριολεκτούσαν· δεν έβριζαν κάποιον.

Η Φέρνταναθ αναστέναξε, κι ακούμπησε το μάγουλο στη δεξιά της παλάμη.

«Μη στενοχωριέσαι, αγαπημένη μου,» είπε ένας άντρας ο οποίος καθόταν δίπλα της. «Ίσως να επιστρέψει.»

«Μα, εγώ τον χρειάζομαι τώρα!» διαμαρτυρήθηκε η Φέρνταναθ. «Θέλω να μου πει γιατί χάθηκε ο ήλιος.»

Ο ήλιος είχε χαθεί; Και πάλι, η Ρικνάβαθ είχε την εντύπωση πως η Βασίλισσα κυριολεκτούσε...

«Οι αστρονόμοι δεν ξέρουν, οι ιερείς δεν ξέρουν· ποιος θα μου πει;» συνέχισε η Φέρνταναθ. «Το φαινόμενο δεν είναι καθόλου συνηθισμένο. Είναι τελείως παράξενο.»

«Απορώ, πάντως, γιατί η σαύρα έφυγε μόλις ο ήλιος εξαφανίστηκε από τον ουρανό...» είπε ένας ευτραφής άντρας, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα και μπλέκοντας τα δάχτυλα των χεριών του.

Η σαύρα... Η Ρικνάβαθ θυμήθηκε μια σαύρα που είχε δει στα οράματά της. Γ΄αυτήν μιλούσαν;

«Τούτο δεν μπορεί να μας το απαντήσει κανένας,» αποκρίθηκε η Φέρνταναθ. «Εκτός από την ίδια τη σαύρα. Αλλά πρέπει, πρώτα, να τη βρούμε.» Κάρφωσε το βλέμμα της στην ξανθιά γυναίκα με τα γαλανά μάτια.

«Προσπαθώ, Βασίλισσά μου,» είπε εκείνη. «Προσπαθώ...»

«Να προσπαθήσεις περισσότερο!» σφύριξε η Φέρνταναθ. «Γιατί πολύ φοβάμαι ότι πρόκειται για απαγωγή.»

«Από ποιον, αν επιτρέπεται, Βασίλισσά μου;» ρώτησε ο ευτραφής άντρας.

«Από τον Αυτοκράτορα, ο οποίος πρόσφατα είχε μάθει ότι έχω μια σαύρα που μου λέει το μέλλον.»

«Αν την έχει ο Αυτοκράτορας, δεν μπορούμε να κάνουμε και πολλά, για να την πάρουμε πίσω, Βασίλισσά μου,» είπε η γυναίκα με τα ξανθά μαλλιά.

«Δε ζήτησα τη γνώμη σου, Σαπράνταν!» αντιγύρισε η Φέρνταναθ, χτυπώντας τη γροθιά της στο τραπέζι. «Ζήτησα να μου βρεις τη σαύρα!»

«Κι αυτό θα κάνω, Μεγαλειοτάτη...»

«Ακόμα περιμένω.»

Μια σαύρα που λέει το μέλλον... σκέφτηκε η Ρικνάβαθ. Ο Νουτκάλι δεν είναι· ο Φανλαγκόθ δεν είναι. Άρα, είναι ο πατέρας τους, ο Λιζναγκάρ... ο οποίος, μάλιστα, της είχε υποσχεθεί πως, αν ακολουθούσε τις διαταγές του, θα την έκανε Αυτοκράτειρα των Καρμώζ. Ναι, ο Λιζναγκάρ βρισκόταν εδώ, μεταμορφωμένος σε σαύρα! Και βοηθούσε τη Βασίλισσα Φέρνταναθ... τη γυναίκα που μισώ περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο. Τη γυναίκα που μου κατέστρεψε τη ζωή.

Και μετά, ο Λιζναγκάρ μου ζητούσε να συμμαχήσω μαζί του!

Χίλιες κατάρες επάνω σ'όλους τους ελεεινούς Ράζλερ! Ο ένας είναι χειρότερος απ'τον άλλο.

Η Ρικνάβαθ δεν παρακολουθούσε πλέον τη συζήτηση της Βασίλισσας του Ένμερακ με τους συμβούλους της, καθώς σκέψεις είχαν πλημμυρίσει το νου της. Θυμήθηκε, όμως, τη Σιγκρέβαθ και επανήλθε στην πραγματικότητα. Έπρεπε να μάθει πού βρισκόταν η μικρή της αδελφή· έπρεπε να μάθει αν ήταν καλά.

Επικεντρώθηκε στη Φερντάναθ, και προσπάθησε να μιλήσει μόνο σ'αυτήν.

—Πού βρίσκεται η Σιγκρέβαθ φερντ Μάθλοκωρ, η κόρη του Βασιλιά Θέναρτωρ;—

Η Βασίλισσα του Ένμερακ πάγωσε, ενώ οι υπόλοιποι γύρω από το τραπέζι εξακολουθούσαν να μιλάνε. *Ωραία. Τα κατάφερα· επικοινωνώ μόνο μ'αυτήν.*

—Απάντησέ μου, άθλια σκύλα! αλλιώς μεγάλο κακό θα βρει εσένα και το παλάτι σου!—

—Ποια είσαι;—

Ὡστε η Φέρνταναθ ἤξερε να απαντάει τηλεπαθητικά. Πράγμα ὄχι παράξενο, αφοῦ επικοινωνοῦσε με τον Λιζναγκάρ.

—Θα μάθεις το ὄνομά μου, αργά ἢ γρήγορα—αποκρίθηκε η Ρικνάβαθ—αλλά, πρώτα, θα σ'αφήσω να μαντέψεις. Και, ὅσο μαντεύεις, απάντησέ μου: Πού ἔχεις τη Σιγκρέβαθ φερντ Μάθλοκωρ, την κόρη του Βασιληά Θέναρτωρ, του οποίου την υπόλοιπη οικογένεια δολοφόνησες;—

—Δε σου λέω τίποτα, μέχρι να μάθω ποια είσαι!—

Ὡστε η Βασίλισσα ἤθελε να κάνει τη σκληρή!

Ο σύζυγός της —η Ρικνάβαθ δε μπορούσε τώρα να θυμηθεῖ τ'ὄνομα του, αν και το ἤξερε· το εἶχε ακούσει, παλιά— ἄγγιξε το δεξί της χέρι, ψιθυρίζοντάς της: «Τι εἶναι, Φέρνταναθ; Τι ἔχεις; Εἶσαι χλομή...»

«Σςς,» του ἔκανε εκείνη, βάζοντας ἓνα δάχτυλο μπροστά στα χεῖλη της.

—Θα μου απαντήσεις, ΤΩΡΑ!—φώναξε η Ρικνάβαθ μέσα στο μυαλό της Βασίλισσας, και αέρας ἄρχισε να σηκώνεται μέσα στην αἴθουσα, παίρνοντας μερικά χαρτιά και κάνοντας τους συμβούλους, τους φρουρούς, και τους υπηρέτες να κοιτάζουν γύρω-γύρω, ψάχνοντας να βρουν το ανοιχτό παράθυρο ἀπ'το ὁποῖο εἶχε ἔρθει ο ξαφνικός ἄνεμος.

—Ὅχι—αποκρίθηκε η Φέρνταναθ—Δε σου λέω τίποτα, μέχρι να μου πεις ποια είσαι και πώς τολμάς να μου απευθύνεσαι τοιουτοτρόπως!—

—Θέλεις, λοιπόν, να παίξουμε ἔτσι, σκρόφα;—γρύλισε η Ρικνάβαθ—Ἐτσι θα παίξουμε· και στο τέλος, θα μου απαντήσεις. Να θυμάσαι την ημέρα και την ὥρα που σ'το υποσχέθηκα αυτό!—

—Ποια είσαι;—απαίτησε η Βασίλισσα.

Η Ρικνάβαθ δεν αποκρίθηκε.

—Ποια είσαι;—

Πάλι δε μίλησε. Ἄστη να κρυσταλλώσει ἀπ'το θυμό της. Θα πάρω την απάντησή μου με γλυκύτερο τρόπο ἀπ'ὅ,τι σκόπευα...

—Ποια είσαι; Ἐχεις καμία σχέση με τη σαύρα; Μίλα μου! Μίλα μου!—

Η Ρικνάβαθ γέλασε μόνο.

Η Φέρνταναθ κοπάνησε το χέρι της στην επιφάνεια του τραπεζιού και σηκώθηκε, εξοργισμένη. Οι σύμβουλοι και ο σύζυγός της την κοίταζαν με απορία, καθώς απομακρυνόταν, βγαίνοντας από την αίθουσα.

Αυτό θα αποδειχτεί διασκεδαστικό, σκέφτηκε η Ρικνάβαθ. Πολύ διασκεδαστικό...!

Κεφάλαιο 12

Η Πολιορκία της Έρλεν

Υστερα από τόσα βάσανα, ύστερα από τόσες περιπέτειες, επέστρεψα εκεί από όπου ξεκίνησα. Και είμαι διαφορετική γυναίκα τώρα.

Η Νίθρα καθόταν στη σέλα του αλόγου της, καθώς το στράτευμα του Έπαρχου Τάκμιν στρατοπέδευε έξω από τα τείχη της Έρλεν. Οι μαχητές είχαν περικυκλώσει την πρωτεύουσα του Νούφρεκ, βρισκόμενοι σε απόσταση ασφαλείας από τα τείχη. Ένα μέρος τους είχε διασχίσει τον ποταμό Σάριφναν, για να περάσουν στη νότιά του μεριά και να αποκλείσουν και τη νότια πύλη της πόλης. Τη δεύτερη πύλη που ο Τάκμιν θα ζητούσε από τη Νίθρα να ρίξει, με τη δύναμη του Κοσμικού Κελεύσματος. Η πρώτη θα ήταν η δυτική πύλη, η οποία τώρα βρισκόταν αντίκρυ της· και η Νίθρα δυσανασχετούσε: αναρωτιόταν αν θα κατάφερνε να την καταστρέψει· γιατί, όπως είχε υποθέσει, ο ήλιος δεν είχε παρουσιαστεί σήμερα το πρωί, έτσι το όλο περιβάλλον της θύμιζε Αρχέτοπο. Και δεν είχε ξεχάσει ότι στους Αρχέτοπους το Κοσμικό Κέλευσμα δεν λειτουργούσε...

Επομένως, αισθανόταν ανήσυχη, και φοβισμένη ίσως. Πώς θα το εκλάμβανε ο Τάκμιν, αν του έλεγε ότι, τελικά, δεν μπορούσε να ρίξει τις πύλες της Έρλεν, όπως είχε κάνει στη Βόλγκρεν; Πώς θα το εκλάμβαναν οι ιέρειες της Λιάμνερ Κρωθ; *Μάλλον, εκείνος θα με αποκαλέσει προδότρια, ενώ εκείνες θα πουν ότι έχασα τη Θεϊκή μου Χάρη...*

Έπρεπε να είχα δοκιμάσει το Κοσμικό Κέλευσμα, πριν. Αλλά, ακόμα και τώρα, ίσως να μην είναι αργά.

Η Νίθρα αφίππευσε, και πήρε το αλογό της από τα χαλινάρια. Ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη, που βρίσκονταν έφιπποι εκατέρωθεν της, στράφηκαν να την κοιτάζουν, παραξενεμένοι. Η εργοδότριά τους είχε κινηθεί κάπως απότομα, βιαστικά...

«Τι συμβαίνει;» τη ρώτησε ο Ωθράγκος.

«Θέλω να πάω λίγο στη σκηνή μου, να ξεκουραστώ,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Περίμενε τότε,» της είπε ο Φένταρ· «θα σε συνοδέψουμε. Γιαυτό μας πληρώνεις, άλλωστε.» Ξεκαβάλικεψε, και πήρε κι αυτός τ'άλογό του από τα χαλινάρια.

Η Χρυσοδάκτυλη τον μιμήθηκε, σιωπηλά.

«Πού είναι ο κατάσκοπός σου;» ρώτησε ο Ωθράγκος, καθώς βάδιζαν ανάμεσα στους καταυλιζόμενους στρατιώτες, κατευθυνόμενοι προς το σημείο όπου στήνονταν πάντα οι σκηνές τους· ο σχηματισμός του στρατοπέδου του Τάκμιν έμενε κάθε φορά ίδιος, σε γενικές γραμμές.

«Κατασκοπεύει,» αποκρίθηκε η Νίθρα, μονολεκτικά.

Όταν έφτασαν στη σκηνή της, η οποία είχε μόλις στηθεί, ο Φένταρ είπε: «Θέλεις να σε περιμένουμε απέξω;»

Η Νίθρα τού έδωσε τα ηνία του αλόγου της και ένευσε, παραμερίζοντας την κουρτίνα της εισόδου και περνώντας στο εσωτερικό. Έριξε μια ματιά τριγύρω, μα είδε ότι ο Άλαντμιν δεν ήταν εδώ. *Καλύτερα*, σκέφτηκε. Προτιμούσε τούτο να το κάνει μόνη της.

Κοίταξε μία από τις λυόμενες καρέκλες και, επικαλούμενη το Κοσμικό Κέλευσμα, διέταξε: «Λύσου!» Η καρέκλα λύθηκε. Αλλά η Νίθρα νόμιζε ότι αισθάνθηκε μεγαλύτερη δυσκολία από τις άλλες φορές που είχε χρησιμοποιήσει το συγκεκριμένο της Χάρισμα. Όχι πολύ μεγαλύτερη, αλλά, σίγουρα, η... αντίσταση είχε ενταθεί.

Η αντίσταση ποιου; Του ίδιου του κόσμου; Της ίδιας της Κουαλανάρα; Δεν είχε, όμως, σημασία αυτό τώρα. Σημασία είχε ότι το Κοσμικό Κέλευσμα λειτουργούσε, πράγμα το οποίο την ανακούφιζε ιδιαίτερα, γιατί σήμαινε πως δε θα είχε πρόβλημα να ρίξει τις πύλες της Έρλεν. Ακόμα κι αν ήταν λίγο δυσκολότερο από πριν, θα τα κατάφερνε.

Ξάπλωσε σ'ένα ανάκλιτρο, για να ηρεμήσει. Και έκλεισε τα μάτια της, γνωρίζοντας ότι, αργά ή γρήγορα, ο Έπαρχος Τάκμιν θα ερχόταν να της μιλήσει, ή θα έστελνε κάποιον στρατιώτη, για να την καλέσει.

Ωστόσο, ο Άλαντμιν ήρθε πρώτος. Η Νίθρα άνοιξε τα βλέφαρά της, καθώς άκουσε την κουρτίνα της σκηνής να παραμερίζεται.

«Τι είναι;» τη ρώτησε ο Αρχικατάσκοπος, βλέποντάς τη πάνω στο ανάκλιτρο. «Δεν είσαι καλά;»

Εκείνη σηκώθηκε, παίρνοντας καθιστή θέση. «Καλά είμαι.»

«Ο Φένταρ κι η Χρυσοδάκτυλη μού είπαν ότι ήθελες να μείνεις μόνη, και σκέφτηκα....»

«Όχι· δεν έχω τίποτα. Ήθελα απλά να δοκιμάσω το Κοσμικό Κέλευσμα, να δω αν δουλεύει.» Έτριψε το πρόσωπό της, κουρασμένα.

«Γιατί να *μη* δουλεύει;»

«Επειδή στους Αρχέτοπους δε λειτουργούσε.»

«Ακόμα νομίζεις ότι ο κόσμος μετατρέπεται σε Αρχέτοπο;»

«Ναι.»

Ο Άλαντμιν κούνησε το κεφάλι, μη θέλοντας να το πιστέψει.

«Ο ήλιος δεν ανέτειλε το πρωί,» τόνισε η Νίθρα.

«Ναι, αλλά αυτό δε σημαίνει—»

«Και *δυσκολεύτηκα* να χρησιμοποιήσω το Κοσμικό Κέλευσμα.»

«Μήπως ήταν η ιδέα σου;»

«Δεν ήταν η ιδέα μου,» τον διαβεβαίωσε η Νίθρα. «Η δυσκολία έχει αυξηθεί. Λίγο, αλλά έχει.»

«Λίγο; Τότε, *μπορεί* να ήταν η ιδέα σου,» επέμεινε ο Άλαντμιν.

Δες; αναρωτήθηκε η Νίθρα, αρχίζοντας να αμφιβάλλει για τον εαυτό της. «Δεν το νομίζω.»

«Τέλος πάντων...» Ο Άλαντμιν κάθισε σε μία από τις λυόμενες καρέκλες.

«Τι νέα από τη φίλη μας, την Αρτλάνα;» ρώτησε η Νίθρα.

«Άκου κάτι το περίεργο.» Σταύρωσε τα πόδια του στο γόνατο, παίρνοντας βολική θέση. «Θυμάσαι τους δύο Λυκολάτρες που είχε αιχμαλωτίσει ο Τάκμιν, για να πάρει πληροφορίες;» Η Νίθρα ένευσε, μισοξαπλώνοντας στο ανάκλιντρο. «Τους είχε βασανίσει και τους δύο, προκειμένου να μιλήσουν. Εκείνοι, όμως, απ'ό,τι έμαθα, ήταν σκληρά καρύδια, και δεν αποκάλυπταν εύκολα τις πληροφορίες τους. Έτσι, η Αρτλάνα μπήκε στη σκηνή του ενός, χωρίς να είναι ο βασανιστής μέσα, και συζήτησε μαζί του—»

«Δε με παραξενεύει τούτο,» είπε η Νίθρα. «Είναι Ομιλήτρια.»

«Περίμενε, και θα δεις πού είναι το παράξενο της υπόθεσης. Η Αρτλάνα μίλησε με τον αιχμάλωτο και, έπειτα, βγήκε από τη σκηνή των βασανιστηρίων και συνάντησε τον Έπαρχο. Μπροστά ήταν και ο Στρατάρχης Ρέλγκριν, ο οποίος —για κάποιο λόγο— θύμωσε και έφυγε. Όταν η Αρτλάνα και ο Τάκμιν έμειναν μόνοι, επισκέφθηκαν τον αιχμάλωτο και κουβέντιασαν μαζί του. Μετά από αυτό το περιστατι-

κό, ο βασανιστής του συγκεκριμένου Λυκολάτρη δεν ξαναμήκε στη σκηνή του βασανιζόμενου, όμως μαθεύτηκε ότι εκείνος 'πέθανε στα βασανιστήρια', ενώ τον σύντροφό του απλά τον σκότωσαν, κατόπιν διαταγής του Έπαρχου.»

«Πού θέλεις να καταλήξεις;»

«Νίθρα, δεν καταλαβαίνεις; Ο Λυκολάτρης με τον οποίο μίλησε η Αρτλάνα, ουσιαστικά, *εξαφανίστηκε*. Υποτίθεται ότι 'πέθανε στα βασανιστήρια' χωρίς ο βασανιστής να βρίσκεται στην ίδια σκηνή με εκείνον.»

«Και γιατί να έχει γίνει όλη αυτή η σκευωρία;»

Ο Άλαντμιν την κοίταξε ανέκφραστα, περιμένοντας.

Η Νίθρα συνοφρυώθηκε. «Υπονοείς ότι η Αρτλάνα κρύβει τον Λυκολάτρη στη σκηνή της;»

Εκείνος κατένευσε.

Η Νίθρα γέλασε. «Είναι γελοίο! Τι λόγο έχει να το κάνει;»

«Δεν ξέρω. Τα στοιχεία, όμως, σ' αυτό το συμπέρασμα με οδηγούν.»

«Γιατί, όμως, να τον κρύβει;»

Ο Άλαντμιν ανασήκωσε τους ώμους. «Ίσως να είναι πονόψυχη.»

Η Νίθρα μόρφασε, υπομειδιώντας.

Και άκουσε τον Φένταρ να φωνάζει τ' όνομά της, έξω απ' τη σκηνή. «Τι είναι;» τον ρώτησε.

«Ο Έπαρχος θέλει να σου μιλήσει.»

«Ας περάσει.»

Η κουρτίνα παραμερίστηκε και ο Τάκμιν μπήκε, ζωσμένος το σπαθί του και φορώντας σκούρα-γκρίζα κάπα. «Είσαι έτοιμη, Νίθρα; Έτοιμη να ρίξεις τις πύλες;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Πότε θέλεις να γίνει;» Όταν ήταν μεταξύ τους, δεν του μιλούσε στον πληθυντικό, κι αυτός δε φαινόταν να ενοχλείται.

«Μετά το μεσημέρι. Θα σε ειδοποιήσω.»

«Εντάξει.»

Ο Τάκμιν έφυγε απ' τη σκηνή.

«Στα γρήγορα...» σχολίασε ο Άλαντμιν.

«Δε βλέπω η... δολιοφθορέας σου να κάνει καμια κίνηση, όπως σου είχε υποσχεθεί,» είπε ο Βάνκελιν, καθώς εκείνος και ο Σάνλον ατένιζαν το στράτευμα του Τάκμιν από ένα δυτικό παράθυρο της αίθουσας του θρόνου.

«Μη βιάζεσαι,» αποκρίθηκε ο Αρχιστράτηγος του Νούφρεκ, που δεν ήθελε να αποδεχτεί ότι είχε κάνει λάθος με τη Νίθρα. «Θα χρησιμοποιήσει τις δυνάμεις της την καταλληλότερη στιγμή, για να συντρίψουμε ολοκληρωτικά τον προδότη.»

Ο Βάνκελιν ρουθούνησε, αποδοκιμαστικά. «Σε εξαπάτησε, Σάνλον. Δεν πρόκειται να στραφεί κατά του Τάκμιν· και αν έριξε την πύλη στη Βόλγκρεν, μάλλον, το ίδιο θα κάνει κι εδώ. Επομένως, εγώ λέω ν'αρχίσω να κατευθύνομαι προς το πλοίο μου...»

«Όχι,» μούγκρισε ο Σάνλον. «Θα δεις ότι η Νίθρα είναι μαζί μας. Γεννήθηκε στο Νούφρεκ, όχι στο Άνφρακ. Κι επιπλέον, θέλει η Καλβάρθα να τη συγχωρέσει για τις προηγούμενές της πράξεις.»

Ο Βάνκελιν γέλασε δυνατά. «Είσαι, τελικά, πιο ανόητος απ'ό,τι πίστευα, Αρχιστράτηγε!» του είπε ευθέως. «Καλή τύχη, σου εύχομαι, και η Θεά μαζί σου.» Και, στρεφόμενος, απομακρύνθηκε από τον Σάνλον, βαδίζοντας προς την έξοδο της βασιλικής αίθουσας.

Η Βασίλισσα Καλβάρθα, που καθόταν σαν άγαλμα στον Θρόνο του Αετού και δεν είχε, λόγω απόστασης, ακούσει τη συζήτηση ανάμεσα στον Αρχιστράτηγο και στον Αρχιδιπλωμάτη, ατένισε τον Βάνκελιν να διασχίζει το μεγάλο δωμάτιο, το οποίο, σε έντονη αντίθεση με άλλες φορές, ήταν σχεδόν άδειο. *Γιατί τέτοια απόγνωση στις όψεις των υπηκόων μου;* σκέφτηκε η Μονάρχισσα του Νούφρεκ. *Πιστεύουν ότι θα χάσουμε τον πόλεμο; Ότι δε θα κρατήσουμε την Έρλεν;*

Στράφηκε στον διοικητή που στεκόταν πλάι της. «Σάβμιν, πιστεύεις ότι θα χάσουμε τον πόλεμο;»

«Ακόμα κι αν πέσει η Έρλεν, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος, «ο πόλεμος δε χάνεται. Αλλά δε νομίζω ότι η πρωτεύουσα θα κυριευτεί έτσι εύκολα. Είμαστε καλά οχυρωμένοι, και έχουμε πολύ στρατό. Μην ανησυχείτε.» Η Καλβάρθα τού είχε ζητήσει να είναι συνεχώς μαζί της, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας. Αισθανόταν πιο ασφαλής μ'αυτόν κοντά της, είχε δηλώσει· από όλους τους διοικητές της Βασιλικής της Φρουράς, τον Σάβμιν εμπιστευόταν περισσότερο. Τα λόγια

της τούτα είχαν ενοχλήσει κάποιους άλλους διοικητές, μα τώρα δεν ήταν ώρα για φιλονικίες· όχι όσο η πόλη δεχόταν επίθεση.

«Αλλά, αν η Έρλεν πέσει, τι θα γίνει;» ρώτησε η Βασίλισσα, με θλιμμένη έκφραση στο πρόσωπό της. «Τι θα γίνει τότε;»

«Θα φύγουμε προτού οι εισβολείς φτάσουν στο παλάτι,» είπε ο Σάβμιν. «Τα πλοία μας είναι ήδη έτοιμα, για περίπτωση ανάγκης, Βασίλισσά μου. Αλλά πιστεύω ότι δε θα χρειαστούν. Ο Τάκμιν θα δυσκολευτεί πολύ να περάσει τα τείχη μας.» *Εκτός αν η Νίθρα ρίξει τις πύλες γι' αυτόν*, πρόσθεσε νοερά, παρότι ακόμα δεν μπορούσε να πιστέψει εκείνα που είχε ακούσει ότι είχαν συμβεί στη Βόλγκρεν.

Η Καλβάρθα δε μίλησε. Έστρεψε το βλέμμα της στο πάτωμα, σκεπτική.

Να της το πω; αναρωτήθηκε ο Τάκμιν. Κανένας δεν της είχε πει για τη Νίθρα και για τα καινούργια της Χαρίσματα· όλοι έμοιαζαν ν' αγνοούν τελείως τη Βασίλισσα, σαν να μην υπήρχε. Το σωστό, όμως, θα ήταν να την είχαν ενημερώσει. Δεν μπορεί η Κυρά του Νούφρεκ να μην ξέρει τι ακριβώς απειλεί το Βασίλειό της!

Από την άλλη, βέβαια, ίσως να ήταν καλύτερα έτσι. Γιατί, και να το ήξερε, σε τι θα την ωφελούσε; Απλά, θα πανικοβαλλόταν· θα τρομοκρατείτο.

Ο Σάβμιν αναστέναξε, κι ακούμπησε το δεξί του χέρι στη λαβή του σπαθιού που κρεμόταν από τη ζώνη του.

«Αρχόντισσά μου, ο Έπαρχος Τάκμιν ζητά τις υπηρεσίες σας. Παρακαλώ, όμως, ακολουθήστε με, πρώτα, για να εξοπλιστείτε.» Ο Στρατάρχης Ρέλγκριν μιλούσε επίσημα στη Νίθρα, γιατί στη σκηνή βρισκόταν κι ο Άλαντμιν.

«Να εξοπλιστώ;» απόρησε εκείνη.

«Πανοπλία, Αρχόντισσά μου, κράνος... Οι πολιορκίες είναι επικίνδυνες.»

«Όχι, Στρατάρχη,» είπε η Νίθρα, καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα και έπιανε την κάπα της από την κρεμάστρα. «Δε χρειάζομαι ούτε πανοπλία ούτε κράνος· ευχαριστώ πολύ.» Έριξε την κάπα της στους ώμους κι άρχισε να τη δένει.

«Τότε, επιτρέψτε μου να βρίσκομαι συνεχώς στο πλευρό σας,» προσφέρθηκε ο Ρέλγκριν, «να φροντίζω προσωπικά για την ασφάλειά σας.»

Ο Άλαντμιν ατένισε ερευνητικά τον Στρατάρχη. *Ίσως, τελικά, να μην είχε άδικο η Νίθρα, όταν μου είπε ότι αυτός ο τύπος είναι τσιμπημένος μαζί της*, σκέφτηκε. *Δες πώς την κοιτάζει...*

«Σ'ευχαριστώ, Ρέλγκριν,» αποκρίθηκε εκείνη, «αλλά έχω τον Φένταρ και τη Χρυσοδάκτυλη γι'αυτή τη δουλειά. Κι επιπλέον, είμαι βέβαιη πως το στράτευμά σου θα σε χρειάζεται περισσότερο από εμένα, στην επίθεση που θα γίνει.» Πειθώ φόρτιζε τα λόγια της, καθώς μιλούσε, γιατί δεν ήθελε να τον έχει δίπλα της συνέχεια, αλλά ήθελε να τον κρατά σε φιλική σχέση μαζί της· στο άμεσο μέλλον θα χρειαζόταν τη φιλία του...

«Ασφαλώς,» είπε ο Ρέλγκριν, νεύοντας, χωρίς να φαίνεται να παρεξηγείται στο ελάχιστο. «Ωστόσο, αν χρειαστείς *οτιδήποτε*, μη διστάσεις να με ειδοποιήσεις.»

«Δε θα το ξεχάσω,» αποκρίθηκε η Νίθρα, μ'ένα χαμόγελο.

Ο Ρέλγκριν τής έκανε μια μικρή υπόκλιση και έφυγε από τη σκηνή.

Εκείνη έκλεισε το μάτι στον Άλαντμιν. «Βλέπεις;»

Ο Αρχικατάσκοπος σηκώθηκε απ'την καρέκλα. «Βλέπω.»

«Μη θυμώνεις—»

«Δε θυμώνω.»

«Είναι απλά χρήσιμος,» είπε η Νίθρα, πλησιάζοντάς τον και φιλώντας τα χείλη του. «Θα τον χρειαστούμε, όταν είναι να πετάξουμε τον Τάκμιν από το θρόνο.»

Ο Άλαντμιν ένευσε, αλλά δεν μπόρεσε παρά να αναρωτηθεί ποια ήταν η γνώμη της για εκείνον. *Είμαι κι εγώ 'απλά χρήσιμος', για να πετάξει την Καλβάρθα από το θρόνο;* Ποτέ άλλοτε δεν είχε σκεφτεί κάτι τέτοιο για τη Νίθρα, όμως τώρα δεν ήξερε γιατί, μα είχε έρθει αυθόρμητα στο νου του...

«Πηγαίνω,» είπε εκείνη, κάνοντας ένα βήμα όπισθεν και κοιτάζοντας το πρόσωπό του. «Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε, σουφρώνοντας το μέτωπο.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν. Και: «Δε θα είμαι μακριά. Θα σε παρακολουθώ.»

Η Νίθρα μειδίασε στραβά. «Το ξέρω,» είπε, και βγήκε απ'τη σκηνή.

Έξω, την περίμεναν ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη, οπλισμένοι και έτοιμοι για μάχη. Ο πρώτος τής χαμογέλασε, και: «Η τελευταία έφοδος, Μεγαλειοτάτη,» της ψιθύρισε, κινώντας μονάχα τα χείλη του, σχεδόν χωρίς να βγει καθόλου ήχος.

Η Νίθρα, ωστόσο, τον αγριοκοίταξε και καβάλησε το άλογό της. Δεν ήθελε να την αποκαλεί *Μεγαλειοτάτη* εκεί όπου κάποιος μπορεί να κρυφάκουγε.

Ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη καβάλησαν τα δικά τους άλογα, και οι τρεις τους κάλπασαν προς τα ανατολικά, όπου φαινόταν η δυτική πύλη της Έρλεν. Περνώντας ανάμεσα από το στρατόπεδο, παρατήρησαν πως όλοι οι στρατιώτες του Τάκμιν ήταν όρθιοι και πάνοπλοι, περιμένοντας τη διαταγή να επιτεθούν και να κυριεύσουν την πρωτεύουσα του Νούφρεκ.

Η Νίθρα έστρεψε το βλέμμα της στις επάλξεις της πόλης, ψάχνοντας για κάποιο γνωστό πρόσωπο, μα δεν είδε κανένα. Αντίκριζε μονάχα ανώνυμους στρατιώτες: ανθρώπους οι οποίοι θα πέθαιναν στη μάχη που θα ακολουθούσε, ή θα ακρωτηριάζονταν, ή θα τυφλώνονταν –ή, γενικότερα, θα πάθαιναν κάτι που θα κρατούσε για μια ζωή. Όχι όλοι, σίγουρα, αλλά αρκετοί απ'αυτούς. Πολύ περισσότεροι απ'ό,τι η Νίθρα θα επιθυμούσε. Μακάρι να μπορούσε να πει, με το Κοσμικό Κέλευσμα, «Πόλη, γίνε δική μου!» και η Έρλεν να γινόταν δική της, χωρίς αιματοχυσίες, χωρίς θάνατο. Ειρηνικά και ήρεμα. Αυτά, όμως, δε συνέβαιναν στην πραγματικότητα. Δυστυχώς.

Και η Καλβάρθα έπρεπε να πέσει. Πάση θυσία.

Η Νίθρα, επομένως, έδιωξε κάθε ανθρώπινο συναίσθημα από μέσα της και επικεντρώθηκε στο σκοπό της.

Μια ντουζίνα καβαλάρηδες την περιστοίχισαν, καθώς πλησίαζε το ανατολικό άκρο του στρατοπέδου, και ο διοικητής τους της είπε: «Ο Στρατάρχης Ρέλγκριν μάς ζήτησε να είμαστε μαζί σας διαρκώς, Αρχόντισσά μου.»

Η Νίθρα ένευσε μονάχα, χωρίς να μιλήσει. Τράβηξε τα ηνία του αλόγου της και το σταμάτησε, ατενίζοντας τα ψηλά τείχη της Έρλεν, τις επάλξεις, και την πύλη, η οποία έπρεπε να καταστραφεί. Ετούτη τη φορά, όμως, δε θα καταστρεφόταν όπως την προηγούμενη. Θα έπαιρνε λιγότερους ανθρώπους μαζί της, ή ακόμα και κανέναν...

Η Νίθρα εισέπνευσε βαθιά, και επικαλέστηκε το Κοσμικό Κέλευσμα. Ύψωσε το δεξί της χέρι και φώναξε, δείχνοντας την πύλη: «Γίνε λάσπη!»

Η φωνή της αντήχησε τριγύρω, και η πύλη έχασε τη φυσιολογική της σύσταση και μετατράπηκε σε λάσπη, που σωριάστηκε σαν ένας μεγάλος, ακατέργαστος σωρός. Η Νίθρα αισθάνθηκε το τίμημα της χρήσης του Χαρίσματός της να τη χτυπά σα μαστίγιο, και κρατήθηκε γερά από τη λαβή της σέλας της. Ο κόσμος στριφογύριζε.

Δεν ήταν η ιδέα της, τελικά· η επίκληση του Κοσμικού Κελεύσματος είχε δυσκολέψει.

«ΕΠΙΘΕΣΗ!» αντήχησε η φωνή του Στρατάρχη Ρέλγκριν από κάπου, και οι μαχητές του Έπαρχου Τάκμιν εφόρμησαν, κραυγάζοντας, ενώ οι υπερασπιστές της Έρλεν έμοιαζαν να τα έχουν χαμένα από αυτό που είδαν να συμβαίνει μπροστά στα μάτια τους.

Ο Σάβμιν, που στεκόταν μπροστά από ένα παράθυρο της βασιλικής αίθουσας, με την Καλβάρθα ν'ακουμπά στο πλευρό του, είδε τη δυτική πύλη της πρωτεύουσας να μετατρέπεται σε λάσπη και να καταρρέει, και τους στρατιώτες του Έπαρχου της Σάλγκρινεβ να εφορμούν.

«Πώς είναι δυνατόν;» έκανε η Βασίλισσα, έκπληκτη. «Η πύλη... η πύλη πώς καταστράφηκε;»

Μεγάλη Θεά, σκέφτηκε ο Σάβμιν, νιώθοντας το σώμα και το νου του μουνδιασμένα, ο Σάνλον έλεγε αλήθεια: η Νίθρα έχει τη δύναμη να καταστρέφει οχυρώσεις. Όμως ο Αρχιστράτηγος φαίνεται ότι λάθρεψε σε ένα άλλο πράγμα: η καταραμένη σκύλα δεν έχει αλλάξει, και, σίγουρα, δεν είναι με το μέρος μας. Αν ήταν, δε θα έβαζε τώρα τους μαχητές του προδότη μέσα στην Έρλεν.

«Σάβμιν, τι θα κάνουμε;» είπε η Καλβάρθα, σφίγγοντας το μανδύα του. «Τι θα κάνουμε;»

«Νομίζω ότι η καλύτερη επιλογή θα ήταν ν'αποχωρήσουμε, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος.

«*Νίθρα!*» Ο Τάκμιν ζύγωσε, καλπάζοντας και γελώντας. Ήταν ντυμένος με αλυσιδωτή αρματωσιά και κράνος, ενώ ένας μανδύας ανέμιζε πίσω του. «Έλα μαζί μου, Νίθρα! Στη νότια πύλη! Στη νότια πύλη!»

«Οδήγησέ με,» αποκρίθηκε εκείνη, έχοντας συνέλθει από την εκδίκηση του Κοσμικού Κελεύσματος.

Ο Τάκμιν έστρεψε το αλόγό του και ξεκίνησε. Η Νίθρα, ο Φένταρ, η Χρυσοδάκτυλη, και κάμποσοι άλλοι καβαλάρηδες τον ακολούθησαν.

«Η νίκη είναι δική μας!» φώναζε ο Έπαρχος, φανερά ενθουσιασμένος. «Η νίκη είναι δική μας!»

Η νίκη είναι δική μου, σκέφτηκε η Νίθρα. *Αν δεν ήμουν εγώ μαζί σου, ποτέ δε θα έπαιρνες την Έρλεν. Και ο Θρόνος του Αετού, σε λίγο καιρό, σε ελάχιστο καιρό, θα ανήκει σε μένα!*

Έφτασαν στον ποταμό Σάριφναν και πέρασαν τις αυτοσχέδιες γέφυρες που είχε ρίξει ο στρατός, για να βρεθούν στη νότια όχθη και να καλπάσουν καταμήκος της. Στα βόρειά τους μπορούσαν ν'ατενίσουν το Μικρό Λιμάνι της Έρλεν, όπου οι υπερασπιστές είχαν φτιάξει οχυρωματικά έργα και περίμεναν, με τις βαλλίστρες τους οπλισμένες και τα αγχέμαχα όπλα τους ξεθηκαρωμένα. Μετά από το Μικρό Λιμάνι, βρισκόταν η γέφυρα που οδηγούσε στη νότια πύλη της πρωτεύουσας: η γέφυρα που ήταν κατά το ένα μέρος πέτρα και κατά το άλλο ξύλο, και τώρα το ξύλινο μέρος είχε σηκωθεί –κάτι που δεν αποτελούσε σοβαρό κώλυμα για τους πολιορκητές, αφού μπορούσαν να ρίξουν μια από τις δικές τους, αυτοσχέδιες γέφυρες για να περάσουν. Η πύλη ήταν το πραγματικό πρόβλημα.

Και η Νίθρα σταμάτησε αντίκρυ της, τραβώντας τα ηνία του αλόγου που καβαλούσε, το οποίο χρεμέτισε δυνατά κι ανασηκώθηκε, προς στιγμή, στα πίσω του πόδια, κλοτσώντας τον αέρα με τα μπροστινά.

«Κάνε τα μαγικά σου, Νίθρα!» είπε ο Τάκμιν. «Κάνε τα μαγικά σου!»

Εντάξει, συλλογίστηκε εκείνη, *ας κάνω τα «μαγικά» μου...* Ύψωσε το δεξί της χέρι και, δείχνοντας την πύλη, Κέλευσε: «*Γίνε σκόνη!*»

Η πύλη έχασε την κανονική της σύσταση. Αναδεύτηκε· μεταβλήθηκε. Μετατράπηκε σε μια θολούρα. Σε ακάθαρτο αέρα.

Η Νίθρα αισθάνθηκε να ζαλίζεται, και το χέρι του Φένταρ τη συγκράτησε, για να μην πέσει απ'τη σέλα. Τελικά, φαίνεται πως υπήρχε διαφορά ανάμεσα στη μετατροπή σε λάσπη και στη μετατροπή σε σκόνη. Το δεύτερο ήταν δυσκολότερο, και της είχε κοστίσει περισσότερο. Ή, μάλλον, περισσότερο από περισσότερο, δεδομένου ότι, επί του παρόντος, ο κόσμος έμοιαζε τόσο με Αρχέτοπο.

Γύρω της άκουγε τις πολεμικές κραυγές των μαχητών του Τάκμιν. Το στράτευμα εφορμούσε, εισβάλλοντας. Η Έρλεν δεχόταν, συγχρόνως, επίθεση από τα δυτικά και από τα νότια· είχε, πέραν κάθε αμφιβολίας, πορθηθεί.

«Είσαι καλά;» ρώτησε ο Φένταρ, καθώς η Νίθρα ορθωνόταν ξανά επάνω στη σέλα της.

«Ναι... Το περιβάλλον μου φέρνει περισσότερη αντίσταση τώρα...»

«Τι εννοείς;»

«Τίποτα. Θα σου εξηγήσω άλλη φορά.»

«Μαζί με την αμοιβή μου, ελπίζω.»

«Δεν μπορεί να ηττηθήκαμε! Δεν μπορεί!» ούρλιαζε η Καλβάρθα, καθώς η φρουρά της την έπαιρνε από το παλάτι και, κυριολεκτικά, την τραβούσε προς το Βασιλικό Λιμάνι. «Πώς έπεσαν οι πύλες; Χρησιμοποίησαν μαγεία εναντίον μας! Μαύρη μαγεία!»

«Αυτό είναι προφανές, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε ο Σάβμιν, προσπαθώντας να την ηρεμήσει. «Μην ανησυχείτε, όμως· θα επιστρέψουμε. Ο πόλεμος δε χάθηκε. Η Λιάμνερ Κρωθ είναι μαζί μας, και μαζί σας.»

Πού είναι ο Αρχιστράτηγος; αναρωτήθηκε, καθώς πλησίαζαν το λιμάνι κι αντίκριζε το πλοίο που τους περίμενε να επιβιβαστούν. Ύστερα από τη μικρή του λογομαχία με τον Αρχιδιπλωμάτη Βάνκελιν, ο Σάνλον είχε φύγει κι αυτός από την αίθουσα του θρόνου· πού μπορεί να βρισκόταν; Μπορεί να είχε πάει στις επάλξεις; Μπορεί να ήταν τώρα μπλεγμένος στη σφαγή η οποία επικρατούσε στη Νότια Περιφέρεια;

Επίσης, και ο Βάνκελιν δεν ήταν πουθενά· αλλ'αυτός, υπέθετε ο Σάβμιν, μάλλον θα είχε φύγει προ πολλού. Είχε απόλυτο δίκιο για τη Νίθρα, όπως αποδείχτηκε. Η διπρόσωπη σκύλα! τους είχε προδώσει

για δεύτερη φορά. Το λάθος ήταν του Αρχιστράτηγου, που την είχε εμπιστευτεί!...

Η Νίθρα πέρασε τη νότια πύλη όταν η αντίσταση εκεί είχε τσακιστεί και είχαν αρχίσει οι οδομαχίες μέσα στους δρόμους της Έρλεν. Ο Φένταρ, η Χρυσοδάκτυλη, και μερικοί άλλοι καβαλάρηδες βρίσκονταν γύρω της, προστατεύοντάς την από κάποια τυχόν επίθεση.

«Ας πάμε προς την αγορά,» είπε η Νίθρα. «Υπάρχει ακόμα μία πύλη να ρίξουμε: η Πύλη του Αετού.» Ήταν η πύλη που διαχώριζε τη Βασιλική (βόρεια) Περιφέρεια από τη Λαϊκή (νότια) Περιφέρεια της πόλης, και πίσω απ' αυτήν βρισκόταν το παλάτι, ο στρατώνας, και το Βασιλικό Λιμάνι.

Το Βασιλικό Λιμάνι... σκέφτηκε η Νίθρα. *Τι θα έκανα εγώ στη θέση της Καλβάρθα; Δε θα έφευγα από το Βασιλικό Λιμάνι;*

«Πρέπει να βιαστούμε!» είπε, ξαφνικά. «Να βιαστούμε!»

«Περίμενε να καταλαγιάσουν οι οδομαχίες. Ούτε ένα κράνος δε φοράς στο κεφάλι σου!» αντιγύρισε ο Φένταρ.

«Η Καλβάρθα θα ξεφύγει!» τόνισε η Νίθρα. «Και τη θέλω! Τη θέλω ζωντανή!»

«Πώς θα ξεφύγει;»

«Από το Βασιλικό Λιμάνι, ανόητε! Καθώς μιλάμε, θα μπαίνει σε πλοίο!»

«Σωστά,» ένευσε ο Φένταρ. «Όμως δεν υπάρχει περίπτωση να την προλάβουμε· οπότε, ηρέμησε και μην—»

«Όχι!» γρύλισε η Νίθρα. «Δε θα την αφήσω να ξεφύγει! Όχι τώρα, που έφτασα ως εδώ!» Έμπηξε τα τακούνια των μποτών της στα πλευρά του αλόγου της.

Αλλά, προτού απομακρυνθεί, ο Φένταρ τής άρπαξε τα χαλινάρια από τα χέρια, τραβώντας το ζώο πίσω. «Περίμενε!» μούγκρισε, αναρωτούμενος αν η εργοδότριά του είχε τρελαθεί. Τι στο Αιματοβαμμένο Ξίφος του Άνκαραζ την είχε πιάσει ξαφνικά; Δαίμονας την είχε καταλάβει; «Θα σκοτωθείς, κοκορόμυαλη! Και δε θα προλάβεις ούτε να δεις την Καλβάρθα να φεύγει!»

«Πρέπει – να – την – προλάβω!» τόνισε η Νίθρα, εξαγριωμένη.

Ο Φένταρ αισθάνθηκε μια παρόρμηση να την πιάσει στα χαστούκια, αλλά συγκράτησε τον εαυτό του, τρίζοντας τα δόντια μονάχα.

«Δεν υπάρχει κανένας τρόπος να την προλάβω;» ρώτησε η Νίθρα, με ηρεμότερη φωνή, αρχίζοντας να συνειδητοποιεί ότι έκανε σαν παιδάκι που του είχαν αρπάξει το ζαχαρωτό του. «Πες μου, Φένταρ! Εσύ ξέρεις από μάχες· υπάρχει τρόπος να την προλάβω;»

«Μόνο με κάποιο άλλο πλοίο,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Τότε, πάμε στο λιμάνι!»

«Είναι επικ—»

«Δε με νοιάζει!»

«Φόρα ένα κράνος, τουλάχιστον—»

«Όχι—»

«Είπα: *φόρα κράνος*.»

«Εντάξει,» μούγκρισε η Νίθρα. «Δος μου ένα Λυκοκαταραμένο κράνος!»

«Το κράνος σου,» είπε ο Φένταρ σ'έναν καβαλάρη. Ο πολεμιστής το έβγαλε και του το έδωσε, και ο Ωθράγκος το έβαλε στο κεφάλι της Νίθρα, σφίγγοντας το λουρί κάτω απ'το σαγόνι της. Εκείνη νόμιζε ότι επίτηδες το έσφιξε τόσο πολύ, ο μπάσταρδος, αλλά δεν είπε τίποτα, εκτός από: «Στο λιμάνι, τώρα!»

Η συνοδεία της άρχισε να διασχίζει τους δρόμους καλπάζοντας, και ποδοπατώντας όποιον ήταν αρκετά άτυχος ώστε να βρεθεί στο δίαβα της.

Όταν έφτασαν στο λιμάνι —πράγμα το οποίο δεν άργησε να γίνει, έτσι όπως έτρεχαν—, είδαν ότι επικρατούσε πανικός, καθώς τα περισσότερα καράβια ετοιμάζονταν να σαλπάρουν και οι άνθρωποι προσπαθούσαν να επιβιβαστούν στα καταστρώματα, όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Ελάχιστοι από τους πολιορκητές βρίσκονταν εδώ, γιατί δεν είχαν φτάσει ακόμα, θέλοντας πρώτα να διαλύσουν την αντίσταση στους δρόμους της πόλης. Ωστόσο, ούτε πολλοί υπερασπιστές ήταν στο λιμάνι, γιατί περίμεναν την επίθεση από ξηρά, όχι από θάλασσα· επομένως, σε τούτη την περιοχή της Έρλεν δεν υπήρχε τίποτα περισσότερο από την κανονική φρουρά, η οποία δεν έμοιαζε και ιδιαίτερα πρόθυμη να εναντιωθεί στη Νίθρα και τους ιππείς της.

«Να καταλάβουμε ένα πλοίο,» είπε εκείνη στον Φένταρ.

Ο Ωθράγκος, όμως, κούνησε το κεφάλι του. «Όχι· έχω μια καλύτερη ιδέα. Και, αν δεν πιάσει, τότε καταλαμβάνουμε πλοίο.»

«Τι ιδέα;»

«Μην καθυστερούμε.» Ο Φένταρ χτύπησε το άλογό του, με τα χαλινάρια, αρχίζοντας να τροχάζει καταμήκος των αποβάθρων· και, φυσικά, οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν.

«Τι ιδέα;» ξαναρώτησε η Νίθρα. «Τι ιδέα; Μίλα, Φένταρ!»

«Εδώ είναι,» είπε ο Ωθράγκος, χαμογελώντας, καθώς κοίταζε κάτι στο βάθος.

«Τι είναι εδώ;»

«Ο *Κυματόλυκος*, το πλοίο του Σαμόλθιρ Κυματοπαλαιστή,» εξήγησε ο Φένταρ, και κάλπασε προς τα εκεί, κουνώντας το χέρι του και φωνάζοντας: «*Σαμόλθιρ! Σαμόλθιρ!*»

Μια γνώριμη φιγούρα φάνηκε στην πλώρη, πατώντας με το ένα πόδι την κουπαστή και έχοντας τον δεξή πήχη ακουμπισμένο γόνατο. «Ποιος διάολος είσαι συ;» φώναξε.

Ο Φένταρ σταμάτησε να καλπάζει μπροστά από τον *Κυματόλυκο*, ενώ καμια ντουζίνα άντρες και γυναίκες απομακρύνονταν από εκείνον και τους υπόλοιπους καβαλάρηδες. «Ένας γνωστός σου διάβολος,» είπε, βγάζοντας το κράνος του.

«Που να με πάρουνε οι καρχαρίες!» αναφώνησε ο Σαμόλθιρ. «Πώς—; Αλλά, άσε, δε με εκπλήσσει που σε βρίσκω μέσα σε μια πολιορκία. Θάπρεπε να το περιμένω.»

Ο Φένταρ γέλασε. «Θέλουμε να μας μεταφέρεις κάπου. Γρήγορα. Η κυρία» —έδειξε με τον αντίχειρά του τη Νίθρα— «πληρώνει.»

Αυτό δεν το είχαμε συμφωνήσει, Φένταρ! σκέφτηκε εκείνη.

«Ανεβείτε, τότε. Ανεβείτε.» Ο Σαμόλθιρ έκανε νόημα στους ναύτες του να ρίξουν μια μεγάλη ξύλινη ράμπα στην αποβάθρα.

Ο Φένταρ κατέβηκε από τ'άλογό του και τη διέσχισε, για να βρεθεί στο κατάστρωμα του *Κυματόλυκου*. Οι υπόλοιποι τον μιμήθηκαν, γνωρίζοντας πως δεν είχαν χρόνο για χάσιμο, αν ήταν να προλάβουν το πλοίο της Βασίλισσας Καλβάρθα.

«Τα ζώα σας, ρε!» είπε ο Σαμόλθιρ.

«Χεσ' τα ζώα,» αποκρίθηκε ο Φένταρ. «Ξεκίνα!»

«Βίρα τις άγκυρες!» φώναξε ο Σαμόλθιρ στο πλήρωμά του. «Ανοίξτε τα πανιά!» Και προς τον φίλο του: «Πού πηγαίνουμε;»

«Πρέπει να προλάβουμε ένα πλοίο που φεύγει.»

«Τι πλοίο;» ρώτησε ο Κυματοπαλαιστής, καθώς οι άγκυρες σηκώνονταν και τα πανιά άνοιγαν.

«Το πλοίο της Βασίλισσας Καλβάρθα.»

«Τι! Παλαβώσατε, ρε;»

«Άσε τις μπουρδες· η κυρία *πληρώνει*, σου λέω!»

«Ποια είσαι;» ρώτησε ο Σαμόλθιρ την πορφυρομάλλα γυναίκα πλάι στον Φένταρ.

«Ονομάζομαι Νίθρα Ρίνκιλ, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Με συγχωρείς,» είπε ο Κυματοπαλαιστής στον Φένταρ, «αλλ'αυτή η τύπισσα δεν είναι που θέλαμε να πάμε στο Νόρβηλ;»

«Το σχέδιο άλλαξε, φίλε μου,» εξήγησε εκείνος. «Και, για την ώρα, καταδιώκουμε το πλοίο της Καλβάρθα.»

«Θ'ανταμειφθείς πλουσιοπάροχα για τις υπηρεσίες σου, Καπετάνιε,» είπε η Νίθρα, χρησιμοποιώντας Πειθώ. «Σε διαβεβαιώνω.»

«Τέλος πάντων! έχει καλώς,» αποκρίθηκε ο Σαμόλθιρ, κι έτρεξε προς την πρύμνη και το πηδάλιο του σκάφους του.

Η Νίθρα, ο Φένταρ, κι η Χρυσοδάκτυλη τον ακολούθησαν.

«Πού είν' η Αστρογέννητη, ρε σεις;» ρώτησε εκείνος, καθώς έβγαιναν από το λιμάνι.

«Νεκρή,» τον πληροφορήσε η Μιρλίμια.

Ο Φένταρ δεν είπε τίποτα, γιατί ποτέ δεν ήξερες μ'αυτήν: ίσως και να το έπαιρνε στραβά, κι ας φαινόταν πως, τώρα πλέον, είχε ξεπεράσει το θάνατο της φίλης της. Οπότε, καλύτερα σιωπηλός, παρά τσακωμένος.

«Λυπάμαι, Χρυσοδάκτυλη,» είπε ο Σαμόλθιρ. «Λυπάμαι πολύ. Θα μου τα διηγηθείτε αργότερα, υποθέτω...

»Τώρα, ποιο είναι το σκαρί που θέτε να πάρουμε στο κατόπι;»

Η Νίθρα ερεύννησε, με τη Ματιά, τα πλοία στα βόρεια, τα οποία δεν ήταν καθόλου λίγα· για την ακρίβεια, ήταν *πολλά*, καθώς φαίνεται πως όλοι οι κάτοικοι της Βασιλικής Περιφέρειας προσπαθούσαν να φύγουν, προτού ο στρατός του Τάκμιν εισβάλει στα μέρη τους και τους σκοτώσει ή τους αιχμαλωτίσει. Η Νίθρα προσπάθησε να μην πανικοβληθεί· τώρα που ήταν επάνω στον *Κυματόλυκο*, θα την πρόφταινε την Καλβάρθα, φτάνει να εντόπιζε το σκάφος της. Επομένως, υπομονή. Θα κοίταζε τα καράβια ένα προς ένα, και...

...το βρήκε! Το πρώτο πράγμα που τράβηξε τη Ματιά της ήταν οι μενεξεδιοί μανδύες των διοικητών της Βασιλικής Φρουράς· το δεύτερο, ο αριθμός των μαχητών στο συγκεκριμένο πλοίο· το τρίτο, ο Σάβμιν· και το τέταρτο, η ίδια η Καλβάρθα, η οποία ακουμπούσε επάνω στον διοικητή, μοιάζοντας τρομοκρατημένη –*όπως και πρέπει να είναι!*

«Αυτό,» είπε η Νίθρα, δείχνοντας. «Αυτό είναι το καράβι τους. Ακολούθησέ το, Καπετάνιε!»

Κεφάλαιο 13

Εν Πτήσει

Ο Αετός πετούσε σ'έναν συννεφιασμένο, ανήλιαγο ουρανό, αλλά τα μάτια του ήταν στραμμένα στο έδαφος, και παρατηρούσαν. Έτσι, δεν πρόσεξε τη Μελανόπτερη, η οποία ξεπρόβαλε πίσω από μια βουνοκορφή, δίπλα από την οποία εκείνος φτερούγιζε.

—*Χα! εσύ πάλι!*—ακούστηκε η σφυριχτή της φωνή.

Ο Αετός έκανε κύκλο στον αέρα και στράφηκε, για να την αντικρίσει—*Μείνε μακριά*—είπε, ατενίζοντάς τη με απειλητικό βλέμμα—*Δεν έχω χρόνο για τις αηδίες σου. Ψάχνω γι'αυτόν τον χαμερπή κοντοστούπη, τον Νάνο, ο οποίος μας έκλεψε τον ουρανόλιθο*—

Τα μάτια της Μελανόπτερης στένεψαν επάνω στο πρόσωπό της που θύμιζε ερπετό, αιλουροειδές, και πτηνό συνάμα—*Έκλεψε τα θραύσματα, ε; Με διαταγή των αφεντάδων του;*—

—*Όχι. Για την ακρίβεια, μας ξεγέλασε, ώστε να τα φέρουμε εδώ. Οι Μετουσιωμένοι δεν τα ήθελαν· δεν τα χρειάζονταν. Τον έχεις δει, Μελανόπτερη; Πρέπει να τον προλάβω! Σίγουρα, έχει κάτι χαμερπές στο μυαλό του*—

Η Μελανόπτερη γαντζώθηκε στην πλαγιά του βουνού και κοίταξε προς τα κάτω, σα ν'αναζητούσε το Νάνο, ή σα να σκεφτόταν—*Όχι, δεν τον είδα. Όταν θέλει να χαθεί, ξέρει να χάνεται...*—

—*Δεν μπορείς να με βοηθήσεις;*—

Τα μάτια της στράφηκαν να τον ατενίσουν, και άστραψαν—*Ο Μέγας Αετός χρειάζεται τη δική μου βοήθεια;*—

—*Κραααααα! Άσε τις τρίχες!*—έκρωξε ο Αετός, φτερουγίζοντας κοντά της—*Δε χρειάζομαι τη βοήθειά σου, αλλά θα το εκτιμούσα πολύ αν μου την προσέφερες*—Της έκλεισε το μάτι.

Κεφάλαιο 14

Καταδίωξη στη Θάλασσα

Η Νίθρα έλυσε το ενοχλητικό λουρί από το σαγόνι της και πέταξε το κράνος παραδίπλα, αφήνοντας τα μακριά, πορφυρά της μαλλιά να κυματίζουν στον θαλασσίνο άνεμο. Τα μάτια της ήταν καρφωμένα στο πλοίο της Καλβάρθα που απομακρυνόταν. Και αναρωτήθηκε τι θα γινόταν αν πρόσταζε, μέσω του Κοσμικού Κελεύσματος, τον *Κυματόλυκο* να πετάξει, για να προλάβει το θήραμά της. *Αλλά άστο καλύτερα*, σκέφτηκε, γιατί την τελευταία φορά που είχε πετάξει (με το χαλί) η εμπειρία ήταν δυσάρεστη. Επιπλέον, ίσως να μην κατάφερνε καν να υψώσει το καράβι, όπως δεν είχε καταφέρει να κάνει και τον ουρανό να βρέξει, τότε που το είχε προσπαθήσει και, σ' αυτή την περίπτωση, τ' αποτελέσματα θα ήταν άσχημα για εκείνη.

«Μπορείτε να μου εξηγήσετε τι ακριβώς συμβαίνει;» ρώτησε ο Σαμόλθιρ, έχοντας τα χέρια του στο τιμόνι του *Κυματόλυκου*. «Θάθελα να ξέρω γιατί κυνηγώ την ίδια τη Βασίλισσα του Νούφρεκ.»

«Την κυνηγάς γιατί, σύντομα, δεν θα είναι πλέον Βασίλισσα. Ο Έπαρχος Τάκμιν της Σάλγκρινεβ θα πάρει το θρόνο,» είπε η Νίθρα.

«Κι εσύ είσαι μαζί του, υποθέτω, ε;»

«Ναι,» απάντησε εκείνη, μη θέλοντας ν' αποκαλύψει περισσότερα για το σχέδιό της σ' αυτόν τον άγνωστο άντρα.

«Το πήρες το μήνυμά μου, Σαμόλθιρ, έτσι;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Ναι, κι οφείλω να πω ότι μ' εξέπληξε που είδα τους λιμενοφύλακες της Ήανβαν ν' αρχοντάει να με συναντήσουν· νόμιζα ότι με είχανε πάρει πρέφα, άμα καταλαβαίνεις τι εννοώ, φίλε μου.»

«Πόσες μέρες με περίμενες εδώ, στην Έρλεν;»

«Κάμποσες,» παραδέχτηκε ο Σαμόλθιρ. «Αλλά δε μούκανε καρδιά να επιστρέψω, καρφί, στο Νόρβηλ και να σ' αφήσω δω πέρα. Πάντως, άμα δεν εμφανιζόσουν και σήμερα, θα την έκανα, γιατί αυτοί οι τύποι που μούκαναν στην πρωτεύουσα μού φαίνοντ' άγριοι.»

«Του είχες ζητήσει να σε περιμένει στην Έρλεν;» ρώτησε η Νίθρα τον Φένταρ.

Εκείνος ένευσε. «Το ήξερα ότι, αργά ή γρήγορα, εδώ θα καταλήγαμε· επομένως, ήταν το πιο λογικό μέρος για συνάντηση.»

«Να φχαριστείς τον Τάρχεμοθ που μ'έκανε καλό άνθρωπο,» είπε ο Σαμόλθιρ.

«Μας πρόσεξαν,» πληροφόρησε η Νίθρα τούς συντρόφους της. Μπορούσε να δει τους μαχητές της Καλβάρθα να δείχνουν τον *Κυματόλυκο*.

«Έχεις κάνα σχέδιο τώρα, κοπελιά;» τη ρώτησε ο Σαμόλθιρ· «γιατί, άμα δεν έχεις, να ξέρεις ότι τούτο το σκαρί που ζυγώνουμε είναι πολεμικό κι έχει όπλα.»

«Κι εσύ έχεις όπλα, αδελφέ,» του θύμισε ο Φένταρ.

«Αλλά εγώ τα έχω κρυφά, και δε γουστάρω να τα δείχνω. Κι επίσης, τούτο δε θα μας σώσει απ'το βύθισμα, μάγκα μου. Το καράβι αντίκρυ μας είναι πολεμικό, σου λέω.»

Η Νίθρα εστίασε το βλέμμα της στο κεντρικό κατάρτι του σκάφους της Καλβάρθα και, επικαλούμενη την ισχύ του Κοσμικού Κελεύσματος, πρόσταξε: «*ΣΠΑΣΕ!*» με φωνή που παρασύρθηκε από τον άνεμο και αντήχησε πάνω από τα κύματα.

Ένα δυνατό *κρακ!* ακούστηκε, και το κατάρτι λύγισε, πέφτοντας στο πλάι και πλακώνοντας τη μια μεριά του καταστρώματος. Το πλοίο πήγε παράταιρα για μια στιγμή.

Ο Σαμόλθιρ κοίταξε τη Νίθρα με γουρλωμένα μάτια. «Εσύ το έκανες αυτό;»

Εκείνη ένευσε, βαριανασαίνοντας. Αισθανόταν τον ιδρώτα να έχει γεμίσει το μέτωπο και το λαιμό της.

«Τι στον Τάρχεμοθ είσαι; Μάγισσα;»

«Είναι καλύτερη από μάγισσα, Σαμόλθιρ,» είπε ο Φένταρ. «Συνέχισε ν'ακολουθείς τώρα το πλοίο, και μην πολυμιλάς.»

«Αυτό κάνω, ρε μάγκα μου· τ'άλλα τα κάνει ο άνεμος. Δε νομίζω ότι θα δυσκολευτούμε να τους φτάσουμε, έτσι όπως γίνανε...»

«Καπετάνιε,» είπε η Νίθρα, «πρόσταξε το πλήρωμά σου να βγάλει ό,τι όπλα έχει.»

Ο Σαμόλθιρ φάνηκε διστακτικός.

«Κάντο, Καπετάνιε!» επέμεινε εκείνη, χωρίς να χρησιμοποιήσει Πειθώ ή Προσταγή· ήξερε ότι πιθανώς να χρειαζόταν όλες της τις

δυνάμεις στο άμεσο μέλλον, και δε σκόπευε να σπαταλήσει ανούσια ούτε μία σταγόνα ιδρώτα.

«Στα όπλα!» φώναξε ο Σαμόλθιρ στο πλήρωμά του. «Ζίβιαν! Βγάλετε τα όλα έξω!»

«Μάλιστα, Καπ'τάνιε!» αποκρίθηκε ένας κοντός άντρας με μαύρο φουντωτό μουστάκι και μακριά μαλλιά που είχαν καράφλα στο κέντρο.

Η Νίθρα πήρε το βλέμμα της από τον Ζίβιαν και το έστρεψε πάλι στο σκάφος της Καλβάρθα, όπου μπορούσε να δει μια μεγάλη, οπλισμένη βαλλίστρα να στοχεύει τον *Κυματόλυκο*, ενώ ο Σάβμιν οδηγούσε τη Βασίλισσά του στην καμπίνα του καπετάνιου.

Ας τους δυσκολέψω λιγάκι ακόμα... «Στρέψου όπισθεν και βάλε!» Κέλευσε η Νίθρα τη βαλλίστρα, κι εκείνη υπάκουσε. Περιστράφηκε εκατόν-ογδόντα μοίρες και έριξε, ενώ οι στρατιώτες φώναζαν, πανικόβλητοι. Το μεγάλο βέλος διαπέρασε το στήθος ενός μαχητή και, τραβώντας τον μαζί του, χτύπησε ένα μικρό κατάρτι και το έσπασε. Οι φωνές του πανικού δυνάμωσαν, κι ορισμένοι άρχισαν να βγάζουν τις πανοπλίες τους και να βουτάνε στη θάλασσα, για να γλιτώσουν.

Άλλο ένα ιστίο έμενε ακόμα όρθιο, και η Νίθρα το Κέλευσε κι αυτό να πέσει και, φυσικά, έπεσε, πλακώνοντας ανθρώπους από κάτω του. Τώρα, το κατάρτι όλο ήταν γεμάτο με σπασμένα ξύλα και πανιά.

«Μα τους θεούς...!» μουρμούρισε ο Σαμόλθιρ, καθώς ο *Κυματόλυκος* έφτανε πλάι στο βασιλικό σκάφος, χωρίς να το πλευρίζει ακόμα. «Μα τους θεούς...!»

Η Νίθρα έγλειψε τα χείλη της, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, καθώς κρατιόταν από την κουπαστή της πρύμνης. *Τώρα, Καλβάρθα, είσαι δική μου!*

«Παραδοθείτε!» φώναξε ο Φένταρ στους μαχητές του αντικρινού πλοίου. «Παραδοθείτε!»

«Παραδινόμαστε!» αποκρίθηκε μια διοικήτρια της Βασιλικής Φρουράς, ξεπροβάλλοντας μέσα από τα πεσμένα πανιά.

«Θέλουμε τη Βασίλισσα!» φώναξε η Νίθρα. «Φέρτε μας τη Βασίλισσα!»

Σιγή έπεσε, τότε, στο κατάρτι του αντικρινού караβιού.

Η Νίθρα έτριξε τα δόντια της, οργισμένη, και κοιτάζοντας τα ξύλα του σκάφους, Κέλευσε, δυνατά: «Σπάστε!»

Ένας ήχος θραύσης αντήχησε, και μια τρύπα άνοιξε στο πλευρό του βασιλικού πλοίου, αρχίζοντας να γεμίζει νερό.

Η Χρυσοδάκτυλη άρπαξε τη Νίθρα και την τράβηξε κάτω, στα σανίδια της πρύμνης, καθώς ένα βέλος περνούσε από πάνω της.

«Οι μπασταρδεμένοι!» μούγκρισε ο Σαμόλθιρ· το βλήμα είχε σφυρίξει πλάι απ'το δεξί του αφτί. «*PIETE TOYΣ, PEE!*» φώναξε στο πλήρωμά του. «*PIETE TOYΣ!*»

Και δυο βαλλίστρες εκτόξευσαν βέλη, χτυπώντας το βασιλικό σκάφος, το οποίο έγερνε πια πολύ άσχημα και οι περισσότεροι μαχητές που βρίσκονταν επάνω του πηδούσαν στη θάλασσα.

«*Πλευρίστε το!*» πρόσταξε ο Κυματοπαλαιστής, και ο Φένταρ μειδίασε έντονα, τραβώντας το σπαθί του και σκεπτόμενος: *Θυμήθηκε τις παλιές του μέρες, ο γερο-Σιγκαντάρο!*

Η Νίθρα, εξουθενωμένη καθώς ήταν, προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά η Χρυσοδάκτυλη την κράτησε κάτω. «Μην κουνιέσαι!» της σφύριξε. «Αν είναι να ρίξουν σε κάποιον, σε σένα θα ρίξουν πρώτα.»

Ο *Κυματόλυκος* πλευρίσε το βασιλικό σκάφος, καθώς ο Φένταρ κατέβαινε στο κατάστρωμα και αναμιγνυόταν με το πλήρωμα του Σαμόλθιρ, το οποίο ορμούσε στην κατεστραμμένη κουβέρτα του αντίπαλου πλοίου. Οι περισσότεροι μαχητές της Βασιλικής Φρουράς είχαν ήδη πηδήσει στη θάλασσα, έτσι η αντίσταση ήταν, ουσιαστικά, ανύπαρκτη, και ο Ωθράγκος κατευθύνθηκε προς την καμπίνα του καπετάνιου, η πόρτα της οποίας άνοιξε κι ένας Ρουζβάνος παρουσιάστηκε, χωρίς να φορά πανοπλία, πέρα από ένα κράνος. Στο δεξί του χέρι βαστούσε ένα μακρύ ξίφος.

«Βρομόσκυλο πειρατή!» γρύλισε ο Σάβμιν. «Αν θέλεις τη Βασιλίσσα, θα πρέπει να περάσεις από μένα, πρώτα!»

«Δεν είμαι πειρατής,» αποκρίθηκε ο Φένταρ, «αλλά ποτέ δε λέω όχι σε μια πρόκληση.» Την ίδια στιγμή, όμως, σκεφτόταν: *Αυτός ο τύπος, όποιος κι αν είναι, πρέπει να έβγαλε πριν λίγο την αρματωσιά του· και καλύτερα να είχα κάνει κι εγώ το ίδιο, γιατί εδώ πάνω δε συμφέρει, έτσι όπως γέρνει το κατάστρωμα, κι άμα πέσω στη θάλασσα.... Σκατά. Άνκαραζ, δώσε μου δύναμη!*

Βάδισε προς τον Ρουζβάνο πολεμιστή με τον μενεξεδή μανδύα.

Ο Σάβμιν πάτησε γερά στα μμποτοφορεμένα του πόδια, βαστώντας τη λαβή του ξίφους του με τα δύο χέρια. Και σκέφτηκε για τον αντίπαλό του: *Δεν είναι τυχαίος μπαγαπόντης. Κινείται με ακρίβεια. Αλλά η πανοπλία του θα είναι το τέλος του. Φαίνεται πως δεν υπολόγισε τα πράγματα καλά, προτού έρθει εδώ...* Επιτέθηκε καρφωτά, προσπαθώντας ν'αναγκάσει τον εχθρό του να παραμερίσει και να σκοντάψει.

Ο Φένταρ, όμως, κατάφερε ν'αποκρούσει το σπαθί του Ρουζβάνου και να τ'απομακρύνει. Και, καθώς εκείνος τώρα είχε μείνει ανοιχτός, τον σπάθισε, κάθετα.

Ο Σάβμιν υποχρεώθηκε να κάνει στο πλάι, και παραλίγο να παραπατήσει, γλιστρώντας πάνω στο κατάρωμα.

«Παραδόσου!» του είπε ο Φένταρ. «Είσαι χαμένος, έτσι κι αλλιώς.»

Εκείνη τη στιγμή, η Καλβάρθα ξεπρόβαλε από την πόρτα της καμπίνας, έχοντας τα χέρια της γαντζωμένα στο ξύλινο πλαίσιο και κοιτάζοντας, με γουρλωμένα μάτια, το κατάρωμα, που έπαιρνε ολόένα και πιο απότομη κλίση.

«Βασίλισσά μου, μπειτέ μέσα!» φώναξε ο Σάβμιν.

Ο Φένταρ έβλεπε πως, αν έμενε άλλο εδώ πάνω, σε λίγο θα γλιστρούσε και θα έπεφτε στο νερό· έτσι, έτρεξε και μπήκε στην καμπίνα (όπου, τουλάχιστον, θα ήταν πιο ασφαλής), αρπάζοντας την Καλβάρθα από τον ώμο και τραβώντας τη μαζί του.

Εκείνη άρχισε να ουρλιάζει, υστερικά. «*Άσε με κάτω, εγκληματία! Άσε με κάτω!*»

Ο Φένταρ την πέταξε στο πάτωμα. Αλλά η Καλβάρθα εξακολούθησε να σκούζει. *Τι στο Σάλ'γκρεμ'ρωθ θέλει; Την άφησα κάτω, δεν την άφησα;*

Ο Σάβμιν πετάχτηκε μέσα στην καμπίνα. «Θα σε κόψω κομμάτια, παλιοτόμαρο!» βρυχήθηκε, επιτιθέμενος ορμητικά.

Ο Φένταρ απέκρουσε το σπαθί του. Οι λεπίδες τους διασταυρώθηκαν, και οι δύο άντρες σωριάστηκαν, κουτρουβαλώντας στο πάτωμα της καμπίνας. Κοπάνησαν σ'ένα απ'τα τοιχώματα, και ο Σάβμιν ήταν που βρέθηκε από πάνω. Άρπαξε το κράνος του Φένταρ και το τράβηξε, βίαια, από το κεφάλι του, ενώ τα ξίφη τους συνέχιζαν να είναι διασταυρωμένα.

«Μπορεί να νικήσετε,» του σφύριξε, «αλλά εσένα θα σε σκοτώσω, μπάσταρδε!»

Εκείνη τη στιγμή, μια γυναικεία φιγούρα παρουσιάστηκε πάνω απ'τον Ρουζβάνο, και ένα σπιλέτο άγγιξε το λαιμό του.

«Καλύτερα να σηκωθείς ήρεμα,» είπε η Χρυσοδάκτυλη.

Ο Σάβμιν έμεινε ακίνητος, σα να σκεφτόταν αν άξιζε να πεθάνει, σκοτώνοντας συγχρόνως τον εχθρό του, ή αν μπορούσε, κάπως, να ξεγλιστρήσει από τούτη τη δύσκολη θέση όπου είχε βρεθεί.

«Άσε το όπλο σου και σήκω,» πρόσταξε, σταθερά, η Χρυσοδάκτυλη.

Ο Σάβμιν άφησε τη λαβή του ξίφους του και ορθώθηκε, ενώ η Μιρλίμια εξακολουθούσε να έχει το σπιλέτο της στο λαιμό του.

«Πάμε έξω τώρα,» του είπε. «Φένταρ, φέρε τη Βασίλισσα.»

Ο Ωθράγκος σηκώθηκε όρθιος, καθώς η Χρυσοδάκτυλη οδηγούσε τον ξανθό Ρουζβάνο έξω από την καμπίνα.

«Μείνε μακριά μου!...» φώναξε η Καλβάρθα, λαχανιασμένα.

«Δε θέλεις να μείνεις εδώ,» της είπε ο Φένταρ, θηκαρώνοντας το σπαθί του κι αρπάζοντάς την, για να τη σηκώσει στα χέρια· «το πλοίο βυθίζεται, Μεγαλειοτάτη.»

Βγήκε από την καμπίνα, διέσχισε, τρέχοντας, το κατάστρωμα του βασιλικού σκάφους, και πήδησε στο κατάστρωμα του *Κυματόλυκου*, όπου συγκεντρώνονταν όλοι οι επιζώντες που δεν είχαν βουτήξει στη θάλασσα.

Ο Φένταρ άφησε την Καλβάρθα να σταθεί στα πόδια της, ενώ εκείνη κοίταζε, τρομοκρατημένη, τριγύρω.

Η Νίθρα ζύγωσε, κατεβαίνοντας από την πρύμνη, μ'ένα ικανοποιημένο χαμόγελο στο πρόσωπό της. Τα μάτια της ατένισαν μια την ξαδέλφη της –που τα δικά της μάτια γούρλωσαν, μόλις την αναγνώρισαν– μια τον Σάβμιν, και είπε: «Πώς, καμια φορά, τα πράγματα αλλάζουν...» Και γέλασε.

Ο Σάβμιν την έφτυσε καταπρόσωπο, σταματώντας το γέλιο.

Η Νίθρα τον κλότσησε στα αχαμνά, και εκείνος βόγκησε και βρυχήθηκε, προσπαθώντας να ξεφύγει από τους ναύτες που τον συγκρατούσαν· όμως, τελικά, τον έριξαν στα σανίδια του καταστρώματος, με γροθιές και κλοτσιές.

Η Νίθρα σκούπισε το πρόσωπό της, με το δεξί της μανίκι, και στράφηκε στην Καλβάρθα, η οποία έτρεμε ολόκορμη, αντικρίζοντάς την, ενώ τραύλιζε κάτι ακατανόητο· έμοιαζε σχεδόν έκπληκτη που την έβλεπε.

«Δεν είχες ακούσει για μένα, *ξαφέλφη*;»

Η Καλβάρθα κούνησε το κεφάλι, αρνητικά.

Η Νίθρα γέλασε. «Τόσο πολύ σε εκτιμούν οι συμβουλάτορές σου, που δε σου λένε καν τι συμβαίνει στο Βασίλειό;»

Η Καλβάρθα έκλαιγε τώρα, μοιάζοντας τελείως καταβεβλημένη, ψυχικά και σωματικά, από όσα είχαν συμβεί.

Η Νίθρα την κλότσησε, όπως είχε κλοτσήσει τον Σάβμιν, και, καθώς η ξαδέλφη της διπλώθηκε, τη γράπωσε από τα μαλλιά, αρχίζοντας να την κοπανά, βίαια, λες κι ήθελε να τη σκοτώσει επιτόπου.

Ο Φένταρ τις χώρισε, σπρώχνοντας τη Νίθρα παραδίπλα. «Τι κάνεις;» της φώναξε. «Την προτιμάς αιχμάλωτη ή νεκρή;» *Έχει τρελαθεί τελείως*, σκέφτηκε. *Η επιθυμία για εκδίκηση έχει σβήσει κάθε λογική από μέσα της!*

Η Νίθρα εισέπνευσε βαθιά. «Αιχμάλωτη,» είπε, μοιάζοντας να εννοεί πολύ περισσότερα από απλή αιχμαλωσία.

«Πήγαινε στην καμπίνα του Σαμόλθιρ,» της πρότεινε ο Φένταρ, «να ηρεμήσεις.»

Το βλέμμα του φάνερωνε καθαρά ότι τη θεωρούσε αλλόφρων, και η Νίθρα το παρατήρησε αυτό και παραδέχτηκε, εσωτερικά, ότι είχε δίκιο ο Ωθράγκος. Σίγουρα, της χρειαζόταν λίγο να ηρεμήσει. Και να ξεκουραστεί. Έτσι, κατένευσε και κατευθύνθηκε προς τη γέφυρα.

«Θα σε συναντήσω, σύντομα,» είπε ο Φένταρ πίσω της· και μετά, στράφηκε στην Καλβάρθα, η οποία ήταν κουλουριασμένη στα σανίδια της κουβέρτας, κλαίγοντας, ενώ αίματα υπήρχαν στο πρόσωπό της.

Γονάτισε δίπλα της και τη σήκωσε στην αγκαλιά του. «Ησύχασε,» της είπε. «Έφυγε· δε θα σε πειράξει.» Αυτή ήταν η περιβόητη Βασίλισσα Καλβάρθα, που η Νίθρα την έκανε να φαίνεται τόσο μοχθηρή και κακούργα; Για όνομα του Βάνραλ, δηλαδή, ετούτη η γυναίκα δεν έμοιαζε να έχει αρκετή θέληση για να σταθεί στα πόδια της! Χρειαζόταν βοήθεια, όχι ξύλο. Ή, τουλάχιστον, τέτοια εντύπωση έδινε στον Φένταρ...

«Πού στο Λύκο είναι η Νίθρα;» φώναζε ο Τάκμιν, καθώς εκείνος κι οι μαχητές του είχαν φτάσει στην Πύλη του Αετού και οι υπερασπιστές τούς έβαλλαν από τα τείχη. «Πού στο Λύκο είναι;»

«Δεν είναι εδώ, Άρχοντά μου,» είπε ένας διοικητής.

«Το βλέπω αυτό, ηλίθιε! Το θέμα είναι *ΠΟΥ* βρίσκεται! Πού έχει πάει, τώρα που τη χρειάζομαι;»

«Έπαρχε! Έπαρχε!» φώναξε ένας πολεμιστής, ζυγώνοντας έφιππος. «Έμαθα για την Αρχόντισσα Νίθρα!»

«Της συνέβη κάτι;» ρώτησε αμέσως ο Ρέλγκριν, και το πρόσωπό του πάνιασε.

«Όχι, Στρατάρχη,» αποκρίθηκε ο καβαλάρης. «Ή, μάλλον, δεν μου είπαν τίποτα τέτοιο.» Και προς τον Τάκμιν: «Την είδαν να πηγαίνει στο λιμάνι, Άρχοντά μου, μαζί με τους μισθοφόρους της και μερικούς ιππείς σας.»

«Στο λιμάνι; Τι πήγε να κάνει εκεί;»

«Δεν έχω ιδέα, Άρχοντά μου...»

«Φρόντισε να μάθεις, τότε! Βιάσου! Και, όταν τη βρεις, πες της να έρθει εδώ! γιατί τη χρειάζομαι για να ρίξει ακόμα μια πύλη. Μην κάθεται, ιππέα!»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο πολεμιστής και απομακρύνθηκε, καλπάζοντας.

Η Νίθρα μπήκε στην καμπίνα του καπετάνιου και έκλεισε την πόρτα πίσω της. Το βλέμμα της πήγε σ'ένα από τα παράθυρα, και παρατήρησε ότι ο *Κυματόλυκος* είχε ήδη απομακρυνθεί αρκετά από το διαλυμένο κέλυφος του κάποτε βασιλικού πλοίου, γύρω από το οποίο πλατσούριζαν όσοι από το πλήρωμά του είχαν βουτήξει στη θάλασσα.

Άκουσε έναν θόρυβο από δίπλα της και στράφηκε, για να δει μια γυναίκα να ξεπροβάλλει κάτω απ'το κρεβάτι. Μια γνωστή γυναίκα.

«Αλλάρνα;» έκανε, συνοφρυωμένη.

Η Ξανθιά Ωθράγκι, που κάποτε ήταν Ανθρωποκυνηγός μαζί με τη Νιρμέα, ορθώθηκε. «Νίθρα;»

Εκείνη ένευσε. «Ναι, εγώ είμαι. Πώς βρέθηκες εδώ; Και τι κάνεις κάτω απ'το κρεβάτι;»

«Γινόταν μάχη απέξω,» αποκρίθηκε η Αλλάρνα. «Άρχισε, μάλλον, ενώ κοιμόμουν. Άκουσα τις φωνές και κρύφτηκα· τι να έκανα; Έβαψες τα μαλλιά σου, Νίθρα;»

«Περίπου.» Η Ρουζβάνη κάθισε πίσω απ'το γραφείο του Σαμόλθιρ, κι ακούμπησε τα μπιτοφορεμένα πόδια της επάνω, σταυρώνοντάς τα στον αστράγαλο. «Πώς βρέθηκες εδώ; Νόμιζα ότι θα με περίμενες στην Άζλεντεν.»

«Πέρασες από εκεί;»

«Ναι, επιστρέφοντας από τους βάλτους Βενέβριαμ.»

«Ο Σαμόλθιρ με βρήκε πιο πριν,» εξήγησε η Αλλάρνα, καθώς καθόταν στην άκρη του κρεβατιού. «Με ήθελαν για πληροφορίες. Σχετικά με σένα. Μου υποσχέθηκαν να με πάρουν μαζί τους, πίσω στη Βάλγκριθμωρ.»

«Καταλαβαίνω,» ένευσε η Νίθρα, κάνοντας πίσω τα πορφυρά της μαλλιά, τα οποία ήταν ανακατεμένα απ'τον θαλασσινό άνεμο.

«Καπετάνιο!» Ο Ζίβιαν έτρεξε κοντά στον Σαμόλθιρ και τον Φένταρ, οι οποίοι μιλούσαν· ο δεύτερος κρατούσε στα χέρια του τη μισολιπόθυμη Καλβάρθα. «Καπετάνιο!»

«Τι;»

«Δυο σκάφη. Μας έχουν πάρει κυνήγι!» Ο κοντός Ναύκληρος έδειξε.

«Σκατούλες...» μουρμούρισε ο Σαμόλθιρ, κοιτάζοντας προς τα εκεί. «Βασιλικά πρέπει νάναι και τούτα.» Και προς τον Φένταρ: «Βλέπεις τώρα σε τι μπελάδες με βάλατε;»

«Ηρέμησε, παλιοπειρατή· το λιμάνι δεν είναι μακριά,» αποκρίθηκε εκείνος. «Και μες στην πόλη δε μπαίνουν· νάσαι βέβαιος γι'αυτό. Επιπλέον, έχουμε τη Βασίλισσά τους αιχμάλωτη· λες να μας επιτεθούν;»

«Ναι!»

Ο Φένταρ κούνησε το κεφάλι. «Τέλος πάντων... Πού να την αφήσω;» ρώτησε, κοιτάζοντας την Καλβάρθα.

«Στ'αμπάρι βάλτη, μαζί με τους άλλους.»

«Δεν το βρίσκω και πολύ ταιριαστό.»

Ο Σαμόλθιρ έκανε μια γκριμάτσα. «Μη μου πεις ότι, ξαφνικά, άρχισες να κάνεις διακρίσεις;»

«Ύστερα από τόσες συναναστροφές με Ρουζβάνους, ίσως νάχω μαλθακέψει, αλλά ακόμα είμαι έτοιμος να σου σπάσω τη μύτη, αν με τσαντίσεις.»

Ο Σαμόλθιρ γέλασε, και είπε: «Κράτα τη στα χέρια, τότε· δεν υπάρχουνε και πολλές θέσεις εδώ.» Κατευθύνθηκε προς την πρύμνη, ανάβοντας το τσιμπούκι του.

«Άρχοντά μου, ίσως θα ήταν καλύτερα να φύγετε,» είπε ο Σάνλον στον Κάμρεβ, για πολλοστή φορά. «Οι πολιορκητές βρίσκονται μπροστά στην Πύλη του Αετού και, σύντομα, αυτή η άθλια προδότρια, η Νίθρα, θα την καταστρέψει κι αυτήν, Άρχοντά μου, όπως κατέστρεψε τις άλλες δύο.»

Ο πατέρας της Καλβάρθα έβηξε και αναδεύτηκε επάνω στην πολυθρόνα του. Ήπια μια γουλιά κρασί και αποκρίθηκε: «Δε φεύγω, Αρχιστράτηγε. Πήγαινε στη δουλειά σου.»

«Μα, Άρχοντά μου, όταν εισβάλουν—»

«Να φροντίσεις να μην εισβάλουν, Αρχιστράτηγε!» φώναξε ο Κάμρεβ. «Αυτή δεν είναι η δουλειά σου;»

«Μάλιστα, Υψηλότετε, αυτή είναι,» απάντησε, ξερά, ο Σάνλον.

«Πήγαινε, τότε.» Ο Κάμρεβ κούνησε το χέρι του, αποδεσμευτικά.

Ο Αρχιστράτηγος αποχώρησε από τα διαμερίσματά του, σκεπτόμενος ότι ο πατέρας της Βασίλισσας είχε, αναμφίβολα, τρελαθεί. *Διότι πρέπει να είναι κανείς ή τρελός ή απελπισμένος για να μένει ακόμα εδώ. Ή να μη θέλει πλέον τη ζωή του. Να τους έχει απογοητεύσει όλους, και να έχει ντροπιάσει τον εαυτό του ανεπανόρθωτα...*

Ακριβώς αυτό που συμβαίνει σε μένα, δηλαδή. Ο Σάνλον δε νόμιζε ότι μπορούσε να συνεχίσει να ζει, ύστερα από τούτο: ύστερα από τον τρόπο που τον είχε ξεγελάσει η Νίθρα, η Θεά να καταραστεί την ψυχή της! *Τους καταδίκασα όλους, υποστηρίζοντας πως θα στρεφόταν εναντίον του Τάκμιν...*

Ο Βάνκελιν είχε δίκιο, εξαρχής. Έπρεπε να τον είχα ακούσει. Έπρεπε να είχαμε δράσει αλλιώς. Τώρα, όμως, δεν μπορώ να κάνω

πίσω... Θα πέθαινε στη μάχη. Αλλά, προτού πεθάνει, θα αναζητούσε τη Νίθρα, και θα τη σκότωνε. Η Ομιλήτρια είχε προδώσει το Νούφρεκ δύο φορές: και η μία φορά είναι ήδη υπερβολική.

Ο *Κυματόλυκος* μπήκε στο λιμάνι της Έρλεν και πλησίασε τις αποβάθρες. Τα βασιλικά πλοία δεν τον καταδίωξαν ως εδώ, όπως είχε προβλέψει ο Φένταρ, γιατί, προφανώς, τα πληρώματά τους φοβόνταν ότι θα δέχονταν επίθεση από τις δυνάμεις του Έπαρχου Τάκμιν της Σάλγκρινεβ.

Η Νίθρα βγήκε από τη γέφυρα, και περπάτησε πάνω στο κατάστρωμα του караβιού του Σαμόλθιρ, ατενίζοντας την πρωτεύουσα του Νούφρεκ. Μπορούσε να διακρίνει καπνούς σε κάποια σημεία, μα οι φωτιές δεν πρέπει να ήταν πολλές. Οι μαχητές του Τάκμιν πρέπει να είχαν κάνει γρήγορη δουλειά. Αλλά, μάλλον, δε θα είχαν εισβάλει ακόμα στη Βασιλική Περιφέρεια. *Και, υποθέτω, θα με ψάχνουν, για να ρίξω την Πύλη του Αετού...*

Καθώς ο *Κυματόλυκος* αγκυροβολούσε σε μία από τις αποβάθρες, το βλέμμα της Νίθρα έπεσε σε μια φιγούρα στην πλώρη, η οποία ορθωνόταν, σηκώνοντας στα χέρια της μια άλλη. Ο Φένταρ, και η Καλβάρθα. Τα πρόσωπά τους ήταν ευδιάκριτα για τη Ματιά της, παρότι απογευματίαζε και τα χρώματα είχαν αρχίσει παντού να σκουραίνουν ενώ οι σκιές πλήθαιναν. *Γιατί την κρατά ακόμα εδώ; Γιατί δεν την έχει κλειδώσει πουθενά;*

Θυμωμένη, πλησίασε τον Ωθράγκος. «Τι κάνεις;» τον ρώτησε.

Ο Φένταρ βλεφάρισε. «Τι εννοείς;»

Η Νίθρα έδειξε την κοιμισμένη Καλβάρθα, με το βλέμμα της. «Είναι αιχμάλωτή μας, αν δεν το κατάλαβες.»

«Το έχω καταλάβει,» αποκρίθηκε, ξερά, ο Ωθράγκος.

«Τι συμβαίνει, Φένταρ; Τη συμπάθεις;»

Εκείνος δε μίλησε.

«Δε σε πληρώνω για να παρηγορείς τους εχθρούς μου!» σφύριξε η Νίθρα.

«Όχι· με πληρώνεις για να σε βοηθώ να τους αντιμετωπίζεις. Πιστεύεις ότι έχω αποτύχει στα καθήκοντά μου;»

«Όχι.»

«Τότε;»

«Η θέση της είναι σε κάποιο μπουντρούμι.»

«Υποθέτω πως θα φροντίσεις γι' αυτό, μόλις καταλάβουμε το παλάτι...»

Καλασμός αλόγου ήρθε από τις αποβάθρες, και κάποιος φώναξε: «Η Αρχόντισσα Νίθρα Ρίνκιλ;»

Η Νίθρα στράφηκε, για να δει έναν ιππέα του Τάκμιν να τραβά τα ηνία του ίππου του μπροστά από τον αγκυροβολημένο *Κυματόλυκο*.

«Αρχόντισσά μου, εσείς δεν είστε η Νίθρα Ρίνκιλ;»

«Ναι· τι θέλεις;»

«Ο Έπαρχος σάς ζητά, Αρχόντισσά μου. Για την Πύλη του Αετού.»

«Μπορείς να του αναφέρεις ότι θα είμαι εκεί σύντομα,» είπε η Νίθρα.

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου. Θα θέλατε να του πω και τίποτε άλλο;»

«Όχι.»

Ο καβαλάρης έστρεψε το αλόγο του και κάλπασε πάνω στο πλακόστρωτο.

Οι ναύτες του Σαμόλθιρ είχαν ήδη ρίξει μια ξύλινη ράμπα από τον *Κυματόλυκο* και, με τη βοήθεια των στρατιωτών που είχε πάρει μαζί της η Νίθρα, κατέβαζαν από το κατάστρωμα τους αιχμαλώτους, τα χέρια των οποίων ήταν δεμένα πίσω απ' την πλάτη τους. Ανάμεσά τους βρισκόταν κι ο Σάβμιν.

Η Νίθρα περίμενε να συγκεντρωθούν όλοι στην αποβάθρα και, ύστερα, κατέβηκε κι εκείνη από το πλοίο, μαζί με τον Φένταρ, ο οποίος εξακολουθούσε να κρατά την Καλβάρθα στα χέρια του. Η Χρυσοδάκτυλη, ο Σαμόλθιρ, και η Αλλάρνα είχαν ήδη κατεβεί και στέκονταν δίπλα από μια λάμπα του λιμανιού.

«Πού θέλετε να πάμε τους αιχμαλώτους, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε ένας στρατιώτης τη Νίθρα.

«Εκεί όπου έχει ο Έπαρχος και τους υπόλοιπους,» απάντησε εκείνη.

«Δεν ξέρουμε πού είναι αυτό το μέρος, Αρχόντισσά μου. Θέλετε να φύγουμε από κοντά σας και να ψάξουμε να μάθουμε;»

«Όχι,» είπε η Νίθρα. «Ελάτε μαζί μου. Ούτως ή άλλως, κι εγώ στους συμπολεμιστές σας κατευθύνομαι.»

Ξεκίνησε να βαδίζει, και οι υπόλοιποι την ακολούθησαν. Ο Σαμόλθιρ κάπνιζε έναν αρωματικό καπνό, που γέμιζε τα ρουθούνια τους.

Οι δρόμοι της Έρλεν ήταν ήρεμοι μετά από τις οδομαχίες. Οι πολίτες βρίσκονταν κλειδαμπαρωμένοι στα σπίτια τους, και οι στρατιώτες του Τάκμιν περιπολούσαν. Στο πλακόστρωτο μπορούσες, πού και πού, να δεις κανένα κουφάρι που δεν είχαν μαζέψει, ή κανένα πεταμένο όπλο ή σπασίδι. Επίσης, ορισμένα οικοδομήματα ήταν ρημαγμένα, από τις λεηλασίες· οι πόρτες κρέμονταν από τους μεντεσέδες ή ήταν πεσμένες, και το ίδιο ίσχυε για τα παραθυρόφυλλα. Τα τζάμια ήταν, βέβαια, σπασμένα, ενώ στο εσωτερικό των χτιρίων τα πάντα φαίνονταν αναποδογυρισμένα και ελάχιστα πράγματα γυάλιζαν· όλα τα γυαλιστερά αντικείμενα αξίας είχαν παρθεί από τους εισβολείς.

Οι σκηνές ετούτες θύμιζαν στον Φένταρ τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ... στην πιο ήρεμή τους φάση, καθότι εκεί είχαν συμβεί πολύ πιο βίαια πράγματα. *Αναρωτιέμαι αν μπορεί τίποτα πλέον να με ταραξεί, ύστερα από αυτά που είχα δει εκείνο τον καιρό.* Μετά, όμως, ήρθε στο μυαλό του η Νίθρα με τις παράξενές της δυνάμεις· και η Νίθρα όταν ξυλοκοπούσε την Καλβάρθα. *Τελικά, μάλλον, πάντα θα υπάρχουν πράγματα που μπορούν να με ταραξουν...*

Το σκοτάδι πύκνωνε, όταν έφτασαν κοντά στην Πύλη του Αετού, η οποία ήταν κλειστή κι αμπαρωμένη. Οι υπερασπιστές της Βασιλικής Περιφέρειας μπορούσαν να διακριθούν πίσω από τις επάλξεις των εσωτερικών τειχών της πόλης, αν και οι μορφές τους ήταν σκοτεινές.

Η Νίθρα, βέβαια, τους έβλεπε ξεκάθαρα, και παρατηρούσε ότι οι εκφράσεις τους ήταν τρομαγμένες. Προφανώς, ύστερα από την καταστροφή της νότιας και της δυτικής πύλης, δεν ήξεραν πια τι να περιμένουν· πάντως, ό,τι κι αν συνέβαινε δε θα τους εξέπληττε τώρα. *Πράγμα το οποίο σημαίνει ότι ο Τάκμιν θα πρέπει να επιτεθεί προσεκτικότερα, ετούτη τη φορά, γιατί οι εχθροί δε θα πανικοβληθούν όπως πανικοβλήθηκαν πριν.*

Ένας στρατιώτης την πλησίασε. «Η Αρχόντισσα Νίθρα Ρίνκιλ, σωστά;»

Εκείνη ένευσε, κουρασμένα.

«Ο Έπαρχος σάς ζητά.»

«Το ξέρω.»

«Παρακαλώ, ακολουθήστε με. Βρίσκεται στην Οικία των Σάλτρεθ. Η οικογένεια προθυμοποιήθηκε να τον φιλοξενήσει.»

Προθυμοποιήθηκε, ώστε... σκέφτηκε η Νίθρα· και είπε: «Εντάξει, οδήγησέ μας.» Και προς τον Φένταρ: «Δώσε τη... Μεγαλειοτάτη σε κάποιον άλλο κι έλα μαζί μου. Κι εσύ, Χρυσοδάκτυλη.»

Ο Ωθράγκος υπάκουσε, δίνοντας την κοιμισμένη Καλβάρθα σ'έναν στρατιώτη.

Ο Σαμόλθιρ ρώτησε: «Αφού δεν υπάρχει κάτι άλλο για μας, λέω να επιστρέψουμε στο πλοίο μας.» Πέρασε το χέρι του γύρω απ'τη μέση της Αλλάρνα. «Αλλά μην ξεχνάς ότι μας υποσχέθηκες κάτι,» τόνισε στη Νίθρα.

«Δεν το ξεχνάω, Καπετάνιε. Θα ανταμειφθείς για τις υπηρεσίες σου.»

«Έχει καλώς,» αποκρίθηκε ο Σαμόλθιρ. «Θα τα ξαναπούμε το πρωί, αδέλφια.»

Η Νίθρα, ο Φένταρ, και η Χρυσοδάκτυλη ακολούθησαν τον στρατιώτη του Έπαρχου της Σάλγκρινεβ και, αφού διέσχισαν δύο μικρούς δρόμους, έφτασαν σ'ένα διώροφο σπίτι, γύρω από το οποίο βρίσκονταν τουλάχιστον τριάντα πολεμιστές σε επιφυλακή. Εκείνους, όμως, δεν τους σταμάτησαν· έτσι, άνοιξαν την πόρτα του κήπου και μπήκαν. Βάδισαν επάνω σ'ένα λιθόστρωτο μονοπάτι και πέρασαν την κεντρική είσοδο της οικίας –μια μεγάλη, μονή, ξύλινη πόρτα, από την οποία ερχόταν το φως των κεριών και του τζακιού–, για να βρεθούν σ'ένα αρκετά μεγάλο σαλόνι, όπου ο Τάκμιν ήταν καθισμένος στην κορυφή ενός τραπεζιού, πλημμυρισμένου στα φαγητά. Στα δεξιά του Έπαρχου βρισκόταν ένας ευτραφής άντρας με καλοχτενισμένα μαλλιά και μούσι, ο οποίος είχε μια μικρή καράφλα στο κέντρο του κεφαλιού και πρέπει να ήταν μιας κάποιας ηλικίας (*εξήντα-τρία*, τον έκρινε η Ματιά της Νίθρα). Στα δεξιά αυτού –που, μάλλον, ήταν ο οικοδεσπότης– καθόταν μια ξανθιά, σγουρομάλλα γυναίκα, που κι εκείνη δεν ήταν πολύ μικρή (*πενήντα-έξι*)· κατά πάσα πιθανότητα, επρόκειτο για τη σύζυγό του. Εκτός από τούτους, κανένας άλλος δε βρισκόταν στο δωμάτιο.

Η Νίθρα προσπάθησε να φέρει στο μυαλό της τα ονόματά τους, γιατί ήξερε απέξω τα γενεαλογικά δέντρα πάρα πολλών ευγενικών οικογενειών. *Χόνμαρεν, πρέπει να τον λένε αυτόν, και τη σύζυγό*

του.... Δεν της ερχόταν το όνομα, τώρα· οι Σάλτρεθ ήταν ένας σχετικώς μικρός Οίκος της Έρλεν.

«Νίθρα,» είπε ο Τάκμιν, «αποφάσισες να παρουσιαστείς.»

«Ήμουν απασχολημένη, Άρχοντά μου. Θα μπορούσα να σας μιλήσω ιδιαιτέρως;»

«Με πρόλαβες.» Ο Τάκμιν έκανε να σηκωθεί, αλλά ο οικοδεσπότης του δεν τον άφησε:

«Όχι όχι όχι!» είπε, βιαστικά. «Θα αποχωρήσουμε εμείς, Άρχοντά μου.» Ορθώθηκε και, μαζί με τη σύζυγό του, έφυγαν από το δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα πίσω τους.

«Τι ευγενικοί άνθρωποι...» παρατήρησε ο Τάκμιν, υπομειδώντας.

«Οι κατακτητές, για κάποιο παράξενο λόγο, πάντοτε βλέπουν την πιο ευγενική πλευρά των κατακτημένων, Άρχοντά μου...» είπε ο Φένταρ.

«Δε ζήτησα την άποψή σου, Ωθράγκος,» αποκρίθηκε ο Τάκμιν. Και τους πρότεινε: «Καθίστε, παρακαλώ.» Ήπια μια γουλιά από το κρασί του, ενώ, συγχρόνως, έκανε νόημα στο στρατιώτη που τους είχε φέρει εδώ να φύγει.

Εκείνος γύρισε για ν'αποχωρήσει, αλλά σταμάτησε απότομα. «Άρχοντά μου...;»

«Να σας κάνω παρέα κι εγώ;»

Άπαντες στράφηκαν στην είσοδο, για να δουν τον Άλαντμιν να στέκεται εκεί.

«Πόση ώρα μάς παρακολουθούσες;» ρώτησε ο Τάκμιν, στενεύοντας τα μάτια, ενοχλημένος.

«Όχι πολλή,» απάντησε ο Άλαντμιν. «Για την ακρίβεια, μόλις έφτασα και, νάσου, ο κύριος» —έδειξε, ευγενικά, τον στρατιώτη— «στράφηκε και βάδισε προς το μέρος μου.»

«Αχά...» Ο Τάκμιν προϋνίασε ένα κομμάτι κρέας και το έβαλε στο στόμα του, μασώντας. «Κάθισε, λοιπόν, κι εσύ... Αρχικατάσκοπε. Κάθισε. Το ψητό είναι πολύ καλό.»

«Ελπίζω να μην περιέχει δηλητήριο,» είπε ο Άλαντμιν, πλησιάζοντας, καθώς ο στρατιώτης έφευγε και η Νίθρα, ο Φένταρ, κι η Χρυσοδάκτυλη κάθονταν στο τραπέζι. Οι δύο τελευταίοι έβγαλαν τα κράνη τους και τ'άφησαν στο πάτωμα, δίπλα από τις καρέκλες.

«Το αποκλείω,» απάντησε ο Τάκμιν. «Έβαλα τους οικοδεσπότες μου να δοκιμάσουν πρώτοι –από όλα τα καλούδια που έφεραν εδώ.»

Ο Άλαντμιν πήρε θέση αντίκρυ της Νίθρα. «Αισθάνομαι πιο ασφαλής, τότε.» Γέμισε ένα ποτήρι κρασί για τον εαυτό του.

«Λοιπόν,» είπε ο Τάκμιν. «Θα ήθελα πολύ να μάθω πού είχες εξαφανιστεί.» Έστρεψε το βλέμμα του στη Νίθρα.

«Καταδίωκα την Καλβάρθα, στη θάλασσα,» εξήγησε εκείνη, «και την έπιασα.»

«Είναι αιχμάλωτή μας, δηλαδή;»

Η Νίθρα ένευσε.

«Χα-χα!» έκανε ο Τάκμιν. «Αυτά είναι υπέροχα νέα. Ας πιούμε σ'αυτά τα νέα, τι λέτε;» Γέμισε ξανά το ποτήρι του, μέχρι πάνω, και το ύψωσε.

«Γιατί όχι;» είπε ο Άλαντμιν, και ύψωσε κι εκείνος το δικό του ποτήρι, όπως κι οι υπόλοιποι.

Τσούγκρισαν και ήπιαν.

«Ήταν κι ο Αρχιστράτηγος Σάνλον μαζί της; Και ο Αρχιδιπλωμάτης Βάνκελιν;» ρώτησε ο Τάκμιν.

«Δυστυχώς, όχι,» είπε η Νίθρα. «Αλλά ήταν ο Διοικητής Σάβμιν.»

«Ποιος είναι αυτός;»

«Ένας από τους διοικητές της Βασιλικής Φρουράς της Καλβάρθα.»

«Αμελητέος,» είπε ο Τάκμιν, τρώγοντας. «Αμελητέος.»

«Πού είναι η Αρτλάνα, ο Ρέλγκριν, και οι ιέρειες της Λιάμνερ Κρωθ;» ρώτησε η Νίθρα.

«Η Αρτλάνα πρέπει να βρίσκεται ακόμα στο στρατόπεδο, έξω απ'την πόλη. Ο Ρέλγκριν κάπου εδώ πέρα τριγυρίζει, επιβλέποντας και καταστρώνοντας σχέδια· είναι πολύ καλός στο να καταστρώνει σχέδια, ο Ρέλγκριν. Και οι ιέρειες της Λιάμνερ Κρωθ νομίζω ότι έχουν πάει στο Ναό της Προστάτιδας Θεάς, για να συνεννοηθούν με την Αρχιέρεια της Έρλεν. Πρέπει να έχουν κάποιο διάταγμα από την Ιερά Μητριάρχη, αν κατάλαβα καλά.»

Η Νίθρα άρχισε να τρώει, σιωπηλά (μέχρι στιγμής, δεν είχε αγγίξει τίποτα από το φαγητό της), και ανακάλυψε ότι πεινούσε περισσότερο απ'όσο νόμιζε. Επίσης, καθώς τώρα είχε ηρεμήσει κάπως, άρχιζε να αντιλαμβάνεται πιο πολύ την κούρασή της. Η χρήση του Κοσμικού Κελεύσματος, όπως πάντα, την είχε εξουθενώσει, κι ετούτη τη

φορά, τα πράγματα ήταν ακόμα χειρότερα, με την εξαφάνιση του ήλιου και τη μετατροπή του κόσμου σε κάτι σαν Αρχέτοπο.

Η Νίθρα αναρωτήθηκε πότε ο ήλιος θα επέστρεφε στον ουρανό· πότε το περιβάλλον θα γινόταν όπως παλιά. *Τι μπορεί να προκάλεσε όλη τούτη την αλλαγή; Οι ιέρειες του Ναού της Προστάτιδας Θεάς θα έχουν απάντηση, άραγε;*

Το γεύμα τους τελείωσε χωρίς πολλές κουβέντες, και ο Άλαντμιν ρώτησε τον Τάκμιν: «Έχουν ετοιμαστεί δωμάτια για εμάς, Έπαρχε;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αλλά είμαι απόλυτα βέβαιος πως οι Σάλτρεθ θα χαρούν να σας φιλοξενήσουν, αν θέλετε.»

«Εγώ θα προτιμήσω τη σκηνή μου, στο στρατόπεδο,» δήλωσε ο Φένταρ, και η Χρυσοδάκτυλη κατένευσε.

«Δε χρειάζεται να πάτε στο στρατόπεδο,» τους είπε ο Άλαντμιν. «Θα σας φιλοξενήσω σ'ένα δικό μου μέρος. Είναι άδαιο, έτσι κι αλλιώς, αφού οι δικοί μου μένουν εκτός Έρλεν και δεν έρχονται πολύ συχνά εδώ. Ελπίζω μόνο να μην έχει λεηλατηθεί η οικία μου από τους στρατιώτες σου, Έπαρχε.»

«Αν έχει λεηλατηθεί, να είσαι βέβαιος πως το φταίξιμο δεν πέφτει σε μένα, αγαπητέ Άλαντμιν.»

Η οικία είχε, τελικά, λεηλατηθεί, όπως ανακάλυψαν όταν έφτασαν εκεί. Η εξώπορτα ήταν σπασμένη και το εσωτερικό άνω-κάτω. Όλα τα ντουλάπια, τα μπαούλα, και τα συρτάρια ήταν ανοιγμένα και τα περιεχόμενά τους ανακατωμένα, ενώ κάθε πολύτιμο πράγμα είχε παρθεί. Ακόμα και τα χαλιά είχαν σηκώσει.

«Τα καθίκια...!» μουρμούρισε ο Άλαντμιν, ατενίζοντας έναν τοίχο όπου η Νίθρα ήξερε ότι, παλιά, κρεμόταν ένας πίνακας των νότιων ερήμων –ένας πίνακας ο οποίος άρεσε πολύ στον Αρχικατάσκοπο. «Κανονικά, θα έπρεπε να ζητήσω αποζημίωση. Αλλά υποθέτω πως, αργά ή γρήγορα, θ'αποζημιωθώ με άλλο τρόπο...»

«Το υπόγειο δεν το ελέγξαμε,» θύμισε ο Φένταρ στους συντρόφους του.

«Θα έπρεπε;» ρώτησε η Νίθρα.

«Ναι. Στις πολιορκίες, συνήθως, εκεί κρύβεται κανείς.»

«Ας το ελέγξουμε, τότε,» είπε ο Άλαντμιν, τραβώντας το ξίφος του.

Ο Φένταρ ξεσπάθωσε, επίσης, και βάδισε πρώτος, με τη Χρυσοδάκτυλη πλάι του. Η Μιρλίμια δεν είχε ξεθηκαρώσει κανένα όπλο, αλ-

λά όλοι ήξεραν πως, όταν ήθελε, μπορούσε να βγάλει δυο ξιφίδια στο ανοιγόκλεισμα του ματιού.

Ο Άλαντμιν άνοιξε την καταπακτή, απομακρυνόμενος από το άνοιγμα και κρατώντας το ξύλινο σκέπασμα σαν ασπίδα, σε περίπτωση που κάτι πεταγόταν από κάτω. Τίποτα, όμως, δεν πετάχτηκε.

Και ούτε κανένα φως φαινόταν.

Ο Φένταρ έκανε να κατεβεί το πρώτο σκαλοπάτι, αλλά η Χρυσοδάκτυλη τον έπιασε από τον ώμο.

«Κίνδυνος;» τη ρώτησε εκείνος.

«Όχι, αλλά καλύτερα να κατεβώ εγώ πρώτη. Αν κάποιος караδο- κεί, θα τον αντιληφτώ πολύ πριν με χτυπήσει.»

Ο Φένταρ ένευσε, και την άφησε να προπορευτεί, καθώς εκείνη τραβούσε τώρα δύο ξιφίδια, για να τα έχει σε ετοιμότητα.

Η Χρυσοδάκτυλη έφτασε στο τέλος της σκάλας, χωρίς να συμβεί κάτι. Ο Φένταρ στεκόταν μερικά σκαλοπάτια πιο πάνω.

«Άλαντμιν,» φώναξε η Μιρλίμια, «έχεις κάποια λάμπα;»

«Αν δεν την έχουν λεηλατήσει κι αυτήν, ναι, έχω,» απάντησε ο Αρχικατάσκοπος, και απομακρύνθηκε από τη Νίθρα, αφήνοντάς τη μόνη δίπλα στο άνοιγμα της καταπακτής.

Εκείνη γονάτισε, προσπαθώντας να κοιτάξει κάτω. Τα μάτια της ήταν πολύ καλύτερα από του Φένταρ και της Χρυσοδάκτυλης, και πιθανώς να μπορούσε να τους προειδοποιήσει, σε περίπτωση που το Προαίσθημα της Μιρλίμιας δεν τους προειδοποιούσε πρώτο. Όμως η Νίθρα δεν είδε τίποτα ανησυχητικό μέσα στο σκοτάδι.

Ο Άλαντμιν δεν άργησε να επιστρέψει, μαζί με μια αναμμένη λάμπα· και, αμέσως, ξεκίνησε να κατεβαίνει τα πέτρινα σκαλοπάτια, κρατώντας στο ένα χέρι το φως και στο άλλο το ξίφος του. Η Νίθρα τον ακολούθησε, χωρίς δισταγμό, παρότι ένιωθε να παραπατά από την κούραση.

Το σκοτάδι διαλύθηκε εμπρός τους, και είδαν ένα κελάρι, λεηλατημένο. Μονάχα μερικά βαρέλια απέμεναν, ενώ όλα τα μπουκάλια με τα ποτά είχαν παρθεί.

«Δε μου φαίνεται νάαι κανένas κρυμμένος εδώ,» είπε η Νίθρα, ερευνώντας, με τη Ματιά της, το χώρο.

«Αφού το λες εσύ, το πιστεύω,» αποκρίθηκε ο Φένταρ, γνωρίζοντάς πολύ καλά τις ικανότητές της.

«Ναι,» ένευσε ο Άλαντμιν. «Πάμε.»

Και ανέβηκαν, κλείνοντας την καταπακτή με πάταγο.

«Θα ήταν καλό, πάντως, να φυλάμε σκοπιές,» πρότεινε ο Φένταρ.

«Ανοησίες,» είπε ο Άλαντμιν, αφήνοντας τη λάμπα του πάνω στο τραπέζι της κεντρικής αίθουσας της οικίας. «Θα φωνάξω μερικούς στρατιώτες του Τάκμιν γι' αυτή τη δουλειά.»

«Όπως επιθυμείς,» αποκρίθηκε ο Φένταρ. «Προτιμώ να κοιμάμαι απ' το να ξαγρυπνώ.»

Κεφάλαιο 15

Εξαφάνιση

υνατά χτυπήματα από κάποια πόρτα στο βάθος... και μια φωνή:

«Υψηλότετε! Υψηλότετε!»

Ο Νόρβορ σάλειψε επάνω στο μεγάλο του κρεβάτι, και τα μάτια του άνοιξαν με δυσκολία. Δεν αισθανόταν καλά. Πρέπει να είχε πει περισσότερο κρασί απ'ό,τι νόμιζε, χτες βράδυ, που εκείνος, η Μιάνη, ο Δάτμιν, ο Άνγκεδβαρ, ο Άσιλθαρ (ο μικρός γιος του Άρχοντα-Φύλακα Άραντιρ του Ράλτον), και η Ασριτέλα κι η Φανμάριν (οι κόρες του Έπαρχου Άρδαν της Μπένριγκ) είχαν καθίσει στον Αλάνεμο Κήπο, αγναντεύοντας τη θάλασσα, την πόλη, και τ'αστέρια του αφέγγαρου ουρανού, ενώ συζητούσαν για μια πληθώρα θεμάτων, ανάμεσα στα οποία τι είχε συμβεί στο παλάτι όταν οι Λεπιδόφοροι Γέρακες επιτέθηκαν (ο Νόρβορ και η Μιάνη προσπάθησαν να σκαρφιστούν ένα παραμύθι για να απαντήσουν, γιατί η αλήθεια ήταν πολύ παράξενη ώστε να γίνει πιστευτή, ειδικά –όπως νόμιζαν– από τις κόρες του Άρδαν), πού βρισκόταν η Πριγκίπισσα Λιόλα και πότε θα ερχόταν για να στεφθεί (ο Νόρβορ και η Μιάνη έπρεπε να σκαρφιστούν ακόμα ένα παραμύθι ως απάντηση, γιατί δεν ήθελαν να εξηγήσουν στην Ασριτέλα και τη Φανμάριν όλα όσα είχαν συμβεί με τον Φανλαγκόθ και τον Ουρανολίθινο Θρόνο, αφού, εκτός από το γεγονός ότι ήταν κι αυτά πολύ παράξενα για να γίνουν πιστευτά, η Πριγκίπισσα Νιρκένα είχε πει ψέματα στους ιερείς του Βάνραλ σχετικά με την όλη κατάσταση, και δεν έπρεπε να παίρνει κανείς ρίσκα να διαρρεύσει η αλήθεια), τι είχε διαδραματιστεί στην πολιορκία της Έριγκ, πώς είχε πεθάνει ο Βασιλιάς Άργκελ και πώς είχε τραυματιστεί ο Νόρβορ, και υποθέσεις για το τι μπορεί να είχε γίνει με τον ήλιο και το φεγγάρι, που είχαν εξαφανιστεί από τον ουρανό.

Η πόρτα συνέχιζε να χτυπά.

«Υψηλότετε! Υψηλότετε!» Η φωνή γινόταν ολοένα και δυνατότερη· πρέπει να ήταν κάτι ελπίγον.

Ο Νόρβορ ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι και κοίταξε έξω από το παράθυρο: νύχτα ήταν ακόμα. Σηκώθηκε, πατώντας στα γυμνά του πόδια. Ο χτυπημένος του μηρός ήταν πλέον καλύτερα και μπορούσε να βαδίζει χωρίς πατερίτσα, αν και, κάπου-κάπου, το κόκαλο τού έριχνε καμια σουβλιά· οι θεραπευτές, όμως, του λέγανε πως αυτό δεν ήταν τίποτα και, σύντομα, θα περνούσε.

Ο Πρίγκιπας βγήκε απ'το υπνοδωμάτιο, διέσχισε το καθιστικό των διαμερισμάτων του, και άνοιξε την εξώπορτα, για ν'αντικρίσει το πρόσωπό ενός από τους παλιούς υπηρέτες του Βασιλικού Πύργου, τον οποίο γνώριζε.

«Τι συμβαίνει, Χάσμαρελ;»

«Χίλια συγνώμη, που σας ανησυχώ τέτοια ακατάλληλη ώρα, Υψηλότετε,» αποκρίθηκε ο ηλικιωμένος άντρας, «όμως κάτι... τραγικό συνέβη. Η Πριγκίπισσα Νιρκένα είναι νεκρή, Πρίγκιπά μου.»

«Τ-τι...;» έκανε ο Νόρβορ, σφίγγοντας το πλαίσιο της πόρτας με το δεξί του χέρι, γιατί νόμιζε ότι, ξαφνικά, θα παραπατούσε και θα έπεφτε. «Πώς;»

«Κοιμόταν, με τον σύζυγό της,» εξήγησε ο Χάσμαρελ, με αμήχανη έκφραση στο πρόσωπό του. «Ή όχι ακριβώς 'κοιμόταν'... καταλαβαίνετε, Πρίγκιπά μου. Και πέθανε.»

Ο Νόρβορ κούνησε το κεφάλι. «Αυτό... Είστε σίγουροι ότι πέθανε έτσι;»

«Ο Έπαρχος Κάβμαρ μάς ειδοποίησε πάραυτα, Υψηλότετε.»

«Την ελέγξατε για δηλητήριο; Ίσως κάποιος να τη δηλητηρίασε.» Κάποιος... Είχε μια πολύ καλή ιδέα για το ποιος μπορεί να ήταν ο κάποιος. Κι αν αυτό το κάθαρμα ο Κάβμαρ την είχε σκοτώσει!... *Θα τον πνίξω με τα ίδια μου τα χέρια!*

«Οι θεραπευτές την έχουν παραλάβει, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε ο Χάσμαρελ· «και, ναι, θα την ελέγξουν για δηλητήριο. Σαφώς.»

«Πού είναι τώρα, ο Έπαρχος Κάβμαρ;»

«Στα διαμερίσματα της Πριγκίπισσας, μαζί με την κόρη του.»

Η Μιάνη δεν πρέπει να βρίσκεται κοντά σ'αυτό το καταραμένο φίδι! σκέφτηκε ο Νόρβορ. *Δεν έχει καμία σημασία που είναι πατέρας της. Αυτός ο μλάσταρδος μόλις σκότωσε τη γυναίκα του!*

«Σ'ευχαριστώ, Χάσμαρελ.»

Έκλεισε την πόρτα και επέστρεψε στο υπνοδωμάτιό του, αρχίζοντας να ντύνεται βιαστικά, ενώ η οργή του, σταδιακά, κρύνωνε και η λογική επικρατούσε· έτσι, ο Νόρβορ αναρωτήθηκε πώς ακριβώς θα ξεπάστρευε τον Έπαρχο Κάβμαρ: πώς θα τον έβγαζε απ'τη μέση, τον παλιάνθρωπο: πώς θα τον απέτρεπε απ'το να σκοτώσει κι άλλους...

Τι θα έκανε ο πατέρας, αν ζούσε;

Και τα λόγια που του είχε κάποτε πει ο Βασιληάς Άργκελ ήρθαν στο νου του: «Δεν υπάρχει κανένας απολύτως λόγος να μην είσαι ευγενικός, ακόμα και με τους εχθρούς σου. Μάλιστα, ορισμένες φορές, η ευγένεια αποπροσανατολίζει κάποιον πολύ περισσότερο από την οργή. Είναι προσόν, αρετή, και όπλο, για όσους ξέρουν πώς να τη χειρίζονται.»

Θα έπρεπε, λοιπόν, να είναι ευγενικός με τον Κάβμαρ; Να του δώσει την εντύπωση πως δεν τον υποψιάζεται; Να τον αφήσει να αποκαλυφτεί μόνος του; να πέσει στα ίδια του τα δίχτυα;

Ο Νόρβορ έδωσε τις μπότες του και στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη, χτενίζοντας τα καστανόξανθά του μαλλιά με βιασύνη και απορώντας με το πόσο μπλεγμένα είχαν καταντήσει.

Και τι θα πω στη Μιάνη; Η Μιάνη δεν ξέρει τίποτα. Η Νιρκένα δεν της είχε πει λέξη για τον πατέρα της. Ή, τουλάχιστον, εμένα ποτέ δε μου είπε ότι της είχε πει κάτι, και, κατά πάσα πιθανότητα, δεν θα της είχε πει, για να μην τη στενοχωρήσει. Γιατί τόσα μυστικά, θεία; Γιατί τόσα δαιμονισμένα μυστικά; Τώρα θα μπλέξουμε άσχημα, διότι εγώ δεν ξέρω πώς να το πω αυτό το πράγμα στη Μιάνη· κι επιπλέον, δεν είμαι ο κατάλληλος άνθρωπος για να της το πει. Μάλλον, δε θα με πιστέψει...

Πήρε έναν πορφυρό μανδύα, τον έδωσε στους ώμους του, και βγήκε απ'τα διαμερίσματά του, κατευθυνόμενος γρήγορα προς τα διαμερίσματα της Πριγκίπισσας Νιρκένα, όπου και χτύπησε την πόρτα, διακριτικά.

«Περάστε,» ακούστηκε η φωνή του Κάβμαρ από μέσα.

Μόνος του είναι, ο εγκληματίας; Ο Νόρβορ έπιασε το πόμολο και έσπρωξε, μπαινοντας στο καθιστικό, όπου βρίσκονταν ο Έπαρχος και η κόρη του. Δάκρυα υπήρχαν στο πρόσωπό της Μιάνης, ενώ η όψη του Κάβμαρ φαινόταν –και μόνο φαίνεται, είμαι σίγουρος!–

θλιμμένη, καθώς βαστούσε ένα ποτήρι κρασί στα χέρια του και καθόταν σε μια πολυθρόνα.

«Ω Νόρβορ!» είπε η Μιάνη, και σηκώθηκε από τον καναπέ, πλησιάζοντάς τον. «Το έμαθες;»

Εκείνος ένευσε, σιωπηλά, καθώς αγκάλιαζε την ξαδέλφη του και κοίταζε τον Έπαρχο της Νέλβορ πάνω απ'τον ώμο της. «Πώς συνέβη;»

«Δεν ξέρω...» είπε ο Κάβμαρ, καθαρίζοντας το λαιμό του και πίνοντας μια γουλιά κρασί. «Λες και κάποιος δαίμονας νάθελε να τη σκοτώσει...» Αναστέναξε.

Ναι, σκέφτηκε ο Νόρβορ, κάποιος δαίμονας ήθελε, σίγουρα, να τη σκοτώσει!...

«Το ξέρει η μητέρα μου;»

«Ναι,» είπε η Μιάνη, απομακρυνόμενη από την αγκαλιά του. «Ήταν εδώ, πριν από λίγο, για να μας συλλυπηθεί. Ω Νόρβορ, πώς συνέβη αυτό το πράγμα; Πώς συνέβη;...» Κάθισε ξανά, κρύβοντας το πρόσωπό στις παλάμες των χεριών της.

«Μήπως τη δηλητηρίασαν;» έθεσε το ερώτημα ο Πρίγκιπας.

«Δεν αποκλείεται,» αποκρίθηκε ο Κάβμαρ. «Οι θεραπευτές θα την ελέγξουν... Κι αν μάθω ότι δηλητηριάστηκε... θα ανακαλύψω ποιος δαιμονισμένος το έκανε...!» Ήπιε.

Ωραία παράσταση, Έπαρχε, παρατήρησε ο Νόρβορ. *Αναρωτιέμαι αν την ετοιμάζες από καιρό.*

«Θα έχετε τη βοήθειά μου,» είπε. «Σας το υπόσχομαι.»

«Ευχαριστώ, Υψηλότητα,» απάντησε ο Κάβμαρ· «το εκτιμώ αυτό, πραγματικά. Και...» Σηκώθηκε από τη θέση του και τον ζύγωσε. «Τώρα που η σύζυγός μου πλέον δε θα είναι μαζί μας... επιτρέψτε μου να πάρω τη θέση της σε οτιδήποτε επιθυμείτε. Μου είχε πει ότι σας βοηθούσε στα καθήκοντά σας ως Αντιβασιλέας· θα ήμουν, λοιπόν, κι εγώ χαρούμενος να σας προσφέρω ό,τι βοήθεια σας προσέφερε εκείνη.»

Ελεεινό καθίκι, σκέφτηκε ο Νόρβορ, *σκοπεύεις να με ξεπαστρέψεις κι εμένα; Θα έπρεπε η γυναίκα σου να σε είχε προειδοποιήσει ότι γνωρίζω ποιος διάολος είσαι. Ή ίσως και να το ξέρεις αυτό και να προσποιείσαι πάλι...*

«Ευχαριστώ πολύ, Έπαρχε,» είπε. «Εκτιμώ την προσφορά σας.»

«Ελπίζω να τη δεχτείτε, Υψηλότητα. Θα είναι πολύ σημαντικό για εμένα. Και θα ήταν πολύ σημαντικό και για τη Νιρκένα· θα ήθελε να σας βοηθήσω.»

«Ναι, είμαι βέβαιος...»

»Θα σας εγκαταλείψω τώρα, όμως. Συλλυπητήρια, Έπαρχε.» Έδωσε το δεξί του χέρι στον Κάβμαρ, κι εκείνος το έσφιξε.

«Μιάνη,» ρώτησε ο Νόρβορ, «θέλεις να σε συνοδέψω μέχρι τα διαμερίσματά σου;»

«Όχι· θα μείνω εδώ.»

Δεν καταλαβαίνεις σε πόσο μεγάλο κίνδυνο βρίσκεσαι... Αλλά, μάλλον, δε σκοπεύει να σε σκοτώσει απόψε. Παραείναι, δύο φόνοι σε ένα βράδυ, ακόμα και γι'αυτόν! «Όπως θέλεις,» είπε ο Νόρβορ, και έφυγε, κλείνοντας, σιγανά, την εξώπορτα.

Βάδισε λίγο παρακάτω και ρώτησε έναν υπηρέτη που είχαν πάει την Πριγκίπισσα Νιρκένα. Εκείνος προθυμοποιήθηκε να τον οδηγήσει, και ο Πρίγκιπας τον ακολούθησε, για να φτάσει, τελικά, στο θεραπευτήριο του Βασιλικού Πύργου και ν'ανοίξει την εξώπορτα χωρίς να χτυπήσει. Ο προθάλαμος ήταν άδειος, αλλά μία από τις πόρτες μισάνοιχτη, κι από μέσα ερχόταν φως και φωνές· δύο άντρες μιλούσαν.

Ο Νόρβορ πήγε προς τα εκεί και άνοιξε. Εκείνοι στράφηκαν, κι ο Πρίγκιπας είδε τον Ζάντανιρ –ένα παλιό θεραπευτή του παλατιού– και τον Φέλκαρ –έναν σαφώς νεότερο. Ανάμεσά τους βρισκόταν ένα τραπέζι κι επάνω ήταν ξαπλωμένη η Νιρκένα, γυμνή.

«Υψηλότητα,» είπε ο Ζάντανιρ, ξαφνιασμένος, και εκείνος κι ο Φέλκαρ υποκλίθηκαν.

«Βρήκατε δηλητήριο;» τους ρώτησε εκείνος.

Ο Ζάντανιρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, Υψηλότητα. Δεν υπάρχει κατένενα σημάδι δηλητηρίου.»

Αδύνατον, σκέφτηκε ο Νόρβορ. Πώς τη σκότωσε, λοιπόν; Την έπνιξε; «Πώς πέθανε, τότε, η θεία μου;»

«Υψηλότητα... Νόμιζα ότι σας είχαν ενημερώσει. Η Πριγκίπισσα πέθανε ενώ βρισκόταν στο κρεβάτι με το σύζυγό της. Πρόκειται για καρδιακή ανακοπή.»

«Το άκουσα,» αποκρίθηκε ο Νόρβορ, πλησιάζοντας το πτώμα της Νιρκένα. «Είστε σίγουροι, όμως; Ελέγξατε καλά;»

«Ασφαλώς. Δεν έχει δηλητηριαστεί.»

Δεν το πιστεύω... Δεν το πιστεύω ότι πέθανε έτσι, τυχαία...

«Υψηλότατε,» είπε ο Φέλκαρ, καθαρίζοντας το λαιμό του, «έχει ξανασυμβεί αυτό, στο παρελθόν. Ο Βασιλιάς Άνρακαρ ο Τρίτος έτσι πέθανε, και μάλιστα, την πρώτη νύχτα του γάμου του.»

«Ξέρω Ιστορία!» αντιγύρισε, λιγάκι απότομα (κάτι όχι σκόπιμο αλλά ενστικτώδες), ο Νόρβορ. «Όμως...»

«Πρίγκιπά μου,» ο Ζάντανιρ άγγιξε τον ώμο του, «καταλαβαίνω ότι θα πρέπει να σας στοίχισε. Λυπάμαι...»

«Υπάρχει κάποιο σημάδι επάνω στη θεία μου;» ρώτησε ο Νόρβορ.

«Τι εννοείτε;» είπε ο Ζάντανιρ.

«Οτιδήποτε! Υπάρχει κανένα περίεργο σημάδι;»

«Τα δάχτυλά της μόνο...» Ο θεραπευτής έπιασε το δεξί χέρι της Νιρκένα. «Μοιάζουν χτυπημένα. Αλλά, εκτός αυτού, δεν υπάρχει κάτι άλλο, Πρίγκιπά μου.»

Γιατί τα δάχτυλά της να είναι χτυπημένα; «Αν υποθέσουμε ότι δεν πέθανε από καρδιακή ανακοπή, από τι θα μπορούσε να πέθανε;»

«Εμ...» Ο Ζάντανιρ έτριψε το κεφάλι του. «Πραγματικά, δεν ξέρω, Υψηλότατε.»

«Θα μπορούσε κάποιος να τη στραγγάλισε;»

«Όχι. Θα υπήρχαν σημάδια στο λαιμό.»

«Με μαξιλάρι;»

«Χμμ...» Ο Ζάντανιρ σταύρωσε τα χέρια, σκεπτικά, εμπρός του, κοιτάζοντας τη Νιρκένα.

«Δεν υπάρχουν σημάδια πάλης,» είπε ο Φέλκαρ. «Συνήθως, όταν κάποιον τον πνίγουν, παλεύει, Υψηλότατε...»

«Με ειρωνεύεσαι, θεραπευτή;» φώναξε ο Νόρβορ, στρεφόμενος στο μέρος του.

«Με συγχωρείτε αν ακούστηκα έτσι, Πρίγκιπά μου...»

«Το χέρι της είναι χτυπημένο,» είπε ο Νόρβορ. «Δεν είναι αυτό αρκετό σημάδι πάλης;»

«Φοβάμαι πως όχι. Και σας μιλώ ειλικρινά.»

«Τι νομίζετε εσείς, κύριε Ζάντανιρ;»

«Δύσκολο να κάνουμε υποθέσεις, στην κατάσταση που βρίσκεται το πτώμα, Υψηλότατε,» απάντησε ο γκριζομάλλης θεραπευτής. «Θα μπορούσε να είχε πεθάνει από μαξιλάρι, μόνο αν λάβουμε ως δεδο-

μένο ότι –για κάποιο λόγο– δεν αντιστάθηκε όσο θα αντιστεκόταν κάποιος υπό κανονικές συνθήκες.»

«Μήπως ήταν μεθυσμένη;»

«Όχι· αυτό είναι φανερό. Δεν είχε πει.»

«Τότε, πώς;»

«Κατά πάσα πιθανότητα, δεν πρόκειται για δολοφονία,» γνωμοδότησε ο Ζάντανιρ. «Η Πριγκίπισσα πέθανε από καρδιακή ανακοπή.»

Ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ να πάρει αυτή την καρδιακή ανακοπή! «Μάλιστα...» είπε ο Νόρβορ, δαγκώνοντας το πάνω χείλος του. «Και τι θα γίνει τώρα;»

«Τώρα, ήμασταν έτοιμοι να φύγουμε, Υψηλότετε,» αποκρίθηκε ο Ζάντανιρ. «Αύριο, θα καλέσουμε τους ιερείς, και η Πριγκίπισσα θα μεταφερθεί στις κρύπτες του παλατιού.»

«Ελέγξτε την άλλη μία φορά, το πρωί, προτού μεταφερθεί στις κρύπτες.»

«Δε θα έχει διαφορά, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Φέλκαρ.

«Θέλω, όμως, να την ελέγξετε. Και να την ελέγξετε διεξοδικά και από την αρχή. Υπάρχει κάποιο πρόβλημα μ'αυτό, κύριε Φέλκαρ;»

«Ασφαλώς και όχι, Υψηλότετε.»

«Ωραία,» είπε ο Νόρβορ. «Θα ξαναπεράσω από εδώ, το πρωί.»

Όταν επέστρεψε στα διαμερίσματά του, έβγαλε τον πορφυρό του μανδύα και τις μπότες του και ξάπλωσε, ανάσκελα, στον καναπέ του καθιστικού, ενώ μια φωτιά έκαίγε στο τζάκι· κάποιος υπηρέτης πρέπει να την είχε ανάψει, όσο εκείνος έλειπε.

Δεν βρήκαν δηλητήριο... Δες, τελικά, να μην τη σκότωσε ο σύζυγός της;... Όχι· δεν μπορεί να έγινε αλλιώς. Εκείνος τη σκότωσε! Αλλά πώς; Πώς τα κατάφερε χωρίς να αφήσει κανένα σημάδι;

Κανένα σημάδι εκτός από τα χτυπημένα της δάχτυλα, υπενθύμιζε στον εαυτό του ο Νόρβορ. Αλλά τι να σήμαιναν αυτά τα χτυπημένα δάχτυλα; Δεν πεθαίνει κανείς έτσι!

«Τι γίνεται, ρε πατέρα;» μουρμούρισε. «Από τότε που μας άφησες, τα πάντα μοιάζουν έτοιμα να διαλυθούν...» *Ή, μάλλον, διαλύονται. Κομμάτι το κομμάτι, διαλύονται... μέχρι που τίποτα δε θα μένει. Ποιος έχει σειρά να σ'ακολουθήσει, ύστερα από τη θεία Νιρκένα; Η Λιόλα; Εγώ; Ο Δάτμιν; Η Μιάνη; Η μητέρα;*

Δεν κοιμήθηκε καθόλου και, όταν ήρθε η αυγή, είδε το πρωινό φως να μπαίνει από τα μισόκλειστα παντζούρια του παραθύρου αντίκρου του· το πρωινό φως που, αναμφίβολα, δεν προερχόταν από τον πρωινό ήλιο. Άλλο ένα από τα παράξενα που συνέβαιναν τελευταία. *Τι θα συμβεί μετά; Η θάλασσα θα ξεραθεί;*

Ο Νόρβορ σηκώθηκε από τον καναπέ και πήγε στο μπάνιο, για να ρίξει νερό στο πρόσωπό του και να συνέλθει, ώστε να μπορεί να σκεφτεί πιο καθαρά. Έπρεπε το μυαλό του να είναι διαυγές, για να βρει το δολοφόνο της θείας του. Γιατί, όχι, δεν πίστευε, σε καμία περίπτωση, ότι ήταν καρδιακή ανακοπή!

Φόρεσε τις μπότες του, ζώστηκε το σπαθί του, και έδεσε τον πορφυρό του μανδύα στους ώμους. Χτενίστηκε μπροστά στον καθρέφτη –βιαστικά, όπως και την προηγούμενη φορά– και έφυγε από τα διαμερίσματά του, κατευθυνόμενος στο θεραπετήριο.

Όταν έφτασε, σταμάτησε σε απόσταση μερικών μέτρων από την είσοδο. Η πόρτα ήταν ανοιχτή. Παράξενο, γιατί οι θεραπευτές, συνήθως, έκλειναν όταν βρίσκονταν μέσα...

Ο Νόρβορ πλησίασε, περνώντας το κατώφλι και μπαίνοντας στον προθάλαμο, για να διαπιστώσει ότι και η πόρτα του δωματίου όπου βρισκόταν ξαπλωμένο το πτώμα της θείας του ήταν, επίσης, ανοιχτή. Και η Νιρκένα δε φαινόταν επάνω στο τραπέζι.

Την πήραν από τόσο νωρίς;

Ο Νόρβορ μπήκε στο δωμάτιο, παραξενεμένος και κοιτάζοντας τριγύρω, μήπως βρει κάποιον θεραπευτή. Όμως δεν ήταν κανένας εδώ. Και είχε την αίσθηση ότι κάτι δεν πήγαινε καλά... Αν είχαν πάρει τη θεία του, για να την πάνε στις κρύπτες, θα είχαν αφήσει όλες τις πόρτες ανοιχτές;

Το βλέμμα του έπεσε σ'έναν πάγκο, στη γωνία του δωματίου. Μερικά φιαλίδια εκεί ήταν αναποδογυρισμένα, ενώ τα υπόλοιπα αντικείμενα επάνω του βρίσκονταν άτακτα τοποθετημένα. Άλλο ένα παράξενο σημάδι. Οι θεραπευτές ποτέ δεν άφηναν σε τέτοια κατάσταση τον εξοπλισμό τους. *Και, χτες βράδυ, που ήμουν εδώ, δε νομίζω ότι τα πράγματα ήταν έτσι, ανακατωμένα...*

Άκουσε βήματα από το διάδρομο. Βγήκε απ'το δωμάτιο και στάθηκε στο κατώφλι του προθάλαμου, όπου είδε τον Ζάντανιρ και τον Φέλκαρ να πλησιάζουν.

«Υψηλότετε,» είπε ο πρώτος, καθώς κι οι δυο τους έκαναν μια σύντομη υπόκλιση.

«Τι συνέβη;» ρώτησε αμέσως ο Νόρβορ. «Γιατί την πήρατε;»

«Ποια πήραμε, Πρίγκιπά μου;» απόρησε ο Ζάντανιρ.

«Την Πριγκίπισσα Νιρκένα.»

Οι θεραπευτές συνοφρυώθηκαν.

«Δεν είναι μέσα,» είπε ο Νόρβορ, δείχνοντας την ανοιχτή πόρτα του δωματίου. «Μη μου πείτε ότι δεν την πήρατε εσείς!»

Οι θεραπευτές μπήκαν, βιαστικά, στον προθάλαμο. «Όχι, Υψηλότετε,» αποκρίθηκε ο Ζάντανιρ. «Δεν την πήραμε εμείς.»

Ο Φέλκαρ έτρεξε στο δωμάτιο. «Για όνομα του Βάνραλ! Κάποιος εισέβαλε και έκλεψε το πτώμα!»

Κάποιος έκλεψε το πτώμα... σκέφτηκε ο Νόρβορ, μουδιασμένος. Ο Κάβμαρ; Γιατί, όμως; Γιατί να κλέψει το πτώμα; Και πού να το πάει; Τόσο εύκολα νομίζει ότι θα το βγάλει από το παλάτι χωρίς να τον αντιληφτεί κανείς;

«Ποιος άλλος έχει το κλειδί;» ρώτησε τους θεραπευτές. «Είχατε κλειδώσει την εξώπορτα, έτσι;»

«Ασφαλώς και την είχαμε κλειδώσει, Υψηλότετε,» αποκρίθηκε ο Ζάντανιρ. «Και κλειδιά έχουν μόνο οι θεραπευτές. Αλλά δε νομίζω ότι κάποιος από εμάς θα έμπαινε για να... για να κλέψει το πτώμα.»

«Μα τι να θέλει κάποιος ένα πτώμα;» έκανε ο Φέλκαρ, βγαίνοντας από το δωμάτιο.

«Είδате τα ανακατωμένα πράγματα στον πάγκο, κύριε;» τον ρώτησε ο Νόρβορ.

«Ποια ανακατωμένα πράγματα;» Ο Φέλκαρ επέστρεψε στο δωμάτιο.

Πολύ παρατηρητικός είσαι... σκέφτηκε ο Πρίγκιπας.

«Όντως, Υψηλότετε! Κάποιος σκάλιζε το μέρος, όσο δεν ήμασταν εδώ!»

Ο Ζάντανιρ πλησίασε τον συνάδελφό του.

«Δείτε αν λείπει κάτι,» τους είπε ο Νόρβορ, βρισκόμενος στον προθάλαμο. «Ίσως να μας δώσει κάποιο στοιχείο για το ποιος έκλεψε τη θεία μου.» *Γιατί να κλέψουν ένα πτώμα; Ο Φέλκαρ έχει δίκιο που απορεί. Τι να το κάνουν;*

Εκτός αν ο Κάβμαρ... αν ο Κάβμαρ ήθελε να την εξαφανίσει για να μη βρούμε το δηλητήριο μέσα της. Αλλά πώς εισέβαλε εδώ, στο θεραπευτήριο;

Ο Πρίγκιπας κοίταξε την κλειδαριά της εξώπορτας, και παρατήρησε ότι στο εσωτερικό της μικρής τρύπας φαινόταν ένα σίδερο που, κανονικά, δε θα έπρεπε να φαίνεται. Έκλεισε την πόρτα και κοίταξε από πίσω. Η κλειδαριά ήταν εύχρηστη μόνο απέξω, επομένως από αυτή τη μεριά υπήρχε μονάχα ο μηχανισμός της... ο οποίος ήταν χαλασμένος, σαν κάποιος να είχε βγάλει από τη θέση τους τα ελάσματα.

Αλλ'αυτό θα μπορούσε να το κάνει μόνο κάποιος που βρισκόταν μέσα στο θεραπευτήριο, όχι έξω. Και εδώ δεν ήταν κανένας εκτός από το πτώμα της θείας, σωστά;...

Μπήκε στο δωμάτιο, για να συναντήσει τους θεραπευτές. «Μήπως είχε μείνει κανείς μέσα, χτες βράδυ;»

Ο Ζάντανιρ τον κοίταξε παραξενεμένος. «Τι εννοείτε, Πρίγκιπά μου;»

«Μήπως κλειδώσατε την εξώπορτα, αφήνοντας κάποιον μέσα στο θεραπευτήριο;»

«Όχι, δε νομίζω να ήταν κανένας...»

«Τότε, πώς εξηγείται αυτό;» Ο Νόρβορ βάδισε ως τον χαλασμένο μηχανισμό της κλειδαριάς, και οι θεραπευτές τον ακολούθησαν. «Θα μπορούσε να το κάνει αυτό κάποιος που βρισκόταν έξω απ'το θεραπευτήριο;»

«Υποθέτω πως όχι,» παραδέχτηκε ο Ζάντανιρ. «Αλλά, πραγματικά, δεν ξέρω. Δεν είμαι ειδικός σε τέτοια ζητήματα...»

«Αποκλείεται,» είπε ο Φέλκαρ. «Αποκλείεται κάποιος που βρισκόταν απέξω να χάλασε την κλειδαριά μ'αυτό τον τρόπο. Τα ελάσματα είναι τραβηγμένα από κάποιον που ήταν μέσα.»

«Μα δεν ήταν κανένας!» τόνισε ο Ζάντανιρ, κοιτάζοντας τον συνάδελφό του.

«Ναι,» ένευσε ο Φέλκαρ, «κανένας... εκτός απ'το πτώμα.»

«Τα πτώματα δε σηκώνονται!»

«Υποθέτω...»

«Ας μη γινόμαστε δεισιδαίμονες,» είπε ο Ζάντανιρ. «Σίγουρα, υπάρχει μια λογική εξήγηση για όλα τούτα.»

Ο Νόρβορ πλησίασε το παράθυρο του προθάλαμου, και το ερευνήσε, με το βλέμμα, για σημάδια παραβίασης. Όμως δεν υπήρχε κανένα. Ύστερα, πήγε στο παράθυρο του δωματίου όπου βρισκόταν η Νιρκένα χτες βράδυ και το κοίταξε κι αυτό· αλλά ούτε κι εδώ υπήρχε σημάδι ότι κάποιος είχε ανοίξει το τζάμι και είχε εισβάλει.

Οι θεραπευτές είχαν ακολουθήσει τον Πρίγκιπα, και ο Φέλκαρ ρώτησε: «Τι ψάχνετε, Υψηλότατε;»

Ο Νόρβορ τού εξήγησε, και μετά είπε: «Έχει, τελικά, παρθεί τίποτα από το τραπέζι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Φέλκαρ. «Ένα νυστέρι. Είναι σαν το πτώμα να σηκώθηκε, να πήρε το νυστέρι, και να βγήκε από το θεραπευτήριο...» Ρίγησε, φανερά.

Ο Ζάντανιρ τού έριξε ένα θυμωμένο βλέμμα. Προφανώς, δεν πίστευε σε πτώματα που σηκώνονται.

«Θα πρότεινα να φέρουμε κανέναν ιερέα του Βάνραλ εδώ, Υψηλότατε,» είπε ο Φέλκαρ.

«Προσπαθείς να με πείσεις ότι η θεία μου έγινε φάντασμα;» έκανε ο Νόρβορ. «Είσαι παλαβός;»

«Εμ, Πρίγκιπά μου... δεν μπορώ να εξηγήσω αλλιώς πώς... πώς συνέβησαν όλ' αυτά...»

«Ελέγχτε και τα υπόλοιπα παράθυρα,» είπε ο Νόρβορ, και ο Ζάντανιρ κι ο Φέλκαρ έσπευσαν να υπακούσουν.

Ωστε η θεία Νιρκένα έγινε φάντασμα... Χα! Ωραίοι θεραπευτές είν' αυτοί! Σταύρωσε τα χέρια μπροστά του, βηματίζοντας μέσα στον προθάλαμο. Πώς διάολο την πήρε ο Κάβμαρ απο δώ;

«Κανένα από τα παράθυρα δεν είναι παραβιασμένο,» ανέφερε ο Φέλκαρ, ύστερα από λίγο.

«Τι κάνουμε τώρα, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε ο Ζάντανιρ. «Να αναφέρουμε ότι το πτώμα της Πριγκίπισσας Νιρκένα χάθηκε;»

Ο Νόρβορ ξεφύσησε. *Να ειδοποιήσουμε τον Κάβμαρ ότι μάθαμε για την κλοπή; Ή να τον αφήσουμε να νομίζει ότι δεν το έχουμε μάθει ακόμα; Αλλά τι νόημα θα έχει αυτό; Αν είναι να ξεφορτωθεί το πτώμα, θα το ξεφορτωθεί· δε θα καθυστερήσει να το βγάλει από τη ράχη του. Εξάλλου, δεν είναι κάτι που κρύβεται εύκολα.*

«Ναι, ειδοποιήστε το παλάτι.»

«Μάλιστα, Υψηλότετε,» είπε ο Ζάντανιρ, και οι δύο θεραπευτές – προφανώς ταραγμένοι– βγήκαν από το θεραπευτήριο.

Ο Νόρβορ περίμενε να χαθούν στη στροφή του διαδρόμου και, ύστερα, βγήκε κι αυτός, πηγαίνοντας προς τον κοντινότερο φρουρό, ο οποίος στεκόταν σε μια διακλάδωση, με το δεξί χέρι ακουμπισμένο στη λαβή του ξίφους του.

«Πότε ήρθες εσύ εδώ;» τον ρώτησε.

«Πριν από λίγο, Υψηλότετε,» αποκρίθηκε ο άντρας.

«Ο προηγούμενος ποιος ήταν;»

«Ο Ντένιρ. Τώρα πρέπει νάναι στον Πύργο των Πολεμιστών.»

«Πήγαινε να τον φωνάξεις. Θέλω να του μιλήσω, αμέσως.»

«Μάλιστα, Υψηλότετε,» είπε ο στρατιώτης.

Σε λίγο, επέστρεψε, μαζί μ'έναν σωματώδη άντρα, που δε φορούσε πανοπλία αλλά είχε ένα ξίφος περασμένο στη ζώνη του. Κι οι δυο τους βάδιζαν γρήγορα· σχεδόν έτρεχαν.

Σταμάτησαν μπροστά στον Νόρβορ κι έκαναν μια μικρή υπόκλιση. «Εγώ είμαι ο Ντένιρ, Υψηλότετε,» είπε ο σωματώδης πολεμιστής.

«Είδες ή άκουσες τίποτα ασυνήθιστο στη σκοπιά σου;» τον ρώτησε ο Πρίγκιπας.

«Ναι, Υψηλότετε... Άκουσα ένα θόρυβο απο κεί.» Έδειξε τη στροφή του διαδρόμου που οδηγούσε στο θεραπευτήριο.

«Τι θόρυβο;»

«Σαν κάτι μεταλλικό. Πώς ρίχνεις κάτω το σπαθί σου; Με το συμπάθιο, Υψηλότετε. Και μετά, μια πόρτα σα ν'άνοιξε... και βήματα.»

«Βήματα;»

«Ναι, βήματα, αλλά απαλά-απαλά, σα να ήτανε ξυπόλυτος, με το συμπάθιο.»

«Τον είδες;»

«Ναι,» απάντησε ο Ντένιρ, «τον είδα. Δεν τον πλησίασα, δηλαδή, Υψηλότετε. Γύρισα για να τον κοιτάξω, όμως. Και ήτανε κάποιος που φορούσε μια ρόμπα, σαν αυτές που φορούν οι θεραπευτές.»

«Και ήταν ξυπόλυτος;»

«Δε μπορούσα να δω. Είχε πολλές σκιές.»

«Το πρόσωπό του το είδες;»

«Όχι· είχε πολλές σκιές, Υψηλότετε, και είχε—»

Βήματα ακούστηκαν από το διάδρομο, τρομάζοντας λιγάκι τον Νόρβορ. Κάποιοι στρατιώτες πρέπει να έρχονταν. Έστρεψε το βλέμμα του, για να τους κοιτάξει, και είδε τον Κάβμαρ να ξεπροβάλλει, μαζί με φρουρούς.

«Έπαρχε!» του φώναξε.

Εκείνος σταμάτησε και στράφηκε. Έκανε νόημα στους στρατιώτες του να μείνουν πίσω και ζύγωσε τον Νόρβορ. «Τι συνέβη στο πτώμα της συζύγου μου;» ρώτησε, έντονα.

«Αυτό προσπαθώ να μάθω.»

«Έλεγξες το θεραπευτήριο;»

«Ναι. *Εξονυχιστικά*,» τόνισε ο Νόρβορ, περιμένοντας να δει την αντίδραση του Κάβμαρ. Θα έδειχνε φοβισμένος; Φοβισμένος ότι ο Πρίγκιπας μπορεί να είχε αποκαλύψει την κλεψιά του;

«Και τι βρήκες;» ρώτησε ο Έπαρχος, χωρίς κανένα σημάδι φόβου στην όψη του.

«Μια κατεστραμμένη κλειδαριά. Μπορείτε να δείτε και μόνος σας.»

Ο Κάβμαρ στράφηκε και βάδισε προς το θεραπευτήριο· οι φρουροί του τον ακολούθησαν.

«Τι έλεγες εσύ;» ρώτησε ο Νόρβορ τον Ντένιρ.

«Εμ... τι με είχατε ρωτήσει, Πρίγκιπά μου; Με το συμπάθιο...»

«Σε ρώτησα αν είδες το πρόσωπό του.»

«Α, ναι, φυσικά. Υψηλότατε. Με το συμπάθιο. Είχε πολλές σκιές, και δεν μπορούσα να τον καθαροδώ. Και νομίζω κιόλας ότι είχε σηκωμένη και την κουκούλα της ρόμπας των θεραπειών. Μάλλον, κάποιος θεραπευτής θα ήταν. Υποθέτω εγώ...»

«Είδες τίποτ'άλλο ασυνήθιστο;»

«Όχι, Υψηλότατε.»

«Ούτε άκουσες;»

«Όχι, Υψηλότατε.»

«Σ'ευχαριστώ,» είπε ο Νόρβορ και, προτού προλάβει ο Ντένιρ ν'αποκριθεί «Στις υπηρεσίες σας, Υψηλότατε», απομακρύνθηκε, πηγαίνοντας προς το θεραπευτήριο, με βιαστικά βήματα.

Όταν έφτασε εκεί, πέρασε ανάμεσα από τους στρατιώτες του Κάβμαρ και άνοιξε τη ντουλάπα όπου οι θεραπευτές έβαζαν τις ρόμπες τους. Το εσωτερικό ήταν ακατάστατο, όπως και τα πράγματα στον

πάγκο απ'όπου έλειπε το νυστέρι: Αρκετές από τις ρόμπες κρέμονταν στραβά, ενώ άλλες ήταν ριγμένες κάτω.

«Τι κοιτάς εκεί;» τον ρώτησε ο Κάβμαρ.

«Είχα μια υποψία για κάτι. Δεν έχει σημασία—»

«Πες μου!» επέμεινε ο Έπαρχος. «Το πτώμα της συζύγου μου χάθηκε, και θέλω να μάθω τι έγινε! Ποιος το έκλεψε!»

Ένα νυστέρι πάρθηκε, το ίδιο και μια ρόμπα... Η κλειδαριά, που ανοίγει μόνο απ έξω, διαλύθηκε από μέσα... «Δεν ξέρω,» είπε ο Νόρβορ, και βγήκε απ'το θεραπευτήριο, βαδίζοντας στους διαδρόμους του Βασιλικού Πύργου και ψάχνοντας για τον Ζάντανιρ. Ο φρουρός είδε μια φιγούρα να διασχίζει το διάδρομο. Μια φιγούρα με κουκούλα... ξυπόλυτη. Μοιάζει αδύνατο, κι όμως...»

Βρήκε τον γκριζομάλλη θεραπευτή λίγο παρακάτω. «Πρέπει να σας μιλήσω,» του είπε. «Ιδιαιτέρως.»

«Ασφαλώς, Πρίγκιπά μου.»

Πήγαν στα διαμερίσματα του Νόρβορ, και εκείνος είπε: «Νομίζω πως ο κύριος Φέλκαρ δεν είχε άδικο, τελικά. Η θεία μου σηκώθηκε και έφυγε—»

«Πρίγκιπά μου—»

«Μια στιγμή· θα σας εξηγήσω.» Και του μίλησε γι'αυτά που του είχε πει ο φρουρός. Επίσης, του τόνισε ότι τα περιεχόμενα της ντουλάπας ήταν ανακατεμένα.

Ο Ζάντανιρ κάθισε στον καναπέ, σκεπτικός. «Υπάρχει μια περίπτωση... Μια περίπτωση νεκροφάνειας.»

«Τι είναι αυτό;» συνοφρυώθηκε ο Νόρβορ, που βρισκόταν ακόμα όρθιος.

«Η κατάσταση όπου κάποιος φαίνεται να είναι νεκρός —δηλαδή, δεν υπάρχει κανένα σημάδι ζωής στο σώμα του—, αλλά δεν είναι· είναι ζωντανός.»

«Επομένως, η θεία μου ζει...»

«Υπάρχει μια περίπτωση. Αλλά, Πρίγκιπά μου... αν ήταν ζωντανή, δε θα μας το είχε ανακοινώσει; Δε θα είχε πάει να συναντήσει το σύζυγό της;»

Το σύζυγό της... Αυτόν ίσως να προσπαθούσε να τον αποφύγει. Αλλά, και πάλι, γιατί να μην έρθει σε μένα; Ή στη Μιάνη; Ή σε κάποιον άλλο; Γιατί να μην παρουσιαστεί;

«Βλέπετε;» είπε ο Ζάντανιρ, καθώς σηκωνόταν. «Δεν πρέπει να πρόκειται για νεκροφάνεια.»

«Και όλα τα σημάδια στο θεραπευτήριο;» έθεσε το ερώτημα ο Νόρβορ.

«Δεν ξέρω,» κούνησε το κεφάλι ο Ζάντανιρ. «Όμως πιστεύω πως, αν η Πριγκίπισσα ήταν ζωντανή, αναμφίβολα, θα το είχαμε μάθει... Τώρα, με θέλετε τίποτε άλλο, Υψηλότητα;»

«Όχι· μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο Ζάντανιρ έκλινε το κεφάλι και έφυγε από τα πριγκιπικά διαμερίσματα.

Κεφάλαιο 16

Νέα Ζωή για έναν Δολοφόνο· Έρευνα για μια Νεκρή· Στέμμα για έναν Δράκαρχο

Ελάχιστοι μέσα στο Ναό βρίσκονταν όρθιοι, και ένα μεγάλο μέρος των όρθιων αποτελούσαν οι ναοφύλακες, που φορούσαν προσωπεία δαιμόνων και στηρίζονταν στα ξίφη τους, συζητώντας αναμεταξύ τους. Οι υπόλοιποι παρευρισκόμενοι ή είχαν μεθύσει τόσο που κοιμόνταν ή είχαν εξουθενωθεί από τις βραδινές τους δραστηριότητες. Στο ανυψωμένο επίπεδο όπου, την προηγούμενη νύχτα, χόρευαν οι Χορεύτριες του Θεού, και όπου είχε παρουσιαστεί ο Απέθαντος, τώρα δεν ήταν κανένας· το μέρος ήταν άδειο. Οι ποικιλόχρωμες φωτιές στα πύραυνα εξακολουθούσαν να είναι αναμμένες, βάφοντας το χώρο εξωπραγματικό. Οι μουσικοί στα διάφορα σημεία της αίθουσας –όσοι από αυτούς ήταν ακόμα όρθιοι, τουλάχιστον– έπαιζαν μια απαλή, σχεδόν μελαγχολική μελωδία.

Ο Ζάνμελ δεν ξύπνησε από τη μελωδία αυτή, αλλά από τις κουβέντες των δαιμονοπρόσωπων φρουρών. Οι φωνές τους, οι οποίες διακόπτονταν κάπου-κάπου από γέλια, του διαπερνούσαν το κεφάλι, και η ενόχληση τούτη ήταν που τον έκανε ν'ανοίξει τα βλέφαρά του και να κοιτάξει γύρωθό του, το Ναό.

Το Ναό του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, στη Δυτική Περιφέρεια.

Είχε σχεδόν ξεχάσει πού βρισκόταν! διαπίστωσε, πικαρισμένος. Τελικά, του είχε συμβεί ακριβώς εκείνο που ήθελε ν'αποφύγει: είχε χάσει τον αυτοέλεγχό του εδώ μέσα. Και το κεφάλι του τώρα πονούσε και ήταν βαρύ. Κι αυτοί οι καταραμένοι ναοφύλακες συνέχιζαν να μουρμουρίζουν σαν πραγματικά δαιμόνια...

Ο Ζάνμελ έκανε να σηκωθεί, και συνειδητοποίησε ότι κάτι βρισκόταν επάνω του, εμποδίζοντάς τον. Στηριζόμενος στους αγκώνες του, είδε μια γυναίκα να είναι ξαπλωμένη στην κοιλιά του, κάθετα, έτσι

που τα σώματα των δυο τους να σχηματίζουν Τ. Ήταν μελαχρινή και το δέρμα της μαύρο, πράγμα το οποίο φαινόταν ξεκάθαρα, καθώς η πλάτη της ήταν γυμνή και το σμαραγδόχρωμο φόρεμά της τυλιγόταν γύρω από τους γλουτούς της, σαν περισκελίδα. Επάνω στη δεξιά της κνήμη κάτι άλλο ήταν τυλιγμένο: κάτι πολύ πιο ζωντανό: ένα φίδι, που έμοιαζε να κοιμάται, όπως και η αφέντρα του.

Ο Ζάνμελ θυμήθηκε τη Νότια Ρουζβάνη που είχε γνωρίζει. Αϊλρέηκ ήταν το όνομά της (ένα, πραγματικά, παράξενο όνομα), και κά-
χελ'κικ το όνομα του ερπετού της... *«είναι αγαπημένο της Λιάμνερ Κρωθ. Το βρίσκεις στις ερήμους της Χρ'νταλ και κοντά στο Πρώτο Στόμα της Θεάς,»* είχε πει η Ρουζβάνη.

Ο Ζάνμελ προσπάθησε να την παραμερίσει από πάνω του, κι εκείνη ξύπνησε. Τα βλέφαρά της πετάρισαν και τον κοίταξε, ακουμπώντας τα χέρια της στο χαλί, για ν'ανασηκωθεί. «Πρωί είναι;» ρώτησε.

«Υποθέτω,» αποκρίθηκε ο Ζάνμελ, νιώθοντας το στόμα του μουδιασμένο. «Αλλά, όπως και νάχει, το γλέντι μού φαίνεται πως τελείωσε.» Πήρε καθιστή θέση, διαπιστώνοντας πως ήταν γυμνός. Τα ρούχα του (τα ρούχα που είχε κλέψει από τον ευγενή έξω από το ναό, δηλαδή) απλώνονταν τριγύρω, καθώς επίσης και τα όπλα του. Το μοναδικό πράγμα επάνω του ήταν το φυλαχτό που του έδινε πρόσβαση στο Ναό. Και παρατήρησε πως ούτε η Αϊλρέηκ είχε βγάλει το δικό της· κρεμόταν ανάμεσα στα στήθη της, καθώς τον κοίταζε, ανασηκωμένη. Μάλλον, ήταν θέμα κανόνων: κανείς μνημένος δεν έβγαζε το φυλαχτό του, όσο βρισκόταν στο εσωτερικό του Ναού.

Όμως, εκτός από τον δίσκο που κρεμόταν επάνω στο μαύρο δέρμα της Ρουζβάνης, ο Ζάνμελ πρόσεξε και κάτι άλλο: Είδε ότι το ένα απ'τα ξιφίδια του ήταν ματωμένο· η κόψη του είχε δαγκώσει.

Η Αϊλρέηκ παρατήρησε πού είχε πάει το βλέμμα του, και είπε: «Το αίμα σου έχει καλή γεύση.» Γέλασε, κάνοντας πίσω τα μαλλιά της.

Ο Ζάνμελ την κοίταξε παραξενεμένος.

«Δε θυμάσαι;» Η Αϊλρέηκ πίεσε, με τον δείκτη του αριστερού της χεριού, τον ώμο του, κι εκείνος αισθάνθηκε ένα τσίμπημα εκεί. Έστρεψε το βλέμμα και είδε μια κοψιά.

Και θυμήθηκε.

... *«Με τόσα όπλα επάνω σου θα έκανες καλό δολοφόνο!»* είπε η Ρουζβάνη, χαμογελώντας, καθώς βαστούσε ένα απ'τα ξιφίδια του.

«Για να δούμε τι γεύση έχει το αίμα σου...» Πλησίασε την αιχμή του όπλου στον δεξή του ώμο, την πίεσε εκεί, και ο Ζάνμελ ένιωσε το δέρμα του να σχίζεται. Η Αϊλρέηκ έσκυψε και έγλειψε το τραύμα, ενώ έτριβε τα γυμνά της στήθη στο στέρνο του.

«Θέλεις να γευτείς και το δικό μου αίμα;» τον ρώτησε, και έκλεισε τη δεξιά της γροθιά γύρω απ'τη λεπίδα του ξιφιδίου του, σέρνοντας το ατσάλι επάνω στην παλάμη της κι αφήνοντας το πορφυρό υγρό να τρέξει.

«Θυμάμαι,» αποκρίθηκε ο Ζάνμελ.

Η Αϊλρέηκ τεντώθηκε και τον φίλησε· μετά, είπε: «Είμαι ζαλισμένη, αλλά, αν είναι πρωί, πρέπει να επιστρέψω στο κατάστημά μου. Πού μένεις εσύ;»

«Σου είπα, είμαι περιπλανώμενος.»

«Ναι, όντως. Αλλά μπορώ κι εγώ να ξεχάσω κάτι, σωστά;»

«Είναι δύσκολο να θυμάσαι τα πάντα...» ψιθύρισε ο Ζάνμελ, περνώντας τα χέρια του μέσα στα μαλλιά της και φέρνοντας το πρόσωπό της ξανά κοντά στο δικό του, για να τη φιλήσει.

Όταν οι γλώσσες τους απομακρύνθηκαν, η Αϊλρέηκ έστρεψε το βλέμμα προς τα κάτω, ανάμεσα στους μηρούς του, και, παρατηρώντας τον ορθωμένο του ενθουσιασμό, είπε: «Έχω την εντύπωση ότι δε βιάζεσαι...»

«Βιάζεσαι εσύ;» Τα χέρια του γλίστρησαν τώρα κάτω από το σμαραγδόχρωμό της φόρεμα, στο υγρό μέρος που κρυβόταν εκεί, καθώς η Ρουζβάνη είχε σηκωθεί στα γόνατα μπροστά του.

Κούνησε το κεφάλι της. «Όχι. Μάλλον, θα είναι ακόμα πολύ πρωί, για να πάω στην αγορά...»

Ο Ζάνμελ τη γύρισε ανάσκελα και σκαρφάλωσε επάνω της, καθώς εκείνη σταύρωνε τα πόδια της πίσω απ'την πλάτη του. Το φίδι ξύπνησε, αλλά παρέμεινε τυλιγμένο στην κνήμη της, υψώνοντας μόνο το κεφάλι, πού και πού, για να βγάλει τη διχαλωτή του γλώσσα, σφυρίζοντας.

Η συνουσία τους δεν κράτησε πολύ· ήταν μια γρήγορη αλλά έντονη πράξη και για τους δύο. Ντύθηκαν σιωπηλά και, όταν σηκώθηκαν στα πόδια τους, η Αϊλρέηκ χασμουρήθηκε και ρώτησε: «Πού μένεις;»

«Τώρα δε σου είπα ότι είμαι περιπλανώμενος;»

«Εννοώ πού μένεις αυτή τη στιγμή. Σε ποιο πανδοχείο.»

«Πανδοχείο;» Είπε αυτό που του ήρθε πρώτο στο μυαλό «Στον Χαριτωμένο Χορευτή.»

«Σ'αυτού του γελοίου, του Ράνιρ;» μόρφασε η Αϊλρέηκ, καθώς η *κάχελ'κικ* σερνόταν πάνω στους ώμους της και πίσω απ'το λαιμό της.

«Τον ξέρεις;»

«Όχι πολύ καλά, ευτυχώς!» είπε η Αϊλρέηκ και βάδισε, παραπατώντας και προσπαθώντας να μην πατήσει κανέναν· όχι πως ήταν και πολύ εύκολο να συμβεί αυτό –η αίθουσα του Ναού ήταν μεγάλη, παραπάνω από αρκετή για όλους τους· ωστόσο, και το ζάλισμα της Ρουζβάνης (όπως και του νυχτερινού της εραστή) ήταν μεγάλο, επίσης.

Ο Ζάνμελ την ακολούθησε, σιωπηλά, νομίζοντας ότι θα πήγαινε προς την έξοδο· έκανε λάθος, όμως: η Αϊλρέηκ κατευθυνόταν προς μια γυναίκα η οποία ήταν καθισμένη σ'ένα χαλί, με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο. Το σώμα της ήταν το διπλάσιο σε σχέση μ'αυτό της μελανόδερμης Ρουζβάνης, και ο Ζάνμελ σκέφτηκε ότι δεν μπορεί να επρόκειτο παρά για μία Ρογκάνη της ηπείρου Ναζ-Λορ: πράγμα που ήταν παράξενο, πίστευε, διότι οι Ρουζβάνοι και οι Ρογκάνοι δεν τα πήγαιναν και πολύ καλά μεταξύ τους. Υπήρχαν φήμες ότι οι πρώτοι ζήλευαν τους δευτέρους για τη φανερά ανώτερη σωματική τους διάπλαση, και οι δεύτεροι ζήλευαν τους πρώτους για την πονηριά και την ικανότητα τους στα λόγια.

Η Αϊλρέηκ ζύγωσε την κοιμισμένη γυναίκα και την ταρακούνησε απ'τον ώμο, χωρίς να χρειαστεί να σκύψει και πολύ.

Η Ρογκάνη ήταν το άκρο αντίθετο της Νότιας Ρουζβάνης: Πέραν της διαφοράς τους στο μέγεθος, η πρώτη είχε λευκό δέρμα και ξανθά, σγουρά μαλλιά, ενώ το δέρμα της δεύτερης ήταν μελανό και τα μαλλιά της μαύρα και λεία.

Η Ρογκάνη μούγκρισε μες στον ύπνο της, μα τα βλέφαρά της δεν άνοιξαν.

«Σάρμακεβ!» είπε, δυνατά, η Αϊλρέηκ, συνεχίζοντας να την ταρακουνά απ'τον ώμο. Η μεγαλόσωμη γυναίκα, όμως, πάλι δε φάνηκε να ξυπνά.

Η Αϊλρέηκ την κλότσησε στα πλευρά και, τότε, η Σάρμακεβ κινήθηκε: Γύρισε στο πλάι, στρέφοντας την πλάτη στη Ρουζβάνη.

«Έχει γίνει στουπί!» είπε η μελανόδερμη γυναίκα στον Ζάνμελ.

«Φίλη σου;»

«Ναι. Σωματοφύλακάς μου, για την ακρίβεια· και φρουρός για τα εμπορεύματά μου. Αλλά, όπως βλέπεις, κάποιες φορές είναι... αναποτελεσματική.»

Ο Ζάνμελ γέλασε. «Με παραξενεύει που πήρες Ρογκάνη γι' αυτή τη δουλειά. Νόμιζα ότι δεν τα πηγαίνατε καλά, γενικώς, οι Ρουζβάνοι με τους Ρογκάνους.»

«Γενικώς, δεν τα πηγαίνουμε καλά, αλλά—» Η Αϊλρέηκ κλώτσησε πάλι την κοιμισμένη γυναίκα. «Αλλά με τη Σάρμακεβ περάσαμε μια περιπέτεια που μας έδεσε σαν αδελφές.»

Ο Ζάνμελ ένευσε. «Καταλαβαίνω.»

Η Αϊλρέηκ αναστέναξε, βάζοντας τα χέρια στη μέση. «Μπορείς να κάνεις κάτι, για να την ξυπνήσεις;»

«Φίλη σου είναι· πώς την ξυπνάς συνήθως;»

«Όταν βρίσκεται σε τέτοια κατάσταση, πάντα υπάρχει πρόβλημα,» είπε η Ρουζβάνη. «Περίμενε.» Απομακρύνθηκε απ' τον Ζάνμελ και περπάτησε, για λίγο, ανάμεσα στους κοιμισμένους του Ναού, μέχρι που βρήκε μια αρκετά μεγάλη κούπα, την οποία πήρε. Επέστρεψε κοντά στη Σάρμακεβ και έχυσε όλο το ποτό στο κεφάλι της, ενώ την κλοτσούσε, συγχρόνως.

Η Ρογκάνη τινάχτηκε, βλεφαρίζοντας και τρίβοντας την πλάτη. Μίλησε στην Αϊλρέηκ σε μια γλώσσα που ο Ζάνμελ δεν ήξερε· αλλά, αν έκρινε απ' τον τόνο της φωνής της, ήταν θυμωμένη. Η Ρουζβάνη τής αποκρίθηκε στην ίδια γλώσσα, και στον ίδιο τόνο, ενώ πετούσε τη μεγάλη κούπα παραδίπλα.

Η Σάρμακεβ ορθώθηκε, παίρνοντας το σπαθί της από κάτω και δένοντάς το στη μέση της. Φορούσε ένα χιτώνιο από μαύρο δέρμα, το οποίο άφηνε τους ώμους και τα χέρια της εκτεθειμένα, φανερώνοντας μύες καθόλου ευκαταφρόνητου μεγέθους. Τις κνήμες και τους μηρούς της κάλυπταν πράσινα περιπόδια, ενώ οι μελανές της μπότες δεν ήταν ιδιαίτερα ψηλές. Στο λαιμό της δεν κρεμόταν κανένα φυλαχτό, και ο Ζάνμελ αναρωτήθηκε πώς είχε μπει στο Ναό· μετά, όμως, σκέφτηκε ότι, μάλλον, ένας μυημένος θα μπορούσε να φέρει κι άλλους μαζί του, που δεν ήταν μυημένοι.

«Να σου συστήσω τον Ζάνμελ, Σάρμακεβ,» είπε η Αϊλρέηκ, μιλώντας στη Γλώσσα των Ωθράγκος.

«Χαίρω.» Η Ρογκάνη πρότεινε το χέρι.

Εκείνος το έσφιξε. «Παρομοίως.»

«Λέγαμε να φύγουμε,» είπε, έντονα, η Αϊλρέηκ στη Σάρμακεβ. «Τι ήπιες;»

«Δεν ξέρω...»

«Έτσι εξηγείται.»

Η Σάρμακεβ δεν αποκρίθηκε· σήκωσε έναν γκριζο μανδύα από κάτω και τον έριξε στους ώμους της, δένοντάς τον στο λαιμό.

Η Αϊλρέηκ βάδισε πρώτη και οι άλλοι δύο την ακολούθησαν. Πέρασαν δίπλα από τους φρουρούς του Ναού, οι οποίοι δεν τους έδωσαν σημασία, και βγήκαν από την Οικία του Σάλ'γκρεμ'ρωθ.

Ο Ζάνμελ κοίταξε με περιέργεια τη Νότια Ρουζβάνη, γιατί δε φορούσε ούτε κάπα ούτε μανδύα ούτε κανενός είδους υποδήματα. Αναρωτήθηκε αν είχε έρθει έτσι εδώ, ή αν τα είχε αφήσει μέσα και δεν τα είχε μαζέψει. Πάντως, το ξυπόλυτο βάδισμα πάνω στο ραγισμένο πλακόστρωτο δεν έμοιαζε να την πτοεί στο ελάχιστο.

Ο Ζάνμελ ατένισε τον ουρανό. Ήλιος, φυσικά, δεν υπήρχε, αλλά, αν έκρινε σωστά από την ένταση του ποιος-ξέρει-από-πού προερχόμενου φωτός, καθώς και από τη θερμότητα του περιβάλλοντος, μπορούσε να συμπεράνει ότι ήταν μεσημέρι, όχι πρωί, όπως είχαν υποθέσει εκείνος και η Αϊλρέηκ.

«Είσαι δολοφόνος, λοιπόν;» ρώτησε η Ρουζβάνη, ενόσω βάδιζαν· και τούτο έφερε στο μυαλό του Ζάνμελ την πραγματική του αποστολή –να σκοτώσει το Χέρι–, και αναρωτήθηκε αν τώρα, που τα πάντα στον Ναό βρίσκονταν σε ληθαργική κατάσταση, ήταν η κατάλληλη στιγμή για να εισβάλει και να χτυπήσει το στόχο του.

«Κάπου-κάπου.» Όχι... Το Χέρι δεν μπορεί να είναι αφύλαχτο. Εξάλλου, η γιορτή έγινε στην κεντρική αίθουσα του Ναού, όχι στα ενδότερα.

«Έχεις βαλλίστρες χειρός επάνω σου –παράνομα όπλα,» τόνισε η Αϊλρέηκ. «Και όλα τα ξιφίδια που κουβαλάς κρυμμένα στα ρούχα σου... είναι πολλά –παράνομα πολλά, επίσης.»

«Και λοιπόν;» Έπρεπε να είχα ρίξει μια ματιά στα ενδότερα. Χαμένη πήγε τούτη η βραδιά!

«Δεν έχω πρόβλημα με κανέναν επαγγελματία,» διευκρίνισε η Αϊλρέηκ. «Αρκεί να είναι επαγγελματίας.»

«Μη φοβάσαι, είμαι επαγγελματίας.» *Ἡ ἴσως και να μην πήγε τόσο χαμένη...* Η Νότια Ρουζβάνη είχε πει ότι γνώριζε το Χέρι· του έφερνε διάφορα πράγματα. «*Μυρωδιές, γεύσεις... δηλητήρια,*» τη θυμόταν ο Ζάνμελ να λέει, χαρακτηριστικά. *Μπορεί να μου φανεί χρήσιμη: να με οδηγήσει σ' αυτόν...*

«Γιατί έφερες τον εξολισμό σου στο Ναό, τότε;» ρώτησε η Αϊλρέηκ. «Τι να τον κάνεις;»

Εκείνη τη στιγμή, η Σάρμακεβ σκόνταψε, γλιτώνοντας τον Ζάνμελ από την απάντηση που θα έπρεπε να σκαφιστεί. Η Ρογκάνη, έχοντας μπλέξει το δεξί της πόδι σε μια ραγισμένη πλάκα, σωριάστηκε στα χέρια και στα γόνατα, κι έριξε μια βρισιά –σίγουρα ήταν βρισιά– σε μια άλλη γλώσσα από αυτή που μιλούσε με τη Ρουζβάνη μέσα στο Ναό.

Ο Ζάνμελ τη βοήθησε να σηκωθεί, παρότι εκείνη του έλεγε: «Άσε... Άσε...» Δε φαινόταν να ξέρει και πολύ καλά τα Ωθράγκικα· βέβαια, ίσως να έφταιγε και το μεθύσι.

Η Αϊλρέηκ τής είπε κάτι στη γλώσσα που μιλούσαν μέσα στο Ναό – κάτι απότομο, σχεδόν άγριο–, και εκείνη μουρμούρισε μια κοφτή απάντηση, αφήνοντας τον Ζάνμελ να βάλει το χέρι της στους ώμους του και να τη βοηθήσει, καθώς προχωρούσαν προς την Πάνω Γέφυρα της Δυτικής Περιφέρειας.

Ο Πάρνορ και ο *Σρ'έεεν* μπήκαν στην Αίθουσα των Δράκων, ακολουθούμενοι από τη Φερλιάλα, τη *Σί'ερν*, τον Νίσαρελ, και τον *Κρ'άασκ*.

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο Νίσαρελ τον Κέλσοναρ, ο οποίος βρισκόταν αντίκρυ του, όρθιος πίσω από το ξύλινο τραπέζι, με το κεφάλι του *Σ'άαρν* να ξεπροβάλλει από τη δεξιά του μεριά και τα μάτια του δράκου να έχουν στενέψει.

«Γιατί ταράζεσαι έτσι, δρακαδελφέ; Σε απέσπασα από κάποια σου εργασία;»

«Είπες ότι επιθυμείς να συζητήσουμε για ένα επείγον ζήτημα,» αποκρίθηκε ο Νίσαρελ. «Και υποψιάζομαι ποιο είναι αυτό...»

«Η υποψία σου εικάζω πως είναι σωστή,» είπε ο Κέλσοναρ. «Οφείλουμε να συζητήσουμε το θέμα της εκλογής του νέου Αρχιδράκαρχου.»

«Κι εσύ γιατί ενδιαφέρεσαι τόσο;» Το βλέμμα του Νίσαρελ ήταν φανερά εχθρικό προς τον κουκουλοφόρο δράκαρχο.

«Διότι αποφασίσαμε πως θα ήταν δικαιότερο να διεξαχθεί ψηφοφορία.»

«Ποιοι το αποφασίσατε;»

«Εγώ, ο δρακαδελφός Χάφναρ,» κοίταξε τον γιο της Αρχόντισσας Ρικέλθης, ο οποίος στεκόταν πλάι του, μαζί με τη Σρ'άερ και φορώντας τη μαύρη του μάσκα, ως συνήθως, «και ο δρακαδελφός Πάρνορ»· κοίταξε τον άντρα με το κομμένο δεξί χέρι, ο οποίος δε βρισκόταν πολλά βήματα απόσταση από το τραπέζι. «Είμαστε τρεις, δρακαδελφέ –από τους πέντε. Θα μας... επιβάλεις την άποψή σου;»

Η όψη του Νίσαρελ αγρίεψε περισσότερο από πριν. «Συμφωνήσατε με αυτόν;» γκάριξε, ατενίζοντας μια τον Πάρνορ μια τον Χάφναρ. Η όψη του πρώτου έμεινε πέτρινη· η όψη του δεύτερου δε φαινόταν, έτσι κι αλλιώς, όμως το σώμα του δεν κινήθηκε στο ελάχιστο, γιατί είχε πάρει μια απόφαση, και δε σκόπευε να κάνει πίσω τώρα.

Ο Κρ'άασκ γρύλισε, και ο λαιμός του τεντώθηκε. Ο Σ'άαρν, ο Σρ'έεν, και η Σρ'άερ αντιγρύλισαν, και τέντωσαν κι εκείνοι τους λαιμούς τους.

«Κέλσοναρ,» είπε η Φερλιάλα, «τι νόημα έχει αυτό; Γιατί επιμένεις τόσο; Ο Αρχιδράκαρχος είναι τυπικό αξίωμα πλέον!»

«Τυπικό ξετυπικό,» αποκρίθηκε ο κουκουλοφόρος δράκαρχος, με τη συνηθισμένη βραχνή του φωνή, «θα γίνει δίκαιη ψηφοφορία.»

«Αναρωτιέμαι πόσο δίκαιη θα είναι!...» πέταξε ο Νίσαρελ. Και προς τον Χάφναρ και τον Πάρνορ: «Τι σας είπε; Τι σας έκανε;»

«Ο δρακαδελφός Κέλσοναρ δε μας έκανε τίποτα,» απάντησε, ψυχρά, ο Πάρνορ. «Συζητήσαμε μαζί του, και αποφασίσαμε.»

«Ο Νόμος του Πύργου δε μιλάει για ψηφοφορία, το ξέρετε αυτό;»

«Λάθος, δρακαδελφέ!» παρενέβη ο Κέλσοναρ. «Ο Νόμος του Πύργου μιλάει για ψηφοφορία.»

«Ψεύδεσαι!»

«Ψεύδομαι;» Ο Κέλσοναρ άνοιξε ένα βαρύ, δερματόδετο βιβλίο που βρισκόταν εμπρός του (το είχε σημαδέψει με τον πάνινο δείκτη,

από πριν, για να μη δυσκολευτεί να βρει το σημείο που ήθελε)· το ύψωσε και το έριξε στο κέντρο του στρογγυλού τραπέζιού. «Ψεύδομαι, δρακαδελφέ;»

«Τι είναι αυτό;»

«Ζύγωσε και διάβασέ το.» Ο Κέλσοναρ σταύρωσε τα χέρια του στο στέρνο, περιμένοντας.

Ο Νίσαρελ δίστασε μια στιγμή· ύστερα, όμως, πήγε στο τραπέζι και σήκωσε το βιβλίο.

«Τη δεξιά σελίδα, δρακαδελφέ,» είπε ο Κέλσοναρ.

«Το βλέπω!» του γρύλισε ο Νίσαρελ.

«Διάβασέ το φωναχτά, για να το ακούσουμε.»

«Δεν έχεις παρατηρήσει τη χρονολογία;» φώναξε ο Νίσαρελ, δείχνοντας ένα σημείο πάνω στη σελίδα.

«Τι σημασία έχει η χρονολογία;» είπε ο Κέλσοναρ. «Υπάρχει στους Νόμους του Πύργου, δεν υπάρχει; Απλά, τα τελευταία χρόνια έχει πέσει σε... αχρηστία. Αλλά κακώς! Τώρα, μπορείς να μας το διαβάσεις;»

«Διάβασε μόνος σου αυτές τις αηδίες!» Ο Νίσαρελ πέταξε, βίαια, το βιβλίο πάνω στο τραπέζι. «Έχεις τρελαθεί, Κέλσοναρ!»

«Δεν το νομίζω, δρακαδελφέ,» αποκρίθηκε εκείνος, φέρνοντας το βιβλίο κοντά του και υψώνοντάς το, με τα δύο χέρια. «Ας δούμε, λοιπόν, τι μας λέει ο Νόμος περί Εκλογής Νέου Αρχιδράκαρχου...

»'Αποθνήσκοντος του Αρχιδρακάρχου, άπαντες οι δρακαδελφοί του Πύργου οφείλουν όπως συναχθούν εις συνέλευσιν, εντός δεκαπέντε ημερών, δια την εκλογή νέου Αρχιδρακάρχου, ο οποίος χρήζει να είναι εις ή μία εκ των εκόντων δρακαδελφών του Πύργου, ευρισκόμενος εν τη συνελεύσει ή μη. Η δε εκλογή αυτού διεξάγεται μέσω *ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ*—'Ορίστε, λοιπόν! μέσω *ψηφοφορίας*—'συμμετεχόντων απάντων των παρόντων δρακάρχων. Καθείς δράκαρχος δικαιούται, αποκλειστικώς εν τω χρόνω της συνελεύσεως, ουχί κατόπιν ταύτης, μίαν μη-ανακληθείσα ψήφο. Η ψηφοφορία διενεργείται είτε φανερώς είτε εν κρυπτώ· εάν υπάρξει διαφωνία περί τούτου, οφείλει να εκτελεσθεί ετέρα ψηφοφορία προγενεστέρως της πρώτης.'»

Ο Κέλσοναρ άφησε το βιβλίο στο τραπέζι. «Αυτά...»

«Πες μας τώρα και τη χρονολογία που γράφτηκαν όσα διάβασες!» απαιτήσει ο Νίσαρελ.

«Η χρονολογία δεν παίζει κανένα ρόλο,» ανασήκωσε τους ώμους ο Κέλσοναρ· «ο Νόμος είναι Νόμος: απλά, εσείς τόσο καιρό τον παραβαίνατε.»

«Επειδή η θέση του Αρχιδράκαρχου δεν έχει πλέον μεγάλο νόημα,» τόνισε η Φερλιάλα.

«'Η έτσι νομίζετε...»

Ο Νίσαρελ ρουθούνησε, αποδοκιμαστικά, και στράφηκε απ'την άλλη. «Αρνούμαι να συμμετάσχω σ'αυτή την παρωδία ψηφοφορίας που προτείνεις, Κέλσοναρ! Είμαστε *πέντε*, για όνομα του Βάνραλ! *Πέντε*! Και τους δύο τούς έχεις ήδη με το μέρος σου. Μπορείς να έχεις τον τίτλο, αν θέλεις, αλλά μη μας ταλαιπωρείς άλλο με την τρέλα που σε δέρνει!» Βάδισε ως την έξοδο της Αίθουσας των Δράκων, ακολουθούμενος από τον *Κρ'άσκα*.

«Επειδή αποφάσισες να μη συμμετάσχεις, δρακαδελφέ, αυτό δε σημαίνει ότι δε θα γίνει η ψηφοφορία,» είπε ο Κέλσοναρ. «Γιατί είμαι βέβαιος πως και ο Χάφναρ και ο Πάρνορ και η Φερλιάλα θα πράξουν όπως προστάζει ο Νόμος του Πύργου!»

«Μπορείτε να κάνετε ό,τι θέλετε· εγώ φεύγω,» αποκρίθηκε ο Νίσαρελ, καθώς έστριβε και χανόταν από τα μάτια τους, μαζί με το δράκο του.

«Ας αρχίσουμε, λοιπόν!» είπε ο Κέλσοναρ. «Μπορείτε να ψηφίσετε ακόμα και τον δρακαδελφό Νίσαρελ, αν θέλετε. Γιατί ακούστε τι λέει εδώ.» Διάβασε από το βιβλίο, ακουμπώντας το δάχτυλό του επάνω στη σελίδα. «'...ο οποίος χρήζει να είναι εις ή μία εκ των εκόντων δρακαδελφών του Πύργου, ευρισκόμενος εν τη συνελεύσει ή *μη*.' Ο Νίσαρελ, δυστυχώς, λόγω ανωτέρας βίας,» γέλασε, κοφτά και βραχνά, «αδυνατεί να παρευρεθεί στη συνέλευσή μας, αλλά αυτό δε σημαίνει πως δεν μπορεί να εκλεγεί κιόλας, δεδομένου ότι είναι *εκών*, όπως γράφει κι ο Νόμος· και, υποθέτω, *είναι* εκών, ε;»

Η Φερλιάλα σταύρωσε τα χέρια μπροστά της, έκδηλα εκνευρισμένη με την όλη κατάσταση. «Ωραία, ας ψηφίσουμε.»

«Φανερά ή κρυφά;» έθεσε το ερώτημα ο Κέλσοναρ.

«Φανερά. Εγώ ψηφίζω τον Νίσαρελ.»

Ο Κέλσοναρ γέλασε. «Δρακαδελφή, βιάζεσαι! και αποφασίζεις για μας. Δηλώνοντας τη δική σου ψήφο, η ψηφοφορία μπορεί να γίνει μόνο φανερά. Ας γίνει έτσι, λοιπόν· ας γίνει έτσι...»

«Τον Κέλσοναρ ψηφίζω,» είπε ο Πάρνορ.

Ο Χάφναρ θυμήθηκε τα χτεσινά λόγια του Κέλσοναρ: «Γιατί παραδώσατε τον εαυτό σας στις φλόγες των δράκων; Γι' αυτό που βλέπετε τώρα; Γι' αυτή την αξιοθρήνητη κατάσταση; Για να σέρνεται ένα ερπετό πίσω σας και οι άλλοι να σας αποφεύγουν σαν αρρώστους;» – «Εγώ είμαι πρόθυμος να προσφέρω τη ζωή μου ολόκληρη γι' αυτό. Τη ζωή που ήδη έχω προσφέρει.» – «Δε θα το μετανιώσετε όταν με κάνετε Αρχιδράκαρχο. Θα δείτε το τάγμα μας να ισχυροποιείται, όπως δεν έχετε ποτέ φανταστεί. Δε θα έρχεται πλέον ένας νέος δράκαρχος ανά δέκα, είκοσι χρόνια, αλλά ένας δράκαρχος το χρόνο! Θα γίνουμε πολλοί και, τότε, η εξουσία μας θα μεγαλώσει. Θα είμαστε οι πραγματικοί προστάτες του Νόρβηλ, όχι μερικά περιφερόμενα τέρατα, που τρέχουν σα σκυλιά όταν τους φωνάζει ο μονάρχης τους!

«Τον Κέλσοναρ,» είπε κι ο Χάφναρ.

«Νομίζω, λοιπόν, πως η ψηφοφορία τελείωσε,» δήλωσε ο Κέλσοναρ.

«Σπουδαία!» είπε η Φερλιάλα. «Είσαι Αρχιδράκαρχος, Κέλσοναρ· ελπίζω αυτό να έχει κάποιο νόημα για σένα· γιατί για κανέναν άλλο ως τώρα δεν είχε...»

«Δεν είχε διότι δεν χρησιμοποιούσαν σωστά τον τίτλο τους, δρακαδελφή. Διότι αρνούσαν να επαναφέρουν τους δράκαρχους στην παλιά τους δόξα, αρκούμενοι στα ψίχουλα που έχουμε τούτα τα χρόνια.»

«Αν καταφέρεις να το αλλάξεις αυτό, δρακαδελφέ Κέλσοναρ,» είπε η Φερλιάλα, «σου ορκίζομαι απόλυτη υπακοή και αφοσίωση, μέχρι το τέλος της ζωής μου.» Αλλά ο τόνος της φωνής της μαρτυρούσε καθαρά πως δεν πίστευε ότι ο Κέλσοναρ θα κατάφερνε ν' αλλάξει τίποτα. Και, παίρνοντας τη δράκαινά της από τα λουριά, αποχώρησε από την Αίθουσα των Δράκων, για να πάει να βρει τον Νίσαρελ.

Η Μιάνη μπήκε στο δωμάτιο, ντυμένη μ' ένα μακρύ, μπλε φόρεμα. Τα μαύρα της μαλλιά ήταν συγκρατημένα με μια κοκάλινη χτένα. Τα μάτια της φανέρωναν αϋπνία. Τα δάκρυά της είχαν εδώ και ώρες στεγνώσει.

«Πώς εξαφανίστηκε;»

Ο Νόρβορ, που καθόταν στην πολυθρόνα, μπροστά από το τζάκι, αποκρίθηκε: «Μακάρι να ήξερα.» Και: «Κάθισε,» της πρότεινε. «Κάθισε εδώ, κοντά μου.» Έδειξε, με την ανάστροφη του χεριού, την άλλη πολυθρόνα.

Η Μιάνη ζύγωσε, αλλά δεν κάθισε εκεί, παρά στα γόνατά του, ακουμπώντας το ένα της χέρι στους ώμους του κι αγγίζοντας, ελαφρώς, το λαιμό του. Τα δάχτυλά της ήταν παγωμένα, διαπίστωσε ο Νόρβορ· *ολόκληρη* έμοιαζε να είναι παγωμένη.

«Ο μπαμπάς είναι πολύ αναστατωμένος. Και λέει ότι ξέρεις κάτι...»

Αναρωτιέμαι τι ξέρει εκείνος. Ή, μήπως, δεν ξέρει τίποτα; Πήρε μια ανάσα. «Μιάνη. Έχω μια... μια υποψία –τίποτα περισσότερο– ότι η μητέρα σου ίσως να είναι ζωντανή–»

«Ζωντανή! Πώς να είναι ζωντανή; Οι θεραπευτές είπαν ότι...»

«Ναι, όμως βρήκα παράξενα σημάδια στο θεραπευτήριο.» Και της είπε γι'αυτά: για την εκ των έσω κατεστραμμένη κλειδαριά, για το κλεμμένο νυστέρι από τον πάγκο, για τη ρόμπα που έλειπε από τη ντουλάπα, για την ξυπόλυτη, σκοτεινή φιγούρα που είδε ο φρουρός.

«Μα, αν ζει, Νόρβορ, γιατί... γιατί να μην έρθει σε μας;» ρώτησε η Μιάνη. «Πού έχει πάει;»

«Το ξέρω ότι δεν είναι λογικό, αλλά τα στοιχεία αυτό μου δείχνουν.»

Η Μιάνη δάγκωσε το χείλος της. «Το παλάτι είναι μεγάλο – τεράστιο. Αν ξύπνησε και ήταν ζαλισμένη, αν δεν ήταν καλά, τότε μπορεί να χάθηκε στους διαδρόμους.»

«Δε θα την είχε συναντήσει κάποιος υπηρέτης ή φρουρός;»

«Σωστό κι αυτό, αλλά υπάρχουν και μεριές εγκαταλειμμένες... και μύθοι που λένε ότι άνθρωποι έχουν χαθεί στα βάθη του παλατιού, και κανένας δεν τους έχει ξαναδεί.»

«Αυτά είναι βλακείες, Μιάνη· δε συμβαίνουν στην πραγματικότητα.»

«Πρέπει να ψάξουμε, όμως· δεν μπορούμε να το αφήσουμε έτσι! Αν είναι ζωντανή, και είναι άρρωστη, και έχει κάπου χαθεί....»

Ο Νόρβορ έσιμξε τα χείλη, προσπαθώντας να βάλει τις σκέψεις του σε τάξη. *Νεκροφάνεια. Ο κύριος Ζάντανιρ μίλησε για νεκροφάνεια. Είπε ότι υπάρχει μια πιθανότητα. Αλλά, και πάλι, έτσι όπως εξαφανίστηκε η Νιρκένα... Κάτι πιο περίεργο πρέπει να συμβαίνει–*

«Νόρβορ, σε παρακαλώ, ας ψάξουμε!» Η Μιάνη έσφιξε το χέρι του μέσα στα παγωμένα δικά της. «Θα σε βοηθήσω. Πάμε να ψάξουμε.» Εκείνος ένευσε. «Πάμε.»

Η Μιάνη τον φίλησε στην άκρη του στόματος, και σηκώθηκε.

Ο Πρίγκιπας ζώστηκε το σπαθί του, φόρεσε το μανδύα του, και βγήκαν από τα διαμερίσματά του.

Το θεραπευτήριο δεν ήταν πολύ μακριά, έτσι δεν άργησαν να φτάσουν. Αλλά, καθώς πλησίαζαν –όταν δε βρίσκονταν πάνω από πενήντα μέτρα απόσταση από τον προορισμό τους–, η Μιάνη είχε την αίσθηση ότι κάποιος τους παρακολουθούσε. Νόμιζε πως άκουσε απαλά βήματα από έναν πλευρικό διάδρομο, ενώ με τις άκριες των ματιών της είδε μια σκιά. Ωστόσο, στρέφοντας προς τα εκεί το βλέμμα της, διαπίστωσε ότι δεν υπήρχε κανένας, εκτός από έναν φρουρό, στο απώτατο βάθος του περάσματος. Έτσι, θεώρησε ότι, μάλλον, είχε φανταστεί το γεγονός, αποδίδοντάς το στον εκνευρισμό της, ύστερα από το θάνατο της μητέρας της και ύστερα από την παρούσα της εξαφάνιση. Γιατί, μέσα της, ήλπιζε ότι η Νιρκένα ήταν ζωντανή, και ότι εκείνη την παρακολουθούσε, καθώς πήγαινε στο θεραπευτήριο, μαζί με τον Νόρβορ.

Φτάνοντας στον προορισμό τους, είδαν ότι η πόρτα ήταν κλειστή. Ο Πρίγκιπας πλησίασε και την έσπρωξε, ανοίγοντάς τη χωρίς δυσκολία. Η κλειδαριά εξακολουθούσε να είναι χαλασμένη, διαπίστωσε, καθώς εκείνος κι η Μιάνη έμπαιναν στον προθάλαμο· κανείς δεν την είχε επιδιορθώσει ή αντικαταστήσει ακόμα.

«Πού την είχαν;» ρώτησε η Μιάνη.

«Εδώ.» Ο Νόρβορ μπήκε στο δωμάτιο.

Η Μιάνη κοίταξε το πάτωμα, σαν να ήθελε να δει αν η μητέρα της είχε αφήσει ίχνη, φεύγοντας από τούτο το χώρο. Όμως κανενός είδους ίχνη δεν υπήρχαν.

«Από εδώ πήρε το νυστέρι.» Ο Νόρβορ έδειξε τον πάγκο. «Κι από τη ντουλάπα απέξω, πήρε τη ρόμπα.»

Η Μιάνη κοίταξε τα αντικείμενα επάνω στον πάγκο. Τα κοίταξε διεξοδικά, ένα προς ένα, αναζητώντας κάτι –οτιδήποτε– το οποίο μπορεί να την οδηγούσε στη μητέρα της, είτε ήταν νεκρή είτε ζωντανή.

«Νόρβορ,» είπε, τελικά, «αυτό το χαρτί έχει αίμα.» Σήκωσε ένα φύλλο και του το έδωσε.

Ο Πρίγκιπας το πήρε στα χέρια. Όντως, παρατήρησε, είχε αίμα· και δεν πρέπει να ήταν παλιό. Άντε να ήταν *χτεσινοβραδινό*. Η Νιρκένα δεν αποκλείεται να είχε κόψει κατά λάθος το χέρι της, καθώς πήγαινε να πάρει το νυστέρι. Και, μάλιστα, αυτό έμοιαζε αρκετά πιθανό στον Νόρβορ, αν έκρινε από την ακαταστασία του πάγκου. Καθώς η θεία του ψαχούλευε –αν, πράγματι, ζούσε και όλες τούτες οι θεωρίες αλήθευαν–, είχε κοπεί.

Η Μιάνη βγήκε στον προθάλαμο και άνοιξε τη ντουλάπα, αρχίζοντας να ψάχνει τις ανακατεμένες ρόμπες. «Νόρβορ,» είπε, «υπάρχει αίμα κι εδώ! Να, δεξ.» Σήκωσε μια πεσμένη ρόμπα. «Την άγγιξε, και το ύφασμα βάφτηκε.»

Ο Πρίγκιπας, που είχε ακολουθήσει την ξαδέλφη του, έπρεπε να παραδεχτεί ότι είχε δίκιο: επάνω στη ρόμπα υπήρχε αίμα που κι αυτό, όπως το προηγούμενο, δεν πρέπει να ήταν παλιό.

Η Μιάνη πήγε στην κλειδαριά και έφαξε για σημάδια, αλλά εκεί δε βρήκε τίποτα.

«Μάλλον, κόπηκε στην παλάμη,» είπε ο Νόρβορ, κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο της ξαδέλφης του. «Στη δεξιά παλάμη.»

«Και;»

«Προφανώς, για να χαλάσει την κλειδαριά, δε χρειάστηκε ν'ακουμπήσει την παλάμη της επάνω· τη διέλυσε με τα δάχτυλα, τραβώντας τα ελάσματα. Ή το έκανε με το νυστέρι.»

«Ναι,» ένευσε η Μιάνη, «μάλλον.» Παραμέρισε την πόρτα και βγήκε στο διάδρομο, κοιτάζοντας τους τοίχους, προσεκτικά.

«Κι άλλο αίμα,» είπε, δείχνοντας.

«Και στη δεξιά μεριά,» πρόσθεσε ο Νόρβορ. *Η θεία πρέπει να στηριζόταν, για να βαδίζει. Επομένως, ζαλιζόταν.*

Η Μιάνη προχώρησε, έχοντας το βλέμμα στραμμένο στον δεξή τοίχο· και, λίγο παρακάτω, εντόπισε άλλο ένα σημάδι, κοντά σε μια κρεμασμένη δάδα. *Μητέρα, σκέφτηκε, δε θ'αργήσουμε να σε βρούμε. Όπου κι αν είσαι, μην πας αλλού. Μείνε εκεί όπου βρίσκεσαι. Βάνραλ, σε ικετεύω: κάντη να μείνει εκεί όπου βρίσκεται!...*

Έφτασαν σε μια διακλάδωση που δεν φρουρείτο. Η Μιάνη έφαξε πάλι για σημάδια στους τοίχους, μα δε βρήκε κανένα.

«Εγώ θα πάω δεξιά, εσύ πήγαινε αριστερά,» πρότεινε.

Το μυαλό του Νόρβορ, όμως, ήταν αλλού. Μέσα στη μεσημεριανή σιγαλιά του λαβυρινθώδους παλατιού, νόμιζε ότι είχε ακούσει κάποιον ν'ακολουθεί αυτόν και την ξαδέλφη του· και, καθώς προχωρούσαν και εκείνη κοιτάζε τους τοίχους, ο Πρίγκιπας είχε ρίξει ένα βλέμμα πάνω απ'τον ώμο του –ένα φευγαλέο βλέμμα, με την άκρια του ματιού του– και είχε δει ότι δεν είχε σφάλει: όντως, κάποιος –ή, μάλλον, *κάποια*, αν έκρινε σωστά– τους ακολουθούσε. Και τώρα που ο Νόρβορ και η Μιάνη είχαν σταματήσει στη διακλάδωση, η μυστηριώδης φιγούρα πρέπει να είχε σταματήσει επίσης, διότι τα βήματά της δεν ακούγονταν πλέον, μα ο Πρίγκιπας μπορούσε να αισθανθεί τα μάτια της καρφωμένα στην πλάτη του.

Στράφηκε απότομα, για να κοιτάξει πίσω –και η σκιερή μορφή έτρεξε απ'την άλλη.

Ο Νόρβορ την κυνήγησε. Και η Μιάνη, αντιλαμβανόμενη αμέσως τι συνέβαινε, τον ακολούθησε, παρατηρώντας πως καταδίωκαν μια γυναίκα με μαύρα, μακριά μαλλιά. Μια γυναίκα, δηλαδή, που θα μπορούσε να είναι η μητέρα της. *Μα γιατί δε θέλει να μας συναντήσει;*

«Πιάσε αυτή τη γυναίκα!» φώναξε ο Νόρβορ σ'έναν φρουρό αντίκρου του. Εκείνος, πάραυτα, έτρεξε, προσπαθώντας να βρεθεί μπροστά στην κατάσκοπο, η οποία έκοψε ταχύτητα, για να μην πέσει επάνω του, και έστριψε δεξιά.

Έτσι, όμως, έχασε το προβάδισμά της, και ο Πρίγκιπας βρέθηκε στα δύο-τρία μέτρα απόσταση απ'αυτήν, έχοντας αφήσει τη Μιάνη αρκετά πίσω και τον στρατιώτη –βεβαρημένος από την αρματωσιά του καθώς ήταν– ακόμα πιο πίσω απ'την ξαδέλφη του.

Ο Νόρβορ άπλωσε το δεξί χέρι, προσπαθώντας ν'αρπάξει τη φούστα της γυναίκας, η οποία ανέμιζε· αλλά απέτυχε, και γρύλισε μέσ'απ'τα δόντια του.

Η κατάσκοπος έστριψε σε μια στενή γωνία. Ο Πρίγκιπας επιχείρησε ξανά να την αρπάξει, κι ετούτη τη φορά τα κατάφερε: Η γροθιά του έκλεισε πάνω στη φούστα της, λίγο προτού αυτή εξαφανιστεί πέρα από τη στροφή. Όμως το ύφασμα ήταν λείο και του γλίστρησε, έτσι ο Νόρβορ παραπάτησε και κοπάνησε στον τοίχο εμπρός του.

Την ίδια στιγμή, μια κοφτή γυναικεία κραυγή αντήχησε, και κάποιος ακούστηκε να σωριάζεται.

Ο Πρίγκιπας έστρεψε το βλέμμα, λαχανιασμένος, και, ταυτόχρονα, έπασε τη λαβή του σπαθιού του, μισοτραβώντας το από το θηκάρι.

Η γυναίκα ανασηκώθηκε επάνω στο πάτωμα. Ο διάδρομος, όμως, ήταν ημιφωτισμένος και η όψη της δε φαινόταν καθαρά. Μονάχα ένα στενό παράθυρο, στο βάθος, επέτρεπε πρόσβαση στο μεσημεριανό φως.

«...Ποια... ποια είσαι;...» έκανε, ξέπνοα, ο Νόρβορ, γυμνώνοντας το ξίφος του.

«...Πρίγκιπά μου...» πρόλαβε ν'αρθρώσει η γυναίκα, προτού η Μιάνη παρουσιαστεί, στρίβοντας κι εκείνη τη στενή γωνία.

«Φρουρέ!» φώναξε ο Νόρβορ. «Δαυλό!»

«Μάλιστα, Υψηλότατε,» ακούστηκε η απάντηση του στρατιώτη από το διάδρομο.

«...Πρίγκιπά μου,» είπε η άγνωστη γυναίκα. «Τρόμαξα... Συγγνώμη.»

«Ποια είσαι;» απαίτησε η Μιάνη, καταλαβαίνοντας από τη φωνή ότι δεν επρόκειτο για τη μητέρα της, και νιώθοντας απογοήτευση γι'αυτό.

«Η Σαντάνρα, Αρχόντισσά μου... Η μητέρα σας... μ'έμπιστευόταν... Ίσως να σας τόχε πει...»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Μιάνη, «δε μου είχε πει τίποτα.»

«Γιατί μας ακολουθούσες;» ρώτησε ο Νόρβορ, ο οποίος θυμόταν αυτή την υπηρέτρια από τότε που ο Άρχοντας Ρόλμαρ του Ράλτον είχε πέσει σε κώμα και η Σαντάνρα τον φρόντιζε.

«...Δεν... δεν το έκανα κακόβουλα— Πρίγκιπά μου, θα μπορούσα να σας μιλήσω ιδιαιτέρως;» είπε, καθώς τα βήματα του στρατιώτη ακούγονταν να πλησιάζουν.

«Ναι· γιατί όχι;» αποκρίθηκε ο Νόρβορ, θηκαρώνοντας.

Ο φρουρός ζύγωσε, κρατώντας έναν αναμμένο δαυλό· αλλά ο Πρίγκιπας του είπε: «Εντάξει, δεν τον χρειαζόμαστε. Επιστρεψέ τον εκεί απ'όπου τον πήρες.»

Εκείνος έκλινε το κεφάλι κι απομακρύνθηκε.

Η Σαντάνρα σηκώθηκε. «Ευχαριστώ, Πρίγκιπά μου.»

«Πάμε στα διαμερίσματά μου,» πρότεινε ο Νόρβορ.

«Όχι,» διαφώνησε η Μιάνη. «Πρέπει ν'ακολουθήσουμε τα σημάδια. Ίσως να τη βρούμε, αν δεν αργήσουμε.»

«Δεν υπάρχουν άλλα σημάδια, Αρχόντισσά μου,» είπε η Σαντάνρα. Η Μιάνη την κοίταξε ερωτηματικά.

«Έψαξα κι εγώ, και έφτασα μέχρι τη διακλάδωση.»

«Ας αρχίσουμε από τα βασικά,» είπε ο Νόρβορ: «Γιατί μας παρακολουθούσες και γιατί έτρεξες, μόλις κατάλαβες ότι σε καταλάβαμε;»

«Πρίγκιπά μου, σας παρακολουθούσα επειδή προσπαθώ να εντοπίσω την Πριγκίπισσα Νιρκένα, σε περίπτωση που είναι ζωντανή· ή, αν είναι νεκρή, ελπίζω, τουλάχιστον, να βρω το πτώμα της—»

«Παράξενη δουλειά, για μια υπηρέτρια, Σαντάνρα.»

«Θα κατέληγα κι εκεί, Πρίγκιπά μου. Με ρωτήσατε γιατί έτρεξα όταν στραφήκατε στο μέρος μου...»

«Ακριβώς.»

«Έτρεξα διότι υπέθεσα ότι θα το θεωρούσατε αγενές από μέρος μου να σας παρακολουθώ.»

«Και έχεις δίκιο.»

«Αυτή είναι, όμως, η δουλειά μου, Υψηλότητε.»

Τα μάτια του Νόρβορ στένεψαν. «Εξήγησέ μας τι θέλεις να πεις, Σαντάνρα.»

Η υπηρέτρια κοίταξε τριγύρω, σαν να ήθελε να βεβαιωθεί ότι δεν τους κρυφάκουγε κανένας. Ύστερα, είπε ψιθυριστά: «Δούλευα για τον πατέρα σας, Πρίγκιπά μου, και για την Πριγκίπισσα Νιρκένα.»

«Κατασκόπευες γι'αυτούς, δηλαδή;» ρώτησε η Μιάνη.

Η Σαντάνρα κατένευσε. «Και τώρα... τώρα που κι οι δυο τους χάθηκαν, δεν ξέρω σε ποιον να αναφέρω. Όμως είναι υποχρέωσή μου προς το Στέμμα να ερευνήσω την υπόθεση της εξαφάνισης της Πριγκίπισσας.»

«Αν υποθέσουμε ότι μας λες ψέματα;» είπε ο Νόρβορ.

Η Σαντάνρα κούνησε το κεφάλι. «Δε σας λέω ψέματα, Πρίγκιπά μου.»

«Με το θάνατο του πατέρα μου, είμαι Αντιβασιλέας· γιατί δεν αναφέρεις και σε μένα;»

«Διότι... διότι ανέφερα στην Πριγκίπισσα Νιρκένα, και εκείνη δε μου είχε ζητήσει κάτι τέτοιο. Δε μου είχε πει να αναφέρω και σε σας.»

Όμως τώρα, αν θέλετε, δεν έχω κανένα πρόβλημα να σας αναφέρω...»

Άλλο ένα μυστικό, θεία; σκέφτηκε ο Νόρβορ. Αναρωτιέμαι πόσα τέτοια θ'ανακαλύψουμε, κατά την... απουσία σου. «Γιατί η Πριγκίπισσα Νιρκένα να μην ήθελε να αναφέρεις και σε μένα; Ποιος μπορεί να ήταν ο λόγος;»

Η Σαντάνρα έγλειψε τα χείλη, αμήχανα. «Υψηλότατε, η Πριγκίπισσα προτιμούσε να υπάρχει μυστικότητα. Επιθυμούσε να μη γνωρίζουν για μένα, ώστε να είμαι πιο ελεύθερη στις έρευνές μου.»

«Και φοβόταν ότι μπορεί εγώ να σε πρόδωδα;»

«Δεν ξέρω, Πρίγκιπά μου. Δεν έχω τη δυνατότητα ν'απαντήσω σ'αυτό. Η Πριγκίπισσα μ'έμπιστευόταν, αλλά δεν ήμουν και μέσα στο κεφάλι της...»

Κανένας δε θα μπορούσε να είναι μέσα στο κεφάλι της, σκέφτηκε ο Νόρβορ, και είπε: «Μάλιστα... Από εδώ και πέρα, όμως, ό,τι μαθαίνεις θα έρχεται, πρώτα, σε μένα. Κατανοητό;»

«Όπως επιθυμείτε, Πρίγκιπά μου,» έκλινε το κεφάλι εκείνη.

«Δεν πάμε να ψάξουμε τώρα;» πρότεινε η Μιάνη.

«Αρχόντισσά μου,» είπε η Σαντάνρα, «έψαξα κι εγώ—»

«Ίσως να μην πρόσεξες κάτι. Δε βλέπτει να ξαναψάξουμε, βλέπτει;»

«Μάλλον, όχι.»

Η Μιάνη προπορεύτηκε, και οι άλλοι δύο την ακολούθησαν.

Όταν έφτασαν στη διακλάδωση, η κόρη της Νιρκένα ρώτησε τη Σαντάνρα: «Προς τα πού έψαξες;»

«Και προς τις δύο κατευθύνσεις.»

«Και δε βρήκες απολύτως κανένα σημάδι;»

«Κανένα, Αρχόντισσά μου.»

«Ίσως να ήσουν κουρασμένη από πριν,» είπε η Μιάνη. «Εγώ θα πάω δεξιά· εσείς οι δύο πηγαίνετε αριστερά.»

«Και όποιος βρει πρώτος κάτι, θα επιστρέψει εδώ,» είπε ο Νόρβορ. «Αλλιώς, θα επιστρέψει ύστερα από μισή ώρα το πολύ. Εντάξει;»

Η Μιάνη ένευσε, και ξεκίνησε την αναζήτησή της. Καθώς περιπλανιόταν στους διαδρόμους, δεν άργησε να συμπεράνει πως βρισκόταν σε μια από τις ελάχιστα, ή και καθόλου, χρησιμοποιούμενες πτέρυγες του Βασιλικού Πύργου (ήλπιζε, τουλάχιστον, ότι εξακολουθούσε

να βαδίζει μέσα στον Βασιλικό Πύργο και ότι δεν είχε περάσει σε άλλον, μέσω κάποιας διόδου, χωρίς να το αντιληφτεί). Το πάτωμα ήταν σκονισμένο, οι δαυλοί σβηστοί στους σιδερένιους βρόχους τους, οι πόρτες κλειστές εδώ και τόσο καιρό που, όταν η Μιάνη άνοιγε καμια απ'αυτές, διέλυε αραχνοϊστούς από γύρω της. Σημάδι από αίμα, όμως, πουθενά δε βρήκε· έτσι, επέστρεψε στο σημείο συνάντησης.

Ο Νόρβορ και η Σαντάνρα αποδείχτηκαν παρομοίως άτυχοι. Η πτέρυγα που ερεύνησαν δεν ήταν έρημη, όπως αυτή που ερευνήσε η Μιάνη· ήταν ένα σημείο του Βασιλικού Πύργου όπου έμεναν, κυρίως, γραφιάδες και υπηρέτες (ο Πρίγκιπας είχε ξανάρθει εδώ, παλιότερα)· κανένα σημάδι αίματος, όμως, δεν υπήρχε στους τοίχους ή στις πόρτες. Οπότε, επέστρεψαν κι αυτοί στο σημείο συνάντησης, όταν το συμφωνημένο μισάωρο πέρασε.

Ήρθαν πρώτοι, έτσι χρειάστηκε να περιμένουν τη Μιάνη για κάποια ώρα. Ένα τέταρτο, υπολόγισε ο Νόρβορ: ένα τέταρτο κατά το οποίο ήταν ανήσυχος για την ξαδέλφη του και αναρωτιόταν αν θα ήταν φρόνιμο να πάνε να τη βρουν. Όμως, προτού βάλει αυτό του το σχέδιο σε δράση, βήματα ακούστηκαν από τον σκιερό διάδρομο και η Μιάνη παρουσιάστηκε, με στενοχωρημένη όψη στο πρόσωπο.

«Μάλλον, ούτε εσύ βρήκες τίποτα,» είπε ο Νόρβορ.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι κι αναστέναξε. «Όχι.»

«Τι άλλο μας μένει τώρα;» έθεσε το ερώτημα ο Πρίγκιπας.

«Υπάρχει μια πιθανότητα η μητέρα μου να βρίσκεται κάπου εκεί μέσα,» είπε η Μιάνη, δείχνοντας, με τον αντίχειρα, πίσω της. «Το μέρος είναι εγκαταλειμμένο, Νόρβορ. Μόνο οι αράχνες κατοικούν.»

«Σαντάνρα, εσύ ερευνήσες αυτή την πτέρυγα;»

Η υπηρέτρια-κατάσκοπος έγνεψε αρνητικά. «Όχι ιδιαίτερα. Όταν έχασα τα σημάδια του αίματος, άρχισα να επιστρέφω στο θεραπευτήριο· και τότε ήταν που είδα εσάς, Πρίγκιπά μου, και σας ακολούθησα.»

«Ας ψάξουμε, επομένως,» είπε ο Νόρβορ. «Υπάρχει φως εκεί μέσα, Μιάνη;»

«Ελάχιστο,» εξήγησε εκείνη. «Όσο μπαίνει από τα παράθυρα, δηλαδή. Ορισμένοι διάδρομοι είναι τυλιγμένοι στο σκοτάδι· κι ορισμένα δωμάτια, επίσης.»

«Πάμε να πάρουμε λάμπες, λοιπόν, και επιστρέφουμε.»

Ο Ζάνμελ, η Αϊλρέηκ, και η Σάρμακεβ διέσχισαν τη μονίμως γλιστερή Πάνω Γέφυρα της Δυτικής Περιφέρειας μετά δυσκολίας, καθώς δύο φορές η Ρογκάνη έχασε την ισορροπία της και θα έπεφτε, αν οι άλλοι δύο δεν την έπιαναν. Η Ρουζβάνη εμπόρισα μουρμουρίζε κάτω απ'την ανάσα της σε μια γλώσσα που ο Ζάνμελ δεν καταλάβαινε.

Τελικά, βρέθηκαν στην ανατολική όχθη του Σάλερεκ και στη Βόρεια Περιφέρεια της Νουάλβορ, οπότε πορεύτηκαν προς την αγορά, στο κέντρο της πόλης. Η Αϊλρέηκ –που κι εκείνη παραπατούσε, αλλά όχι σαν τη Σάρμακεβ– τους οδήγησε σ'ένα ισόγειο, πετρόχτιστο οικοδόμημα με βαριά ξύλινη πόρτα. Πήρε ένα κλειδί μέσα απ'το φόρεμά της και, με δύο θορυβώδεις στροφές, άνοιξε την κλειδαριά. Έσπρωξε την πόρτα και μπήκε σ'έναν χώρο με εξωτικές μυρωδιές.

Ο Ζάνμελ την ακολούθησε, στηρίζοντας τη Σάρμακεβ και αφήνοντας την στην πρώτη καρέκλα που είδε. Ύστερα, ορθώθηκε και έριξε μια ματιά γύρω του. Το κατάστημα ήταν γεμάτο με ξύλινα ράφια, πλημμυρισμένα από φυτά και βαζάκια με υγρά. Στο βάθος υπήρχε ένα γραφείο, με αρκετά χαρτιά επάνω του, καθώς και μια βαλσαμωμένη σαύρα.

«Θα φτιάξω κάτι, για να συνέλθω απ'το μεθύσι· θες κι εσύ;» ρώτησε η Αϊλρέηκ.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζάνμελ, που έπρεπε να παραδεχτεί ότι το χρειαζόταν.

«Μείνε εδώ, να προσέχεις το μαγαζί για λίγο, έτσι;» είπε η Αϊλρέηκ, ανοίγοντας μια καταπακτή πλάι στο γραφείο της.

Ο Ζάνμελ ανασήκωσε τους ώμους. «Εντάξει...» Και περίμενε, ενώ η Σάρμακεβ είχε αποκοιμηθεί επάνω στην καρέκλα και ροχάλιζε ελαφρώς, με το κεφάλι ριγμένο πίσω.

Ένας άντρας φάνηκε στο κατώφλι του καταστήματος, σχετικά κοντός, με κουρεμένα μαλλιά και γένι. Τα ρούχα του ήταν απλά· δε φανέρωναν ευγενή ή πολεμιστή.

«Είστε ανοιχτά;» ρώτησε.

«Ναι,» απάντησε ο Ζάνμελ. «Τι θέλετε;»

«Η γυναίκα μου έχει ένα κρυολόγημα που δε λέει να της περάσει, και μου είπαν ότι η κυρία Αϊλρέηκ εδώ μπορεί νάχει κάποιο μαντζούνι γι' αυτό.»

«Περιμένετε λίγο και θα έρθει.»

Ο άντρας ένευσε, κι άρχισε να περιφέρεται μέσα στο κατάστημα, με τα χέρια σταυρωμένα στην πλάτη και κοιτάζοντας τα φυτά στα ράφια.

Η Αϊλρέηκ ξεπρόβαλε από την καταπακτή, κουβαλώντας δύο κούπες που άχνιζαν και μύριζαν καφέ και κάτι άλλο μαζί: κάτι πολύ πιο γλυκό και αρωματικό. Η Νότια Ρουζβάνη είχε βγάλει το πράσινό της φόρεμα και ήταν τώρα ντυμένη με μάλλινη πουκαμίσια και δερμάτινο παντελόνι· στα πόδια της φορούσε πέτσινα παπούτσια. Επίσης, το φίδι της δεν ήταν μαζί της.

«Έχεις πελάτη,» της είπε ο Ζάνμελ, καθώς εκείνη του έδινε τη μία κούπα.

«Τι θέλετε;» ρώτησε η Αϊλρέηκ, στρεφόμενη στον κοντό άντρα και πίνοντας μια μικρή γουλιά από το ζεστό της ρόφημα.

Ο Κέλσοναρ οδήγησε τον Χάφναρ και τον Πάρνορ μπροστά από μια διπλή, ψηλή, σιδερένια πόρτα, επάνω στην οποία υπήρχαν ανάγλυφες μορφές μικρών δράκων, και στο κέντρο της ήταν ένα πολύ μεγαλύτερο ανάγλυφο: μια δρακοκεφαλή, που βρισκόταν μισή στο ένα θυρόφυλλο μισή στο άλλο, έτσι ώστε να φαίνεται ολόκληρη μονάχα όταν η πόρτα ήταν κλειστή, όπως τώρα. Στις κόγχες των ματιών της δρακοκεφαλής γυάλιζαν κατακόκκινα ρουμπίνια, ενώ σε άλλα διάφορα σημεία της θύρας υπήρχαν σμαράγδια, μπλεγμένα μέσα στις σκαλιστές ουρές δράκων.

Ο Κέλσοναρ άγγιξε το ένα φύλλο της πόρτας με το δεξί χέρι και το άλλο με το αριστερό, και έσπρωξε, με δύναμη και φανερή δυσκολία. Η είσοδος άνοιξε, θορυβωδώς, καθώς οι αρχαίοι της μεντεσέδες έτριζαν και τα κάτω της άκρα τρίβονταν στο πέτρινο πάτωμα, προκαλώντας ένα έντονο *χαρ-χαρ-χαρ-χαρ*, το οποίο αντηχούσε σαν γέλιο: το γέλιο του πύργου, ίσως, ή της αίθουσας πίσω από τη δίφυλλη πόρτα, που ήταν κλειστή για αιώνες.

Τα φύλλα δεν άνοιξαν πέρα για πέρα, αλλά άνοιξαν αρκετά, ώστε να περάσει ο Κέλσοναρ με τον Σ'άαρν και να τον ακολουθήσουν οι άλλοι δύο δράκαρχοι με τους δικούς τους δράκους.

«Ιδού! Η αίθουσα του θρόνου του Δρακοβασιληά Γόρμεραλ!» είπε ο καινούργιος Αρχιδράκαρχος.

Ο Χάφναρ και ο Πάρνορ ατένισαν το μεγαλειώδες δωμάτιο, που φως έμπαινε μέσα του μόνο από τις χαραματιές των κουφωτών παραθυρόφυλλων. Το μέρος μύριζε μούχλα, σκόνη, και κλεισούρα. Στηριζόταν σε τέσσερις χοντρούς κίονες, γύρω από τους οποίους σκαρφάλωναν λαξευτοί δράκοι, και στο πέρας του βρισκόταν ένας ψηλός θρόνος –ένας ακόμα λαξευτός δράκος, βρισκόμενος σε τέτοια στάση ώστε να μπορεί κανείς να καθίσει αναπαυτικά επάνω του.

Ο Χάφναρ έπρεπε να παρατηρήσει ότι η αίθουσα ήταν μεγάλη, αλλά όχι τόσο μεγάλη όσο η Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, που η διάμετρός της ισούτο περίπου με τη διάμετρο του πύργου μέσα στον οποίο βρισκόταν. Το δωμάτιο όπου τώρα στεκόταν ο δράκαρχος πρέπει να ήταν, αν δεν έκανε λάθος, το ένα τέταρτο σε σχέση μ'αυτήν. Ωστόσο, σίγουρα, κανείς δε θα μπορούσε να αποκαλέσει τον χώρο *μικρό*. Είχε το μέγεθος της αίθουσας του θρόνου της Έριγκ.

Ο Κέλσοναρ βάδισε προς τον θρόνο, λέγοντας: «Για χρόνια, έχουμε λησμονήσει ετούτο το δωμάτιο, δρακαδελφοί, και χωρίς λόγο. Είναι, λοιπόν, καιρός να το ξυπνήσουμε απ'τον λήθαργό του. Εφεξής, όποιος επιθυμεί να μας βρει εδώ θα έρχεται να μας μιλήσει, γνωρίζοντας ακριβώς με ποιους έχει να κάνει.» Ανέβηκε στο βάθρο και στάθηκε μπροστά στο κάθισμα, και ο Χάφναρ τον είδε να σηκώνει κάτι από εκεί: ένα κομμάτι ύφασμα· και, μόλις το ύφασμα έφυγε, ένα αργυρό, γυαλιστερό αντικείμενο αποκαλύφθηκε. Ο Κέλσοναρ σήκωσε το Στέμμα των Δράκων και το φόρεσε στο κουκουλωμένο του κεφάλι, στρεφόμενος στους δρακαδελφούς του, οι οποίοι ζύγωσαν για να το κοιτάξουν από πιο κοντά. Επρόκειτο για μια κορόνα λαξευμένη –όπως θα περίμενε κανείς– με μορφές δράκων. Στη μπροστινή της μεριά, ένας από αυτούς τους δράκους ύψωνε το κεφάλι του, βγάζοντάς το από τη μάζα των υπόλοιπων και βαστώντας ένα ρουμπίνι ανάμεσα στα σαγόνια, φανταχτερότερο από τα ρουμπίνια στα μάτια της δρακοκεφαλής της εισόδου, αν και μικρότερο.

«Ο Βασιλιάς ο ίδιος να θέλει να έρθει, ή η Βασίλισσα, θα έρχεται έτσι, όπως τώρα εσείς,» είπε ο Κέλσοναρ, «και θα κοιτάζει τον Αρχιδράκαρχο από κάτω, και θα του ζητάει ό,τι χάρη επιθυμεί.

»Όμως,» άλλαξε θέμα, κατεβαίνοντας τα σκαλοπάτια του βάθρου, «ας ρίξουμε, για αρχή, λίγο φως στην αίθουσα. Ας ξυπνήσουμε τους κοιμισμένους δράκους.» Βάδισε ως ένα από τα παράθυρα και άνοιξε διάπλατα τα παραθυρόφυλλα, αφήνοντας την ημέρα ν' αποκαλύψει ένα μέρος του αραχνιασμένου μεγαλείου της αίθουσας.

«Πρέπει να φέρουμε και μερικούς υπηρέτες, για να καθαρίσουν το χώρο,» είπε ο Κέλσοναρ. «Δεν είναι δική μας δουλειά να καθαρίζουμε. Κι αν αυτοί αρνηθούν να έρθουν,» –πήγε σ' ένα άλλο παράθυρο και το άνοιξε, όπως το προηγούμενο– «θα τους αναγκάσουμε. Η συμπεριφορά τους ήταν απαράδεκτα θρασεία μέχρι τώρα!»

«Χαίρετε...»

Οι δράκαρχοι στράφηκαν στην είσοδο της αίθουσας, για να δουν την ποιήτρια Ταλίνα να στέκεται εκεί.

«Πώς βρέθηκες εσύ εδώ;» ρώτησε απότομα ο Κέλσοναρ.

«Είχα έρθει στον πύργο, για να σας πω κάτι πολύ σημαντικό,» εξήγησε εκείνη, «και δε σας βρήκα στην Αίθουσα των Δράκων, έτσι έψαξα, και άκουσα τις φωνές από εδώ... Ωραίο δωμάτιο· δεν το είχα ξαναδεί...»

«Αυτή είναι η αίθουσα του Δρακοβασιληά Γόρμεραλ, την οποία θα αρχίσουμε να ξαναχρησιμοποιούμε,» είπε ο Κέλσοναρ, «σε τακτική βάση.»

«...Θέλει λίγη καθαριότητα, βέβαια,» παρατήρησε η Ταλίνα, κοιτάζοντας τριγύρω.

«Όντως.»

«Εξελέγης Αρχιδράκαρχος, Κέλσοναρ;» ρώτησε η ποιήτρια, κοιτάζοντας το στέμμα του. Εκείνος ένευσε. «Συγχαρητήρια.»

«Ευχαριστώ. Θα προσπαθήσω να δώσω αξία στον τίτλο που μου προσφέρθηκε.»

«Είπες ότι ήρθες να μας πεις κάτι σημαντικό, Ταλίνα...» της θύμισε ο Χάφναρ.

«Ω ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, πλησιάζοντάς τον, χωρίς φόβο για τη Σρ'άερ, η οποία, ωστόσο, την ατένιζε με στενεμένα μάτια, μοιάζο-

ντας τοιτωμένη. «Ναι. Ακούστε... Υποθέτω ότι δε θα σας το έχει ανακοινώσει κανένας ως τώρα...»

Ο Κέλσοναρ έβγαλε ένα ξερό γέλιο μέσα απ'την κουκούλα του. «Ελάχιστα μας ανακοινώνουν» αλλά αυτό, σύντομα, θ'αλλάξει!»

«Τι συνέβη;» ρώτησε ο Χάφναρ την Ταλίνα.

«Η Πριγκίπισσα Νιρκένα πέθανε.»

Σιγή πλάκωσε για μερικές στιγμές.

Ο Νόρβορ και η Σαντάνρα επέστρεψαν, με τρεις λάμπες, τη μία από τις οποίες έδωσαν στη Μιάνη, που τους περίμενε στη διακλάδωση των περασμάτων.

«Τίποτα αξιοσημείωτο, όσο λείπαμε;» ρώτησε ο Πρίγκιπας.

Η ξαδέλφη του κούνησε το κεφάλι, αρνητικά.

Άναψαν τις λάμπες τους, μπήκαν στην εγκαταλειμμένη πτέρυγα του πύργου, και άρχισαν να ερευνούν, ανοίγοντας πόρτες και φωτίζοντας διαδρόμους που είχαν να δουν φως χρόνια αναρίθμητα. Το μέρος ήταν γεμάτο με αραχνοϊστούς και σκόνη, και η οσμή του ήταν αποπνιχτική. Η Μιάνη, ο Νόρβορ, και η Σαντάνρα σταμάτησαν να βαδίζουν πολλές φορές, αφουγκραζόμενοι για άλλα βήματα πέραν των δικών τους, ή για οποιονδήποτε ήχο μπορούσε να τους φανερώσει την παρουσία κάποιου σε τούτη την πτέρυγα· όμως τ'αφτιά τους δεν εντόπισαν τίποτα, εκτός από τον άνεμο που έμπαινε, σφυρίζοντας, από κανένα σπασμένο παράθυρο.

Η Μιάνη, κάπου-κάπου, φώναζε το όνομα της Πριγκίπισσας Νιρκένα, καθώς και *Μητέρα! Μητέρα!*, αλλά απάντηση δε λάμβανε. Σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις, η Νιρκένα δε βρισκόταν εδώ, ή τους κρυβόταν καλά.

Για ποιο λόγο, όμως, να κρύβεται; αναρωτιόταν ο Νόρβορ. Γιατί να μη θέλει να τη βρούμε; Νομίζει ότι είμαστε με το μέρος του συζύγου της; Δεν είναι δυνατόν να το νομίζει αυτό!

«Δεν έχει άλλο νόημα τούτη η αναζήτηση...!» αναστέναξε η Μιάνη, καθώς έβγαιναν από ένα άδειο δωμάτιο το οποίο πρέπει, κάποτε, να ήταν καθιστικό. Η πλήρη απογοήτευση ήταν φανερή στο ταλαιπωρημένο πρόσωπό της.

«Έτσι φαι—» άρχισε ο Νόρβορ, μα σταμάτησε τα λόγια του, γιατί εκείνη την ώρα θόρυβος αντήχησε μέσα στα εγκαταλειμμένα περάσματα. Κάποιοι βάδιζαν, και πανοπλίες κουδούνιζαν.

«*Είναι κανένας εδώ;*» ακούστηκε μια φωνή —η φωνή του Έπαρχου Κάβμαρ. «*Είναι κανένας εδώ; Μιάνη; Νόρβορ;*»

Η Μιάνη έκανε νόημα στον Πρίγκιπα και στη Σαντάνρα να την ακολουθήσουν, καθώς άρχιζε να βαδίζει προς τη φωνή του πατέρα της.

Δεν ξέρεις σε πόσο μεγάλο κίνδυνο βρίσκεσαι, σκέφτηκε ο Νόρβορ, κοιτάζοντας την πλάτη της ξαδέλφης του. Δεν έχεις ιδέα...

Συνάντησαν τον Έπαρχο Κάβμαρ και τους στρατιώτες του κοντά στην έξοδο της πτέρυγας.

«Μα τον Βάνραλ!» είπε εκείνος. «Τι κάνετε εδώ; Μιάνη, τι κάνεις εδώ;»

«Ήρθα να ψάξω για τη μητέρα.»

«Μιάνη, η μητέρα είναι νεκρή,» αποκρίθηκε ο Κάβμαρ, με μαλακή φωνή, αγγίζοντας τον ώμο της κόρης του και παρασέρνοντάς την κοντά του.

«Όχι!» είπε εκείνη. «Δεν είναι νεκρή. Την είδαν να φεύγει από το θεραπευτήριο.»

«Κάποιος την έκλεψε από εκεί, και όταν τον βρω—»

«Όχι, πατέρα· άκουσέ με,» ζήτησε η Μιάνη, και του μετέφερε όσα της είχε πει ο Νόρβορ.

Ο Κάβμαρ έριξε ένα βλέμμα στον Πρίγκιπα, το οποίο έμοιαζε να φανερώνει απορία από μέρους του. Γιατί ο γιος του Άργκελ δεν του είχε μιλήσει ευθέως; Γιατί είχε κρύψει πράγματα απ'αυτόν; Τον υποπτευόταν για το θάνατο της συζύγου του, και την κλοπή του πτώματός της;

Ακριβώς, Έπαρχε, σκέφτηκε ο Νόρβορ: σε υποπτεύομαι για όλα αυτά. Αν και για το τελευταίο δεν είμαι και τόσο βέβαιος. Ίσως να μην έκλεψες εσύ τη σορό της θείας· ίσως κάποιος άλλος να το έκανε. Ή ίσως η ίδια να μην ήταν, τελικά, νεκρή και να σηκώθηκε... Πρέπει να μάθω την αλήθεια!

«Ο φρουρός δεν είδε τη μητέρα να φεύγει,» είπε ο Κάβμαρ στην κόρη του. «Είδε κάποιον να φεύγει.»

«Ναι, αλλά υπάρχουν και τόσα άλλα στοιχεία!» διαφώνησε η Μιάνη.

Ο Κάβμαρ αναστέναξε και ακούμπησε τα χέρια του στους ώμους της. «Είσαι κουρασμένη και αναστατωμένη, Μιάνη. Σε παρακαλώ, ξεκουράσου. Αν θέλεις, θα ερευνήσω εγώ αυτή την πτέρυγα, μαζί με τους στρατιώτες μου. Αν η μητέρα βρίσκεται εδώ –πράγμα το οποίο εύχομαι αλλά, πραγματικά, δεν το πιστεύω–, θα την εντοπίσουμε. Εντάξει;»

Η Μιάνη δίστασε στιγμιαία, αλλά, μετά, ένευσε.

«Ωραία,» είπε ο Έπαρχος. Και ρώτησε τη Σαντάνρα: «Ποια είσαι εσύ;»

«Μια υπηρέτρια είναι,» αποκρίθηκε ο Νόρβορ. «Μας βοηθούσε.»

«Συνόδευε την κόρη μου στα διαμερίσματά της,» πρόσταξε ο Κάβμαρ τη Σαντάνρα.

Εκείνη έκανε μια σύντομη υπόκλιση. «Μάλιστα, Άρχοντά μου.»

«Εγώ θα μείνω μαζί σας, Έπαρχε,» δήλωσε ο Νόρβορ. «Θα ήθελα να συμμετάσχω στην έρευνα.» *Θα αρνηθείς στον Αντιβασιλέα, ελεεινό καθίκι;* πρόσθεσε νοερά, περιμένοντας την απάντηση του Κάβμαρ.

«Όπως επιθυμείς,» αποκρίθηκε εκείνος, ευγενικά –ακριβώς όπως ήξερε ο Πρίγκιπας ότι θα αποκρινόταν.

Η Σαντάνρα και η Μιάνη έφυγαν, καθώς οι στρατιώτες παραμέριζαν, για να τις αφήσουν να περάσουν.

«Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν,» είπε ο Κάβμαρ, και ερεύνησαν την εγκαταλειμμένη πτέρυγα απ'άκρη σ'άκρη, μέχρι που το σούρουπο απλώθηκε πάνω από τη Νουάλβορ και το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων.

Ο Νόρβορ κοίταζε τους τοίχους και τις πόρτες, μήπως δει πουθενά αίμα, εκεί όπου μπορεί να είχε ακουμπήσει η θεία του· αλλά τίποτα. Μάλλον, είχε καταλάβει ότι άφηνε ίχνη πίσω της και είχε πάψει να χρησιμοποιεί το τραυματισμένο της χέρι για να στηρίζεται, ή ίσως να το είχε τυλίξει με πανί. Όλα αυτά, βέβαια, λαμβάνοντας ως δεδομένο ότι η Νιρκένα είχε περάσει από τούτη την πτέρυγα, γιατί μπορεί και να μην είχε έρθει ποτέ εδώ και να έψαχναν άδικα.

«Πιστεύεις κι εσύ ότι ζει,» ρώτησε ο Κάβμαρ τον Νόρβορ, σε κάποια στιγμή της αναζήτησής τους.

«Υπάρχει μια πιθανότητα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Οι θεραπευτές μίλησαν για νεκροφάνεια.»

«Είναι βέβαιο;» Ανησυχία ήταν αυτή στη φωνή του Έπαρχου;

«Ασφαλώς και όχι,» είπε ο Νόρβορ. «Εξάλλου, αν η Πριγκίπισσα ήταν ζωντανή, γιατί να κρύβεται;»

«Αυτό αναρωτιέμαι κι εγώ... Και, βέβαια, καταλήγω στο ότι δεν μπορεί να είναι ζωντανή, όσο κι αν θα το ήθελα.»

Σε φοβίζει το γεγονός ότι υπάρχει έστω και μια πιθανότητα να ζει, σκέφτηκε ο Νόρβορ. Σε φοβίζει το γεγονός ότι μπορεί, αργά ή γρήγορα, να εμφανιστεί και ν'αποκαλύψει τον... δολοφόνο της. Τι θα κάνεις, άραγε, αν τη βρεις κάπου εδώ μέσα; Θα τη σκοτώσεις... για δεύτερη φορά;

Η έρευνά τους, όμως, τελείωσε χωρίς να βρουν τίποτα, και ο Κάβμαρ είπε στον Νόρβορ: «Σε περίπτωση που έχεις κάποιο στοιχείο, μη διστάσεις να μου το μεταφέρεις. Θα ήθελα να συνεργαστούμε σ'ετούτη την αναζήτηση.»

Ο Νόρβορ ένευσε. «Συμφωνώ, Έπαρχε. Θα σας βοηθήσω όσο δύναμαι.»

«Να μου μιλάς στον ενικό, σε παρακαλώ, Νόρβορ,» είπε ο Κάβμαρ. «Σε βλέπω σαν παιδί μου.» Χαμογέλασε, φιλικά.

«Όπως επιθυμείς, θείε.»

Ο Ζάνμελ δεν έμεινε πολύ στο κατάστημα της Αϊλρέκ· όταν τελείωσε τον καφέ του, και είχε συνέλθει από το μεθύσι, της είπε ότι έπρεπε να φύγει. Θα ξαναπερνούσε σύντομα, όμως, υποσχέθηκε. Εκείνη θα ήταν για καιρό στη Νουάλβορ;

«Για κανένα μήνα τουλάχιστον,» απάντησε η Ρουζβάνη. «Θα χαρώ να σε ξαναδώ.»

«Παρομοίως,» είπε ο Ζάνμελ, και πέρασε το κατώφλι της εξώπορτας, ρίχνοντας μια ματιά στην περιοχή όπου βρισκόταν το κατάστημα, για να μην ξεχάσει τη θέση του. Η πινακίδα πάνω από την είσοδό του έγραφε: *ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΤΗΣ ΝΟΤΙΑΣ ΡΟΥΖΒΑΝΗΣ*, κάτι το οποίο δεν είχε προσέξει όταν πρωτοήρθε εδώ, ζαλισμένος.

Σίγουρα θα ξαναπεράσω, σκέφτηκε, καθώς έστρεφε την πλάτη του στο μαγαζί και απομακρυνόταν. Η Αϊλρέκ ήταν ο πιο στενός του

σύνδεσμος με το Χέρι, και δε σκόπευε να την εγκαταλείψει σύντομα. Μέχρι που να σκότωνε τον στόχο του, τουλάχιστον, θα τη συναντούσε. Επιπλέον, δεν έβρισκε την παρέα της καθόλου δυσάρεστη· τουναντίον, την έβρισκε πολύ ευχάριστη, έπρεπε να παραδεχτεί. Ίσως πιο ευχάριστη από οποιασδήποτε άλλης γυναίκας είχε γνωρίσει, εξαιρουμένης της Αρχόντισσας Ρικέλθης, την οποία θεωρούσε εξίσου συμπαθητική, όμως λίγο μεγάλη για οτιδήποτε άλλο εκτός από συζήτηση· και ήταν βέβαιος πως κι εκείνη δεν ήθελε τίποτε άλλο μαζί του.

Αναρωτήθηκε αν η Αρχόντισσα ήταν ζωντανή ή αν τα καθάρματα της Δυτικής Περιφέρειας την είχαν σκοτώσει. *Να πάρει! Της το είχα πει πως δεν είμαι καλός φρουρός... Της το είχα πει...* Τώρα, θα ήταν ή νεκρή ή αιχμάλωτη. Ή ίσως και να είχε δραπετεύσει, με κάποιο τρόπο. Ο Ζάνμελ αναστέναξε. Δεν μπορούσε πια να κάνει τίποτα για την Αρχόντισσα Ρικέλθη. Αυτή η ζωή –η ζωή του Νεκρομένου– είχε τελειώσει για εκείνον...

Ο νους του πήγε στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων· έτσι, έστρεψε το βλέμμα του προς τ'ανατολικά και ατένισε, πάνω από όλα τα υπόλοιπα οικοδομήματα της Νουάλβορ, το πανύψηλο παλάτι. Οι πύργοι του μπλέκονταν αναμεταξύ τους, δημιουργώντας κάτι σαν δίχτυ, δύσκολο για το μάτι να το ακολουθήσει από τη μία άκρη ως την άλλη.

Η ζωή μου εκεί τελείωσε. Ο Νεκρομένων είναι νεκρός...

Ο Ζάνμελ γύρισε την πλάτη του στο παλάτι και διέσχισε την αγορά προς τα νότια, ακολουθώντας την Οδό Κάρων μέχρις ενός σημείου και, ύστερα, στρίβοντας δυτικά, για να φτάσει, τελικά, στην Κάτω Γέφυρα και να περάσει στη Δυτική Περιφέρεια, η οποία ήταν άλλη πόλη, συγκριτικά με την υπόλοιπη Νουάλβορ.

Τα βήματά του τον οδήγησαν στα λημέρια του Άργκελ του Βασιλιά, κι εκεί μια φωνή τον σταμάτησε:

«Καιρός ήταν να παρουσιαστείς!»

Ο Ζάνμελ στράφηκε δεξιά του, για να δει την Αμάντριν να τον κοιτάζει από ένα παράθυρο, ακουμπώντας τους αγκώνες της στο πλαίσιο. Το παράθυρο βρισκόταν στο ισόγειο του χτιρίου, και η απόσταση ανάμεσα σ'εκείνη και τον δολοφόνο δεν ήταν μεγάλη.

«Θέλεις να πεις κάτι;»

«Γιατί άργησες τόσο; Και τι βρήκες;» απαίτησε η Αμάντριν.

«Δε μου έχουν πει ότι πρέπει ν'αναφέρω σ'εσένα,» αποκρίθηκε ο Ζάνμελ. «Καλό σου απόγευμα.» Προχώρησε, αγνοώντας την. Πίσω του, δεν άκουσε απόκριση, ούτε και κανέναν άλλο ήχο.

Κεφάλαιο 17

Φίρθμας: ο Πολέμαρχος στο Στρατώννα

Πρώτα, είδαν το παλάτι του Τυράννου να ορθώνεται επάνω στο δασώδες ύψωμα, λουσμένο από το αφύσικο πρωινό φως, που δε φαινόταν να προέρχεται από κάποια πηγή αλλά απ'το ίδιο το στερέωμα. Μετά, αποκαλύφθηκαν τα ψηλά τείχη της Φίρθμας, πρωτεύουσας του Ένρεβηλ, καθώς και η νότια της πύλη, η Πύλη της Θάλασσας.

Το γρήγορο ταξίδι της ομάδας του Μαύρου Πρίγκιπα είχε φτάσει στο τέλος του, και ο Στρατηγός Άσθαν αισθανόταν αγωνία. Ποτέ ξανά δεν είχε αγωνία πριν από την αρχή μιας μάχης –όχι πλέον, τουλάχιστον–, όμως η παρούσα κατάσταση δεν ήταν ακριβώς «μάχη» στο μυαλό του. Περιλάμβανε όλη αυτή τη μεταμφίεση, που τον έκανε να τη βλέπει περισσότερο ως «κατασκοπία» ή «αποστολή δολοφονίας», και κανένα από τούτα τα δύο δεν τα είχε συνηθίσει.

Η ομάδα αποτελείτο από δώδεκα ανθρώπους στο σύνολό της: από τον Άσθαν, τον Ήλμον, τη Θάρνιν, τον Χάρναλιρ, και άλλους οκτώ μαχητές που ο Μαύρος Πρίγκιπας έδειχνε να εμπιστεύεται με τη ζωή του. Όλοι τους, εκτός από τον Νορβήλιο Στρατηγό, ήταν μεταμφιεσμένοι σαν στρατιώτες με τσακισμένες πανοπλίες και κουρελιασμένες κάπες. Θα παρίσταναν τους επιζήσαντες του απεσταλμένου στρατού του Σάρναλ εναντίον των επαναστατών. Άραγε, θα τους πίστευαν, ή θα τους καταλάβαιναν αμέσως και θα τους εκτελούσαν;

Ο Άσθαν τράβηξε τα ηνία του αλόγου του, μπροστά στην Πύλη της Θάλασσας. «Παραμερίστε!» φώναξε στους πολεμιστές που είχαν συγκεντρωθεί εκεί, για να διακόψουν την πορεία τους.

«Ποιοι είστε;» απαίτησε ένας.

«Είμαι ο Στρατηγός Άσθαν, ο Νορβήλιος. Κι ετούτοι,» έριξε μια γρήγορη ματιά πάνω απ'τον ώμο του, «είναι οι στρατιώτες που απέμειναν από το στρατό μου και το στρατό του Βασιληά.»

«Από τους δέκα χιλιάδες αυτοί απέμειναν;»

Ωχ... Δεν ήταν, τελικά, η μεταμφίεσή τους αρκετά πειστική; «Μας βρήκε μεγάλη πανωλεθρία. Παραμερίστε να περάσουμε!»

Ο πολεμιστής –που, προφανώς, ήταν διοικητής εδώ πέρα– έκανε νόημα στους άλλους να απομακρυνθούν, και ο Άσθαν έμπηξε τα τακούνια των μποτών του στα πλευρά του αλόγου του, περνώντας την πύλη. Ο Πρίγκιπας Ήλμον και οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν. Διέσχισαν τους δρόμους της Φίρθμας, περνώντας πάνω από την αρένα και δίπλα από το παλάτι –που ορθωνόταν στην κορυφή του δενδρώδους υψώματος και θα ήταν το δυσκολότερο σημείο να πολιορκήσουν–, και έφτασαν στο στρατώνα, στη βορειοδυτική μεριά της πόλης, όπου η πύλη άνοιξε γι'αυτούς και εκείνοι μπήκαν και αφίπτευσαν.

«Στρατηγέ Άσθαν,» ρώτησε κάποιος, «τι συνέβη;»

«Πανωλεθρία,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ειδοποιήστε τον Αρχιστράτηγο Φάζναλ. Ζητήστε του να έρθει στη σκηνή μου.» Και βάδισε προς τα εκεί, με τον Ήλμον δεξιά του, τη Θάρνιν αριστερά, και τους υπόλοιπους πίσω του. Οι πάντες είχαν στραμμένα τα βλέμματά τους επάνω τους, και οι ψίθυροι είχαν ήδη αρχίσει: σχολιασμοί και υποθέσεις, σχετικά με το τι μπορεί να είχε συμβεί στη μάχη κοντά στον ποταμό Γάσπαρνηλ.

Αυτό που συνέβη εκεί, σκέφτηκε ο Άσθαν, κοιτάζοντας την αποφασιστική έκφραση στο πρόσωπο του Πρίγκιπά του, θα μοιάζει σαν τίποτα, μπροστά σ'αυτό που θα συμβεί εδώ.

Ο Στρατηγός μπήκε ανάμεσα στις σκηνές των στρατοπεδευμένων μαχητών, και είδε ότι οι στρατιώτες του συγκεντρώνονταν για να κοιτάξουν. Ορισμένοι διοικητές έκαναν να τον ζυγώσουν, αλλά εκείνος τους έγνεψε ν'απομακρυνθούν. Δεν είχε τίποτα να τους πει ακόμα. «Ειδοποιήστε τον Υποστράτηγο Λύβνιρ,» πρόσταξε μόνο. «Τον θέλω στο στρατηγείο μου, αμέσως.»

Όταν έφτασε μπροστά από τη σκηνή-στρατηγείο, είπε σιγανά στον Ήλμον: «Πρίγκιπά μου, οι περισσότεροι πρέπει να μείνουν έξω.» Εκείνος ένευσε. Έτσι, ο Άσθαν παραμέρισε την κουρτίνα της εισόδου και μπήκε, ακολουθούμενος από τον Μαύρο Πρίγκιπα, τη Θάρνιν, και τον Χάρναλιρ.

«Μέχρι στιγμής, όλα πηγαίνουν καλά,» είπε η μέλλουσα Βασίλισσα του Ένρεβηλ.

«Είναι ακόμα νωρίς, για να το πούμε αυτό,» αποκρίθηκε ο Άσθαν, πολύ αγχωμένος για να προσθέσει «Υψηλοτάτη» στα λόγια του ή κάποια άλλη ευγενική προσφώνηση. Για την ακρίβεια, ούτε καν το σκέφτηκε. Ένα πράγμα μονάχα κυριαρχούσε στο νου του: *Ο Φάζναλ, ο Αρχιστράτηγος του Τυράννου, έρχεται. Είτε για να μάθει τι συνέβη είτε για να μας συλλάβει.*

«Ψυχραιμία,» είπε, αργά, ο Ήλμον. «Αν μας είχαν πάρει είδηση, δε θα είχαμε φτάσει ποτέ ως εδώ.»

Ο Χάρναλιρ κατένευσε, κι ακούμπησε το δεξί του χέρι στη λαβή του θηκαρωμένου του σπαθιού. Μια γυαλάδα υπήρχε στα μάτια του· μια γυαλάδα που απαιτούσε αίμα. Ο ιερέας του Άνκαραζ ανυπομονούσε να υπηρετήσει το θεό του, και έκανε τις τρίχες του Άσθαν να ορθώνονται.

Η είσοδος της σκηνής παραμερίστηκε, και ο Λύβνιρ μπήκε, στρέφοντας το βλέμμα του, κατευθείαν, στο Στρατηγό. Ούτε αυτός είχε αντιληφτεί τη μεταμφίεση των υπόλοιπων. *Κι ετούτο πρέπει να είναι καλό σημάδι, γιατί γνωρίζει τον Ήλμον, από παλιά.*

Πίσω από τον Υποστράτηγο ήρθε ο Ταχυτομπός Φάλμορ.

«Συνέβη κάτι μη-αναμενόμενο;» ρώτησε ο Λύβνιρ.

«Όχι,» απάντησε ο Ήλμον, βγάζοντας το κράνος του· «όλα πήγαν σύμφωνα με το σχέδιο.»

Ο Λύβνιρ τον κοίταξε, για λίγο, σαν να μην τον αναγνώριζε. Ύστερα, τα μάτια του γούρλωσαν, και υποκλίθηκε. «Υψηλότατε!»

Ο Φάλμορ δεν ήξερε τον αδελφό του Βασιληά Άργκελ, αλλά κατάλαβε αμέσως ποιος πρέπει να ήταν ο μελαχρινός, μυστακοφόρος, γαλανομάτης άντρας αντίκρυ του, και υποκλίθηκε κι εκείνος.

Ο Ήλμον φόρεσε πάλι το κράνος του, ενώ ο Άσθαν έλεγε στον Λύβνιρ: «Ο Αρχιστράτηγος Φάζναλ έρχεται εδώ.»

«Ναι· μου είπαν ότι τον κάλεσες.»

«Ετοίμασε τους στρατιώτες μας· θα επιτεθούμε.»

«Σε ποιους;»

«Στους απομείναντες μαχητές του Σάρναλ.»

«Έχουν έρθει ενισχύσεις από τη Νίλμας και την Έλμας,» τόνισε ο Λύβνιρ.

«Πόσες ενισχύσεις;» ρώτησε ο Ήλμον.

«Δύο χιλιάδες, Πρίγκιπά μου.»

«Μη με λες έτσι, όσο είμαι μεταμφιεσμένος.»

«Μάλιστα.»

«Συνολικά, δηλαδή,» είπε ο Άσθαν, κοιτάζοντας τον Υποστράτηγο, «υπάρχουν τώρα τέσσερις χιλιάδες μαχητές στο στρατώνα, σωστά;»

Εκείνος ένευσε.

«Ετοιμάσε τους στρατιώτες μας για μάχη. Αλλά όχι με πολύ φασαρία. Θέλουμε να τους πιάσουμε όσο το δυνατόν πιο απροετοίμαστους.»

Ο Λύβνιρ ένευσε πάλι.

«Πήγαινε τώρα. Κι εσύ, ταχυπομπέ.»

Οι δύο άντρες έφυγαν από τη σκηνή.

«Ο Φάζναλ αργεί,» είπε η Θάρνιν. «Ελπίζω αυτό να μη σημαίνει ότι μας αντιλήφτηκε...»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ήλμον. «Μάλλον, βρίσκεται στο παλάτι, και η διαδρομή από εκεί ως εδώ δεν είναι μικρή. Μην αφήσετε την αναμονή να φυτεύει σκοτεινές σκέψεις στο νου σας.» Τα λόγια του ήταν προφανές ότι απευθύνονταν σε όλους, όχι μόνο στη Θάρνιν, και ο Άσθαν σκέφτηκε: *Ναι, η αναμονή είναι από τους μεγαλύτερους εχθρούς ενός στρατεύματος. Χτυπά στο μυαλό όπως καμία λεπίδα δε χτυπά ως το κόκαλο.*

Ο Φάζναλ ήρθε ύστερα από κάποια ώρα, που, μάλλον, δεν ήταν πολλή, αν, όντως, βρισκόταν στο παλάτι όταν τον ειδοποίησαν. Φορούσε μελανό παντελόνι και τουνίκα, πάνω από την οποία έπεφτε ένα μπλε, αμάνικο πανωφόρι που έφτανε ως τους μηρούς του και δενόταν χαλαρά στη μέση του. Τα μάτια του ατένιζαν διαπεραστικά τον Άσθαν, καθώς έμπαινε στη σκηνή.

«Μόνο δώδεκα άνθρωποι επέστρεψαν από το στρατό μου;» είπε, μην κρύβοντας την οργή στη φωνή του. «Πώς είναι δυνατόν, Στρατηγέ; Σας έστησαν παγίδα; Πόσοι ήταν;»

«Η Επανάσταση είναι καλύτερα οργανωμένα απ'ό,τι πιστεύετε, Αρχιστράτηγε,» αποκρίθηκε ο Άσθαν. «Έχουν εξοπλισμούς ανάλογους των δικών μας, και ιππικό. Μας επιτέθηκαν κανονικότητα.»

«Δεν επρόκειτο για παγίδα, δηλαδή;»

«Όχι—»

«Πέτα το όπλο σου, Αρχιστράτηγε!» του φώναξε ο Άσθαν. «Πέτα το όπλο σου και θα ζήσεις!»

«Έχει δίκιο,» είπε ο Ήλμον. «Είσαι νεκρός, αλλιώς.»

Ο Φάζναλ κοντοστάθηκε, καθώς βρισκόταν περικυκλωμένος. Η ανάσα έβγαινε βαριά από μέσα του.

«Πέτα το σπαθί σου,» πρόσταξε ο Ήλμον.

Τα μάτια του Φάζναλ στένεψαν, ατενίζοντάς τον. «Ποιος διάολος είσαι;»

«Ο Μαύρος Πρίγκιπας.»

«Δεν είσαι μύθος, ώστε...!» γρύλισε ο Αρχιστράτηγος. «Και είσαι, όντως, ο Ήλμον, ο αδελφός του Βασιληά Άργκελ, ε;»

«Ναι. Πέτα το σπαθί σου, τώρα. Η βασιλεία του Σάρναλ τελείωσε.»

«Βιάζεσαι πολύ να γλεντήσεις τη νίκη σου... *Μαύρε Πρίγκιπα,*» είπε ο Φάζναλ. «Αλλά, ορίστε,» έριξε το όπλο του στο έδαφος, «το πετάω.»

«Δέστε τον,» πρόσταξε ο Ήλμον, κάνοντας νόημα σ'έναν στρατιώτη να πλησιάσει.

Ο Άσθαν πήρε το βλέμμα του απ'αυτούς και το έστρεψε στο στρατόνα, ατενίζοντας τους μαχητές του να επιτίθενται στα οικοδομήματα όπου βρίσκονταν οι ανέτοιμοι πολεμιστές του Τυράννου. Και ήξερε ότι δεν έκανε καλά, που ακόμα στεκόταν εδώ. Έπρεπε να είναι εκεί, μαζί τους.

«Φέρτε μου ένα άλογο!» πρόσταξε, και ένας ιπποκόμος ζύγωσε, τραβώντας ένα άτι από τα χαλινάρια. Ο Άσθαν το καβάλησε και, τροχάζοντας, πέρασε ανάμεσα από τις σκηνές, ζυγώνοντας τη μάχη, ενώ, συγχρόνως, ξεθηκάρωνε το σπαθί του. Η αντίσταση είχε τσακιστεί στην είσοδο του κεντρικού οικοδομήματος του στρατόνα, και οι μαχητές του είχαν εισβάλει από μέσα αντηχούσαν οι πολεμικές τους κραυγές, η κλαγγή των όπλων, και τα ουρλιαχτά των ετοιμοθάνατων και των τραυματισμένων.

Κάτι τράβηξε το βλέμμα του Άσθαν σ'ένα από τα παράθυρα του πρώτου ορόφου του χτιρίου. Μια γυναίκα ξεπρόβαλλε εκεί, βαστώντας βαλλίστρα και ψάχνοντας για στόχο. Ο Στρατηγός κράτησε το σπαθί του με το αριστερό χέρι και τράβηξε ένα ξιφίδιο απ'τη ζώνη του, εκτοξευοντάς το καταπάνω της. Η λεπίδα τη βρήκε στο στήθος

και η πολεμίστρια κατέρρευσε, με μια κραυγή. Το βέλος της έσχισε μόνο τον αέρα.

Ο Λύβνιρ πλησίασε τον Άσθαν, έφιππος. «Δεν περίμενα ότι θα πρόσταζες επίθεση τόσο γρήγορα.» Δεν υπήρχε παράπονο ή μομφή στον τόνο της φωνής του, μονάχα έκπληξη.

«Υποχρεώθηκα,» εξήγησε ο Στρατηγός. «Ο Φάζναλ τινάχτηκε έξω απ'τη σκηνή μου, φωνάζοντας 'Προδοσία'. Δεν τον άκουσες; Νόμιζα ότι όλος ο στρατώνας θα τον άκουσε, έτσι όπως γκάριζε.»

«Άκουσα κάποιον να φωνάζει, μα δεν κατάλαβα τι έλεγε,» αποκρίθηκε ο Λύβνιρ. «Ίσως επειδή ήμουν μέσα σε μια σκηνή, εκείνη την ώρα. Πάντως, αυτοί πρέπει σίγουρα να τον κατάλαβαν.» Έδειξε τους στρατιώτες στις επάλξεις του στρατώνα.

Ο Άσθαν είδε ότι κοντά στα τείχη οι συμπλοκές ήταν άσχημες. Οι μαχητές του δυσκολεύονταν να ρίξουν τους υπερασπιστές από τις θέσεις τους. Οδήγησε το άλογό του προς εκείνη τη μεριά, καλπάζοντας. Αφίππευσε, όταν ήταν κοντά, και πήρε την ασπίδα ενός νεκρού, δένοντάς τη στο αριστερό του χέρι. Η ματιά του έπιασε έναν από τους μαχητές στις επάλξεις να τον αντιλαμβάνεται. Ο Ενρεβήλιος στρατιώτης ύψωσε ένα δόρυ και το έβαλε καταπάνω του· ο Άσθαν, όμως, ύψωσε την ασπίδα που είχε μόλις δέσει και το εξοστράκισε, τρέχοντας προς την πέτρινη σκάλα η οποία οδηγούσε πάνω στα τείχη, και φωνάζοντας στους στρατιώτες του να τον ακολουθήσουν.

Πατώντας σε αιμόφυρτα κουφάρια, ξεκίνησε ν'ανεβαίνει, προσπαθώντας να μη χάσει την ισορροπία του· είναι πολύ εύκολο κανείς να γλιστρήσει επάνω στους νεκρούς και στα αίματα· οι υπερασπιστές άφηναν τα πτώματα εκεί όπου είχαν πέσει για καλύτερη άμυνα. Δύο έβαλαν κατά του Άσθαν, με τις βαλλίστρες τους, και τα βέλη καρφώθηκαν στην ασπίδα του. Ο Στρατηγός συνέχιζε ν'ανεβαίνει, σταθερά, ενώ πίσω του μπορούσε ν'ακούσει τους πολεμιστές του να τον ακολουθούν· δε στράφηκε, όμως, να τους κοιτάξει, γιατί ήξερε ότι δεν έπρεπε ν'αποσπά την προσοχή του από τους αντιπάλους του.

Δύο δορυφόροι –όσοι, δηλαδή, χωρούσαν δίπλα-δίπλα στη σκάλα– στάθηκαν στο διάβα του, ενώ ένας τρίτος βρισκόταν πίσω τους και περνούσε το δικό του δόρυ ανάμεσά τους, το ίδιο –ή ίσως και περισσότερο– επικίνδυνος μ'αυτούς. Ο Άσθαν απέκρουσε τα χτυπήματά

τους με την ασπίδα του, και τους σπάθισε ξανά και ξανά, χτυπώντας τις δικές τους ασπίδες, και σπάζοντας ένα αρκετά μεγάλο κομμάτι από τη γωνία μίας.

Ένας συμπολεμιστής του ήρθε πλάι του, κρατώντας οπλισμένη βαλλίστρα και πατώντας τη σκανδάλη. Το βέλος καρφώθηκε στο μάτι του δορυφόρου με τη γερή ασπίδα, κι εκείνος σωριάστηκε, με το κράνος του γεμάτο αίμα. Ο Άσθαν χτύπησε το δόρυ του στρατιώτη που βρισκόταν πίσω από τους δύο πρώτους και τώρα προσπαθούσε να έρθει μπροστά· η λεπίδα του Νορβήλιου Στρατηγού πέτυχε το όπλο στη μέση και το έκοψε. Την ίδια στιγμή, ο άλλος Ενρεβήλιος κάρφωσε το δόρυ του στο στήθος του βαλλιστροφόρου, ο οποίος πάσχιζε να οπλίσει.

Ο Άσθαν γρύλισε και διαπέρασε τον πολεμιστή με τη σπασμένη ασπίδα στα πλευρά, ενώ μπορούσε να δει κι άλλους να κατεβαίνουν τη σκάλα. Ένας από τους στρατιώτες του τον πλησίασε, κρατώντας ασπίδα και δόρυ και τρυπώντας τον μαχητή με το κομμένο όπλο στο λαιμό.

«Επάνω!» φώναξε ο Άσθαν, σκαρφαλώνοντας. «Επάνω!» Ένα βέλος καρφώθηκε στην υψωμένη του ασπίδα. «Επάνω!»

Το ξίφος του έκοψε άλλο ένα δόρυ και, στη συνέχεια, χτύπησε το κράνος του αντιπάλου, χωρίς να το σπάσει, αλλά κάνοντάς τον να χάσει τις αισθήσεις του από την πρόσκρουση.

«Επάνω!» Ο Άσθαν πάτησε τον πεσμένο άντρα, παρατηρώντας πως είχε φτάσει σχεδόν στην κορυφή της σκάλας. Δίπλα του, ο σύμμαχός του σκότωνε έναν άλλο δορυφόρο, ενώ κάποιοι που βρίσκονταν κάτω έριχναν, με τις βαλλίστρες τους, στις επάλξεις, αναχαιτίζοντας τους εχθρούς και καλύπτοντας τους συντρόφους τους.

Ο Άσθαν βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο μ'έναν πολεμιστή, μόλις έφτασε στο ανώτατο σημείο της σκάλας. Ο άντρας βαστούσε ξίφος στο δεξί χέρι και ασπίδα στ'αριστερό, και επιτέθηκε αμέσως στον Νορβήλιο, πετυχαίνοντάς τον στον ώμο και σπάζοντας ένα κομμάτι από την πανοπλία του εκεί, χωρίς όμως να τον τραυματίσει. Ο Άσθαν απέκρουσε το δεύτερο χτύπημα του εχθρού και τον έσπρωξε όπισθεν, για να κάνει χώρο στους στρατιώτες του να περάσουν, οι οποίοι απλώθηκαν σαν καταιγίδα στις επάλξεις, κραυγάζοντας νικητήρια.

Ο αντίπαλος του Στρατηγού παραπάτησε, μα δεν έλεσε. Ο Άσθαν τον σπάθισε, κάθετα. Εκείνος σήκωσε την ασπίδα του· το λεπίδι μπήχτηκε μέσα της, και κόλλησε. Ο Νορβήλιος δεν μπόρεσε να το τραβήξει έξω, και ο πολεμιστής του επιτέθηκε, μανιασμένα. Ο Άσθαν απέκρουσε, αλλά αναγκάστηκε ναπισωπατήσει, και ν'αφήσει το όπλο του πάνω στην ασπίδα του εχθρού. Καταράστηκε τώρα τον εαυτό του, που είχε πετάξει το ξιφίδιο στη ζώνη του.

Ο αντίπαλος κοπάνησε την ασπίδα του, δυνατά, πάνω στις πέτρες των επάλξεων, ελευθερώνοντας το σπαθί και, συγχρόνως, εκτοξευόντάς το κάτω, στους δρόμους της Φίρθμας. Στα μάτια του υπήρχε μια λάμψη εκδικητικής ικανοποίησης. *Στρατηγέ Άσθαν, έλεγαν, μας πρόδωσες, αλλά τώρα θα πληρώσεις το τίμημα της προδοσίας!*

Το ξίφος του πολεμιστή σφύριξε στον αέρα. Ο Άσθαν πισωπάτησε, αποκρούοντας. Με την άκρια της όρασής του, είδε το δόρυ ενός νεκρού. Τον πλησίασε και έσκυψε, για να πιάσει το όπλο. Ο αντίπαλος, όμως, τον κοπάνησε, με την ασπίδα του, στο κεφάλι, σωριάζοντάς τον. Το χέρι του Άσθαν έκλεισε πάνω στο στέλεχος του δόρατος. Ο πολεμιστής του πάτησε τον καρπό, ανέστρεψε το ξίφος του, και το σήκωσε πάνω απ'το λαιμό του Νορβήλιου. Η ασπίδα του Άσθαν τον χτύπησε στο δεξί γόνατο, κάνοντάς τον να παραπατήσει, με μια κραυγή, και ο Στρατηγός άρχισε να σηκώνεται, νιώθοντας τα δάχτυλα του δεξιού του χεριού σχεδόν παράλυτα από το πάτημα της βαριάς μπότας του εχθρού του.

Ο Ένρεβήλιος πολεμιστής έριξε το βάρος στο αριστερό του πόδι, ενώ, συγχρόνως, όρθωσε το σπαθί του. Μια λεπίδα, όμως, τον βρήκε στα πλευρά, και σκόνταψε, γλίστρησε στα αίματα, και βρέθηκε στο χείλος των επάλξεων.

Ο Μαύρος Πρίγκιπας ύψωσε το ξίφος του, με τα δύο χεριά, και το κατέβασε προς τον ζαλισμένο εχθρό. Αυτός πρόλαβε να σηκώσει το δικό του όπλο και ν'αποκρούσει. Οι λεπίδες τους διασταυρώθηκαν, καθώς οι δύο άντρες σχεδόν κρέμονταν πάνω από το κενό, ο ένας σε φανερά πλεονεκτικότερη θέση από τον άλλο. Ο Ήλμον πίεσε το σπαθί του κατά του αντιπάλου του, κι εκείνος άρχισε να γλιστρά προς τα κάτω.

Τότε, συνέβη κάτι απρόσμενο: Ο Ένρεβήλιος πολεμιστής βοήθησε κι ο ίδιος τον εαυτό του να κυλήσει –και άρπαξε τον πήχη του Πρί-

γκιπα, την τελευταία στιγμή, με το αριστερό του χέρι. Ήθελε να τον πάρει μαζί του στο θάνατο: να τσακιστούν κι οι δύο στο πλακόστρωτο.

Ο Άσθαν –που είχε τώρα σηκώσει το ξίφος ενός νεκρού– έπιασε τον Ήλμον από τον ώμο και σπάθισε το χέρι του εχθρού, κόβοντάς το από τον αγκώνα κι αφήνοντάς τον να πέσει μόνος. Ο Στρατηγός αντιλαμβανόταν πως ήταν τυχερός που, εκείνη την ώρα, η ασπίδα του πολεμιστή βρισκόταν από κάτω και όχι πάνω, αλλιώς τα πράγματα θα ήταν πολύ πιο δύσκολα.

«Ευχαριστώ, Άσθαν,» είπε ο Ήλμον, λαχανιασμένα.

«Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε μόνο εκείνος, κλίνοντας το κεφάλι.

Ο Μαύρος Πρίγκιπας κοίταξε τη μάχη προς όλες τις κατευθύνσεις, και ο Άσθαν ακολούθησε το βλέμμα του. Δε φαινόταν να μένουν άλλοι υπερασπιστές στις επάλξεις. Οι Νορβήλιοι στρατιώτες τούς είχαν διώξει ή σκοτώσει όλους. Μέσα από τα οικοδομήματα του στρατώνα, όμως, και κυρίως από το κεντρικό οικοδόμημα, εξακολουθούσαν να ακούγονται ιαχές. Οι Ενρεβήλιοι εκεί είχαν πιαστεί ανέτοιμοι, μα δεν είχαν ηττηθεί ακόμα. Ωστόσο, ο Άσθαν δεν αμφέβαλε ότι, σύντομα, θα κατατροπώνονταν. Ο Αρχιστράτηγος Φάζναλ είχε προσπαθήσει να χαλάσει το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού για τους Νορβήλιους, αλλά δεν είχε καταφέρει και πολλά.

Ο Στρατηγός κατέβηκε, προσεκτικά, από τις επάλξεις, και ο Πρίγκιπας Ήλμον ήρθε πίσω του.

Κάτω, τους περίμενε η Θάρνιν, με μια φαρέτρα περασμένη στον ώμο κι ένα τόξο στο δεξί χέρι. «Ο Χάρναλιρ είναι μέσα,» τους πληροφόρησε, δείχνοντας το κεντρικό οικοδόμημα του στρατώνα.

Και τότε, στο μυαλό του Άσθαν ήρθε η Λερβάρη. Οι νικητές ίσως να την έπιαναν και να τη βίαζαν, αν την έβρισκαν μέσα. Και, με έναν ιερέα του Άνκαραζ μαζί τους, αυτό –καθώς και κάθε άλλου είδους βίαιη πράξη– ήταν περισσότερο πιθανό.

Δε θα το επιτρέψω, όμως! Έτρεξε στην είσοδο του κεντρικού οικοδομήματος και πέρασε κάτω από την αψίδα, αποφεύγοντας τα κουφάρια των δύο φρουρών που στέκονταν εκεί προτού οι στρατιώτες του επιτεθούν. Συνέχισε να τρέχει, αγνοώντας όλους τους πολεμιστές που συναντούσε, νεκρούς ή ζωντανούς, και ψάχνοντας για την υπηρέτρια.

«Λερβάρη!» φώναζε. «Λερβάρη!» Αλλά απάντηση δεν έπαιρνε. *Δε με ακούει; αναρωτιόταν. Ή την έχουν σκοτώσει;*

Απρόσμενα, κάποιος του χίμησε απ'τα δεξιά, καθώς διέσχιζε έναν άδειο διάδρομο. Ύψωσε το ξίφος του κι απέκρουσε το σπαθί της Ενρεβήλιας πολεμίστριας. Το πρόσωπο της γυναίκας ήταν χτυπημένο· αίμα έτρεχε από την αριστερή μεριά του κεφαλιού της, καλύπτοντας το μάτι της και κάνοντάς τα ξανθά της μαλλιά να κολλάνε στο δέρμα της. Ο Άσθαν την έσπρωξε όπισθεν, στέλνοντάς τη πάνω στον τοίχο. Εκείνη τράβηξε ένα ξιφίδιο, ώστε τώρα να βαστά ένα όπλο στο δεξί χέρι κι ένα στο αριστερό. Και του επιτέθηκε. Ο Άσθαν απέκρουσε, με την ασπίδα του, και τη σπάθισε στον ώμο, σωριάζοντάς την. Η γυναίκα, όμως, τον χτύπησε, με το ξιφιδιό της, και τον πέτυχε στη δεξιά κνήμη, σπάζοντας την περικνημίδα του και σχίζοντας παντελόνι και σάρκα. Ο Στρατηγός κατέβασε το σπαθί του στο κεφάλι της, κι εκείνη δεν ξανακινήθηκε.

Ο Άσθαν συνέχισε να βαδίζει γρήγορα μέσα στους διαδρόμους και τα δωμάτια του οικοδομήματος, φωνάζοντας το όνομα της Λερβάρης.

«Στρατηγέ,» του είπε ένας διοικητής του, πλησιάζοντάς τον. «Τι θέλετε;»

«Είδες μια υπηρέτρια; Κοντή, ξανθιά, στρογγυλοπρόσωπη;»

Ο άντρας κούνησε το κεφάλι. «Δε θυμάμαι, Στρατηγέ. Ίσως.»

Ο Άσθαν γρύλισε κάτω απ'την ανάσα του. «Αν τη δεις, σταμάτησέ τη. Τη θέλω. Και κανέναν να μην την πειράξει· με καταλαβαίνεις;»

«Μάλιστα, Στρατηγέ.»

«Τη λένε Λερβάρη.»

Ο Άσθαν απομακρύνθηκε από τον διοικητή, ψάχνοντας. *Πού μπορεί να πήγε; Πού μπορεί να πήγε, αν φοβήθηκε και ήθελε να κρυφτεί; Και μετά, η σκέψη πέρασε απ'το νου του: Θα μπορούσε να πήγε στο δωμάτιό μου;*

Έτρεξε, ανεβαίνοντας σκάλες κι αποφεύγοντας κουφάρια που έμοιαζαν αποφασισμένα να του βάλουν τρικλοποδιά, ενώ φώναζε «Παραμερίστε! Παραμερίστε!» σ'όποιους στρατιώτες του συναντούσε.

Όταν έφτασε στο διάδρομο όπου βρισκόταν η πόρτα του δωματίου του, κατάλαβε ότι μια συμπλοκή ήταν εν εξελίξει. Αρκετοί από τους

πολεμιστές του είχαν συγκεντρωθεί εδώ και προσπαθούσαν να αντιμετωπίσουν κάποιους οι οποίοι ήταν οχυρωμένοι σε δύο δωμάτια – κανένα από τα οποία δεν ήταν το δικό του, ευτυχώς.

Η πόρτα, όμως, του δωματίου του δεν ήταν κλειστή, πράγμα που σήμαινε ότι οι στρατιώτες είχαν εισβάλει. Ο Άσθαν πέρασε το κατώφλι, χωρίς να καθυστερήσει καθόλου, και μέσα είδε δύο άντρες να τραβάνε τη Λερβάρη, σκίζοντας τα ρούχα της. Η ντουλάπα παραδίπλα ήταν ανοιχτή· τελικά, η κοπέλα είχε έρθει εδώ για να κρυφτεί, όπως εκείνος είχε υποθέσει.

«Σταματήστε!» πρόσταξε ο Άσθαν.

Οι στρατιώτες στράφηκαν στο μέρος του, αιφνιδιασμένοι. Η Λερβάρη ξέφυγε απ'τα χέρια τους κι έτρεξε κοντά του, πέφτοντας στα γόνατα και τυλίγοντας τα χέρια της γύρω απ'τη μέση του. Έτρεμε ολόκορμη· ο Άσθαν αισθανόταν το τρέμουλό της σαν σεισμό επάνω του.

«Στρατηγέ...» είπε ο ένας από πολεμιστές, και τον χαιρέτησαν κι οι δύο.

«Η κοπέλα είναι δική μου.»

«Μας συγχωρείτε, Στρατηγέ. Δεν το ξέραμε.»

«Βγείτε έξω,» πρόσταξε ο Άσθαν, κάνοντας νόημα με το κεφάλι.

Οι άντρες βγήκαν, περνώντας γρήγορα από δίπλα του.

Εκείνος βοήθησε τη Λερβάρη να σηκωθεί. Τα πρόσωπό της ήταν δακρυσμένο. «Κανείς δε θα σε πειράξει,» της ψιθύρισε· «μη φοβάσαι.»

«Χα!» αντήχησε μια χλευαστική φωνή πίσω του. «Τι σημαίνει τούτο, Στρατηγέ; Αρνείσαι στους μαχητές σου τη λεία που δικαιωματικά τους ανήκει; Ο Κύριός μας δε θα συμφωνούσε...»

Ο Άσθαν στράφηκε, για ν'αντικρίσει τον Χάρναλιρ να στέκεται στο κατώφλι του δωματίου του. Το σπαθί του ιερέα ήταν βουτηγμένο στο αίμα, μέχρι τη λαβή, κι εκείνος δε φαινόταν πρόθυμος να το σκουπίσει ακόμα. Η όψη του προσώπου του ήταν τρομακτική, κι ακόμα τρομακτικότερη ήταν η λάμψη στα μάτια του. Στο στέρνο του βρισκόταν το σύμβολο του πορφυρού, ακτινοβόλου ξίφους. Ο Χάρναλιρ είχε προλάβει να φορέσει τον χιτώνα του πριν από τη μάχη, ή κάποια στιγμή κατά τη διάρκεια αυτής.

«Τους είπα: η κοπέλα είναι δική μου,» αποκρίθηκε ο Άσθαν.

«Απομακρύνσου, Άσθαν! Σε διατάζω να απομακρυνθείς!»

Ο Άσθαν έπαψε να πιέζει τη λεπίδα του πάνω στη λεπίδα του Χάρναλιρ, και έκανε μερικά βήματα πίσω. Το βλέμμα του, όμως, εξακολουθούσε να είναι εχθρικό.

«Θα μπορούσα να μάθω τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Πρίγκιπας Ήλμον, βγάζοντας το κράνος του και κρατώντας το, δίλαβα, εμπρός του.

«Ο Στρατηγός δείχνει ασέβεια προς τα θεία, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Χάρναλιρ.

«Θα σε παλουκώσω ζωντανό, σκύλε!» γρύλισε ο Άσθαν, δείχνοντάς τον, με το ξίφος του.

«Στρατηγέ Άσθαν,» είπε, έντονα, ο Ήλμον, «ηρέμησε και θηκάρωσε το όπλο σου!» Τον ατένισε, με το γαλανό του βλέμμα, περιμένοντάς τον να υπακούσει.

Ο Άσθαν θηκάρωσε, μα δεν μπορούσε να ηρεμήσει, ύστερα απ' αυτό που είχε συμβεί. Τα σκυλιά του Άνκαραζ προσπαθούσαν πάλι να ανελιχθούν στην εξουσία. Γιατί ο Πρίγκιπας τούς το επέτρεπε; *Μπορούμε να νικήσουμε ετούτο τον πόλεμο και χωρίς αυτούς!*

«Πείτε μου τώρα τι συμβαίνει,» απαίτησε ο Ήλμον.

«Θέλω να κρατήσω αυτή την κοπέλα για τον εαυτό μου,» δήλωσε ο Άσθαν, ρίχνοντας ένα γρήγορο βλέμμα προς το δωμάτιό του.

«Και λοιπόν;»

«Την άρπαξε από τους στρατιώτες, Πρίγκιπά μου,» εξήγησε ο Χάρναλιρ. «Ο Άρχων της Μάχης θα δυσανεστηθεί από τούτο, και φοβάμαι μην χαρίσει τη νίκη στον εχθρό.»

«Άς το ριψοκινδυνέψουμε,» αποκρίθηκε μόνο ο Ήλμον. Και προς τον Άσθαν: «Έλα μαζί μου, Στρατηγέ.»

Εκείνος δίστασε.

«Χωρίς άλλη κουβέντα.»

Ο Άσθαν έκανε νόημα στη Λερβάρη να πλησιάσει. Η κοπέλα βγήκε, δειλά, από το δωμάτιο, κρατώντας τα κουρελιασμένα ρούχα τυλιγμένα επάνω της και αποφεύγοντας να κοιτάξει τον Χάρναλιρ.

Ο Μαύρος Πρίγκιπας στράφηκε, αρχίζοντας να βαδίζει, και ο Άσθαν κι η Λερβάρη τον ακολούθησαν.

Κεφάλαιο 18

Η Βάπτιση του Αίματος

Η εξαφάνιση του ήλιου παραξένεψε την Πάρνα. Επέστρεψε από τη μονομαχία της με την Τέμμιθα, διασχίζοντας τα δάση της περιοχής του Λύκαρχου Άρκβιν, και είχε σταματήσει το μεσημέρι, για να ξεκουραστεί, να φάει, και ν'αλλάξει τον επίδεσμο στον αριστερό της ώμο. Πρώτα απ'όλα αυτά, φυσικά, θα έκανε το τελευταίο· έτσι, έβγαλε την τουνίκα της και έλυσε τον παλιό επίδεσμο. Άνοιξε το φλασκί της (το οποίο είχε γεμίσει το πρωί από μια πηγή) και έριξε νερό στο τραύμα, για να το καθαρίσει. Απ'ό,τι έβλεπε, πήγαινε καλύτερα· σε λίγες ημέρες, πρέπει να μπορούσε να κινήσει το χέρι της πάλι όπως πρώτα.

Ήταν έτοιμη να τραβήξει έναν καινούργιο επίδεσμο από το σάκο της, όταν αισθάνθηκε κάτι. Αρχικά, αδυνατούσε να το προσδιορίσει, όμως γνώριζε τόσο καλά ετούτα τα δάση, που αντιλήφτηκε αμέσως ότι μια αλλαγή είχε επέλθει, σαν κάποιος να είχε ρίξει ένα πέπλο γύρω της. Σαν να της είχε κάνει μάγια...

Η Πάρνα ορθώθηκε, κοιτάζοντας τριγύρω κι αφουγκραζόμενη. Το περιβάλλον ήταν ακριβώς όπως το θυμόταν· οι ίδιες εικόνες, οι ίδιοι ήχοι. Όμως η αλλαγή εξακολουθούσε να υφίσταται: μια ηρεμία... μια γαλήνη, που δεν είχε νιώσει ποτέ ξανά στη ζωή της.

Και τότε ήταν που, ανάμεσα από τις φυλλωσιές, παρατήρησε τον ήλιο να ξεθωιάζει. Βλεφάρισε, πιστεύοντας ότι τα μάτια της της έπαιζαν παιχνίδια· αλλά, όχι, δεν επρόκειτο για παιχνίδι: ο ήλιος χανόταν! Η Πάρνα σκαρφάλωσε, γρήγορα, σε ένα δέντρο, χωρίς να δέσει τον ώμο της με καινούργιο επίδεσμο, χωρίς καν να φορέσει την τουνίκα της· και, όταν βρισκόταν επάνω, στο ψηλότερο σημείο που μπορούσε να φτάσει, ατένισε τον ουρανό δίχως τίποτα να την εμποδίζει. Ο ήλιος είχε πλέον ξεθωιάσει τόσο που μόλις ήταν διακριτός. Η Πάρνα δεν καταλάβαινε τι είχε συμβεί. Δεν υπήρχαν σύννεφα για να τον κρύψουν· απλά εξαφανιζόταν! λες και βυθιζόταν μέσα στον ουρανό, όπως κάποιος που πέφτει σ'ένα ποτάμι βυθίζεται στο νερό του, ώσπου αυτοί που τον κοιτάζουν από την όχθη να μην

μπορούν πια να τον δουν. Παρομοίως ο ήλιος χάθηκε από τα μάτια της Πάρνα, και τις επόμενες ημέρες δεν επέστρεψε, ενώ η αφύσικη γαλήνη των δασών, διαρκώς, δυνάμωνε· ή, τουλάχιστον, έτσι εκείνη νόμιζε.

Τα βράδια πρόσεξε και κάτι ακόμα: Το φεγγάρι είχε, επίσης, εξαφανιστεί· μονάχα τ'αστέρια είχαν μείνει, αλλά κι αυτά δεν ήταν όπως η Πάρνα τα θυμόταν. Στο Ανάκτορο του Αρχέγονου Σεληνόφωτος, στη Βόλγκρεν, σκαρφάλωνε πολλές φορές σε εγκαταλειμμένα μπαλκόνια και ταράτσες –σε σημεία που κανείς άλλος δεν τολμούσε ν'ανεβεί– και ξάπλωνε, ανάσκελα, τη νύχτα, ατενίζοντας τον ουρανό. Έτσι, είχε παρατηρήσει τους αστερισμούς. Πρώτα, τους είχε δει και, μετά, είχε αναρωτηθεί για τα ονόματά τους, και, ζητώντας από τον Σέλφελιν να της δώσει σχετικά βιβλία από τη βιβλιοθήκη, τα είχε μάθει. Τους ήξερε όλους: το Σημείο της Μεγάλης Μητέρας (ένας κύκλος αστέρων, με ένα μεγάλο, φωτεινό άστρο στο κέντρο), την Κεφαλή του Λύκου, το Πόδι του Λύκου, την Ουρά του Λύκου, το Τόξο της Κυνηγού, το Στέμμα της Ευγενούς, την Ασπίδα της Προστάτιδας, τη Ρομφαία της Βασίλισσας του Πολέμου, το Πλοίο της Υδατοκυράς, την Πνοή της Ανεμοκυράς, και άλλα. Δεν υπήρχε αστερισμός που να μην τον γνωρίζει· μικρούς και μεγάλους, τους είχε βρει· τους είχε ανακαλύψει μόνη της, στον ουρανό. Επομένως, αντιλαμβανόταν πολύ καλά ότι ο ουρανός που ατένιζε τώρα δεν ήταν ο ίδιος ουρανός, παρά κάποιος άλλος, άγνωστος νυχτερινός θόλος. Και τούτο την τρόμαζε. Τι είχε συμβεί στον κόσμο; Η Πάρνα αδυνατούσε να το κατανοήσει. Προσπάθησε να θυμηθεί όλα όσα είχε διδαχτεί, ως Λυκομύστης, μα βρήκε ότι τίποτα απ'αυτά δεν μπορούσε να δώσει μια εξήγηση. Μετά, έφερε στο νου της θρύλους και μύθους, παλιούς και νέους, αλλά πάλι στο ίδιο κατέληξε: τίποτα δεν μπορούσε να εξηγήσει την εξαφάνιση του ήλιου και του φεγγαριού, ούτε την αλλαγή των αστερισμών. Τέλος πάντων, σκέφτηκε. Όταν φτάσω στο άντρο του Σάρενλιν, θα το συζητήσω με τους υπόλοιπους Λύκαρχους. Ίσως εκείνοι να έχουν βρει μια απάντηση· ή μια πιθανή απάντηση, τουλάχιστον.

Μια νύχτα, η Πάρνα ονειρεύτηκε. Είχε ξαπλώσει επάνω σ'ένα στρώμα από μούσκλια και, στον ύπνο της, νόμιζε ότι το στρώμα αυτό την καταβρόχθιζε, αργά-αργά, ρουφώντας την εντός του. Ξύπνησε,

τρομαγμένη, και σηκώθηκε και πήγε να κοιμηθεί αλλού. Όμως ο ύπνος δεν κατάφερε να την πάρει· και η σιγαλιά των δασών, για πρώτη φορά στη ζωή της, την αγρίευε.

Όταν έφτασε στο άντρο του Σάρενλιν ήταν πρωί. Στάθηκε κι έβγαλε τη Φωνή των Λύκων, για ν'ανακοινώσει τη νίκη της κατά της Τέμμιθα. Οι φύλακες του μέρους έτρεξαν για να γνωστοποιήσουν τον ερχομό της, περνώντας σαν σκιές πίσω από τους κορμούς και τα φυλλώματα.

Η Πάρνα μπήκε στο ξέφωτο με τα λυκόμορφα αγάλματα, και είδε τον Σάρενλιν να την περιμένει εκεί, στεκόμενος ανάμεσα στα μεγάλα σώματα δύο πέτρινων λύκων. Το άγριό του πρόσωπο δεν ήταν όπως συνήθως, ήρεμο και αποφασιστικό· έμοιαζε να τον προβληματίζει κάτι, να τον ανησυχεί. Τι μπορεί, όμως, να ήταν αυτό που τον προβληματίζει ή τον ανησυχούσε; Η εξαφάνιση του ήλιου;

«Συγχαρητήρια, Λύκαρχε Πάρνα,» είπε, ανέκφραστα.

Εκείνη βάδισε, αργά, προς το μέρος του, διασχίζοντας το ξέφωτο, ενώ, συγχρόνως, ένιωθε πως κάτι έλειπε. Δεν έπρεπε, κανονικά, να την περιμένουν περισσότεροι εδώ; Αν μη τι άλλο, δεν έπρεπε να την περιμένει ο Θόρενλор;

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε στον Σάρενλιν, στεκόμενη δύο βήματα απόσταση απ'αυτόν.

«Αναμφίβολα, δε θα έχεις μάθει τα νέα...»

«Ποια νέα;» ρώτησε η Πάρνα. Και έκανε μια υπόθεση: «Δε θα γίνει η σύναξη;»

Ο Σάρενλιν κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Πάμε να καθίσουμε, και θα σου εξηγήσω.»

Την οδήγησε στην αίθουσα συγκεντρώσεων του άντρου του, η οποία φωτιζόταν από μια ζωηρή φωτιά στο λάκκο στο κέντρο της, και ήταν άδεια, εκτός από έναν άνθρωπο: τον Σάρτνιν, που, μόλις είδε την Πάρνα, ορθώθηκε και την πλησίασε.

Εκείνη ετοίμασε τον εαυτό της για το οτιδήποτε, γιατί ο Σάρτνιν ήταν εραστής της Τέμμιθα και πιθανώς να είχε εξοργιστεί με το θάνατό της. Τα μάτια της Πάρνα κοιτούσαν τα χέρια του, σε περίπτωση που ο άντρας τραβούσε κάποιο όπλο, μέσα στην οργή του, ή που επιχειρούσε να τη χτυπήσει. Όμως τίποτα από αυτά δε συνέβη· α-

ντιθέτως, ο Σάρτνιν χαμογέλασε, και χρησιμοποίησε μόνο το δεξί του χέρι, για να το προτείνει προς το μέρος της.

«Συγχαρητήρια,» είπε. «Κατά κάποιο τρόπο, το ήξερα ότι θα νικούσες.»

Ο άνθρωπος ήταν ανυπόφορος! Η Πάρνα δεν μπορούσε να το πιστέψει αυτό που έβλεπε. Θα το θεωρούσε απόλυτα φυσιολογικό αν της επιτιθόταν· αν προσπαθούσε να τη χτυπήσει, να τη σκοτώσει· εξάλλου, εκείνη είχε στείλει την ερωμένη του στον κόσμο των νεκρών. Όχι, όμως, ο Σάρτνιν δεν έμοιαζε να ενδιαφέρεται καθόλου για το θάνατο της Τέμμιθα. Αυτό που φαινόταν να τον ενδιαφέρει ήταν να αποκτήσει νέα ερωμένη: την Πάρνα, που από παλιά είχε στο μάτι, για λόγους τους οποίους εκείνη δεν καταλάβαινε. Σίγουρα, η ίδια δεν του είχε δώσει κανένα απολύτως δικαίωμα!

«Ευχαριστώ,» του είπε, ψυχρά, χωρίς να σφίξει το χέρι του. Τον προσπέρασε και κάθισε οκλαδόν στο χαλί της αίθουσας, αφήνοντας τα πράγματα και τα όπλα της παραδίπλα.

Ο Σάρενλιν πήρε θέση αντίκρυ της, και ο Σάρτνιν ανάμεσά τους, σε ίση απόσταση από τον καθένα. Η όψη του φανέρωνε μια κάποια απογοήτευση. *Τι στους Τρεις Νυχτοδαίμονες περίμενε;* απόρησε η Πάρνα, *ότι θα τον έπαιρνα στο κρεβάτι μου ως έπαθλο νίκης κατά της Τέμμιθα;*

«Η συγκέντρωση που είχε οργανώσει ο Θόρενλор δε θα γίνει,» είπε ο Σάρενλιν. «Για διάφορους λόγους.» Η προσοχή της Πάρνα στράφηκε στα λόγια του Λύκαρχου. «Κατ'αρχήν, το αντικείμενο της συζήτησής μας –η Νίθρα Ρίνκιλ– έφυγε: πήγε στη Βόλγκρεν και έλυσε την πολιορκία εκεί–»

«Πώς;»

«Έριξε τη δυτική πύλη, με μια της προσταγή· έτσι, οι υπερασπιστές έμειναν ακάλυπτοι και τη δέχτηκαν στην πόλη τους, ώστε να διαπραγματευτούν. Κι εκείνη, ασφαλώς, τους Έπεισε να παραδοθούν.»

«Δηλαδή, η μητέρα μου παραδόθηκε στον Έπαρχο Τάκμιν;» έκανε η Πάρνα, έκπληκτη. Δεν το περίμενε αυτό από την Αρχόντισσα Ομάλθα. Τι της είχε κάνει η Νίθρα; Την είχε μαγέψει;

«Ναι,» απάντησε ο Σάρενλιν, «και επέτρεψε στο στράτευμά του να περάσει από τη Βόλγκρεν και να προελάσει προς την Έρλεν, αφήνοντας πίσω του ορισμένους μαχητές, ως δυνάμεις κατοχής.»

«Και η Νίθρα; Πήγε μαζί με τον Έπαρχο;»

«Ασφαλώς. Μας πρόδωσε,» είπε ο Σάρενλιν. «Αλλά αυτό δεν είναι το μόνο μας πρόβλημα τώρα: Ο Τάκμιν έχει, επίσης, στείλει τρεις χιλιάδες από τους στρατιώτες του νότια, στο άντρο του Θόρενλор.»

Η Πάρνα καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα της. *Γιαυτό ο Θόρενλор δεν είναι εδώ. Ήταν υποχρεωμένος να επιστρέψει στις περιοχές του.*

«Πώς έμαθε πού έπρεπε να ψάξει;»

«Θέλει κι ερώτημα; Η Νίθρα τον πληροφόρησε. Εγώ σας το έλεγα από την αρχή ότι δεν την εμπιστευόμουν. Ο Νουτκάλι είναι ο δικός μας καθοδηγητής, ενώ εκείνης ο Φανλαγκόθ, ο οποίος είναι εχθρός του. Κι επιπλέον, δεν είναι Λυκολάτρισσα· εξακολουθεί να υπηρετεί τη Λιάμνερ Κρωθ, που καταράστηκε τον Κύριό μας.»

Αυτή ήταν, λοιπόν, που σκότωσε τον Δόλβερν; Αυτή ήταν που τον οδήγησε σε παγίδα; Οι γροθιές της Πάρνα σφίχτηκαν. Ο Δόλβερν ήταν ιδανικός για μας· ιδανικός για να άρχει στο Νούφρεκ, και να ανυψώσει τη λατρεία του Λύκου. Ιδανικός για μένα... Αισθανόταν την οργή της να την πνίγει. Πήρε μια βαθιά ανάσα και προσπάθησε να μιλήσει σταθερά.

«Τι θα γίνει τώρα;» ρώτησε τον Σάρενλιν. «Έχετε κάποιο σχέδιο;»

«Το αρχικό μας σχέδιο –να εξολοθρευίσουμε τα μαντρόσκυλα της Λιάμνερ Κρωθ καθώς θα τρώγονται αναμεταξύ τους– δεν πήγε και τόσο καλά, με την παράδοση της Βόλγκρεν–»

«Εννοώ κάποιο άλλο σχέδιο! Κάποιο καινούργιο σχέδιο!»

Το βλέμμα που της έριξε ο Σάρενλιν την έκανε να συνειδητοποιήσει ότι είχε μιλήσει απότομα και δυνατά, χωρίς λόγο. *Ή, μάλλον, υπάρχει λόγος. Έχω κάθε λόγο να είμαι θυμωμένη. Αλλά όχι με τον Σάρενλιν· όχι τώρα με τον Σάρενλιν.*

Η Νίθρα Ρίνκιλ έφταιγε για όλα. Η Νίθρα Ρίνκιλ.

«Με συγχωρείς,» είπε. «Απλά ρωτάω.»

Ο Σάρενλιν ένευσε, καταλαβαίνοντας. «Κι εγώ έτσι ήμουν στην αρχή. Εξοργισμένος. Τώρα, είμαι προβληματισμένος.»

«Έχεις στείλει να βοηθήσουν τον Θόρενλор;»

«Ναι.»

«Και πώς πηγαίνει ο πόλεμος στα νότια;»

«Έτσι κι έτσι, απ'ό,τι μαθαίνω.»

«Τι πρέπει να κάνω εγώ;» είπε η Πάρνα.

Ο Σάρενλιν την κοίταξε παραξενεμένος. Ποτέ άλλοτε δεν τον είχε ρωτήσει τι έπρεπε να κάνει. *Τώρα, όμως, είμαι τόσο χαμένη... σαν το σύμπαν να άλλαξε όσο μονομαχούσα με την Τέμμιθα.*

«Αυτό, καλύτερα, να το αποφασίσεις μόνη σου.»

«Δεν υπάρχει γενικότερο σχέδιο, ετούτη τη φορά;»

«Φοβάμαι πως όχι,» είπε ο Σάρενλιν. «Περίμενα τον Νουτκάλι, μήπως έρθει και μας μιλήσει, όμως δεν έχει φανεί...»

«Δε θα έπρεπε να περιμένεις αυτόν για καθοδήγηση. Δες πού καταλήξαμε με τις συμβουλές του!»

«Δεν έφταιγε ο Νουτκάλι. Ο αντίπαλός του, ο Φανλαγκόθ, έφταιγε. Ο Νουτκάλι είναι μαζί μας.»

Η Πάρνα δεν το πίστευε τούτο. Δεν πίστευε ότι κανένας από αυτούς τους δύο ήταν μαζί τους. Κι οι δύο τούς εκμεταλλεύονταν, για να επιτύχουν τους προσωπικούς τους σκοπούς. Αλλά δεν είχε νόημα τώρα να το συζητά αυτό με τον Σάρενλιν· τα είχαν πει και τα είχαν ξαναπει, και ο ένας αδυνατούσε να πείσει τον άλλο.

Έγλειψε τα χείλη της. «Με τον ουρανό τι συμβαίνει;»

«Αναφέρεσαι στην εξαφάνιση του ήλιου...»

«Και του φεγγαριού, και των αστερισμών.»

«Των αστερισμών;»

«Ναι,» είπε η Πάρνα. «Δεν το έχεις προσέξει; Τ'αστέρια έχουν αλλάξει θέσεις.»

Ο Σάρενλιν κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν το είχα προσέξει. Έχω καιρό ν'ατενίσω, ανέμελα, προς τα επάνω.»

«Πώς εξηγούνται όλ'αυτά;»

«Μακάρι να ήξερα. Ετούτος είναι άλλος ένας λόγος για τον οποίο θα ήθελα να μιλήσω με τον Νουτκάλι.

»Αλλά δεν είναι μόνο ο ουρανός που έχει αλλάξει, Πάρνα...»

Εκείνη ένευσε. «Καταλαβαίνω τι εννοείς. Υπάρχει μια γαλήνη στη Φύση...»

«Ναι. Μια γαλήνη που δεν είχα ποτέ ξανά αισθανθεί. Επιπλέον, συνέβη και κάτι τελειώς αλλόκοτο χτες βράδυ: Ένας από τους Λυκολάτρες μου κοιμόταν, με την πλάτη ακουμπισμένη σ'ένα δέντρο, και άρχισε να χάνεται, να γίνεται σκιά, μέχρι που ένας άλλος τον σκούνησε και τον ξύπνησε.»

«Να γίνεται σκιά; Τι πάει να πει αυτό;»

«Ακριβώς όπως το ακούς. Ο άνθρωπος έχανε την υλική του υπόσταση.»

«Μήπως, οι άλλοι νόμιζαν ότι—;»

«Όχι,» τη διαβεβαίωσε ο Σάρενλιν, «δεν ήταν παιχνίδι του φωτός. Κι εγώ, στην αρχή, το ίδιο έλεγα, αλλά, τελικά, κατάλαβα ότι είχαν δίκιο. Δεν μπορεί τρεις άνθρωποι να είδαν, συγχρόνως, την ίδια ψευδαίσθηση.»

«Όταν εκείνος ξύπνησε, τι είπε;»

«Ότι έκαναν λάθος, γιατί ο ίδιος δεν είχε αισθανθεί τίποτα παράξενο. Κι ακόμα αυτό υποστηρίζει, ωστόσο δε νομίζω ότι το πιστεύει πλέον· υπάρχει ένας φόβος στα μάτια του.»

«Και να υποθέσω πως κανείς δεν ξέρει τι προκάλεσε το φαινόμενο της... σκιοποίησης του συγκεκριμένου ανθρώπου;»

Ο Σάρενλιν ένευσε. «Όμως εικάζω πως ίσως να συνδέεται με την εξαφάνιση του ήλιου.»

«Πώς;»

«Το διαισθάνομαι. Δεν μπορώ να το αιτιολογήσω καλύτερα.»

Η Πάρνα έμεινε αμίλητη, για μερικές στιγμές, ατενίζοντας τις φλόγες μέσα στο λάκκο. Και ο νους της στράφηκε, ακούσια, σε πιο γήινα ζητήματα από την εξαφάνιση του ήλιου. Σκέφτηκε τον Θόρενλор, τον Δόλβερν, την οικογένειά της, και —τη Νίθρα. Τη Νίθρα. Τι θα γινόταν μ'αυτήν; *Τι πρέπει να κάνω; Αν έχει σκοτώσει τον Δόλβερν— που, μάλλον, τον έχει σκοτώσει ύστερα από την προδοσία της προς εμάς, δεν υπάρχει αμφιβολία για τούτο— Αν τον έχει σκοτώσει, τι πρέπει να κάνω; Τι πρέπει να κάνω, μετά από όσα έκανε εναντίον μας;*

«Θέλεις να ξεκουραστείς, Πάρνα;» τη ρώτησε ο Σάρενλιν, σπάζοντας τη σιγή.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, «πρέπει να ξεκουραστώ. Γιατί το βράδυ θα Βαπτίσω δύο Δόντια.»

Η Πάρνα στεκόταν στο κέντρο του ξέφωτου με τα λυκόμορφα αγάλματα, μόνη, βαστώντας ένα ξιφίδιο σε κάθε χέρι. Ήταν ντυμένη ελαφριά, όπως απαιτούσε η Βάπτιση του Αίματος, φορώντας μια αμάνικη, λεπτή τουνίκα και ένα πέτσινο, στενό παντελόνι. Τα γυμνά

της πόδια πατούσαν γερά στο κρύο χώμα. Τα μακριά, καστανά της μαλλιά ήταν δεμένα σε σφιχτό κότσο πίσω απ'το κεφάλι της.

«Ελπίζω να έχεις καλό λόγο γι'αυτό που σκοπεύεις να κάνεις,» της είχε πει ο Σάρενλιν, «γιατί ο Κύριός μας δε σκορπά τα δώρα του.»

«Αν μου δώσει τη δύναμή του, σημαίνει πως ο λόγος μου ήταν αρκετά καλός για εκείνον,» είχε απκριθεί η Πάρνα, και η συζήτηση είχε τελειώσει εκεί. Δε χρειαζόταν να αιτιολογηθεί στον Σάρενλιν, παρά μόνο στον Μέγα Λύκο.

Ύψωσε το κεφάλι και έβγαλε το Κάλεσμα των Λύκων από το λαιμό της. Γύρω της, φωτιές ήταν αναμμένες ανάμεσα στα λυκόμορφα αγγάλματα, σχηματίζοντας το κεφάλι ενός λύκου.

Η Πάρνα περίμενε, αφουγκραζόμενη τη σιγαλιά: αυτή την καινούργια, ασυνήθιστη σιγαλιά των δασών, η οποία, σύντομα, διαλύθηκε από δυνατό τρέξιμο και αλυχήματα.

Αουουουου. Αουουουουου. Αουουουουουουουουουου.

Τα ουρλιαχτά αντηχούσαν στ'αφτιά της, πλησιάζοντας. Και ο ήχος τους έγινε ο μοναδικός ήχος του σύμπαντος. Οι λύκοι έρχονταν. Ο χρόνος έπαψε να μετρά.

.....

Η Πάρνα κοιτά το έδαφος και, μόλις ακούει τα γρήγορα πόδια να τη ζυγώνουν, υψώνει το βλέμμα κι αντικρίζει τους λύκους. Δύο, με μάτια που γυαλίζουν μέσα στη νύχτα. Περνούν σα δαιμονισμένοι ανάμεσα από τις φωτιές, σαν κατεχόμενοι από το Πνεύμα του Κυρίου της, και χιμούν καταπάνω της, πηδώντας, με τα σαγόνια ορθάνοιχτα και τα στόματά τους να στάζουν σάλιο.

Η Βάπτιση του Αίματος έχει αρχίσει.

Η Πάρνα μπήγει τα ξιφίδιά της στο πετσί του πρώτου λύκου και τον σπρώχνει, ενώ, συγχρόνως, ο άλλος δαγκώνει τον ώμο της, τον τραυματισμένο της ώμο, αλλά γλιστρά και πέφτει πίσω της. Η Πάρνα τραβά τις λεπίδες της έξω από τη σάρκα του πρώτου νεκρού της αντιπάλου· το αίμα τις έχει βάψει ως τη λαβή, και η Λύκαρχος νομίζει ότι μπορεί να αισθανθεί την ισχύ του Άρχοντά της να φορτίζει τα όπλα. Ένα γαργαλητό έχει γεμίσει τις παλάμες της, που σφίγγουν τις λαβές.

Ωστόσο, δεν αφήνει το συναίσθημα να την παρασύρει. Πάραυτα, στρέφεται στον άλλο λύκο, για να τον δει να πηδά καταπάνω της. Προλαβαίνει να σηκώσει το ένα της ξιφίδιο και να τον καρφώσει... μα όχι θανάσιμα. Το εξαγριωμένο ζώο τη σωριάζει και πέφτει επάνω της, σχίζοντας την τουνίκα της, με τα νύχια του, και γρυλίζοντας μπροστά στο πρόσωπό της· η ανάσα του καίει το δέρμα της. Η Φωτιά του Λύκου.

Αουουουουουου. Αουουουουουου.

Η Πάρνα ακούει κι άλλους να έρχονται. Ο Κύριός της είναι διψασμένος για αίμα απόψε. Δικό της αίμα, και αίμα των πλασμάτων του. Κι εκείνη είναι πρόθυμη να τον ποτίσει, μέχρι να κορεσθεί η δίψα του. Καρφώνει και το άλλο της ξιφίδιο στη σάρκα του λύκου από πάνω της· το μπηγεί ως τη λαβή, μέσα στο στήθος του, σπρώχνοντάς τον πίσω, απομακρύνοντας τα δόντια του από το πρόσωπό της. Τα νύχια του γρατσουνίζουν το αριστερό της στήθος. Η Πάρνα λυγίζει το γόνατό της και τον κλοτσά, στέλνοντάς τον στο πλάι, αιμόφυρτο.

Προσπαθεί να ορθωθεί, γρήγορα, για ν'αντιμετωπίσει τους νέους της αντιπάλους, μα δεν προλαβαίνει· το βλέπει πως δεν προλαβαίνει. Οι τρεις λύκοι έρχονται καταπάνω της, από διαφορετικές κατευθύνσεις, ενώ εκείνη βρίσκεται ακόμα γονατισμένη στο δεξί γόνατο. Πρέπει, λοιπόν, να αγωνιστεί έτσι.

Οι δύο θα έρθουν πρώτοι· τους παρατηρεί να τρέχουν περισσότερο από τον τρίτο. Τους περιμένει, σφίγγοντας τα ξιφίδια στα χέρια της, νιώθοντας το γαργαλητό στις παλάμες της, και όχι μόνο: τώρα, έχει εξαπλωθεί στους καρπούς και στους πήχεις της· οι λεπίδες μοιάζουν να πάλλονται από τη δύναμη του Μεγάλου Λύκου, να ζωντανεύουν.

Μερικές τρίχες έχουν ξεφύγει απ'τον κότσο της και πέφτουν στο πρόσωπό της. Η Πάρνα τις αγνοεί, καθώς κοιτάζει τους αντιπάλους να έρχονται. Τα πάντα κινούνται με αργό ρυθμό, σαν μέσα σε όνειρο.

Και μετά, το όνειρο τελειώνει απότομα· θρυμματίζεται. Η επίθεση πραγματοποιείται. Κι εκείνη χτυπά. Το ένα της ξιφίδιο βρίσκει τον πρώτο λύκο κάτω απ'το σαγόνι· το άλλο καρφώνει τον δεύτερο πλάι απ'το δεξί μπροστινό του πόδι. Τα γρυλίσματά τους τη ζαλίζουν. Νύχια τη χτυπούν, διαγράφοντας πορφυρές λωρίδες στο σώμα της. Τα σαγόνια του δεύτερου λύκου κλείνουν πάνω στον αριστερό της πή-

χη. Η Πάρνα γρυλίζει σαν τα θηρία που μάχεται, και τραβά το ένα της ξιφίδιο έξω από την κάτω γνάθο του πρώτου της θύματος, ενώ συγκρατεί με δύναμη το άλλο όπλο· αν το χάσει, ο Κύριός της θα το θεωρήσει αποτυχία, και δε θα το ευλογήσει.

Ο τρίτος λύκος ορμά, βρυχούμενος σαν δαίμονας-εκδικητής.

Η Πάρνα καρφώνει το ξιφίδιο της στο μάτι εκείνου που έχει δαγκώσει τον πήχη της. Αίμα εκτοξεύεται· το κεφάλι του λύκου τινάζεται όπισθεν: τα σαγόνια του την ελευθερώνουν. Ο τρίτος αντίπαλος πέφτει στους ώμους της, σωριάζοντάς την. Πηγαίνει για το λαιμό. Η αριστερή λεπίδα της Πάρνα τον βρίσκει στο στόμα. Ο λύκος εξαγριώνεται· τα νύχια του τη γδέρνουν στους ώμους και στο στήθος, σχίζοντας ύφασμα και δέρμα. Εκείνη κραυγάζει άναρθρα, και τον καρφώνει, επανειλημμένα, με τα ξιφιδιά της, παλεύοντας να τον πετάξει από πάνω της, να τον σκοτώσει, να σταματήσει την ύπαρξή του, να τον εξαφανίσει!

Τα όπλα τραντάζονται μέσα στις γροθιές της –έχουν ζωντανέψει!– και πετούν φλόγες, καθώς χτυπούν το πετσί του λύκου. Η δύναμη του Κυρίου της τα έχει φορτίσει. Ο αντίπαλός της σωριάζεται επάνω της, νεκρός. Η Πάρνα τον παραμερίζει, και νιώθει τη μάνητα να περνά, τον χρόνο ν'αρχίζει πάλι να μετρά.

.....

Γύρισε στο πλάι και διπλώθηκε, αφήνοντας τις λαβές των ξιφιδίων απ'τα χέρια της. Οι παλάμες της την έκαιγαν, αλλά αυτό ήταν το λιγότερο που αισθανόταν. Ο πόνος διαπερνούσε όλο της το σώμα, παραλύοντάς την, και η Πάρνα αμφέβαλλε αν θα μπορούσε τώρα να μιλήσει, σε περίπτωση που κάποιος την πλησίαζε και τη ρωτούσε αν ήταν καλά. Κανείς, όμως, δεν την πλησίασε για να τη ρωτήσει τίποτα, γιατί έτσι η Βάπτιση το απαιτούσε: Ο πολεμιστής όφειλε να σηκωθεί μόνος του και να φύγει από το Κεφάλι της Φωτιάς. Και ίσως να υπήρχε κάποιος λόγος γι'αυτό, συνειδητοποιούσε τώρα η Πάρνα· κάποιος λόγος πέραν του θρησκευτικού. Επειδή, αναμφίβολα, κανένας δε θα ήθελε να τον πλησιάσουν μια τέτοια στιγμή, ύστερα από έναν τόσο ψυχοφθόρο και σωματοφθόρο αγώνα.

Η Πάρνα δεν είχε ξαναζήσει τη Βάπτιση του Αίματος. Είχε δει άλλους να τη ζουν· είχε δει τον Δόλβερν να τη ζει· μα η ίδια δεν την

είχε ζήσει, και σκεφτόταν ότι μόνο τώρα μπορούσε να κατανοήσει την εμπειρία ετούτη. Σε καμία άλλη περίπτωση δε θα ήταν ποτέ δυνατόν να την κατανοήσει κάποιος.

Μετά από ώρα, βρήκε τη δύναμη να σηκωθεί. Πήρε τα Δόντια του Λύκου από κάτω –βλέποντας το ατσάλι τους να ιριδίζει σαν ζωντανό– και ορθώθηκε. Βγήκε από τον κύκλο, με αργά βήματα, παραπατώντας.

Ο Σάρτνιν την πλησίασε, περνώντας το χέρι του γύρω απ'τη μέση της. «Άσε με να σε βοηθήσω–»

«Όχι!» Η Πάρνα τον έσπρωξε, με τον αγκώνα. «Μείνε μακριά.»

Προχώρησε προς το κατάλυμά της μέσα στο άντρο του Σάρενλιν. Στο δρόμο, είδε αρκετούς Λυκολάτρες να την παρατηρούν, αλλά δε μίλησε σε κανέναν· τους αγνόησε όλους, μέχρι που έφτασε στο κρεβάτι της, όπου και σωριάστηκε, ακουμπώντας τα Δόντια του Λύκου πλάι της.

Μύριζε αίμα και ιδρώτα, και οι πληγές της την πονούσαν, τη δάγκωναν. *Πρέπει να σηκωθώ. Να δέσω τα τραύματά μου και να πλυθώ.* Πίεσε τις παλάμες της πάνω στο στρώμα, σπρώχνοντας το σώμα της.

«Λύκαρχε...»

Το βλέμμα της στράφηκε στην είσοδο, όπου στεκόταν μια γυναίκα. «Τι θέλεις;» τη ρώτησε, ξερά.

«Να σε βοηθήσω, Λύκαρχε, με τα τραύματά σου,» είπε εκείνη. Ήταν ψηλή και κοκαλιάρη, με μακριά, μαύρα, σγουρά μαλλιά. Φορούσε σκούρο-μπλε φόρεμα και πράσινη κάπα, και στα πόδια της υπήρχαν μπότες. Από τη ζώνη της κρεμόταν ένα ξιφίδιο.

«Πέρνα,» αποκρίθηκε η Πάρνα, καθίζοντας, μετά δυσκολίας, στην άκρη του κρεβατιού. Παρατήρησε ότι τα σεντόνια είχαν γεμίσει από το αίμα της.

Η γυναίκα μπήκε, φέρνοντας μαζί της μια σκάφη με καθαρό νερό και ένα σάκο με βοτάνια. Βοήθησε τη Λύκαρχο να βγάλει την κουρελιασμένη της τουνίκα και άρχισε να περιποιείται τις πληγές της, πλένοντας και επιδέοντάς τις. Το τραύμα στον αριστερό ώμο της Πάρνα –το τραύμα που της είχε προκαλέσει το βέλος της Τέμμιθα– είχε ανοίξει πάλι, και χρειαζόταν φροντίδα από την αρχή.

«Αυτό δεν το έκαναν οι λύκοι, σωστά;» είπε η γυναίκα.

«Όχι,» απάντησε η Πάρνα. «Είναι από τη μονομαχία.»

«Μάλιστα... Τα υπόλοιπα είναι μόνο γδαρσίματα· μπορεί να τσούζουν, αλλά δεν πρόκειται για τίποτα το σημαντικό, Λύκαρχε. Το σοβαρότερο τραύμα είναι στον πήχη σου. Δάγκωμα, υποθέτω...»

Η Πάρνα ένευσε.

«Θα πρότεινα να μην κουράζεις το αριστερό σου χέρι τις επόμενες δέκα ημέρες. Και να προσέχεις, επίσης, τα γδαρσίματα να μην ξανα-νοιξουν ή μολυνθούν.»

«Ναι...»

Η γυναίκα ορθώθηκε. «Θέλεις να σου φέρω κάτι; Φαγητό; Ποτό;»

«Όχι,» είπε η Πάρνα, «τίποτα.»

«Καληνύχτα, τότε,» αποκρίθηκε η γυναίκα, και έφυγε.

Η Πάρνα ξάπλωσε, ανάσκελα. Το σώμα της ήταν βαρύ από την κούραση και τα τραύματα. Το ίδιο και το μυαλό της.

Κοιμήθηκε, και ονειρεύτηκε.

Ο Δόλβερν μαχόταν εναντίον των Κτηνών των Βάλτων, μέσα σε περιβάλλον σκοτεινό, γεμάτο με νερά, αρρωστιάρικα δέντρα, κληματσίδες, και ομίχλες. Στα χέρια του γυάλιζαν δύο Δόντια του Λύκου. Γύρω του, τα Κτήνη γρύλιζαν και ορμούσαν. Έμοιαζαν με λύκους – τεράστιους, τερατώδεις λύκους–, αλλά δεν ήταν. Δεν ήταν τίποτα το φυσικό. Και έτρεμαν τη δύναμη του Κυρίου του Δόλβερν, καθώς τα όπλα του τα χτυπούσαν, εκτοξεύοντας φωτιές, όποτε έρχονταν σε επαφή με το τρίχωμά τους.

Ο Πρίγκιπας, όμως, αγωνιζόταν χωρίς να έχει αντιληφτεί τον κίνδυνο πίσω του. Μια σκιερή γυναικεία φιγούρα τον ζύγωνε, με ένα ξιφίδιο υψωμένο. Η Πάρνα ήξερε ότι υπήρχε δηλητήριο επάνω στη λεπίδα –κάπως, το ήξερε– και φώναξε: «Δόλβερν, πρόσεχε! Πρόσεχε!» Μα εκείνος δεν την άκουσε, και το ξιφίδιο της σκοτεινής γυναίκας τον χτύπησε στην πλάτη, σωριάζοντάς τον ανάμεσα στα Κτήνη.

«Δόλβερν!»

Η Πάρνα είχε ξυπνήσει. Μέσα στο κατάλυμά της, στο άντρο του Λύκαρχου Σάρενλιν. Δεν ήταν στους βάλτους. Ονειρευόταν. Ο Δόλβερν, όμως, ήταν νεκρός· αυτό δεν ήταν όνειρο. Και εκείνη τον είχε σκοτώσει: η Νίθρα. Τον είχε μαχαιρώσει στην πλάτη.

Η Πάρνα σηκώθηκε από το κρεβάτι και γέμισε μια κούπα με νερό από την κανάτα. Ήπιε βαθιά, γιατί αισθανόταν το στόμα της ξεραμένο.

Αύριο, σκέφτηκε, επιστρέφω στη Βόλγκρεν... να δούμε τι έχει να μου πει η μητέρα για τη Νίθρα. Της φαινόταν περίεργο που η Αρχόντισσα Ομάλθα είχε πειστεί ν' αφήσει το στράτευμα του Τάκμιν να περάσει από την πόλη της. Οι Ομιλητές ποτέ δεν το έβρισκαν εύκολο να την κάνουν ό,τι ήθελαν· ακόμα κι ο Αρχιδιπλωμάτης Βάνκελιν, ο Πρώτος του Τάγματός τους, δεν μπορούσε να τη μετακινήσει από τις αποφάσεις της. *Αναρωτιέμαι, Νίθρα, πόσο ισχυρά είναι αυτά τα μαγικά σου...*

Κεφάλαιο 19

Η Νεκάς

Όπως είχε υποσχεθεί ο Έσριλαν, δε χρειάστηκαν πάνω από τρεις ημέρες για να διασχίσουν τον παλιό δρόμο και να φτάσουν στη Νίζβερ. Αυτές, όμως, οι τρεις ημέρες ήταν αλλόκοτες και τρομακτικές. Ο οδηγός ήθελε να κρατήσει τους δύο συνταξιδιώτες του μακριά από τους κινδύνους που караδοκούσαν σε τούτα τα μέρη, κι έτσι τους πήγαινε σε κρυψώνες και δύσβατα σημεία, ενώ στην απόσταση μπορούσαν ν'ακούσουν ουρλιαχτά και βρυχηθμούς θηρίων. Αλλά οι κίνδυνοι δεν ήταν μόνο τα ζώα. Το δεύτερο απόγευμα, όταν ο Έσριλαν τούς είχε κρύψει σε μια σπηλιά, στην κορυφή ενός λόφου, αντίκρισαν από κάτω τους μια ομάδα από οκτώ άντρες, οι οποίοι, πέραν κάθε αμφιβολίας, ήταν ληστές. Φορούσαν βαριές κάπες και ρούχα, για να προστατεύονται από το κρύο, και είχαν διάφορα όπλα: τόξα, τσεκούρια, ρόπαλα, σπαθιά, ξιφίδια, τα περισσότερα από τα οποία, μάλιστα, πιθανώς να ήταν φτιαγμένα από τους ίδιους. Ευτυχώς, δεν είδαν τον Έσριλαν και τους συντρόφους του· και, όταν έφυγαν, η Ζιάλα μπόρεσε πάλι να αναπνεύσει.

Το ταξίδι επάνω σ' αυτό τον *τρισκατάρατο* δρόμο (που μόνο δρόμος δεν ήταν!) την είχε τρομοκρατήσει πολύ περισσότερο από όλα όσα είχε περάσει για να φτάσει μέχρι εδώ –και δεν είχε περάσει λίγα. Είχε ζήσει την *πολιορκία της Έριγκ* από τις δυνάμεις του προδότη Άρχοντα Μόρντεναρ, είχε *φυλακιστεί* στη Ντίλρομ, είχε δραπετεύσει από εκεί, είχε *διασχίσει βουνά*, είχε διαμείνει σε ένα άντρο των επαναστατών του Ένρεβηλ, και είχε δει τον ήλιο να *χάνεται από τον ουρανό*. Παρ' όλα αυτά, όμως, οι σπασμένες και ραγισμένες πλάκες του δρόμου, τα δέντρα που φύτρωναν επάνω του, οι άτσαλες πέτρες που τον διέκοπταν, τα υψώματα και τα χαμηλώματά του, τα ρηχά, βρόμικα ρυάκια που τον διέσχιζαν κάθετα πού και πού, και οι κίνδυνοι που παραφυλούσαν γύρω του την *τρομοκρατούσαν* όσο τίποτα. Γιατί δεν ήξερε τι ακριβώς έπρεπε να φοβάται· το μόνο που ήξερε ήταν

ότι έπρεπε, διαρκώς, να βρίσκεται στην *τσίτα*. Ο δρόμος τής έμοιαζε *στοιχειωμένος*, και τα νεύρα της πήγαιναν να σπάσουν.

Ο Κάφελ, αντιθέτως, δεν είχε επηρεαστεί από το σκοτεινό περιβάλλον. Η Νίζβερ βρισκόταν κοντά πλέον, και, με κάθε του βήμα, ερχόταν ακόμα κοντύτερα. Τα άλλα ήταν αμελητέα. Θηρία, ληστές, στοιχειά, κανένα νόημα δεν είχαν. Ο Έσριλαν θα φρόντιζε γι'αυτούς τους κινδύνους, και ο Έσριλαν ήταν καλός στη δουλειά του· ο Κάφελ δε φοβόταν μην κάνει λάθος ο οδηγός τους. Η Νίζβερ ήταν κοντά! Κι εκεί θα έπαιρνε την απάντησή του. Ή θα κατάφερνε να θεραπεύσει το χέρι του ή όχι. Αλλά θα μάθαινε, τουλάχιστον.

Το βράδυ της δεύτερης ημέρας, λίγες ώρες αφότου είχαν ξεφύγει από τους ληστές και είχαν κατασκηνώσει δίχως φωτιά (γιατί οι κάτοικοι ετούτων των περιοχών πιθανώς να μην ήταν πολύ μακριά), η Ζιάλα είπε: «Έσριλαν, έχεις προσέξει ότι οι αστερισμοί δεν είναι οι ίδιοι;»

Ο οδηγός τους, που ήταν κουκουλωμένος στην κάπα του και καθισμένος κάτω από ένα χοντρόκορμο δέντρο, κατένευσε, μουγκρίζοντας θετικά.

«Γιατί δε μας το είπες;» ρώτησε η Ζιάλα, η οποία βρισκόταν μέσα στην κουφάλα ενός άλλου, πραγματικά τεράστιου δέντρου, μαζί με τον Κάφελ, και προσπαθούσαν να αλληλοξεσταθούν ετούτη την κρύα νύχτα.

«Δεν υπήρχε λόγος,» αποκρίθηκε μόνο ο Έσριλαν. «Κοιμηθείτε τώρα. Θα ξεκινήσουμε με την αυγή.»

Με την αυγή δεν ξεκινάμε πάντα; σκέφτηκε η Ζιάλα, αλλά δεν είπε τίποτα, προτιμώντας να παραμείνει σιωπηλή. Εξάλλου, μ'αυτή την παγωνιά που έκανε απόψε, δεν είχε και πολύ όρεξη για κουβέντες.

«Έχουν αλλάξει τ'αστέρια;» τη ρώτησε ο Κάφελ, εκπλήσσοντάς την, γιατί ήταν, γενικά, σιωπηλός τον τελευταίο καιρό.

«Όχι τα ίδια τ'αστέρια. Οι σχηματισμοί τους. Να δες...» Έβγαλε – με κάποιο δισταγμό– το χέρι της μέσα από την κουβέρτα και την κάπα, για να δείξει έξω απ'την κουφάλα. «Εκεί θάπρεπε, κανονικά, να βρίσκεται το Τόξο, εκεί το Ξίφος του Πολέμαρχου, εκεί η Ανάσα του Βάνραλ–»

«Ξέρεις τους αστερισμούς καλά, ε;»

«Ναι. Εσύ δεν τους ξέρεις;»

«Όχι.»

«Μας τους είχε μάθει η Ιέρεια Ριλάνα.»

«Και τώρα, δεν υπάρχει κανένας απ'αυτούς στον ουρανό;»

«Όχι,» τον διαβεβαίωσε η Ζιάλα, «κανένας. Πρέπει να χάθηκαν, μαζί με τον ήλιο και το φεγγάρι. –Δες να ονειρευόμαστε, Κάφελ;»

«Τι εννοείς;»

«Δε σου μοιάζουν όλ'αυτά πολύ... ονειρικά;»

«Βγαλμένα από εφιάλτη, ίσως.»

«Όπως και να έχει: *ονειρικά*.»

«Ναι,» είπε ο Κάφελ, «αλλά είμαι βέβαιος ότι δεν τα ονειρεύομαι. Αλλιώς θα είχα ξυπνήσει προ πολλού.»

Η Ζιάλα χαμογέλασε και τον φίλησε.

Μετά, σώπασαν και κοιμήθηκαν.

Ο Έσριλαν τούς ξύπνησε πρωί-πρωί, σκύβοντας μπροστά στην κουφάλα τους και φωνάζοντας τα ονόματά τους. Εκείνοι ξετρύπωσαν από την κοιλιά του τεράστιου δέντρου, νιώθοντας τα μέλη τους μουδιασμένα.

Η Ζιάλα έτριψε την κλείδωση του δεξιού της ποδιού. «Δε θα το ξανακάνω αυτό. Ποτέ.»

«Ποιο πράγμα;» ρώτησε ο Έσριλαν.

«Να κοιμηθώ μέσα σε δέντρο. Έχω μουδιάσει παντού.»

«Φτάνουμε, όμως, στη Νίζβερ. Άλλη μία ημέρα έχουμε,» είπε ο Κάφελ, κοιτάζοντας βόρεια. Το βλέμμα του είχε χαθεί επάνω στον άτσαλο δρόμο, σαν να διέκρινε την πόλη στο τέλος του.

Τότε, όμως, δεν μπορούσε, φυσικά, να την αντικρίσει κανενός ανθρώπου η ματιά δεν είναι τόσο δυνατή. Αλλά τώρα, αρκετές ώρες αργότερα, καθώς το λυκόφως είχε σκεπάσει τη γη και ύστερα είχε αποτραβηχτεί, δίνοντας τη θέση του στο σκοτάδι της νύχτας, ο Κάφελ κοίταζε εμπρός του και έβλεπε, μέσα στην αστροφεγγιά, τα ταιλωρημένα τείχη της Νίζβερ, τα περισσότερα από τα οποία ήταν σωριασμένα και σ'αυτά που απέμεναν όρθια υπήρχαν πάμπολλα ανοίγματα και ρωγμές. Οι κάτοικοι της πόλης δε φαινόταν να φοβούνται πως θα γίνει ποτέ εισβολή εδώ.

Έφτασα! σκέφτηκε ο Κάφελ. *Επιτέλους, έφτασα! Είμαι στη Νίζβερ! Στη Νίζβερ!* Γέλασε.

Η Ζιάλα και ο Έσριλαν τον κοίταξαν, παραξενεμένοι.

«Φτάσαμε!» τους είπε ο Κάφελ. «Φτάσαμε! Πάμε!» Και ξεκίνησε να βαδίζει, διασχίζοντας τα τελευταία μέτρα του κακοτράχαλου δρόμου.

Η Ζιάλα πρώτη φορά τον έβλεπε σε τέτοια *έκσταση*, και έπρεπε να παραδεχτεί ότι αυτό την είχε *τρομάξει*. Φυσικά, ευχόταν ο Κάφελ να κατάφερνε να αντικαταστήσει το κομμένο του χέρι, αλλά δεν μπορούσε και να μην αναρωτιέται: *Τι θα γίνει αν, τελικά, μάθει πως έκανε όλο τούτο το ταξίδι άδικα; Πώς θα αντιδράσει αν τον πληροφορήσουν ότι το χέρι του δεν γίνεται να αντικατασταθεί; Σε τι θα μετατραπεί ετούτη η έκσταση, τότε;* Η Ζιάλα φοβόταν να υποθέσει. Έτσι, παραμερίζοντας αυτές τις σκέψεις από το νου της, ακολούθησε τον Κάφελ, με τον Έσριλαν δίπλα της.

Τα μάτια της ατένιζαν τα τείχη και τις επάλξεις της Νίζβερ –ή ό,τι είχε απομείνει απ'αυτά–, ψάχνοντας για φρουρούς ή περιπολίες· όμως δεν έβλεπε κανέναν άνθρωπο να φυλάει το μέρος. Η ψηλή πύλη όπου τους οδηγούσε ο κακοτράχαλος δρόμος ήταν *ανοιχτή* και *απροστάτευτη*. Έτσι, δεν υπήρχε τίποτα το συγκεκριμένο, για να τραβήξει την προσοχή της Ζιάλα, και το βλέμμα της πλανήθηκε αλλού... σταματώντας απότομα σ'ένα σημείο. Κάτι έκρυβε τον ουρανό εκεί, στα δυτικά της Νίζβερ: κάτι το οποίο, πριν, δεν είχε προσέξει. *Ένα κάστρο.*

«Κάφελ,» είπε. Εκείνος δεν πρέπει να την άκουσε, γιατί δεν απάντησε· οπότε, η Ζιάλα δυνάμωσε τη φωνή της: «Κάφελ!»

Τότε, ο έμπορος στράφηκε. «Τι είναι;»

«Κατ'αρχήν, μην τρέχεις!» είπε η Ζιάλα. «Μπορεί να υπάρχει τίποτα επικίνδυνο μπροστά. Κατά δεύτερον, τι είναι αυτό;» Έδειξε το οικοδόμημα που έκρυβε τον ουρανό. «Το Μαύρο Φρούριο;»

«Ναι. Το Μαύρο Φρούριο είναι.» Δεν ήταν, όμως, ο Κάφελ που απάντησε, αλλά ο Έσριλαν.

Γιατί το κοιτάει έτσι; αναρωτήθηκε η Ζιάλα, βλέποντας πως ο οδηγός τους είχε το βλέμμα του καρφωμένο επάνω στο ψηλό χτίριο. *Υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος λόγος;*

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να κάνει αυτές τις σκέψεις και ο Έσριλαν πήρε τη ματιά του από το Μαύρο Φρούριο, στρέφοντάς τη πάλι στην πύλη όπου κατευθύνονταν και πλέον βρίσκονταν σχετικά κοντά.

«Πού πηγαίνεις τώρα;» τον ρώτησε ο Κάφελ, ο οποίος δεν είχε προσέξει το βλέμμα του οδηγού. «Θα περάσουμε τη νύχτα μαζί, ή βιάζεσαι;»

«Θα περάσουμε τη νύχτα μαζί.»

«Καλό αυτό. Έχω υπόψη μου κι ένα πανδοχείο, το οποίο μου πρότεινε ένας φίλος από τούτα τα μέρη.»

«Ποιο;»

«Τη *Νεκάδα*.»

«Το ξέρω.»

«Θα το πρότεινες κι εσύ;»

Ο Έσριλαν ένευσε. «Είναι από τα πιο... φυσιολογικά στέκια εδώ πέρα.»

Πέρασαν την πύλη και μπήκαν στη Νίζβερ. Ο δρόμος που αντίκρισαν ήταν πλακόστρωτος και σκοτεινός· λάμπες δεν υπήρχαν για να τον φωτίζουν, παρά μόνο στο βάθος, μπροστά από κανένα σπίτι. Επίσης, ψυχή δε φαινόταν τριγύρω.

«Δεν πρέπει νάναι και πολύ φιλόξενοι άνθρωποι...» σχολίασε η Ζιάλα, νιώθοντας αγριεμένη από το θέαμα. Το μέρος τής έμοιαζε εγκαταλεημένο. Ο μόνος ήχος που ερχόταν σ'αφτιά της ήταν ο άνεμος, ο οποίος σφύριζε μέσα στους δρόμους, καθώς και το τρίζιμο ενός παραθύρου που ανοιγόκλεινε.

«Αυτό είναι αλήθεια,» είπε ο Έσριλαν, και βάδισε.

«Ξέρεις πού είναι η *Νεκάδα*, έτσι;» ρώτησε ο Κάφελ, ρίχνοντας ματιές δεξιά κι αριστερά. Σ'ένα τέτοιο μέρος δε θα το θεωρούσε απίθανο αν υπήρχαν ληστές, σαν αυτούς που εκείνος, ο Έσριλαν, και η Ζιάλα είχαν αποφύγει στον ρημαγμένο δρόμο.

«Ναι. Μην ανησυχείς· έχω έρθει μπόλικες φορές εδώ.»

Να τον ρωτήσω και για τον Σέλντρεκ; Ίσως να τον ξέρει κι αυτόν, σκέφτηκε ο Κάφελ. Και ανακάλυψε ότι ήταν διστακτικός. Γιατί, όμως; αναρωτήθηκε. Γιατί να είμαι διστακτικός; Είχε τίποτα να φοβηθεί από τον Έσριλαν; Όχι· ο οδηγός τον είχε γλιτώσει από χίλιες-δύο κακοτοπιές, μέχρι να φτάσουν εδώ. Από την άλλη, βέβαια, δεν ενέκρινε το γεγονός ότι ο Κάφελ ερχόταν στη Νίζβερ για να θεραπεύσει το χέρι του· δεν πίστευε ότι το χέρι θα θεραπευόταν—

Αλλά τούτο δεν είχε καμία απολύτως σχέση. Δεν έχω τίποτα να χάσω, ρωτώντας τον.

«Έχεις υπόψη σου έναν άντρα που ονομάζεται Σέλντρεκ;»

«Σέλντρεκ, ε;» Ο Έσριλαν δε γύρισε να τον κοιτάξει. Έστριψε αριστερά, σ'έναν κάθετο δρόμο. Στο βάθος του φαινόταν δυνατό φως (για τα δεδομένα τούτης της πόλης, τουλάχιστον): δύο μεγάλα φανάρια, κρεμασμένα εκατέρωθεν μιας πόρτας.

«Ναι. Σέλντρεκ.»

«Τον έχει πάρει τ'αφτί μου. Τρελός, λένε.»

Το ίδιο λέγανε και για σένα, σκέφτηκε ο Κάφελ. «Μπορείς να με οδηγήσεις στο σπίτι του, αύριο;»

«Δεν ξέρω πού είναι. Κι επιπλέον, αύριο έχω δουλειές.»

Ο Έσριλαν σταμάτησε να βαδίζει μπροστά στη φωτισμένη πόρτα, πάνω από την οποία κρεμόταν μια πινακίδα που έγραφε: *Η ΝΕΚΑΣ*, με μεγάλα, μαύρα γράμματα. Από το εσωτερικό του καταστήματος ακούγονταν μερικοί άνθρωποι να μιλάνε, αλλά δεν υπήρχε η βαβούρα που θα περίμενε κανείς σε ένα πανδοχείο.

Ο οδηγός έσπρωξε την ξύλινη πόρτα και μπήκαν. Η τραπεζαρία ήταν αρκετά μεγάλη, αλλά ο κόσμος λίγος. Οι φωνές που αντηχούσαν απέξω προέρχονταν από ένα και μόνο τραπέζι, όπου κάθονταν τέσσερις άντρες, παίζοντας ένα παιχνίδι με χαρτιά και κοκάλινα ζάρια. Στα υπόλοιπα τραπέζια βρίσκονταν μόνο τρεις πελάτες, συνολικά, οι δύο από τους οποίους κάθονταν μαζί και ήταν γυναίκες, που έτρωγαν σιωπηλά και έμοιαζαν με ταξιδιώτισσες. Ο άλλος ήταν άντρας με μαύρο μούσι, και έτρωγε μόνος. Στο βάθος βρισκόταν το μπαρ του πανδοχείου, και πίσω από τον πάγκο καθόταν ένας σκληροτράχηλος τύπος, ντυμένος με τριμμένο πουκάμισο. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα και σγουρά. Αντίκρυ του καθόταν μια καστανομάλλα γυναίκα, που φορούσε μακρύ, μπεζ φόρεμα και πέτσινο, μαύρο γιλέκο. Θα μπορούσε να είναι σερβιτόρα.

«Καλησπέρα, ταξιδιώτες!» είπε, δυνατά, ο σκληροτράχηλος άντρας του μπαρ.

Οι πελάτες που έπαιζαν χαρτιά σταμάτησαν να παίζουν και να μιλάνε, στρεφόμενοι να κοιτάζουν τους νεόφερτους.

«Καλησπέρα, Βόρμπελ,» αποκρίθηκε ο Έσριλαν, βγάζοντας την κουκούλα του.

«Έσριλαν!» αναφώνησε ο άντρας. «Καιρό είχαμε να σε δούμε. Και,» η φωνή του χαμήλωσε, «την τελευταία φορά που σε είχα δει, είχες δύο μάτια, αν δε λαθεύω, παλικάρι μου...»

«Συμβαίνουν κι ατυχήματα,» είπε ο οδηγός, πηγαίνοντας να καθίσει στο μπαρ. Η Ζιάλα κι ο Κάφελ τον ακολούθησαν, μα παρέμειναν όρθιοι, νιώθοντας λιγάκι άβολα, καθώς οι δυο γνωστοί μιλούσαν αναμεταξύ τους.

«Τι κάνεις, Σαριάλη;» ρώτησε ο Έσριλαν την καστανομάλλα γυναίκα.

«Καλά,» απάντησε εκείνη, με τρόπο ο οποίος φανέρωνε πως δε χαιρόταν όσο ο Βόρμπελ για την παρουσία του οδηγού.

«Ποιοι είναι οι φίλοι σου;» θέλησε να μάθει ο σκληροτράχηλος τύπος, κοιτάζοντας τον Κάφελ και τη Ζιάλα.

Ο Έσριλαν τούς σύστησε, και πρόσθεσε: «Έχουν κάποια δουλειά στη Νίζβερ,» σαν να χρειαζόταν να αιτιολογήσει, κάπως, το γεγονός ότι βρίσκονταν εδώ, για να μην τους περάσουν για τρελούς.

«Θέλετε δωμάτιο, φίλοι μου;» ρώτησε ο Βόρμπελ. «Πρέπει νάστε κουρασμένοι απ' το ταξίδι, ε; Σας κόβω. Τέτοιες φάτσες τις βλέπεις μόνο σ' ανθρώπους που έχουν κάνει πολύ ποδαρόδρομο.»

«Είμαστε ξεθεωμένοι,» αποκρίθηκε η Ζιάλα. «Γιατί δεν επισκευάζει κανείς το δρόμο;»

«Ποιο δρόμο;»

«Αυτόν που ξεκινάει από τη Ντίλρομ και οδηγεί εδώ, στη Νίζβερ.»

«Α, αυτόν. Ε, μα δεν έχει κανείς τα λεφτά, για να το κάνει, φιλενάδα,» απάντησε ο Βόρμπελ. «Και, ακόμα πιο σημαντικό, δεν έχει κανείς το συμφέρον να το κάνει. Υπάρχει πάντα ο ποταμός για τα εμπορεύματα.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Θέλετε δωμάτιο, λοιπόν;»

Ο Κάφελ ένευσε. «Ναι.»

Ο Βόρμπελ πήρε ένα κλειδί κάτω απ' τον πάγκο και του το έδωσε. «Το οκτώ. Και μην ανησυχείτε· δεν έχει ποντικούς. Τους κυνήγησα όλους, τελευταίως, τους μπάσταρδους.» Έκλεισε το μάτι. «Βόρμπελ ο Ποντικοκτόνος, με φωνάζουνε, όποτε με βλέπουν.»

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε ο Κάφελ, υπομειδιώντας.

«Φαγητό επάνω ή κάτω;»

«Κάτω,» είπε ο Κάφελ, και κοίταξε ερωτηματικά τη Ζιάλα.

Εκείνη έκανε μια γκριμάτσα αδιαφορίας. «Κάτω,» συμφώνησε.

Η γυναίκα που ο Έσριλαν είχε αποκαλέσει Σαριάλη σηκώθηκε από το ψηλό σκαμνί όπου καθόταν και κατευθύνθηκε προς μια μικρή πόρτα του πανδοχείου.

«Πόσο πληρώνουμε;» ρώτησε ο Κάφελ.

«Το φαγητό το κερνάω. Το δωμάτιο εξαρτάται από τις μέρες που θα μείνετε.»

«Θα μείνουμε αρκετές...»

«Καλά, μωρέ, τα βρίσκουμε· μη σκας.» Ο Βόρμπελ στράφηκε, γεμίζοντας κούπες με μπίρα, για όλους.

Ο Έσριλαν άδειασε τη μισή, με μια γουλιά.

«Καθίστε κι εσείς· μη στέκεστε,» είπε ο Βόρμπελ στον Κάφελ και τη Ζιάλα, κι εκείνοι υπάκουσαν.

Η Σαριάλη επέστρεψε, φέρνοντας φαγητό για όλους, και αφήνοντας το εμπρός τους. Τα τρία αχνιστά πιάτα περιείχαν βραστό κρέας και λαχανικά. Η μυρωδιά που ανέδιδαν ήταν δυνατή και γλυκιά. Πρέπει να υπήρχαν πολλά μυρωδικά μέσα, έκρινε η Ζιάλα.

«Πώς έχασες το μάτι, λοιπόν; Έγινε καμια μάχη που δεν έχω ακούσει;» είπε ο Βόρμπελ στον Έσριλαν.

«Με χώσανε στη στενή της Ντίλρομ,» απάντησε εκείνος, τρώγοντας. «Με βασάνισαν.»

«Λυπάμαι, αδελφέ... Τι είχε γίνει;»

«Με είχαν περάσει για επαναστάτη, και είχαν δίκιο.»

«Είσαι με την Επανάσταση;» είπε ο Βόρμπελ. Η έκπληξη στη φωνή του ήταν έκδηλη· δεν πρέπει να το ήξερε.

«Ναι.» Ο Έσριλαν δεν έδειχνε πρόθυμος να ενοχληθεί από το φαγητό του· έτρωγε κι έπινε με όρεξη.

«Δεν πιστεύω να σ'έχουνε κυνηγήσει μέχρις εδώ;»

«Βόρμπελ, σε μένα μιλάς... Στο πρώτο χιλιόμετρο με χάσανε.

»Παρεμπιπτόντως, κι οι φίλοι μου απο δώ» —έκλινε το κεφάλι προς τη μεριά του Κάφελ και της Ζιάλα— «στις φυλακές ήταν. Εκεί τους γνώρισα.»

«Είστε κι εσείς επαναστάτες;» ρώτησε ο Βόρμπελ.

«Όχι,» απάντησε η Ζιάλα· «είχε γίνει παρεξήγηση. Ψάχναμε τον Έσριλαν, για να μας οδηγήσει εδώ, στη Νίζβερ, και μας συνέλαβαν μπροστά στο σπίτι του. Νομίζανε ότι ήμασταν συνωμότες.»

«Τραβάτε γερό ζόρι εκεί κάτω, λοιπόν...»

«Μη φοβάσαι· οι μέρες του Σάρναλ είναι μετρημένες. Θα παλουκώσουμε το κουφάρι του σύντομα,» είπε ο Έσριλαν.

«Το ελπίζω,» αποκρίθηκε ο Βόρμπελ.

«Έχουμε τον Άνκαραζ μαζί μας.»

Τα μάτια του πανδοχέα στένεψαν. «Ιερείς του;»

«Ναι· εναντίον του Σάρναλ.»

«Νόμιζα ότι είχες αφήσει αυτά τα πράγματα πίσω σου, Έσριλαν, όπως κι εγώ.»

«Όταν αγωνίζεσαι, έχεις ανάγκη τον Πολέμαρχο. Ο Αγώνας είναι ατέρμονος· δε θυμάσαι, Βόρμπελ;»

«Θυμάμαι...» Υπήρχε απέχθεια στην όψη του. Ήπιε μια γουλιά μπίρα. «Αλλά αυτά ήταν για μια άλλη εποχή.»

«Όλοι οι πόλεμοι ανήκουν στην ίδια εποχή, και επικαλούνται τον ίδιο θεό. Όσοι το αρνούνται δεν ξέρουν τι λένε.»

Ο Βόρμπελ δε μίλησε.

«Να σου κάνω μια ερώτηση;» του είπε ο Κάφελ, ύστερα από λίγο.

«Ναι, πες το.»

«Ξέρεις καλά την πόλη, έτσι;»

«Το κατά δύναμιν, που λένε,» αποκρίθηκε ο Βόρμπελ.

«Γνωρίζεις έναν άντρα που λέγεται Σέλντρεκ;»

«Σέλντρεκ... Μιλάς για τον γνωστό Σέλντρεκ;» Το μέτωπο του πανδοχέα σούφρωσε. «Τον νεκρομάντη; Τον λοξό;»

«Ναι, μάλλον. Τον ψάχνω, και πρέπει να τον βρω.»

«Μένει στην Οδό Ανθεμίων.»

«Ναι, το ξέρω αυτό. Μου το έχουν πει.»

«Τότε, γιατί ρωτάς;»

«Γιατί δεν έχω ιδέα πού είναι η Οδός Ανθεμίων, και θέλω οδηγίες.»

«Ο Έσριλαν θα σε οδηγήσει.»

«Αποκλείεται· έχω δουλειές,» δήλωσε εκείνος.

«Δεν ήρθες εδώ για να φέρεις αυτούς τους δύο;» απόρησε ο Βόρμπελ.

«Όχι· απλά, έτυχε οι δρόμοι μας να συμπίπτουν.»

«Αχά. Τώρα σας εννοώ. Λοιπόν, φίλε μου,» είπε στον Κάφελ, «δεν είναι δύσκολο να βρεις την Οδό Ανθεμίων. Αύριο, το πρωί, θα σας δώσω οδηγίες για να πάτε· ή, αν θες, μπορεί και η Σαριάλη να σας οδηγήσει.»

«Θα το εκτιμούσαμε. Πόσο μακριά απο δώ είναι;»

«Αρκετά μακριά. Στην απέναντι μεριά του ποταμού. Αλλά, αλήθεια, τι θέλεις με τον Σέλντρεκ; Το ξέρεις ότι είναι πιο παλαβός από τους παλαβούς, δεν το ξέρεις;»

«Το έχω ακούσει. Αλλά μην ανησυχείς· έχω συγκεκριμένη δουλειά μαζί του.»

Δε μ'αρέσουν τούτα τα λόγια, σκέφτηκε η Ζιάλα. Είναι σαν αυτά που λέει κανείς προτού μπλέξει σε ατελείωτους μπελάδες.

Κεφάλαιο 20

Οι Ιερείς του Αιματηρού Θεού, ο Πρίγκιπας των Επαναστατών, και ο Αποκλεισμένος Τύραννος

Ο περίβολος του στρατώνα δεν αποτελούσε ευχάριστο θέαμα, γεμάτος πτώματα καθώς ήταν. Ο Άσθαν, όμως, είχε το μυαλό του αλλού, ενώ ακολουθούσε τον Μαύρο Πρίγκιπα. Σκεφτόταν τον Ιερέα Χάρναλιρ και τους υπηρέτες του Άνκαραζ. Ο Βασιλιάς Άργκελ είχε απαγορέψει τη θρησκεία του Πολέμαρχου στο Νόρβηλ, όπως είχαν κάνει κι όλοι οι άλλοι μονάρχες των Ωθράγκος, μετά απ'τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ. Τι είχε, λοιπόν, πιάσει τον Πρίγκιπα Ήλμον να συμμαχήσει με τους ακόλουθους του Θεού του Αίματος; Ήθελε να ανατρέψει την παρούσα τάξη πραγμάτων; Και τι να φέρει; Μια εποχή αδιάκοπων σκοτωμών και λεηλασίας; Αν ήταν έτσι –που ο Άσθαν ήλπιζε και νόμιζε πως δεν ήταν– σίγουρα, ο Ήλμον είχε κάποιο καλό λόγο για τη συμμαχία του με τους υπηρέτες του Άνκαραζ!–, τότε ποιος ήταν χειρότερος; Ο Τύραννος του Ένρεβηλ, ή ο Μαύρος Πρίγκιπας της Επανάστασης;

Ο Ήλμον παραμέρισε την κουρτίνα της σκηνής του Άσθαν. «Πέρασε, Στρατηγέ.»

Εκείνος μπήκε, με τη Λερβάρη στο πλευρό του. «Κάθισε,» της είπε, και εκείνη πήρε θέση σε μία καρέκλα, αμίλητη.

«Πρέπει να μιλήσουμε ιδιαιτέρως, Στρατηγέ,» τόνισε ο Ήλμον, βαδίζοντας στο εσωτερικό της σκηνής.

«Όπως επιθυμείτε, Υψηλότητε,» αποκρίθηκε ο Άσθαν. Και προς τη Λερβάρη: «Περίμενέ με έξω. Μην απομακρυνθείς, εντάξει;» Εκείνη ένευσε και βγήκε. Φαινόταν να είχε αρχίσει, κάπως, να ανακτά την αυτοκυριαρχία της –βάδιζε με περισσότερη σιγουριά, το βλέμμα της ήταν πιο σταθερό, και δεν έκλαιγε–, κι αυτό ευχαριστούσε τον Νορβήλιο Στρατηγό, που πίστευε ότι, αναμφίβολα, τα σημερινά γεγονότα στον στρατώνα θα είχαν προκαλέσει μεγάλο σοκ στην κοπέλα.

Ο Ήλμον στάθηκε αντίκρυ του Άσθαν, αφήνοντας το κράνος του πάνω στο τραπέζι και σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του. «Το περιστατικό που διαδραματίστηκε πριν από λίγο ήταν απαράδεκτο, Στρατηγέ. Ωστόσο, μπορώ να κατανοήσω την οργή σου.»

Ο Άσθαν έβγαλε το δικό του κράνος, περιμένοντας τον Πρίγκιπα να συνεχίσει, γιατί κάτι στον τόνο της φωνής του τον προϊδέαζε ότι ο αδελφός του Βασιλιά Άργκελ είχε κι άλλα να πει. Επίσης, είχε την εντύπωση πως ο Ήλμον δεν τον μεμφόταν, αλλά προσπαθούσε να συζητήσει μαζί του και να του εξηγήσει...

«Και μπορώ να κατανοήσω και τις αμφιβολίες σου για τους ακόλουθους του Άνκαραζ.»

«Γιατί, τότε, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε ο Άσθαν. «Γιατί η συμμαχία μ'αυτούς;»

«Δεν πρόκειται ακριβώς για συμμαχία. Όταν ξεκίνησε η Επανάσταση, υπήρχαν ήδη υπηρέτες του Άνκαραζ ανάμεσα στους πολεμιστές της, και δεν ήταν εφικτό κάποιος να τους διώξει, γιατί τους χρειαζόμασταν. Είναι καλοί σ'αυτό που κάνουν.»

«Και μετά, Πρίγκιπά μου; Όταν έχει εκθρονιστεί ο Σάρναλ; Τι θα γίνει μετά;»

«Θα τους ξεπαστρέψουμε.»

«Και θα είναι εύκολο αυτό;»

«Ίσως ναι, ίσως όχι. Υπάρχουν, όμως, *διάφοροι* τρόποι για να ξεπαστρέψεις κάποιους, Στρατηγέ· μπορεί να μη χρειαστεί να τους εναντιωθούμε ευθέως.

»Ωστόσο. Μέχρι να έρθει αυτή η στιγμή, δε θέλω αναταραχές μέσα στο στρατό μου: που σημαίνει ότι οφείλεις να συμπεριφέρεσαι στους ακόλουθους του Άνκαραζ ως αξιοσέβαστους συμμάχους, όπως κάνω κι εγώ. Έγινα αντιληπτός;»

«Απολύτως, Πρίγκιπά μου.»

Ο Σάρναλ ατένιζε τον στρατώνα από ένα παράθυρο της βασιλικής του αίθουσας. Ένας στρατιώτης είχε έρθει πριν από λίγο, αναφέροντας την προδοσία των Νορβήγιων, μα ο Βασιλιάς του Ένρεβηλ δε χρειαζόταν κανέναν να του το αναφέρει αυτό· μπορούσε να το δει και μόνος του.

«Χειρότερα απ'ό,τι περιμέναμε!» είπε, χτυπώντας την παλάμη του δεξιού του χεριού στη λαβή του σπαθιού που κρεμόταν απ'τη ζώνη του. «Χειρότερα απ'ό,τι περιμέναμε...»

«Δεν είχαμε κανένα στοιχείο ότι η δύναμη των επαναστατών είναι τόσο μεγάλη,» είπε η Νάζμιν. «Ποιος το θεωρούσε εφικτό να τσακίσουν δέκα χιλιάδες στρατιώτες, στα δάση Γάσπαρνηλ;»

«Είμαι βέβαιος πως ο Άσθαν μάς πρόδωσε και εκεί. Αν οι επαναστάτες δεν είχαν τη βοήθειά του, πιθανώς να μη νικούσαν. Αλλά, με δύο χιλιάδες εχθρούς ανάμεσά τους, και ποιος ξέρει πόσους αντίκρυ τους, τα πράγματα, αναμφίβολα, θα ήταν δύσκολα γι'αυτούς. Και πάλι, όμως, με παραξενεύει το γεγονός ότι κανένας από τους μαχητές μου δεν επέστρεψε... Ένας όχλος, οσοδήποτε δυνατός, δεν μπορεί να διαλύσει ολοσχερώς ένα στράτευμα!»

«Ίσως να μην ήταν όχλος· ίσως να ήταν καλύτερα οργανωμένοι και οπλισμένοι,» υπέθεσε η Νάζμιν.

Ο Σάρναλ κούνησε το κεφάλι. «Όλα τούτα αποδεικνύουν ότι, τελικά, δεν ξέρουμε τίποτα γι'αυτούς. Οι κατάσκοποι μας δεν ξέρουν τίποτα!» Στράφηκε στο εσωτερικό του δωματίου, οργισμένος. «Και τώρα, μετά από το στρατώνα, θα έρθουν για εμάς, εδώ...»

«Σας είχα προειδοποιήσει, Βασιληά μου,» είπε ένας άντρας μετρίου αναστήματος. Ήταν μελαχρινός, με σπαστά, μακριά μαλλιά και γένια. Φορούσε έναν μακρύ χιτώνα με το όρθιο, πορφυρό, ακτινοβόλο ξίφος κεντημένο στο στέρνο. Τον ονόμαζαν Έρναμερ και, όπως υποστήριζε, ήταν Σαρενθάλιος και ιερέας του Άνκαραζ. Είχε εμφανιστεί πριν από δύο ημέρες, προσφέροντας στον Βασιληά Σάρναλ τη βοήθειά του και προμηνύοντας ότι θα τη χρειαζόταν σύντομα, γιατί μεγάλος πόλεμος θα άρχιζε, και όποιος είχε την εύνοια του Πολέμαρχου θα επικρατούσε.

«Ναι, ιερέα,» αποκρίθηκε τώρα ο Σάρναλ, «με είχες προειδοποιήσει.» Τα μάτια του στένεψαν. «Κι αυτό με κάνει ν'αναρωτιέμαι πόσο καλά γνωρίζεις τους επαναστάτες.»

Οι δύο Λεπιδοφόροι Γέρακες που στέκονταν εκατέρωθεν του Βασάλτινου Θρόνου έστρεψαν τα βλέμματά τους στον Έρναμερ. Ο Σάρναλ ήξερε πως δε χρειαζόνταν πολύ για τον σκοτώσουν. *Μια κίνηση του χεριού μου φτάνει, για να βρεθεί ο ιερέας νεκρός. Επομένως, ας δω πόσο χρήσιμος μπορεί να μου φανεί, προτού πεθάνει...*

Ο Έρναμερ γέλασε. «Απορώ, Μεγαλειότατε, πώς είναι δυνατόν να αναρωτιέστε για κάτι τέτοιο.»

«Δεν είναι προφανές, *Σεβασμιότατε*;» είπε ο Βέλνιθερ, ο Ανώτατος Διπλωμάτης, και Ανώτατος Ανακριτής, του Ένρεβηλ, καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα του, σαν επικίνδυνο αιλουροειδές. Τα μάτια του έμοιαζαν να καίνε. «Ποιος άλλος θα γνώριζε για τούτη την επίθεση των επαναστατών; Μονάχα κάποιος ο οποίος τους συναναστρέφεται, σωστά; Και γιατί, άραγε, αυτός ο οποίος τους συναναστρέφεται δεν μας συμβούλεψε πώς να την αποτρέψουμε, παρά μονάχα μας φοβέρισε με άδεια λόγια;»

«Δεν συναναστρέφομαι επαναστάτες,» αποκρίθηκε ο Έρναμερ. «Ακολουθώ μονάχα την καθοδήγηση του Κυρίου μου, του Άρχοντα της Μάχης, και εκείνος ήταν που με προειδοποίησε για τον επικείμενο πόλεμο.»

«Είδες *όραμα*, δηλαδή;» ρώτησε ο Σάρναλ.

«Ασφαλώς, Μεγαλειότατε.»

«Αλλά όμως δε μας το είπες αυτό το όραμα,» τόνισε η Νάζμιν. «Μονάχα τώρα μας το αναφέρεις. Γιατί;»

«Δε με ρωτήσατε, Βασίλισσά μου.»

«Ίσως, τότε, θα έπρεπε να σε είχαμε ρωτήσει... με πυρωμένες λαβίδες επάνω στο πετσί σου,» σφύριξε ο Βέλνιθερ. Ο άνθρωπος ήταν άρρωστος· απολάμβανε τις απειλές, απολάμβανε τα βασανιστήρια, απολάμβανε κάθε είδους βρόμικη, αλλά απαραίτητη, εργασία για τη διοίκηση ενός βασιλείου. Γιαυτό κιόλας ο Σάρναλ τον είχε επιλέξει. Ήταν καλός σε ό,τι έκανε· και δε θα τον άλλαζε με κανέναν άλλο.

«Μην προκαλείς την οργή του Πολέμαρχου,» προειδοποίησε ο Έρναμερ τον Βέλνιθερ, «γιατί όποιος έχει την εύνοια του θα βγει νικητής σε τούτο τον πόλεμο.»

«Όπως συνέβη και στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ, ιερέα;» είπε η Νάζμιν.

«Μια ομάδα επαναστατών προσπαθούν να σας εκθρονίσουν, Μεγαλειότατη,» αποκρίθηκε ο Έρναμερ. «Έχουν ήδη καταλάβει τον στρατώνα. Τι θα τους σταματήσει απ'το να εισβάλουν τώρα εδώ, στο παλάτι, και να σας σκοτώσουν όλους;»

Δεν απάντησες, όμως, στην ερώτησή της, παρατήρησε ο Σάρναλ. «Και μπορείς εσύ να τους κατατροπώσεις;»

«Όχι άμεσα.»

«Τότε, τι νόημα έχει αν θα δεχτούμε τη βοήθειά σου;»

«Αν νομιμοποιήσετε τη θρησκεία του Άνκαραζ, Μεγαλειότατε, οι πολεμιστές του Κυρίου μας θα συγκεντρωθούν εδώ από όλες τις γωνιές της Βάλγκριθμωρ, και θα αγωνιστούν στο πλευρό σας. Όποιο αντίπαλο κι αν έχετε, θα τον εξοντώσουν!»

Με βρίσκεις σε δύσκολη θέση, ιερέα, σκέφτηκε ο Σάρναλ, και η πρότασή σου με δελεάζει...

«Ας πούμε ότι συμφωνώ να νομιμοποιήσω τη θρησκεία του Άνκαραζ στο Ένρεβηλ, πόσο γρήγορα θα έχω τη βοήθειά σας;»

«Θα εκπλαγείτε με την ταχύτητα που θα συγκεντρωθούν οι μαχητές μας, Μεγαλειότατε.»

«Δε σε ρώτησα ποια πιστεύεις ότι θα είναι η αντίδρασή μου· σε ρώτησα πόσο γρήγορα. Σε ένα μήνα; Σε δύο μήνες; Σε έξι; Σε ένα χρόνο; Πόσο γρήγορα θα είστε αρκετοί για να αντιμετωπίσω την Επανάσταση;»

«Σε μερικές ημέρες.»

«Με κοροϊδεύεις, ιερέα;»

«Οι μαχητές μας βρίσκονται ήδη μέσα στο Ένρεβηλ, εξοπλισμένοι πλήρως και περιμένοντας.»

Αποκλείεται! «Ψεύδεσαι. Δεν υπάρχουν μέσα στο Ένρεβηλ πλήρως εξοπλισμένοι μαχητές πλην των δικών μου!»

Ο Έρναμερ χαμογέλασε, και το χαμόγελό του, καθώς και τα λόγια που ακολούθησαν, έκαναν ένα ρίγος να διαπεράσει τον Σάρναλ. «Βασιληά μου, έχετε υπερεκτιμήσει τη δύναμη των κατασκόπων σας. Υπάρχουν πολλά πράγματα που τους ξεφεύγ—»

«Αυτός ο άνθρωπος ψεύδεται, Μεγαλειότατε!» διέκοψε τον ιερέα ο Βέλνιθερ. «Παραδώστε τον σε μένα, για να μάθω την αλήθεια.»

«Είναι ψέμα αυτό που συμβαίνει τώρα στον στρατώνα;» αντιγύρισε ο Έρναμερ, δυναμώνοντας τη φωνή του. «Είναι ψέμα πως μόνο δώδεκα επέστρεψαν από το στρατό σας των δέκα χιλιάδων; Πώς έγινε τούτο; Έχουν τόσο μεγάλη ισχύ οι επαναστάτες; Τόσο καλό οπλισμό; Κι αν ναι, πώς δεν το γνωρίζατε;»

Έχει κάποιο δίκιο, σκέφτηκε ο Σάρναλ. Αφού μας ξέφυγαν τόσο σημαντικές πληροφορίες, δεν αποκλείεται να μας έχουν ξεφύγει κι άλλα...

Ο Έρναμερ συνέχισε, στρέφοντας το βλέμμα του στον Βασιληά: «Ή οι κατάσκοποί σας, Μεγαλειότατε, είναι αναποτελεσματικοί, ή είναι *προδότες*.»

«Τους προδότες τούς έχω κρεμάσει εδώ και καιρό –από τις γλώσσες,» αντιγύρισε ο Σάρναλ.

«Επομένως, μας μένει μία περίπτωση: Είναι αναποτελεσματικοί. Αυτό, όμως, δεν είναι και τόσο σημαντικό πλέον, Βασιληά μου, είναι;»

«Ετούτη τη στιγμή, όχι, δεν είναι,» παραδέχτηκε ο Σάρναλ. «Συμβαίνουν σημαντικότερα πράγματα.»

«Επιθυμείτε, λοιπόν, τη βοήθειά μας; Σίγουρα, θα τη χρειαστείτε. Ειδικά αν, εκτός από τους επαναστάτες, έχετε, τελικά, και όλο το Νόρβηλ εναντίον σας...»

«Θα το ξανασυζητήσουμε αυτό, σε πιο ήσυχο μέρος,» είπε ο Σάρναλ.

Ο Ήλμον στεκόταν στην είσοδο της σκηνής, κρατώντας την κουρτίνα παραμερισμένη και κοιτάζοντας τον Άσθαν να απομακρύνεται, μαζί με την υπηρέτρια που είχε γλιτώσει από τα χέρια του Χάρναλιρ. *Δεν πιστεύω να μου προκαλέσεις προβλήματα, Στρατηγέ, σκέφτηκε ο Μαύρος Πρίγκιπας, γιατί, αν μου προκαλέσεις, ο πρώτος που θα το πληρώσει θα είσαι εσύ.* Οι υπηρέτες του Άνκαραζ είχαν μεγάλη επιρροή μέσα στην Επανάσταση, όπως είχε ανακαλύψει ο Ήλμον όταν είχε ανακατευτεί με αυτήν, και ήταν βέβαιος ότι θα σκότωναν τον Άσθαν, αν τους εναντιωνόταν με έκδηλο τρόπο. *Θα είχαν σκοτώσει ακόμα και μένα, παρότι γνώριζαν ποιος είμαι, αν δεν πήγαινα με τα νερά τους. Και τι θα είχα καταφέρει, τότε; Η Επανάσταση θα είχε φάει τον εαυτό της, όπως το χταπόδι που τρώει τα πλοκάμια του, και η οποιαδήποτε συμμετοχή του Νόρβηλ στη μελλοντική εξουσία του Ένρεβηλ, η οποιαδήποτε συμμαχία ανάμεσα στα δύο βασιλεία, δε θα είχε πιθανότητες πραγματοποίησης.*

Ο Άσθαν, όμως, δεν μπορεί να ήταν τόσο ανόητος ώστε να μην καταλάβαινε τον κίνδυνο. Σίγουρα, ο Άργκελ δε θα τον είχε στείλει, αν τον νόμιζε για... άκομψο διοικητή. Αλλά τώρα, και λάθος να έχει κάνει, δε θα μπορώ να τσακωθώ μαζί του... Ο Ήλμον αναστέναξε. Ο

θάνατος του αδελφού του τον είχε κλονίσει. Δεν περίμενε ότι θα υπήρχαν προβλήματα στο Νόρβηλ, και, αναμφίβολα, όχι τόσο μεγάλα που να σκοτωθεί ο ίδιος ο Βασιληάς.

Ο Μόρντεναρ... Ένα σκυλί και μισό. Μόνο για τον πόλεμο, όχι για την ειρήνη. Η Νιρκένα είχε δίκιο γι' αυτόν, τελικά. Και τώρα θα ήταν συντετριμμένη από τον θάνατο του Άργκελ. Τον αγαπούσε όσο τίποτε άλλο στον κόσμο, από τότε που ήταν μικρά παιδιά. Και πάντα έπρεπε να κρύβει την αγάπη της για εκείνον, γιατί είχε τύχει να γεννηθούν αδελφια. Μονάχα ο Ήλμον γνώριζε – ή, μάλλον, είχε μια ιδέα – τι υπήρχε μεταξύ τους. Ο Σάρναβ, φυσικά, δεν ήξερε το παραμικρό· του το είχαν κρύψει, γιατί ήταν τόσο απρόσεκτος και άγαρμπος, που, αν το ήξερε, κάποτε θα του ξέφευγε. Η Νιρκένα, παλιότερα, έλεγε ότι ο μικρότερός τους αδελφός είχε γεννηθεί χαζός· αλλά ο Ήλμον τον θεωρούσε απλά αφελή, και πίστευε πως ίσως για την αφέλειά του να έφταιγε το ίδιο το γεγονός ότι ήταν ο μικρότερός τους αδελφός. Γιατί ο μικρότερος έχει τους μεγαλύτερους να τον προστατεύουν, έχει τους μεγαλύτερους να νοιάζονται για εκείνον, έχει τους μεγαλύτερους για να βασίζεται, έχει τους μεγαλύτερους για να τρέξει και να τους πει «ο τάδε με πείραξε!» Αλλά οι μεγαλύτεροι έχουν μονάχα τον εαυτό τους για να αντλούν δύναμη.

Κι αυτό σημαίνει πως ο Άργκελ ήταν ο πιο δυνατός από όλους μας... και σκοτώθηκε. Η Νιρκένα είναι τώρα η ισχυρότερη· και μετά, εγώ...

Γιατί αισθάνομαι αυτό το τεράστιο κενό μέσα μου; Δε θα έπρεπε· μόλις τσακίσαμε το στρατό του Τυράννου στην ίδια του την πρωτεύουσα, και σύντομα ο Σάρναλ θα εκθρονιστεί... Αλλά, βέβαια, τούτη η νίκη δε θα είναι όπως τη φανταζόμουν, τώρα που ο Άργκελ δεν κάθεται πλέον στον Ουρανολίθινο Θρόνο.

Μια πολεμίστρια ζύγωσε τη σκηνή. «Είναι μέσα ο Στρατηγός Άσθαν;»

«Όχι. Αλλά είμαι ο Πρίγκιπας Ήλμον. Μπορείς να μιλήσεις σε μένα.»

Η γυναίκα έκανε μια βιαστική, αδέξια υπόκλιση. «Άρχοντά μου.»

«Τι έχεις να αναφέρεις;»

«Δε βρίσκονται όλοι οι στρατιώτες του Βασιληά Σάρναλ μέσα στο στρατόνα, Άρχοντά μου,» είπε η πολεμίστρια. «Είναι και άλλοι στους δρόμους της πόλης. Φρουρές.»

«Πόσοι περίπου;»

«Όχι παραπάνω από χίλιοι.»

Και αυτοί οι χίλιοι τώρα θα συγκεντρωθούν στο παλάτι... Ο Ήλμον κοίταξε, πάνω απ'τα τείχη του στρατώνα, τη βασιλική οικία του Σάρναλ, η οποία καθόταν στην κορυφή του δασώδους υψώματος, στο κέντρο της Φίρθμας.

«Μαζέψτε τους νεκρούς και κάψτε τους,» πρόσταξε ο Μαύρος Πρίγκιπας. «Και οι μισοί από εσάς βγείτε από το στρατώνα, για να καταλάβετε τις πύλες της πόλης. Κανένας δε φεύγει από τη Φίρθμας χωρίς την άδειά μου.»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η πολεμίστρια· έκανε άλλη μια αδέξια υπόκλιση και έφυγε.

Ο Άσθαν επέστρεψε, περνώντας ανάμεσα από τις σκηνές του στρατοπέδου. Είχε παραδώσει τη Λερβάρη στη φύλαξη ενός έμπιστου στρατιώτη, και του είχε ζητήσει να της βρει ρούχα για να φορέσει, γιατί αυτά που είχε ήταν σκισμένα. Έτσι, εφησυχασμένος τώρα για την ασφάλεια της κοπέλας, ο Στρατηγός είχε αποφασίσει να πάει ξανά να μιλήσει με τον Πρίγκιπα Ήλμον. Αναμφίβολα, είχαν πολλά να σχεδιάσουν, προτού ξεκινήσουν την εισβολή στο παλάτι.

«Πρίγκιπά μου,» είπε, συναντώντας τον Ήλμον στην είσοδο του στρατηγείου του, «με συγχωρείτε και πάλι για το προηγούμενο επεισόδιο.»

«Σου είπα, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε εκείνος, «σε κατανοώ απόλυτα. Δε θα ήθελα, όμως, να επαναληφθεί.»

«Το καταλαβαίνω.»

«Έλα μέσα. Πρέπει να σχεδιάσουμε την εισβολή στο παλάτι.»

«Ακριβώς αυτό είχα κι εγώ στο μυαλό μου, Υψηλότητα.»

Μπήκαν στη σκηνή, και ο Ήλμον άπλωσε έναν χάρτη της πόλης επάνω στο τραπέζι, βάζοντας το κράνος του στη μία άκρη και ένα ξιφίδιο στην άλλη, ώστε να μη διπλώνεται το χαρτί από μόνο του.

«Στη Φίρθμας έχουν μείνει περίπου χίλιοι μαχητές στους δρόμους...»

«Αυτό ήταν, νομίζω, αναμενόμενο, Πρίγκιπά μου. Από τις φρουρές και τα λοιπά.»

Ο Ήλμον ένευσε. «Ναι. Και τώρα θα συγκεντρωθούν στο παλάτι, για να προστατέψουν το Βασιλιά τους. Δεν πιστεύω, όμως, ότι αυτή θα είναι η μόνη του άμυνα...»

Η κουρτίνα παραμερίστηκε, και η Θάρνιν μπήκε. Η φαρέτρα της ήταν άδεια, και η Πριγκίπισσα την έβγαλε, για να την αφήσει σε μια λυόμενη καρέκλα, όπου κρέμασε και το τόξο της.

«Ποια άλλη άμυνα μπορεί να έχει;» ρώτησε ο Άσθαν.

«Τους Δεπιδοφόρους Γέρακες.»

«Πρίγκιπά μου, η δική μου γνώμη είναι πως μια προσωπική φρουρά δεν μπορεί να τον σώσει από όλο μας το στράτευμα.»

«Πιθανώς. Αλλά οι δολοφόνοι θα χτυπήσουν το κεφάλι του στρατού μας –δηλαδή, εμάς. Κι επιπλέον, δεν ξέρω ακριβώς πόσους έχει στη διάθεσή του.»

«Εγώ είδα δύο.»

«Μπορεί, όμως, να είναι περισσότεροι,» είπε η Θάρνιν, βγάζοντας το κράνος της και πλησιάζοντας το τραπέζι. «Η Επανάσταση δεν έχει κανέναν πληροφοριοδότη μέσα στο παλάτι.»

«Ούτε κι εσείς, Υψηλοτάτη;» τη ρώτησε ο Άσθαν, πιστεύοντας πως, ως Πριγκίπισσα ετούτης της χώρας, ίσως να της είχαν απομείνει κάποιες διασυνδέσεις.

«Όχι. Ο Σάρναλ είναι πολύ προσεκτικός σ'αυτά τα πράγματα, Στρατηγέ. Σκότωσε όλους όσους ήταν πιστοί στην οικογένειά μου. Ελάχιστοι γλίτωσαν, και κανένας δε βρίσκεται κοντά του.»

«Μάλιστα,» είπε ο Άσθαν· και ρώτησε: «Πόσο καλά γνωρίζετε το παλάτι;»

«Εννοείτε αν ξέρω κάποια μυστική είσοδο; Κάποια πίσω πόρτα;»

Εκείνος ένευσε.

«Ξέρω,» απάντησε η Θάρνιν. «Υπήρχε μια σήραγγα κάτω από το λόφο του παλατιού, η οποία έβγαζε έξω από την πόλη, προς τα νότια. Όμως ο Σάρναλ τη σφράγισε, όταν πήρε την εξουσία.»

«Είναι βέβαιο;»

«Ναι· το έχω ελέγξει.»

«Και δεν υπάρχει άλλο πέρασμα;»

«Δε γνωρίζω τίποτα για κανένα άλλο,» είπε η Θάρνιν.

«Με παραξενεύει τούτο,» παραδέχτηκε ο Άσθαν. «Λογικά, ο Τύραννος θα έχει κάποιο δρόμο διαφυγής, σε περίπτωση που τα πράγματα πάνε άσχημα για εκείνον...»

«Όχι απαραίτητα,» διαφώνησε ο Ήλμον. «Ο Σάρναλ ήταν πολύ βέβαιος για τον εαυτό του και για τους κατασκόπους του. Πίστευε ότι είχε τσακίσει όλα τα στοιχεία που μπορούσαν να τον υπονομεύσουν... αλλά, προφανώς, έκανε λάθος.»

Ο Άσθαν σταύρωσε τα χέρια στο στέρνο, σκεπτικός, καθώς ατένιζε τον χάρτη πάνω στο τραπέζι.

Ο Υποστράτηγος Λύβνιρ μπήκε στη σκηνή, και υποκλίθηκε μπροστά στον Πρίγκιπα. «Ο στρατώνας είναι δικός μας,» ανέφερε.

«Απώλειες;» ρώτησε ο Ήλμον.

«Λίγες, Υψηλότητα. Ακριβή αριθμό δεν έχω ακόμα.»

«Πήρατε αιχμαλώτους;»

«Ναι.»

«Κλειδώστε τους καλά.»

«Ασφαλώς, Πρίγκιπά μου.»

«Πότε θα αρχίσουμε την επίθεση στο παλάτι;» ρώτησε ο Άσθαν τον Ήλμον.

«Το συντομότερο δυνατό. Όσο λιγότερο χρόνο δώσουμε στον Σάρναλ, τόσο το καλύτερο· δε θα προλάβει να εκπονήσει σχέδιο δράσης εναντίον μας.»

«Συμφωνώ, Πρίγκιπά μου.» Και προς τον Λύβνιρ: «Ετοιμαστείτε, λοιπόν, και περιμένετε διαταγή.»

Εκείνος ένευσε, και βγήκε από το στρατηγείο.

«Θα δώσουμε ευκαιρία παράδοσης στον Σάρναλ, προτού του επιτεθούμε;» ρώτησε ο Άσθαν.

«Δε νομίζω ότι θα τη δεχτεί,» είπε ο Ήλμον.

«Γιατί όχι; Είναι δυνατόν να πιστεύει ότι θα νικήσει;»

«Η λογική λέει πως όχι,» είπε η Θάρνιν. «Ωστόσο, κι εγώ δε νομίζω ότι θα δεχτεί να παραδοθεί, Στρατηγέ.»

«Πώς θα επιτεθούμε, επομένως;» ρώτησε ο Άσθαν. Δε συμφωνούσε και τόσο με τη λογική του Μαύρου Πρίγκιπα και της μελλοντικής Βασίλισσας του Ένρεβηλ, αλλά υπέθετε πως ήξεραν τον Σάρναλ καλύτερα από εκείνον...

«Η πύλη του λόφου είναι εδώ,» είπε η Θάρνιν, δείχνοντας πάνω στο χάρτη, «όμως αυτό δεν είναι το μόνο σημείο από το οποίο μπορούμε να αρχίσουμε την επίθεση. Αν ρίξουμε το τείχος που περιβάλλει το λόφο –πράγμα το οποίο δε θα είναι ιδιαίτερα δύσκολο–, μπορούμε να στείλουμε στρατό και από τη νοτιοανατολική μεριά, καθώς επίσης και από τη βόρεια.»

«Υπάρχουν μονοπάτια εκεί, ή θα χρειαστεί οι στρατιώτες μας να σκαφαλώσουν;»

«Θα χρειαστεί να σκαφαλώσουν, Στρατηγέ. Όμως αυτά τα δύο σημεία δεν είναι τόσο απότομα όσο τα υπόλοιπα· με τη βοήθεια σκοινιού, οι μαχητές μας εύκολα θα ανεβούν. Σε οποιοδήποτε άλλο μέρος, βέβαια, θα ήταν ασύμφορο να επιχειρήσουμε άνοδο· θα είχαμε περισσότερες απώλειες από πτώσεις, παρά από τους εχθρούς.»

«Μάλιστα...» είπε ο Άσθαν. «Οπότε, θα επιτεθούμε από εδώ, από εδώ, κι από εδώ.» Έδειξε τα τρία σημεία που είχε δείξει και η Πρίγκιπισσα. «Δύο χιλιάδες μαχητές σε κάθε μεριά, χωρίς να υπολογίζω τις απώλειες από τη μάχη στο στρατώνα.» Τότε, θυμήθηκε ξαφνικά τον Αρχιστράτηγο και είπε στον Ήλμον: «Ίσως ο Φάζναλ να ξέρει.»

«Τι πράγμα;»

«Αν υπάρχει κρυφό πέρασμα που να οδηγεί στο παλάτι.»

Ο Μαύρος Πρίγκιπας ένευσε. «Σωστά. Πώς δεν το σκεφτήκαμε πρωτύτερα;»

Βγήκαν από τη σκηνή-στρατηγείο, και ο Ήλμον φώναξε σ'έναν στρατιώτη να πλησιάσει. Εκείνος υπάκουσε, υποκλινόμενος.

«Πήγαινε μας εκεί όπου κρατείται ο Αρχιστράτηγος Φάζναλ,» πρόσταξε ο Πρίγκιπας.

«Μάλιστα, Άρχοντα μου,» αποκρίθηκε ο πολεμιστής, και ξεκίνησε να βαδίζει.

Ο Ήλμον, ο Άσθαν, και η Θάρνιν τον ακολούθησαν, και έφτασαν σε μια μικρή σκηνή, φρουρούμενη από δύο άντρες. Ο στρατιώτης σήκωσε την κουρτίνα και τους άφησε να περάσουν. Ο Φάζναλ ήταν καθισμένος στο έδαφος, με τα χέρια δεμένα επάνω σ'έναν ξύλινο στύλο ο οποίος κρατούσε όρθια τη σκηνή. Το βλέμμα του υψώθηκε και τους ατένισε με παγερή αδιαφορία, σαν να επιθυμούσε να δείξει ότι δεν μπορούσαν να τον λυγίσουν, ό,τι κι αν έκαναν.

Συνηθισμένη τακτική αιχμάλωτων βασανιστών και τρομοκρατών, σκέφτηκε ο Ήλμον. Νομίζουν τους άλλους πιο αδύναμους από εκείνους· νομίζουν ότι εξαιτίας αυτού καταφέρνουν να υπερνικούν την αντίστασή τους. Και νομίζουν πως, αν κάποιος είναι ατσάλι, αν οι ίδιοι είναι ατσάλι, τότε δε λυγίζουν. Όμως τα πάντα λυγίζουν στη φωτιά...

«Έχουμε μερικές ερωτήσεις για σένα,» είπε ο Μαύρος Πρίγκιπας, ζυγώνοντας τον Φάζναλ αργά, όπως κανείς θα ζύγωνε ένα δεμένο αγριόσκυλο. «Ή, μάλλον, μία ερώτηση· για την ώρα, τουλάχιστον.»

Ο Αρχιστράτηγος δε μίλησε.

Ο Ήλμον σταύρωσε τα χέρια του πίσω απ'την πλάτη, κάνοντας κύκλο γύρω απ'τον αιχμάλωτο. «Γνωρίζουμε πως ο Βασιληάς Σάρναλ έχει κλείσει το παλιό πέρασμα που περνούσε κάτω από το λόφο και έβγαζε νότια της Φίρθμας. Θέλουμε να μάθουμε αν έχει κάποιον άλλο τρόπο διαφυγής τώρα.»

Ο Φάζναλ δε μίλησε.

Ο Ήλμον κοντοκάθισε, βρισκόμενος πίσω του. «Μην κάνεις το λάθος, Αρχιστράτηγε, να νομίζεις ότι είμαστε καλοσυνάτοι άνθρωποι. Ειδικά όταν θέλουμε να μάθουμε κάτι γρήγορα...

»Λοιπόν. Πες μας τι γνωρίζεις. Από πού σκοπεύει ο Βασιληάς σου να διαφύγει, όταν δει τα σκούρα;»

«Δεν ξέρω.»

«Έχεις τη δυνατότητα της ομιλίας, ώστε! Αλλά έχεις, επίσης, και τη δυνατότητα του... *ψεύδεσθαι*, σωστά;»

Ο Φάζναλ δεν αποκρίθηκε.

«Μη με καθυστερείς. Απεχθάνομαι τους βραδύγλωσσους ανθρώπους.»

«Πήγαινε στο Στόμα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, Μαύρε Πρίγκιπα!» μούγκρισε ο Φάζναλ. «Σου είπα ό,τι—»

Η Θάρνιν τον κλότσησε καταπρόσωπο. Αίμα πετάχτηκε από το στόμα του, καθώς το πρόσωπό του γύρισε απ'την άλλη, και ο Αρχιστράτηγος έφτυσε ένα δόντι.

«Μπορούμε να καθόμαστε εδώ και να σε κλοτσάμε όλη μέρα,» τον πληροφόρησε, ανάλαφρα, ο Ήλμον. «Όσο γρηγορότερα μιλήσεις, τόσο περισσότερες κλοτσιές θα γλιτώσεις.»

«Δε θα μάθεις τίποτα από μένα, γέννημα πουτάν–!» Η Θάρνιν τον κλότσησε στα πλευρά. «Αααργκ!...»

«Και μπορούμε να κάνουμε κι άλλα πράγματα, εκτός από το να σε κλοτσάμε,» είπε ο Ήλμον. «Θα ανακαλύψεις ότι είμαστε πολύ, πολύ εφευρετικοί, Αρχιστράτηγε...»

Ο Φάζναλ ακούμπησε το κεφάλι του πάνω στον ξύλινο στύλο, ξέπνοος. «Δεν μπορώ να σου πω κάτι που δεν ξέρω...»

Η Θάρνιν τον κλότσησε στην κοιλιά, κάνοντάς τον να διπλωθεί, φτύνοντας χολή.

Ο Άσθαν αισθανόταν αηδιασμένος από την όλη διαδικασία. Ποτέ δε συμπαθούσε τα βασανιστήρια, και τώρα σκεφτόταν να ζητήσει από τον Πρίγκιπά του άδεια να βγει από τη σκηνή· όμως δίσταζε. Γιατί, άραγε; Κι ο ίδιος δεν μπορούσε εύκολα ν'απαντήσει σε τούτο, αλλά πρέπει να ήταν κάτι ανάμεσα στο ότι δεν ήθελε να διακόψει την ανάκριση, και στο ότι δεν ήθελε να φανεί αδύναμος μπροστά στον Φάζναλ... *Τι με νοιάζει, όμως, η γνώμη αυτού του μπάσταρδου; Αλήθεια, τι με νοιάζει;*

Ο Μαύρος Πρίγκιπας άρπαξε τον Αρχιστράτηγο του Τυράννου από τα μαλλιά και τράβηξε το κεφάλι του πίσω. «Πες μας το δρόμο διαφυγής του Άρχοντά σου!» γρύλισε μες στ'αφτί του.

«...Δεν – τον – ξέρω!»

Η Θάρνιν τον ξανακλότσησε στην κοιλιά, και όλο του το σώμα συσπάστηκε, καθώς δεν μπορούσε να διπλωθεί, έτσι όπως τον τραβούσε ο Ήλμον όπισθεν.

«Μίλα, μπάσταρδε! Ποιος είναι ο δρόμος διαφυγής του;»

Πρόσεχε, Πρίγκιπά μου, σκέφτηκε ο Άσθαν, θα του ξεριζώσεις το λαιμό. Κι επιπλέον, ίσως όντως να μην ξέρει· το αναλογίστηκες τούτο;

«Δεν ξέρω!...» έκρωξε ο Φάζναλ, όταν κατάφερε να αρθρώσει κατανοητό λόγο.

Η Θάρνιν τον κλότσησε στα πλευρά, γιατί δεν μπορούσε να τον χτυπήσει ξανά στην κοιλιά· ο άντρας είχε διπλώσει τα πόδια του μπροστά του.

«Έχω ένα μυστικό να σου πω...» μούγκρισε ο Φάζναλ, ξεροβήχοντας. «Αλλά σκύψε να σ'το ψιθυρίσω.»

«Κι απο δώ πού είμαι, μια χαρά σε ακούω,» αποκρίθηκε ο Ήλμον.

«Αφού θέλεις...» Ο Φάζναλ έβηξε. «Όταν ήταν μικρή, ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ γαμούσε τη μάνα σου.»

Ο Ήλμον άφησε το κεφάλι του Αρχιστράτηγου, σπρώχνοντάς το μπροστά, και η Θάρνιν τον κλότσησε, κάνοντάς το πρόσωπό του να στραφεί πάλι στο πλάι. Η όψη του είχε γεμίσει αίμα, και η μύτη του φαινόταν σπασμένη. Εκείνος, όμως, γελούσε, σα μανιακός.

«Πρίγκιπά μου, να σας πω;» ζήτησε ο Άσθαν.

Ο Ήλμον τον ζύγωσε. «Τι;»

«Ίσως να μην ξέρει,» ψιθύρισε ο Στρατηγός.

«Ίσως, όμως, και να ξέρει.»

«Χάνουμε πολύτιμο χρόνο, ούτως ή άλλως.»

«Αν δε σ'αρέσει το θέαμα, Στρατηγέ, είσαι ελεύθερος να περάσεις έξω.»

«Δεν είναι αυτό, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Άσθαν, αν και ήταν αυτό – εν μέρει, τουλάχιστον. «Πιστεύω, πραγματικά, ότι χάνουμε χρόνο μ'ετούτον εδώ.»

Ο Ήλμον ξεφύσησε, κουνώντας το κεφάλι. Και στράφηκε πάλι στον Φάζναλ, που είχε πάψει να γελά. «Θα μιλήσεις τώρα;» του φώναξε.

«Ο Σάρναλ δεν έχει κανένα πέρασμα διαφυγής, ηλίθιε!» αντιγύρισε εκείνος. Η αναπνοή του έβγαине ακανόνιστα μέσα από τη σπασμένη του μύτη. «Δε σκόπευε να ηττηθεί. Και δε σκοπεύει.»

Τώρα, ο Ήλμον γέλασε. «Έχει ήδη ηττηθεί, Αρχιστράτηγε. Ο στρατός του μέσα στη Φίρθμας έχει διαλυθεί, και εγώ ελέγχω όλες τις εξόδους της πόλης. Ο Βασιληάς σου είναι κυκλωμένος, και, σύντομα, θα τον ξετρυπώσω απ'το παλάτι του, ζωντανό ή νεκρό.»

Ο Φάζναλ δε μίλησε. Το βλέμμα του κατέβηκε στο έδαφος.

«Πάμε,» είπε ο Μαύρος Πρίγκιπας· «δεν έχουμε τίποτ'άλλο να μάθουμε απ'αυτόν.» Βγήκε απ'τη σκηνή, και ο Άσθαν κι η Θάρνιν τον ακολουθήσαν.

Όταν ήταν μόνος, ο Φάζναλ γέλασε ξερά.

Κεφάλαιο 21

Στη Βασιλική Περιφέρεια: Αίμα, Φωτιά, και Σκιές

Ο Άλαντμιν ξύπνησε νωρίς, ενοχλημένος από κάποιον θόρυβο. Αφουγκράστηκε και συμπέρανε ότι ο θόρυβος που τον είχε ανησυχήσει πρέπει να ήταν κάποιοι στρατιώτες που περνούσαν έξω από την οικία του, φωνασκώντας. Με την άκρια των ματιών του, είδε ότι πρωινό φως γλιστρούσε ανάμεσα απ'τα παραθυρόφυλλα του υπνοδωματίου του. Στράφηκε απ'την άλλη, για να κοιτάξει τη Νίθρα, η οποία του είχε γυρισμένη την πλάτη και ήταν τυλιγμένη σε μια κουβέρτα.

«Κοιμάσαι;» τη ρώτησε, σιγανά. Εκείνη δεν απάντησε, άρα, μάλλον, κοιμόταν.

Ο Άλαντμιν σηκώθηκε και ντύθηκε. Έριξε την κάπα του στους ώμους και βγήκε απ'το υπνοδωμάτιο, πηγαίνοντας στη σκάλα που οδηγούσε στην βεράντα της οικίας του, η οποία βρισκόταν επί της οροφής του όλου οικοδομήματος. Ήθελε να ρίξει μια ματιά στην Έρλεν και αυτός ήταν, για την ώρα, ο καλύτερος τρόπος.

Όταν έφτασε επάνω, διαπίστωσε πως δεν ήταν ο μόνος που είχε τούτη την ιδέα.

«Καλημέρα, Αρχικατάσκοπε,» είπε η Χρυσοδάκτυλη, χωρίς να στραφεί στο μέρος του. Στεκόταν στην άκρη της βεράντας, με τα χέρια ακουμπισμένα στην κουπαστή και κοιτάζοντας βόρεια, προς τη Βασιλική Περιφέρεια.

«Καλημέρα,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν, πλησιάζοντας, για να σταθεί πλάι της. Έστρεψε το βλέμμα του στην Ανατολή, ψάχνοντας για τον ήλιο, αλλά μη βρίσκοντάς τον. *Τελικά, ίσως η Νίθρα νάχει δίκιο γι'αυτούς τους Αρχέτοπους...*

«Συμβαίνει τίποτα το ιδιαίτερο;» ρώτησε τη Χρυσοδάκτυλη.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Τίποτα που μπορώ να δω. Τα πράγματα τα φαίνονται ήσυχα.»

Και τα πράγματα φαίνονταν όντως ήσυχα, έπρεπε να παραδεχτεί ο Άλαντμιν. Στην πόλη, δεν παρατηρούσε καμία οδομαχία, και στα τείχη της Βασιλικής Περιφέρειας, παρότι στρατιώτες βρίσκονταν συγκεντρωμένοι, καμία σύγκρουση δεν είχε ακόμα αρχίσει. Στο Ναό της Προστάτιδας Θεάς, επίσης, ησυχία επικρατούσε, αν και οι χρυσοντυμένοι φύλακες που γυάλιζαν στα μπαλκόνια, στα παράθυρα, και στον περίβολό του έμοιαζαν περισσότεροι απ'ό,τι συνήθως· οι ιέρειες, προφανώς, είχαν προετοιμαστεί για κάθε ενδεχόμενο. Στη θάλασσα, όμως, κάτι φαινόταν να ταραίζει τα νερά: Ένας στόλος πλησίαζε, ξεπροβάλλοντας από τον νότιο ορίζοντα, και στρατιώτες συναθροίζονταν στο λιμάνι της πόλης.

Ο Άλαντμιν έδειξε τα ερχόμενα καράβια στη Χρυσοδάκτυλη, και εκείνη ρώτησε: «Τι σημαίνει αυτό;»

«Ενισχύσεις.»

«Δικές μας;»

«Της Καλβάρθα.»

«Θα μας επιτεθούν, δηλαδή;»

«Θα αράξουν στο Βασιλικό Λιμάνι και θα ενισχύσουν τους υπερασπιστές εκεί, υποθέτω.»

«Άσχημο αυτό, ε; Μοιάζει μεγάλος στόλος... Δέκα, δεκαπέντε πλοία;»

«Κάπου εκεί.» Ο Άλαντμιν προσπάθησε να διακρίνει το σύμβολο στις σημαίες των ερχόμενων σκαφών· και, όταν αυτά έφτασαν αρκετά κοντά στην Έρλεν, τα κατάφερε: Έφεραν το οικόσημο του Άρχοντα Ρίζγκιλιν της Άζλεντεν: ένα ξίφος κι ένα λαγούτο, διασταυρωμένα, με ένα πορφυρό τριαντάφυλλο ανάμεσά τους.

Ο Φένταρ δεν κάθισε να αναρωτηθεί για πολύ γιατί φώναζαν το όνομα του Αρχικατασκόπου και εκείνος δεν απαντούσε. Σηκώθηκε από το κρεβάτι του, ντύθηκε βιαστικά, ζώστηκε το σπαθί του, και βγήκε απ'το υπνοδωμάτιο, πηγαίνοντας στην κεντρική αίθουσα της οικίας, όπου στεκόταν ο αντιπαθητικός Στρατάρχης Ρέλγκριν, εξοπλισμένος για μάχη, μαζί με δύο πολεμιστές του.

«Χαίρετε,» είπε ο Ωθράγκος.

«Πού είναι ο Άρχοντας Άλαντμιν;» ρώτησε ο Ρέλγκριν, απότομα.
«Νόμιζα ότι είχα έρθει στην οικία του.»

«Κατά πάσα πιθανότητα, κοιμάται, Στρατάρχη.»

«Και πού είναι η Αρχόντισσα Νίθρα; Ο Έπαρχος τη θέλει.»

«Κατά πάσα πιθανότητα, κοιμάται κι αυτή—»

«Όχι· μόλις ξύπνησα.»

Οι δύο άντρες στράφηκαν, για ν'αντικρίσουν την πορφυρομάλλα Ρουζβάνη να στέκεται στη μέση της πλατιάς σκάλας της οικίας, ντυμένη με μια μαύρη ρόμπα, πρόχειρα δεμένη επάνω της.

«Νίθρα,» είπε ο Ρέλγκριν. «Καλημέρα. Σε ανησύχησα; Με συγχωρείς.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» αποκρίθηκε εκείνη, κατεβαίνοντας. «Είμαι από τους ανθρώπους που πιστεύουν ότι πρέπει να ξεκινάνε τις δουλειές τους από νωρίς. Τι θέλει, λοιπόν, ο Έπαρχος από εμένα; Να ρίξω την Πύλη του Αετού;»

Ο Ρέλγκριν ένευσε. «Ακριβώς.»

«Θα είμαι εκεί σε λίγο,» είπε η Νίθρα.

«Θα ήθελες τίποτ'άλλο;» ρώτησε ο Ρέλγκριν, σαν εκείνη να του είχε ζητήσει κάτι και όχι το αντίστροφο.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Εκτός από φαγητό, ίσως. Εδώ δεν υπάρχει τίποτα· η οικία είχε λεηλατηθεί, προτού έρθουμε.»

«Λυπάμαι γι'αυτό. Θα φροντίσω να σας φέρουν κάτι αμέσως.»

«Σ'ευχαριστώ, Ρέλγκριν.»

Ο Στρατάρχης έκανε μια κοφτή υπόκλιση και αποχώρησε, μαζί με τους δύο πολεμιστές του.

«Αυτός ο τύπος με αηδιάζει,» δήλωσε ο Φένταρ, έχοντας τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του.

«Μην είσαι τόσο κακός,» αποκρίθηκε η Νίθρα, υπομειδιώντας. «Όλοι οι άνθρωποι είναι χρήσιμοι. Ακόμα κι αυτοί που σε αηδιάζουν.»

«...Ρουζβάνη,» μουρμούρισε ο Φένταρ, κάτω απ'την ανάσα του.

«Τι είπες;»

«Τίποτα.» Υπέθετε ότι η Νίθρα δεν είχε και υπερφυσική ακοή, εκτός από υπερφυσική όραση.

«Πού είναι ο Άλαντμιν;» άλλαξε θέμα εκείνη.

«Δεν είναι μαζί σου;»

«Όχι. Όταν ξύπνησα, είχε φύγει.»

«Και ο Στρατάρχης τον φώναζε, αλλά εκείνος δεν απαντούσε,» είπε ο Φένταρ. «Ίσως να έχει βγει.»

«Ναι, ίσως...» Η Νίθρα συνοφρυώθηκε, νιώθοντας ενοχλημένη που ο Άλαντιμν είχε εξαφανιστεί έτσι, χωρίς να της πει τίποτα απολύτως· χωρίς ούτε καν να αφήσει ένα σημείωμα. Σίγουρα, αν έψαχνε εδώ μέσα, θα μπορούσε να βρει ένα κομμάτι χαρτί και μια πένα!

Η σκάλα ακούστηκε να τρίζει πίσω της, και η Νίθρα στράφηκε, για να δει τον Άλαντιμν και τη Χρυσοδάκτυλη να κατεβαίνουν. Προς στιγμή, της πέρασε μια μάλλον τρελή σκέψη: ότι εκείνος και η Μιρλίμια βρίσκονταν κάπου κρυμμένοι και ερωτοτροπούσαν. Αλλά αυτό ήταν απλά ανόητο...

«Πού ήσουν;» ρώτησε τον Αρχικατάσκοπο.

«Στη βεράντα, επάνω. Και είδα ότι έχουμε παρέα.»

«Τι παρέα;»

«Ένας στόλος μόλις έφτασε, από την Άζλεντεν,» απάντησε ο Άλαντιμν. «Κάτι μου λέει ότι ο Έπαρχος Τάκμιν θα δυσκολευτεί να πάρει τη Βασιλική Περιφέρεια.»

«Ο Ρέλγκριν ήταν εδώ, πριν από λίγο, ζητώντας μου να πάω να ρίξω την Πύλη του Αετού.»

«Ακόμα και με την πύλη κάτω, τα πράγματα θα είναι δυσκολότερα,» γνωμοδότησε ο Άλαντιμν.

Και ο Φένταρ έγνεψε καταφατικά. «Φυσικά και θα είναι. Πόσοι μαχητές ήρθαν από την Άζλεντεν;»

«Καμία δεκαπενταριά πλοία,» είπε ο Άλαντιμν.

«Κάπου πέντε χιλιάδες, τότε.»

«Πέντε χιλιάδες δεν είναι τίποτα,» πετάχτηκε η Νίθρα. «Ο Έπαρχος Τάκμιν έχει πολύ περισσότερους στη διάθεσή του!»

«Ξεχνάς, όμως, ότι θα έχουν οχυρωθεί σαν σκαντζόχοιροι εκεί μέσα,» είπε ο Φένταρ. «Και δεν είναι μόνο αυτοί οι πέντε χιλιάδες που θα χρειαστεί ν'αντιμετωπίσουμε. Σύμφωνα μ'ό,τι υπολογίζω, οι αντίπαλοί μας θα φτάνουν τις εικοσιπέντε χιλιάδες, εκτός κι αν έχω κάνει κάποιο τρομερό σφάλμα, που δεν το νομίζω.»

«Και τι θες να πεις, δηλαδή; Ότι δε θα καταφέρουμε να πάρουμε τη Βασιλική Περιφέρεια;»

«Θέλω να πω ότι θα είναι δύσκολο,» εξήγησε ο Φένταρ. «Κανείς δεν μπορεί να προβλέψει επακριβώς την έκβαση μιας μάχης.»

«Πηγαίνω να ετοιμαστώ,» είπε η Νίθρα, και άρχισε ν'ανεβαίνει τη σκάλα.

«Θα σε περιμένουμε εδώ,» της είπε ο Άλαντμιν.

«Μην εξαφανιστείς πάλι,» τόνισε εκείνη, λοξοκοιτάζοντάς τον, καθώς χανόταν από τα μάτια του.

«Γιατί σηκώθηκες τόσο νωρίς, Χρυσοδάκτυλη;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Είδα έναν εφιάλτη,» αποκρίθηκε εκείνη· και κατευθύνθηκε προς το δωμάτιό της, λέγοντας: «Επιστρέφω αμέσως.»

Ο Φένταρ πήγε στο δικό του δωμάτιο, για να φορέσει την αρματοσιά του· έτσι, ο Άλαντμιν έμεινε μόνος στην κεντρική αίθουσα, περιμένοντάς τους να γυρίσουν.

Η εξώπορτα χτύπησε, και μια γυναικεία φωνή είπε, δυνατά: «Το φαγητό σας.»

Πότε ζητήσαμε φαγητό; απόρησε ο Άλαντμιν. «Πέρασε.»

Μια πολεμίστρια μπήκε, μεταφέροντας έναν σάκο, τον οποίο άφησε στο τραπέζι του δωματίου.

«Από τον Έπαρχο;» ρώτησε ο Άλαντμιν.

«Από τον Στρατάρχη Ρέλγκριν.»

Αχά... «Πες στον Στρατάρχη ότι τον ευχαριστούμε.»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η πολεμίστρια, και έφυγε.

Από τον Στρατάρχη Ρέλγκριν, λοιπόν... Ο Άλαντμιν άνοιξε το σάκο και άρχισε ν'απλώνει τα περιεχόμενά του στο τραπέζι: ζεστό ψημένο ψωμί, τυρί, ένα μπουκάλι κρασί, μια φιάλη νερό, ποτήρια, χειμερινά φρούτα, βούτυρο, και μαχαίρια.

Η Χρυσοδάκτυλη επέστρεψε πρώτη, βαστώντας το κράνος της παραμάσκαλα. «Τι έχουμε εδώ;»

«Μια ευγενική χειρονομία του Στρατάρχη Ρέλγκριν,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν. «Αυτοσερβιρίσου.» Εκείνος είχε ήδη καθίσει και άλειψε μια φέτα ψωμί με βούτυρο.

Η Χρυσοδάκτυλη άφησε το κράνος της στο τραπέζι, και πήρε θέση αντίκρυ του.

Η Νίθρα κατέβηκε τη σκάλα και τους βρήκε να τρώνε. «Αρχίσατε χωρίς εμένα;»

«Σκεφτήκαμε να εκμεταλλευτούμε λίγο τη γενναιόδωρη προσφορά του θαυμαστή σου,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν.

«Ζηλεύει τρελά,» είπε η Νίθρα στη Χρυσοδάκτυλη, μορφάζοντας κωμικά.

Η Μιρλίμια ήπιε μια γουλιά από το νερωμένο κρασί της, χωρίς να μιλήσει.

Η Νίθρα φίλησε το μάγουλο του Άλαντμιν και κάθισε. «Πού είναι ο Φένταρ;» ρώτησε.

«Ακονίζει το σπαθί του, υποθέτω. Φάε και γί'αυτόν όσο λείπει. Υπάρχει αρκετό για όλους, κι ακόμα περισσότερο.»

Η Νίθρα καθάρισε ένα μήλο.

«Εσύ του είπες να φέρει φαγητό;» τη ρώτησε ο Άλαντμιν.

«Ναι. Και πάψε να ζηλεύεις. Τι—»

«Δε ζηλεύω.»

«Ζηλεύεις.»

«Δε ζηλεύω.»

«Ζηλεύεις!»

Ο Φένταρ πλησίασε, ντυμένος με την αρματωσιά του. «Λυπάμαι που σας διακόπτω...» είπε, και κάθισε.

«Δε ζηλεύω,» πληροφόρησε ο Άλαντμιν τη Νίθρα, και συνέχισε το φαγητό του.

Εκείνη αναποδογύρισε τα μάτια, αμίλητη.

«Δε βιάζεται ο Έπαρχος;» ρώτησε ο Φένταρ, δαγκώνοντας ένα κομμάτι τυρί.

«Μας χρειάζεται,» είπε η Νίθρα. «Επομένως, έχουμε το προνόμιο να τον κάνουμε να περιμένει.»

«Εσείς οι Ρουζβάνοι είστε το κάτι άλλο...» σχολίασε ο Φένταρ, γεμίζοντας ένα ποτήρι με κρασί.

«Μη γίνεσαι ρατσιστής...»

«Είμαι όλο κακία, σήμερα,» παραδέχτηκε ο Ωθράγκος.

«Άργησες,» παρατήρησε ο Τάκμιν. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;»

«Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Είμαι έτοιμη να ρίξω την πύλη.» Εκείνη, ο Άλαντμιν, ο Φένταρ, η Χρυσοδάκτυλη, και ο Έπαρχος στέκονταν σ'έναν από τους κεντρικούς δρόμους της Έρλεν, ατενίζοντας, στο πέρας του, την Πύλη του Αετού, την κεντρική είσοδο της Βασιλικής Περιφέρειας.

«Τα πλοία από την Άζλεντεν τα είδατε, υποθέτω...» είπε ο Άλαντιν.

Ο Τάκμιν ένευσε. «Θα τους δώσουμε την ευκαιρία να παραδοθούν, όταν έχουμε εισβάλει. Όπως και σε όλους τους υπόλοιπους, άλλωστε. Σκοπός μου είναι να πάρω το θρόνο, όχι να κάνω εχθρούς μέσα στο Νούφρεκ.»

«Φοβάμαι πως αυτό δύσκολα θα το αποφύγεις,» τον πληροφόρησε ο Άλαντιν.

«Ίσως,» αποκρίθηκε ο Τάκμιν. «Αλλά θέλω να κάνω όσο το δυνατόν λιγότερους.

»Τώρα, όμως, στη δουλειά μας...» Κοίταξε τη Νίθρα.

Εκείνη έστρεψε το βλέμμα της στην Πύλη του Αετού και στους υπερασπιστές οι οποίοι στέκονταν στις επάλξεις, πάνω και γύρω από αυτήν. Πήρε μια βαθιά ανάσα και, επικαλούμενη το Κοσμικό Κέλευσμα, πρόσταξε μεγαλόφωνα: «Γίνε σκόνη!»

Η υλική σύσταση της πύλης διαταράχτηκε· το σίδερο διαλύθηκε, μετατρέπόμενο σε μυριάδες μικροσκοπικά, αιωρούμενα θραύσματα και σηκώνοντας θολούρα.

«ΕΦΟΔΟΣ!» φώναξε ο Τάκμιν στους μαχητές του, καθώς η Νίθρα αισθανόταν την αντεπίθεση του Κοσμικού Κελεύσματος –μια φλογερή μάστιγα στο νου και στο σώμα της– να τη ζαλίζει και να την κάνει να παραπατήσει.

Ο Άλαντιν τύλιξε το χέρι του γύρω απ'τους ώμους της, ενώ γύρω τους αντηχούσαν οι πολεμικές κραυγές των μισθοφόρων του Έπαρχου της Σάλγκρινεβ, που επιτίθονταν στην πύλη.

«Έχει δυσκολέψει,» μουρμούρισε η Νίθρα, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα. «Έχει δυσκολέψει, Άλαντιν...» Βλεφάρισε και παραμέρισε τα μαλλιά απ'το μέτωπό της, προσπαθώντας να διώξει τα παράπλευρα αποτελέσματα του Κοσμικού Κελεύσματος. Αισθάνθηκε τα γόνατά της ν'αποκτούν ξανά δύναμη, και πάτησε γερά στα πόδια της.

Οι στρατιώτες του Τάκμιν και οι υπερασπιστές της Βασιλικής Περιφέρειας συγκρούονταν τώρα μέσα στη θολούρα που είχε σηκωθεί· όμως αυτό δεν ήταν το μόνο σημείο όπου είχαν αρχίσει αιματοχυσίες: Οι πολιορκητές είχαν ρίξει σκαλωσιές στα εσωτερικά τείχη της Έρλεν και προσπαθούσαν ν'ανεβούν στις επάλξεις, με τις ασπίδες

τους υψωμένες και με την κάλυψη τοξοτών που στέκονταν σε στέγες, ενώ οι πολιορκούμενοι τούς απωθούσουν με μακριά δόρατα.

Ο Φένταρ έβλεπε τους εχθρούς πολύ πιο συγκροτημένους από την προηγούμενη φορά. Τότε, είχαν σαστίσει από τη διάλυση των πυλών της πρωτεύουσάς τους· τώρα, όμως, ήξεραν τι να περιμένουν και είχαν προετοιμαστεί ανάλογα, ψυχολογικά και στρατηγικά.

Ο Ρέλγκριν ζύγωσε, έφιππος.

«Αποκλείεται να μπούμε,» του είπε ο Φένταρ.

Ο Στρατάρχης έστρεψε το κρανοφόρο του κεφάλι, για να τον κοιτάξει.

«Η θολούρα, κατ'αρχήν, δε μετρά υπέρ μας,» εξήγησε ο Φένταρ. «Επίσης, και πιο σημαντικό, δεν έχουν χάσει το ηθικό τους, όπως πριν.»

«Έχεις κάτι να προτείνεις, Ωθράγκος;»

«Ναι. Πρόσταξε υποχώρηση του πεζικού—»

«Προσπαθείς να μας δολιοφθείρεις;» μούγκρισε ο Ρέλγκριν.

«—και κάνε έφοδο με το ιππικό. Μόλις έχουμε διαλύσει την πρώτη αντίσταση στην πύλη και έχουμε περάσει στο εσωτερικό των τειχών, τα πράγματα θα καλυτερέψουν για μας.»

Ο Ρέλγκριν φάνηκε σκεπτικός.

«Νομίζω ότι ο Ωθράγκος μιλάει λογικά,» είπε ο Τάκμιν. «Δε συμφωνείς;»

«Φένταρ, αν θέλετε, Άρχοντά μου...»

«Όπως επιθυμείς, Φένταρ.

»Στρατάρχη, τι λες;»

«Πρέπει να συμφωνήσω με τον Ωθράγκος, Άρχοντά μου,» είπε ο Ρέλγκριν. Και ρώτησε τον Φένταρ: «Έχουν ποτέ στρατιωτικός διοικητής;»

«Έχω αγωνιστεί στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ,» απάντησε εκείνος, σαν αυτό να τα εξηγούσε όλα.

«Εντάξει,» είπε ο Τάκμιν. «Ας γίνει έτσι. Ανακάλεσε το πεζικό και συγκέντρωσε το ιππικό για έφοδο, Στρατάρχη.»

Ο Ρέλγκριν έμπηξε τα τακούνια των μπωτών του στα πλευρά του αλόγου του, κι απομακρύνθηκε.

Μόλις δόθηκε η διαταγή, το πεζικό υποχώρησε γρήγορα, κατεβαίνοντας από τις σκαλωσιές στα τείχη και εγκαταλείποντας τον αγώνα

στην κατεστραμμένη Πύλη του Αετού, όπου τώρα η θολούρα είχε αρχίσει κάπως να καθαρίζει.

«Χτυπήστε τους, συγχρόνως, με καταπέλτες, Άρχοντά μου,» πρότεινε ο Φένταρ. «Στις επάλξεις. Αλλά αποφύγετε την πύλη, φυσικά.»

Ο Τάκμιν κοίταξε τον Ωθράγκος από την κορυφή ως τα νύχια. *Αυτός ο άνθρωπος είναι καλός!* σκέφτηκε. *Και δεν το είχα καταλάβει τόσο καιρό...* Νόμιζε ότι ο Φένταρ ήταν απλά ένας σωματοφύλακας της Νίθρα και τίποτα περισσότερο.

Έδωσε διαταγή στους χειριστές των βαλλιστικών του μηχανών, και οι επάλξεις της Βασιλικής Περιφέρειας άρχισαν να πλήττονται από πέτρες και μεγάλα βέλη, ενώ ανταπέδιδαν όσο μπορούσαν.

Ο Ρέλγκριν είχε πλέον συγκεντρώσει το ιππικό του και πρόσταξε έφοδο κατά της πύλης. Το πλακόστρωτο του δρόμου τραντάχτηκε από τις πεταλωμένες οπλές των πάνοπλων πολεμικών αλόγων. Οι ιππείς στις ράχες τους είχαν υψώσει ασπίδες και σκύψει, βαστώντας μακριές λόγχες για την πρώτη σύγκρουση.

Οι μαχητές που στέκονταν στο άνοιγμα της Πύλης του Αετού δεν μπόρεσαν να αναχαιτίσουν την έφοδο. Τα όπλα τους έσπασαν, οι ασπίδες τους τσακίστηκαν, οι αρματωσιές τους τρυπήθηκαν· η σάρκα τους σχίστηκε, τα κρανία τους έσπασαν, τα κόκαλα τους ποδοπατήθηκαν. Αίμα, σωματικά υγρά, και μεταλλικά κομμάτια γέμισαν το πλακόστρωτο. Οι υπερασπιστές ηττήθηκαν κατά κράτος.

«Τώρα είναι η ώρα για το πεζικό,» είπε ο Φένταρ. «Και σταματήστε τους καταπέλτες.»

Ο Ρέλγκριν έμοιαζε ενοχλημένος, που ο Ωθράγκος τού έκλεβε τη δόξα, αλλά δεν μπορούσε να διαφωνήσει μαζί του, καθότι ήταν λογικές οι προτάσεις του. Ξεθηκαρώνοντας το σπαθί του, φώναξε «Επίθεση!» στους πεζούς. «Επίθεση!» Και κάλπασε πρώτος.

Οι μαχητές του τον ακολούθησαν, ξεπροβάλλοντας από κάθετους δρόμους, ενώ οι καταπέλτες έπαυαν να βάλουν, ο ένας κατόπιν του άλλου.

Η Νίθρα παρακολουθούσε αμίλητη. Τα χέρια της έσφιγγαν το ένα το άλλο, με αγωνία. Και αναρωτιόταν αν ο Αρχιστράτηγος Σάνλον ήταν κάπου εκεί μέσα, πίσω από τα τείχη, ή αν είχε εγκαταλείψει την πρωτεύουσα από το λιμάνι, όπως και τόσοι άλλοι.

«Να πλησιάσουμε;» πρότεινε, όταν είδε πως οι υπερασπιστές είχαν διωχτεί από τις επάλξεις και οι συγκρούσεις μετά την πύλη είχαν πάψει.

Ο Τάκμιν έκανε νόημα σ'έναν ιπποκόμο να του φέρει το άλογό του. Όταν το ζώο ήρθε, το χάιδεψε στη χαίτη και το καβάλησε. Φόρεσε το κράνος του και είπε: «Εγώ, πάντως, θα πλησιάσω.»

«Φέρτε άλογα και για μας,» είπε η Νίθρα στον ιπποκόμο του Έπαρχου.

Εκείνος κοίταξε τον Άρχοντα του, ερωτηματικά. Ο Τάκμιν κατένευσε.

«Φόρα κράνος, όμως,» τόνισε ο Φένταρ στη Νίθρα.

Εκείνη αναστέναξε. «Δε χρειάζομαι κράνος!»

«Ξέρεις πόσους ανθρώπους έχω ακούσει να το λένε αυτό;»

«Πόσους;»

«Πιο πολλούς απ'ό,τι μπορώ να θυμάμαι· και οι περισσότεροι είναι νεκροί,» είπε ο Φένταρ, παίρνοντας ένα κράνος από έναν στρατιώτη και φορώντας το στο κεφάλι της.

«Εντάξει!» διαμαρτυρήθηκε η Νίθρα, σπρώχνοντάς τον. «Μπορώ να το βάλω και μόνη μου!» Έπιασε το λουρί, δένοντάς το κάτω απ'το σαγόνι της. Ύστερα, καβάλησε το άλογο που της είχαν φέρει.

Όταν όλοι τους ήταν έφιπποι, τρόχασαν προς την Πύλη του Αετού, συνοδευόμενοι από δυο ντουζίνες ιππείς. Πέρασαν πάνω από αιμόφυρτα πτώματα στρατιωτών και βρέθηκαν στο εσωτερικό της Βασιλικής Περιφέρειας. Ο δρόμος που ανοιγόταν εμπρός τους ήταν μεγάλος και οδηγούσε στο παλάτι· επίσης, ήταν γεμάτος με μαχητές του Τάκμιν, ορισμένοι από τους οποίους είχαν αιχμαλωτίσει υπερασπιστές και τους αφόπλιζαν, βάζοντάς τους σε αδειασμένα χτίρια, δεξιά κι αριστερά.

Ο Ρέλγκριν ζύγωσε. «Η Βασιλική Περιφέρεια είναι δική μας, Άρχοντά μου,» ανέφερε στον Έπαρχο, ο οποίος γέλασε και είπε:

«Τελικά, δεν ήταν και τόσο δύσκολο! Σ'ευχαριστούμε για τις συμβουλές σου, Φένταρ των Ωθράγκος.»

Εκείνος έκλινε το κεφάλι.

Ο Ρέλγκριν έβγαλε το κράνος του και συνέχισε την αναφορά του: «Ο στρατώνας» –έδειξε, με τον αντίχειρά του, στα δυτικά– «είναι

δικός μας, επίσης. Στο λιμάνι γίνονται ακόμα κάποιες συμπλοκές, καθώς ορισμένοι προσπαθούν να φύγουν με πλοία—»

«Οι μαχητές από την Άζεντεν;»

«Ναι. Ανάμεσα σε άλλους.»

«Δεν επικοινωνήσατε μαζί τους, πρώτα;» απαίτησε ο Τάκμιν.

«Φοβάμαι πως αυτό δεν ήταν εύκολο μέσα στο χαλασμό, Άρχοντά μου,» εξήγησε ο Ρέλγκριν.

«Τέλος πάντων. Μην τους χτυπήσετε άσχημα· αφήστε τους να φύγουν.»

«Όπως επιθυμείτε.»

«Με το παλάτι τι γίνεται;»

«Εκεί δεν έχουμε εισβάλει ακόμα.»

«Δεν παραδίνονται;»

«Όχι, Άρχοντά μου. Εξακολουθούν να υπάρχουν υπερασπιστές μέσα και, μάλιστα, καλά οχυρωμένοι. Κι ο Αρχιστράτηγος Σάνλον είναι μαζί τους.»

Ο Τάκμιν κάγχασε, κοφτά και ξερά. «Θέλει να παραστήσει τον ήρωα;»

«Μας φώναξε, από ένα παράθυρο, ότι θα πάρουμε την Έρλεν μόνο πάνω από το πτώμα του. Επίσης, δήλωσε πως...» Ο Ρέλγκριν έριξε ένα γρήγορο βλέμμα στη Νίθρα και, μετά, κοίταξε πάλι τον Τάκμιν. «Πως, ό,τι και να γίνει, θα πάρει το κεφάλι της προδότριας, προτού πεθάνει.»

«Ηλιθιότητες,» είπε ο Έπαρχος. «Ως το βράδυ, το παλάτι θα είναι δικό μας. Για την ώρα, όμως, ανασυνταχτείτε και ξεκουραστείτε για μερικές ώρες, Στρατάρχη. Είναι μεσημέρι.»

Ο Ρέλγκριν ένευσε. Φόρεσε το κράνος του και τρόχασε.

Το απόγευμα, ο στρατός του Τάκμιν επιτέθηκε στο μεγάλο παλάτι της Έρλεν, από τα νότια, τα ανατολικά, και τα δυτικά, σπάζοντας την πύλη του κήπου και το ίδιο το μικρό τείχος σε πολλά σημεία. Στο εσωτερικό, όμως, επώδυνες εκπλήξεις τον περίμεναν. Οι μαχητές του Σάνλον —αν και δεν πρέπει να ήταν πολλοί (ο Στρατάρχης Ρέλγκριν δεν τους υπολόγιζε πάνω από πέντε χιλιάδες)— είχαν ετοιμαστεί αφάνταστα καλά για άμυνα. Ίσως να επρόκειτο για επίλεκτες,

ειδικά εκπαιδευμένες μονάδες· ίσως να τους φόρτιζε η ιδέα ότι υπερασπίζονταν το τελευταίο σημείο της πόλης· ίσως να έφταιγε το γεγονός ότι ήξεραν πως βρίσκονταν περιστοιχισμένοι πανταχόθεν από αντιπάλους και, άρα, καλύτερα να πέθαιναν ηρωικά, παίρνοντας μαζί τους όσους περισσότερους από τον εχθρό μπορούσαν· ή ίσως το περιβάλλον του κήπου και του παλατιού να τους εξυπηρετούσε ιδιαίτερα. Όποιος, πάντως, κι αν ήταν ο λόγος, κατάφεραν να συμπαραλιάζουν το στράτευμα του Τάκμιν σε κάθε του έφοδο, έχοντας στήσει ενέδρες και παγίδες ανάμεσα στους κορμούς και στις φυλλωσιές, ή στα δωμάτια και στους διαδρόμους του παλατιού, μετά απ'τον κήπο. Οι μονάδες του Έπαρχου της Σάλγκρινεβ τρέπονταν σε υποχώρηση κακήν-κακώς, μειωμένες αριθμητικά κατά το ήμισυ, ή ακόμα χειρότερα.

«Τι στο Λύκο έχετε πάθει;» γρύλισε ο Τάκμιν, κοπανώντας τη δεξιά του γροθιά επάνω στο χάρτη της πόλης, ο οποίος ήταν απλωμένος σ'ένα τραπέζι εμπρός του. «Είστε κουρασμένοι; Δεν έχετε υπολογίσει καλά την κατάσταση; Σας τελειώνουν τα όπλα; Τι;»

Ο Ρέλγκριν καθάρισε το λαιμό του. «Άρχοντά μου, τίποτα απ'αυτά δε συμβαίνει. Ο αντίπαλος, όμως, είναι καλά οχυρωμένος εκεί μέσα—»

«Εισβάλαμε στην *πρωτεύουσα του Νούφρεκ* ευκολότερα, Στρατάρχη!» τον διέκοψε ο Τάκμιν· αλλά δεν περίμενε απάντηση: έστρεψε το βλέμμα του αλλού. «Νίθρα, τι μπορείς να κάνεις γι'αυτό;»

«Δε νομίζω ότι μπορώ να κάνω κάτι,» αποκρίθηκε εκείνη, καθισμένη σταυροπόδι σε μια από τις καρέκλες του μεγάλου σαλονιού.

Ο Τάκμιν έστρεψε ξανά το βλέμμα του σε άλλον. «Φένταρ, τι προτείνεις;»

«Σας το είχα πει ότι δε θα ήταν εύκολο, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Ωθράγκος, που ήταν όρθιος, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του.

«Ναι, το ξέρω. Σε ρώτησα, όμως, *τι προτείνεις*.»

Ο Φένταρ ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν έχω κάτι να προτείνω, αυτή τη στιγμή. Κάψτε τον κήπο, ίσως...»

Ο Τάκμιν συνοφρυώθηκε. «Ναι... Γιατί δεν το σκεφτήκαμε τούτο νωρίτερα; Στρατάρχη Ρέλγκριν!»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.»

«Σταμάτησε τις επιθέσεις, κατ'αρχήν.»

«Αυτό έχει γίνει ήδη.»

«Και βάλε τους τοξότες να ρίξουν φλεγόμενα βέλη στον κήπο. Θέλω να τον κάνετε στάχτη.»

Ο Ρέλγκριν έκλινε το κεφάλι. «Όπως επιθυμείτε, Άρχοντά μου.» Στράφηκε και έφυγε.

Ο Τάκμιν ξεφύσησε. Σήκωσε το ποτήρι που βρισκόταν δίπλα στον χάρτη της πόλης και ήπιε μια μεγάλη γουλιά κρασί. «Είσαι σίγουρη ότι δεν μπορείς να κάνεις κάτι για να μας βοηθήσεις;» ρώτησε τη Νίθρα. «Δεν μπορείς να προστάξεις το παλάτι να καταρρεύσει; Ολόκληρο το παλάτι να πέσει στα κεφάλια τους και να τους πλακώσει;»

Εκείνη ανατρίχιασε και μόνο στη σκέψη τού τι συνέπειες πιθανώς να είχε αυτό επάνω της· γιατί θυμόταν ακόμα πολύ έντονα τη βραδιά που είχε προστάξει τον ουρανό να βρέξει. «Δε νομίζω ότι κάτι τέτοιο είναι εφικτό, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε.

Ο Τάκμιν ήπιε άλλη μια γουλιά κρασί, μικρότερη από την προηγούμενη, και έπειτα, εγκατέλειψε το μεγάλο σαλόνι της άδειας οικίας. Μιας οικίας που η Νίθρα ήξερε ότι ανήκε στον Οίκο των Θάσανριλ, η οικογένεια των οποίων είχε γεννήσει και έναν άντρα με το Χάρισμα: τον Έλναρκιν, που βρισκόταν ανάμεσα στους Βασιλικούς Ομιλητές της Καλβάρθα. Τώρα, όμως, οι Θάσανριλ, προφανώς, είχαν φύγει από την Έρλεν, με πλοίο, και είχαν αφήσει το σπίτι τους έρημο, λεία για τους πλιατσικολόγους του στρατού του Τάκμιν και κατάλυμα, συγχρόνως, για τον ίδιο τον Έπαρχο και τους μαχητές του.

«Δεν έχεις τίποτα χρήσιμες διασυνδέσεις για την περίπτωση;» ρώτησε ο Φένταρ τον Άλαντμιν, ο οποίος ήταν μισοξαπλωμένος σ'ένα ανάκλιντρο.

«Μέσα στη μάχη, δε βγάζεις εύκολα άκρη.»

«Όταν καθαρίσει ο κήπος, τα πράγματα θα είναι ευκολότερα για το στρατό μας,» είπε η Χρυσοδάκτυλη, βαδίζοντας άσκοπα μέσα στο σαλόνι και παίζοντας ένα σπιλέτο ανάμεσα στα δάχτυλα του δεξιού της χεριού.

«Όχι και τόσο,» διαφώνησε ο Φένταρ. «Το εσωτερικό του παλατιού είναι εξίσου επικίνδυνο. Και κάτι μου λέει πως αυτός ο Αρχιστράτηγος Σάνλον ξέρει τι κάνει.»

«Ναι,» είπε ο Άλαντμιν, «είναι καλός στρατιωτικός.»

«Τέλος πάντων... Πηγαίνω για ύπνο. Με χρειάζεστε τίποτα;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Δε νομίζω,» αποκρίθηκε η Νίθρα.

«Πού είπε ο Έπαρχος ότι είναι τα δωμάτιά μας;»

«Θα σου δείξω,» προθυμοποιήθηκε η Χρυσοδάκτυλη, θηκαρώνοντας το στυλέτο της· και βγήκαν απ'το σαλόνι.

Η Νίθρα σηκώθηκε από την καρέκλα, ζύγωσε την κάβα (η οποία δεν ήταν λεηλατημένη), και γέμισε ένα ποτήρι με κρασί. «Θέλεις;» ρώτησε τον Άλαντιμιν.

«Όχι.»

Η Νίθρα ήπια μια γουλιά. Το κρασί ήταν καλό. Καρνάκιο, μάλλον. Κοίταξε το μπουκάλι· ναι, Καρνάκιο ήταν. Έβγαλε τις μπότες της, σπρώχνοντας τη δεξιά με την αριστερή και, ύστερα, σπρώχνοντας την αριστερή με το καλτσοντυμένο της πόδι. Βάδισε ως ένα από τα παράθυρα του μεγάλου σαλονιού, για να κοιτάξει έξω, πέρα απ'τον κήπο που περιτριγύριζε την οικία. Η Ματιά της πέρασε ανάμεσα από τα δέντρα, τη βλάστηση, και τα σκοτάδια της νύχτας και έφτασε στις φλόγες που είχαν τυλίξει τον παλατιανό κήπο. Μπορούσε να διακρίνει τους στρατιώτες του Σάνλον να υποχωρούν, φεύγοντας από τις κρυψώνες τους και πηγαίνοντας στο εσωτερικό του παλατιού. Σε ένα από τα παράθυρα, ψηλά πάνω από το έδαφος, ατένισε μια σκιερή φιγούρα, την οποία –υπέθετε– μόνο εκείνη θα είχε ποτέ τη δυνατότητα να αναγνωρίσει. Ήταν ο Αρχιστράτηγος του Νούφρεκ, που κοίταζε την καταστροφή κάτωθι του, ακουμπώντας τα χέρια στο περβάζι.

Τι θα σκεφτόταν, άραγε, αν ήξερε ότι τώρα είχα τα μάτια μου καρφωμένα επάνω του; Αναμφίβολα, θα ήθελε να μου τα ξεριζώσει από το κεφάλι· ή, μάλλον, θα ήθελε να μου ξεριζώσει το ίδιο το κεφάλι...

Γέλασε.

«Σας!» της έκανε, έντονα, ο Άλαντιμιν, καθώς είχε ανασηκωθεί πάνω στο ανάκλιντρο.

Το γέλιο της διακόπηκε, και η Νίθρα στράφηκε στο μέρος του, συνοφρυωμένη. «Τι;» του ψιθύρισε.

«Βήματα,» αποκρίθηκε ο Άλαντιμιν, καθώς ορθωνόταν στα μποτοφορεμένα του πόδια και βάδιζε προς την κεντρική είσοδο του σαλονιού.

Η Νίθρα τον ακολούθησε, μα εκείνος την απώθησε. «Απομακρύνσου,» της είπε. «Θα πάω να ρίξω μια ματιά.»

«Όχι· θέλω να έρθω.»

«Μείνε εδώ.»

«Όχι.»

«Μείνε, αλλιώς, μα τη Θεά, θα σε δέσω!» σφύριξε ο Άλαντμιν.

Η Νίθρα μειδίασε στραβά. «Μπορείς να το κάνεις αυτό, αργότερα...»

«Νίθρα, δεν αστειεύομαι. Μείνε – εδώ,» τόνισε ο Άλαντμιν και γλιστρήσε έξω απ'το σαλόνι, πατώντας, αθόρυβα, στο κεφαλόσκαλο της σκάλας που οδηγούσε στο ισόγειο.

Αφουγκράστηκε, και διαπίστωσε ότι ο ήχος που είχε ακούσει πριν εξακολουθούσε: Κοφτά βήματα, σαν κάποιος να παραπατούσε, ή σαν κάποιος να προσπαθούσε να βαδίσει αθόρυβα, χωρίς όμως να έχει ιδέα πώς να το επιτύχει. Όπως και να είχε, ήταν ύποπτο, και ο Άλαντμιν αισθανόταν ότι έπρεπε να το ελέγξει.

Έριξε μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του, για να δει αν τον είχε πάλι ακολουθήσει η Νίθρα· εντάξει, όμως, εκείνη στεκόταν στο κατώφλι της εισόδου του σαλονιού, κοιτάζοντάς τον μονάχα. Τα πορφυρά της μαλλιά έπεφταν εκατέρωθεν του προσώπου της, γυαλίζοντας στο φως του τζακιού και των κεριών του πολύφωτου, και κάνοντάς τη να δείχνει μαγευτική.

Ο Άλαντμιν πήρε το βλέμμα του από πάνω της και βάδισε ως την άκρη της σκάλας, αγγίζοντας την κουπαστή και ατενίζοντας κάτω. Η αίθουσα ήταν άδεια, και ο ήχος των βημάτων ερχόταν από μια διπλή πόρτα που το ένα φύλλο της ήταν ανοιχτό.

Ο Αρχικατάσκοπος κατέβηκε γρήγορα τα σκαλοπάτια, χωρίς να κάνει θόρυβο: πατώντας ελαφριά αλλά μην περιμένοντας πολύ προτού αλλάξει πόδι. Ήταν κάτι που του είχε γίνει ένστικτο πλέον.

Όταν έφτασε κάτω, πλησίασε τη μισάνοιχτη, διπλή πόρτα, από τη μεριά του κλειστού της φύλλου. Ακούμπησε πλευρικά πάνω σ'αυτό και κρυφοκοίταξε απ'την άκρη του. Μέσα, υπήρχε ένας μακρύς διάδρομος, και δύο μορφές οι οποίες βάδιζαν και φορούσαν κάπες και κουκούλες. Η μία στήριζε φανερά την άλλη. Κάποιος τραυματίας; Γιατί, όμως, έμοιαζαν να προσπαθούν τόσο να μην κάνουν θόρυβο;

Ο Άλαντμιν περίμενε, και είδε τη μια φιγούρα –αυτή που βοηθούσε– να κάνει νόημα στην άλλη να μην κινηθεί, ενώ η ίδια απομακρυνόταν λίγο, πλησιάζοντας μια πόρτα κι ανοίγοντάς τη στο ελάχιστο, για να κοιτάξει μέσα. Έχοντας διαπιστώσει πως τίποτα επικίνδυνο (ό,τι κι αν σήμαινε «επικίνδυνο» γι'αυτούς τους δύο) δεν υπήρχε εκεί, έκανε νόημα στην τραυματισμένη (;) φιγούρα να έρθει, και εκείνη βάδισε προς το μέρος της, παραπατώντας, ενώ η πρώτη φιγούρα άνοιγε διάπλατα την πόρτα. Όταν είχαν κι οι δύο μπει στο δωμάτιο, η πόρτα έκλεισε.

Ποιοι διάολοι είναι αυτοί; απόρησε ο Άλαντμιν, αφήνοντας την κρυψώνα του και βαδίζοντας μέσα στο διάδρομο, δεξιά κι αριστερά του οποίου υπήρχαν αρκετές ξύλινες θύρες. Αν ήταν στρατιώτες, θα είχαν πάει στο στρατιωτικό θεραπευτήριο. Τι κρύβουν;

Ένας ήχος από πίσω του! –σαν ένα ύφασμα να τριφτηκε πάνω σε ξύλο.

Στράφηκε, πάραυτα, και στο ανοιχτό φύλλο της πόρτας του διαδρόμου αντίκρισε μια γυναίκα την οποία γνώριζε πολύ καλά.

Θα την καθαρίσω! σκέφτηκε.

Η Νίθρα παραξενεύτηκε που ο Άλαντμιν την είχε ακούσει. Βάδισε *ξυπόλυτη*, για όνομα της Θεάς! *Τι αφτιά έχει; Δεν έκανα τον παραμικρό θόρυβο!*

Του χαμογέλασε.

Εκείνος της έκανε νόημα να μη μιλήσει, βάζοντας το δάχτυλο του στα χείλη (*Με περνάει για ηλίθια, ώστε να κάνω φασαρία;*), και ύστερα, της έγνεψε να πλησιάσει. Η Νίθρα πλησίασε.

Ο Άλαντμιν την άρπαξε από τον καρπό και την οδήγησε στην πόρτα που βρισκόταν δίπλα απ'αυτήν όπου είχαν μπει οι δύο μυστηριώδεις φιγούρες. Από τη χαραμάδα πάνω απ'το δάπεδο, ο Αρχικατάσκοπος δεν μπορούσε να δει φως, όμως δε θα το ριψοκινδύνευε. Έπιασε το πόμολο και άνοιξε, με προσοχή, για να κρυφοκοιτάξει στο εσωτερικό. Αντίκρυ του υπήρχε ένα παράθυρο, απ'όπου έμπαινε η αστροφεγγιά, καθώς και αντανakλάσεις από τις φωτιές στον βασιλικό κήπο· αλλά το δωμάτιο ήταν, κατά κύριο λόγο, τυλιγμένο στο σκοτάδι. Ίσως κάποιος να κοιμόταν εδώ κι εκείνος να μην μπορούσε να τον δει.

«Βλέπεις κανέναν μέσα;» ψιθύρισε στ'αφτί της Νίθρα.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη, στον ίδιο τόνο· «φαίνεται άδαιο.»

Ο Άλαντμιν την τράβηξε μέσα και έκλεισε.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Νίθρα, χωρίς να δυναμώσει πολύ τη φωνή της.

«Δε σου είπα να μη μ'ακολουθήσεις;»

«Με χρειάστηκες...»

«Δεν ήταν κι απαραίτητη η βοήθειά σου.»

«Γιατί μπήκαμε εδώ;»

«Διότι δίπλα,» έδειξε τον τοίχο, με τον αντίχειρά του, πιστεύοντας ότι η Νίθρα, μάλλον, θα έβλεπε τη χειρονομία του μέσα στο σκοτάδι, «βρίσκονται δύο πολύ ύποπτοι κύριοι.»

«Τι ύποπτοι κύριοι;»

«Δεν ξέρω πολλά ακόμα.» Ο Άλαντμιν άνοιξε το παράθυρο, αφήνοντας τον βραδινό αέρα να μπει, παγερός καθώς ήταν· η Νίθρα έτριψε τα χέρια της. «Αλλά θα μάθω. Αυτή τη φορά, όμως: μείνε – εδώ. Με καταλαβαίνεις;» Βγήκε απ'το παράθυρο, περνώντας στον κήπο της οικίας και σκύβοντας αμέσως.

Παραδίπλα, υπήρχε άλλο ένα παράθυρο, και ο Άλαντμιν το πλησίασε, για να κοιτάξει από τη γωνία του και να δει ένα δωμάτιο φωτισμένο από λάμπα λαδιού. Στο κρεβάτι ήταν ξαπλωμένος ένας άντρας, με ξυρισμένο κεφάλι και τραυματισμένο –νεκρωμένο, ίσως– αριστερό μάτι. Δε χρειαζόταν και πολύ, για να καταλάβει κανείς ότι ήταν άρρωστος: ανοιγόκλεινε τα ξεραμένα του χείλη σαν να παραληρούσε, και ιδρώτας γυάλιζε στο πρόσωπό του. Η γυναίκα που στεκόταν από πάνω του δεν ήταν άγνωστη. Καθώς τώρα είχε κατεβάσει την κουκούλα της, ο Άλαντμιν μπορούσε να δει καθαρά ότι επρόκειτο για την Ομιλήτρια Αρτλάνα.

Αυτός είναι, λοιπόν, ο άνθρωπος που έκρυβε στη σκηνή της. Αυτός είναι –κατά πάσα πιθανότητα– ο ένας από τους δύο Λυκολάτρες, ο οποίος «πέθανε στα βασανιστήρια».

Ο Άλαντμιν στένεψε τα μάτια, προσπαθώντας να διαβάσει τα χείλη της Αρτλάνα. *Τι του λέει;* Μπορούσε να πιάσει μόνο μερικές λέξεις.

...εδώ...

...φύγεις...

...ακούς...

Σκατά! μούγκρισε εσωτερικά ο Άλαντμιν. *Δε βγάζω νόημα.* Πήγε στο άλλο παράθυρο και έκανε νόημα στη Νίθρα να έρθει.

Εκείνη ζύγωσε. «Τι είναι; Έχω ξεπαγιάσει.»

«Δίπλα, είναι η Αρτλάνα,» την πληροφόρησε ο Άλαντμιν, και την είδε να ξεχνά το κρύο στη στιγμή, καθώς τα μάτια της γυάλισαν, «και ο... προστατευόμενός της. Έλα να δεις αν μπορείς να διαβάσεις τα χείλη τους.»

«Σου είπα ότι θα με χρειάζονται,» αποκρίθηκε η Νίθρα, πατώντας στο περβάζι και πηδώντας έξω. Τα καλτσοντυμένα της πόδια πάτησαν στο υγρό χώμα του κήπου, και έβγαλε έναν ήχο ξαφνιάσματος. «Γαμώ το Λύκο!...»

«Σας!» της έκανε ο Άλαντμιν, τραβώντας την κάτω, για να σκύψει.

Εκείνη υπάκουσε, κι ο Αρχικατάσκοπος της ψιθύρισε: «Δες από τη γωνία του παραθύρου –πολύ προσεκτικά!»

Η Νίθρα έκανε όπως της είπε και, μέσα στο δωμάτιο, είδε την Αρτλάνα και τον κουρεμένο γουλί άντρα, ο οποίος ήταν πασιφανές ότι ψηνόταν στον πυρετό.

«Ναι...» έλεγε, εκείνη τη στιγμή· η Νίθρα μπορούσε πολύ άνετα να διαβάσει τα χείλη του.

«Όταν βγω,» του είπε η Αρτλάνα, «να σηκωθείς και να τραβήξεις τον σύρτη. Και να μην ανοίξεις σε κανέναν, όσο κι αν χτυπά· μόνο σε μένα. Θα προσπαθήσω να σου βρω κάποιο φάρμακο, εντάξει;» Τον χάιδεψε στο κεφάλι.

«Ντάξει...» μουρμούρισε εκείνος.

Η Αρτλάνα βάδισε προς το παράθυρο.

Με κατάλαβε, που να τη φάει ο Λύκος! Η Νίθρα κατέβασε το κεφάλι της και στράφηκε στον Άλαντμιν, που βρισκόταν δίπλα. «Με είδε!» του ψιθύρισε.

Εκείνη τη στιγμή, όμως, τα παραθυρόφυλλα ακούστηκαν να κλείνουν και να σφαλίζονται.

«Ή, μάλλον, όχι...» διόρθωσε η Νίθρα, ελευθερώνοντας την ανάσα που κρατούσε.

«Τι είδες;» τη ρώτησε ο Άλαντμιν.

«Δεν πάμε μέσα, να σ'τα πω; Έχω ξυλιάσει!»

Εκείνος ένευσε, και μπήκαν πάλι στο διπλανό δωμάτιο, κλείνοντας το παράθυρο πίσω τους.

«Η Αρτλάννα τού είπε να τραβήξει το σύρτη, όταν αυτή φύγει, και να μην ανοίξει σε κανέναν. Επίσης, είπε ότι θα πήγαινε να του βρει κάποιο φάρμακο. Μου φαίνεται πολύ άρρωστος, Άλαντιν.»

Εκείνος ένευσε.

Βήματα ακούστηκαν από το διάδρομο –η Αρτλάννα, μάλλον– και σώπασαν κι οι δύο. Η Νίθρα έβγαλε τις μουλιασμένες της κάλτσες και τις πέταξε μέσα στο σβηστό τζάκι.

«Γιατί το έκανες αυτό;» τη ρώτησε ο Άλαντιν, όταν τα βήματα χάθηκαν.

«Για να μην πάθω κρυοπαγήματα;»

«Εννοώ, γιατί αφήνεις ίχνη πίσω σου;»

«Δεν το σκέφτηκα έτσι,» παραδέχτηκε η Νίθρα. «Αλλά, εξάλλου, ποιος θα καταλάβει τίποτα από δυο κάλτσες;»

«Κάποιος που σε έχει δει να τις φοράς. Ποτέ δεν ξέρεις τι γίνεται.» Ο Άλαντιν τις μάζεψε από το τζάκι, και άνοιξε την πόρτα, κοιτάζοντας έξω, τον διάδρομο. Από δίπλα, άκουσε έναν σύρτη να τραβιέται.

«Τι κάνουμε τώρα;» ρώτησε η Νίθρα πίσω του. «Την περιμένουμε να επιστρέψει, για να τους πιάσουμε στα πράσα;»

«Όχι,» είπε ο Άλαντιν, βγαίνοντας.

Η Νίθρα τον ακολούθησε. «Γιατί;» ψιθύρισε.

Εκείνος έκλεισε, αθόρυβα, την πόρτα. «Επειδή δε θα έχει κανένα νόημα. Έτσι όπως έχουν τώρα τα πράγματα, διαθέτουμε ένα κρυφό χαρτί που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε, κατά βούληση, εναντίον της.»

Η Νίθρα έπρεπε να παραδεχτεί ότι αυτό ήταν αλήθεια, οπότε ένευσε μονάχα.

Βγήκαν από τον διάδρομο και ανέβηκαν τη σκάλα που οδηγούσε στο σαλόνι.

Κεφάλαιο 22

Ουράνιες Φλόγες, Υπόγειο Ψύχος

Οι απώλειες ήταν λιγότερες από χίλιους-πεντακόσιους μαχητές, όπως ανέφερε ο Υποστράτηγος Λύβνιρ, και ο Πρίγκιπας Ήλμον είπε στον Άσθαν: «Βλέπεις, Στρατηγέ; Η νίκη μας ήταν ευκολότερη απ'ό,τι πιστεύαμε.»

«Πιάσαμε το μεγαλύτερο μέρος του εχθρού απροετοίμαστο, Υψηλότετε,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Ναι,» συμφώνησε ο Ήλμον. «Αλλά αυτό ήταν το σχέδιό μας, από την αρχή. Και τώρα, μπορούμε να προχωρήσουμε...» Βγήκε απ'τη σκηνή-στρατηγείο και κοίταξε πάνω απ'τα τείχη του στρατώνα, το παλάτι στην κορυφή του δενδρώδους υψώματος, στο κέντρο της Φίρθμας. «Οι ώρες του Τυράννου είναι μετρημένες.»

Ο Άσθαν πρόσταξε τον Λύβνιρ να αρχίσουν την επίθεση, και τόνισε πως οι όποιες τυχόν λεηλασίες σε σπίτια της πόλης έπρεπε να κρατηθούν στο ελάχιστο. «Δε θέλω οι κάτοικοι της Φίρθμας να νομίσουν ότι έπεσε ένας τύραννος για να έρθει ένας χειρότερος,» είπε.

Ύστερα, εξοπλίστηκε για μάχη και καβάλησε τ'άλογό του. Βγήκε από την κεντρική πύλη του στρατώνα... και, έξω απ'αυτήν, συνάντησε τον Ιερέα Χάρναλιρ, ο οποίος δεν του μίλησε, παρά μονάχα του έριξε ένα ερευνητικό βλέμμα. Ή, ίσως, ένα προειδοποιητικό βλέμμα, υπέθεσε ο Άσθαν. *Για τι θέλει να με προειδοποιήσει; Να μην ανακατευτώ άλλο στα πόδια του; Και τότε, θυμήθηκε πως είχε προστάξει τον Λύβνιρ να κρατήσει τις λεηλασίες στο ελάχιστο, και σκέφτηκε: Μάλλον, τούτο δε θ'άρεσε και τόσο στον ιερέα του Άνκαραζ. Εγώ, όμως, είμαι ο Στρατηγός αυτών των μαχητών, όχι εκείνος. Και εγώ διατάζω τι θα γίνει.* Αγνοώντας το βλέμμα του Χάρναλιρ, τρόχασε προς την πύλη του λόφου του παλατιού.

Διασχίζοντας τους δρόμους της Φίρθμας, παρατήρησε πως –από εκεί όπου τώρα περνούσε εκείνος, τουλάχιστον– οι στρατιώτες τον είχαν υπακούσει, και κανένα σπίτι δεν είχε λεηλατηθεί. Οι πολίτες κρυφοκοίταζαν ανάμεσα από κουρτίνες ή χαραμάδες στα παντζού-

ρια. Κανείς δεν άνοιγε την πόρτα του, και κανείς δεν έβγαινε σε μπαλκόνι ή παράθυρο.

Όταν έφτασε στην πύλη του λόφου, ο Άσθαν είδε πως οι μαχητές του είχαν αρχίσει να τη χτυπάνε μ'έναν μικρό πολιορκητικό κριό. Αντίσταση δεν υπήρχε, σαν οι πολεμιστές του Τυράννου να είχαν τρομάξει.

«Υποχώρησαν;» ρώτησε ο Άσθαν μια διοικήτρια.

«Ποιοι, Στρατηγέ;»

«Οι στρατιώτες του Σάρναλ.»

«Δεν ήταν κανένας εδώ.»

«Το μέρος ήταν αφύλακτο;» ρώτησε ο Άσθαν, καθώς η πύλη έπεφτε από ένα τελευταίο χτύπημα του πολιορκητικού κριού.

«Ναι.»

Παράξενο, σκέφτηκε ο Στρατηγός. *Και ύποπτο*. «Περιμένετε!» φώναξε στους στρατιώτες του· και εκείνοι, που ήταν έτοιμοι να περάσουν την πύλη και να εισβάλουν στο δενδρώδη λόφο, κατευθυνόμενοι προς το παλάτι, κοντοστάθηκαν.

«Ελέγξτε την περιοχή, πρώτα,» είπε ο Άσθαν στη διοικήτρια. «Με ανιχνευτές. Ίσως να μας έχουν στήσει ενέδρα μέσα στα βλάστηση.»

Η γυναίκα –που ονομαζόταν Νιρκένα– ένευσε, και έφυγε από το πλευρό του, πλησιάζοντας μερικούς από τους πολεμιστές της.

Ο Άσθαν έστρεψε το αλόγό του και κάλπασε προς τα άλλα σημεία απ'όπου οι στρατιώτες του θα άρχιζαν την επίθεση. Έπρεπε να τους προειδοποιήσει όλους. Πρώτα, πήγε στη βόρεια μεριά, κάνοντας τον κύκλο του λόφου και βρίσκοντας τους πολεμιστές να έχουν μόλις σωριάσει το αδύναμο τείχος και να περιμένουν τη σκόνη να καθαρίσει.

«Περιμένετε!» τους φώναξε. «Περιμένετε!»

Η Πριγκίπισσα Θάρνιν, που ηγείτο της επίθεσης, στράφηκε επάνω στη σέλα της και τον κοίταξε. «Τι συμβαίνει, Στρατηγέ;»

«Δε συναντήσαμε αντίσταση στην πύλη,» εξήγησε εκείνος, τραβώντας τα γκέμια του αλόγου του, «κι αυτό με βάζει σε υποψίες.»

«Εννοείς ότι δεν υπήρχε κανένας υπερασπιστής εκεί;»

Ο Άσθαν ένευσε. «Κανένας. Και σκέφτομαι ότι πιθανώς να μας έχουν στήσει παγίδα μέσα στη βλάστηση. Γι'αυτό κινηθείτε προσεκτικά.»

«Ειδοποίησες και τους μαχητές στα νοτιοανατολικά;»

«Όχι ακόμα. Ελέγξτε την περιοχή, προτού προχωρήσετε,» είπε ο Άσθαν, και, μπήγοντας τα τακούνια των μποτών του στα πλευρά του αλόγου του, κάλπασε ξανά γύρω από το λόφο.

Έφτασε στη νοτιοανατολική μεριά και είδε πως το τείχος εκεί είχε καταρρεύσει και οι στρατιώτες είχαν εισβάλει. *Να πάρει! δεν τους πρόλαβα.*

«Υποχωρήστε!» πρόσταξε, μεγαλόφωνα. «Υποχωρήστε!»

Ένας διοικητής τον πρόσεξε και φώναξε στους άλλους. Η έφοδος επάνω στο λόφο σταμάτησε, και ο Άσθαν ξεφύσησε μέσα στο κράνος του.

Ο Χάρναλιρ ξεπρόβαλε ανάμεσα από τους πολεμιστές. «Στρατηγέ,» είπε, «γιατί προστάζεις υποχώρηση;» Τώρα, δεν υπήρχε κακία στη φωνή του, ούτε εχθρότητα. Προφανώς, καταλάβαινε ότι ο Άσθαν είχε λόγο που ζητούσε από τους μαχητές του να αποτραβηχτούν.

«Δε συναντήσαμε αντίσταση στην πύλη, κι αυτό είναι ύποπτο. Ίσως να μας έχουν στήσει ενέδρα μέσα στα δέντρα. Ελέγξτε την περιοχή, προτού κινηθείτε.»

«Σ'ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε ο Χάρναλιρ. «Ο Πολέμαρχος είναι ικανοποιημένος μαζί σου.»

Ο Άσθαν έτριξε τα δόντια, ακούγοντας αυτό το σχόλιο, αλλά δεν απάντησε. Ένευσε μονάχα προς τη μεριά του ιερέα και έφυγε, πηγαίνοντας στην πύλη του λόφου.

Εκεί, τράβηξε τα ηνία του αλόγου του, σταματώντας το. Το ζώο είχε λαχανιάσει από το τρέξιμο, και ο Στρατηγός τού χάιδεψε το λαιμό, για να το ηρεμήσει, ενώ το βλέμμα του ερευνούσε τη δεντρόφυτη πλαγιά μετά απ'το τείχος. Δεν έβλεπε να διαδραματίζεται καμία συμπλοκή. Οι ανιχνευτές δεν πρέπει να είχαν εντοπίσει κάποια ενέδρα· όχι ακόμα, τουλάχιστον.

Η Διοικήτρια Νιρκένα πλησίασε. «Στρατηγέ,» είπε, «το πεδίο μοιάζει ανοιχτό.»

«Μέχρι πάνω;»

«Μέχρι τη μέση.»

«Ας προχωρήσουμε, λοιπόν,» αποκρίθηκε ο Άσθαν. «Αλλά προσεκτικά και ενώ οι ανιχνευτές μας συνεχίζουν να ερευνούν την περιοχή πιο πάνω.»

Οι Νορβήλιοι πολεμιστές πέρασαν την πύλη, ακολουθώντας το στριφογυριστό μονοπάτι, που διέγραφε σπείρες γύρω από το λόφο, ανεβαίνοντας προς το παλάτι, στην κορυφή. Ο Άσθαν είχε τα μάτια του ανοιχτά και τ'αφτιά του τεντωμένα, καθώς προπορευόταν των στρατιωτών του, μαζί με τη Διοικήτρια Νιρκένα. Σιγά-σιγά, η θέα από κάτω του άρχισε να μεγαλώνει και η πρωτεύουσα του Ένρεβηλ ν'αποκαλύπτεται σ'όλο της το απογευματινό μεγαλείο. Όμως εκείνος δεν έβλεπε τώρα τη Φίρθμας, αλλά τους μαχητές στη βόρεια και νοτιοανατολική μεριά του λόφου, οι οποίοι σκαρφάλωναν. Προσπαθούσε να διακρίνει αν υπήρχαν εχθροί κρυμμένοι ανάμεσα στα δέντρα· εχθροί που τους περίμεναν να ζυγώσουν, για να τους χτυπήσουν. Αυτοί οι Λεπιδοφόροι Γέρακες, ίσως. Ωστόσο, δεν πρόσεξε τίποτα το ασυνήθιστο. *Αλλά, αν οι συγκεκριμένοι δολοφόνοι είναι τόσο καλοί όσο μου λέγανε ο Πρίγκιπας Ήλμον και η Πριγκίπισσα Θάρνιν, τότε θα μπορούσε ένα μάτι σαν το δικό μου να τους εντοπίσει;* Ετούτη η σκέψη τον έβαλε σε ανησυχία.

Η επίθεση, όμως, δεν ήρθε από τα δέντρα· ήρθε από ψηλά, από το παλάτι. Φλεγόμενα βέλη εκτοξεύτηκαν προς όλες τις μεριές, καθώς και μεγάλες, πύρινες σφαίρες, και γυάλινες σφαίρες οι οποίες έσπασαν, κατά την πτώση, διαχέοντας το λάδι που περιείχαν.

Ο κήπος του λόφου άρπαξε φωτιά.

Ο Άσθαν έσφιξε γερά τα γκέμια του αλόγου του, το οποίο υψώθηκε στα πισινά του πόδια, κλοτσώντας τον αέρα με τα μπροσινά.

«Φωτιά!» ακούστηκαν οι φωνές των στρατιωτών. «Φωτιά!»

Ο Τύραννος θέλει να μας κάψει όλους! σκέφτηκε ο Άσθαν. Αλλά, μ'αυτό τον τρόπο, θα κάψει και τον εαυτό του, ο παράφρονας!

«Υποχωρήστε!» φώναξε. «Υποχωρήστε! Κατεβείτε από το λόφο!»

Τούτο, όμως, δεν ήταν τόσο εύκολο όσο ακουγόταν, και ο Άσθαν το ήξερε. Οι μαχητές του τράπηκαν σε άτακτο φυγή, καθώς τα πάντα έπαιρναν φωτιά γύρω τους και ο καταϊγισμός των φλεγόμενων βελών και σφαιρών συνεχιζόταν αδιάκοπα. Οι τοξότες του Τυράννου δε σημάδευαν, καθώς έριχναν· αυτό ήταν προφανές· έβαλλαν τυχαία. Όμως δε χρειαζόταν και να σημαδέψουν· το μόνο που χρειαζόταν ήταν τα βλήματά τους να πέσουν κάπου μέσα στον δενδρώδη λόφο, για να τον κάνουν μια πύρινη κόλαση· κι αυτό το κατάφερναν

πολύ, πολύ καλά, οι καταραμένοι μπάσταρδοι, έπρεπε να παραδεχτεί ο Άσθαν.

«Μη βγαίνετε απ'το μονοπάτι!» φώναξε στους στρατιώτες του, βλέποντας ότι ορισμένοι προσπαθούσαν να κόψουν δρόμο και να κατεβούν γρηγορότερα, πράγμα το οποίο, αναμφίβολα, θα κατέληγε στην πυρπόλησή τους. «Μη βγαίνετε απ'το μονοπάτι!» Γιατί δεν τον άκουγαν;

Ο Άσθαν τούς αγνόησε και τρόχασε επάνω στο μονοπάτι, μαζί μ'εκείνους που υπάκουγαν τις διαταγές του. Αν οι άλλοι ήθελαν να κάνουν του κεφαλιού τους— Έσφιξε τα ηνία του αλόγου του και έτριξε τα δόντια. *Είμαι υπεύθυνος γι'αυτούς, κι εκείνοι πηγαίνουν και σκοτώνονται από μόνοι τους, χίλιες κατάρες επάνω τους!*

Ένα δέντρο έσπασε, φαγωμένο από τις φλόγες, και έπεσε μπροστά στον Στρατηγό. Το άλογό του χρεμέτισε, τρομαγμένο, και παραλίγο να τον πετάξει. Ο Άσθαν ίσα που κατάφερε να κρατηθεί στη σέλα, ενώ, με την άκρια του ματιού, έβλεπε δυο άλλους ιππείς να σωριάζονται και να καταρακυλούν στο λόφο, ουρλιάζοντας, καθώς άρπαζαν φωτιά.

«Μείνετε στο μονοπάτι!» φώναξε, γιατί αρκετοί από τους στρατιώτες του —τρομαγμένοι κι αυτοί όπως τα άλογα— είχαν αποφασίσει πάλι να λοξοδρομήσουν. «Παραμερίστε τον κορμό, και μείνετε στο μονοπάτι!»

Οι διαταγές του δεν εισακούγονταν από όλους. Ευτυχώς, όμως, ορισμένοι ακόμα τις άκουγαν. Τρεις πολεμιστές έσπρωξαν, με δόρατα και ασπίδες, το πεσμένο δέντρο, ανοίγοντας ξανά το μονοπάτι για τους υπόλοιπους.

«Περάστε!» φώναξε ο Άσθαν. «Γρήγορα! Κατεβείτε το λόφο! Και μείνετε στο μονοπάτι!»

Οι στρατιώτες έτρεχαν, προσπερνώντας τον, καθώς εκείνος είχε τώρα σταματημένο το άλογό του, χαϊδεύοντάς του το λαιμό, προσπαθώντας να το ηρεμήσει. Αναρωτιόταν αν θα τα κατάφερναν να γλιτώσουν ζωντανοί· κι αν ναι, πόσοι απ'αυτούς;

Αρκετά μέτρα παρακάτω, ατένισε άλλο ένα δέντρο να πέφτει. Όχι! Μπορούσε να φανταστεί τώρα τον Σάρναλ να γελά σαν τρελός, κοιτάζοντάς τους από το παλάτι του.

«Καθαρίστε το μονοπάτι!» κραύγασε ο Άσθαν, δείχνοντας το πεσμένο δέντρο. «Μη φεύγετε! Καθαρίστε το μονοπάτι!» Αλλά ο ίδιος έστρεψε το άλογό του απ'την άλλη, και έμπηξε τα τακούνια του στα πλευρά του ζώου.

«Στρατηγέ!» του φώναξε κάποιος. «Πού πάτε;»

Ο Άσθαν δεν του απάντησε, καθώς άρχιζε να καλπάζει εξαγριωμένος, ακολουθώντας το σπειροειδές μονοπάτι προς τα επάνω. Το βλέμμα του στράφηκε, προς στιγμή, στα νοτιοανατολικά, για να δει πώς τα πήγαιναν εκεί οι στρατιώτες, κι αυτό που ατένισε ήταν ένας ξέφρενος πανικός. Οι μαχητές είχαν διασπαστεί τελείως, και έτρεχαν απο δώ κι απο κεί, χωρισμένοι σε πολλές, μικρές ομάδες, που πάσχιζαν να κατεβούν από το ύψωμα και να γλιτώσουν από τη φωτιά.

«Σάρναλ!» γρύλισε ο Άσθαν, κάτω απ'την ανάσα του. «Ανώμαλο καθίκι! Θα κάψεις την ίδια σου την πόλη!» Ήξερε ότι η φωτιά δεν ήθελε πολύ για να μεταπηδήσει από τον τεράστιο βασιλικό κήπο στην Φίρθμας. Μόνο οι δεκάδες –μακάρι να είναι δεκάδες και όχι εκατοντάδες!– φλεγόμενοι στρατιώτες που θα έβγαιναν ήταν αρκετοί για να πυρπολήσουν ολόκληρα οικοδομήματα.

Κι εγώ τι κάνω τώρα; Τι στους δαίμονες κάνω; Ο Άσθαν αντιλαμβανόταν ότι τον είχε πιάσει πανικός, όπως και τους πολεμιστές του, γιατί αισθανόταν παράφρονas καθώς ανέβαινε προς το παλάτι. Τι ήλπιζε να καταφέρει εκεί; Να πεθάνει ηρωικά, αντί να πεθάνει μέσα στις φλόγες; Κάνω αυτό που πρόσταξα τους στρατιώτες μου να μην κάνουν... Όμως τούτες οι σκέψεις –το γεγονός ότι ήξερε πως είχε παραφρονήσει– δεν σταματούσαν την τρελή, ανοδική του πορεία.

Το άλογό του πηδούσε πάνω από πεσμένους, φλεγόμενους κορμούς, καθώς οδηγούσε τον καβαλάρη του προς το παλάτι της Φίρθμας. Και, ενώ έφτανε στην κορυφή, ο Άσθαν διαπίστωσε ότι εδώ η φωτιά δεν ήταν τόσο έντονη. Φυσικά, σκέφτηκε. Άρχισαν να μας βάλλουν όταν ήμασταν, περίπου, στη μέση του λόφου· επομένως, από εκεί και κάτω οι φλόγες θα είναι δυνατότερες, ενώ πιο ψηλά το ακριβώς αντίθετο. Όσο κι αν δε σημάδευαν οι τοξότες του Σάρναλ, σίγουρα, έριχναν μακριά από τη βασιλική οικία, όχι κοντά σ'αυτήν.

Ο Άσθαν σταμάτησε το άλογό του μπροστά από την κλειστή πύλη του παλατιού. Αφύλακτη, παρατήρησε. Ωστε ο Τύραννος δεν περι-

μενε ότι θ'ανέβαινε κανένας από εμάς, όσο φωτιά μάς έζωνε. Ωραία! Θα αποτελέσω έκπληξη γι'αυτόν! Τράβηξε τα χαλινάρια του ίππου του, κάνοντάς τον να σηκωθεί στα πίσω πόδια και να κλοτοήσει, με τα μπροστινά, την πύλη. Η δύναμη του αλόγου άνοιξε και τα δύο φύλλα διάπλατα, παρουσιάζοντας μια αίθουσα. Άδεια.

Κανένας φρουρός. Κανένας υπηρέτης.

«ΣΑΡΝΑΛ!» φώναξε ο Άσθαν, και η φωνή του αντήχησε μέσα στο παλάτι.

Μα τον Βάνραλ, τι συμβαίνει; Έχουν όλοι φύγει;

Τρόχασε στο εσωτερικό της βασιλικής οικίας, ανατρέποντας πράγματα στο πέρασμά του, ψάχνοντας για κάποιον άνθρωπο. Το μόνο που έβρισκε, όμως, ήταν αντικείμενα και μια ατελείωτη, ανατριχιαστική σιγαλιά, καθώς εδώ μέσα τα ουρλιαχτά των φλεγόμενων στρατιωτών ακουόνταν απόμακρα.

Ακόμα και στην Αίθουσα του Βασάλτινου Θρόνου δεν ήταν κανένας. Ο Τύραννος είχε φύγει. Είχε εγκαταλείψει το παλάτι –πιθανώς, και την πόλη– και τους είχε αφήσει όλους να καούν, το τρισκατάρατο κάθαρμα! Πώς κατάφερε να διαφύγει, όμως; Πρέπει να υπάρχει, τελικά, κάποιο πέρασμα που δε μας αποκάλυψε ο Φάζναλ...

Αλλά, αν οι πάντες είχαν φύγει απ'το παλάτι, τότε ποιος διάλογος έριχνε τα βέλη; Πρέπει κάποιοι να βρίσκονταν ακόμα εδώ.

Ο Άσθαν αφίππευσε κι άρχισε ν'ανεβαίνει τις σκάλες, τρέχοντας. Αν κατάφερνε να σταματήσει τους τοξότες, θα γλίτωνε πολλές ζωές των στρατιωτών του. Ίσως, λοιπόν, να μην ήταν, τελικά, ο πανικός και η παραφροσύνη της απόγνωσης που τον είχαν οδηγήσει να έρθει εδώ, στο παλάτι. Ίσως να ήταν κάτι άλλο: ένα προαίσθημα: μια ανώτερη αντίληψη. Ίσως κάποιος θεός να τον είχε φωτίσει...

Άνκαραζ...

Άνκαραζ...

Αυτός ήταν που τον είχε καθοδηγήσει;

Ας είναι! Ας είναι όποιος θεός ή δαίμονας θέλει.

Άρχοντα της Μάχης, σκέφτηκε ο Άσθαν, καθώς έφτανε στα ανώτατα σημεία του παλατιού (τα οποία ήταν αφύλακτα, όπως και όλο το υπόλοιπο παλάτι), όσο αίμα χυθεί από το σπαθί μου, ετούτη την ημέρα, είναι δικό σου!

Κλότσησε την πόρτα που έβγαζε σ'έναν εξώστη του παλατιού, ανοίγοντάς την απότομα και κάνοντάς την να κοπανήσει δυνατά πάνω στον τοίχο όπου βρίσκονταν οι μεντεσέδες της.

Τέσσερις τοξότες στράφηκαν, αιφνιδιασμένοι. Πίσω τους βρισκόταν ένας καταπέλτης, τον οποίο, επί του παρόντος, δε χειριζόταν κανένας.

Το σπαθί του Άσθαν άστραψε, καθώς ο Στρατηγός χιμούσε καταπάνω τους, καρατομώντας έναν και στέλνοντας το κεφάλι του στον φλεγόμενο λόφο. Οι δύο άλλοι, βρισκόμενοι σε κατάσταση πανικού, προσπάθησαν να τραβήξουν αγχέμαχα όπλα. Ο Άσθαν δεν τους έδωσε κανένα περιθώριο χρόνου: Το ξίφος του κατέβηκε ξανά και τσάκισε το κρανίο του δευτέρου τοξότη. Ο επόμενος (που ήταν ο μόνος που δεν πήγαινε να τραβήξει αγχέμαχο όπλο) έκανε να τεντώσει το τόξο του και να χτυπήσει το Στρατηγό. Εκείνος, όμως, έπεσε πάνω του με την ασπίδα μπροστά, σπρώχνοντάς τον και ρίχνοντάς τον κάτω απ'τον εξώστη.

Ο τελευταίος τοξότης είχε τραβήξει ξίφος, αλλά δεν επιτέθηκε· έτρεξε, τρομαγμένος, προς τη σκάλα. Ο Άσθαν τον κυνήγησε, σπαθίζοντάς τον πίσω απ'τα γόνατα. Ο άντρας σωριάστηκε, κραυγάζοντας από τον πόνο.

«Πού είναι οι άλλοι;» φώναξε ο Στρατηγός, πατώντας τον με το μποτοφορεμένο του πόδι.

«Στους – στους εξώστες.»

«Πόσους εξώστες;»

«Πέντε. Πέντε είναι ακόμα. Μη με σκοτώσεις–»

Ο Άσθαν τον κοπάνησε στο κεφάλι, με την ασπίδα του, αναισθητοποιώντας τον. Ύστερα, βγήκε στη σκάλα και έτρεξε, ανοίγοντας πόρτες, ψάχνοντας για τους υπόλοιπους τοξότες. Βρέθηκε στον πρώτο εξώστη και επιτέθηκε, χωρίς δεύτερη σκέψη, χτυπώντας έναν άντρα στην πλάτη και σωριάζοντάς τον. Προτού εκείνος που ήταν πλάι του γυρίσει, ο Στρατηγός τον σπάθισε, τσακίζοντάς του το πρόσωπο. Οι άλλοι δύο ξεσπάθωσαν, και του επιτέθηκαν. Ο Άσθαν απέκρουσε τα χτυπήματά τους πάνω στην ασπίδα του, και ξεκοίλιασε τον έναν, ενώ έμπηξε τη λεπίδα του στο στήθος του άλλου. Τράβηξε έξω το όπλο του και, αφήνοντας τους νεκρούς στον Άνκαραζ, έφαξε για τον επόμενο εξώστη, και δε δυσκολεύτηκε να τον βρει.

Σαν μανιασμένος λύκος, ο Άσθαν άνοιξε την πόρτα, παταγωδώς, και εφόρμησε σε ακόμα τέσσερις τοξότες. Ο νους του είχε θολώσει από την πολεμική μάνητα, και σχεδόν δεν ήξερε τι έκανε· όμως με κάθε του χτύπημα σώριαζε κι έναν από τους εχθρούς του. Όταν τελείωσε μαζί τους, ένας ήταν αποκεφαλισμένος, ένας ξεκοιλιασμένος, ένας πεσμένος κάτω από τον εξώστη, και ο τελευταίος σκοτωμένος πάνω στον καταπέλτη, με το λαιμό του ανοιγμένο πέρα για πέρα.

Ο Άσθαν στάθηκε για λίγο, βαριανασαίνοντας, περιμένοντας το κεφάλι του να σταματήσει να βουίζει. Είχε άλλους τρεις εξώστες να αδειάσει. Άλλους δώδεκα ανθρώπους να σκοτώσει. Και αναρωτιόταν αν θα άντεχε. Όμως *έπρεπε* ν'αντέξει, για τους στρατιώτες του στο λόφο, ο οποίος είχε μετατραπεί σε πυρρινή κόλαση. Έπρεπε να γλιτώσει όσους από αυτούς μπορούσε. Και υπήρχαν πράγματα που του έδιναν θάρρος: Οι εξώστες δεν έβλεπαν ο ένας τον άλλο (τουλάχιστον, αυτοί όπου είχε πάει μέχρι στιγμής έτσι ήταν), καθώς βρίσκονταν σε διαμετρικά αντίθετα σημεία, για να κοιτάζουν γύρω-γύρω από το παλάτι· οπότε, οι ομάδες των τοξοτών δεν μπορούσαν να ειδοποιηθούν για την παρουσία του Άσθαν, κι εκείνος θα είχε σε κάθε του επίθεση το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού, πράγμα εξαιρετικά σημαντικό. Επίσης, οι τοξότες δε φορούσαν πανοπλίες, σε αντίθεση με εκείνον, που ήταν ντυμένος στο ατσάλι και έφερε ασπίδα· έτσι, οι πιθανότητες νίκης τους μειώνονταν δραματικά. Ένας ξαρμάτωτος μαχητής δεν μπορεί να τα βάλει μ'έναν αρματωμένο, ειδικά αν ο πρώτος, μάλιστα, δεν έχει τραβήξει εγκαίρως αγχέμαχο όπλο.

Ο Άσθαν βγήκε από τον εξώστη, σκεπτόμενος: *Κι άλλες θυσίες για σένα, Άνκαραζ. Δώσε δύναμη στο ξίφος μου!*

Άνοιξε την επόμενη πόρτα και εφόρμησε στους ανυποψίαστους τοξότες, σπαθίζοντας με θανατηφόρα ακρίβεια και μανία. Οι αντίπαλοί του δεν μπορούσαν ν'αντισταθούν· οι περισσότεροι απ'αυτούς δεν πρόλαβαν καν να ξεσπαθώσουν, και ο τελευταίος, που ξεσπάθωσε, πάλι την ίδια μοίρα είχε, καθώς ο Άσθαν τον αφόπλισε, με μια επιδέξια κίνηση, και τον κοπάνησε κατακέφαλα, με την ασπίδα του, στέλλνοντάς τον κάτω απ'τον εξώστη, στις φλόγες που είχαν ανάψει αυτός κι οι σύντροφοί του.

Αφήνοντας πίσω του μακελειό, ο Νορβήλιος Στρατηγός συνέχισε την αιματηρή του εκστρατεία, αναζητώντας άλλο εξώστη. *Αυτός είναι ο τέταρτος. Μετά, ένας μένει. Τελειώνω.*

Ο Άνκαραζ, μάλλον, ήταν πολύ ευχαριστημένος τώρα.

Ο Άσθαν δε χρειάστηκε να ανοίξει την πόρτα για τον τέταρτο εξώστη. Ήταν μισάνοιχτη. Την έσπρωξε, επομένως, λίγο, με την ασπίδα του, παραμερίζοντάς την, και, τρέχοντας, σπάθισε έναν τοξότη στον αυχένα, προτού κανείς καταλάβει τι είχε γίνει. Μετά, σφαγή επακολούθησε· και, στο τέλος της, ο Άσθαν ακούμπησε ανάστροφα το σπαθί του στο δάπεδο, στηριζόμενος επάνω στη λαβή και βαριανασαίνοντας.

Δεν τον είχε καταβάλει τόσο η σωματική εξάντληση, όσο η ψυχική. Ετούτη η δουλειά δεν ήταν για στρατηγό, αναλογιζόταν, αλλά για δολοφόνο· ή, καλύτερα, για χασάπη. Ύστερα, όμως, το βλέμμα του στράφηκε κάτω από τον εξώστη, στο λόφο, στις φωτιές, και στο στρατό του...

Για χασάπη. Ναι, ευχαρίστως θα γίνω χασάπης, για να ξεπαστρέψω αυτούς τους διαόλους που καίνε τους ανθρώπους μου!

Κατευθύνθηκε προς τον τελευταίο εξώστη, έχοντας μια καλή ιδέα σχετικά με το πού πρέπει να ήταν.

Σάρναλ, θα σε βρω καταραμένο κάθαρμα! Μετά από τούτο, θα σε βρω· μην το αμφιβάλλεις, σκεφτόταν, καθώς προχωρούσε πάνω στις σκάλες.

Όταν έφτασε μπροστά στην πόρτα που ήταν ο προορισμός του, την κλότσησε και μπήκε, εφορμώντας και σπαθίζοντας τον τοξότη που, εκείνη τη στιγμή, στρεφόταν να δει τι ήταν ο βρόντος πίσω του. Η λεπίδα του Νορβήλιου στρατηγού τον πήρε στο λαιμό, αποκεφαλίζοντάς τον. Το ακέφαλο σώμα του σπαρτάρισε, εκτοξεύοντας αίμα σαν πίδακα.

Ο διπλάνος του κοίταξε έντρομος. Τα μάτια του είχαν γουρλώσει, και ένα ουρλιαχτό έβγαине απ'τα χείλη του. Ο Άσθαν τερμάτισε τον τρόπο του, για πάντα.

Ο τρίτος τοξότης έστρεψε το τόξο του, τεντώνοντας τη χορδή. Ο Στρατηγός ύψωσε την ασπίδα του και το βέλος καρφώθηκε πάνω της και τη διαπέρασε· η αιχμή του βγήκε από την πίσω μεριά της, μερικούς πόντους απόσταση από το στήθος του Νορβήλιου.

Η λύσσα του Άσθαν θόλωσε την όρασή του, σαν ένα ημιδιαφανές, πορφυρό πέπλο να έπεσε μπροστά στα μάτια του. Κραυγάζοντας θηριωδώς, χίμησε στον τοξότη, κοπανώντας τον με την άκρη της ασπίδας του στο σαγόνι. Δόντια έσπασαν και μια κομμένη γλώσσα πετάχτηκε έξω. Ο άντρας έπεσε στην άκρη του εξώστη, και ο Άσθαν τον καρατόμησε, όπως ο δήμιος καρατομεί τον κατάδικο.

Ύστερα μόνο συνειδητοποίησε ότι η κραυγή που είχε βγάλει ήταν το όνομα του Άνκαραζ.

Ο τελευταίος τοξότης έτρεχε τώρα να φύγει. Ο Άσθαν εκτόξευσε το σπαθί του, γρυλίζοντας. Τον πέτυχε στην πλάτη, σωριάζοντάς τον. Το χτύπημα, όμως, δεν ήταν θανάσιμο, γιατί η λεπίδα δεν είχε καρφωθεί επάνω του· τον είχε χτυπήσει με το πλάι, τραυματίζοντάς τον μονάχα.

«Πού είναι ο Τύραννος;» είπε ο Άσθαν, αρπάζοντας τον άντρα απ'τα μαλλιά. «Πού είναι;»

«...Έφυγε,» βόγκησε ο τοξότης.

«Από πού;»

«Το υπόγειο πέρασμα...»

«Ποιο υπόγειο πέρασμα;»

«Ένα πέρασμα... Μας είπε να τον» –ο άντρας βόγκησε, πονεμένα– «ακολουθήσουμε... όταν θα είχαμε τελειώσει...»

Ο Άσθαν άφησε τα μαλλιά του τοξότη και έπιασε το σπαθί του από κάτω. «Σήκω πάνω,» πρόσταξε.

«Δεν μπορώ, Άρχοντά μου...»

«Σήκω!»

Ο άντρας προσπάθησε, και σωριάστηκε.

«Βγάλε το ξιφίδιο απ'τη ζώνη σου,» του είπε ο Άσθαν.

Εκείνος υλάκουσε, πετώντας το στο έδαφος.

«Έχεις άλλα όπλα επάνω σου;»

«Όχι, Άρχοντά μου.»

«Στηρίξου.» Ο Άσθαν τού έδωσε το αριστερό του χέρι, όπου ήταν δεμένη η ασπίδα του, πάνω στην οποία ακόμα βρισκόταν καρφωμένο το βέλος.

Ο τοξότης πιάστηκε απ'τον ώμο του Στρατηγού και ορθώθηκε.

«Οδήγησέ με στο πέρασμα.»

«Ναι, Άρχοντά μου...»

Κατέβηκαν τις σκάλες του παλατιού και, στο τέλος τους, βρήκαν το άλογο του Άσθαν να τους περιμένει, χρεμετίζοντας ανήσυχα. Ο Στρατηγός θηκάρωσε το σπαθί του και χάιδεψε το ζώο στο λαιμό. «Θα με βοηθήσεις λίγο ακόμα, ε;» του είπε. Και προς τον τοξότη: «Ανέβα στη σέλα.»

«Δεν μπορώ, Άρχοντά μου. Η πλάτη μου...»

Ο Άσθαν γρύλισε, και πήρε το άλογο από τα γκέμια. «Εντάξει. Οδηγήσέ με στο πέρασμα· μη με καθυστερείς. Προς τα πού πηγαίνουμε;»

Ο άντρας έδειξε, και ξεκίνησαν να βαδίζουν.

«Υπάρχουν άλλοι εδώ μέσα, ή έχουν όλοι φύγει;»

«Έχουν φύγει.»

«Από πόση ώρα;»

«Από το μεσημέρι.»

Και τώρα ήταν σούρουπο, απ'ό,τι μπορούσε να δει ο Άσθαν απ'τα παράθυρα του παλατιού. Σούρουπο χωρίς δύοντα ήλιο.

«Πού βγάζει το πέρασμα;»

«Δεν ξέρω, Άρχοντά μου· λέω αλήθεια. Όμως νομίζω ότι θα βγάζει έξω απ'την πόλη.»

Προφανώς... «Μέσα σε χτίριο ή στην ύπαιθρο;»

«Δεν ξέρω.»

Χίλιες κατάρες απάνω σου...

Ο τοξότης τον οδήγησε στα υπόγεια του παλατιού, όπου λάμπες ήταν αναμμένες και τα μάτια του Άσθαν κοίταζαν ερευνητικά τις σκιές, στην απίθανη περίπτωση που ο άντρας τον είχε φέρει σε κάποια παγίδα, ή που ο Σάρναλ είχε, τελικά, αφήσει πίσω του κάποιους φρουρούς. Όμως τίποτα απ'αυτά δε συνέβαινε.

Το άλογο του Στρατηγού ρουθούνιζε ανήσυχα πίσω του, καθώς το τραβούσε από τα γκέμια· δε φαινόταν να εκτιμά την κλεισούρα του ψυχρού υπογείου.

Το σύντομο ταξίδι τελείωσε μπροστά σε μια μικρή πόρτα. «Εδώ,» είπε ο τραυματισμένος τοξότης, κουρασμένα.

Ο Άσθαν τον άφησε να καθίσει στο έδαφος, με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο. Κατόπιν, τράβηξε το σπαθί του και άνοιξε την ξύλινη θύρα, κλωτσώντας την και υψώνοντας, ταυτόχρονα, την ασπίδα

του. Το δωμάτιο μέσα ήταν μικρό, και περιείχε μονάχα μια καθοδική σκάλα.

«Από εδώ ξεκινά η σήραγγα;» ρώτησε ο Άσθαν.

«Ναι, Άρχοντά μου.»

Ο Στρατηγός κατέβασε την ασπίδα του και κοίταξε τον άντρα. «Για προσπάθησε να σηκωθείς.»

«Αν είχα κάποιο ξύλο, Άρχοντά μου...»

Ο Άσθαν κοίταξε τριγύρω, στο υπόγειο, μέχρι που βρήκε κάτι παλιά έπιπλα. Χρησιμοποιώντας το σπαθί του, έσπασε έναν στύλο από ένα κρεβάτι που κάποτε πρέπει να είχε κουρτίνες. Πλησίασε τον τοξότη και του έδωσε το αυτοσχέδιο μπαστούνι. Εκείνος το έπιασε και σηκώθηκε, στηριζόμενος επάνω του.

«Ωραία,» είπε ο Άσθαν. «Γιατί, αν δεν μπορούσες να σηκωθείς θα έπρεπε να σ'αφήσω εδώ· και το μέρος, αργά ή γρήγορα, θα πιάσει φωτιά. Ακόμα κι αν δεν καιγόσουν από τις φλόγες, θα πνιγόσουν απ'τον καπνό.»

«Ευχαριστώ, Άρχοντά μου.»

«Κατέβαινε πρώτος.»

Ο τοξότης ξεροκατάπιε. «Μάλιστα.» Και υπάκουσε, παίρνοντας μια από τις κρεμασμένες λάμπες στο αριστερό χέρι, ενώ με το δεξί έσφιγγε το ραβδί του.

Ο Άσθαν έβαλε δερμάτινες καλύπτρες στα μάτια του αλόγου του, ενώ το χάιδευε στο λαιμό και στο κεφάλι, λέγοντάς του να δείξει θάρρος. «Αν σ'αφήσω εδώ, θα πεθάνεις. Πρέπει νάρθεις μαζί μου. Πρέπει να μη φοβάσαι το σκοτάδι.» Το ζώο έτριψε τη μουσούδα του πάνω στο κράνος του Στρατηγού. Εκείνος το πήρε από τα γκέμια και άρχισε να κατεβαίνει, ακολουθώντας τον τοξότη. Ευτυχώς, τα σκαλιά ήταν αρκετά φαρδιά ώστε να επιτρέπουν την κατάβαση μεγάλων οπληφόρων. Το άλογο χρεμέτισε ακόμα μια φορά, και ο Άσθαν το ξαναχάιδευε. «Μετά από το σκοτάδι, θα βγούμε στον καθαρό αέρα. Τώρα, από πάνω υπάρχει μόνο φωτιά.»

Το παράθυρο ήταν τόσο ψηλό όσο ένας άνθρωπος και τόσο πλατύ όσο τρεις. Δίπλα του βρισκόταν, εδώ και χρόνια, ένα μεγάλο, γέρικο πλατάνι. Το οποίο τώρα φλεγόταν. Οι πύρινες γλώσσες είχαν τυλίξει

τα κλαδιά, τα φύλλα, και τον κορμό του, και το αρχαίο δέντρο, μην μπορώντας ν'αντέξει άλλο το δάγκωμά τους, λύγισε· έγειρε και έσπασε, πέφτοντας πάνω στο τζάμι του παραθύρου και θρυμματίζοντάς το. Τα γυαλιά σκορπίστηκαν μέσα στο δωμάτιο, και το πλατάνι ξάπλωσε στο χαλί, ενώ τα μακριά του μέλη αγκάλιαζαν έναν καναπέ και μια ταπετσαρία. Οι φλόγες που το έντυναν βρήκαν καινούργια τροφή, και πολλαπλασιάστηκαν.

Η φωτιά είχε μόλις ξεκινήσει στο παλάτι της Φίρθμας...

Το πέραςμα ήταν αρκετά φαρδύ, όφειλε να παρατηρήσει ο Άσθαν, αλλά, συγχρόνως, έμοιαζε... κακοφτιαγμένο, σαν κάποιος να το είχε σκάψει πρόχειρα, βιαστικά. Τα ξύλινα στηρίγματα που υπήρχαν δεν πρέπει να ήταν και πολύ ασφαλή. Ένας σεισμός να γινόταν, δε θα κρατούσαν. Αποκλείεται να κρατούσαν. Ο Άσθαν δεν ήταν, γενικά, κλειστοφοβικός, αλλά εδώ μέσα και να μην ήταν κανείς μπορούσε άνετα να γίνει...

Ο τοξότης έδειχνε περισσότερο τρομαγμένος από το Στρατηγό. Η λάμπα έτρεμε στο χέρι του, και η αναπνοή του έβγαινε βαριά. Το άλογο ήταν, παραδόξως, το πιο ήρεμο πλάσμα από τους τρεις τους, μάλλον τυχερό που είχε τα μάτια κλειστά.

Ακολουθώ τα βήματα του Σάρναλ, σκέφτηκε ο Άσθαν. *Θα τον βρω, άραγε, επάνω; Θα τον συναντήσω έξω από εδώ;* Τώρα που η πολεμική μάνητα τού είχε περάσει, δεν ήταν και τόσο σίγουρος ότι ήθελε να βρεθεί πρόσωπο με πρόσωπο με τον Τύραννο του Ένρεβηλ, ειδικά ύστερα από όσα είχε ακούσει για την προσωπική του φρουρά, τους Λεπιδοφόρους Γέρακες.

Έτσι, όταν είδε φως στο τέλος του περάσματος, δεν ήξερε αν έπρεπε να αισθανθεί ανακούφιση ή αγωνία. Πάντως, ένα ήταν το βέβαιο: όφειλε να κινηθεί προσεκτικά.

«Σταμάτα,» είπε στον τοξότη και, αφήνοντας τα γκέμια του αλόγου του, ξεθηκάρωσε το σπαθί του, βαδίζοντας προς το λυκόφως που φώτιζε την πέτρινη σκάλα.

Έφτασε στο πρώτο της σκαλοπάτι και κοίταξε επάνω, προσπαθώντας να διακρίνει αν υπήρχε κάποιος φρουρός· μα, όχι, δε φαινόταν κανένας. Ξεκίνησε ν'ανεβαίνει, κάνοντας νόημα στον τοξότη να μεί-

νει πίσω. Η πανοπλία του τον βάραινε, και ήξερε ότι, αν ήταν κάποιος στην κορυφή της σκάλας, μάλλον θα τον άκουγε να πλησιάζει, με τόσο σίδερο που κουβαλούσε· όμως τι άλλη επιλογή είχε; Έπρεπε να κοιτάξει. Με υψωμένη την ασπίδα, πατούσε στο ένα σκαλοπάτι μετά το άλλο, κινούμενος αργά... και αφουγκραζόμενος. Από το άνοιγμα άκουγε μόνο τις φωνές των πουλιών: τα νυχτοπούλια που τώρα ξυπνούσαν. Όμως δεν άκουγε ανθρώπινες ομιλίες. Ούτε το σύρσιμο που κάνει η λεπίδα καθώς θηκαρώνεται ή ξεθηκαρώνεται· ούτε το τέντωμα της χορδής του τόξου· ούτε το τρίξιμο της μπότας πάνω στο χόμα ή στην πέτρα.

Η κανένας δεν είναι εκεί ή δεν προκαλούν τον παραμικρό θόρυβο...

Ο Άσθαν κράτησε την αναπνοή του, καθώς έφτανε στο κεφαλόσκαλο, έχοντας την ασπίδα του, προπάντων, σε ετοιμότητα. Το τοπίο που αντίκρισε ήταν αραιά δασώδες, και κανένας άνθρωπος δεν υπήρχε εν οψει. Ο Στρατηγός κοίταξε προς όλες τις κατευθύνσεις, για να βεβαιωθεί. Και βεβαιώθηκε. *Κανένας.*

Στράφηκε και κατέβηκε –γρήγορα, τώρα– τη σκάλα. Θηκάρωσε το σπαθί του και πήρε το άλογό του από τα γκέμια.

«Ανεβαίνουμε,» είπε στον τοξότη. «Εσύ πρώτος.»

Ο άντρας υπάκουσε. Δυσκολευόταν στην άνοδο, μα δεν παραπονιόταν. Στην πλάτη του υπήρχε ξεραμένο αίμα, έβλεπε ο Άσθαν. Το τραύμα δεν πρέπει να ήταν πολύ βαθύ, και τα κόκαλα, σίγουρα, δεν είχαν σπάσει. Στην αρχή, όταν ο τοξότης έλεγε ότι δεν μπορούσε να σηκωθεί, ο Στρατηγός είχε υποψιαστεί πως ίσως να του είχε σπάσει τη ράχη. Όμως, προφανώς, δεν επρόκειτο για κάτι τέτοιο· ο άντρας θα ήταν περδίκι σε μερικές ημέρες.

«Πώς σε λένε;» τον ρώτησε ο Άσθαν, καθώς ανέβαιναν.

«Νόρανελ,» απάντησε εκείνος.

«Και είσαι πιστός στον Σάρναλ, ή θα υπηρετούσες πρόθυμα και κάποιον άλλο;»

«Δεν έχω ιδιαίτερες προτιμήσεις, Άρχοντά μου.»

«Αυτό είναι καλό, γιατί ο Πρίγκιπας μου θα σε θέλει στο στρατό του, αν είσαι πρόθυμος να καταταχτείς. Και πληρώνει καλά.»

«Σας χρωστώ τη ζωή μου, έτσι κι αλλιώς.»

Βγήκαν στην επιφάνεια, και η κουβέντα τους διακόπηκε. Ο Άσθαν σήκωσε τις καλύπτρες από τα μάτια του αλόγου του και το καβάλησε. «Ας ανακαλύψουμε πού είμαστε,» είπε.

Και δεν άργησε να μάθει εκείνο που ήθελε. Στη μία μεριά του ορίζοντα, μπορούσε να δει μια μεγάλη οροσειρά που αναγνώριζε: τα Ηφαιστειακά Όρη. Και στην αντίθετη μεριά, ατένισε μια πόλη την οποία, επίσης, αναγνώριζε: την Φίρθμας. *Βρισκόμαστε, επομένως, βόρεια της πρωτεύουσας...* Χωρίς ορόσημα, ήταν δύσκολο πλέον να προσανατολιζέται κανείς, ύστερα από την εξαφάνιση του ήλιου. Ο Άσθαν αναρωτήθηκε πότε θα έφτανε αυτό το παράξενο φαινόμενο στο τέλος του. Πότε θα έβγαινε ξανά ο ήλιος στον ουρανό. *Έχουμε θυμώσει τόσο πολύ τους θεούς, που μας έκλεψαν τον ήλιο, για να μας τιμωρήσουν;*

Παραμερίζοντας τούτες τις σκέψεις απ'το μυαλό του –γιατί είχε πολύ πιο άμεσα πράγματα να τον απασχολούν–, ξεκίνησε να κατηγορίζει προς τη Φίρθμας, με τον τραυματισμένο Νόρανελ πλάι του.

Όταν έφτασαν στην ανατολική πύλη της πρωτεύουσας του Ένρεβηλ, η νύχτα είχε πέσει. Ο Άσθαν φώναξε στους στρατιώτες να του ανοίξουν, δηλώνοντας ποιος ήταν. Εκείνοι άνοιξαν, επιτρέποντάς του να περάσει.

«Στρατηγέ!» είπε ένας. «Ακούσαμε ότι σας είχαν χάσει και σας νόμιζαν για νεκρό. Πώς βρεθήκατε έξω από την πόλη;»

«Μεγάλη ιστορία. Είναι καλά ο Πρίγκιπας Ήλμον;»

«Ναι. Σας έφαχνε.»

«Πού βρίσκεται τώρα;»

«Στο στρατόνα.»

Ο Άσθαν ξεκίνησε για εκεί, περνώντας νότια από το ύψωμα του παλατιού και κοιτάζοντάς το. Οι φλόγες δεν είχαν σβήσει ακόμα, και όχι μόνο αυτό, αλλά και τα οικοδομήματα τριγύρω είχαν αρπάξει φωτιά. Οι κάτοικοι της Φίρθμας προσπαθούσαν να σώσουν τις περιουσίες τους, ρίχνοντας κουβάδες νερό. Ο συνωστισμός στα πηγάδια ήταν το κάτι άλλο.

«Ο Βασιλιάς σας είναι τρελός,» είπε ο Άσθαν στον Νόρανελ. «Τι ήθελε; Να κάψει τα πάντα; Όλη του την πρωτεύουσα;»

Ο τοξότης ένευσε, σιωπηλά.

«Δε ντρέπεσαι να υπηρετείς τέτοιο άρχοντα; Λασπώνει την τιμή σου σαν άνθρωπο. Σε τι θεούς προσεύχεσαι, Νόρανελ, και τι σου λένε;»

«Καλύτερα στρατιώτης παρά να ζω στο φόβο, Άρχοντά μου...»

«Τι θες να πεις;»

«Οι στρατιώτες δεν έχουν τόσα να φοβηθούν όσα οι υπόλοιποι. Πληρώνεσαι και θεωρείσαι έμπιστος, αρκετά έμπιστος. Όλοι οι άλλοι είναι ύποπτοι για προδοσία. Ειδικά τώρα, με την Επανάσταση... Ξέρετε πόσοι έχουν οδηγηθεί στο Οίκημα του Πόνου, Άρχοντά μου; Άνθρωποι που τους έβλεπες νάναι αθώοι. Μπαίνανε όρθιοι και βγαίνανε σαν τα ερπετά... σέρνονταν. Τους πετούσανε στους δρόμους. Πολλοί πέθαιναν από αιμορραγίες, άλλοι από μόλυνση. Άλλοι πέθαιναν μέσα στα ίδια τους τα σκατά, σε κάποιο σοκάκι... Καλύτερα πριν την Επανάσταση, Άρχοντά μου.»

«Προτιμώσεις τον Σάρναλ για Βασιληά;»

«Δε μ'ενδιαφέρει ποιος είναι Βασιληάς, Άρχοντά μου. Όλοι τα ίδια είναι για μένα. Τα πράγματα, όμως, θα ήταν πιο ήσυχα χωρίς την Επανάσταση.»

«Τώρα, τα πράγματα θα καλύτερέψουν· θα δεις.»

«Ο Σάρναλ δεν είναι νεκρός, Άρχοντά μου,» του θύμισε ο Νόρανελ.

«Δεν είναι,» παραδέχτηκε ο Άσθαν· «θα τον βρούμε, όμως.»

«Περισσότερες ταραχές, λοιπόν, για τους ανθρώπους του Ένρεβηλ...»

Ναι, ο τοξότης είχε κάποιο δίκιο σ' αυτό. Ο Σάρναλ, αναμφίβολα, δε θα παραδινόταν εύκολα. Θα έπρεπε να αγωνιστούν για να τον ξετρυπώσουν, κι εκείνος θα μαχόταν, με νύχια και με δόντια, και οι νεκροί θα γέμιζαν τον τόπο.

«Νόρανελ,» είπε ο Άσθαν, καθαρίζοντας το λαιμό του, «είσαι καλύτερος άνθρωπος απ' ό,τι νόμιζα. Με συγχωρείς.»

«Άρχοντά μου, δε χρειάζεται να ζητάτε συγγνώμη από μένα.»

Χρειάζεται. Σκότωσα όλους σου τους συντρόφους. Ανθρώπους που, μάλλον, δεν ήταν χειρότεροι από εσένα· απλά, έτυχε να μάχονται για τον λάθος άρχοντα. Κι αν δεν τους είχα σκοτώσει, τα βέλη τους θα είχαν προκαλέσει περισσότερη ζημιά. Η φωτιά ίσως να είχε απλωθεί τώρα σ' όλη την πόλη. Όμως τούτη η δικαιολογία δεν τον έκανε να αισθάνεται καλύτερα. Συνέχεια τα ίδια και τα ίδια. Ο ένας θάνατος

διαδέχεται τον άλλο. Θάνατος στις όχθες του ποταμού Γάσπαρνηλ, θάνατος κι εδώ· τι θ'ακολουθήσει; Ο Άσθαν είχε ακούσει να λένε ότι οι παλιοί στρατιωτικοί συνηθίζουν στην ιδέα του θανάτου· ότι δεν τους νοιάζει πλέον όσους κι αν σκοτώσουν· ότι γίνονται κτήνη του πολέμου, υπηρέτες του Άνκαραζ– Αηδίες. Τίποτα περισσότερο από αηδίες. *Ή ίσως εγώ να είμαι αδύναμος*, σκέφτηκε, αναλογιζόμενος τον Χάρναλιρ κι ανθρώπους σαν κι αυτόν, τους οποίους είχε δει κατά την περίοδο των Πολέμων της Φεν εν Ρωθ.

Ο Πρίγκιπας Ήλμον βρισκόταν στον στρατώνα, όπως είχε πει ο στρατιώτης στην πύλη, και, μόλις αντίκρισε τον Άσθαν να μπαίνει, ζύγωσε.

«Στρατηγέ. Σε είχαμε για νεκρό.»

Εκείνος αφίππευσε. «Βρήκα το πέρασμα απ'το οποίο έφυγε ο Σάρναλ.»

«Μπήκες στο παλάτι;»

«Ναι.»

«Και ο Τύραννος δεν ήταν εκεί;»

Ο Άσθαν κούνησε το κεφάλι. «Όχι· το μέρος ήταν σχεδόν άδειο. Δε θα το πυρπολούσε αλλιώς.» Και διηγήθηκε στον Πρίγκιπα όλα τα γεγονότα.

«Όστε η σήραγγα σε έβγαλε βόρεια από την πόλη...» είπε ο Ήλμον, σκεπτικός.

Ο Άσθαν ένευσε. «Προφανώς, ήταν άλλη από αυτή που μας έλεγε η Πριγκίπισσα Θάρνιν.» Και, καθώς τελείωνε τα λόγια του, είδε μια σκιά να περνά απ'τα μάτια του Ήλμον. «Είναι καλά η Πριγκίπισσα;» τον ρώτησε.

Εκείνος αναστέναξε. «Όχι...»

«Λυπάμαι, Υψ—»

«Δεν είναι νεκρή,» τον διέκοψε ο Ήλμον. «Έχει τραυματιστεί από τη φωτιά. Θα γίνει καλά.»

«Ο Χάρναλιρ;»

«Αυτός έχει τραυματιστεί χειρότερα. Αλλά θα ζήσει. Φαίνεται πως ήμουν ο πιο τυχερός, γιατί άργησα ν'αρχίσω την άνοδο στο λόφο,» εξήγησε, βαριά. «Για την ακρίβεια, όταν άρχισα ν'ανεβαίνω, έπεφταν τα πρώτα βέλη.»

«Καλύτερα, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Άσθαν, σφίγγγοντάς του τον ώμο.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ήλμον, παραμερίζοντας το χέρι του Στρατηγού. «Όχι.» Στράφηκε κι απομακρύνθηκε.

«Αυτός είναι ο Μαύρος Πρίγκιπας;» ψιθύρισε ο Νόρανελ.

«Ναι,» ένευσε ο Άσθαν, «αυτός είναι ο Μαύρος Πρίγκιπας...»

Κεφάλαιο 23

Νεκρομάντες και Νεκροί

Καλημέρα,» χαιρέτησε ο Κάφελ τον Βόρμπελ, κατεβαίνοντας τη σκάλα του πανδοχείου, μαζί με τη Ζιάλα. Η τραπεζαρία ήταν γεμάτη με περισσότερο κόσμο από χτες βράδυ.

Ο πανδοχέας ένευσε προς τη μεριά του εμπόρου, και του ανταπέδωσε την καλημέρα.

«Ισχύει ακόμα η προσφορά σου;» τον ρώτησε ο Κάφελ, πλησιάζοντας τον πάγκο του μπαρ.

«Ποια προσφορά;»

«Να μας οδηγήσεις στην Οδό Ανθεμίων.»

«Είπα ότι η Σαριάλη θα σας οδηγήσει, και, ναι, η προσφορά μου αυτή ακόμα ισχύει, αν και η ίδια η Σαριάλη συμφωνεί. Όχι πως νομίζω ότι θα έχει πρόβλημα, δηλαδή. Είναι απ έξω τώρα· γεμίζει τις λάμπες με λάδι. Πηγαίνετε να της μιλήσετε.»

«Ευχαριστούμε,» είπε ο Κάφελ, και βάδισε προς την είσοδο του πανδοχείου, με τη Ζιάλα στο κατόπι.

«Ευχαρίστησή μου,» αποκρίθηκε πίσω τους ο Βόρμπελ.

Ο Κάφελ άνοιξε την πόρτα και βγήκαν στο δρόμο, ο οποίος ήταν σχεδόν το ίδιο έρημος όπως και το βράδυ. Μονάχα δυο άνθρωποι φαίνονταν να τον διασχίζουν, προς διαφορετικές κατευθύνσεις· τα βήματά τους αντηχούσαν πάνω στο παλιό πλακόστρωτο. Η Νίζβερ ήταν, σίγουρα, μια πόλη φαντασμάτων...

Η Σαριάλη, που γέμιζε τη μία από τις λάμπες της εισόδου με λάδι, στράφηκε να κοιτάξει τον Κάφελ και τη Ζιάλα. Φορούσε το ίδιο μακρύ, μετζ φόρεμα με χτες βράδυ και το ίδιο μαύρο, πέτσινο γιλέκο.

«Καλημέρα,» τη χαιρέτησε ο έμπορος. «Ο Βόρμπελ μάς είπε ότι ίσως να μπορείς να μας οδηγήσεις στην Οδό Ανθεμίων, στο σπίτι του Σέλντρεκ. Ισχύει;»

«Ναι, ισχύει,» αποκρίθηκε εκείνη, κλείνοντας τη λάμπα και περνώντας το μπουκαλάκι με το λάδι στη ζώνη της. «Ελάτε.» Τους έκανε νόημα, και ξεκίνησε να βαδίζει.

Γρήγορα πράγματα, παρατήρησε ο Κάφελ, ακολουθώντας την.

Η Ζιάλα βάδιζε αμίλητη πλάι του, και έδειχνε σκυθρωπή· αλλά, μέσα της, αισθανόταν καλύτερα από τις προηγούμενες ημέρες. Και ως «προηγούμενες ημέρες» όριζε όλο το χρονικό διάστημα από το πέρας των συνόρων του Ένρεβηλ μέχρι τώρα. Ο ένας λόγος για τη διάθεσή της ήταν το γεγονός ότι εδώ δεν ένιωθε *κυνηγημένη* από κανέναν· η πόλη της φαινόταν *γαλήνια*, παρότι υποτίθεται πως ήταν γεμάτη παράφρονες και μάγους. Ίσως, τελικά, οι παράφρονες και οι μάγοι να ήταν πιο ήσυχοι από τους «*φυσιολογικούς*» ανθρώπους. Ο άλλος λόγος που η Ζιάλα αισθανόταν καλύτερα ήταν η μεταβολή στη συμπεριφορά του Κάφελ. Τον έβλεπε, επιτέλους, πιο *ομιλητικό*, πιο... σαν τον παλιό εαυτό του. Ύστερα από την είσοδό τους στο Ένρεβηλ, εκείνος είχε αρχίσει να αλλάζει σταδιακά, σε σημείο που οι αλλαγές επάνω του να την τρομάζουν. Τώρα, όμως, ήταν πάλι ο *Κάφελ*.

Η Ζιάλα τύλιξε το χέρι της γύρω του, καθώς βάδιζαν μέσα στους ήσυχους δρόμους της Νίζβερ.

«Ο Έσριλαν έφυγε;» ρώτησε ο έμπορος τη Σαριάλη.

«Ναι,» απάντησε, κοφτά, εκείνη, σαν να μην της άρεσε που της μιλούσαν για τον οδηγό.

«Ανέφερε πού πήγε;»

«Ποτέ δε λέει πού πηγαίνει.»

Ο Κάφελ παρατήρησε κάτι στη φωνή της. Ένα παράπονο; *Τι είναι αυτή η γυναίκα στον Έσριλαν;* αναρωτήθηκε. *Συγγενής; Φίλη; Ερωμένη;* Πρέπει, σίγουρα, να τον ήξερε από παλιά.

Ένα ουρλιαχτό διέκοψε τις σκέψεις του. Μια τσιριχτή, διαπεραστική φωνή, προερχόμενη από τα δεξιά.

Η Ζιάλα έστρεψε αμέσως το κεφάλι, για να κοιτάξει. Μα δεν είδε τίποτα, πέρα από ένα μισοερειπωμένο οικοδόμημα.

«Μη θορυβήστε,» είπε η Σαριάλη, καθώς συνέχιζε να βαδίζει ακριβώς όπως βάδιζε και πριν –ούτε πιο γρήγορα ούτε πιο αργά. «Δε συνέβη τίποτα.»

«Μα,» διαφώνησε η Ζιάλα, «ίσως κάποιος να κινδυνεύει.»

«Αν κινδυνεύει, είναι δικό του πρόβλημα,» απάντησε η Σαριάλη. «Αλλά, μάλλον, δεν πρόκειται για κάτι τέτοιο.

»Να κοιτάτε τη δουλειά σας εδώ πέρα. Αν δε σας το έχουν πει άλλοι, σας το λέω τώρα εγώ, για να το θυμάστε.»

«Μας το έχουν πει,» αποκρίθηκε ο Κάφελ, καθώς στο νου του έρχονταν τα λόγια του Νεκρομέμονος: «Ο καθένας έχει τις προσωπικές του δουλειές. Κι εσύ να κοιτάς τη δική σου.»

Η Ζιάλα τού έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα, αλλά εκείνος απλά τις χαμογέλασε, και πέρασε το μοναδικό του χέρι γύρω απ'τους ώμους της.

Πλησίασαν τον ποταμό Μάρνελ, και είδαν ότι ένα πλοίο ξεφόρτωνε το εμπόρευσμά του στις αποβάθρες.

«Πώς θα περάσουμε απέναντι;» ρώτησε η Ζιάλα, που δεν έβλεπε καμία γέφυρα.

«Από τη σήραγγα,» εξήγησε η Σαριάλη, ζυγώνοντας κάτι σκαλοπάτια κοντά στις όχθες του ποταμού, τα οποία οδηγούσαν κάτω, σ'ένα σκοτεινό και υγρό μέρος.

Το Μαύρο Φρούριο ορθωνόταν επιβλητικό μπροστά του, κρύβοντας μέρος του ανήλιαγου ουρανού. Ήταν όλο κτισμένο από μαύρη πέτρα (εξ ου και το όνομά του) και διέθετε αρκετούς πυργίσκους και επάλξεις, επάνω στις οποίες δεν υπήρχαν πολεμιστές, αλλά, σποραδικά, φαινόταν κανένας παρατηρητής, του οποίου ο μανδύας ή ο χιτώνας ανέμιζε στο πρωινό, βουνίσιο αγέρι.

Ο Έσριλαν ανέβηκε τα πλατιά, ψηλά σκαλοπάτια και στάθηκε αντίκρυ της κεντρικής εισόδου του φρουρίου, η οποία ήταν διπλή, ξύλινη, και κλειστή. Έπιασε τον έναν από τους δύο σιδερένιους χαλκίδες και χτύπησε, δυνατά, μερικές φορές. Το ένα φύλλο της μεγάλης θύρας, σύντομα, άνοιξε, και το πρόσωπο ενός άντρα παρουσιάστηκε. Ήταν ένας νεαρός, με κοντά, μαύρα μαλλιά και φρεσκοξυρισμένο πρόσωπο· τα μάτια του γυάλιζαν.

«Καλημέρα, κύριε,» είπε. «Τι θα επιθυμούσατε;»

«Να δω τους νεκρομάντες. Θέλω να τους μιλήσω για την πρόσληψη νεκρονοικημένων δολοφόνων.»

«Μάλιστα. Περάστε.» Ο νεαρός –που ήταν ντυμένος με μακρύ, μαύρο ράσο– παραμέρισε, κάνοντάς του χώρο, για να μπει σ'έναν μεγάλο διάδρομο, φωτισμένο από δαυλούς. «Προχωρήστε, στο βάθος.»

Ο Έσριλαν βάδισε. Τα μπιτοφορεμένα του πόδια αντηχούσαν. Δεξιά κι αριστερά, στα σκοτάδια ανάμεσα στους δαυλούς, μπορούσε να δει μάτια να στραφταλίζουν, κάπου-κάπου. Υπήρχαν φρουροί σε τούτο το μέρος, τους οποίους δεν έβλεπε κανείς εύκολα· νεκρενοικημένοι δολοφόνοι, κατά πάσα πιθανότητα. Στο πέρας του διαδρόμου, διέκρινε μια αίθουσα, όπου το φως έμπαινε από παράθυρα βρισκόμενα ψηλά στους τοίχους. Στην αρχή, το δωμάτιο δεν ήταν παρά σαν ένα μικρό κουτί στα μάτια του Έσριλαν· καθώς, όμως, πλησίαζε, το κουτί ολοένα και μεγάλωνε, ώσπου έγινε τεράστιο, αρκετό για να τον χωρέσει: αρκετό για να χωρέσει, ίσως, χίλιους σαν εκείνον.

Η αίθουσα στηριζόταν σε παχείς κίονες και δεν περιείχε πολλά έπιπλα. Στο κέντρο της μονάχα ήταν πέντε πέτρινοι θρόνοι, και τώρα πίσω από αυτούς τους θρόνους στεκόταν η μορφή μιας γυναίκας. Τα μαλλιά της ήταν ασημιά, γυαλίζοντας στο φως που χυνόταν από τα ψηλά παράθυρα. Φορούσε ένα μακρύ φόρεμα, του οποίου οι άκριες σέρνονταν στο πάτωμα, καθώς σιγοβάδιζε. Όταν ο Έσριλαν μπήκε, του είχε την πλάτη στραμμένη, σαν να μην τον είχε προσέξει, παρά ο νους της να ταξίδευε αλλού· ο οδηγός, όμως, δεν είχε αμφιβολία ότι η νεκρομάντισσα είχε αντιληφτεί την παρουσία του.

Δεν της μίλησε, περιμένοντας εκείνη να μιλήσει.

«Τι ζητάς;» τον ρώτησε, συνεχίζοντας να σιγοβαδίζει. Τα βήματά της δεν ακούγονταν· πρέπει να φορούσε μαλακές παντόφλες ή να ήταν ξυπόλυτη.

«Δολοφόνους.»

Η γυναίκα στράφηκε, δίχως βιασύνη. Το πρόσωπό της, φωτιζόμενο από τα ψηλά παράθυρα, έμοιαζε εξωπραγματικό, χλομότερο απ'ό,τι σίγουρα ήταν, σχεδόν λευκό. Τα μάτια της ήταν μεγάλα και μαύρα· τα χείλη της λεπτά και άχρωμα.

«Ποιος είσαι;»

«Είμαι ο Έσριλαν, και έρχομαι εκ μέρους του Μαύρου Πρίγκιπα του Ένρεβηλ.»

«Του έχουμε ήδη αρνηθεί μία φορά.»

«Το γνωρίζω. Εκείνος, όμως, επιθυμεί να ζητήσει ξανά τη βοήθειά σας. Θα σας πληρώσει, μην το αμφιβάλλετε.»

«Δεν είναι αυτός ο λόγος της άρνησής μας.»

«Τότε; Φοβάστε τόσο το Νησιώτη;»

«Ας πούμε ότι δεν επιθυμούμε να έρθουμε σε... ρήξη μαζί του,» αποκρίθηκε η νεκρομάντισσα. Η φωνή της, για πρώτη φορά, ακουγόταν ενοχλημένη.

«Ο Μαύρος Πρίγκιπας έχει ένα σχέδιο που του εγγυάται τη νίκη. Οι δολοφόνοι σας θα τον βοηθήσουν να νικήσει ακόμα ευκολότερα. Και θα είναι ευγνώμων γι' αυτό. Χρειάζεται τη βοήθειά σας, όχι μόνο για να δολοφονήσει τον Σάρναλ, αλλά και για να καθαρίσει το νέο του Βασίλειο από τις αντίπαλες δυνάμεις.»

«Η ανταμοιβή μας θα είναι μεγάλη για κάτι τέτοιο...»

«Το γνωρίζει, και σας ζητά να σκεφτείτε ξανά την έκκλησή του. Οι συνθήκες έχουν αλλάξει. Ο Τύραννος θα πέσει. Οι Λεπιδοφόροι Γέρακες δε θα τον γλιτώσουν από αυτό, και δε χρειάζεται να τους φοβάστε.»

«Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι τους *φοβόμαστε*, Έσριλαν;» Τα μάτια της στένεψαν.

«Η απροθυμία σας να βοηθήσετε. Δεν έχω ξανακούσει πως οι νεκρομάντες του Μαύρου Φρουρίου αρνήθηκαν να στείλουν δολοφόνους, όταν τους ζητήθηκε.»

«Τότε, ίσως θα έπρεπε ν' ακούς καλύτερα.»

Ο Έσριλαν αντιλήφτηκε πως ίσως να το παρατραβούσε. «Όπως και νάχει,» είπε, «ο Μαύρος Πρίγκιπας εξακολουθεί να ζητά τη βοήθειά σας. Θα την έχει;»

«Δεν είναι βέβαιο.»

«Πότε θα μου απαντήσετε;»

«Σύντομα, θα έρθουμε σε επικοινωνία μαζί σου. Μείνε στη Νίζβερ, Έσριλαν.»

«Δε σκοπεύω να φύγω,» αποκρίθηκε εκείνος.

Η σήραγγα ήταν εφιαλτική, καθώς το σκοτάδι κυριαρχούσε παντού μέσα της, εκτός από το τέλος, όπου φαίνονταν οι σκάλες της εξόδου, λουσμένες στο πρωινό φως. Η Ζιάλα δεν ήθελε να σκέφτεται τι μπορεί να κρυβόταν δεξιά κι αριστερά· τι μπορεί να καιροφυλαχτούσε, κρυμμένο στις πυκνές σκιές. Η Σαριάλη, όμως, δεν έδειχνε κανένα σημάδι φόβου ή επιφύλαξης· βάδιζε με τον ίδιο ρυθμό όπως και στους δρόμους της Νίζβερ.

«Δεν είναι επικίνδυνα εδώ κάτω;» τη ρώτησε η Ζιάλα, αγγίζοντας τον ώμο της.

«Όχι,» απάντησε εκείνη.

«Γιατί δεν κρεμάνε καμια λάμπα, να φωτίζουν το μέρος;»

«Υπάρχει λόγος;»

«Μπορεί κανένας κλέφτης να κρύβεται στο σκοτάδι...»

«Δεν έχουμε κλέφτες στη Νίζβερ, Ζιάλα· τουλάχιστον, όχι κλέφτες που θα σου επιτεθούν για ν'αρπάξουν μερικά νομίσματα.»

«Το βράδυ πώς περνάει κανείς απο δώ κάτω;»

«Ακουμπώντας στον τοίχο. Αν και αποκλείεται να χαθεί· δεν υπάρχουν διακλαδώσεις στο πέραςμα. Ευθύ είναι.»

Με τη συζήτηση, το υπόγειό τους ταξίδι περατώθηκε γρήγορα, και έφτασαν στην αρχή της φωτισμένης σκάλας. Η Ζιάλα αισθάνθηκε την καρδιά της να ελαφραίνει, καθώς ανέβαιναν στην επιφάνεια της Νίζβερ. Ο Κάφελ, από την άλλη, δε σκεφτόταν τίποτ'άλλο από το γεγονός ότι πλησίαζαν την Οδό Ανθεμίων και τον Σέλντρεκ: τον άνθρωπο που ίσως να μπορούσε να του δώσει το χέρι του πίσω. *Τι θα του πω όταν τον δω; Σίγουρα, πρέπει να του κάνω καλή εντύπωση, για να με βοηθήσει...*

«Δεν είμαστε μακριά τώρα,» είπε η Σαριάλη, και ακολούθησε έναν λοξό δρόμο. «Κάναμε τη μισή διαδρομή.»

«Τη μισή διαδρομή;» παραξενεύτηκε ο Κάφελ. «Μα, ο ποταμός δε βρίσκεται, περίπου, στη μέση της πόλης;»

«Ναι.»

«Αυτό σημαίνει ότι η Οδός Ανθεμίων είναι...»

«...στη βόρεια άκρη της Νίζβερ. Ναι, εκεί είναι,» τον διαβεβαίωσε η Σαριάλη.

Οι δρόμοι που περνούσαν τώρα ήταν το ίδιο ερημικοί με τους προηγούμενους· ποτέ δεν έβλεπαν πάνω από τρεις ανθρώπους να τους διασχίζουν. Κι επιπλέον, ετούτη η πόλη δε φαινόταν να έχει πουθενά αγορά· ο Κάφελ, τουλάχιστον, δεν είχε παρατηρήσει κανένα τέτοιο σημείο, και, ως έμπορος, μπορούσε να καταλάβει προς τα πού ήταν η αγορά μιας πόλης: προς τα εκεί όπου κατευθύνεται ο περισσότερος κόσμος, συνήθως.

Η Οδός Ανθεμίων βρισκόταν στην άκρη της Νίζβερ, όπως είχε πει η Σαριάλη. Όμως ο Κάφελ και η Ζιάλα δεν περίμεναν ακριβώς αυτό

που είδαν. Ο εν λόγω δρόμος τελείωνε εκεί όπου τελείωνε και η πόλη· τείχη δεν υπήρχαν, για να κρύβουν τη θέα, και, μετά απ'αυτόν, απλωνόταν μια πετρώδης ερημιά: η αρχή της καταραμένης χώρας Φεν εν Ρωθ. Ο άνεμος που ερχόταν από τον Τόπο του Θανάτου σφύριζε μανιασμένα, και έφερνε δυνατό ψύχος...

...και φωνές, σκέφτηκε ο Κάφελ. *Τι είναι αυτές οι φωνές που ακούω; Ή, μήπως, δεν είναι καν φωνές;* Κοίταξε τη Ζιάλα, για να δει την αντίδρασή της. Εκείνη πάντα μιλούσε εύκολα· αν άκουγε κάτι, θα το έλεγε. Τώρα, όμως, ήταν σιωπηλή· και τον ατένισε παραξενεμένη.

«Τι είναι;» τον ρώτησε.

«Τίποτα,» αποκρίθηκε αυτός, και έστρεψε το βλέμμα του αλλού.

Η Ζιάλα, όμως, κατάλαβε ότι κάτι του συνέβαινε. Κάτι πρέπει να ένωθε ο Κάφελ, το οποίο αρνείτο να της αποκαλύψει. Αλλά γιατί; Ντρεπόταν; Φοβόταν; *Θα μου πει όταν είναι έτοιμος, υποθέτω...*

Διασχίζοντας τον δρόμο, παρατήρησαν ότι στους τοίχους των χτιρίων δεξιά κι αριστερά –τα περισσότερα από τα οποία ήταν ερειπωμένα και έμοιαζαν ακατοίκητα– υπήρχαν λαξεμένα ανθήματα. Και η Ζιάλα δεν μπόρεσε παρά να αναρωτηθεί τι θέση είχαν αυτά εδώ. Αποτελούσαν τα σύμβολα κάποιας παλιάς *θρησκείας*; Προσπάθησε να θυμηθεί μήπως η Ιέρεια Ριλάνα είχε αναφέρει τίποτα, όμως δεν της ερχόταν κάτι στο μυαλό.

Η Σαριάλη σταμάτησε μπροστά σε μία ξύλινη πόρτα, η οποία βρισκόταν λίγο πριν από το τέλος της πόλης και το άνοιγμα που έβγαζε στη Φεν εν Ρωθ.

«Εδώ είναι το σπίτι του Σέλντρεκ;» ρώτησε ο Κάφελ.

«Ναι.»

«Σ'ευχαριστούμε που μας έφερες.»

«Θέλετε να σας περιμένω, για να επιστρέψουμε μαζί, ή θα γυρίσετε μόνοι σας;»

«Θα γυρίσουμε μόνοι μας,» είπε ο Κάφελ, σκεπτόμενος ότι, μάλλον, δε θα τελείωνε γρήγορα την κουβέντα του με τον Σέλντρεκ. «Νομίζω ότι θυμάμαι το δρόμο.»

«Ναι,» ανασήκωσε τους ώμους η Σαριάλη, «δεν είναι τίποτα δύσκολο. Σας χαιρετώ.» Στράφηκε κι άρχισε ν'απομακρύνεται.

Ο Κάφελ πλησίασε την πόρτα του Σέλντρεκ, όπου ένα ανθέμιο ήταν λαξεμένο επάνω στο βαρύ ξύλο της.

Εδώ είμαστε, λοιπόν, σκέφτηκε, γεμίζοντας τα πνευμόνια του με μια βαθιά ανάσα από τον αέρα της Φεν εν Ρωθ.

... Ύψωσε το καλό του χέρι και χτύπησε, μία φορά.

Κανείς δεν άνοιξε. Κανείς δεν απάντησε.

Ο Κάφελ χτύπησε πάλι, δυνατότερα από πριν. «Σέλντρεκ!»

Καμία απόκριση.

Ο έμπορος έπιασε το πόμολο της πόρτας, αλλά η Ζιάλα τού άγγιξε το χέρι, προτού προλάβει να τη σπρώξει. «Ίσως αυτή να μην είναι τόσο καλή ιδέα.»

«Γιατί;»

«Εσένα θα σ'άρεσε αν κάποιος έμπαινε στο σπίτι σου απρόσκλητος;»

«Αν δεν ήθελα να μπει, θα κλείδωνα την πόρτα,» αποκρίθηκε ο Κάφελ, και έσπρωξε την ξύλινη θύρα με το λαξεμένο ανθέμιο, η οποία άνοιξε αβίαστα.

Το δωμάτιο που παρουσιάστηκε ήταν γεμάτο μ'ένα σωρό αχρηστίες: μισοσπασμένα έπιπλα· κάδρα ριγμένα στο δάπεδο, χωρίς να περιέχουν πίνακες· σπασμένα γυαλιά· ποτήρια πάνω σε ράφια· σκονισμένα βιβλία· μια λάμπα η οποία κρεμόταν από το ταβάνι αλλά ήταν σβηστή· ένα ανοιχτό μπαούλο· ένα κρανίο πάνω σ'ένα γραφείο, δίπλα σε μια όρθια λευκόφτερη πένα. Κι αυτά ήταν μόνο όσα πρόσεχε κανείς με την πρώτη ματιά, γιατί ο χώρος ήταν πλημμυρισμένος από διάφορα μικροπράγματα.

«Σέλντρεκ!» φώναξε ο Κάφελ, περνώντας το κατώφλι. «Είσαι εδώ, Σέλντρεκ; Πρέπει να σου μιλήσω.»

Η Ζιάλα τον ακολούθησε, διστακτικά. Αισθανόταν τις τρίχες της ορθωμένες.

Ο Κάφελ βημάτισε μέσα στο δωμάτιο, ακούγοντας διάφορα θραύσματα να κάνουν *κριτς-κρατς* κάτω απ'τις μπότες του. «Σέλντρεκ! Αν είσαι εδώ, απάντησέ μου!» Νόμιζε ότι στην αριστερή γωνία μπορούσε να δει μια πόρτα. Ήταν, μήπως, εκεί ο νεκρομάντης;

—*Αν είχα αφτιά, θα μου τα είχες πάρει, με τις φωνές σου· χε-χε...*—

Ο Κάφελ και η Ζιάλα αναπήδησαν, αιφνιδιασμένοι. Η φωνή είχε έρθει από κοντά, μα δεν έβλεπαν κανέναν. Ο ομιλητής πρέπει να κρυβόταν στις σκιές! Τράβηξαν τα όπλα τους —δύο ξίφη.

—Μπορείς να ψάξεις—

«Εσύ ποιος είσαι;»

—Ωμάρκαζ, με λένε—

Σαρενθάλιο όνομα. «Χαίρω πολύ· Κάφελ. Κι απο δώ, η Ζιάλα.»

—Χάρηκα ιδιαιτέρως. Ιδιαιτέρως—

«Πώς... εμ...» Ο Κάφελ δεν ήξερε ποιος ήταν ο σωστός τρόπος, για να εκφράσει αυτό που ήθελε. «Πώς υπάρχουν;»

—Δύσκολα θα σ'το απαντήσω τούτο, φίλε μου! Χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα—το κρανίο χοροπηδούσε πάλι επάνω στο γραφείο—χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα...—

«Δεν πηγαίνουμε;» ψιθύρισε η Ζιάλα στ'αφτί του Κάφελ.

«Περίμενε· ίσως να μπορεί να μας βοηθήσει.»

Ο έμπορος καθάρισε το λαιμό του, και είπε: «Ωμάρκαζ, με συγχωρείς αν η ερώτησή μου σου φάνηκε παράξενη, αλλά δεν μπορώ να καταλάβω πώς ένα κρανίο είναι δυνατόν να μου μιλάει.»

—Δεν είμαι κρανίο, κρετίνε! Είμαι πνεύμα, παγιδευμένο εδώ μέσα—

«Ο Σέλντρεκ σε παγίδευσε;»

—Ναι—

«Και σου αρέσει εκεί μέσα;»

—Είσαι από τους περιέργους τύπους, ε;—

«Με συγχωρείς αν σε προσέβαλα...»

—Με προσέλαβες. Πάψε, λοιπόν! Και πήγαινε να βρεις τον Σέλντρεκ, άμα θες. Πήγαινε!—

«Θα μπορούσες να με καθοδηγήσεις;»

—Ίσως—

Ο Κάφελ θηκάρωσε το σπαθί του. «Θα σε πάρω μαζί μου, επομένως. Υποθέτω πως δεν μπορείς να περπατήσεις από μόνος σου, σωστά;»

—Με κοροϊδεύεις; Σου φαίνεται ότι μπορώ να περπατήσω;—

«Συγγνώμη· απλά ρώτησα...» Ο Κάφελ σήκωσε το κρανίο στο μοναδικό του χέρι, ενώ η Ζιάλα κοιτούσε το τερατούργημα με επιφύλαξη και κάποιο φόβο. Ίσως να έκανε κι άλλα πράγματα, εκτός απ'το να μιλά. Επικίνδυνα πράγματα. Μάγια.

Ο Κάφελ βγήκε απ'το σπίτι, μαζί με το κρανίο. «Πρέπει να σε κρατάω ψηλά, για να βλέπεις;» το ρώτησε.

—Εσύ τι λες;—

«Ξέρω γω; Αφού είσαι πνεύμα....»

—*Πρέπει να με κρατάς ψηλά—*

Η Ζιάλα πέρασε το κατώφλι και έκλεισε την πόρτα πίσω της.

«Εκεί καλά είναι;» Ο Κάφελ κράτησε το κρανίο στο ύψος του κεφαλιού του.

—*Ω ναι, μια χαρά—*

«Οδήγησέ μας στον Σέλντρεκ, τότε.»

Κεφάλαιο 24

Ενέδρες, Σπαθιές, Βλέμματα, και Υποκλίσεις

Το πρωί, ο βασιλικός κήπος είχε καεί ολοσχερώς. Τίποτα δεν απέμενε πλέον από το παλιό του μεγαλείο. Τα λουλούδια του είχαν εξαϋλωθεί, οι θάμνοι και τα μικρά δέντρα είχαν γίνει στάχτη, και τα μεγάλα δέντρα είχαν σκελετωθεί, φαντάζοντας εφιαλτικά στο φως της αυγής, καθώς τα μακριά τους μέλη κρέμονταν παράλυτα. Η φωτιά, ωστόσο, δεν είχε εξαπλωθεί και μέσα στο παλάτι· οι υπερασπιστές του Αρχιστράτηγου Σάνλον την είχαν κρατήσει μακριά.

«Η πρώτη τους άμυνα εξουδετερώθηκε,» είπε ο Φένταρ. «Τώρα, πρέπει να εκμεταλλευτούμε το μόνο μας πλεονέκτημα εναντίον τους: την αριθμητική μας υπεροχή. Προτείνω το στράτευμα να διαιρεθεί και να επιτεθεί από εδώ, από εδώ, κι από εδώ.» Έδειξε πάνω στο χάρτη, την ανατολική, τη δυτική, και τη νότια μεριά του παλατιού. «Είμαστε περίπου τριάντα χιλιάδες, άρα δέκα χιλιάδες μαχητές θα πάνε σε κάθε μεριά. Βέβαια, καλύτερα θα ήταν να μη γίνει μαζική επίθεση από όλους τους στρατιώτες, παρά να χωριστούν σε ομάδες και να μπαίνουν η μία κατόπιν της άλλης, ώστε οι πρώτοι να ειδοποιούν τους επόμενους για τυχόν παγίδες που, αναμφίβολα, θα έχει στήσει ο Αρχιστράτηγος Σάνλον.

»Προσωπικά, προτίθεται να ηγηθώ της επίθεσης από τα ανατολικά. Τι λέτε, Έπαρχε;»

Ο Τάκμιν έσμιξε τα χείλη, σκεπτικός, και ήπιε μια γουλιά από το μηλόκρασό του.

Ο Στρατάρχης Ρέλγκριν δάγκωνε το κάτω του χείλος, τσαντισμένος που ο τυχάρπαστος Ωθράγκος τού έκλεβε έτσι όλη την αίγλη των σχεδιασμών της μάχης. Τι ήθελε ο Έπαρχος και τον άκουγε; Ίσως, τελικά, να μην ήταν μόνο ο Αρχικατάσκοπος που έπρεπε να βγει από τη μέση... Ο Ρέλγκριν κοίταξε μια τον Άλαντιν, που καθόταν δίπλα στη γλυκιά Νίθρα, και μια τον Φένταρ. Κι οι δυο τους τον ενοχλού-

σαν. Κι οι δυο τους αποτελούσαν εμπόδιο για εκείνον, ο καθένας με το δικό του τρόπο.

Η Νίθρα παρατήρησε το βλέμμα του Ρέλγκριν. Παρατήρησε το μίσος στη ματιά του, καθώς ο Αρχιστράτηγος κοίταζε τον εραστή της και τον Ωθράγκος πολεμιστή, και σκέφτηκε: *Κακά ξεμπερδέματα θα έχουμε μ' αυτόν. Η οργή του βράζει, κι ελπίζω, τουλάχιστον, να μην ξεσπάσει προτού προλάβω να τον χρησιμοποιήσω.* Γιατί, φυσικά, ο Ρέλγκριν τής ήταν απαραίτητος, προκειμένου να ρίξει τον Έπαρχο της Σάλγκρινεβ από τον θρόνο· κι αν τύχαινε καμία αναποδιά, το σχέδιό της θα χαλούσε...

Ο Τάκμιν στράφηκε στο Στρατάρχη του. «Ποια είναι η δική σου άποψη, Ρέλγκριν; Συμφωνείς με το σχέδιο του Φένταρ;»

Δεν μπορώ και να διαφωνήσω, σκέφτηκε εκείνος. Δε θα έβαζε σε κίνδυνο το στρατό του χάρη στον καταραμένο Ωθράγκος· θα φρόντιζε γ' αυτόν με διαφορετικό τρόπο. «Συμφωνώ, Άρχοντά μου. Και θα είμαι επικεφαλής της νότιας επίθεσης, στην κεντρική πύλη του παλατιού.»

«Καλώς,» είπε ο Τάκμιν. «Βρες και έναν έμπιστο διοικητή να ηγηθεί της επίθεσης από τα δυτικά.»

«Ασφαλώς, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Ρέλγκριν, ενοχλημένος που ο Έπαρχος είχε αφήσει, τελικά, τον Φένταρ να οδηγήσει την επίθεση από τα ανατολικά. Στο κάτω-κάτω, δεν ήταν ούτε καν Ρουζβάνος! Και τι εμπιστοσύνη μπορούσε κανείς να του έχει; Πού τον ήξεραν; *Αλλά, τέλος πάντων· θα φροντίσω γι' αυτόν μετά,* υπενθύμιζε στον εαυτό του, και σηκώθηκε από τη θέση του στο τραπέζι.

«Πηγαίνω να προετοιμάσω το στρατό μας,» είπε στον Τάκμιν.

Εκείνος ένευσε.

«Θα σε συναντήσω έξω,» πληροφόρησε ο Φένταρ –που ήταν ήδη ντυμένος με την πανοπλία του– τον Ρέλγκριν.

«Εντάξει,» απάντησε, κοφτά, ο Στρατάρχης, και έφυγε από το δωμάτιο.

«Θα ανταμειφθείς για τη βοήθειά σου, Ωθράγκος,» είπε ο Τάκμιν στον Φένταρ.

«Ευχαριστώ, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνος· αλλά σκέφτηκε: *Η ανταμοιβή της... Βασίλισσας Νίθρα, μάλλον, θα είναι υπεραρκετή από μόνη της, Έπαρχε...* Σηκώθηκε κι αυτός από το τραπέζι.

Η Χρυσοδάκτυλη τον ζύγωσε. «Θα έρθω μαζί σου.»

«Όχι,» διαφώνησε ο Φένταρ. «Μείνε καλύτερα με τη Νίθρα. Ίσως να σε χρειαστεί.»

«Το αμφιβάλλω,» είπε η Νίθρα, πλησιάζοντας τον Ωθράγκος πολεμιστή και τη Μιρλίμια φόνισσα. «Θα χρειαστείς τη Χρυσοδάκτυλη – και το Προαίσθημά της – πολύ περισσότερο απ'ό,τι εγώ, που θα μπω στο παλάτι αφότου η μάχη λήξει.»

«Εσύ πληρώνεις, εσύ αποφασίζεις,» αποκρίθηκε ο Φένταρ.

Και η επίθεση άρχισε.

Ο στρατός του Τάκμιν διαιρέθηκε στα τρία, και το κάθε μέρος του κατευθύνθηκε προς διαφορετική πλευρά του παλατιού, κατακλύζοντάς το πανταχόθεν. Από τη βόρεια μεριά, βέβαια, δεν έκανε έφοδο κανένας, διότι σ'εκείνο το σημείο η βασιλική οικία συναντούσε τα τείχη της πόλης, κι επομένως, δεν υπήρχαν ούτε είσοδοι ούτε έξοδοι.

Ο Φένταρ παραμέρισε την ανατολική πύλη του κήπου και βάδισε πάνω στο γεμάτο στάχτες χώμα, έχοντας την ασπίδα του υψωμένη και το ξίφος του γυμνολέπιδο. Η Χρυσοδάκτυλη βάδιζε πλάι του. Ήταν η πιο ελαφριά αρματωμένη απ'όλους τους συμπολεμιστές της: στο αριστερό χέρι, όμως, είχε κι εκείνη δεμένη μια μικρή, στρογγυλή ασπίδα. Η ισχυρότερή της άμυνα, βέβαια, δεν ήταν αυτή, αλλά το Προαίσθημα, που την άφηνε να «κοιτά» μέσα στο Χρόνο και να προβλέπει μια επίθεση λίγο προτού γίνει, προσφέροντας έτσι αρκετό περιθώριο στα αστραπιαία της αντανakλαστικά να αντιδράσουν.

Οι στρατιώτες της πρώτης μονάδας του αγήματος του Φένταρ βρίσκονταν συγκεντρωμένοι γύρω από τον αρχηγό τους και τη Μιρλίμια φόνισσα, ατενίζοντας τα παράθυρα και τους εξώστες του παλατιού, στο βάθος του καμένου κήπου, και έχοντας κι εκείνοι τις ασπίδες τους υψωμένες. Άπαντες αντιλαμβάνονταν πως ήταν ιχνηλάτες ετούτη τη στιγμή· πήγαιναν μπροστά για να δουν τι κακό περίμενε τους υπόλοιπους. Κι αυτή, αναμφίβολα, δεν τους έμοιαζε ευχάριστη δουλειά. Το γεγονός ότι ο αρχηγός τους πρωτοστατούσε μαζί τους ήταν που τους έδινε κουράγιο. Παρότι Ωθράγκος, τους ενέπνεε μια εμπιστοσύνη που δεν μπορούσαν εύκολα να εξηγήσουν. Τον κοίταζαν και στο νου τους ερχόταν, αβίαστα, η σκέψη ότι ήταν ικανός και σίγουρος.

Ο Φένταρ έκανε νόημα στους μαχητές του να διασχίσουν τον κήπο. Και τα βέλη δεν άργησαν να έρθουν καταπάνω τους, όταν είχαν φτάσει στα μισά της διαδρομής. Φλεγόμενα βλήματα, προερχόμενα από εξώστες και παράθυρα.

Οι στρατιώτες ύψωσαν τις ασπίδες τους.

«Συνεχίστε, και μη φοβάστε τη φωτιά!» φώναξε ο Φένταρ. «Δεν υπάρχει τίποτα να κάψουν. Τα κάψαμε όλα εμείς!»

Άκουσε μερικούς από τους μαχητές του να ξερογελάνε γύρω του, καθώς τα βέλη των υπερασπιστών του παλατιού αποκρούονταν πάνω στις ασπίδες τους κι εκείνοι εξακολουθούσαν να βαδίζουν γρήγορα, φτάνοντας, τελικά, σε μια από τις εισόδους του παλατιού.

Ο Φένταρ την κλότσησε, για ν'ανακαλύψει ότι ήταν αμπαρωμένη από μέσα.

«Φέρτε το κριάρι!» πρόσταξε.

Τέσσερις στρατιώτες σήκωσαν ανάμεσά τους έναν μικρό πολιορκητικό κριό και κοπάνησαν την ξύλινη θύρα, ενώ οι σύντροφοί τους τους προστάτευαν, με τις ασπίδες τους, από τα βέλη που έρχονταν από ψηλά. Οι τοξότες του εχθρού δεν μπορούσαν να σημαδέψουν καλά τώρα, γιατί οι πολιορκητές ήταν ακριβώς από κάτω τους, και ο Φένταρ ήξερε ότι δε συμφέρει να ρίχνεις σε κάποιον που βρίσκεται κοντά στον τοίχο πάνω στον οποίο στέκεσαι. Ο στόχος είναι πολύ μικρότερος, καθώς βλέπεις μόνο τους ώμους και το κεφάλι του. *Απορώ πώς δε μας πετάνε βραστό λάδι ή κάτι παρόμοιο...*

Η πόρτα έσπασε, με το δεύτερο χτύπημα του κριού, και ο Ωθράγκος φώναξε στους μαχητές του να περιμένουν, καθώς κοίταζε ένα άδειο δωμάτιο. Μονάχα ένα πράγμα υπήρχε μέσα: ένα χαλί, απλωμένο στο πάτωμα. Κατά τα άλλα, ο χώρος ήταν γυμνός· ο Φένταρ δεν έβλεπε ούτε μία καρέκλα, ούτε έναν πίνακα. Κάτι δεν πήγαινε καλά εδώ...

Αχά! Κατάλαβε το σχέδιο του εχθρού. Πολυμήχανος σα γριά αλεπού, ο Αρχιστράτηγος Σάνλον...

«Τραβήξτε έξω το χαλί,» πρόσταξε τους μαχητές του.

Εκείνοι τον κοίταξαν παραξενεμένοι.

«Μην καθυστερείτε,» είπε ο Φένταρ. «Θα τουβάλουν φωτιά, μόλις μπορούμε.»

Οι Ρουζβάνοι υπάκουσαν αμέσως, αντιλαμβανόμενοι τον κίνδυνο. Τα χέρια τους άρπαξαν τις άκριες του χαλιού κι άρχισαν να το τραβάνε. Την ίδια στιγμή, βέλη ήρθαν από τον διάδρομο στο τέλος του δωματίου, και ένας στρατιώτης χτυπήθηκε στον ώμο.

«Ασπίδες!» φώναξε ο Φένταρ, αν και δεν ήταν ανάγκη· όλοι είχαν υψώσει τις ασπίδες τους, για ν'αποκρούσουν τα ερχόμενα βλήματα. «Και τραβήξτε το χαλί!»

Ένα φλεγόμενο βέλος εκτοξεύτηκε, πετυχαίνοντας το χαλί και πυρπολώντας το στιγμιαία, απ'άκρη σ'άκρη.

Ανάθεμα! σκέφτηκε ο Φένταρ. *Ήταν ολόκληρο ποτισμένο με λάδι.*

«Αφήστε το να καεί!» διέταξε. «Αφήστε το να καεί! Καλυφτείτε!»

Τώρα, βέλη έρχονταν και από το τέλος του δωματίου και από τα παράθυρα και τους εξώστες επάνω. Οι στρατιώτες του Φένταρ, όμως, είχαν φτιάξει ένα τοίχος από ασπίδες και προστατεύονταν.

«Είσαι πονηρός σαν του Λύκου την Ουρά, Ωθράγκος!» είπε ένας Ρουζβάνος μαχητής, μειδώντας πλατιά. «Θα πέφταμε κει μέσα ανυποψίαστοι, άμα δεν ήσουν εσύ.»

«Κάνω ό,τι μπορώ,» αποκρίθηκε ο Φένταρ· και είπε σε μια πολεμίστρια: «Τρέξε πίσω, στους δικούς μας τοξότες, και πες τους να πλησιάσουν –μαζί με ασπιδοφόρους–, για να μας καλύψουν.»

Εκείνη ένευσε.

«Και βάδιζε όπισθεν!» της φώναξε ο Φένταρ. «Μην τους γυρίζεις την πλάτη!»

Η Ρουζβάνη υποχώρησε,πισωπατώντας, ενώ άλλοι δύο μαχητές πήγαν να την προστατέψουν από τα πλάγια.

Ωραία, σκέφτηκε ο Φένταρ. *Συνεργάζονται καλά.*

Έστρεψε το βλέμμα του στο χαλί που καιγόταν. Οι φλόγες πρέπει να το είχαν φάει σχεδόν, και ο καπνός που είχε σηκωθεί τύλιγε όλο το δωμάτιο: πράγμα θετικό για εκείνον και τους μαχητές του· οι αντίπαλοι τοξότες έβαλλαν τώρα στην τύχη.

Και οι δικοί μας πρέπει, όπου νάναι, ν'αρχίσουν να ρίχνουν... Κοίταξε προς τον καμένο κήπο, και είδε τους ασπιδοφόρους να εισβάλλουν, ακολουθούμενοι από τους τοξότες. *Ναι. Καλύψτε μας.* Μεγάλες ασπίδες στήθηκαν στο έδαφος και, από πίσω τους, τόξα τεντώθηκαν, εκτοξεύοντας βλήματα εναντίον των πολιορκουμένων.

Ο Φένταρ περίμενε τη φωτιά στο εσωτερικό του δωματίου να τελειώσει, ξέροντας ότι αυτό δε θα αργούσε να συμβεί. Το χαλί θα καίγεται γρήγορα, και δεν υπήρχε άλλη καύσιμη ύλη, για να εξαπλωθούν οι φλόγες· ο χώρος ήταν καμωμένος από πέτρα, η οποία μονάχα θα μαύριζε. Το μοναδικό πρόβλημα θα ήταν ο καπνός, μα τούτο το εμπόδιο δε θα υφίστατο αποκλειστικά για εκείνον και τους στρατιώτες του, αλλά και για τους αντιπάλους –και κυρίως για τους τοξότες τους.

Έτσι, μόλις η φωτιά τελείωσε, ο Φένταρ φώναξε: «*Επίθεση!*» εφορμώντας πρώτος, μαζί με τη Χρυσοδάκτυλη.

Οι μαχητές του Έπαρχου Τάκμιν τον ακολούθησαν, βγάζοντας πολεμικές κραυγές. Πέρασαν από το γεμάτο καπνό δωμάτιο και χίμησαν στον διάδρομο στο τέλος του, χτυπώντας τους υπερασπιστές που βρίσκονταν εκεί.

«Μην απομακρυνθείτε!» πρόσταξε ο Φένταρ, καθώς το σπαθί του μπηγόταν στο στέρνο μιας πολεμίστριας. «Μην απομακρυνθείτε! Έχουν ενέδρες παντού!»

Οι μαχητές του, έχοντας τρέψει τον εχθρό σε φυγή, σταμάτησαν. Από εδώ όπου βρίσκονταν υπήρχαν πολλοί διάδρομοι και πόρτες, και οι αντίπαλοί τους μπορούσαν να ελλοχεύουν οπουδήποτε.

«Χρειαζόμαστε περισσότερους,» είπε ο Φένταρ. «Προστάξτε να αρχίσουν να έρχονται στο πρώτο δωμάτιο, και να μας ακολουθούν σταδιακά, ώστε να αναπληρώνουμε απώλειες και να μοιράζουμε τον αριθμό μας κατά περίπτωση.»

«Μάλιστα!» αποκρίθηκε ένας, και έτρεξε.

Ο Φένταρ περίμενε πάλι, ώσπου οι μαχητές του να συγκεντρωθούν στο πίσω δωμάτιο.

«Ίσως δε θα έπρεπε να δίνουμε χρόνο στον εχθρό να προετοιμαστεί...» είπε κάποιος.

«Ο εχθρός είναι ήδη πολύ καλά προετοιμασμένος,» τον διαβεβαίωσε ο Ωθράγκος, και έκανε νόημα να χωριστούν στους δύο κεντρικούς διαδρόμους που βρίσκονταν εμπρός τους. «Ανοίγεται πόρτες, αλλά μην ορμάτε. Βλέπετε, πρώτα, τι είναι μέσα. Αν υπάρχει ένα χαλί μόνο, ξέρετε τι μπορείτε να περιμένετε. Αν υπάρχει οτιδήποτε άλλο το ύποπτο, πάλι προσέξτε πολύ.»

Η επόμενη επίθεση δεν είχε σχέση με φωτιά, αλλά με μια τεράστια λίθινη σφαίρα.

Η Χρυσοδάκτυλη την αντιλήφθηκε προτού καν κατρακυλήσει από τις σκάλες, και σφύριξε στον Φένταρ: «Κάνε πέρα!» πέφτοντας πάνω του και σπρώχνοντάς τον προς τον τοίχο. Εκείνος δεν αντιστάθηκε, γνωρίζοντας πως το Προαίσθημα της Μιρλίμιας δε λάθευε. Η πλάτη του κοπάνησε πάνω σε μια ταπετσαρία, καθώς η πελώρια σφαίρα κατέβαινε τα σκαλοπάτια στο τέλος του διαδρόμου, κυλώντας προς εκείνον και τους μαχητές του.

Οι τελευταίοι προσπάθησαν να παραμερίσουν, αλλά, έτσι όπως έρχονταν πολλοί μαζί, βρήκαν ότι αυτό ήταν δύσκολο, και μπλέχτηκαν ο ένας με τον άλλο, πέφτοντας στο πάτωμα ή κουτρουβαλώντας. Αρκετοί κατάφεραν να φύγουν από το διάβα της επικίνδυνης σφαίρας –που, καθώς περνούσε από δίπλα του, ο Φένταρ παρατήρησε ότι είχε σιδερένια καρφιά επάνω της–, αλλά και αρκετοί συνεθλίβησαν. Τα ουρλιαχτά τους αντήχησαν μέσα στο παλάτι. Αίμα πιτσίλισε τους συντρόφους τους και τους τοίχους.

Βαλλιστροφόροι παρουσιάστηκαν στη σκάλα, κατεβαίνοντάς την όλη ή ένα μέρος αυτής, και ρίχνοντας καταπάνω στους πανικόβλητους μαχητές του Έπαρχου Τάκμιν.

Ο Φένταρ γονάτισε στο ένα γόνατο, κατεβάζοντας το κεφάλι και υψώνοντας την ασπίδα του. Η Χρυσοδάκτυλη έπραξε παρομοίως, βρισκόμενη πίσω του.

Δε θα σας τελειώσουν τα πρώτα βέλη, μπαστάρδια...! σκέφτηκε ο Ωθράγκος, τρίζοντας τα δόντια του.

Και όντως, τα βέλη δεν άργησαν να πάψουν, και ο Φένταρ άκουσε τους βαλλιστρόφορους ν'αρχίζουν να οπλίζουν. Αμέσως, πετάχτηκε όρθιος και χίμησε καταπάνω τους, κραυγάζοντας και κραδαίνοντας το σπαθί του.

Η λεπίδα κατέβηκε, χύνοντας αίμα και σπάζοντας κόκαλα.

«Ανκααααραααααζ! Άνκααααρααααζ! Άνκααααρααααζ!» Η πολεμική κραυγή του Φένταρ έβγαινε απ'τα χείλη του με κάθε χτύπημα.

Η Χρυσοδάκτυλη ήταν στο πλευρό του, χρησιμοποιώντας τα ξιφίδια της κατά των ξαφνιασμένων αντιπάλων. Η μικρή ασπίδα στο αριστερό της χέρι δεν την εμπόδιζε απ'το να χειρίζεται όπλο και με

αυτό. Σαν επικίνδυνη, μεγάλη γάτα, χτυπούσε με θανατηφόρα ακρίβεια τους αντίμαχούς της.

Οι βαλλιστροφόροι τράπηκαν σε φυγή, και ο Φένταρ τούς ακολούθησε, σπαθίζοντας τα πόδια τους και κόβοντάς τους τα γόνατα, για να τους ποδοπατήσει και να συνεχίσει. Έφτασε στην κορυφή της σκάλας και συνάντησε σπαθοφόρους. Ατέκρουσε δύο επιθέσεις, κι έσχισε την κοιλιά ενός.

Η Χρυσοδάκτυλη τον ακολούθησε, συμβάλλοντας στο μακελειό.

Οι αντίπαλοι υποχώρησαν μέσα σε πόρτες και διαδρόμους.

Ο Φένταρ δεν τους κυνήγησε. «Πάμε κάτω,» είπε, λαχανιασμένος. Δεν ήθελε να πέσει σε καμία από τις παγίδες τους.

Η Χρυσοδάκτυλη κατένευσε, και κατέβηκαν τη σκάλα, για να συναντήσουν τους στρατιώτες τους στο διάδρομο. Τα ουρλιαχτά των τραυματισμένων αντηχούσαν δυνατά, φέρνοντας ηχώ.

«Δε θα τα καταφέρουμε να τους νικήσουμε...» είπε ένας πολεμιστής.

«Στην άλλη μεριά,» πρόσθεσε μια πολεμίστρια, δείχνοντας, «δορυφόροι ήτανε συγκεντρωμένοι, δεξιά κι αριστερά. Κρατούσαν μακριά δόρατα, και άνοιξαν τις πόρτες συγχρόνως· προσπάθησαν να μας παλουκώσουν ανάμεσά τους!»

«Και τι κάνατε;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Υποχωρήσαμε, και τους ρίξαμε με βαλλίστρες. Αλλά είχαμε πολλές απώλειες,» απάντησε η γυναίκα. Η ίδια ήταν τραυματισμένη στον αριστερό ώμο, και το τραύμα πρόχειρα δεμένο.

«Τους έχετε εξολοθρεύσει όλους;»

«Όχι. Μπήκαν πάλι στα δωμάτια.»

«Πρέπει να τους ξετρυπώσουμε,» είπε ο Φένταρ. «Πού πήγε η μεγάλη σφαίρα;»

«Βγήκε στο δωμάτιο με τον καπνό.»

«Φέρτε την εδώ. Πρέπει να τσακίσουμε μερικές πόρτες μ' αυτήν.»

Η Ρουζβάνη συνοφρυώθηκε, και μετά, γέλασε. «Ναι, τούτο φαίνεται νάναι ό,τι χρειάζεται!...» Έκανε να φύγει.

«Και βγάλτε τους νεκρούς από τη μέση,» πρόσταξε ο Φένταρ. «Θέλουμε η σφαίρα μας να κυλήσει καλά, γρήγορα, και θανατηφόρα.»

Ο Φένταρ έφτασε στη βασιλική αίθουσα του παλατιού, έχοντας αντιμετωπίσει οκτώ ενέδρες μέχρι στιγμής. Οι μαχητές του είχαν υποστεί μακράν δυσανάλογες απώλειες σε σχέση μ'αυτές που είχαν προκαλέσει στον εχθρό, και, επί του παρόντος, ο Ωθράγκος φοβόταν πως θα είχε να κάνει με τη δυσκολότερη πρόκληση μέσα στη βασιλική οικία. Φοβόταν πως ο Αρχιστράτηγος Σάνλον θα είχε μετατρέψει τη βασιλική αίθουσα σε παγίδα θανάτου. Όμως έκανε λάθος. Μπαίνοντας στο μεγάλο δωμάτιο, το μόνο που αντίκρισε ήταν ο Ρέλγκριν και αρκετοί από τους πολεμιστές του. Ο Στρατάρχης της Σάλγκρινεβ βρισκόταν καθισμένος σ'έναν καναπέ, ενώ μια πολεμίστρια έδενε το αριστερό του χέρι μ'έναν επίδεσμο.

Ο Φένταρ τον πλησίασε, θηκαρώνοντας το σπαθί του και βγάζοντας το κράνος του. «Δύσκολα τα πράγματα;»

Ο Ρέλγκριν στένεψε, ακούσια, τα μάτια. *Με χλευάζει, ο καταραμένος Ωθράγκος;* «Όχι δυσκολότερα απ'ό,τι στη μεριά σου, υποθέτω...»

Ο Φένταρ ένευσε. «Χάσαμε πολλούς. Ο Αρχιστράτηγος Σάνλον είναι δαιμόνιος.

»Τον βρήκατε, μήπως;»

«Όχι,» απάντησε ο Ρέλγκριν, «αν και πολύ θα ήθελα να τον συναντήσω...»

«Περίμενα ότι θα ήταν εδώ, στη βασιλική αίθουσα,» είπε ο Φένταρ, στρέφοντας το βλέμμα του στο θρόνο, του οποίου η πλάτη ήταν λαξευμένη έτσι ώστε να μοιάζει με δύο ανοιχτές φτερούγες. *Ο Θρόνος του Αετού. Η Νίθρα βρίσκεται τόσο κοντά στο στόχο της. Είναι, όμως, ειρωνικό που έφτασα εγώ πρώτος.*

«Κι εγώ αυτό περίμενα,» αποκρίθηκε ο Ρέλγκριν, διακόπτοντας τους συλλογισμούς του. «Αλλά το ίδιο κι ο Σάνλον, προφανώς.»

«Έννοείς ότι είχε μαντέψει τις σκέψεις μας;» Ο Φένταρ εξακολουθούσε να κοιτάζει το θρόνο.

Τι βλέπει εκεί; αναρωτήθηκε ο Ρέλγκριν. *Θέλει τώρα να γίνει και Βασιλιάς;* Αισθανόταν δελεασμένος να τραβήξει το σπαθί του, επιτόπου, και να διαπεράσει την πλάτη του Φένταρ. Κανένας δε θα τον εμπόδιζε. Οι στρατιώτες ήταν δικοί του και του Έπαρχου Τάκμιν. Άντε να γινόταν μια μικρή φασαρία μετά, με τον ίδιο τον Έπαρχο και τη Νίθρα... τη Νίθρα. Όχι, δεν ήθελε να δυσареστήσει τη Νίθρα,

η οποία είχε τον Ωθράγκος για σωματοφύλακά της. Θα τον ξεφορτωνόταν έμμεσα...

Ο Φένταρ στράφηκε να κοιτάξει τον Στρατάρχη, απορημένος που δεν του απαντούσε.

«Ναι,» ένευσε ο Ρέλγκριν, καθώς η πολεμίστρια ορθωνόταν, έχοντας δέσει τον επίδεσμο στο βραχίονά του. «Το είχε καταλάβει, και έχει λουφάξει αλλού.»

«Θέλετε τίποτ'άλλο, Στρατάρχη;» ρώτησε η γυναίκα.

«Όχι.» Ο Ρέλγκριν έκανε μια αποδεσμευτική χειρονομία, με το δεξί, ατραυμάτιστο χέρι του.

Η πολεμίστρια χαιρέτησε, στρατιωτικά, κι απομακρύνθηκε.

«Πού υποθέτετε ότι κρύβεται;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Δεν έχω ιδέα,» παραδέχτηκε ο Ρέλγκριν. «Ίσως επάνω, στα ψηλά σημεία του παλατιού. Πάντως, όπως και νάχει, θα μας δυσκολέψει πολύ να τον φτάσουμε.»

«Έπρεπε να τον είχα σκοτώσει, τότε που ήμασταν στη Βόλγκρεν...» μουρμούρισε η Χρυσοδάκτυλη, η οποία βρισκόταν κοντά στον Φένταρ και μονάχα εκείνος την άκουσε. Ο Ρέλγκριν είδε μόνο τα χείλη της να κινούνται, και σκέφτηκε: *Για μένα του λέει; Μήπως κι αυτοί θέλουν να με ξεπαστρέψουν; Μήπως το συναίσθημα είναι αμοιβαίο;*

«Καλό θα ήταν να ξεκουράσουμε τους μαχητές μας τώρα,» πρότεινε ο Ωθράγκος, γιατί είχε έρθει μεσημέρι, μέχρι να φτάσουν στην αίθουσα του θρόνου.

Ο Ρέλγκριν κατένευσε.

«Θα συνεχίσουμε το απόγευμα,» είπε ο Φένταρ.

Τι στο Λύκο νομίζει ο Ωθράγκος; ότι αυτός παίρνει τις αποφάσεις εδώ πέρα; συλλογίστηκε ο Ρέλγκριν· και αποκρίθηκε: «Όταν είναι να κινηθούμε, θα λάβεις ανάλογη διαταγή.» *Για να μην ξεχνάς τη θέση σου, αλλογενή μισθοφόρε!*

Εφόσον ο εχθρός είχε διωχτεί από τις πρώτες αίθουσες του παλατιού, και φρουρές είχαν τοποθετηθεί στους διαδρόμους, ο Έπαρχος Τάκμιν πήγε στη βασιλική αίθουσα, μαζί με τους συνοδούς του, τη Νίθρα, και τον Άλαντμιν. Βλέποντας τον Θρόνο του Αετού, γέλασε και ανέβηκε τα σκαλοπάτια του βάρου, για να καθίσει.

«Ζήτω ο καινούργιος Βασιλιάς!» φώναξε ο Στρατάρχης Ρέλγκριν.
«Ζήτω ο Βασιλιάς Τάκμιν!»

Και η αίθουσα γέμισε από τις φωνές των στρατιωτών.

«Ζήτω ο καινούργιος Βασιλιάς!»

«Ζήτω ο Βασιλιάς Τάκμιν!»

«Ζήτω ο Βασιλιάς!»

Ζήτω ο Βασιλιάς, σκέφτηκε η Νίθρα, και *είθε να χαρεί τη βασιλεία του όσο θα διαρκέσει...* Στράφηκε στον Άλαντμιν, για να δει την έκφρασή του, αλλά το πρόσωπο του Αρχικατασκόπου δε φανέρωνε τίποτα. Πέρασε το δεξί της χέρι γύρω απ'τη μέση του, κολλώντας επάνω του και υπομειδιώντας.

Ο Άλαντμιν γύρισε, για να την κοιτάξει, κι εκείνη τον φίλησε στα χείλη, ενώ, με τις άκριες των ματιών της, έβλεπε τον Ρέλγκριν να της ρίχνει ένα ζηλότυπο βλέμμα.

«Νίθρα Ρίνκιλ!» είπε ο Τάκμιν, όταν οι φωνές των στρατιωτών του σταμάτησαν. «Πλησίασε.» Ορθώθηκε μπροστά από το Θρόνο του Αετού. Τα φτερά του καθίσματος δημιουργούσαν τώρα την ψευδαίσθηση ότι φύτρωναν από την πλάτη του νέου Βασιλιά.

Η Νίθρα βάδισε προς τον Τάκμιν, σιωπηλή. *Γιατί μου το ζητάει τούτο; Τι θέλει από μένα;* Αν έκρινε, πάντως, από την όψη του, ο Έπαρχος δεν πρέπει να είχε τίποτα κακό κατά νου. Εξάλλου, γιατί θα μπορούσε ποτέ να θέλει το κακό της; Η Νίθρα τον είχε βοηθήσει όσο κανείς άλλος στην εκστρατεία του...

«Νίθρα Ρίνκιλ,» είπε. «Σε ορίζω Πρώτη του Τάγματος των Ομιλητών μου, εάν δέχεται αυτή την τιμή.»

«Με μεγάλη μου χαρά, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε εκείνη, υποκλινόμενη με τέτοιο τρόπο που ο Τάκμιν την κοίταξε όπως ένας άντρας κοιτάζει μια γυναίκα την οποία, έστω και στιγμιαία, ποθεί έντονα. Κι αυτό το βλέμμα δεν ξέφυγε της Νίθρα. Τα μάτια του Έπαρχου ξεκίνησαν από τα μπιτοφορεμένα της πόδια, ανέβηκαν στους μηρούς της, που αποκαλύπτονταν κατά το ήμισυ από το ανασηκωμένο της φόρεμα, πέρασαν γρήγορα από τη μέση της, έφτασαν στο στήθος της, που κι αυτό αποκαλυπτόταν από την περίτεχνη υπόκλιση, και κατέληξαν στο λαιμό, στα χείλη, και στο πρόσωπό της. Ύστερα, το βλέμμα του Τάκμιν διασταυρώθηκε με το δικό της, και η Νίθρα είδε, για λίγο, πανικό στα μάτια του, σαν να τον είχε πιάσει να

κάνει κάτι που «δεν έπρεπε» ή που δεν ήθελε στην πραγματικότητα να κάνει αλλά είχε παρασυρθεί. Ταυτόχρονα, όμως, τα μάτια του της έλεγαν ότι τη θαύμαζε, όχι μόνο για τα κάλλη της ή για την περίτεχνη της υπόκλιση, αλλά και για τα Χαρίσματά της και τη δύναμη την οποία είχε επιδείξει στην εκστρατεία. Ο θαυμασμός του, μάλιστα, έμοιαζε να τον φέρνει στα πρόθυρα να της προτείνει να γίνει Βασίλισσά του, υποσχόμενος ότι θα ξεχνούσε την Πριγκίπισσα Φόλνα δια παντός. Η Νίθρα αντιλαμβανόταν ότι τούτο ακουγόταν τρελό, μα σπάνια λάθευε για τις προθέσεις των άλλων.

Ο Τάκμιν, όμως, δεν άργησε να χαλιναγωγήσει τον εαυτό του, και να πάρει τη συνηθισμένη του όψη.

Η Νίθρα τού χαμογέλασε, καθώς ορθωνόταν από την υπόκλισή της. «Δε θα το μετανιώσετε, Μεγαλειότατε,» είπε.

Ο Τάκμιν ένευσε, και κάθισε πάλι στο Θρόνο του Αετού.

Η Νίθρα στράφηκε και ξεκίνησε να βαδίζει, όχι προς τον Άλαντμιν, αλλά προς τον Ρέλγκριν, ο οποίος δε βρισκόταν και πολύ μακριά από το βασιλικό κάθισμα.

«Πώς είσαι;» τον ρώτησε. «Άκουσα ότι τραυματίστηκες.» Το χέρι της άγγιξε τον δεξί του βραχίονα.

«Δεν είναι τίποτα το σοβαρό,» αποκρίθηκε εκείνος. «Και μόνο η παρουσία σου, Αρχόντισσά μου, φτάνει για να με κάνει να ξεχάσω πόνους δέκα φορές χειρότερους.»

Η Νίθρα μειδίασε. «Στρατάρχη Ρέλγκριν, σίγουρα υπερβάλλεις...» Οπισθοχώρησε, αργά, κοιτάζοντάς τον μ'ένα βλέμμα που υποδήλωνε πως η φιλοφρόνηση του δεν είχε περάσει απαρατήρητη.

Απομακρύνθηκε από αυτόν, προτού προλάβει να της πει οτιδήποτε άλλο, και ζύγωσε τον Άλαντμιν, ο οποίος είχε τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του.

«Είναι αηδιαστικό, Νίθρα.»

Σε ποιο απ'τα δύο αναφέρεται; Στο κοίταγμα του Τάκμιν ή στον Ρέλγκριν; «Τι εννοείς;»

«Δεν ξέρεις τι εννοώ;»

«Μιλάς για το γεγονός ότι πλησίασα το Στρατάρχη;»

«Δεν τον πλησίασες απλά! Έχει παραγίνει.»

«Άλαντμιν!» σφύριξε η Νίθρα. «Μην κάνεις σαν ψυχωτικός έφηβος! Στ'αλήθεια ζηλεύεις;»

«Σου είπα: με αηδιάζει.»

«Δεν το κάνω χωρίς λόγο,» τόνισε η Νίθρα, ρίχνοντας κλεφτές ματιές τριγύρω, να δει μήπως κανείς τους παρακολουθούσε. Ευτυχώς, κανένας δεν είχε το βλέμμα του στραμμένο επάνω τους. «Ξέρεις πολύ καλά γιατί το κάνω. Και, ακόμα κι αν διαφωνείς, τουλάχιστον μην το δείχνεις. Δε θέλω ο Ρέλγκριν να καταλάβει ότι το έχεις καταλάβει.»

«Δε θέλεις να καταλάβει ότι το έχω καταλάβει; Μα, θα πρέπει να ναι ηλίθιος για να μην το έχει καταλάβει, Νίθρα! Έτσι όπως τον πλησιάζεις—»

«Απλά του μίλησα!»

«Με έναν ιδιαίτερο τρόπο. Όπως επίσης τον κοίταξες με έναν ιδιαίτερο τρόπο, και τον άγγιξες με έναν ιδιαίτερο τρόπο. Τι άλλο θα έπρεπε να κάνεις εδώ, μπροστά σ' όλους αυτούς τους στρατιώτες; Να του κατεβάσεις το παντελόνι;»

Το βλέμμα της Νίθρα αγρίεψε. «Αν δεν ήμασταν εδώ, 'μπροστά σ' όλους αυτούς τους στρατιώτες', θα σε είχα χαστουκίσει, Άλαντμιν. Αλλά δε θέλω να κάνω σκηνές που, μελλοντικά, θα μας βλάψ—»

«Φάνηκαν, λοιπόν, χρήσιμοι σε κάτι 'όλοι αυτοί οι στρατιώτες',» τη διέκοψε ο Άλαντμιν. Της έστρεψε την πλάτη και βάδισε προς την έξοδο της αίθουσας του θρόνου.

Η Νίθρα ξεφύσησε, κουνώντας το κεφάλι. Σκέφτηκε να τον ακολουθήσει, αλλά αμέσως το απέρριψε. Όχι. Άστον να πάει να καλμάρει τα νεύρα του. Δε συμπεριφέρεται σαν ώριμος άνθρωπος τώρα· συμπεριφέρεται σα ζηλότυπος έφηβος!

Άντρες!...

Πέρασε τα δάχτυλα των χεριών της στη ζώνη της και βημάτισε μέσα στη μεγάλη αίθουσα. Ίσως έπρεπε να είχε χρησιμοποιήσει Πειθώ επάνω του. Θα τον είχε φέρει στα συγκαλά του, χωρίς κανένα πρόβλημα. Γιατί πάντα δίσταζε να χρησιμοποιήσει το Χάρισμά της, για να επηρεάσει τον Άλαντμιν; Ναι μεν δεν ήταν τίμιο, αλλά, να, σ'ετούτη την περίπτωση ήταν, μάλλον, απαραίτητο. Για να τον κάνει να καταλάβει. Μετά, αναμφίβολα, θα του περνούσε η τρέλα, και δε θα χρειαζόταν να επαναληφθεί αυτή η διαδικασία.

Μπορεί να μου χαλάσει το σχέδιο, με τα καμώματά του!

«Θέλεις κρασί;»

Η Νίθρα δεν τον είχε ακούσει να πλησιάζει –*Ορίστε τώρα τι μου κάνει ο Άλαντμιν!*– και αιφνιδιάστηκε. Ωστόσο, δεν άργησε ν’αποκτήσει απόλυτη αυτοκυριαρχία.

«Ναι, Ρέλγκριν· σ’ευχαριστώ,» είπε, παίρνοντας το ποτήρι από το χέρι του.

«Φαίνεσαι αναστατωμένη. Συνέβη κάτι;» τη ρώτησε ο Στρατάρχης, πίνοντας μια γουλιά απ’το δικό του ποτήρι.

Φαινόταν πράγματι αναστατωμένη, ή της το έλεγε έτσι, επειδή είχε δει τον Άλαντμιν να φεύγει φουριόζος από την αίθουσα;

Η Νίθρα χαμογέλασε. «Θα πρέπει νάναι η ιδέα σου. Γιατί να είμαι αναστατωμένη; Όλα πάνε καλά, σωστά;» Ύψωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά. Αν έστρεφε το θέμα στη μάχη, δε θα κατέληγαν να συζητάνε για τον Άλαντμιν –κάτι που ήθελε, πάση θυσία, να αποφύγει.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ρέλγκριν. «Ο Σάνλον, όμως, προβάλλει ισχυρή αντίσταση. Θα τον νικήσουμε, βέβαια, στο τέλος, αλλά θα έχουμε περισσότερες απώλειες απ’ό,τι θα έπρεπε κανονικά.»

«Αλήθεια, δε μου είπες πώς τραυματίστηκες...» σχολίασε η Νίθρα, πίνοντας μια γουλιά κρασί.

Ο Στρατάρχης άρχισε να της λέει.

Κεφάλαιο 25

Οι Τελευταίες Στιγμές του Θρόνου του Αετού

Το απόγευμα, η επίθεση συνεχίστηκε. Ο Φένταρ και ο Ρέλγκριν συγκέντρωσαν τους μαχητές τους και ξεκίνησαν την κατάκτηση του υπόλοιπου παλατιού της Έρλεν. Πολύ σύντομα, ανακάλυψαν ότι ο Αρχιστράτηγος Σάνλον είχε στήσει κι εδώ ενέδρες τόσο θανατηφόρες και πολυπληθείς όσο οι προηγούμενες. Ωστόσο, το ηθικό των στρατιωτών του είχε πέσει μπροστά στο μεγάλο αριθμό του εχθρού, και ο Φένταρ νόμιζε ότι τώρα τους νικούσαν ευκολότερα απ'ό,τι πριν, γιατί, όπως πολύ καλά γνώριζε, δεν υπάρχει κανένα πιο ηλίθιο ζώο από έναν πανικόβλητο, τρομαγμένο πολεμιστή.

Η Νίθρα είχε μείνει στη βασιλική αίθουσα, μαζί με τον Έπαρχο Τάκμιν, ο οποίος καθόταν στο Θρόνο του Αετού, σαν να μην μπορούσε να πιστέψει τη νίκη του. Η όψη του, όμως, ήταν θυμωμένη και άγρια, γιατί, σχεδόν αμέσως μετά από την άφιξή του στο παλάτι, είχε διαπιστώσει ότι το Βασιλικό Στέμμα έλειπε. Η Νίθρα θυμόταν χαρακτηριστικά το επεισόδιο, το οποίο είχε διαδραματιστεί πριν από λίγες ώρες. Ο Στρατάρχης Ρέλγκριν είχε μόλις τελειώσει να της διηγείται πώς δέχτηκε το τραύμα του, όταν ο Τάκμιν φώναξε το όνομά του. Εκείνος ζήτησε συγγνώμη από τη Νίθρα και ζύγωσε το θρόνο, ρωτώντας το Μεγαλειότατο τι συνέβαινε.

«Πού είναι το Στέμμα του Νούφρεκ, Ρέλγκριν;» ρώτησε ο Έπαρχος, που στεκόταν πάλι, και τα λαξευτά φτερά του βασιλικού καθίσματος έμοιαζαν να φυτρώνουν από την πλάτη του.

«Δε γνωρίζω, Μεγαλειότατε. Αν δεν είναι κοντά σας....»

«Όχι, δεν είναι κοντά μου.»

«Τότε, ο Σάνλον πρέπει να το πήρε, επίτηδες.»

Ο Τάκμιν γέλασε. «Ο γελοίος!... Μ'έτουντα τα νούμερα, δε θα με αποτρέψει απ'το να κυβερνήσω το Νούφρεκ –αυτό να του πεις, όταν τον συναντήσεις στη μάχη.»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε.» Ο Στρατάρχης υποκλίθηκε, κι έκανε να φύγει.

«Και, Ρέλγκριν...»

Ο Ρέλγκριν στράφηκε.

«Μην τον σκοτώσεις, αν δεν μάθεις, πρώτα, πού έχει το στέμμα μου.»

Ο Στρατάρχης έκλινε το κεφάλι.

Και τώρα, είχε πάει να βρει την κορόνα του Άρχοντά του, ενώ εκείνος καθόταν, θυμωμένος, στο Θρόνο του Αετού, και η Νίθρα ήταν μισοξαπλωμένη σ'ένα ανάκλιντρο, πίνοντας νερωμένο κρασί από μια μεγάλη κούπα και έχοντας τις μπότες της ριγμένες παραδίπλα. Στη γωνία της αίθουσας, βρισκόταν ένας αρπιστής, γεμίζοντας το χώρο με μια μελωδία την οποία η Πρώτη του Τάγματος των Ομιλητών (όπως την είχε τιλοφορήσει ο Βασιλιάς Τάκμιν) νόμιζε μάλλον τραχιά. Ο συγκεκριμένος μουσικός ήταν ένας από εκείνους που έρχονταν μαζί με το στρατό του Έπαρχου, για να διασκεδάζουν τους στρατιώτες και τους άρχοντες, και η Νίθρα θεωρούσε, γενικά, αυτού του είδους τους μουσικούς (*στρατιωτικούς μουσικούς*, κάποιοι τους αποκαλούσαν) ατάλαντους σε σχέση με τους άλλους. Το έκαναν καθαρά για τα χρήματα, και οι περισσότεροι ανάμεσά τους ήταν πρώην-πολεμιστές, που είχαν δεχτεί κάποια μόνιμη πληγή η οποία δεν τους επέτρεπε να αγωνιστούν ξανά με τα όπλα, παρά μόνο με την άρπα ή την κιθάρα.

Η Νίθρα αναδεύτηκε πάνω στο ανάκλιντρο, καθώς έβλεπε, από τα παράθυρα της αίθουσας, τα χρώματα του ουρανού να σκουραίνουν. Ο ήλιος δε φαινόταν να δύει πουθενά· το φως της ημέρας άρχιζε απλά να χάνεται, σαν κάποιος θεός να έσβηνε τη λάμπα που κρεμόταν ψηλά, στον ουρανό, πάνω απ'τα σύννεφα, πιο μακριά από εκεί όπου μπορούσε κανένας –ακόμα κι εκείνη, με τη Ματιά της– να κοιτάξει.

Πού είναι ο Άλαντμιν; αναρωτήθηκε η Νίθρα. Είχαν χωρίσει υπό άσχημες συνθήκες, κι αυτό δεν της άρεσε. Θα προτιμούσε να είχαν λύσει το «σπουδαίο ζήτημα». *Ή ας έρθει τώρα να το λύσουμε. Πού γυρίζει; Σαν παιδάκι κάνει!*

Ένας θόρυβος τράβηξε την προσοχή της: ένα υπόκωφο, πνιχτό *Αα-ααργκχ...*! Έστρεψε το κεφάλι και είδε έναν πολεμιστή να σωριάζεται στο δάπεδο, με δυο βέλη καρφωμένα στην πλάτη. Από την είσο-

δο πίσω του –μια αρκετά μεγάλη καμάρα– ξεπρόβαλαν στρατιώτες, κραδαίνοντας όπλα και κραυγάζοντας.

Ο Τάκμιν πετάχτηκε όρθιος. «Φρουροί! Φρουροί! ΦΡΟΥΡΟΙ!» Προφανώς, δεν καλούσε τους μαχητές που βρίσκονταν ήδη μέσα στην αίθουσα –αυτοί είχαν ήδη χιμήσει πάνω στους αντιπάλους–, αλλά εκείνους που ήταν έξω, στους τριγυρινούς διαδρόμους και δωμάτια.

Ένα βέλος χτύπησε το δεξί φτερό του Θρόνου του Αετού, αστοχώντας το κεφάλι του νέου Βασιλιά για μερικούς πόντους. Ο Τάκμιν, πάραυτα, καλύφτηκε πίσω απ'το κάθισμα, τραβώντας, συγχρόνως, το σπαθί του.

Η Νίθρα δεν ήξερε πού να πάει και τι να κάνει. Έπρεπε κι εκείνη να βρει ένα μέρος να κρυφτεί, ώστε, μετά, να μπορεί να χρησιμοποιήσει τα Χαρίσματά της με άνεση. Ο θρόνος δεν ήταν άσχημο σημείο, συμπέρανε· και, σίγουρα, κοντά στον Έπαρχο θα ήταν πιο ασφαλής από οπουδήποτε αλλού.

Σηκώθηκε απ'το ανάκλιντρο κι έτρεξε προς το Θρόνο του Αετού. Αλλά ένας δυνατός πόνος στη δεξιά κνήμη τη σταμάτησε.

«Αααααα!» ούρλιαξε, καθώς σωριαζόταν, μπρούμυτα. Οι παλάμες της συνάντησαν το χαλί, σταματώντας το πρόσωπό της απ'το να χτυπήσει κάτω.

«Τι στο Λύκο....;» έκανε, ξέπνοη, και στράφηκε, για να κοιτάξει το δεξί της πόδι. Ένα βέλος προεξείχε απ'την κνήμη. «Ω Μεγάλη Θεά...! Ω Μεγ–!»

Η Ματιά της έψαξε για τον εχθρό, που ίσως να ήταν έτοιμος να φυτέψει κι άλλο βλήμα επάνω της –κι αυτό, μάλλον, σε χειρότερο σημείο: όχι στα πόδια, αλλά στην πλάτη ή στο κεφάλι. Εντόπισε έναν άντρα ο οποίος όπλιζε τη βαλλίστρα του. Αυτός πρέπει νάναι! Παραδίπλα, όμως, βρισκόταν ακόμα ένας –του οποίου η βαλλίστρα ήταν οπλισμένη, και τη σημάδευε!

«Σκότώσέ τον!» Κέλευσε η Νίθρα το τηλέμαχο όπλο, το οποίο έφυγε απ'τα χέρια του, στριφογύρισε στον αέρα, και έβαλε καταπάνω του. Το βέλος διαπέρασε το στήθος του και η αιχμή του βγήκε απ'την πλάτη. Ο άντρας σωριάστηκε, με τα μάτια του διασταλμένα.

Ένας πολεμιστής περνούσε, την ίδια στιγμή, δίπλα απ'τον βαλλιστροφόρο, έχοντας το σπαθί του γυμνολέπιδο και το βλέμμα του

καρφωμένο επάνω της, με μίσος. Η Νίθρα δεν μπορούσε παρά να αναγνωρίσει αυτό το ατσάλινο βλέμμα.

Ο Αρχιστράτηγος Σάνλον ερχόταν να εκπληρώσει την υπόσχεσή του. Ερχόταν για το κεφάλι της.

Από τα δεξιά της, άκουσε μποτοφορεμένα πόδια να πλησιάζουν. Εχθρός; Ναι, είχε την εντύπωση ότι ήταν εχθρός. Μα, ο Σάνλον τής έμοιαζε πολύ μεγαλύτερη απειλή τώρα· τα καταραμένα του μάτια την πάγωναν. Δεν έπρεπε να την πλησιάσει!

«Επάνω του!» πρόσταξε το ανάκλιντρο, δείχνοντάς τον. Το έπιπλο υψώθηκε και πέταξε καταπάνω στον Αρχιστράτηγο, ο οποίος ύψωσε την ασπίδα του για να το αποκρούσει, φωνάζοντας «Νίθρα!» καθώς έπεφτε, από την ορμή του χτυπήματος.

Η Νίθρα αισθάνθηκε, προς στιγμή, ότι είχε διαφύγει του κινδύνου. Προς στιγμή μόνο. Γιατί, μετά, ένα δυνατό χέρι την άρπαξε από τα μαλλιά και της τράβηξε το κεφάλι πίσω.

Τελικά, ήταν λάθος που είχε αγνοήσει τον εχθρό απ'τα δεξιά, και τώρα το συνειδητοποιούσε. Αλλά ήταν πλέον πολύ αργά.

«Θα σου κόψουμε τη γλώσσα, σκύλα!» γρύλισε ο πολεμιστής, και η αιχμή του ξιφιδίου του χώθηκε στο στόμα της, παραμερίζοντάς της τα χείλη και τραυματίζοντάς τα. Τρομοκρατημένη, η Νίθρα μάζεψε τη γλώσσα της όσο πιο μέσα μπορούσε, κολλώντας τη, ενστικτωδώς, στο βάθος του λαιμού, ενώ ένας δυνατός λαρυγγισμός έβγαине από μέσα της. Η κύστη της άδειασε, γεμίζοντας τα εσώρουχά της. Η όρασή της είχε αρχίσει να θολώνει.

Ένα χτύπημα ακούστηκε από κάπου κοντά, και αίμα γέμισε το πρόσωπο και τα ρουθούνια της. Κάτι βαρύ έπεσε παραδίπλα, και η λεπίδα έφυγε απ'το στόμα της.

«Νίθρα!» Ένας άντρας γονάτισε πλάι της, τυλίγοντας τα χέρια του γύρω της και κρατώντας την κοντά του. «Είσαι καλά, Νίθρα;»

Εκείνη σκούπισε το αίμα από το πρόσωπό της, με την αριστερή παλάμη. Τα δάχτυλά της έτρεμαν. Προσπάθησε να κινήσει τη γλώσσα της, φοβούμενη ότι δε θα τα κατάφερνε. Όμως τα κατάφερε. Ο πολεμιστής δεν είχε προλάβει να την κόψει· κάτι τον είχε εμποδίσει.

Καθώς η όρασή της καθάριζε, η Νίθρα ύψωσε το βλέμμα, για να δει ποιος ήταν ο σωτήρας της.

«Νίθρα;» είπε ο Τάκμιν, και τα πάντα φάνηκαν να αναγεννιούνται στη στιγμή. Όλοι οι ήχοι στην αίθουσα –οι κραυγές και οι ιαχές–, που έμοιαζαν να έχουν διακοπεί μόλις ο πολεμιστής την άρπαξε και έχωσε τη λεπίδα του στο στόμα της, άρχισαν και πάλι, σχεδόν κουφαίνοντάς τη με την έντασή τους.

«Ναι,» δοκίμασε τη γλώσσα της η Νίθρα. «Ναι.»

Η Ματιά της κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του Τάκμιν, και είδε τον Σάνλον να κοπανά το μαχόμενο ανάκλιντρο, με το σπαθί του, κομματιάζοντάς το, σαν μαινόμενος δαίμονας. Αλλά η ανησυχητική εικόνα δεν ήταν αυτός, παρά ο ακόμα ζωντανός βαλλιστροφόρος, ο οποίος είχε τώρα οπλίσει και ύψωνε τη βαλλίστρα του, σημαδεύοντας.

«*ΠΙΞΕ ΣΤΗΝ ΟΡΟΦΗ!*» τον Πρόσταξε η Νίθρα, φωνάζοντας με όλη τη δύναμη που διέθεταν τα πνευμόνια της, για να βεβαιωθεί ότι ο άντρας θα την άκουγε.

Ο βαλλιστροφόρος έβαλε προς τα επάνω, και κάτι ακούστηκε να σπάει. Μάλλον, είχε πετύχει κάποιο πολύφωτο.

Ο Τάκμιν σήκωσε τη Νίθρα στα χέρια και την πήγε πίσω απ'τις φτερούγες του Θρόνου του Αετού, αφήνοντάς τη στα σκαλοπάτια του βάθρου και γονατίζοντας στο ένα γόνατο, για να κοιτάξει το βέλος στη δεξιά της κνήμη. Το χέρι του άγγιξε το στέλεχος.

«Δεν έχει βγει απ'την άλλη,» της είπε. «Κάποιος θα πρέπει να το πιέσει.»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Όχι. Άστο, Τάκμιν. Για μετά. Πρέπει να τους απωθήσουμε... Πώς ήρθαν; Νόμιζα ότι–»

«Δεν ξέρω... δεν ξέρω πώς ήρθαν. Κάποιο μέρος δε θα ήταν καλά φυλαγμένο...» Κούνησε το κεφάλι του.

«Σ'ευχαριστώ,» του είπε η Νίθρα, σφίγγοντας τον πήχη του.

Ο Τάκμιν χαμογέλασε. «Δεν είναι φυσικό ένας Βασιληάς να θέλει να βοηθήσει την Πρώτη του Τάγματος των Ομιλητών του;» Ορθώθηκε, με το σπαθί του στο χέρι, και κρυφοκοίταξε πάνω απ'τις φτερούγες του θρόνου.

Η Νίθρα ακούμπησε το κεφάλι της στο πίσω μέρος της πλάτης του καθίσματος, νιώθοντας άσχημα που σχεδίαζε να εκθρονίσει –ακόμα και να σκοτώσει, αν χρειαζόταν– αυτό τον άνθρωπο, προκειμένου να βασιλέψει στο Νούφρεκ.

Πώς έχω γίνει έτσι; Ω Μεγάλη Θεά, τι μου έχει συμβεί; Ποτέ δεν ενδιαφερόμουν εγώ για τέτοια πολιτικά παιχνίδια... Τώρα, όμως, μπορώ να κάνω πίσω; Δεν μπορώ. Η Καλβάρθα είναι αιχμάλωτη, και ο Φανλαγκόθ μου το έχει προφητέψει: θα καθίσω στο Θρόνο του Αετού, θα κυβερνήσω το Νούφρεκ.

Αλλά δε θα σκοτώσω τον Τάκμιν. Όχι, δε θα τον σκοτώσω. Σε καμία περίπτωση.

Ο Φένταρ κλότσησε την πόρτα, αποκαλύπτοντας ένα μικρό σαλόνι. Δύο βαλλιστροφόροι τού έριξαν το ένα βέλος καρφώθηκε στην ασπίδα του, το άλλο εξοστρακίστηκε απ'αυτήν. Ο Ωθράγκος πολεμιστής χίμησε μέσα στο δωμάτιο, επιτιθέμενος στους τέσσερις σπαθοφόρους που στέκονταν μπροστά από τους βαλλιστροφόρους. Η Χρυσοδάκτυλη κι αρκετοί στρατιώτες τον ακολούθησαν. Οι αντίπαλοί τους δεν είχαν καμία πραγματική ελπίδα επιβίωσης· ακόμα και ο Φένταρ μόνος του, μαζί με τη Μιρλίμια φόνισσα, θα κατάφερναν να τους εξολοθρεύσουν, δεχόμενοι μονάχα μερικές αμυχές, και αν.

«Πού στον Σάλ'γκρεμ'ρωθ είναι χωμένος αυτός ο Σάνλον;» μούγκρισε ο Ωθράγκος. Είχαν πλέον ερευνήσει σχεδόν ολόκληρο το παλάτι, και ο Αρχιστράτηγος δεν ήταν πουθενά. Μήπως, άραγε, είχε εγκαταλείψει την πόλη από κάποια υπόγεια σήραγγα κάτω από τα τείχη; δεν μπορούσε παρά να αναρωτιέται ο Φένταρ. Ωστόσο, θα έψαχνε τα πάντα, προτού καταλήξει σ'αυτό το συμπέρασμα.

Ζύγωσε την επόμενη πόρτα και την κλότσησε.

Το δωμάτιο που αντίκρισε τον παραξένεψε. Σα να φώναζε *Παγίδα!* ήταν. Μια μεγάλη βιβλιοθήκη βρισκόταν στον τοίχο αντίκρυ του Ωθράγκος, και μπροστά από τη βιβλιοθήκη ήταν ένα γραφείο. Στη γωνία του χώρου υπήρχε ένα αναμμένο τζάκι, και κοντά του, σε μια καρέκλα, καθόταν ένας γηραιός άντρας, καπνίζοντας αρωματικό καπνό.

Ο Φένταρ στάθηκε στο κατώφλι, παραξενεμένος. Σίγουρα, κάτι κρυβόταν εδώ· απλά, δεν μπορούσε αμέσως να το διακρίνει.

«Έχεις κανένα προαίσθημα;» ρώτησε τη Χρυσοδάκτυλη.

«Όχι.»

Ο άντρας που καθόταν κοντά στο τζάκι έβγαλε την πίπα του από το στόμα κι επιχείρησε να μιλήσει. Δεν τα κατάφερε, όμως· άρχισε να βήχει, σπασμωδικά.

Ο Φένταρ έκανε δυο βήματα μέσα στο δωμάτιο, κοιτάζοντας τριγύρω, με επιφύλαξη.

Η Χρυσοδάκτυλη τον ακολούθησε. Κι εκείνη ήταν παραξενεμένη από όλο τούτο το σκηνικό, μα το Προαίσθημα δεν την ειδοποιούσε για κανέναν κίνδυνο· και αισθανόταν βέβαιη πως, αν επρόκειτο για ενέδρα, ο εχθρός δε θα καθυστερούσε τόσο να επιτεθεί. Επομένως, τι συνέβαινε εδώ; Μήπως ο γέρος με την πίπα ήταν «ο τρελός του παλατιού»;

Ο άντρας σταμάτησε να βήχει και καθάρισε το λαιμό του. «Καλησπέρα σας,» είπε. «Σκοτώστε με· μην το καθυστερείτε. Έχω πλέον συνηθίσει τον θάνατο. Τον περιμένω, σύντομα, να με επισκεφτεί· τον βλέπω παντού γύρω μου. Είμαστε, κατά κάποιο τρόπο, φίλοι. Φίλοι εξ ανάγκης.»

Ναι, σκέφτηκε η Χρυσοδάκτυλη, πρέπει, όντως, νάναι ο τρελός του παλατιού...

«Ποιος είσαι;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Είναι αναγκαίο να μπούμε σε διαδικαστικά πράγματα; Ή αφήστε με να τελειώσω τον καπνό μου, ή σκοτώστε με τώρα.»

«Σε ρώτησα ποιος είσαι!» μούγκρισε ο Φένταρ.

Ο άντρας πήρε μια τζούρα από την πίπα του. Έβηξε. «Ποιος νομίζεις ότι είμαι;»

«Δεν έχω χρόνο για παιχνίδια, γέρο! Απάντησέ μου!» Ο Φένταρ τον πλησίασε.

«Εσύ ποιος είσαι, που έρχεσαι να με βγάλεις απ'το σπίτι μου;» αντέστρεψε το ερώτημα ο άντρας.

Ο Φένταρ είχε αρχίσει να εκνευρίζεται. Δεν μπορούσε να σκοτώσει αυτό τον άνθρωπο εν ψυχρώ –δεν ήταν δολοφόνος, σαν τη Χρυσοδάκτυλη–, αλλά, μα τον Άνκαραζ, μπορούσε να τον πλακώσει στο ξύλο, αν τον έφερνε στα όριά του!

«Μισθοφόρος είμαι. Αυτό είναι αρκετό.»

«Ω ναι,» μειδίασε ο άγνωστος. «Αυτό πάντα είναι αρκετό, Ωθράγκος...»

«Ποιος είσαι, λοιπόν;»

«Εγώ είμαι ο σύζυγος μιας νεκρής Βασίλισσας. Κι αυτό, συνήθως, δεν είναι αρκετό.»

Ο Φένταρ συνοφρυώθηκε. *Νόμιζα ότι ήταν ανύπαντρη...* «Η Βασίλισσα Καλβάρθα είναι ζωντανή. Αλλά δεν το ήξερα ότι είχε—»

Ο άντρας τον διέκοψε, γελώντας· μετά, έβηξε σπασμωδικά.

Ο Φένταρ δε μίλησε, περιμένοντάς τον. Τελικά, εκείνος είπε: «Ώστε η κόρη μου είναι ζωντανή. Αυτό με ευχαριστεί.»

«Η κόρη σου; Είσαι ο πατέρας της Βασίλισσας Καλβάρθα;»

Ο άντρας ένευσε.

«Γιατί δε μου το είπατε εξαρχής, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο Φένταρ. «Με συγχωρείτε, αλλά δε γνωρίζω το όνομά σας.»

«Κάμρεβ.»

«Ονομάζομαι Φένταρ, Άρχοντά μου· και, δυστυχώς, πρέπει να σας πληροφορήσω ότι είστε πλέον αιχμάλωτος πολέμου.»

«Κατά κάποιο τρόπο, πάντοτε ήμουν αιχμάλωτος πολέμου, Φένταρ,» αποκρίθηκε ο Κάμρεβ. Και ρώτησε: «Δεν έχετε ακόμα κατακτήσει όλο το παλάτι;»

«Σχεδόν.»

«Μπορώ να μείνω εδώ, στα διαμερίσματά μου, αν δε σας ενοχλεί;»

«Υπό φρουρηση, φυσικά.»

«Φυσικά.»

«Έχετε υπόψη σας, Άρχοντά μου, πού βρίσκεται ο Αρχιστράτηγος Σάνλον;»

Ο Κάμρεβ κούνησε το κεφάλι. «Δεν έχω ιδέα. Και, μάλιστα, με παραξενεύει που δεν τον έχετε συναντήσει ακόμα. Μου φαινόταν αποφασισμένος να σας σκοτώσει ή να πεθάνει. Ειδικά τη Νίθρα Ρίνκιλ.»

«Τάκμιν!» αντήχησε η φωνή του Σάνλον μέσα στη βασιλική αίθουσα. «Βγες έξω, δειλό σκυλί! Πολέμησέ μας, ή παραδόσου!»

Η Νίθρα γύρισε, για να κρυφοκοιτάξει από την άκρια του θρόνου. Οι πολεμιστές του Αρχιστράτηγου φαινόταν να νικάνε τη συμπλοκή και να αμπαρώνουν τις πόρτες της αίθουσας, ώστε οι στρατιώτες του Έπαρχου να μη μπορούν να μπουν, για να τον βοηθήσουν.

Ο Τάκμιν δεν αποκρίθηκε στην πρόκληση του Σάνλον, και εκείνος έκανε νόημα στους πολεμιστές του. Η Νίθρα είδε τέσσερις βαλλι-

στροφόρους να έρχονται από τα δεξιά και τέσσερις από τ'αριστερά, ενώ έξι δορυφόροι ζύγωναν το θρόνο από μπροστά.

Μεγάλη Θεά, τι γίνεται τώρα; Φώτισέ με... Ξεροκατάπие, προσπαθώντας να σκεφτεί ένα καλό σχέδιο, για να τους ξεπαστρέψει όλους: πράγμα που, ακόμα και με τα Χαρίσματά της, θα ήταν δύσκολο. Επιπλέον, ήξερε πως ο πρώτος τους στόχος θα ήταν εκείνη, όχι ο Τάκμιν.

Κανένα σχέδιο δεν της ερχόταν.

Χέσ'τα σχέδια!

«Σκοτώστε τους!» Κέλευσε τις βαλλίστρες των τεσσάρων βαλλιστροφόρων που έρχονταν απ'τα δεξιά. Τα τηλέμαχα όπλα ξέφυγαν απ'τα χέρια των στρατιωτών και στράφηκαν εναντίον τους, βάλλοντας. Εκείνοι κραύγασαν, καθώς τα βλήματα τους διαπερνούσαν.

Και η Νίθρα αισθάνθηκε ένα άλλου είδους βλήμα να τη διαπερνά: το βλήμα του Κοσμικού Κελεύσματος· ένα βέλος το οποίο λόγχισε το νου και το κορμί της, που και τα δύο τώρα βρίσκονταν σε άθλια κατάσταση.

«Ρίξτε στην προδότρια μάγισσα πρώτα!» αντήχησε η φωνή του Σάνλον, καθώς οι άλλοι τέσσερις βαλλιστροφόροι έρχονταν από την αριστερή μεριά του θρόνου και οι δορυφόροι ανέβαιναν το βάθρο.

Ένας κρότος ακούστηκε από κάπου. Μια από τις αμπαρωμένες πόρτες πρέπει να είχε ανοίξει. Οι ιαχές μέσα στην αίθουσα δυνάμωσαν.

Οι βαλλιστροφόροι σημάδεψαν τη Νίθρα.

Ο Τάκμιν όρμησε καταπάνω τους, βρυχούμενος σαν τον Φένταρ – πράγμα το οποίο η Νίθρα δε θα περίμενε ποτέ να τον δει να κάνει. Ο Ωθράγκος ήταν, κατά κάποιον τρόπο, αγριάνθρωπος, αλλά ο Έπαρχος το ακριβώς αντίθετο.

Οι βαλλιστροφόροι, αποπροσανατολισμένοι από τον κίνδυνο που ερχόταν μαινόμενος προς το μέρος τους, έριξαν στον Τάκμιν. Οι τρεις απ'αυτούς, τουλάχιστον. Γιατί ο ένας έβαλε κατά της Νίθρα.

Το βέλος του έσχισε τον αέρα σαν ιπτάμενη οχιά και καρφώθηκε στον δεξή της ώμο. Εκείνη ούρλιαξε, κάνοντας το κεφάλι πίσω και πιάνοντας το τραύμα, με το αριστερό χέρι.

Η όρασή της είχε ξανά θολώσει από το σοκ, αλλά, αν μπορούσε να δει, θα έβλεπε τους άλλους τρεις βαλλιστροφόρους να χτυπούν τον

Τάκμιν, βρίσκοντάς τον στα αριστερά πλευρά, στον δεξή μηρό, και στον αριστερό ώμο. Ο Έπαρχος παραπάτησε από τα βέλη που μπηχτηκαν στο σώμα του, μα δε σταμάτησε την έφοδό του. Εξακολουθώντας να κραυγάζει άναρθρα, ζύγωσε τον έναν βαλλιστροφόρο και τον αποκεφάλισε, με μια ημικυκλική σπαθιά. Μετά, τα πόδια του τον πρόδωσαν και γονάτισε, αιμόφυρτος.

Τότε ήταν που η Νίθρα τον κοίταξε πάλι και τον είδε έτοιμο να καταρρεύσει, ενώ το κορμί του καρατομημένου στρατιώτη σπαρταρούσε πλάι του.

«...Τάκμιν!» Πρόσταξε η Ομιλήτρια. «Μην πεθάνεις! Πολέμησέ τους!»

Και ο Έπαρχος, παρά τις απαισιόδοξες προσδοκίες της, σηκώθηκε και κάρφωσε τον έναν βαλλιστροφόρο στην κοιλιά. Οι δύο απομειναντες πέταξαν τα τηλέμαχά τους όπλα και τράβηξαν ξιφίδια.

«Παραδόσου!» φώναξε κάποιος –ένας από τους δορυφόρους, σίγουρα, γιατί η φωνή ερχόταν από πολύ κοντά.

Ο Τάκμιν τον αγνόησε, σπαθίζοντας τον επόμενο βαλλιστροφόρο στο στήθος και σωριάζοντάς τον. Ο τρίτος έτρεξε να φύγει, αλλά δεν μπορούσε τώρα να γλιτώσει από τη μάνητα του Έπαρχου· ο Τάκμιν τον σώριασε κι αυτόν, με μια σπαθιά στην πλάτη.

Η Νίθρα πιάστηκε απ'τον Θρόνο του Αετού, προσπαθώντας να σηκωθεί. *Να σε πάρει ο Λύκος!* σκέφτηκε. *Μπορείς και Προστάξεις τους άλλους να μην πεθάνουν· γιατί δεν μπορείς να Προστάξεις και τον εαυτό σου να ορθωθεί;* Τα πόδια της έτρεμαν· ήταν αδύνατον να την κρατήσουν. Ο έντονος πόνος στον δεξή της ώμο σχεδόν αχρήστευε το ένα της χέρι.

Έτριξε τα δόντια, παλεύοντας να τραβήξει το σώμα της επάνω, όμως δεν τα κατάφερε, και έπεσε.

Δε θέλω να πεθάνω έτσι...!

Οι δορυφόροι έρχονταν από δεξιά κι αριστερά.

Το σώμα της πονούσε· το μυαλό της φλεγόταν. Ίσως θα ήταν καλύτερα να κλείσει τα μάτια και να περιμένει το θάνατο...

–Όμως μπορεί να μην τη σκότωναν· μπορεί να την ακινητοποιούσαν και να της έκοβαν τη γλώσσα!

Η Νίθρα κοίταξε το Θρόνο του Αετού και, συγκεντρώνοντας όση αντοχή της απέμενε, τον Κέλευσε: «Σπάσε και σκότώσέ τους!»

Ξαφνικές ρωγμές παρουσιάστηκαν επάνω στο πανάρχαιο κάθισμα, χωρίζοντάς το σε κομμάτια, τα οποία στράφηκαν κατά των πολεμιστών, χτυπώντας τους σαν θύελλα.

Η Νίθρα ήταν τώρα εξουθενωμένη· δεν μπορούσε να καταλάβει και πολύ καλά τι γινόταν γύρω της· άκουγε μόνο κραυγές, κλαγγή, και κρότους.

Μόλις τον ενημέρωσαν ότι κάτι άσχημο συνέβαινε στη βασιλική αίθουσα, ο Ρέλγκριν έτρεξε προς τα εκεί, παίρνοντας μαζί του όσους μαχητές συναντούσε στο διάβα του. Τι στο Λύκο είχε πάει στραβά; αναρωτιόταν, καθώς έσπευδε στον προορισμό του. Πώς ήταν δυνατόν κάποιοι να είχαν επιτεθεί στον Έπαρχο; Παντού υπήρχαν φρουροί!

Όταν έφτασε έξω απ'την αίθουσα του θρόνου, βρήκε την πόρτα αμπαρωμένη και καταράστηκε, μεγαλόφωνα. «Ρίξτε την!» πρόσταξε τους στρατιώτες του, γιατί, από μέσα, μπορούσε ν'ακούσει ιαχές μάχης.

«Τι κάνετε εκεί;» φώναξε, όταν τους είδε να τη χτυπάνε με τους ώμους. «Φέρτε ένα κριάρι!»

«Το έχουμε αφήσει πίσω, Στρατάρχη.»

«Ο Λύκος να σας πάρει!» Κοίταξε τριγύρω, ψάχνοντας για κάτι χρήσιμο. Και είδε το άγαλμα της Θεάς-Προστάτιδας. «Αυτό εκεί!»

«Μα... μα, Στρατάρχη, αυτό είναι το—»

«Ξέρω τι είναι, ηλίθιε! Πάρτε το, λέω, και κοπανήστε την καταραμένη πόρτα!»

Οι πολεμιστές το σήκωσαν οριζόντια ανάμεσά τους, και ξεκίνησαν. Το κεφάλι του αγάλματος έσπασε στο δεύτερο χτύπημα, και η αμπαρωμένη θύρα άνοιξε διάπλατα στο έκτο.

Ο Ρέλγκριν και οι στρατιώτες του εφόρμησαν στην αίθουσα που είχε μετατραπεί σε πεδίο μάχης.

Ύστερα από λίγο, ο Θρόνος του Αετού κομματιάστηκε, έγινε μια θύελλα πέτρινων θραυσμάτων, σαν η Λιάμενερ Κρωθ να ήθελε έτσι να δείξει την οργή της επειδή ο Στρατάρχης είχε κακομεταχειριστεί το άγαλμά της...

Τα κομμάτια του θρόνου σωριάστηκαν γύρω απ'τη Νίθρα. Είχαν τελειώσει τη δουλειά τους· οι δορυφόροι στρατιώτες ήταν νεκροί, από συνθλιπτικά χτυπήματα στο κεφάλι και στο στήθος. Οι αρματωσιές και τα κράνη τους είχαν παραμορφωθεί.

Η Νίθρα ανασηκώθηκε, λαχανιασμένη· εξουθενωμένη.

Και άκουσε μποτοφορεμένα πόδια να την πλησιάζουν από πίσω. Έστρεψε το κεφάλι και, πάνω απ'τον ώμο της, είδε τον Σάνλον να ορθώνεται.

«Προδοτική, βέβηλη σκύλα...» είπε ο Αρχιστράτηγος του Νούφρεκ.

Η Νίθρα σύρθηκε προς τα κάτω, κουτρουβαλώντας στα σκαλοπάτια του βάθρου, προσπαθώντας να του ξεφύγει, γιατί δε νόμιζε ότι είχε τη δύναμη να επικαλεστεί ούτε την Προσταγή ετούτη την ώρα, πόσο μάλλον το Κοσμικό Κέλευσμα.

Ο Σάνλον την ακολούθησε, κατεβαίνοντας κι εκείνος τα σκαλοπάτια, με αργά βήματα. «Όχι· τώρα δεν πρόκειται να γλιτώσεις από αυτό που σου αναλογεί.»

Η Νίθρα γύρισε ανάσκελα, τρίζοντας τα δόντια από τον πόνο που της προκαλούσαν τα δύο βέλη μέσα της. Άνοιξε το στόμα, κάνοντας να μιλήσει, αλλά ο Σάνλον την κλότσησε στα πλευρά, σταματώντας την.

«Τέρμα τα κόλπα σου, μάγισσα!» είπε.

Το παράθυρο πλάι του έσπασε, και ένα ζευγάρι μπότες τον κλότσησε στο κεφάλι, στέλνοντάς τον πίσω και κάτω.

Η Χρυσοδάκτυλη πήδησε στην αίθουσα του θρόνου, ξεθηκαρώνοντας δύο στιλέτα.

«Αρχιστράτηγε Σάνλον...» είπε, καθώς τον κοίταζε να ορθώνεται. Ήταν μεγάλος σε ηλικία, παρατηρούσε· σίγουρα, τόσο μεγάλος όσο κι ο Κάμρεβ, ή ίσως ακόμα μεγαλύτερος· όμως βασιπτόταν πολύ καλά. Η Μιρλίμια τρόμαζε στη σκέψη τού πώς θα ήταν νέος. Δε θα την εξέπληττε αν ο άντρας αυτός έπνιγε λιοντάρια με τα ίδια του τα χέρια, τότε...

Το ατσάλινο βλέμμα του Σάνλον φλογίστηκε, και ο Αρχιστράτηγος επιτέθηκε στη Χρυσοδάκτυλη, κατεβάζοντας το ξίφος του απ'τα δεξιά προς τ'αριστερά. Η σπαθιά ήταν εξαιρετικά καλοζυγιασμένη· της

άφηνε το λιγότερο δυνατό περιθώριο ν'αποφύγει τη λεπίδα. Η Μιρλίμια φόνισσα, όμως, είχε προδεί το χτύπημα, και βρισκόταν ήδη λίγο πιο πίσω. Η αιχμή του όπλου έξυσε το σαγόνι της, αλλά τίποτα περισσότερο.

Η δική μου σειρά τώρα, Ρουζβάνε! Τον ζύγωσε απότομα και επιχείρησε να τον καρφώσει στο λαιμό. Ο Σάνλον ύψωσε την ασπίδα του και την έσπρωξε πίσω.

Δεν ήμουν αρκετά γρήγορη...

Ο Αρχιστράτηγος έκανε μερικά βήματα, ατενίζοντάς την επιφυλακτικά· μετά, σπάθισε πάλι. Η Χρυσοδάκτυλη έσκυψε κάτω απ'τη λεπίδα και, συγχρόνως, ανέβασε το ένα απ'τα στιλέτα της. Η λεπίδα πέτυχε τον αντίπαλό της στη δεξιά μασχάλη και μπήχτηκε βαθιά. Ο Σάνλον μούγκρισε, παραπατώντας, και η Μιρλίμια τράβηξε τ'όπλο της πίσω και τον έσπρωξε, με τον ώμο, σωριάζοντάς τον. Το σπαθί έφυγε απ'το χέρι του και κουδούνισε στο δάπεδο. Ο Αρχιστράτηγος προσπάθησε να ξεθηκαρώσει ένα ξιφίδιο απ'τη ζώνη του· η Χρυσοδάκτυλη, όμως, του κλότσησε το χέρι, αποτρέποντάς τον. Ύστερα, πάτησε στο στέρνο του, με το ένα πόδι.

«Αααααααα...» έκανε ο Σάνλον. «Είσαι καλή στη δουλειά σου, Μιρλίμια... αλλά νόμιζα ότι θα σκότωνες γρηγορότερα. Αυτό δεν κάνουν οι δολοφόνοι;... Δε σκοτώνουν γρήγορα;...»

Με κομμένη την αρτηρία κάτω απ'τη δεξιά του μασχάλη, ο Αρχιστράτηγος δε θα αργούσε να πεθάνει, αλλά η Χρυσοδάκτυλη αποφάσισε να ανταποκριθεί στο αίτημά του. Ήταν ένας άξιος αντίπαλος, εξάλλου.

Σκύβοντας απότομα, έμπηξε το στιλέτο της κάτω απ'το σαγόνι του.

Κεφάλαιο 26

Η Ρωγμή

Η πόρτα χτύπησε.
 «Άνγκεδβαρ; Είσαι μέσα;»
 «Ναι.»

Η Ηλφίρα μπήκε. Δεν ήταν ντυμένη με την πανοπλία της, αλλά με μαύρη τουνίκα και λαδί παντελόνι, πράγμα το οποίο σήμαινε ότι ήταν εκτός υπηρεσίας.

«Νόμιζα ότι ήσουν μόνος...» είπε.

Ο Άνγκεδβαρ καθόταν σ'ένα ξύλινο τραπέζι, μαζί με τον Άσιλθαρ, τον μικρό αδελφό του Βάνμιρ και του Ρόλμαρ, και έπαιζαν *Κάστρα*. Η Φανμάριν, η κόρη του Άρχοντα Άρδαν της Μπέντριγκ –μια ξανθιά κοπέλα με καθαρά γαλανά μάτια, στην ηλικία του Άσιλθαρ και του Άνγκεδβαρ–, καθόταν και τους κοίταζε, βαστώντας ένα κομπολόι με μπλε χάντρες.

«Πρέπει να σου μιλήσω,» είπε η Ηλφίρα στο γιο της Κεντροφύλακος Φερνάλβιν. «Είναι πολύ σημαντικό, νομίζω.»

Ο Άνγκεδβαρ άφησε τα φύλλα του κλειστά επάνω στο τραπέζι και σηκώθηκε, ενώ ο Άσιλθαρ και η Φανμάριν κοίταζαν την πολεμίστρια με περιέργεια.

«Με συγχωρείτε που σας διακόπτω,» είπε εκείνη.

«Δεν πειράζει,» αποκρίθηκε ο Άσιλθαρ, ανασηκώνοντας τους ώμους.

Ο Άνγκεδβαρ και η Ηλφίρα πήγαν σε μια από τις γωνίες του δωματίου, και η δεύτερη είπε, ψιθυριστά: «Νομίζω ότι είδα την Πριγκίπισσα Νιρκένα.»

«Πού;» Ο Άνγκεδβαρ ήξερε τι είχε συμβεί με τη μητέρα της Μιάνης, και ήξερε ότι η ίδια η Μιάνη και ο Νόρμπορ είχαν φάει τον κόσμο, για να τη βρουν. Του τα είχαν πει, χτες βράδυ. Ο Πρίγκιπας, μάλιστα, του είχε εκμυστηρευτεί τις υποψίες του, ότι ο Έπαρχος Κάβμαρ ήταν που είχε σκοτώσει τη θεία του. «*Αλλά μην το πεις στη Μιάνη,*» του είχε ζητήσει, έντονα, «γιατί δεν ξέρει τίποτα για τον πατέρα της. Η Νιρκένα δεν της είχε μιλήσει γι'αυτόν.»

Η Ηλφίρα απάντησε: «Την είδα σ'έναν διάδρομο του Πύργου της Γνώσης, όταν έφευγα από τη βραδινή μου βάρδια, την αυγή. Στην αρχή, την πέρασα για φάντασμα. Κατατρόμαξα, για να πω την αλήθεια. Ήταν τόσο χλομή, και τα μάτια της τόσο διασταλμένα...»

«Δεν την πλησίασες;»

Η Ηλφίρα ένευσε. «Την πλησίασα, αποκαλώντας την *Υψηλοτάτη* και λέγοντάς της ότι όλο το παλάτι την ψάχνει. Η Πριγκίπισσα, όμως, στράφηκε και έτρεξε μακριά μου. Εγώ την ακολούθησα, στρίβοντας σ'ένα διάδρομο, αλλά η Νιρκένα είχε χαθεί. Έχω μια υποψία για το πού πήγε, μα δεν είμαι βέβαιη...»

«Πες μου.» *Ο Νόρβορ θα θέλει, σίγουρα, να το μάθει αυτό.*

«Υπάρχει μια ρωγμή στον τοίχο σ'εκείνο το σημείο. Μια σχετικά στενή ρωγμή, αλλά νομίζω πως ένας άνθρωπος –όχι παχύς, βέβαια– θα μπορούσε να περάσει, αν ήταν πρόθυμος να τριφτεί λιγάκι πάνω στις πέτρες.»

«Σ'ευχαριστώ,» είπε ο Άνγκεδβαρ, και τη φίλησε, παίρνοντας το πρόσωπό της ανάμεσα στα χέρια του.

Ύστερα, κάθισε στην άκρη του κρεβατιού και άρχισε να φοράει τις μπότες του.

«Πού πηγαίνεις;» τον ρώτησε ο Άσιλθαρ.

«Προέκυψε κάτι.»

«Σημαντικό;»

«Σχετικά. Περιμένετε εδώ, ώσπου να επιστρέψω.»

Έχοντας φορέσει τις μπότες του, σηκώθηκε από το κρεβάτι και άνοιξε την πόρτα, για να βγουν εκείνος και η Ηλφίρα.

«Είσαι *σίγουρη* ότι ήταν η Πριγκίπισσα Νιρκένα και όχι κάποια άλλη;» ρώτησε ο Άνγκεδβαρ, καθώς βάδιζαν.

«Ναι. Την έχω δει πολλές φορές· την ξέρω. Πού πηγαίνουμε, όμως;»

«Στον Βασιλικό Πύργο. Στα διαμερίσματα του Νόρβορ. Έχεις μιλήσει σε κανέναν άλλο για το περιστατικό;»

«Όχι· είσαι ο πρώτος που το μαθαίνει.»

Ο Νόρβορ έμεινε σιωπηλός, για μερικές στιγμές, έχοντας το σαγόνι ακουμπισμένο στα δάχτυλά του και κοιτάζοντας τις φλόγες του τζα-

κιού. Ύστερα, έστρεψε το βλέμμα του πάλι στην Ηλφίρα και ρώτησε: «Μπορείς να μας οδηγήσεις εκεί;»

«Ασφαλώς, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε η πολεμίστρια.

«Άνγκεδβαρ,» –τώρα, ο Νόρβορ κοίταξε τον ξάδελφό του– «τι λες; Να μιλήσω στη Μιάνη; Να της ζητήσω νάρθει κι εκείνη μαζί μας;»

Ο Άνγκεδβαρ αισθανόταν αμήχανα ν'απαντήσει. Εξάλλου, ο Νόρβορ ήταν μεγαλύτερος απ'αυτόν κατά πέντε χρόνια, και ήξερε και τη Μιάνη καλύτερα...

Ο Πρίγκιπας αναστέναξε και σηκώθηκε απ'την καρέκλα του. «Θα της το πω,» δήλωσε, παρατηρώντας την αναποφασιστικότητα του ξαδέλφου του. «Έχει δικαίωμα να μάθει.»

«...Ναι,» συμφώνησε ο Άνγκεδβαρ.

«Ελάτε μαζί μου,» είπε ο Νόρβορ, πηγαίνοντας προς την έξοδο των διαμερισμάτων του. Ο ξάδελφός του και η πολεμίστρια τον ακολούθησαν· εκείνος άνοιξε την πόρτα και βγήκαν στους διαδρόμους του Βασιλικού Πύργου.

Πίσω τους, ένας φρουρός τούς κοιτούσε έντονα, αλλά κανείς δεν τον πρόσεξε...

Ο Νόρβορ δεν άργησε να οδηγήσει τους άλλους δύο στα διαμερίσματα της Μιάνης, όπου και χτύπησε την πόρτα, φωνάζοντας τ'όνομά της. Η ξύλινη θύρα άνοιξε και η κόρη της Πριγκίπισσας Νιρκένα παρουσιάστηκε, ντυμένη με μια μενεξεδιά ρόμπα. Τα μακριά, μαύρα της μαλλιά ήταν αχτένιστα, και η όψη της χλομή και... ταλαιπωρημένη, θα μπορούσε να πει ο Νόρβορ.

«Με συγχωρείς, Μιάνη. Σε ξύπνησα;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δεν μπορούσα να κοιμηθώ, ούτως ή άλλως. Περάστε.» Του έστρεψε την πλάτη, βαδίζοντας μέσα στο δωμάτιο και κάνοντάς του χώρο, για να μπει.

Όλο το βράδυ, η Μιάνη έβλεπε εφιάλτες. Ή, μάλλον, όχι ακριβώς *εφιάλτες*. Είχε εκείνες τις αλλόκοτες ιδέες που την έπιαναν πέντε μ'οχτώ φορές το μήνα, όπως ότι κάποιος της ψιθυρίζει μέσα στο σκοτάδι, ότι ένα άγνωστο πρόσωπο την κρυφοκοιτάζει από τις άκρες του παραθύρου, ότι κάποιος την κυνηγά. Ψευδαισθήσεις· φανταστικές εντυπώσεις που την τρομοκρατούσαν, που δεν την άφηναν να κοιμηθεί νύχτες ολόκληρες. Κατά καιρούς, είχε συμβουλευτεί ειδικούς, προσπαθώντας να βρει μια λύση, αλλά τίποτα δε φαινόταν να

τη βοηθά. Ό,τι βοτάνια κι αν της έδιναν, ό,τι ροφήματα κι αν έπινε πριν τον ύπνο, ό,τι ξόρκια ή προσευχές κι αν έλεγε, οι εφιαλτικές ιδέες πάντοτε επέστρεφαν, διόλου ελαττωμένες. Μάλιστα, κάποιες φορές, τα βοτάνια και τα άλλα διάφορα που της συνιστούσαν οι ειδικοί τής προκαλούσαν περισσότερο κακό παρά καλό: ενέτειναν τις διαβολικές παραισθήσεις.

Ετούτη τη συγκεκριμένη νύχτα, η Μιάνη είχε την εντύπωση πως κάποιος έξυνε τους τοίχους και τα πατώματα του παλατιού, βρισκόμενος πίσω ή από κάτω τους. Τα νεύρα της ήταν τσιτωμένα.

Ο Νόρβωρ έκλεισε την πόρτα. «Η Ηλφίρα είδε κάτι αξιοσημείωτο χτες βράδυ...»

Η Μιάνη στράφηκε, αργά. Δεν ήξερε ποια ήταν η Ηλφίρα, αλλά υπέθετε ότι ο ξάδελφός της αναφερόταν στη γυναίκα που στεκόταν ανάμεσα σ'αυτόν και τον Άνγκεδβαρ.

«...Τη μητέρα μου;» Δεν ήταν δύσκολο να το μαντέψει. Για τι άλλο θα ερχόταν ο Νόρβωρ στα διαμερίσματά της, πρωί-πρωί;

Ο Πρίγκιπας ένευσε, επιβεβαιώνοντας την υποψία της.

«Πού;» ρώτησε αμέσως η Μιάνη, εστιάζοντας το βλέμμα της στη γυναίκα.

Εκείνη έκανε μια σύντομη υπόκλιση. «Αρχόντισσά μου... Είδα την Πριγκίπισσα Νιρκένα χτες βράδυ, καθώς τελείωνα τη βάρδια μου. Όταν της μίλησα, απομακρύνθηκε από εμένα και δεν την πρόλαβα. Την έχασα από τα μάτια μου, όμως νομίζω ότι μπήκε σε μια ρωγμή ενός τοίχου.»

Σε μια ρωγμή ενός τοίχου;... Οι εφιαλτικές παραισθήσεις της Μιάνης επέστρεψαν, βίαια, στο μυαλό της. Κάτι έξυνε πάλι τους τοίχους, προσπαθώντας μανιωδώς να τους διαφθείρει. Το σώμα της άρχισε να τρέμει, και δεν μπορούσε να το σταματήσει. Τύλιξε τα χέρια γύρω της και κάθισε, μονοκόμματα, στον καναπέ.

Ο Νόρβωρ πλησίασε και πήρε θέση κοντά της, αγγίζοντας τον ώμο της. «Είσαι καλά;»

Η Μιάνη ξεροκατάπιε. «Ναι,» είπε, αλλά τα δόντια της χτυπούσαν. «Ναι...»

«Έχεις πει κάτι;» ρώτησε ο Άνγκεδβαρ, γονατίζοντας στο ένα γόνατο εμπρός της. «Να σου φέρουμε κάτι να πεις;»

«Ναι, φέρτε της,» είπε ο Νόρβορ. «Ζήτα από έναν υπηρέτη να της φέρει μια κούπα γάλα.»

«Θα το ζητήσω εγώ, Πρίγκιπά μου,» προθυμοποιήθηκε η Ηλφίρα.

Ο Νόρβορ κατένευσε, και η πολεμίστρια βγήκε απ'τα διαμερίσματά.

«Μιάνη, τι έπαθες;» ρώτησε ο Πρίγκιπας.

«Τίποτα,» αποκρίθηκε εκείνη, καθώς τα ξυσίματα στους τοίχους, που μονάχα αυτή άκουγε, είχαν αρχίσει να παύουν, σα να χάνονταν μέσα στα πυκνά σκοτάδια κάποιας ατέρμονης αβύσσου. «Τίποτα. Δεν κοιμήθηκα καλά...»

«Λογικό είναι,» είπε ο Νόρβορ. «Σε καταλαβαίνω.» Κι εκείνος είχε αισθανθεί πολύ άσχημα, όταν έχασε τον πατέρα του. Ακόμα αισθανόταν άσχημα· και δεν πίστευε ότι ποτέ θα έπαυε. Τον έβλεπε, συχνά, στα όνειρά του, να αιμορραγεί και να του λέει: *Να προσέχεις τη Λιόλα... Να της πεις να μιλήσει με τη θεία Νιρκένα... Ω Νόρβορ, έπρεπε να σας είχα πει περισσότερα... Δεν είναι ετούτη η σωστή ώρα να πεθάνω· δεν είναι η ώρα να σας εγκαταλείνω... Όχι τώρα...* «Σε καταλαβαίνω απόλυτα, Μιάνη. Ξάπλωσε· ξάπλωσε, να ξεκουραστείς.»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δε θέλω να ξαπλώσω.» Ακούμπησε τα χέρια της στα γόνατά της. «Είμαι καλύτερα τώρα· πολύ καλύτερα. Δεν ήταν τίποτα· μονάχα ζαλίστηκε λίγο. Πείτε μου τι βρήκε η Ηλφίρα.»

«Δεν υπάρχει κάτι περισσότερο, για να σου πούμε,» εξήγησε ο Άνγκεδβαρ. «Θα πάμε τώρα στη ρωγμή, ώστε να ερευνήσουμε.»

«Θα έρθω μαζί σας,» δήλωσε η Μιάνη.

«Το φοβόμουν ότι θα τόλεγες αυτό...» αναστέναξε ο Νόρβορ, με προβληματισμένη όψη στο πρόσωπό του.

«Δεν έχω τίποτα· μην ανησυχείς,» τον διαβεβαίωσε η Μιάνη, καθώς σηκωνόταν από τον καναπέ. «Μπορώ να έρθω. Αλλ'ακόμα κι αν δεν μπορούσα, πάλι θα ερχόμουν.»

Ο Νόρβορ ένευσε, καθώς κι εκείνος σηκωνόταν. *Ναι*, σκέφτηκε, *το ξέρω...*

Η Μιάνη πήγε στην κρεβατοκάμαρά της, για να ετοιμαστεί, ενώ τα δύο ξαδέλφια της περίμεναν στο καθιστικό.

Η Ηλφίρα επέστρεψε. «Τους είπα να φέρουν το γάλα... Πού είναι η Αρχόντισσα;»

«Πήγε να ντυθεί,» αποκρίθηκε ο Νόρβορ. «Και, μάλλον, δε θα θέλει να πει τίποτα.»

Ο Άνγκεδβαρ ένευσε, σιωπηλά.

Ο Νόρβορ συνοφρυώθηκε, ύστερα από λίγο, και είπε: «Ηλφίρα, εκτός από σένα, δεν είδε κανένας άλλος την Πριγκίπισσα Νιρκένα, σωστά;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι, Υψηλότητα, δε νομίζω.»

«Δηλαδή, θα μπορούσε κάποιος να την είδε.»

Η Ηλφίρα ανασήκωσε τους ώμους. «Ναι, ίσως. Αλλά δεν το πιστεύω.»

Ο Άνγκεδβαρ στράφηκε στον Νόρβορ και του ψιθύρισε: «Φοβάσαι για τον Έπαρχο-;»

«Ναι.»

Η πόρτα της κρεβατοκάμαρας άνοιξε και η Μιάνη βγήκε, ντυμένη με πουκάμισο, παντελόνι, γιλέκο, και μπότες. Στη ζώνη της ήταν περασμένο ένα ξίφος.

Λες να χρειαστούμε όπλα; αναρωτήθηκε ο Νόρβορ, συνειδητοποιώντας ότι επάνω του δεν έφερε ούτε ένα ξιφίδιο. Έριξε ένα βλέμμα στην Ηλφίρα και τον Άνγκεδβαρ και είδε πως ούτε εκείνοι κουβαλούσαν όπλα. Αυτό τον ανησύχησε, αρχικά· όμως, ύστερα, σκέφτηκε: *Αποκλείεται να παρουσιαστεί κίνδυνος μέσα στο παλάτι· ή, τουλάχιστον, κίνδυνος τον οποίο πρέπει να αντιμετωπίσουμε με τα σπαθιά.*

Η πόρτα χτύπησε, καθώς η Μιάνη ήταν έτοιμη να πει κάτι.

«Το γάλα σας, Αρχόντισσά μου,» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή.

«Πέρασε, Κυδαιρά.»

Η πόρτα άνοιξε και η προσωπική υπηρέτρια της Μιάνης μπήκε. «Πώς είστε σήμερα, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε, βλέποντάς τη ντυμένη. «Καλύτερα;»

Το βράδυ, η Μιάνη την είχε φωνάξει, για να της φτιάξει ένα χαμομήλι· μετά, την είχε διώξει, λέγοντας πως ήθελε να μείνει μόνη. Δεν μπορούσε να την κοιτάζει η υπηρέτρια, όσο εκείνα τα δαιμονικά ξυσίματα στους τοίχους αντηχούσαν μες στο νου της.

«Ναι,» αποκρίθηκε τώρα η Μιάνη. «Θα πάω να εξασκηθώ λιγάκι.» Πήρε την κούπα με το ζεστό γάλα στο δεξί χέρι. «Σ'ευχαριστώ, Κυδαίρα.»

«Θα επιθυμούσατε κάτι άλλο;»

«Όχι.»

Η Κυδαίρα έκανε μια σύντομη υπόκλιση προς τη Μιάνη και προς τον Νόρβορ, και έφυγε.

«Θα πας 'να εξασκηθείς;» είπε ο Πρίγκιπας, υψώνοντας ένα φρύνδι.

Η Μιάνη φύσηξε το γάλα της και ήπιε μια μικρή γουλιά. «Θα προτιμούσες να έλεγα την αλήθεια;»

«Θα προτιμούσα να μείνεις εδώ και να κοιμηθείς, αλλά το ξέρω ότι είναι εκτός συζήτησης· οπότε, ας ξεκινήσουμε.»

Η Μιάνη ένευσε και άφησε την κούπα στο τραπέζι.

Ο Άνγκεδβαρ άνοιξε, και βγήκαν απ'τα διαμερίσματά της. Ακολουθώντας την Ηλφίρα, διέσχισαν μια τοξωτή, πέτρινη γέφυρα και έφτασαν στον Πύργο της Γνώσης, το μέρος όπου βρίσκονταν όλες οι βιβλιοθήκες του παλατιού. Εδώ, μπορούσε κανείς να βρει χιλιάδες βιβλία: βιβλία με παραμύθια, μύθους, και αληθινές διηγήσεις· βιβλία νομικά, γεωγραφικά, και ιστορικά· φυτολόγια, ζωολόγια, και άλλα. Πολλά απ'αυτά, μάλιστα, υπήρχαν δύο και τρεις φορές. Ωστόσο, όταν κανείς ήθελε να βρει κάποιο πιο... παράξενο βιβλίο, ποτέ δεν ανέτρεχε στον Πύργο της Γνώσης· ή, τουλάχιστον, έτσι ήξερε ο Νόρβορ από την αδελφή του, Λιόλα, η οποία, τον τελευταίο καιρό – δηλαδή, ύστερα από την άρνησή της να παντρευτεί τον γιο της Σαρενθάλιας εμπόριστας Ταράθελ–, ασχολείτο με μυστικιστικά θέματα και πάντοτε αναζητούσε σπάνια συγγράμματα.

Η Λιόλα... σκέφτηκε, καθώς ανέβαιναν τις σκάλες του πύργου. Ακόμα να έρθει. Και όταν τελικά έρθει, θα διαπιστώσει πως όλα έχουν αλλάξει εδώ. Αν έρθει... Όχι, πρέπει να έρθει! Δεν μπορεί να έπαθε κάτι και αυτή! Βάνραλ, δεν μπορεί! Ο Νόρβορ δεν άντεχε άλλους θανάτους και καταστροφές.

Η Ηλφίρα σταμάτησε. «Σ'αυτό το διάδρομο βάδιζα,» είπε, «και εκεί είδα την Πριγκίπισσα.» Έδειξε. «Την πλησίασα, κι εκείνη έστριψε αριστερά.» Προχώρησε πάλι, και οι υπόλοιποι την ακολούθησαν. «Σ'αυτό το πέρασμα. Να, εκεί πέρα είναι η ρωγμή.»

Ο διάδρομος εδώ ήταν καλά φωτισμένος, καθώς είχε ένα αρκετά μεγάλο παράθυρο απ' το οποίο έμπαινε το φως της ημέρας. Ο Νόρβορ, η Μιάνη, και ο Άνγκεδβαρ δε δυσκολεύτηκαν να δουν τη ρωγμή στον τοίχο. Όπως τους είχε πει η Ηλφίρα, ήταν μεγάλη· θα μπορούσε να χωρέσει ένας άνθρωπος, αν τριβόταν επάνω στις πέτρες.

Ο Πρίγκιπας ζύγωσε και κοίταξε μέσα, για να δει μονάχα σκοτάδι. «Θα χρειαστώ ένα κερί,» είπε.

«Δεν είναι δύσκολο να βρούμε ένα, Υψηλότητε,» αποκρίθηκε η Ηλφίρα. Άνοιξε μια πόρτα και μπήκε σ' ένα δωμάτιο με βιβλιοθήκες. Εκεί, επάνω σ' ένα γραφείο, υπήρχε ένα κηροπήγιο με τρία κεριά. Η πολεμίστρια τα άναψε και τα πήγε στους υλόλοιπους.

Ο Νόρβορ πήρε ένα από τα κεριά και μπήκε, με το πλάι, στη ρωγμή, τρίβοντας τη ράχη του πάνω στις πέτρες. Εμπρός του, έβλεπε πως ανοιγόταν μια σήραγγα, η οποία ήταν τόσο στενή που θα μπορούσε, κάλλιστα, να είχε δημιουργηθεί από κάποιον παλιό σεισμό· ή ίσως να επρόκειτο για μια σκαμμένη σήραγγα που είχε στενέψει από έναν σεισμό...

Ο Νόρβορ αναρωτήθηκε τι θα γινόταν, σε περίπτωση που σφήωνε κάπου εδώ μέσα και δεν μπορούσε να επιστρέψει. Θα παγιδευόταν σαν έντομο, και οι πέτρες θα τον έλιωναν... Έδωξε τούτη τη σκέψη απ' το νου του. *Οι πέτρες δε θα σε λιώσουν· δεν είναι ζωντανές. Πρόσεχε μόνο που βαδίζεις.*

Τα βήματά του έγιναν αργά, καθώς προχωρούσε ολοένα και πιο βαθιά μέσα στη σήραγγα.

Πίσω του, άκουσε κάποιον να έρχεται. «Ποιος;» ρώτησε.

«Εγώ,» αποκρίθηκε η Μιάνη, σερνόμενη κι εκείνη πάνω στις πέτρες και ζυγώνοντάς τον.

«Το ξέρεις ότι μπορεί να μπαίνουμε άδικα εδώ;»

«Το ξέρω, αλλά δεν έχω τίποτα καλύτερο να κάνω.»

«Όπως αγαπάς.»

Ο Νόρβορ συνέχισε να τρίβεται πάνω στις πέτρες. Το πουκάμισό του πρέπει να είχε γίνει χάλια· ίσως και να είχε σκιστεί σ' ορισμένα σημεία. Η δε πλάτη του ήταν βέβαιος πως είχε γδαρθεί. Τώρα, όμως, άρχιζε να βλέπει πως, μάλλον, όλα τούτα άξιζαν τον κόπο· γιατί το φως του κεριού του αποκάλυπτε έναν χώρο στο τέλος της σήραγγας. Ένα δωμάτιο;

Ο Νόρβορ επιτάχυνε το βήμα του και δεν άργησε να απελευθερωθεί από τις πέτρες που τον περιτριγύριζαν. Ύψωσε το κερί, που έσταζε καυτό στο χέρι του, και κοίταξε τριγύρω. Βρισκόταν, όντως, σ'ένα δωμάτιο, πολύ μικρό, βέβαια, αλλά, ύστερα από τη στενή σήραγγα, του έμοιαζε τόσο αχανές όσο η Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου.

Η Μιάνη ήρθε και στάθηκε πλάι του, και ο χώρος στένεψε στιγμιαία. Οι ώμοι τους ακουμπούσαν, καθώς οι δυο τους μαζί έπιαναν όλο το φάρδος του δωματίου.

«Τι μέρος είναι τούτο;» αναρωτήθηκε εκείνη.

«Το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων κρύβει πολλά μυστικά,» είπε ο Νόρβορ, ενώ έβλεπε πως ένα μέτρο μπροστά τους υπήρχε ένα άλλο άνοιγμα: τίποτα περισσότερο από μια τρύπα.

Ο Πρίγκιπας ζύγωσε και κοίταξε μέσα, για να δει μια σκάλα να κατεβαίνει, λαξευμένη στο βράχο.

Η Μιάνη κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του, και έμειναν κι οι δύο αμίλητοι για μερικές στιγμές. Απορημένοι.

Στο τέλος της σκάλας, φαινόταν φως από κερί. Εκεί κάτω, υπήρχε ένα δωμάτιο, και ένα γραφείο.

«Είστε καλά;» ακούστηκε η φωνή του Άνγκεδβαρ από πίσω. «Θέλετε να έρθουμε;»

«Όχι!» του φώναξε ο Νόρβορ. «Καλά είμαστε. Μείνετε εκεί που βρίσκεστε. Το μέρος είναι, πραγματικά, στενό εδώ πέρα!»

«Κατεβαίνουμε;» τον ρώτησε η Μιάνη.

Εκείνος ένευσε. «Ναι.» Πέρασε μέσα απ'την τρύπα και πάτησε στο πρώτο σκαλοπάτι της πέτρινης σκάλας, παρατηρώντας πως υπήρχε σιδερένια χειρολαβή στο πλάι, για να διευκολύνει την κάθοδο. Τελικά, αποκλείεται να ήταν φυσικά δημιουργήματα όλα τούτα. Κάποιος, κάποτε, τα είχε φτιάξει σκόπιμα.

Η Μιάνη ακολούθησε τον ξάδελφό της.

Η σκάλα ήταν γλιστερή και εκεί όπου πατούσαν και εκεί απ'όπου κρατιόνταν, όμως κανένας απ'τους δυο τους δεν έχασε την ισορροπία του, και κατέβηκαν, ομαλά, σ'ένα δωμάτιο μεγαλύτερο από το προηγούμενο. Στο κέντρο του υπήρχε ένα γραφείο, κι επάνω στο γραφείο ένα κερί έκαιγε, κοντεύοντας σχεδόν να λιώσει μέσα στο κοντό του κηροπήγιο. Τριγύρω κυριαρχούσαν σκιές, ανάμεσα στις

οποίες μισοκρύβονταν ράφια με μερικά βιβλία, μικρά όπλα, και ρούχα.

«Φύγετε!» σφύριξε μια φωνή μέσα απ'τα σκοτάδια, μόλις ο Νόρβορ έκανε ένα βήμα, για να φωτίσει μεγαλύτερο μέρος του δωματίου.

Η Μιάνη αναπήδησε τρομαγμένη, και ο Πρίγκιπας αισθάνθηκε την ανάσα του να κόβεται, προς στιγμή.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε.

«Φύγετε!» επανέλαβε η φωνή.

«Μητέρα;» είπε η Μιάνη.

Ο Νόρβορ μπορούσε τώρα να δει μια ανθρώπινη φιγούρα να βρίσκεται ανάμεσα σε μια μικρή ντουλάπα και μια βιβλιοθήκη. Ήταν σκυμμένη, και στο δεξί της χέρι γυάλιζε μια λεπίδα που έμοιαζε με νυστέρι.

«Θεία Νιρκένα; Εγώ είμαι, ο Νόρβορ. Και η Μιάνη, η κόρη σου.»

«Σας παρακαλώ, φύγετε! Φύγετε!» Η φωνή ακουγόταν αλλοιωμένη, σαν η Πριγκίπισσα να πονούσε με την ομιλία.

Η Μιάνη την πλησίασε βιαστικά, και η Νιρκένα ούρλιαξε πάλι: «Φύγετε!» κι επιχείρησε να τη χτυπήσει με το νυστέρι. Η κόρη της απέφυγε τη λεπίδα, ευέλικτα, και άρπαξε τον καρπό της Πριγκίπισσας, στρίβοντάς τον.

«Όχι! Φύγετε! Φύγετε! Φύγετε!» φώναζε η Νιρκένα, καθώς πάλευε με τη Μιάνη. Η δεύτερη, όμως, ήταν σαφώς πιο καλά εκπαιδευμένη στον πόλεμο από την πρώτη, και σαφώς σε καλύτερη κατάσταση, παρά την άυπνη νύχτα που είχε περάσει· έτσι, αφόπλισε τη μητέρα της και την τράβηξε στο φως των κεριών, φέρνοντάς τη κοντά στο γραφείο.

«Όχι!» έσκουζε η Νιρκένα. «Γιατί μου το κάνετε αυτό; Φύγετε! Φύγετε!» Έκλαιγε, και έμοιαζε να πονάει, όχι από τη λαβή της Μιάνης, αλλά από κάποια εσωτερική αιτία. Τα μακριά, μαύρα της μαλλιά μισοκάλυπταν το πρόσωπό της, αλλά τα μάτια της φαίνονταν διασταλμένα, σαν να μην έβλεπε καλά και να προσπαθούσε, απελπισμένα, να διακρίνει.

Δύο υπηρέτες έστριψαν τη γωνία του διαδρόμου και ζύγωσαν τον Άνγκεδβαρ και την Ηλφίρα, οι οποίοι στράφηκαν, ξαφνιασμένοι.

Από τη ρωγμή νόμιζαν ότι μπορούσαν ν'ακούσουν φωνές, και είχαν ανησυχήσει για τον Νόρβορ και τη Μιάνη· σκέφτονταν να μπουν κι εκείνοι, αλλά δεν το είχαν επιχειρήσει ακόμα.

«Μην κάνετε καμια ανοησία,» είπε ο ένας υπηρέτης, και τράβηξαν κι οι δύο βαλλίστρες χειρός μέσα από τα ρούχα τους. «Δε θα διστάσουμε να σας ρίξουμε.»

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο Άνγκεδβαρ, ξαφνιασμένος. «Ποιος σας έβαλε να—;»

«Βρίσκεστε υπό κράτηση, Άρχοντά μου,» τον διέκοψε ο υπηρέτης —ένας ξανθομάλλης άντρας με γκριζα μάτια και φρεσκοξυρισμένο πρόσωπο. «Παρακαλώ, περάστε.» Έδειξε την πόρτα που η Ηλφίρα είχε αφήσει ανοιχτή. «Και εσείς και η κυρία.»

Η Νιρκένα ατένισε το πρόσωπο της κόρης της από κοντά. «Μου λέγατε αλήθεια... Με συγχωρείς, Μιάνη. Με συγχωρείς...» Την αγκάλιασε, κλαίγοντας. «Νόμιζα ότι ήταν δικοί του άνθρωποι...»

«Θεία, τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Νόρβορ. «Γιατί κρύβεσαι εδώ κάτω; Γιατί δεν ήρθες σε μας;»

Η Νιρκένα άφησε την κόρη της και έκανε ένα βήμα όπισθεν, ξεροκαταπίνοντας. «Έπρεπε να κρυφτώ... Θα με βρίσκανε. Και... πονάω. Δε βλέπω...» Κάθισε σε μια παλιά, κοντή καρέκλα. «Δεν υπάρχουν χρώματα... κι όλα είναι θολά... Ένα σχέδιο· πρέπει να σχεδιάσω...»

Δεν είναι καθόλου καλά, μα τον Βάνραλ, σκέφτηκε ο Νόρβορ. Λέει ασυναρτησίες. «Σε είχαμε για νεκρή,» της είπε.

«Με ήθελε νεκρή, Μιάνη... αλλά, δεν ξέρω... Δεν πέθανα...»

Νομίζει ότι της μίλησε η Μιάνη! «Ποιος σε ήθελε νεκρή;»

Η Νιρκένα έπιασε το χέρι της κόρης της, κρατώντας το με τα δύο δικά της. «Έπρεπε να σ'το είχα πει, αλλά... Ήταν δύσκολο να σ'το πω...»

«Ποιο πράγμα, μητέρα;»

«Ο πατέρας σου... με δηλητηρίασε.»

Θεοί! σκέφτηκε η Μιάνη. Είναι δυνατόν; Μήπως η μητέρα παραληρεί; Μήπως δεν ξέρει τι λέει;

«Θεία, οι θεραπευτές δε βρήκαν δηλητήριο στο πτώμα σου,» τόνισε ο Νόρβορ. «Και νόμιζαν ότι ήσουν νεκρή.»

«Δεν ξέρω...» είπε η Νιρκένα. «Ξύπνησα πάνω σ'ένα κρεβάτι. Κατάλαβα ότι ήμουν στο θεραπευτήριο, ναι, το κατάλαβα... Με είχαν κλειδώσει. Πρέπει να με είχαν περάσει για νεκρή, Νόρβορ. Κι όταν ο Κάβμαρ μάθαινε ότι είχα ζήσει, θα με δηλητηρίαζε πάλι! Έπρεπε να φύγω, με καταλαβαίνεις;»

«Ναι, θεία, καταλαβαίνω.»

«Τι μέρος είναι αυτό που ήρθες;» τη ρώτησε η Μιάνη.

«Τα περάσματα ετούτα είναι πολύ παλιά,» εξήγησε η Νιρκένα. «Τα χρησιμοποιούσα κατά καιρούς. Έχω πράγματα εδώ, βλέπεις;»

«Ναι.»

«Είναι... κρησφύγετο, ας πούμε. Για περιπτώσεις ανάγκης. Όταν θέλεις να κρύψεις κάτι, ή να κρυφτείς για λίγο... ή να μιλήσεις ιδιαιτέρως. Ελάχιστοι ξέρουν... Ο Άργκελ μου ήξερε...»

«Πρέπει να έρθεις μαζί μας, θεία,» είπε ο Νόρβορ. «Πρέπει να δηλώσεις τι σου έκανε ο Έπαρχος Κάβμαρ. Θα τον συλλάβουν και θα τον εκτελέσουν.»

«Όχι!» διαφώνησε η Νιρκένα. «Δεν μπορώ... Όχι τώρα... Θέλω να είμαι σίγουρη... Έχω σχέδια να κάνω!... Εδώ είναι το κατάλληλο μέρος... Το κεφάλι μου πονάει. Σταματήστε να μιλάτε. Για λίγο. Σας παρακαλώ!...» Η Πριγκίπισσα έσκυψε, κρατώντας το κεφάλι της, με τα δύο χέρια.

Η Μιάνη κοίταξε τον Νόρβορ. Τα μάτια της ήταν δακρυσμένα. Εκείνος αναστέναξε, νιώθοντας κάτι να συνθλίβει το στήθος του.

«Πρέπει να την πάρουμε από δώ,» του ψιθύρισε η ξαδέλφη του, πλησιάζοντας το πρόσωπό της στο δικό του. «Δεν ξέρω τι της συνέβη, αλλά, σίγουρα, έχει παραισθήσεις. Ο πατέρας δεν μπορεί να τη δηλητηρίασε.»

«Κι όμως,» είπε ο Νόρβορ, «είμαι βέβαιος ότι τη δηλητηρίασε. Μιάνη, υπάρχουν κάποια πράγματα που δε γνωρίζεις—»

Σταμάτησε να μιλά, γιατί είδε φως από το άνοιγμα στην κορυφή της σκάλας. Η Μιάνη ακολούθησε το βλέμμα του.

«Άνγκεδβαρ;» είπε.

«Ελάτε επάνω,» ακούστηκε μια άγνωστη αντρική φωνή, «και φέρτε μαζί σας την Πριγκίπισσα.»

Η Νιρκένα πετάχτηκε όρθια, ακουμπώντας τα χέρια της στο τραπέζι. «Όχι!...» υποτονθόρυσε. «Έρθαν! Με βρήκε!»

«Ποιος είσαι;» φώναξε ο Νόρβορ στον άντρα στην κορυφή της πέτρινης σκάλας.

«Το όνομά μου δεν έχει σημασία—»

«Το δικό μου, όμως, έχει! Είμαι ο Πρίγκιπας Νόρβορ, και δεν μπορείς να με διατάξεις. Έλα εσύ κάτω, αν θέλεις.» Έπιασε ένα ξιφίδιο, που βρισκόταν σ' ένα ράφι κοντά του.

Ο άντρας ύψωσε το δεξί του χέρι. Κρατούσε μια μικρή βαλλίστρα.

«Πέτα το κερί!» είπε η Μιάνη στον Νόρβορ, ενώ άρπαζε τη μητέρα της και την τραβούσε κάτω, πίσω απ' το τραπέζι, για κάλυψη.

Ο Πρίγκιπας υπάκουσε, πέφτοντας κι εκείνος στο πάτωμα.

Ο άντρας στην κορυφή της σκάλας γέλασε. «Πόσο θα μείνετε εκεί; Είμαι πρόθυμος να σας περιμένω! Δεν είναι δύσκολο να πεθάνετε σ' αυτό το μέρος. Καθόλου, μα καθόλου, δύσκολο. Κανείς δε θα μάθει τίποτα για σας.»

«Κανείς;» φώναξε ο Νόρβορ, αγριεμένος. «Ούτε ο εργοδότης σου; Για ποιον δουλεύεις, κάθαρμα;»

«Ο Άρχοντάς μου πιστεύει ότι ήδη τον υποπτεύεσαι, Πρίγκιπα, Γι αυτό κιόλας σε παρακολουθούσε. Άρα, προσπάθησε να μαντέψεις.»

«Υπάρχει έξοδος από εδώ, μητέρα;» ρώτησε η Μιάνη τη Νιρκένα.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Εκεί.» Έδειξε ένα σκοτεινό μέρος.

«Πάμε, τότε. Νόρβορ, βοήθησέ με να τραβάμε το τραπέζι καθώς θα υποχωρούμε.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Πρίγκιπας, και έπιασε το ένα ξύλινο πόδι.

Η Μιάνη έπιασε το άλλο, και είπε: «Τώρα!»

Υποχώρησαν προς το σκοτεινό βάθος του δωματίου, σέρνοντας το παλιό έπιπλο μαζί τους.

Ο άντρας στην κορυφή της σκάλας πρέπει να κατάλαβε ότι ζύγωναν κάποια έξοδο, κρυμμένη στις σκιές, και φώναξε: «Δε θα πάτε μακριά!» Πάτησε τη σκανδάλη της βαλλίστρας του.

Το βέλος χτύπησε το κερί στο τραπέζι, σβήνοντάς το.

«Μπορείτε να βαδίζετε στο σκοτάδι;» Ο άντρας άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα, ακολουθούμενος από άλλους.

Η Μιάνη κοίταξε πάνω απ' τον ώμο της, καθώς εκείνη, ο Νόρβορ, και η Νιρκένα είχαν φτάσει στο άνοιγμα. Το μόνο που είδε ήταν απόλυτη μαυρίλα. «Μητέρα, εσύ οδήγησέ μας,» είπε.

«Έχει σκάλα,» εξήγησε η Πριγκίπισσα. «Προσέχετε.» Ακουγόταν να κλαίει καθώς μιλούσε, και η Μιάνη αναρωτήθηκε γιατί. Ήταν από τη συγκίνηση, που είχε συναντήσει την κόρη της; Ήταν από την αγωνία ότι θα την έπιαναν και θα τη σκότωναν; Ήταν από τον πόνο που έλεγε ότι ένιωθε;

Η Νιρκένα πέρασε πρώτη το άνοιγμα.

Ο άντρας που είχε κατεβεί τη σκάλα κρατούσε τώρα το κερί του ψηλά, ενώ με το δεξί χέρι είχε τραβήξει ένα ξιφίδιο. Άλλος ένας στεκόταν πλάι του, κρατώντας κι αυτός ξιφίδιο. Ένας τρίτος κι ένας τέταρτος (άντρες ή γυναίκες, δεν ήταν ευδιάκριτο) κατέβαιναν τα πέτρινα σκαλοπάτια.

Ο Νόρβορ άπλωσε το χέρι του, ψάχνοντας για χειρολαβή μέσα στο σκοτάδι όπου είχε καταδυθεί η Νιρκένα. Τη βρήκε και πιάστηκε. Έβαλε το πόδι του στο πρώτο σκαλοπάτι και ξεκίνησε την κάθοδο.

Η Μιάνη τον περίμενε να κατεβεί λιγάκι, προτού κατεβεί κι εκείνη, ενώ, συγχρόνως, έβλεπε τους εχθρούς να ζυγώνουν. *Τα ξιφίδια βολεύουν πολύ περισσότερο εδώ μέσα. Τι το ήθελα το σπαθί;* Τώρα, όμως, αυτό είχε, έτσι το ξεθηκάρωσε και προετοιμάστηκε να το χρησιμοποιήσει, μόλις τη ζυγώναν.

Ο ένας απ'αυτούς –όχι εκείνος με το κερί– έπιασε το τραπέζι και το τράβηξε πίσω. *Δεν προλαβαίνω να κατεβώ!* Η Μιάνη τινάχτηκε και τον σπάθισε, καρφωτά, πετυχαίνοντάς τον στο στήθος και κάνοντας αίμα να πεταχτεί απ'το στόμα με τα ρουθούνια του, ενώ ένα γαργάρισμα έβγαине απ'το λαιμό του.

Ο άντρας με το κερί σπάθισε τη Μιάνη στο δεξί χέρι, τραυματίζοντας τον πήχη της. Εκείνη άφησε το ξίφος μέσα στο σώμα του θύματός της –ξέροντας πως θα δυσκολευόταν να το τραβήξει πίσω– και οπισθοχώρησε προς το άνοιγμα.

«Έλα μαζί μας,» της είπε ο άντρας με το κερί, «και δε θα σε πειράζουμε. Αν ήθελα, μπορούσα να σε είχα καρφώσει στο λαιμό...»

«Ίσως θα έπρεπε να το είχες κάνει!» Η Μιάνη άπλωσε το χέρι της μέσα στο σκοτάδι, ψάχνοντας για τη χειρολαβή της σκάλας.

Τη βρήκε. Την έσφιξε, γερά.

«Ο Άρχοντάς μας δε σε θέλει νεκρή, αν μπορεί να το αποφύγει,» της είπε ο άντρας με το κερί, πλησιάζοντας.

Η Μιάνη έβαλε το πόδι της στο πρώτο σκαλοπάτι.

Εκείνος τινάχτηκε εμπρός της, με το ξιφίδιό του υψωμένο. «Αλλά, αν δεν μπορεί— Οοο!»

Η Μιάνη τον γρονθοκόπησε στα γεννητικά όργανα, με το αριστερό χέρι. Η λεπίδα του τη βρήκε στο μέτωπο, λίγο πιο πάνω απ' το αριστερό μάτι, και αίμα θόλωσε το οπτικό της πεδίο· το τραύμα, ωστόσο, ήταν επιφανειακό, υπέθετε. Άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα, γρήγορα, αλλά προσέχοντας μην πέσει πάνω στον Νόρβορ.

«Μιάνη!» φώναξε ο Πρίγκιπας από το σκοτάδι, κάτω. «Τι συμβαίνει;»

«Τίποτα που δεν περιμέναμε. Έχεις κατεβεί;»

«Όχι ακόμα.»

«Μητέρα; Πόσο μεγάλη είναι η κάθοδος;»

«Είμαι κάτω,» απάντησε η Νιρκένα.

«Νόρβορ, βιάσου!»

«Έφτασα τώρα,» είπε ο Πρίγκιπας. «Δεν είναι μακριά.»

Και όντως, δεν ήταν. Σύντομα, βρέθηκε και η Μιάνη σε ομαλό έδαφος. Άπλωσε τα χέρια της και άγγιξε τους ώμους της Νιρκένα και του Νόρβορ, βρίσκοντάς τους μέσα στο σκοτάδι.

«Μητέρα, πού πηγαίνουμε τώρα; Τα ξέρεις αυτά τα μέρη;»

«Ναι... Ναι...» Η Πριγκίπισσα έκλαιγε, με λυγμούς.

«Τι είναι, μαμά; Τι έχεις;»

«Το κεφάλι μου... Δεν μπορώ να το αντέξω... Αλλά ελάτε. Ελάτε, πάμε.»

Και ξεκίνησε να τους οδηγεί μέσα στα εσώτερα σκοτάδια του Παλατιού των Δεκαεννέα Πύργων.

«Φεύγουν από ένα άνοιγμα, Άρχοντά μου,» ανέφερε η γυναίκα που βρισκόταν στην αρχή της σήραγγας, προκειμένου ν'ακούει αυτά που της φώναζαν οι άλλοι, από το βάθος, και να τ'αναφέρει.

Ο Έπαρχος Κάβμαρ αναστέναξε. «Ακολουθήστε τους,» πρόσταξε. «Ακολουθήστε τους και σκοτώστε τους όλους.» Η Νιρκένα, σίγουρα, ήξερε καλά τα κρυφά περάσματα του Παλατιού των Δεκαεννέα Πύργων, όμως μάλλον τώρα δε θα ήταν και στην καλύτερη κατάσταση και, πιθανώς, θα έκανε λάθη...

Το καταραμένο δηλητήριο έπρεπε, κανονικά, να την είχε σκοτώσει. Ονομαζόταν νοοκτόνος και προερχόταν από κάποια φυτά των βάλτων Όρντλαχ· η λειτουργία του ήταν να νεκρώνει το μυαλό, σκοτώνοντας το θύμα χωρίς ν' αφήνει σημάδια. Ένα πολύ, πολύ επικίνδυνο φαρμάκι, για το οποίο ελάχιστοι ήξεραν. Ωστόσο, ορισμένες φορές, μπορούσε να έχει και «παρενέργειες», όπως είχαν πει στον Κάβμαρ οι βοτανολόγοι του· κι αυτές οι παρενέργειες ήταν να προκαλεί νεκροφάνεια και μόνιμα νοητικά προβλήματα –όπως παραισθήσεις– ή βλάβες στα αισθητήρια όργανα του θύματος –όπως μερική ή ολική τύφλωση, απώλεια της αφής ή της ακοής, και άλλα. Πάντως, συνήθως, προκαλούσε θάνατο. Για το γεγονός ότι η Νιρκένα είχε επιβιώσει ίσως να έφταιγε πως δεν είχε γλείψει και την άλλη μεριά της λεπίδας όπου το δηλητήριο ήταν απλωμένο. Βέβαια, ακόμα κι έτσι, θα έπρεπε να είναι νεκρή! Τι μεγάλη ατυχία ήταν ετούτη;

Και τώρα, τη βρήκε αυτό το παιδαρέλι, ο Νόρβορ! Άλλη μια ατυχία. Τουλάχιστον, αν την είχα βρει εγώ πρώτος, το πρόβλημα θα λυνόταν ταχύτερα και ευκολότερα. Έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα, θα πρέπει να τους σκοτώσω όλους... και την κόρη μου...

...που ο Κάβμαρ υποπτευόταν ότι δεν ήταν πραγματική του κόρη. Έμοιαζε τόσο στον Άργκελ και στη Νιρκένα, και καθόλου σ' εκείνον. Κατά πάσα πιθανότητα, ήταν ένα έκτρωμα της ανώμαλης σχέσης τους, και δε θα λυπόταν στο ελάχιστο για το θάνατό της. Εξάλλου, ήταν αναγκαίος· και ο Κάβμαρ μπορούσε πάντα να κάνει άλλους απογόνους, με την Αρχόντισσα Ηλέβη, όταν το Νόρβηλ θα ήταν δικό του.

Θα με θυμούνται έντονα μέσα στους αιώνες!

Προτού, όμως, γίνει αυτό, όφειλε να είναι προετοιμασμένος για τα πάντα· και είχε αρχίσει ν' αναρωτιέται μήπως δεν ήταν πλέον ασφαλές να μένει στο παλάτι. Γιατί, αν ο Νόρβορ και η Μιάνη κατάφεραν να γλιτώσουν, σίγουρα, θα του προκαλούσαν μπελάδες. Η Νιρκένα θα τους είχε πει ότι εκείνος ήταν που τη δηλητηρίασε... εκτός αν έχει τρελαθεί τελείως και δεν το θυμάται... Αλλά, όχι, πρέπει πάντα κανείς να περιμένει το χειρότερο, ώστε να μην πιάνεται αφύλακτος...

Αν, λοιπόν, ο ηλίθιος Πρίγκιπας και η αμφιλεγόμενη κόρη του Κάβμαρ γλίτωναν, μαζί με τη σύζυγό του, τότε θα τον κατηγορούσαν

ανοιχτά ενώπιον όλης της Αυλής. Ο Έπαρχος, ασφαλώς, θα μπορούσε να υποστηρίξει ότι η Νιρκένα (που, σίγουρα, ύστερα από τα αποτελέσματα του νοοκτόνου, θα υπέφερε από εγκεφαλικά προβλήματα) είχε τρελαθεί και δεν ήξερε τι έλεγε, αλλά το ερώτημα ήταν το εξής: *Τι ισχύς έχει ο λόγος μου εδώ, στην οικία των Γάθνιν; Ποιος θα με πιστέψει; Μάλλον, θα με θέσουν υπό κράτηση.*

Άρα, αλλιώς έπρεπε να δράσει. Ήταν καιρός να βάλει σε εφαρμογή την τελική φάση του σχεδίου του, έστω και λίγο πρόωρα. Κι αν όλα πήγαιναν καλά, ο Νόρβορ, η Νιρκένα, και η Μιάνη θα σκοτώνονταν από τους ανθρώπους του, και κανείς δε θα μάθαινε για το θάνατό τους, εκεί όπου είχαν λουφάζει.

Υπάρχει, όμως, και το πρόβλημα των άλλων δύο... Ο Κάβμαρ στράφηκε στην κλειστή πόρτα, πίσω από την οποία βρίσκονταν, δεμένοι σε καρέκλες και ναρκωμένοι, ο Άνγκεδβαρ –ο γιος της Κεντροφύλακος Φερνάλβιν– και μια άγνωστη φίλη του. *Πρέπει να τους βγάλω απ'το παλάτι...* Ο Έπαρχος σταύρωσε τα χέρια εμπρός του. Μάλλον, ο καλύτερος τρόπος θα ήταν να βάλει τους υπηρέτες-κατασκόπους του να τους χώσουν σε τσουβάλια, γεμάτα ρούχα, και να τους μεταφέρουν στην άμαξά του, η οποία, ύστερα, θα έβγαινε από το παλάτι χωρίς κανένα πρόβλημα.

Φυσικά, όλα τούτα έπρεπε να γίνουν το συντομότερο δυνατό. Δεν υπήρχε πλέον χρόνος για χάσιμο.

Ο Κάβμαρ είχε πάρει τρεις υπηρέτες-κατασκόπους μαζί του, όταν ήρθε στον Πύργο της Γνώσης· οι άλλοι δύο ήταν αυτοί που είχαν ακολουθήσει τον Νόρβορ και τους υπόλοιπους ως εδώ (και που είχαν αιχμαλωτίσει τον Άνγκεδβαρ και την Ηλφίρα), αφότου ειδοποιήθηκαν από τον φρουρό ο οποίος παρακολουθούσε την εξώπορτα των διαμερισμάτων του Πρίγκιπα. Τώρα, μονάχα η μία υπηρέτρια ήταν επάνω και κοντά στον Έπαρχο· οι τέσσερις άντρες είχαν κατεβεί, για να κυνηγήσουν τη σύζυγό του, την κόρη της, και τον γιο του Άργκελ: και ο ένας απ'αυτούς είχε, μάλιστα, σκοτωθεί απ'το σπαθί της Μιάνης, όπως είχαν μόλις ενημερώσει τον Κάβμαρ. Έτσι, ο Έπαρχος δεν είχε στη διάθεσή του κανέναν, για να τον βοηθήσει να βάλει τον

Άνγκεδβαρ και τη φίλη του σε σάκους και να τους μεταφέρει στην άμαξα.

«Γησμάλα,» είπε στην υπηρέτρια.

«Μάλιστα, Άρχοντά μου;» Η γυναίκα έβγαλε το ξανθό, κοντοκουρεμένο της κεφάλι από τη στενή σήραγγα.

«Πήγαινε να φέρεις τέσσερις απ'τους φρουρούς μου, καθώς και δύο σάκους με κάποια ρούχα. Θέλω να βάλω εκεί τους κρατούμενους, για να τους μεταφέρω στην άμαξά μου.»

Η Γησμάλα βγήκε απ'τη ρωγμή του τοίχου, και έκλινε το κεφάλι. «Όπως επιθυμείτε.»

«Θυμάσαι το δρόμο;»

«Ασφαλώς,» είπε, φεύγοντας.

Οι υπηρέτες του είχαν μάθει όσο καλύτερα μπορούσαν τα λαβυρινθώδη περάσματα του Παλατιού των Δεκαεννέα Πύργων, με δύο τρόπους: πρώτον, ο Κάβμαρ τούς είχε δείξει χάρτες του οικοδομήματος, προτού έρθουν (όσο αναλυτικούς χάρτες ήταν δυνατόν να έχει)· και, δεύτερον, τους είχε προστάξει να εξερευνήσουν το μέρος, τις ημέρες που θα βρίσκονταν εδώ: να το μάθουν τόσο καλά ώστε, τουλάχιστον, να έχουν μια κάποια ευχέρεια στις κινήσεις τους, να μην χάνονται στην πρώτη διακλάδωση.

Κανένας, όμως, από τους υπηρέτες-κατασκόπους του Έπαρχου Κάβμαρ δε θα μπορούσε ποτέ να γνωρίζει το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων όπως, για παράδειγμα, η Σαντάνρα, η οποία, επί του παρόντος, παρακολουθούσε την ξανθιά, κοντοκουρεμένη γυναίκα να βγαίνει από τον Πύργο της Γνώσης, διασχίζοντας μια τοξωτή, πέτρινη γέφυρα.

Η Σαντάνρα είχε δει, πριν, τον Πρίγκιπα Νόρβορ, την Αρχόντισσα Μιάνη, τον Άρχοντα Άνγκεδβαρ, και την πολεμίστρια Ηλφίρα (η οποία επισκεπτόταν, συχνά-πυκνά, το δωμάτιο του γιου της Κεντροφύλακος Φερνάλβιν, από τότε που εκείνος είχε έρθει στο παλάτι) να περνάνε την ίδια γέφυρα, αλλά προς την αντίθετη κατεύθυνση. Κι επίσης, είχε δει δύο υπηρέτες –όχι της βασιλικής οικίας, αλλά απ'αυτούς που είχε φέρει ο Έπαρχος Κάβμαρ μαζί του– να τους ακολουθούν. Η Σαντάνρα αναρωτήθηκε, τότε, αν θα έπρεπε ν'αφήσει το πόστο της και να πάει να ειδοποιήσει τον Πρίγκιπα. Αποφάσισε να περιμένει, με τη σκέψη πως, αν οι υπηρέτες αυτοί ήταν κατάσκο-

ποι (που, μάλλον, ήταν), θα τη συνέφερε να τους παρακολουθήσει καθώς θα επέστρεφαν στον εργοδότη τους. Και πράγματι, σε λίγο, είδε τον έναν τους να φεύγει βιαστικά από τον Πύργο της Γνώσης. Τον πήρε στο κατόπι και βρέθηκε στον Βασιλικό Πύργο και έξω από τα διαμερίσματα της Πριγκίπισσας Νιρκένα. Δεν μπήκε, φυσικά, αλλά περίμενε. Ο υπηρέτης έφυγε, βιαστικά όπως είχε έρθει. Η Σαντάνρα τον πήρε πάλι στο κατόπι, παρατηρώντας τον να επιστρέφει στον Πύργο της Γνώσης. Τώρα θα πηγαινε να ειδοποιήσει τον Πρίγκιπα Νόρβορ, αποφάσισε, γιατί κάτι ανησυχητικό πρέπει να συνέβαινε. Προτού, όμως, κατεβεί από τον εξώστη όπου είχε ανεβεί, είδε τον Έπαρχο Κάβμαρ να διασχίζει τη γέφυρα, μαζί με δυο άντρες και μια γυναίκα (την ξανθιά που έφευγε τώρα από τον πύργο) – υπηρέτες του κι οι τρεις τους. Έτσι, άλλαξε γνώμη και περίμενε. Θα ενημέρωνε τον Πρίγκιπα γι' αυτό το περιστατικό μόλις έβγαине από τον Πύργο της Γνώσης.

Ο Νόρβορ, όμως, δεν είχε βγει· αντί γι' αυτόν έβγαине η υπηρέτρια. Η Σαντάνρα είχε, ξαφνικά, την αίσθηση ότι τούτο σήμαινε κάτι κακό (η υπηρέτρια είχε σταλεί σε κάποια ιδιαίτερη αποστολή) και ήθελε να μάθει τι ακριβώς συνέβαινε – αυτή ήταν, άλλωστε, η δουλειά της. Εγκατέλειψε τον μικρό εξώστη όπου στεκόταν και βάδισε γρήγορα.

Δεν άργησε να εντοπίσει την υπηρέτρια και ν' αρχίσει να την ακολουθεί. *Ξέρει το παλάτι*, διαπίστωσε, παραξενεμένη. *Δε χάνεται. Κοίτα να δεις...*

Η ξανθιά γυναίκα πήγε στον Πύργο των Πολεμιστών, και κατευθύνθηκε προς τα διαμερίσματα όπου φιλοξενούνταν οι μαχητές του Έπαρχου Κάβμαρ. Μπήκε εκεί και έκλεισε. Η Σαντάνρα δεν μπορούσε να την ακολουθήσει, αν δεν ήθελε να την υποψιαστούν, αλλά δε χρειάστηκε και να περιμένει πολύ: Σύντομα, η ξανθιά υπηρέτρια βγήκε, μαζί με τέσσερις γεροδεμένους άντρες, δύο από τους οποίους κρατούσαν μισογεμάτα τσουβάλια.

Τι γίνεται εδώ; αναρωτήθηκε η Σαντάνρα, καθώς προσποιείτο ότι σκούπιζε τα τζάμια ενός παραθύρου, μ' ένα λευκό πανί.

Οι στρατιώτες και η υπηρέτρια επέστρεψαν στον Πύργο της Γνώσης, και η Σαντάνρα, αυτή τη φορά, τους ακολούθησε μέσα. Όμως όχι μέχρι τέλους, φοβούμενη ότι θα την καταλάβαιναν. Άνοιξε μια

πόρτα και μπήκε σε μια απ' τις βιβλιοθήκες, όπου, ευτυχώς, δεν ήταν κανένας. Η Σαντάνρα έκλεισε και κόλλησε τ' αφτί της στο ξύλο.

Άκουσε μια θύρα ν' ανοίγει.

«Θα τους βάλετε μέσα και θα τους πάτε στην άμαξά μου. Αν κανείς τύχει να σας ρωτήσει, μεταφέρετε ρούχα μου. Θα κατεβώ κι εγώ, πολύ σύντομα, και θα αναχωρήσουμε.» Ο Έπαρχος Κάβμαρ ήταν αυτός.

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.» Μια αντρική φωνή, με Νελβόρια προφορά.

«Θα τους βάλετε μέσα και θα τους πάτε στην άμαξά μου»; Τι εννοεί; σκέφτηκε η Σαντάνρα. Σε ποιους αναφέρεται; Στον Πρίγκιπα και τους άλλους;

Έσκυψε και κοίταξε από την κλειδαρότρυπα, αλλά, από εδώ όπου βρισκόταν, δεν είχε καλή οπτική γωνία. Σε λίγο, όμως, είδε τους τέσσερις στρατιώτες να περνάνε από εμπρός της, μεταφέροντας τα τσουβάλια στους ώμους, γεμάτα πολύ περισσότερο από πριν.

Θεοί! Τι κάνω τώρα;

«Μείνε εδώ,» είπε ο Κάβμαρ, τρομάζοντάς την, καθώς την έκανε, προς στιγμή, να πιστέψει ότι είχε ακούσει τις σκέψεις της, «και βλέπε τι γίνεται μ' αυτούς εκεί κάτω.»

«Όπως επιθυμείτε, Άρχοντά μου. Πού θα σας βρω, για να σας αναφέρω;» Μια γυναικεία φωνή.

«Θα επικοινωνήσω εγώ μαζί σου.»

Η Σαντάνρα είδε τον Κάβμαρ να περνά από εμπρός της και να φεύγει. Τώρα, μονάχα η ξανθιά υπηρέτρια πρέπει να είχε μείνει πίσω... καθώς κι «αυτοί εκεί κάτω»... Ποιους, άραγε, εννοούσε; Και ποιοι ήταν μες στα τσουβάλια;

Μισάνοιξε την πόρτα και γλίστρησε έξω, στον διάδρομο. Προχώρησε ως τη γωνία και έστριψε.

Η ξανθιά υπηρέτρια είχε, εκείνη τη στιγμή, μπει κατά το ήμισυ σε μια μεγάλη ρωγμή του τοίχου, και φώναζε: «Τους σκοτώσατε;... Μ' ακούτε;»

Ύστερα, μάλλον, αντιλήφτηκε την παρουσία της Σαντάνρα, γιατί στράφηκε απότομα.

«Τι θέλεις;» απαίτησε.

«Καθαρίζω τα τζάμια...» αποκρίθηκε εκείνη, υψώνοντας το λευκό πανί στο χέρι της και δείχνοντας, με μια ελαφριά κίνηση του κεφαλιού, το παράθυρο στα δεξιά.

«Καθαρό είναι αυτό· δεν έχει τίποτα,» είπε η ξανθιά υπηρέτρια, θέλοντας να την ξεφορτωθεί.

«Είναι κανείς εκεί μέσα;» ρώτησε η Σαντάνρα, δείχνοντας τη ρωγμή στον τοίχο και πλησιάζοντας.

«Φυσικά και όχι. Ποιος θα μπορούσε να είναι;»

«Νόμιζα ότι σε είδα να μιλάς σε κάποιον—»

«Δεν είσαι καλά!»

«Είμαι αρκετά σίγουρη,» είπε η Σαντάνρα.

«Εντάξει, παραμιλάω μερικές φορές...»

«Παραμιλάς;»

«Ναι. Πήγαινε τώρα.»

Η Σαντάνρα τη γρονθοκόπησε στη μύτη. Η ξανθιά κοπάνησε στον τοίχο πίσω της.

«Τρελοκαμπέρω!» βόγκησε, και έκανε να κλοτσήσει την αντίπαλό της στο γόνατο. Αστόχησε, όμως, και την πέτυχε στην κνήμη.

Η Σαντάνρα έκανε ένα ενστικτώδες βήμα όπισθεν, αλλά δεν έπεσε. Η ξανθιά τής χίμησε, ενώ αίμα έτρεμε απ'τη μύτη της. Εκείνη της άρπαξε τους καρπούς, προτού οι γροθιές της τη χτυπήσουν, κι ανέβασε το γόνατό της, βρίσκοντάς τη στο υπογάστριο και κάνοντάς τη να διπλωθεί. Ύστερα, την έπιασε απ'τα κοντά της μαλλιά και της κοπάνησε το κεφάλι στον τοίχο, αναισθητοποιώντας την και αφήνοντάς την να σωριαστεί στο δάπεδο.

Ελπίζω αυτό να άξιζε τον κόπο... σκέφτηκε η Σαντάνρα, και κοίταξε μέσα στη ρωγμή, για να δει μονάχα απόλυτο σκοτάδι. *Χρειάζομαι ένα κερί.*

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να τελειώσει αυτό το συλλογισμό της και παρατήρησε πως μια κοντινή πόρτα ήταν ανοιχτή. Μέσα, βρισκόταν ένα δωμάτιο με βιβλιοθήκες, και επάνω σ'ένα γραφείο ήταν ένα τριπλό κηροπήγιο με δύο αναμμένα κεριά.

Ούτε να μου το είχαν ετοιμάσει...

Κεφάλαιο 27

Πίσω από τους Τοίχους

Πίσω τους, άκουγαν τους φονιάδες να έρχονται, και, όταν έστρεφαν τα κεφάλια, τους έβλεπαν κιόλας, γιατί οι διώκτες τους, σ'αντίθεση μ'εκείνους, κρατούσαν κεριά για να διαλύουν το σκοτάδι.

Βαδίζουμε στα τυφλά, σκέφτηκε ο Νόρβορ, σφίγγοντας το ξιφίδιο στο χέρι του. «Πού μας πηγαίνεις, θεία;»

«Σ'ένα μέρος όπου θα ξεφύγουμε απ'αυτούς,» αποκρίθηκε εκείνη, αγκομαχώντας και ψηλαφώντας το σκοτάδι. «Αλλά προσέχετε τα φίδια. Προσέχετε τα φίδια.»

«Ποια φίδια, μητέρα;» ρώτησε η Μιάνη.

«Στους τοίχους, τα φίδια.»

Η Μιάνη, που ακουμπούσε έναν τοίχο, τράβηξε το χέρι της πίσω, ξαφνιασμένη. Ύστερα, όμως, άφησε τη λογική της να υπερισχύσει. Δεν είχε αγγίξει κανένα φίδι...

«Μη σταματάτε!» είπε η Νιρκένα, τραβώντας την κόρη της από το άλλο χέρι. «Θα μας φτάσουν!»

Ο Νόρβορ ακολουθούσε, ακουμπώντας τον ώμο της θείας του.

Η Μιάνη άγγιξε πάλι τον τοίχο, δοκιμαστικά. *Δεν υπάρχουν φίδια. Δεν υπάρχει κανένα φίδι. Η μητέρα έχει παραισθήσεις.*

«Εδώ είναι μια σκάλα,» είπε η Νιρκένα, λίγο παρακάτω, σταματώντας και ψηλαφώντας εμπρός της. «Ναι. Σκαρφαλώστε.» Και ξεκίνησε, πρώτη.

Ο Νόρβορ κοίταξε πίσω. Οι διώκτες τους πλησίαζαν, γρήγορα. *Δε θα τους ξεφύγουμε. Χωρίς φως, μπορεί να είμαστε καλυμμένοι, αλλά πηγαίνουμε αργά· κι εκείνοι δε μας χάνουν, γιατί ακούνε τα βήματα και τις ομιλίες μας.*

«Ανέβα!» του είπε η Μιάνη, αγγίζοντας τον ώμο του.

«Όχι· εσύ πήγαινε πρώτη.»

«Νόρβορ, ανέβα. Και δώσε μου και το ξιφιδιό σου. Έχασα το σπαθί μου προτού κατεβώ· σκότωσα έναν μ'αυτό.»

Η Μιάνη είχε κάποιο δίκιο, έπρεπε να παραδεχτεί ο Πρίγκιπας: ήταν καλά εκπαιδευμένη στον πόλεμο. Αλλά, και πάλι, δεν μπορούσε να την αφήσει να πάει τελευταία· αν κάποιος την άρπαζε απ'τον αστράγαλο, θα την τραβούσε κάτω.

«Εγώ θ'ανεβώ τελευταίος,» επέμεινε ο Νόρβορ. «Πήγαινε.»

«Νόρβ–»

«Πήγαινε! Μη μας καθυστερείς άλλο!»

«Εντάξει,» μούγκρισε η Μιάνη, και ξεκίνησε να σκαρφαλώνει τη σκάλα. «Αλλά μην αργείς. Μην κάνεις καμια ανοησία και μείνεις να τους αντιμετωπίσεις!»

«Μην ανησυχείς για μένα.»

Την περίμενε ν'ανεβεί ως ένα σημείο της σκάλας, ενώ έβλεπε τους διώκτες να έρχονται. Και, όταν ήταν βέβαιος πως υπήρχε χώρος και γ'αυτόν, πιάστηκε απ'τη σιδερένια χειρολαβή και ξεκίνησε να σκαρφαλώνει. Ο ένας από τους κυνηγούς τους έφτανε τώρα, κι άρχιζε κι εκείνος ν'ανεβαίνει τη σκάλα.

Ο Νόρβορ έκανε να τον κλοτσήσει στο κεφάλι, αλλά ο άντρας –που είχε σβήσει το κερί του και θηκαρώσει το ξιφίδιό του, ώστε να αναρριχάται ευκολότερα– του άρπαξε τον αστράγαλο, προσπαθώντας να τον τραβήξει κάτω. Ο Πρίγκιπας κρατήθηκε γερά από τη χειρολαβή, και πάλεψε να ελευθερώσει το πόδι του από το χέρι του φονιά· μάταια, όμως: ο εχθρός ήταν αποφασισμένος να τον ρίξει.

Ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ να τον πάρει!

Ο Νόρβορ πέταξε το ξιφίδιό του προς τα κάτω, και άκουσε μια κραυγή πόνου. Το χέρι ελευθέρωσε το μποτοφορεμένο του πόδι, και ο Πρίγκιπας συνέχισε την άνοδό του γρηγορότερα από πριν, φωνάζοντας στη Μιάνη και τη Νιρκένα να κάνουν το ίδιο, και ακούγοντας τα πόδια τους να επιταχύνουν επάνω στα πέτρινα σκαλοπάτια. Από κάτω του, ακούγονταν μόνο οι φωνές των διωκτών τους. *Κατάφερα, τουλάχιστον, να τους καθυστερήσω...*

Η Πριγκίπισσα Νιρκένα δεν άργησε να φτάσει στην κορυφή της σκάλας, και η Μιάνη κι ο Νόρβορ την ακολούθησαν.

«Κλείνει αυτή η καταπακτή;» ρώτησε ο τελευταίος, ψάχνοντας γύρω του για κάποιο σκέπασμα και μη βρίσκοντας κανένα.

«Όχι,» είπε η Νιρκένα, και έπιασε το χέρι της κόρης της, μη χάνοντας καθόλου χρόνο.

Ο Νόρβορ τις ακολούθησε μέσα στο σκοτάδι. «Πού πηγαίνουμε, τελικά; Σε ποιο μέρος θα μας βγάλεις, θεία;»

«Κοντά στα διαμερίσματά μου... Αλλά δε θυμάμαι, παλιά, ο διάδρομος να ήταν έτσι βρεγμένος εδώ...»

Μα τι λέει; απόρησε ο Νόρβορ, που δεν αισθανόταν ο διάδρομος να είναι βρεγμένος. Υπήρχε, βέβαια, αρκετή υγρασία, μα αυτό, σίγουρα, δεν ήταν τωρινό φαινόμενο.

Όταν η Σαντάνρα κατέβηκε στο μικρό δωμάτιο με το γραφείο και τα έπιπλα, ξαφνιάστηκε από το θέαμα του νεκρού άντρα με το σπαθί καρφωμένο στο στήθος. Ήταν ένας από τους υπηρέτες του Έπαρχου Κάβμαρ. Τι είχε συμβεί εδώ κάτω; Προσπάθησε να θυμηθεί ποιος είχε σπαθί. Ο Πρίγκιπας Νόρβορ, ο Άρχοντας Άνγκεδβαρ, η Ηλφίρα, ή η Αρχόντισσα Μιάνη; Η τελευταία, μάλλον. Άρα, αυτή, τουλάχιστον, βρισκόταν ακόμα εδώ· δεν ήταν ένας από εκείνους που είχαν πάρει μέσα στα τσουβάλια.

Ομιλίες ήρθαν σ'αφτιά της Σαντάνρα από ένα σκοτεινό σημείο του δωματίου. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι έλεγαν, όμως. Πλησίασε εκείνο το μέρος και, στο φως του κεριού της, είδε μια πέτρινη σκάλα, σαν την προηγούμενη. Από κάτω, τρεις άντρες φαίνονταν να βαδίζουν, βαστώντας κι εκείνοι κεριά. Η Σαντάνρα νόμιζε πως επρόκειτο για τους υπόλοιπους υπηρέτες του Κάβμαρ.

Έσβησε το δικό της κεριό, για να μην την προσέξει κανένας, και κατέβηκε τη σκάλα όσο πιο γρήγορα τολμούσε. Όταν έφτασε κάτω, οι άντρες είχαν σχεδόν χαθεί από το πεδίο όρασής της, όμως μπορούσε να δει ακόμα, αχνά, το φως τους. Μάλλον, είχαν στρίψει. Η Σαντάνρα τους ακολούθησε, βιαστικά, μη θέλοντας να μείνει στο απόλυτο σκοτάδι, αλλά προσπαθώντας, συγχρόνως, να κάνει όσο το δυνατόν λιγότερο θόρυβο με τα βήματά της. Ευτυχώς, τα δερμάτινά της παπούτσια τη βοηθούσαν σ'αυτό.

Σύντομα, ατένισε τους τρεις άντρες ξανά να πλησιάζουν μια άλλη σκάλα, όπου κάποιοι σκαρφάλωναν. Ο ένας από τους υπηρέτες του Έπαρχου έσβησε το κεριό του, θηκάρωσε τη λεπίδα του, κι άρχισε ν'ανεβαίνει, αρπάζοντας τον τελευταίο σκαρφαλωτή από τον αστράγαλο και τραβώντας τον προς τα κάτω. Εκείνος, όμως, κρατήθηκε

γερά και δεν έπεσε. Ύστερα, πέταξε κάτι στο κεφάλι του εχθρού του, και ο υπηρέτης σωριάστηκε, με μια κραυγή, πέφτοντας πάνω στον έναν απ'τους άλλους δύο.

Η Σαντάνρα έβγαλε τα παπούτσια της και ζύγωσε, επιφυλακτικά, μέσα στα σκοτάδια. Γονάτισε στο ένα γόνατο, με την αριστερή της μεριά κολλημένη στον τοίχο, και τους κρυφάκουσε.

«Άντε, ρε! ανεβαίνετε!» έλεγε εκείνος που ήταν ακόμα όρθιος, καθώς έσβηνε το κερί του και πιανόταν από τη σκάλα.

«Παραλίγο να μου βγάλει το μάτι, το μπαστάρδι!» μούγκρισε αυτός που είχε πέσει από το χτύπημα του τελευταίου σκαρφαλωτή. Σηκώνοταν όρθιος, σκουπίζοντας το μέτωπό του, που γυάλιζε από το αίμα.

Ο τρίτος ορθώθηκε, ακόμα κρατώντας το κερί του. «Ήσουν τυχερός που δεν σε κάρφωσα κατά λάθος,» είπε. Θηκάρωσε το ξιφίδιό του και ξεκίνησε ν'ανεβαίνει τη σκάλα πίσω απ'τον πρώτο. Το κερί δεν το έσβησε, καθώς ήταν το μοναδικό φως που τους είχε απομείνει.

Ο τραυματισμένος σκούπισε ξανά το μέτωπό του με το μανίκι, και ακολούθησε τους συντρόφους του.

Τα πόδια της Σαντάνρα είχαν παγώσει επάνω στις κρύες πλάκες που δεν τις έβλεπε ποτέ ο ήλιος· έτσι, φόρεσε τα δερμάτινά της παπούτσια και προχώρησε ως την αρχή της πέτρινης σκάλας, βλέποντας το φως των υπηρετών του Κάβμαρ να χάνεται, σιγά-σιγά, από πάνω της.

Αν τους ακολουθήσω αμέσως, θα με καταλάβουν. Πρέπει να περιμένω λίγο.

Δεν μπορούσε, όμως, να περιμένει στο απόλυτο σκοτάδι, οπότε άναψε το κερί της, πιστεύοντας πως εκείνοι δε θα κοίταζαν κάτω, τώρα που καταδίωκαν την Αρχόντισσα Μιάνη και τους άλλους.

«Όχι!» γρύλισε η Νιρκένα, κοπανώντας τον τοίχο με την παλάμη της. «Εδώ έπρεπε να είναι! Εδώ!»

«Ποιο πράγμα, μητέρα;» ρώτησε η Μιάνη.

«Η έξοδος!» Η Πριγκίπισσα έκλαιγε. «Το κεφάλι μου... το κεφάλι μου... το κεφάλι μου...!»

Γαμώτο... σκέφτηκε ο Νόρβορ, κοιτάζοντας πίσω του κι ακούγοντας τις φωνές των διωκτών τους. *Μας εντόπισαν πάλι.*

«Πάμε!» είπε, πιάνοντας τη Νιρκένα και τη Μιάνη από τα χέρια.

«Εδώ έπρεπε να είναι!» έσκουξε η πρώτη.

«Νόρβορ, ξέρεις τι κάνεις;» ρώτησε η δεύτερη.

«Όχι,» απάντησε ο Πρίγκιπας. «Αλλά έχουμε χαθεί, ούτως ή άλλως. Κι όσο πιο γρήγορα βγούμε απ'αυτό τον καταραμένο λαβύρινθο, τόσο το καλύτερο.» Προχώρησε, τυχαία.

Άφησε τον καρπό της Μιάνης και τέντωσε το χέρι του εμπρός, για να μη χτυπήσει σε κανέναν τοίχο, μέσα στα σκοτάδια. Τη Νιρκένα, όμως, συνέχισε να την κρατά. Η θεία του ήταν σε άθλια κατάσταση· ποιος ξέρει τι τρέλα μπορεί να έκανε, αν την άφηνε;

«Νόρβορ, έρχονται!» είπε η Μιάνη, κοιτάζοντας τους διώκτες τους πάνω απ'τον ώμο.

«Σκατά αλόγου...!» μουρμούρισε ο Νόρβορ, και το προτεταμένο του χέρι συνάντησε έναν τοίχο. Έστριψε δεξιά, και βρήκε δίοδο.

Κάτι σφύριξε μέσα στο σκοτάδι.

«Τι ήταν αυτό;» πετάχτηκε η Νιρκένα.

«Βέλος,» αποκρίθηκε η Μιάνη. «Αλλά αστόχησε, προφανώς.»

«Χίλιες κατάρες επάνω τους...!» μούγκρισε ο Νόρβορ. «Και δεν έχουμε κανένα όπλο τώρα...»

«Τι απέγινε το ξιφίδιο που είχες πάρει μαζί σου;» ρώτησε η Μιάνη.

«Το πέταξα πριν, στη σκάλα. Με είχαν αρπάξει και με τραβούσαν κάτω, οι δαιμονισμένοι μπάσταρδοι.»

Η Μιάνη έπιασε τον ξάδελφό της απ'τον ώμο, σταματώντας τον και ψιθυρίζοντάς του, λαχανιασμένα, στ'αφτί: «Πρέπει να τους στήσουμε παγίδα. Μπορούμε να το κάνουμε μες στο σκοτάδι. Σε κάποια γωνία.»

«Μα, δεν έχουμε όπλα, Μιάνη!»

«Πρέπει να τους ξεφορτωθούμε, κάπως!»

«Προχώρα!»

Οι διώκτες ήταν κοντά. Ο Νόρβορ, η Μιάνη, και η Νιρκένα συνέχισαν τη σκοτεινή τους πορεία.

«Μητέρα, έχεις καμια ιδέα πού πηγαίνουμε; Ποια είναι η κοντινότερη έξοδος από εδώ;»

«Δεν ξέρω. Έχω χαθεί... Ζαλίζομαι, Μιάνη! Ζαλίζομαι!... Και σιχαίνομαι αυτό το νερό στα πόδια μου!...»

«—ΑΑααααα!» έκανε ο Νόρβορ, καθώς πάτησε σε κενό κι έχασε την ισορροπία του. Άπλωσε το ελεύθερό του χέρι και πιάστηκε απ'τον τοίχο, προτού πέσει. «Πρέπει νάχει σκάλα εδώ,» είπε, νιώθοντας την καρδιά του να βροντοκοπά κάτω απ'το στέρνο του. «Σκάλα.» Έψαξε για τη χειρολαβή, και τη βρήκε. «Κατεβείτε. Προσεκτικά.» Ξεκίνησε πρώτος.

Η κάθοδος δεν ήταν δύσκολη, και μόλις έφτασε κάτω, άπλωσε και τα δύο χέρια. Ανακάλυψε ότι είχε βρεθεί σ'έναν πολύ στενό χώρο. Εμπρός του άγγιξε μια άλλη σκάλα, η οποία ανέβαινε. Αριστερά του υπήρχε ένα στρογγυλό άνοιγμα· μάλλον, κάποια σήραγγα. Στο τέλος της δε φαινόταν φως· άρα, καλύτερα η σκάλα. Εκεί, τουλάχιστον, καθυστερούσαν το ίδιο και οι διώκτες τους.

Πιάστηκε απ'τη χειρολαβή κι άρχισε ν'αναρριχάται, λέγοντας στη Νιρκένα και στη Μιάνη να κάνουν το ίδιο. Εκείνες τον ακολούθησαν· τα βήματά τους αντηχούσαν πάνω στα πέτρινα σκαλοπάτια. Και όχι μόνο τα δικά τους, αλλά και των φονιάδων του Κάβμαρ, καθώς κατέβαιναν την προηγούμενη σκάλα.

Ο Νόρβορ κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του και διαπίστωσε πως ένας απ'αυτούς ήταν ακριβώς αντίκρυ του. Και το αντίκρυ εδώ κάτω δεν ήταν και πολύ μακριά. Ο Πρίγκιπας και ο εχθρός του απείχαν περίπου μισό μέτρο. Ο δεύτερος κρατούσε κερί στο ένα χέρι και τη χειρολαβή της σκάλας στο άλλο. Ο Νόρβορ στράφηκε, απότομα, και τον γρονθοκόπησε στο πλάι του κεφαλιού. Ο άντρας ζαλίστηκε, μα δεν έπεσε. Κίνησε το κερί του προς τα μάτια του Πρίγκιπα, και εκείνος του άρπαξε τον καρπό, τραβώντας τον. Ο φονιάς έχασε το πάτημά του επάνω στα σκαλοπάτια, ουρλιάζοντας. Τώρα, κρατιόταν μόνο από τη χειρολαβή· τα πόδια του ήταν στον αέρα.

«Δώστο μου, καταραμένε, αλλιώς θα σε πετάξω κάτω!» του φώναξε ο Νόρβορ, προσπαθώντας να του αποσπάσει το κερί.

«Πάρτο!» απάντησε ο αντίπαλος, σπρώχνοντάς το μέσα στη χούφτα του Πρίγκιπα.

Ο Νόρβορ το πήρε και, αφήνοντας τον καρπό του φονιά, συνέχισε ν'ανεβαίνει τη σκάλα.

Είχε, όμως, καθυστερήσει τη Μιάνη, με τη σύντομή του πάλη· έτσι, ο ένας από τους εχθρούς την έφτασε και γράπωσε τον αστράγαλό της.

«Άσε τη χειρολαβή!» της γρύλισε. «Άσε την καταραμένη χειρολαβή!»

Η Μιάνη έκανε να τον κλοτσήσει με τ'άλλο της πόδι, μα αστόχησε· τώρα, και τα δύο της πόδια βρίσκονταν στον αέρα.

Ο άντρας συνέχιζε να την τραβά.

Η χειρολαβή ήταν γεμάτη υγρασία και σκουριά. Το χέρι της Μιάνης γλίστρησε, και η Αρχόντισσα έπεσε πάνω στον άντρα που την τραβούσε. Σωριάστηκαν στο δάπεδο, στην αρχή της σκάλας, και εκείνη τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, γρυλίζοντας κατάρες.

«Μιάνη!» αντήχησε η φωνή του Νόρβορ από ψηλά. «Μιάνη!»

Κάποιος την άρπαξε απ'τις μασκάλες, απομακρύνοντάς την από τον άντρα που είχε πλακώσει.

«Παραδόσου, Πρίγκιπα, και δε θα πάθει τίποτα!» φώναξε ο τελευταίος από τους φονιάδες –εκείνος που ο Νόρβορ τού είχε πάρει το κερί. «Κάνε πως φεύγεις και τη σκοτώνουμε! –Ααααργκ!»

Κάποιος έπεσε στην πλάτη του, χτυπώντας τον στη σπονδυλική στήλη, με τα γόνατα, και ρίχνοντάς τον πάνω σ'αυτόν που κρατούσε την Αρχόντισσα. Η Μιάνη τίναξε το κεφάλι, με δύναμη, χτυπώντας τον άντρα πίσω της στα δόντια και νιώθοντάς τα να σπάνε. Το κερί έφυγε απ'το χέρι του και έπεσε στο πάτωμα. Ο άλλος φονιάς –εκείνος που την είχε αρπάξει από τον αστράγαλο– σηκωνόταν, εκείνη τη στιγμή, και η Αρχόντισσα τον κλότσησε στο κεφάλι, δύο φορές, αναισθητοποιώντας τον, αιμόφυρτο.

Ύστερα, περιστράφηκε, για ν'αντικρίσει τον τύπο με τα σπασμένα δόντια, ο οποίος έμοιαζε ακόμα αποπροσανατολισμένος από το χτύπημα· είχε, όμως, ξεθηκαρώσει το ξιφίδιό του, κι αυτό ήταν σημάδι κινδύνου, καθότι εκείνη ήταν άοπλη.

«Μιάνη!» Η φωνή του Νόρβορ. Ο ξάδελφος και η μητέρα της ακούγονταν να κατεβαίνουν.

Ο φονιάς εμπρός της επιχείρησε να την καρφώσει. Εκείνη απέφυγε τη λεπίδα του, που πήγαινε για την κοιλιά της, κάνοντας στο πλάι. Και τότε, είδε πίσω του δύο φιγούρες να παλεύουν: Η μία ήταν, πέραν κάθε αμφιβολίας, ο τρίτος διώκτης· η άλλη, όμως, ήταν γυναι-

κεία –αν δεν έκανε λάθος η Μιάνη– και βρισκόταν γαντζωμένη στην πλάτη του φονιά, μπηγόντας τα δάχτυλά της στη μύτη και στα μάτια του, ενώ εκείνος κραύγαζε και ξεθηκάρωνε το ξιφίδιό του.

Η Μιάνη γρονθοκόπησε τον εχθρό της στο πλάι του κεφαλιού. Αυτός παραπάτησε, και έσβησε το ένα από τα πεσμένα κεριά, τυλίγοντας τα πάντα στο σκοτάδι. Φαίνεται πως το άλλο κεριό (το κεριό που κρατούσε ο άντρας ο οποίος την είχε αρπάξει απ'τον αστράγαλο, τραβώντας την κάτω από τη σκάλα) είχε σβήσει κάποια στιγμή πριν, χωρίς η Μιάνη να το προσέξει.

Τώρα, μονάχα το φως του Νόρβορ υπήρχε, και ο Πρίγκιπας δεν είχε ακόμα κατεβεί τη σκάλα. Η Νιρκένα, όμως, έπρεπε να βρίσκεται κοντά, αν σκεφτόταν κανείς ότι σκαρφάλωνε δεύτερη.

Η Μιάνη κινήθηκε απ'τη θέση της, για να μη μπορεί να τη χτυπήσει ο εχθρός της, και βρέθηκε, άθελά της, μέσα στην τρύπα, στ'αριστερά του στενού χώρου.

Φωνές αντηχούσαν από παντού. Δεν ήξερε τι να κάνει.

Ύστερα, ο Νόρβορ κατέβηκε και το σκοτάδι διαλύθηκε.

Η σκηνή φάνηκε να παγώνει, στιγμιαία, μπροστά στα μάτια της Μιάνης.

Η Νιρκένα δεν είχε κατεβεί ακόμα όλη τη σκάλα: βρισκόταν στα τελευταία σκαλοπάτια· ο Πρίγκιπας, προφανώς, είχε πηδήσει, για να φτάσει πρώτος κάτω. Ο άντρας με τα σπασμένα δόντια στεκόταν λίγο πιο πέρα από εκεί όπου τον είχε αφήσει η Μιάνη, με το ξιφίδιό του στο χέρι. Ο άλλος φονιάς εξακολουθούσε να παλεύει με τη σκιερή γυναίκα, και τώρα ήταν κολλημένος, κατάφατσα, στον τοίχο, ενώ εκείνη τον χτυπούσε στο κεφάλι. Το δεξί του χέρι, όμως, είχε ξεπροβάλει απ'τα πλάγια, κρατώντας το λεπίδι του ανάστροφα, και προσπαθώντας να διαπεράσει τα πλευρά της.

Η Μιάνη έσπευσε να βοηθήσει την άγνωστη, αρπάζοντας τον καρπό του άντρα, προτού το όπλο του την καρφώσει.

Ο Νόρβορ είχε βρεθεί μπροστά στον φονιά με τα σπασμένα δόντια, κι εκείνος, αιφνιδιασμένος, τον σπάθισε, πετυχαίνοντάς τον στο στήθος, αλλά χωρίς να τον τρυπήσει βαθιά. Η Νιρκένα πήδησε από τη σκάλα και χίμησε στον κακοποιό, αρπάζοντάς τον απ'τα μαλλιά και σπρώχνοντάς τον. Την ίδια στιγμή, ο ανιψιός της τον γρονθοκοπούσε καταπρόσωπο, και ο άντρας έχασε τις αισθήσεις του.

Η Μιάνη απομάκρυνε το ξιφίδιο του τελευταίου φονιά από τα πλευρά της άγνωστης, τραβώντας τον καρπό του, με τα δύο χέρια. Η άγνωστη, έχοντας τα δάχτυλά της γαντζωμένα στα μαλλιά του, κοπάνησε το κεφάλι του στον τοίχο, δυνατά. Αίμα πετάχτηκε, και ο άντρας κατέρρευσε.

«Σαντάνρα;» έκανε η Μιάνη, βλέποντας το πρόσωπο της γυναίκας, καθώς αυτή τώρα στεκόταν στα πόδια της και την αντίκριζε.

Η υπηρέτρια-κατάσκοπος έκλινε το κεφάλι, λαχανιασμένη. «Αρχόντισσά μου...»

«Τι κάνεις εδώ, Σαντάνρα;» ρώτησε ο Νόρβορ.

«Ακολούθησα μια υπηρέτρια του Έπαρχου Κάβμαρ... Δηλαδή, πρώτα, είδα εσάς να μπαίνετε στον Πύργο της Γνώσης, ενώ σας ακολουθούσαν- Πριγκίπισσα Νιρκένα, εσείς είστε;» ρώτησε, παρατηρώντας τη γυναίκα πίσω απ'τον Νόρβορ.

«Ποια είσαι εσύ;» ρώτησε η Νιρκένα.

«Η Σαντάνρα είμαι, Υψηλοτάτη.»

«Σαντάνρα, πες μας τι έγινε,» ζήτησε ο Νόρβορ. «Πώς ακριβώς μας βρήκες;»

Η υπηρέτρια τούς εξήγησε.

«Νόρβορ,» είπε η Μιάνη, «αυτοί οι δύο μέσα στα τσουβάλια... πρέπει να ήταν ο Άνγκεδβαρ και η Ηλφίρα!»

Εκείνος ένευσε. «Και δε νομίζω να προλαβαίνουμε να τους σώσουμε.

»Σαντάνρα, θυμάσαι το δρόμο της επιστροφής; Εννοώ, θυμάσαι πώς ήρθες ως εδώ, για να μας βγάλεις;»

«Όχι, Πρίγκιπά μου. Ήταν σκοτεινά. Τα έχω μπερδέψει όλα στο μυαλό μου.»

«Σπουδαία...» αναστέναξε ο Νόρβορ, και κοίταξε τη σκάλα που σκαρφάλωνε πριν από λίγο. «Ας πάμε από εκεί όπου πηγαίναμε, λοιπόν. Δεν μπορεί, κάπως θα βρούμε...»

Μετά από όχι και τόση πολλή ώρα, έφτασαν μπροστά σε μία παλιά ξύλινη πόρτα, την οποία ο Νόρβορ άνοιξε με προσοχή, κρατώντας έτοιμο ένα από τα ξιφίδια που είχαν πάρει από τους φονιάδες του Κάβμαρ. Η Νιρκένα ερχόταν πίσω του, έχοντας υψωμένο ένα κερί.

Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της, και τα χείλη της έτρεμαν· αλλά κανείς δεν τη ρωτούσε γιατί.

Ο Νόρβορ κοίταξε το χώρο που αποκαλύφτηκε, και είδε πως επρόκειτο για μια πλακόστρωτη αίθουσα. Το φως του κεριού του δεν έφτανε ως τους τοίχους της, άρα πρέπει να ήταν αρκετά μεγάλη. Επίσης, έμοιαζε διαφορετική σε σχέση μ'όλα τα υπόλοιπα μέρη όπου είχαν ως τώρα βρεθεί.

Ο Πρίγκιπας πέρασε το κατώφλι και βάδισε, αργά, ακούγοντας τις σκόνες να τρίζουν κάτω απ'τα μποτοφορεμένα πόδια του. Η Νιρκένα, η Μιάνη, και η Σαντάνρα τον ακολούθησαν. Οι δύο τελευταίες δεν είχαν ανάψει τα κεριά τους, αλλά τώρα τα άναψαν, για να δουν όσο το δυνατόν καλύτερα τον γύρω χώρο. Σύντομα, διαπίστωσαν ότι βρίσκονταν σε μια αίθουσα με δύο κίονες, ο ένας εκ των οποίων σπασμένος και σωριασμένος στο πλακόστρωτο δάπεδο. Στους τοίχους υπήρχαν λαξεύματα, γεμάτα αραχνοϊστούς, σκόνη, χώμα, και πετραδάκια. Η Μιάνη, όμως, νόμιζε ότι μπορούσε να καταλάβει τι απεικονίζουν...

«Κοιτάξτε,» είπε, δείχνοντας τον έναν τοίχο, «αυτό είναι το κεφάλι ενός δράκου, σε μεγάλες διαστάσεις... κι αυτό,» έδειξε τον αντικρινό τοίχο, «είναι η ουρά του. Κι εδώ,» έδειξε στο πάτωμα, «είναι το σώμα του.»

Ο Νόρβορ συνοφρυώθηκε. «Έχεις δίκιο. Σαν αυτά που υπάρχουν στον Πύργο των Δράκων...» Στράφηκε στη Νιρκένα. «Θεία, μπορεί να βρισκόμαστε στον Πύργο των Δράκων;»

«...Ίσως,» απάντησε, διστακτικά, εκείνη. «Δεν ξέρω όλα τα εσωτερικά περάσματα του παλατιού, Νόρβορ... Υπάρχουν αίθουσες εγκαταλειμμένες εδώ και αιώνες· το ίδιο και διάδρομοι. Αυτά, στο τέλος, έγιναν 'μυστικά' περάσματα... Οοοοοο...» Έπιασε το κεφάλι της, δαγκώνοντας τα χείλη. Καινούργια δάκρυα έτρεξαν από τα μάτια της, και γυάλισαν πάνω στα μάγουλά της. «Υπάρχουν, όμως... υπάρχουν, όμως, και κανονικά μυστικά περάσματα, που φτιάχτηκαν γι'αυτό το σκοπό, από αρχαίους μονάρχες...» Βλεφάρισε. Έτριψε τα μάτια της, με το πίσω του χεριού.

«Τι είναι, μητέρα; Τι έχεις;» Η Μιάνη την πλησίασε.

«Τίποτα, τίποτα...»

Ο Νόρβορ βάδισε προς το πέρας της αίθουσας, όπου έβλεπε άλλη μια πόρτα. Οι γυναίκες τον ακολούθησαν. Ο Πρίγκιπας έπιασε το πόμολο και το τράβηξε. Σκόνη και πετραδάκια έπεσαν, και, καθώς η πόρτα άνοιξε, είδε εμπρός του... έναν τοίχο!

«Τι στον...;» Ή, μάλλον, όχι· δεν ήταν τοίχος. Ήταν... σειρές από βιβλία. «Τι είν' αυτό; Σα να βρισκόμαστε πίσω από κάποια βιβλιοθήκη...»

«Ναι,» συμφώνησε η Μιάνη.

Ο Νόρβορ θηκάρωσε το ξιφίδιο στη μπότα του και επιχείρησε να σπρώξει τους τόμους, αλλά η ξαδέλφη του τον έπιασε απ' το μπράτσο. «Είσαι τραυματισμένος,» του είπε.

«Δεν είναι τίποτα το σοβαρό, Μιάνη.» Η λεπίδα του δολοφόνου δεν τον είχε τρυπήσει βαθιά· τα κόκαλα του θώρακα την είχαν σταματήσει.

Ο Πρίγκιπας έπεσε πάνω στα βιβλία, με τον δεξή ώμο. Τα ράφια ταρακουνήθηκαν, και πολλοί τόμοι σωριάστηκαν στο δάπεδο, με πάταγο· ο δρόμος, όμως, δεν άνοιξε. Υπήρχε ένα ξύλινο κιγκλίδωμα μπροστά στον Νόρβορ και τη Μιάνη, σαν να βρίσκονταν σε φυλακή.

«Θα σε βοηθήσω,» είπε η δεύτερη, κι έπεσε κι εκείνη, με δύναμη, πάνω στη βιβλιοθήκη, κάνοντας κι άλλους τόμους να κατακυλήσουν. Το κιγκλίδωμα, ωστόσο, δε μετακινήθηκε.

Η Μιάνη καταράστηκε κάτω απ' την ανάσα της, κι έκανε να χιμήσει πάλι, αλλά ο Νόρβορ έβαλε το χέρι του στον ώμο της. «Περίμενε. Πρέπει νάναι καλά στερεωμένο. Δεν καταφέρνουμε τίποτα έτσι.»

Έκανε τα χέρια του χωνί και φώναξε: «Με ακούει κανείς; Είμαι ο Πρίγκιπας Νόρβορ! Βοηθήστε με! Βοηθήστε με! Είμαι παγιδευμένος!»

Βήματα ακούστηκαν να έρχονται, και ο Νόρβορ περίμενε. Κανείς δε μιλούσε τώρα.

Ο Πρίγκιπας ξεθηκάρωσε το ξιφίδιό του, καλού-κακού, όταν τα βήματα βρίσκονταν κοντά.

Ένας κουκουλοφόρος άντρας παρουσιάστηκε. Στο κεφάλι του υπήρχε μια αργυρή κορόνα, λαξευμένη σαν πολλές πλεγμένες μορφές δράκων. Ο ένας από αυτούς τους δράκους ύψωνε το λαιμό του, ξεχωρίζοντας από τη μάζα των υπόλοιπων και κρατώντας στα σαγόνια του ένα ολοπόρφυρο, φανταχτερό ρουμπίνι.

Ο Νόρβορ, όμως, δεν είδε μόνο ψεύτικους δράκους, μα και έναν ζωντανό, ο οποίος στεκόταν δίπλα στον κουκουλοφόρο άντρα. *Τελικά, είμαστε όντως στον Πύργο των Δράκων.*

Ένα βραχνό γέλιο βγήκε απ'τη σκιά της κουκούλας. «Ο Πρίγκιπας... Τι κάνετε πίσω απ'τη βιβλιοθήκη μας, Υψηλότατε;»

«Κέλσοναρ...» είπε ο Νόρβορ.

Ο δράκαρχος ζύγωσε, μαζί με το δράκο του, και πίσω του ήρθε μια γυναίκα –η ποιήτρια Ταλίνα– και ένας άλλος άντρας, μαζί με μια δράκαινα –ο Χάφναρ και η Σρ'άερ.

«Από εδώ και στο εξής, *Δρακοβασιληά Κέλσοναρ*, θα με αποκαλείτε. Ή, *Δρακοντικέ Μεγαλειότατε.*»

«Χάφναρ, τι λέει αυτός;» απόρησε ο Νόρβορ.

«Εκλέξαμε καινούργιο Αρχιδράκαρχο,» εξήγησε εκείνος. «Έναν νέο Δρακοβασιληά.»

«Δρακοβασιληά;»

«Ναι,» είπε ο Κέλσοναρ. «Οι παλιοί τίτλοι επέστρεψαν στον Πύργο των Δράκων, όπως και η παλιά του δόξα, σύντομα, θα επιστρέψει!»

Ο Νόρβορ δεν ήξερε τι να πει· είχε μείνει άφωνος. Αναρωτήθηκε αν είχαν περάσει αιώνες που περιπλανιόταν στους εσώτερους διαδρόμους του παλατιού και είχε βγει σε κάποιον άλλο, μακρινό κόσμο, όπως στα παραμύθια.

«Τώρα,» ρώτησε ο Κέλσοναρ, «θα μπορούσα να μάθω τι κάνετε πίσω απ'τη βιβλιοθήκη μας;»

«Έχουμε χαθεί. Εσύ τι λες να κάνουμε... *Δρακοντικέ Μεγαλειότατε; Βγάλτε μας απο δώ!*»

Ένα υπόκωφο γρύλισμα βγήκε απ'την κουκούλα του Κέλσοναρ, αλλά ο Χάφναρ είπε: «Θα πρέπει να μετακινήσουμε αυτά τα ράφια, ή να τα σπάσουμε.»

«Κάντε κάτι που θα γίνει γρήγορα,» αποκρίθηκε ο Νόρβορ. «Έχουμε την Πριγκίπισσα Νιρκένα μαζί μας, και δεν είναι καλά.»

«Την *Πριγκίπισσα Νιρκένα*;» απόρησε ο Χάφναρ.

«Ναι.» Ο Νόρβορ παραμέρισε, για να τη δουν. «Τη βρήκαμε.» Ο Πρίγκιπας και ο δράκαρχος είχαν μιλήσει χτες βράδυ για την εξαφάνισή της, έτσι ο δεύτερος γνώριζε τι ακριβώς είχε συμβεί, καθώς και ποιες υποψίες περνούσαν απ'το μυαλό του φίλου του.

Ο Χάφναρ έσφιξε τα λουριά της δράκαινάς του μέσα στο γαντοφορεμένο του χέρι. «Σρ'άερ,» είπε, «σπάσε τα ράφια.» Δεν το είχε ξανακάνει ποτέ αυτό: δεν είχε ξαναπροστάξει τη δράκαινά του να εκτελέσει κάτι τόσο συγκεκριμένο, και δεν ήξερε αν θα τον υπάκουγε· δεν ήξερε αν θα τον καταλάβαινε, βασικά. Εκείνη, όμως, δεν είχε κανένα πρόβλημα, ούτε να καταλάβει ούτε να υπακούσει. Επιτέθηκε στα ξύλινα ράφια σαν να επρόκειτο για επικίνδυνο εχθρό, και τα χτύπησε με τα νύχια, τα δόντια, και την ουρά της, ώσπου τα κομμάτισε και δημιούργησε αρκετό χώρο, για να περάσουν ο Νόρβορ και οι τρεις γυναίκες. Τη φλογερή της ανάσα δεν τη χρησιμοποίησε, αντισταμβανόμενη πως θα ήταν καταστροφική για όλους, εδώ μέσα. Ο Χάφναρ θαύμασε, γι'ακόμα μια φορά, την ευφυΐα των δράκων. Σίγουρα, δε σκέφτονταν σαν τους ανθρώπους, μα δεν ήταν και ζώα. Τι απίστευτα πλάσματα!

«Πρέπει να πάμε την Πριγκίπισσα σ'ένα δωμάτιο, να αναπαυθεί,» είπε ο Νόρβορ.

«Είσαι τραυματισμένος,» παρατήρησε ο Χάφναρ.

«Ναι, αλλά ελαφριά.»

«Σας επιτέθηκε κανείς;»

«Ναι. Θα σας εξηγήσουμε.»

Ο Χάφναρ, ο Κέλσοναρ, και η Ταλίνα οδήγησαν τον Νόρβορ, τη Νιρκένα, τη Μιάνη, και τη Σαντάνρα έξω απ'τη βιβλιοθήκη του Πύργου των Δράκων και σε ένα σαλόνι, όπου όλοι τους κάθισαν.

«Σ'άαρν,» είπε ο Κέλσοναρ, δείχνοντας το τζάκι, και ο δράκος του έβαλε φωτιά στα λιγοστά ξύλα που βρίσκονταν εκεί, φυσώντας επάνω τους.

«Ίσως θα έπρεπε να ειδοποιήσουμε και τους υπόλοιπους δρακαδελφούς,» είπε ο Χάφναρ, κοιτάζοντας τον Κέλσοναρ μέσα από τη δερμάτινή του μάσκα.

Ο Δρακοβασιλιάς κατένευσε. «Ναι. Ζήτησέ τους να έρθουν. Πες τους ότι πρόκειται για έκτακτο συμβούλιο.»

Τι έπαθε τούτος; σκέφτηκε ο Νόρβορ. Τρελάθηκε τελείως, μετά απ'τον τραυματισμό του;

Ο Χάφναρ σηκώθηκε από τη θέση του και βγήκε απ'το καθιστικό, μαζί με τη Σρ'άερ.

«Τι κάνεις εδώ, Ταλίνα;» ρώτησε ο Νόρβορ.

«Φτιάχνω στίχους για τον Δρακοβασιληά, Υψηλότετε,» εξήγησε εκείνη. «Γιαυτό ήμασταν στη βιβλιοθήκη του πύργου: ψάχναμε παλιά άσματα των δράκαρχων.»

«Θέλετε κάτι να πιείτε;» ρώτησε ο Κέλσοναρ τους φιλοξενούμενούς του.

«Ναι, ό,τι υπάρχει,» αποκρίθηκε ο Νόρβορ.

Ο Κέλσοναρ γέλασε, ξερά. «Ό,τι υπάρχει, πράγματι. Το υπηρετικό προσωπικό του παλατιού δε μας πολυεπισκέπτεται, όπως θα γνωρίζετε, Υψηλότετε.» Σηκώθηκε από τη θέση του. «Επομένως, έχουμε πάντοτε πρόβλημα σ'αυτού του είδους τα πράγματα... φαγητά, ποτά. Και δεν έχουμε και κανέναν να τα σερβίρει. Έτσι, ο Δρακοβασιληάς θα πρέπει τώρα να κάνει αυτό που όφειλαν να κάνουν υπηρέτες. Ελπίζω να αντιλαμβάνεστε την τιμή...» Βγήκε απ'το δωμάτιο, ακολουθούμενος από τον Σ'άαρν.

Κεφάλαιο 28

Προπαρασκευή

Ο Έπαρχος Κάβμαρ πήγε στη Δυτική Περιφέρεια της Νουάλ-βορ, και συνάντησε το Χέρι του στο εσωτερικό του Ναού του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, προστάζοντας να μείνουν μόνοι, για να συζητήσουν.

«Τι συμβαίνει, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο Αρχιερέας, στεκόμενος αντίκρυ του. Ήταν ντυμένος με λευκό πουκάμισο, καφέ, πέτσινο πανωφόρι, και ομόχρωμο, επίσης πέτσινο παντελόνι. Οι μελανές του μπότες γυάλιζαν, κι από τη ζώνη του κρεμόταν ένα μακρύ ξιφίδιο με στολισμένη λαβή. «Μου φαίνεστε ανήσυχος.»

«Τα πράγματα δεν προχώρησαν όπως τα σκεφτόμουν,» αποκρίθηκε ο Κάβμαρ, βηματίζοντας μέσα στο μικρό σαλόνι, και ενοχλημένος που «φαίνόταν ανήσυχος». Χίλιες κατάρεις! Εκείνο που πάντοτε απεχθανόταν είχε συμβεί: η κατάσταση είχε ξεφύγει από τον έλεγγό του. «Κι αυτό σημαίνει ότι πρέπει να βάλουμε την τελική φάση του σχεδίου μας σε εφαρμογή.»

«Από τώρα, Άρχοντά μου;» Το Χέρι δεν είχε τον Έπαρχο για άνθρωπο βιαστικών, ή σπασμωδικών, κινήσεων. Τουναντίον, τον είχε για άνθρωπο αναλυτικού σχεδιασμού και προσεγμένης δράσης.

«Ναι.» Ο Κάβμαρ στάθηκε μπροστά σε μια τοιχογραφία, η οποία απεικόνιζε ένα θηρίο με δύο κεφάλια, ένα στην αρχή του εξάποδου σώματός του κι ένα στο τέλος –μία απ'τις πολλές μορφές του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, στον οποίο ο Έπαρχος, προσωπικά, δεν πίστευε, ούτε συμμετείχε στις τελετές του. Έβρισκε όλα αυτά τα όργια... απεχθή. «Δε γίνεται αλλιώς.»

«Έμαθα ότι η Πριγκίπισσα Νιρκένα πέθανε, Άρχοντά μου...»

«Και μετά, το πτώμα της χάθηκε.» Ο Κάβμαρ στράφηκε, για να τον αντικρίσει.

«Αλήθεια; Δεν ήμουν πληροφορημένος για τούτο.»

«Και τώρα, βρέθηκε κι η ίδια. Ζωντανή.»

«Αρχίζω να καταλαβαίνω,» ένευσε το Χέρι. «Σας έχουν αντιληφτεί, Άρχοντά μου;»

«Ναι. Εκτός αν η Νιρκένα έχει χάσει τη μνήμη της. Μα δε σκοπεύω να το ρισκάρω· επομένως, πηγαίνουμε στην τελική φάση του σχεδίου μας. Έχεις τις δυνάμεις σου έτοιμες, Λώντιρ;»

«Από καιρό, Άρχοντά μου.»

«Βάλε τους τροχούς σε κίνηση, λοιπόν.»

Το Χέρι ένευσε.

«Επίσης,» είπε ο Κάβμαρ, «έχω δύο αιχμαλώτους μαζί μου, για τους οποίους θα ήθελα να βρεις ένα ασφαλές μέρος.»

«Τι αιχμαλώτους, Άρχοντά μου;»

«Τον γιο της Κεντροφύλακος Φερνάλβιν και μια πολεμίστρια, φίλη του. Θα μου φανούν χρήσιμοι στο μέλλον, πιστεύω· γιατί πιθανώς να πρέπει να... πέσω την Έριγκ, ώστε να με δεχτεί ως μονάρχη.»

«Ναι...» είπε το Χέρι, σκεπτικά. «Νομίζω πως εδώ, στο Ναό, θα είναι αρκετά ασφαλείς, κι οι δυο τους.»

«Ωραία,» αποκρίθηκε ο Κάβμαρ. «Μπορείς τώρα να ξεκινήσεις την τελική φάση. Είναι ήδη μεσημέρι, και θέλω ως το βράδυ τα πάντα να βρίσκονται σε πλήρη ετοιμότητα.»

Η Νιρκένα έβλεπε τους δράκαρχους γκρίζους, όπως γκρίζους έβλεπε και τον Νόρβορ, τη Μιάνη, τη Σαντάνρα, και την Ταλίνα, σαν το δηλητήριο του Κάβμαρ να είχε κάψει το μυαλό της και τώρα να μπορούσε να δει μονάχα στάχτες. Στάχτες που διαμόρφωναν διαστρεβλωμένες εικόνες. Γιατί δεν διέκρινε ακριβώς τις μορφές των ανθρώπων και των αντικειμένων· τα πρόσωπά ήταν πιο τραβηγμένα, οι γωνιές πιο στρογγυλεμένες ή πιο οξυμένες, τα μάτια μικρότερα ή μεγαλύτερα, οι μύτες το ίδιο.

Προσπαθούσε να παρακολουθήσει τη συζήτηση που γινόταν γύρω της, μα το έβρισκε δύσκολο, και δεν έφταιγαν μονάχα οι διαστρεβλωμένες εικόνες για τούτο, αλλά και ο πόνος στο κεφάλι της: ο πόνος που ήταν χειρότερος από εκείνον που είχε νιώσει ύστερα από τη χρήση του ουρανόλιθου. Πάντως, μπορούσε να αντιληφτεί κάποια πράγματα, κι απ'όσο καταλάβαινε, οι δράκαρχοι και οι άλλοι μιλούσαν για τα τελευταία γεγονότα: για τη δηλητηρίασή της και για την προδοσία του Κάβμαρ.

Η Νιρκένα προσπάθησε να εστιάσει τις αισθήσεις της στη διαδραματιζόμενη κουβέντα, να διακρίνει ποιος έλεγε τι.

«Πρέπει να τον κυνηγήσουμε, Πρίγκιπά μου!» τόνισε κάποιος: ένας σωματώδης άντρας, που ένα σκοινί –όχι· ο λαιμός ενός δράκου– ακουμπούσε στα γόνατά του. Ο Νίσαρελ πρέπει να ήταν. Ναι, ο Δράκαρχος Νίσαρελ... «Αποκλείεται να έχει πάει μακριά. Κακώς καθυστερούμε.»

«Δεν ξέρουμε προς τα πού κατευθύνεται.» Η Μιάνη. «Μπορεί να πεγαίνει οπουδήποτε. Αν θέλει, ως τώρα μπορεί να έχει βγει από την πόλη. Σαντάνρα, υπάρχει περίπτωση να τον εντοπίσεις;»

«Το βασιλικό κατασκοπευτικό δίκτυο δε βρίσκεται σε καλή κατάσταση, Αρχόντισσά μου. Ρωτήστε και τη μητέρα σας· το ίδιο θα σας πει. Οι κατάσκοποι μας δεν είναι έμπιστοι πλέον. Οι περισσότεροι απ'αυτούς, τουλάχιστον.»

«Μητέρα, δεν υπάρχει κανείς που να μπορούμε να εμπιστευτούμε;»

Η Νιρκένα κατάλαβε ότι μιλούσαν σ'εκείνη, και στράφηκε, για να κοιτάξει την κόρη της. Το πρόσωπο της Μιάνης ήταν μακρύτερο απ'ό,τι το θυμόταν, και κέρατα φύτρωναν από τις πλευρές του. *Γιατί φυτρώνουν αυτά τα κέρατα εκεί;* Έκανε να τα αγγίξει. Αλλά εκείνη της έπιασε το χέρι.

«Μαμά, πες μου: Υπάρχει κάποιος κατάσκοπος που να μπορεί να μας οδηγήσει στον... Έπαρχο Κάβμαρ;»

Δε θέλει να τον αποκαλέσει «πατέρα», σκέφτηκε η Νιρκένα. Όχι πλέον. Και έχει δίκιο: δεν είναι πατέρας της· δεν είναι ο πραγματικός της πατέρας...

«Όχι,» της απάντησε. «Μόνο τη Σαντάνρα εμπιστευόμαι.»

«Λοιπόν,» είπε κάποιος –ο Νόρβορ· ο Νόρβορ ήταν. «Καλύτερα να επιστρέψουμε στον Βασιλικό Πύργο. Πρέπει, κατ'αρχήν, οι θεραπευτές να κοιτάξουν τη θεία.»

Τι μπορούν να κάνουν οι θεραπευτές τώρα;... Η Νιρκένα αισθάνθηκε δάκρυα να τρέχουν στα μάγουλά της, καθώς το κεφάλι της πήγαινε να σπάσει από τον φλογερό πόνο του δηλητηρίου. Ο Φανλαγκόθ... μόνο ο Φανλαγκόθ μπορεί να με βοηθήσει... Γιατί δε μου μιλάει; Με τον ουρανόλιθο, μπορεί να με βοηθήσει, δε μπορεί;...

«Έλα, μητέρα, σήκω.» Ένιωσε τη Μιάνη ν'ακουμπά τους ώμους της και να την ωθεί.

Η Νιρκένα σηκώθηκε, και προσπάθησε να εστιάσει πάλι τις αισθήσεις της σ'αυτά που λέγονταν γύρω της.

«...επικίνδυνο. Ίσως να έχει αφήσει δολοφόνους πίσω του.» Ποιος μιλούσε; Η Πριγκίπισσα κοίταξε προς τη μεριά της φωνής, και είδε έναν πανύψηλο γίγαντα, ο οποίος ήταν απρόσωπος· δεν είχε ούτε στόμα, ούτε μύτη, ούτε μάτια. *Θεοί, ποιος είν'αυτός; Είναι άνθρωπος ή δαίμονας;*

«Θα συλλάβουμε όλους του τους υπηρέτες, Χάφναρ,» είπε ο Νόρβορ, «και θα τους κάνουμε να μας πουν ό,τι ξέρουν.»

«Ίσως αυτό να μην είναι αρκετό.» Ποιος μιλούσε τώρα; Α, ναι: ο Νίσαρελ. «Θα μπορούσαμε εμείς να σας προστατέψουμε πάλι, Υψηλότατε—»

«—αφότου το συζητήσουμε, πρώτα, αναμεταξύ μας,» τόνισε μια σκοτεινή φιγούρα, ακαθορίστου μορφής. *Σαν φάντασμα, δεν είναι;* Στο κεφάλι της υπήρχε κάτι που γυάλιζε. Ένα στέμμα; Και η φωνή της ήταν βραχνή. *Ο Κέλσοναρ πρέπει νάναι. Ο Κέλσοναρ...*

«Δεν έχουμε χρόνο για λόγια!» είπε ο Νίσαρελ. «Διαφωνεί κανείς ότι οφείλουμε να εκτελέσουμε το καθήκον μας —να προστατέψουμε, δηλαδή, τον Βασιλικό Οίκο;»

«Δεν διαφωνώ, δρακαδελφέ,» είπε ο Κέλσοναρ.

«Ας συνοδέψουμε, επομένως, τον Πρίγκιπα και τους υπόλοιπους στο Βασιλικό Πύργο.»

Το Χέρι δήλωσε πως ήθελε να μιλήσει με τον Άργκελ το Βασιλιά σε ουδέτερο έδαφος. Ο ορισμός «ουδέτερο έδαφος» σήμαινε ένα μέρος το οποίο, κατά πρώτον, δεν βρισκόταν υπό τον έλεγχο του Άργκελ και, κατά δεύτερον, δεν αποτελούσε τόπο απόλυτης κυριαρχίας του Χεριού, γιατί η περισσότερη Δυτική Περιφέρεια είχε υποταχτεί σ'αυτόν, έτσι κι αλλιώς.

Ο επονομαζόμενος Βασιληάς αποφάσισε πως, σίγουρα, ο εχθρός του θα είχε καλό λόγο που επιθυμούσε να μιλήσουν, οπότε συμφώνησε να τον συναντήσει σε μια αποθήκη του περιώνυμου λαθρέμπορα και μαυραγορίτη Βάκναν. Και είπε στον Ζάνμελ να τον ακολου-

θήσει· «αλλά δεν είναι τώρα η ώρα να του επιτεθείς,» του τόνισε. «Το Χέρι δε θα έχει έρθει εκεί ξεβράκωτο. Θάχει μαζί του τους καλύτερους του μαχαιροβγάλτες. Δε θέλω φασαρίες, λοιπόν. Με εννοείς;» Εκείνος κατένευσε, σιωπηλά, και τον συνόδευσε στο μέρος της συνάντησης. Μαζί τους πήγε και η Αμάντριν (που τα αισθήματα απέχθειας ανάμεσα σ' αυτήν και τον Ζάνμελ ήταν αμοιβαία), καθώς κι ορισμένοι ακόμα μαχητές του Άργκελ, ο ένας χειρότερο παλιοτόμαρο απ' τον άλλο.

Η αποθήκη που τους είχε παραχωρήσει ο Βάκναν, για να μιλήσουν, δεν ήταν ιδιαίτερα μεγάλη, αλλά αρκετά ευρύχωρη ώστε να μη στριμώχνονται. Η μονή, ξύλινη θύρα άνοιξε και ο Άργκελ πέρασε, ακολουθούμενος από τους συνοδούς του. Το δωμάτιο ήταν γεμάτο με παραμερισμένα κιβώτια και πράγματα καλυμμένα με υφάσματα και δέρματα. Την περιφέρειά του κάλυπταν οπλισμένοι άντρες και γυναίκες –άνθρωποι του Χεριού ή του Βάκναν, ή και των δύο. Το ίδιο το Χέρι καθόταν σ' έναν θρόνο φτιαγμένο από κασόνια, και στο δεξί του χέρι βαστούσε μια κούπα. Την όψη του κάλυπτε ένα προσωπίδιο σε σχήμα κρανίου –το προσωπίδιο που φορούσε και στον Ναό του Σάλ'γκρεμ'ρωθ.

Ο Απέθαντος περίμενε τον Βασιληά και τους δικούς του να συγκεντρωθούν στο κέντρο του δωματίου, και ένας από τους άντρες του έκλεισε την πόρτα της αποθήκης. Τα μάτια του Χεριού παρατηρούσαν τον Άργκελ και τους υπόλοιπους ερευνητικά, μέσα απ' τη μάσκα του.

Ο Ζάνμελ φορούσε κουκούλα, υποπτευόμενος πως ο Απέθαντος, αφού ήταν σύμμαχος του Νουτκάλι, πιθανώς να ήξερε την όψη του, και, όταν βρίσκονταν τόσο κοντά ο ένας στον άλλο, θα τον αναγνώριζε, σίγουρα. Έτσι, καλύτερα να έκρυβε το πρόσωπό του· ήταν πιο ασφαλές.

«Καλωσόρισες, μισητέ,» είπε ο Απέθαντος από τον ξύλινο θρόνο του.

«Χα-χα-χα! χα!» γέλασε ο Άργκελ. «Βρίσκω τον χαιρετισμό σου... διασκεδαστικό.»

«Χαίρομαι που σε διασκεδάζω, γιατί θα πρέπει να αισθάνεσαι άνετα εδώ, αν είναι να συζητήσουμε το θέμα που έχω κατά νου.» Σήκωσε λίγο το προσωπίδιο του και ήπιε κρασί. Ύστερα, το κατέβασε πάλι.

Ο Άργκελ ύψωσε ένα φρύδι. «Και το θέμα είναι...;»

«Προτείνω μια συμμαχία ανάμεσά μας. Σύντομα, θα διαδραματιστούν γεγονότα κοσμοϊστορικά για τη Νουάλβορ, και τότε, πίστεψέ με, *Βασιληά*, δε θα ήθελες να είσαι εχθρός μου.»

«Φοβάμαι πως δεν σε εννοώ.» Ο Άργκελ σταύρωσε τα χέρια του πίσω απ'την πλάτη. Τα φρύδια του ήταν τώρα σμιγμένα.

«Πώς να σ'το θέσω, χωρίς ν'αποκαλύψω πολλά;...» Το Χέρι έβγαλε το προσωπείο του, αφήνοντάς το επάνω στο δεξί κιβώτιο απ'αυτά που αποτελούσαν τον αυτοσχέδιο θρόνο του. «Η Δυτική Περιφέρεια είναι δική μου. Μόνο μ'έσένα έχω προβλήματα—»

«Όχι. Έχ—»

«Ναι,» τόνισε το Χέρι. «Ακόμα και η φρουρά είναι στο τσεπάκι μου, αδελφέ. Ο Επόπτης κι εγώ είμαστε...» ήπια μια γουλιά απ'την κούπα του, «...φιλαράκια. Αν δε με πιστεύεις, πήγαινε να τον ρωτήσεις. Εσύ, δυστυχώς, είσαι το μόνο μουλάρι εδώ πέρα. Δεν έχω, όμως, χρόνο για ανούσιους διαπληκτισμούς. Θέλω να προχωρήσω. Και δε θα χάσεις, αν συμμαχήσεις μαζί μου. Πρόσεξε ότι αναφέρομαι σε συμμαχία, όχι σε υποταγή.»

«Το ένα, πολλές φορές, δεν είναι μακριά απ'το άλλο...»

«Δεδομένο. Αλλά, ακόμα κι αν δε με πιστεύεις, ακόμα κι αν θεωρείς την πρόταση συμμαχίας μου πρόταση υποταγής, τι νομίζεις ότι σε συμφέρει περισσότερο;»

«Τι εννοείς, λέγοντας πως 'θέλεις να προχωρήσεις';»

Το Χέρι μειδίασε. «Αυτά τα αποκαλύπτω μόνο στους συμμάχους μου, μισητέ Άργκελ. Μόνο στους πολύ έμπιστους και καλούς μου συμμάχους. Για την ώρα, φτάνει να ξέρεις πως τα πράγματα θ'αλλάξουν στη Νουάλβορ. Θ'αλλάξουν δραματικά.»

«Στη Νουάλβορ; Όχι στη Δυτική Περιφέρεια;»

«Στη Νουάλβορ,» επέμεινε το Χέρι.

Ο Άργκελ έμεινε σιωπηλός, κοιτάζοντας το δάπεδο, με σκεπτική όψη στο πρόσωπό του.

«Αρχίζεις να αντιλαμβάνεσαι πόσο μεγάλη είναι η επιρροή μου σε τούτο το μέρος;» είπε το Χέρι. «Έχω τον έλεγχο της πόλης πολύ περισσότερο απ'ό,τι ο ίδιος ο Οίκος των Γάθιν.»

Τι σχεδιάζει να κάνει; αναρωτήθηκε ο Ζάνμελ. Να ανατρέψει την εξουσία; Πώς;

Ο Άργκελ κοίταξε το Χέρι με δυσπιστία.

«Τι σκέφτεσαι; Πες μου.» Ο Αλέθαντος άφησε την κούπα του παραδίπλα και σταύρωσε τα χέρια εμπρός του, ανεβάζοντας το δεξί πόδι επάνω στο κασόνι όπου καθόταν. «Πες μου.»

«Δεν καταλαβαίνω τι ακριβώς κερδίζω εγώ από τη συμμαχία μας.»

«Όταν θα είμαι ο Άρχοντας ετούτης της πόλης, θα ήθελες να είσαι με το μέρος μου ή όχι, Άργκελ;»

«Ποιος με διαβεβαιώνει ότι θα γίνεις ο Άρχοντας ετούτης της πόλης;»

«Εγώ σε διαβεβαιώνω.»

«Κι αν θεωρήσω ότι μπλοφάρεις;»

Το Χέρι ανασήκωσε τους ώμους. «Κακό δικό σου...»

Ο Άργκελ χτύπησε το πόδι στο πάτωμα. «Πρέπει να σου απαντήσω τώρα;»

«Φοβάμαι πως ναι. Βιάζομαι.»

«Τι θα γίνει αν αρνηθώ τη συμμαχία;»

«Θα στρέψω τους πάντες στη Δυτική Περιφέρεια εναντίον σου,» εξήγησε το Χέρι. «Το ξέρω ότι θα αντέξεις για αρκετό καιρό, γιατί η δύναμή σου εδώ δεν είναι μικρή. Το ξέρω, επίσης, ότι, κατά πάσα πιθανότητα, θα φύγεις, μόλις δεις τα σκούρα. Αλλά αυτά δε με απασχολούν ιδιαίτερα. Δε με απασχολούν καθόλου, για την ακρίβεια. Εγώ κερδίζω, ούτως ή άλλως. Κι εσύ χάνεις.

»Σκέψου, όμως, πόσο διαφορετικά θα είναι τα πράγματα αν συμμαχήσεις μαζί μου. Όχι μόνο δεν θα χάσεις τα όσα έχεις ήδη αποκτήσει, μα θα *ανελιχτείς* κιόλας, μισητέ. Η επιρροή σου θα επεκταθεί... πέραν της Δυτικής Περιφέρειας. Δε σε βάζει τούτο σε πειρασμό;»

«Με βάζει.»

«Είμαστε σύμμαχοι, λοιπόν;»

«Είμαστε,» είπε ο Άργκελ, ύστερα από μια στιγμή δισταγμού.

«Στη συμμαχία!» είπε το Χέρι, υψώνοντας την κούπα του και πίνοντας μια μεγάλη γουλιά.

Ποια είναι η δική μου θέση τώρα; σκέφτηκε ο Ζάνμελ. Ο Άργκελ τον είχε προσλάβει για να δολοφονήσει το Χέρι. Αλλά θα ίσχυε αυτό πλέον; Θα ίσχυε, ύστερα από τη συμμαχία; Σίγουρα όχι, αν η συμμαχία ήταν αληθινή. Αν, όμως, ο Βασιλιάς σκόπευε να εξαπατήσει τον

εχθρό του, και να τον σκοτώσει όταν εκείνος θα του είχε την πλάτη γυρισμένη, τότε, αναμφίβολα, ο Ζάνμελ θα συνέχιζε το έργο του...

Η Οδός Οπληφόρων, στην Περιφέρεια Παλατιών της Νουάλβορ, ήταν ανηφορική και κατέληγε σ'ένα ύψωμα με φτελιές. Ανάμεσα στα μακρόβια αυτά δέντρα έστεκε η οικία Σέντριν, όπου έμενε η ομώνυμη ευγενική οικογένεια, η οποία αποτελείτο από την Αρχόντισσα Βανρίλια και τον δεκαεξάχρονο γιο της, Τάλθαν. Ο σύζυγος της είχε πεθάνει εδώ και εννιά χρόνια, και οι γονείς της ήταν, επίσης, νεκροί. Αδέλφια δεν είχε. Ο Οίκος της, ωστόσο, ήταν από τους ισχυρότερους και σημαντικότερους στο Νόρβηλ. Κάποτε, αυτό ίσχυε λόγω πραγματικής εξουσίας και διευρυμένης επιρροής· σήμερα, λόγω υπέρογκου πλούτου και φήμης. Αλλά και λόγω της ίδιας της Βανρίλια, η οποία έκανε το παν προκειμένου να ισχυροποιεί την οικογένειά της –τον εαυτό της, δηλαδή.

Χρησιμοποιούσε τον πλούτο της με τρόπο ευέλικτο και αποτελεσματικό, αγοράζοντας γη στα περίχωρα της Νουάλβορ, καθώς και καράβια και καταστήματα. Έτσι, τα κέρδη της έφερναν κι άλλο πλούτο. Το χρυσάφι στο θησαυροφυλάκιό της πολλαπλασιαζόταν με κάθε χρόνο που περνούσε. Είχε τα χρήματα για να συντηρεί έναν μικρό στρατό –κάπου πέντε χιλιάδες μαχητές, υπολόγιζε–, αλλά δεν το είχε κάνει ακόμα, γιατί δεν έβρισκε ότι της χρειαζόταν.

Δεν ήταν, όμως, γνωστή μονάχα για τον πλούτο της, η Αρχόντισσα Σέντριν. Ήταν γνωστή και για τους εραστές της, ειδικά ανάμεσα στο στρατό της Νουάλβορ. Οι κουτσομπόληδες της Περιφέρειας Παλατιών έλεγαν πως είχαν, κατά καιρούς, δει σχεδόν όλους τους διοικητές της φρουράς να μπαίνουν ή να βγαίνουν από την οικία της. Μάλιστα, ορισμένοι είκαζαν ότι η οικοδέσποινα είχε δολοφονήσει τον σύζυγό της για να μπορεί να κάνει ακριβώς αυτή τη ζωή.

Ωστόσο, υπήρχαν και πράγματα που λέγονταν προς έπαινο της Βανρίλια, γιατί ο κόσμος ήξερε για την Ταχύτητα που κρυβόταν εντός της. Η Αρχόντισσα Σέντριν ήταν ένας από εκείνους τους σπάνιους Ωθράγκος με το Χάρισμα. Δεν είχε, όμως, ποτέ της εργαστεί ως ταχυπομπός για τον Βασιλικό Οίκο των Γάθνιν, ή για κανέναν άλλο Άρχοντα, παρότι αρκετές προσφορές τής είχαν γίνει. Προτιμούσε να

εκμεταλλεύεται προσωπικά την Ταχύτητά της. Είχε βγει νικήτρια στους περσινούς Αγώνες Ταχυδρομίας, και είχε δεχτεί το Χρυσό Περιδέραιο Ταχύτητας μέσα στον Ναό του Ζικαράθορ. Ο ίδιος ο Βασιλιάς Άργκελ ε Γάθνιν είχε περάσει την αλυσίδα γύρω απ'το λαιμό της, ενώ εκείνη βρισκόταν στο ένα γόνατο εμπρός του, λαχανιασμένη από τη χρήση του Χαρίσματος.

Ύστερα από τούτο το γεγονός, οι φήμες ότι η Βανρίλια δεν κατείχε μόνο την Ταχύτητα αλλά και την Τηλεμεταφορά είχαν αρχίσει να θεριεύουν στους κύκλους των ευγενών. Υπήρχαν, μάλιστα, κάποιοι που έλεγαν ότι είχαν δει την Αρχόντισσα να εξαφανίζεται από ένα σημείο και να εμφανίζεται σ'ένα άλλο, αρκετά μέτρα μακριά. Η ίδια, όμως, ποτέ δεν απαντούσε ευθέως, όταν τη ρωτούσαν. «Δε θα μ'αφήσετε να έχω κανένα μυστικό;» αποκρινόταν, υπομειδώντας. Πράγμα το οποίο έκανε τις φήμες να φουσκώνουν ακόμα περισσότερο.

Η Βανρίλια δεν είχε κανένα πρόβλημα μ'αυτό, γιατί βοηθούσε στην ισχυροποίηση του Οίκου της. Και οι δεξιώσεις στο σπίτι της ολοένα και πληθύναν.

Το συγκεκριμένο απόγευμα, όμως, η ατμόσφαιρα ήταν ήσυχη στον πλακόστρωτο, ανηφορικό δρόμο, και δεν υπήρχαν δυνατά φώτα στην οικία Σέντριν. Το Χέρι του Έπαρχου το προτιμούσε έτσι. Δεν είχε διάθεση για φασαρία, ύστερα από τόσες προετοιμασίες και πάρε-δώσε που είχε κάνει σήμερα.

Πλησίασε την πόρτα του κήπου και είπε στον φρουρό, με Σαρενθά-λια προφορά: «Ονομάζομαι Μάθμερ. Η οικοδέσποινα με περιμένει, νομίζω.»

Ο άντρας τον οδήγησε στο εσωτερικό του σπιτιού, και μια υπηρέτρια έτρεξε να ειδοποιήσει την Αρχόντισσά της.

Το Χέρι κάθισε σε μια πολυθρόνα, σταυρώνοντας τα πόδια στο γόνατο και κοιτάζοντας τους πίνακες και τα αγάλματα που στόλιζαν το σαλόνι. Όλα αυτά μαζί άξιζαν μια περιουσία: μια μεγάλη περιουσία, για τα δεδομένα του κοινού πολίτη της Νουάλβορ. Τόσο πλούτο ένας τέτοιος άνθρωπος δε θα συνέλεγε όλη του τη ζωή, ακόμα κι αν εργαζόταν μέρα-νύχτα, αδιάκοπα.

Η Βανρίλια κατέβηκε τη σκάλα που ήταν στρωμένη με πράσινο χαλί. Φορούσε ένα μακρύ, μπλε φόρεμα με φαρδιά, ημικυκλική λαιμό-

κοψη και σχισίματα και στις δύο κνήμες. Στα πόδια της, δένονταν μαύρα, δερμάτινα σανδάλια, ενώ από το λαιμό της κρεμόταν το Χρυσό Περιδέραιο Ταχύτητος που είχε κερδίσει στις περσινές ταχυδρομίες και σπάνια αποχωριζόταν πλέον· το φορούσε σε κάθε επίσημή της εμφάνιση, και όχι μόνο. Τα δάχτυλά της ήταν στολισμένα με δαχτυλίδια και οι καρποί της με βραχιόλια, που γυάλιζαν στο φως των κεριών του πολύφωτου και της φωτιάς του τζακιού. Τα μαύρα, μακριά της μαλλιά συγκρατούσε πίσω μια κοκάλινη χτένα.

Το Χέρι ορθώθηκε, καθώς η Βανρίλια έφτανε στο τέλος της σκάλας. «Αρχόντισσά μου,» είπε, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση. «Πώς είσαι;»

«Λώντιρ,» αποκρίθηκε εκείνη, πλησιάζοντας. «Καλά. Πώς είσαι εσύ;» Τον φίλησε στο μάγουλο.

«Τρέχω όλη μέρα,» είπε το Χέρι, «και εύχομαι να είχα το δικό σου Χάρισμα, της Ταχύτητας.»

Η Βανρίλια μειδίασε, και βάδισε προς την ξύλινη κάβα του σαλονιού. «Ένα ποτό;»

«Ναι, γιατί όχι;» ανασήκωσε τους ώμους το Χέρι.

Η Βανρίλια έριξε πάγο μέσα σ'ένα ποτήρι και το γέμισε με δύο ειδών κρασιά, προτού το δώσει στο Χέρι.

Εκείνος το πήρε και ήπιε μια γουλιά. Γλυκό και δυνατό. «Πού είναι ο γιος σου, απόψε;»

«Εδώ,» αποκρίθηκε η Βανρίλια, φτιάχνοντας ένα ποτό για τον εαυτό της, «στα δωμάτιά του. Είχε μπλέξει χτες...» Ήπιε, καθώς μια σκιά ανησυχίας περνούσε απ'τα μάτια της. «Δεν είναι προσεκτικός.»

«Ίσως να πήρε περισσότερα από τον άντρα σου, τότε,» είπε το Χέρι.

«Ίσως.» Η Βανρίλια πωμάτισε τα μπουκάλια και τα έβαλε στη θέση τους, μαζί με τον πάγο.

«Πρέπει να ήταν πολύ απρόσεκτος, για να πεθάνει έτσι όπως πέθανε...» Το Χέρι την παρατηρούσε, με στενεμένα μάτια, καθώς έπινε.

Η Βανρίλια χαμογέλασε και στράφηκε να τον αντικρίσει. «Όχι, δε σου λέω.»

Επρόκειτο για τη συνηθισμένη του απορία: Αν η Αρχόντισσα είχε σκοτώσει τον άντρα της ή όχι. Δυστυχώς, παρά τις διασυνδέσεις του,

το Χέρι δεν είχε καταφέρει ν'ανακαλύψει την αλήθεια πάνω σ'αυτό το θέμα.

«Ποιος ο λόγος της επίσκεψής σου, λοιπόν;» ρώτησε η Βανρίλια.

«Ήρθε η ώρα να βάλουμε σ'εφαρμογή το σχέδιό μας,» απάντησε το Χέρι.

«Από τώρα;»

«Διστάζεις;»

«Όχι, δεν είναι αυτό...»

«Τότε;»

«Απλά, νόμιζα ότι θα υπήρχε περισσότερη προετοιμασία· ότι θα είχαν συμβεί άσχημα πράγματα στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων.»

«Έχουν συμβεί άσχημα πράγματα στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων,» τόνισε το Χέρι. «Και, δυστυχώς ή ευτυχώς, η επιχείρησή μας δεν μπορεί να περιμένει άλλο. Τα έχεις όλα έτοιμα, ή όχι;»

«Φυσικά και τα έχω έτοιμα,» είπε η Βανρίλια. «Τα είχα έτοιμα εδώ και καιρό. Το μόνο που χρειάζεται είναι να μιλήσω σε έναν από τους ανθρώπους μου, και θα αποκηρύξουν άπαντες τον Οίκο των Γάθιν.»

«Αυτό ήθελα ν'ακούσω,» ένευσε το Χέρι. «Και τώρα, φοβάμαι ότι πρέπει να φεύγω, γιατί έχω να πάω κι αλλού, προτού έρθουν τα μεσάνυχτα.»

«Μπορείς ακόμα και μετράς πότε είναι τα μεσάνυχτα;» αποκρίθηκε η Βανρίλια, χαριτολογώντας και αναφερόμενη, προφανώς, στη μυστηριώδη εξαφάνιση του ήλιου και του φεγγαριού από τον ουρανό.

«Προσπαθώ.» Το Χέρι άφησε το ποτό του στην κάβα.

«Ξέρεις τι συνέβη; Ξέρεις πότε θα περάσει αυτό το... φαινόμενο;»

«Δεν έχω ιδέα.» *Και ο Νουτκάλι, που νόμιζα ότι θα μου εξηγούσε κάποια πράγματα, δεν έχει βγάλει άχνα τελευταία...* «Σε καληνυχτίζω, Βανρίλια.»

«Πότε θέλεις να βάλω σε εφαρμογή το σχέδιο;» τον ρώτησε εκείνη, προτού βγει από το δωμάτιο.

«Απόψε,» απάντησε το Χέρι. «Όσο πιο γρήγορα μπορείς.»

«Δηλαδή, θα ξεκινήσουμε αύριο κιόλας...»

«Ακριβώς.»

Ο Νόρβορ είχε κουραστεί από τη βαβούρα της βασιλικής αίθουσας. Ως Αντιβασιλέας, είχε καθίσει στον Ουρανολίθινο Θρόνο για να μιλήσει στην Αυλή του σχετικά με τα τελευταία γεγονότα και σχετικά με την προδοσία του Έπαρχου Κάβμαρ. Όταν τελείωσε τα λόγια του –τα οποία άπαντες άκουσαν εμβρόντητοι–, σαματάς αρχίνησε μέσα στο απέραντο δωμάτιο. Όλοι προσπαθούσαν να βρουν λύση στο πρόβλημα, και όλοι διαφωνούσαν με όλους. Η Κεντροφύλαξ Φερνάλβιν έλεγε πως όφειλαν να επιτεθούν στη Νέλβορ άμεσα, και ο Άρχων-Φύλαξ Άραντιρ ομοφωνούσε. Ο Έπαρχος Άρδαν της Μπένριγκ υποστήριζε πως αυτό θα ήταν ανοούσιο, και πρότεινε να προσλάβουν κατασκόπους έξω από το Νόρβηλ, ώστε να ξετρυπώσουν τον προδότη, που από εδώ και πέρα, σίγουρα, θα κρυβόταν συνεχώς. Αυτή η μέθοδος, όμως, ήταν χρονοβόρα, έλεγε η Αρχόντισσα Πανθία της Ρίλβορ, διότι, μέχρι να προσληφτούν οι νέοι κατάσκοποι, ποιος ξέρει τι θα είχε κάνει ο Έπαρχος Κάβμαρ; Και η Φερνάλβιν συμφωνούσε, απαιτώντας το παλάτι να δράσει αμέσως, και να βρει το γιο της, πράγμα το οποίο ο σύζυγός της, Ζάρναβ, έκρινε σωστό – «Πρέπει να βρούμε τον Άνγκεδβαρ, προτού ο Κάβμαρ προλάβει να τον χρησιμοποιήσει εναντίον μας!»–, αλλά διαφωνούσε με την καταμέτωπο επίθεση κατά της Νέλβορ, που πρότεινε η Κεντροφύλαξ: «Δε θα πάρουμε πίσω τον Άνγκεδβαρ έτσι, και το Βασίλειο δεν αντέχει κι άλλες πολιορκίες.»

Μα, αν καταλάμβαναν το παλάτι του Έπαρχου Κάβμαρ, τότε εκείνος θα έχανε μεγάλο μέρος της δύναμής του, υποστήριζε η Βασίλισσα Ακάρθα· δε θα είχε πού να κρυφτεί. Ο Αρχιστράτηγος Φέλναθαρ, ωστόσο, πρότεινε ότι το καλύτερο που είχαν να κάνουν ήταν να ξαμολήσουν τη φρουρά της πόλης και τη φρουρά του Παλατιού των Δεκαεννέα Πύργων, για να εντοπίσουν τον προδότη, ο οποίος αποκλείεται να είχε πάει μακριά. Αλλά η Σέθρα, η σύμβουλος πολιτείας, διαφωνούσε, πιστεύοντας ότι δεν υπήρχε ποτέ περίπτωση οι απλοί στρατιώτες να μπορέσουν να δράσουν ως κατάσκοποι. Και ο Έπαρχος Άρδαν κατένευε και έλεγε πως η κυρία είχε απόλυτο δίκιο· ο μόνος τρόπος ήταν να ισχυροποιήσουν το κατασκοπευτικό τους δίκτυο, αλλιώς ήταν χαμένοι. «Μα, δεν υπάρχει ο ανάλογος χρόνος,» τόνισε

ο Ζάρναβ. «Ο γιος μου κινδυνεύει, ακόμα και τώρα που καθόμαστε και μιλάμε. Για όνομα των θεών, Άρχοντές μου, δε βρίσκουμε λύση έτσι!»

«Οι υπηρέτες και οι μαχητές του Κάβμαρ, τους οποίους ανακρίνουμε, θα μας αποκαλύψουν την κρυψώνα του,» είπε ο Δάρβαν ε Νίλγκωρ. «Ας μην πανικοβαλλόμαστε τόσο εύκολα.»

«Να μην πανικοβαλλόμαστε;» αντιγύρισε ο Ζάρναβ. «Αν ήταν η Φάλμα αιχμάλωτη αυτού του καθάρματος, δε θα είχες πανικοβληθεί κάπως, Δάρβαν;»

Κι έτσι συνεχιζόταν η «συζήτηση» τους. Και, φυσικά, λύση δε βρέθηκε. Τουλάχιστον, ο Νόρβορ δεν άκουσε καμία λύση, μέχρι που νύχτωσε και αποφάσισε να αποσυρθεί στα διαμερίσματά του, για να βάλει μια τάξη στις σκέψεις του.

Ίσως να περίμεναν από εμένα –τον Αντιβασιλέα– να τους βρω τη λύση, σκέφτηκε ο Πρίγκιπας, καθώς έβγαζε τις μπότες του και γδυνόταν. Εγώ, όμως, δεν έχω λύση να τους παρουσιάσω. Είμαι μπερδεμένος, και με τα λόγια τους με μπερδεύουν ακόμα πιο πολύ. Ο καθένας έχει δίκιο, από τη δική του μεριά· είναι αδύνατον ν'αποφασίσω... είναι αδύνατον ν'αποφασίσω ποιος έχει περισσότερο δίκιο.

Προχώρησε ως το παράθυρο και κοίταξε έξω, τη Νουάλβορ, φωτισμένη από εκατοντάδες μικρά φώτα. «Πού είσαι, Κάβμαρ;» ψιθύρισε. «Πού είσαι, χλιοκαταραμένο καθάρμα;»

Μια πόρτα άνοιξε πίσω του, και ο Νόρβορ περιστράφηκε.

«Σας τρώμαξα, Πρίγκιπά μου;» είπε η Σαντάνρα. «Με συγχωρείτε.»

«Όχι,» είπε ψέματα ο Νόρβορ. «Απλά, είμαι ταραγμένος.»

«Σας έχω ετοιμάσει το λουτρό. Υπέθεσα πως θα θέλατε να πλυθείτε...»

«Σ'ευχαριστώ, Σαντάνρα.» Ο Πρίγκιπας είχε κάνει μπάνιο, προτού εμφανιστεί στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, αλλά, όντως, ήθελε άλλο ένα, τώρα που είχε φύγει από εκεί. Ήταν, αναμφίβολα, παράξενο, όμως ετούτη τη στιγμή αισθανόταν πιο χάλια από τότε που βγήκε από τους εσώτερους διαδρόμους του παλατιού. Όλες αυτές οι φωνές και οι διαφωνίες τον είχαν κουράσει περισσότερο από το κυνηγητό μέσα στις σκοτεινές σήραγγες.

«Θα σας αλλάξω τον επίδεσμο, μετά,» είπε η Σαντάνρα.

Ο Νόρβορ ένευσε και πήγε στο λουτρό, βγάζοντας και τα τελευταία ρούχα από πάνω του και γλιστρώντας μέσα στο ζεστό σαπουνόνερο.

Ίσως το λογικότερο να ήταν να περιμένουν τους υπηρέτες του Κάβμαρ να μιλήσουν, σκέφτηκε καθώς πλενόταν. Γιατί αυτοί, ακόμα και να μην ήξεραν ακριβώς πού είχε πάει ο Άρχοντάς τους, πρέπει να είχαν κάποια γενική ιδέα, σωστά;

Χμμμ... Ο Νόρβορ διαπίστωσε ότι αμφέβαλε κι ο ίδιος για τα συμπεράσματά του. Σκατά... Το μυαλό μου έχει γίνει πολτός, ύστερα απ'όλα τούτα! Αναστέναξε. Τι άλλο μπορούσαν να κάνουν, εκτός απ'το να περιμένουν τους ανθρώπους του Κάβμαρ να μιλήσουν; Χίλια-δύο πράγματα είχαν προταθεί στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, αλλά ο Νόρβορ το έβρισκε αδύνατο να αποφασίσει ανάμεσά τους. Επομένως, το μόνο που έμενε ήταν η ανάκριση των υπηρετών του Έπαρχου. Το πρόβλημα, βέβαια, με τούτη τη «λύση» –ο Βάνραλ να την κάνει λύση!– ήταν ότι έχαναν χρόνο, όσο ο Άνγκεδβαρ βρισκόταν σε κίνδυνο. Αλλά πώς να τον έσωζαν πιο γρήγ–;

Σε κίνδυνο; Γιατί να βρίσκεται σε κίνδυνο; Αν ήμουν εγώ στη θέση του Κάβμαρ, θα τον σκότωνα; Θα τον κακοποιούσα; Ασφαλώς και όχι. Θα τον διατηρούσα αρτιμελή και άθικτο, ώστε να μπορώ να εκβιάσω τη μητέρα του, την Κεντροφύλακα του Νόρβηλ, και τον πατέρα του, τον Πρίγκιπα Ζάρναβ.

Άρα, ο Άνγκεδβαρ δεν κινδύνευε άμεσα.

Τώρα, ο Νόρβορ ένωθε κάπως ανακουφισμένος. Τουλάχιστον, η χρονική πίεση για τη ζωή του ξαδέλφου του είχε φύγει απ'το μυαλό του.

Θα περιμένουμε, λοιπόν, να δούμε τι έχουν να μας πουν οι υπηρέτες του καθάρματος...

Τελείωσε το λουτρό του και βγήκε απ'το μπάνιο, τυλίγοντας μια ρόμπα γύρω του.

Στο καθιστικό, η Σαντάνρα είχε ρίξει καινούργια ξύλα στο τζάκι και η φωτιά βρυχιόταν γλυκά.

Ο Νόρβορ πέρασε το κατώφλι, ζυγώνοντας.

«Να σας αλλάξω τώρα τον επίδεσμο, Πρίγκιπά μου;»

«Ναι.» Κάθισε στον καναπέ, αντίκρυ του τζακιού, και κατέβασε τη ρόμπα απ'τους ώμους του.

Η Σαντάνρα ξετύλιξε τον μουσκεμένο επίδεσμο από το στέρνο του, άλειψε το τραύμα με μια λευκή αλοιφή (που έτσουζε λιγάκι), και έβαλε καινούργιο επίδεσμο.

Ο Νόρβορ ακούμπησε την πλάτη του πίσω, κοιτάζοντας την υπηρέτρια που βρισκόταν πλάι του, με το ένα γόνατο ακόμα επάνω στον καναπέ. Είχε κι εκείνη αλλάξει ρούχα, από τότε που έτρεχαν στα εσωτέρα περάσματα του παλατιού, και τώρα φορούσε ένα σφιχτό, πράσινο φόρεμα με λευκή δαντέλα. Τα μαύρα της μαλλιά ήταν καλοχτενισμένα, και σίγουρα είχε πλυθεί, γιατί μύριζε αρωματικό σαπούνι.

«Θα μείνεις μαζί μου απόψε, Σαντάνρα;» ρώτησε ο Νόρβορ, διατρέχοντας την έξω μεριά του μηρού της με τις άκριες των δαχτύλων του. Ποτέ ξανά δεν της είχε ζητήσει κάτι τέτοιο, όπως σε άλλες παλατιανές υπηρέτριες. Δεν αγνοούσε την παρουσία της στο παλάτι, μα δεν είχε και καμία ιδιαίτερη σχέση μαζί της. Κάποτε, μάλιστα, νόμιζε πως επισκεπτόταν τα διαμερίσματα του πατέρα του, κάπου-κάπου, και, αφού συνέβαινε αυτό, τότε δεν ήταν για εκείνον. Αλλά τώρα σκεφτόταν ότι οι επισκέψεις της στα δωμάτια του Βασιληά Άργκελ πιθανώς να οφείλονταν σε άλλους λόγους, γιατί, όπως είχε πρόσφατα μάθει, η Σαντάνρα ήταν κατάσκοπος του πατέρα του και της θείας Νιρκένα –και πολύ έμπιστη. «Αν θέλεις...»

Η Σαντάνρα πήρε το γόνατό της από τον καναπέ. «Δεν είστε τόσο απωθητικός, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε, υπομειδώντας. Ξεκούμπωσε το φόρεμά της και το άφησε να πέσει γύρω από τους αστραγάλους της. Από μέσα φορούσε ένα μαύρο, δαντελωτό μεσοφόρι. Έβγαλε τα παπούτσια της και κάθισε πλάι στον Νόρβορ, γέρνοντας το κεφάλι στον ώμο του και φιλώντας το λαιμό του.

Η φωτιά βρυχιόταν δυνατά μέσα στο τζάκι.

Ονειρευόταν ότι πολεμούσε, αλλά τα πάντα έμοιαζαν να κινούνται τόσο, μα τόσο, αργά. Μέχρι το σπαθί του να κατεβεί και να τσακίσει το κεφάλι ενός αντιπάλου του, κόντευε να τον πάρει ο ύπνος. Κι αυτή η κατάσταση διαρκούσε, και διαρκούσε, και διαρκούσε...

Αλλά τώρα σα να τελείωνε. Η μάχη διαλύθηκε, και μια ομίχλη την αντικατέστησε. Η όραση του Άνγκεδβαρ ήταν θολή, και οι ήχοι έφταναν αλλοιωμένοι στ'αφτιά του.

Τι ώρα ήταν; Είχε μεθύσει χτες βράδυ; Αυτός ο Νόρβορ πάλι θα έφταιγε. Έπινε σαν μπεκρής Ρογκάνος, όταν είχε κέφια. Τι είχε γίνει, όμως, ετούτη τη φορά; Ο Άνγκεδβαρ δεν μπορούσε να θυμηθεί.

Αλλά, μετά, του ήρθε στο μυαλό. *Ναι, σωστά... λέγαμε για την Πριγκίπισσα Νιρκένα, που χάθηκε... και...*

–Θεοί!

Όλα επέστρεψαν στο μυαλό του. Όλα. Η ρωγμή στον τοίχο· οι δύο υπηρέτες με τις μικρές βαλλίστρες· το δέσιμο εκείνου και της Ηλφίρα στις καρέκλες, και η νάρκωσή τους. Οι υπηρέτες είχαν κρατήσει πανιά μπροστά από τη μύτη τους, μέχρι που να λιποθυμήσουν απ'το αλλόκοτο άρωμα.

Ακόμα βρίσκομαι υπό την επήρεια του καταραμένου ναρκωτικού.

Πίεσε τον εαυτό του να συνέλθει· να δει κανονικά –ή έστω καλύτερα–, να ακούσει τι γινόταν γύρω του...

ΝΤΡΟΥΠ... ΝΤΡΟΥΠ... ΝΤΡΟΥΠ-ΝΤΡΟΥΠ...

Τι ήταν τούτος ο ήχος;

Ο Άνγκεδβαρ προσπάθησε να κινήσει τα χέρια και τα πόδια του, αλλά τα ένιωθε μουδιασμένα. Οι αρθρώσεις του είχαν παγώσει, οι μύες του ήταν σαν πέτρες.

Έτσι, περίμενε.

Και ο χρόνος –που ήταν, δεδομένης της κατάστασης, δύσκολο να υπολογιστεί– κύλησε...

Τιπ... τιπ... τιπ-τιπ... τιπ...

Η ακοή του καθάρισε, όπως και η όρασή του, και είδε πως αυτό που άκουγε δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μερικές σταγόνες νερού που έπεφταν από το ταβάνι και σχημάτιζαν μια μικρή λίμνη ανάμεσα στις κακοφτιαγμένες πλάκες του πατώματος.

Ο Άνγκεδβαρ προσπάθησε πάλι να κινηθεί, και διαπίστωσε ότι μπορούσε. Το σώμα του ήταν ακόμα μουδιασμένο, αλλά όχι τόσο ώστε να τον ακινητοποιεί.

Ανασηκώθηκε και κοίταξε γύρω του. Βρισκόταν σ'ένα σκοτεινό κελί, το οποίο είχε μονάχα μία σιδερένια πόρτα με καγκελωτό παράθυρο επάνω. Ο Άνγκεδβαρ ορθώθηκε και πλησίασε το παράθυρο,

για να δει τι ήταν απέξω. Αντίκρισε ένα μικρό δωμάτιο με τέσσερις πόρτες· οι τρεις απ'αυτές ήταν σαν τη δική του, η άλλη ήταν ξύλινη και χωρίς παράθυρο. *Τρία κελιά, λοιπόν... Πού να είναι, όμως, η Ηλφίρα; Είναι εδώ, μαζί μου, ή –ρίγησε– τη σκότωσαν;*

«Ηλφίρα;» φώναξε, βραχνά. «Ηλφίρα;»

«...Ναι...» Μια ξερή φωνή από το αντικρινό κελί.

Ο Άνγκεδβαρ άκουσε κάτι να σαλεύει και, ύστερα, είδε το πρόσωπο της πολεμίστριας να φαίνεται από το παραθυράκι· τα δάχτυλά της έσφιγγαν τα κάγκελα.

«Πού είμαστε;» τον ρώτησε.

«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα,» απάντησε ο Άνγκεδβαρ. «Αλλά, τουλάχιστον, είμαστε ζωντανοί.»

Κεφάλαιο 29

Συναπάντημα

Ο Αετός έκρωζε, εκνευρισμένα, καθώς εκείνος και η Μελανόπτερη πετούσαν πάνω απ'τα βουνά και τα δάση, διασχίζοντας τον ανήλιαγο ουρανό κι έχοντας το βλέμμα τους καρφωμένο στη γη.

—*Πάψε να γκρινιάζεις—σφύριξε εκείνη.*

—*Δεν πρόκειται ποτέ να τον βρούμε!—έκρωξε ο Αετός—Κάπου έχει χωθεί, ο τρισκατάρατος. Κάπου έχει χωθεί! Κραααα!—*

—*Δεν μπορεί να κρύβεται για πάντα...—*

—*Μπορεί—*

Η Μελανόπτερη μούγκρισε, αναγνωρίζοντας πως ο Αετός είχε δίκιο. Ο Νάνος, όντως, μπορούσε να κρύβεται για πάντα· ήξερε ετούτο τον Αρχέτοπο όσο κανείς άλλος. Για την ακρίβεια, ήταν ο μόνος με τη δύναμη ν'ακολουθεί τα αλλόκοτα μονοπάτια του.

—*Θα πρέπει, όμως, να φανερωθεί κάποια στιγμή, αλλιώς τι θα τα κάνει τα ουρανολίθινα κομμάτια, ε;—*

—*Ποιος ξέρει;—είπε ο Αετός—Ποιος μπορεί να υποθέσει; Υποθέτεις εσύ; Εγώ δεν υποθέτω—Της έκλεισε το μάτι.*

Η συζήτηση τελείωσε. Άλλωστε, τους αποσπούσε από την αναζήτησή τους.

Σε λίγο, ο Αετός είδε την Έχιδνα να βρίσκεται σε μια βουνοπλαγιά και να τους κάνει νόημα.

—*Μπα, για δεσ, Μελανόπτερη... Δες να βρήκε κάτι;—*

—*Ίσως. Αλλά δεν την εμπιστεύομαι—*

—*Επειδή είσαι μια στρυφνή παλιόγρια—*

—*Θες να μου πεις ότι εσύ την εμπιστεύεσαι;—*

—*Όχι, αλλ'αυτό είναι άλλο θέμα. Και τώρα βρισκόμαστε σε αδιέξοδο, σαν ξυπνοπούλια από τη μύτη πιασμένα. Κραααα! Πάμε να της μιλήσουμε—*

Ο Αετός βούτηξε προς τη βουνοπλαγιά, αφήνοντας τις φτερούγες του να τον κατεβάσουν, ομαλά, ως τα κλαδιά ενός δέντρου. Η Μελα-

νόπτερη σφύριξε, απειλητικά, και τον ακολούθησε, για να γαντζώσει τα νύχια της σ'έναν μεγάλο βράχο.

—Έχιδνα—είπε—*Τι θέλεις;*—

«Αναζητώντας τον Νάνο, βρήκα κάτι που, νομίζω, μας ενδιαφέρει όλους,» αποκρίθηκε η γυναίκα-φίδι.

—*Προσπαθείς να μας προκαλέσεις άγχος;*—ρώτησε ο Αετός, κάνοντας το κεφάλι στο πλάι.

Η Έχιδνα αγνόησε το σχόλιό του, και είπε: «Χάθηκε το κεφάλι του Φεν'τρούτακ.»

—*Κραaaaa!*—έκανε ο Αετός, φτερουγίζοντας έκπληκτος.

—*Αποκλείεται!*—στένεψε τα μάτια η Μελανόπτερη—*Κι επιπλέον, εσύ τι έκανες εκεί; Νόμιζα ότι ερευνούσες ετούτο τον Αρχέτοπο, για τον Νάνο...*—

«Το ήξερα ότι εδώ δεν υπήρχε περίπτωση να τον βρω—»

—*Κι εμείς τι είμαστε που ψάχνουμε; Ηλίθιοι;*—έκρωξε ο Αετός.

Η Έχιδνα τού χάρισε ένα ειρωνικό μειδίαμα, συνεχίζοντας από εκεί όπου είχε μείνει: «Έτσι, αποφάσισα να ρίξω μια ματιά στους τριγυρινούς Αρχέτοπους, και σε μια από τις σήραγγες όπου συχνάζω συνάντησα τον Λιθοσκώληκα, ο οποίος μου ανέφερε την εξαφάνιση του κεφαλιού του Φεν'τρούτακ.»

—*Χμμμμ...* Και νομίζεις ότι μπορεί αυτό να έχει σχέση με τον Νάνο;—ρώτησε ο Αετός.

«Αν έχει, θα το μάθουμε,» αποκρίθηκε η Έχιδνα. «Γιατί εκεί δεν ξέρει τα μονοπάτια όπως εδώ.»

—*Σωστά*—είπε ο Αετός—*Ας συναντηθούμε, λοιπόν, στη φυλακή του Φεν'τρούτακ*—Της έκλεισε το μάτι.

—*Εμένα δε με ρώτησε κανένας αν συμφωνώ...*—σχολίασε η Μελανόπτερη.

—*Διαφωνείς;*—

—*Όχι*—

—*Τότε, γιατί κάνεις ιστορία; Κραaaaa!*—Ο Αετός φτερούγισε, και υψώθηκε στους αιθέρες.

Κεφάλαιο 30

Οργή Πάνω από τον Πάγο

Η Ρικνάβαθ διασκέδαζε με το παιχνίδι που είχε στήσει στη Βασίλισσα Φέρνταναθ. Το διασκέδαζε τόσο, που είχε χάσει τελείως την αίσθηση του χρόνου. Είχε παρασυρθεί, και το μόνο που την ενδιέφερε ήταν να ταλαιπωρεί την Κυρά του Ένμερακ, στρέφοντας την οργή ετών εναντίον της, πιστεύοντας ότι έτσι εκδικείται για την οικογένειά της.

—*Πού έχεις τη Σιγκρέβαθ φερντ Μάθλοκωρ;*—τη ρωτούσε ξανά και ξανά, διακόπτοντάς τη από το φαγητό, τον ύπνο, ή το μπάνιο της—*Απάντησέ μου, γιατί ποτέ δε θα φύγω!*—

Αλλά η Φέρνταναθ αρνείτο να της μιλήσει. Στην αρχή, το έπαιζε ήρεμη, μη θέλοντας να δείξει ότι φοβόταν το «φάντασμα»· δεν είχε πει ούτε στο σύζυγό της, Βάνραλμων, για την αόρατη επισκέπτριά της. Η Ρικνάβαθ, όμως, μπορούσε να δει κάθε φορά τη θέλησή της να λυγίζει, και το απολάμβανε αυτό. Η Βασίλισσα του Ένμερακ αγριευόταν ολοένα και περισσότερο, ώσπου η αντίστασή της κατέρρευσε στιγμιαία, όπως ένα κομμάτι κρυσταλλωμένο νερό σπάζει, ξαφνικά, σε μυριάδες θραύσματα. Και, όταν συνέβη τούτο, η Φέρνταναθ άρχισε να ουρλιάζει και να καταριέται μέσα στα προσωπικά της διαμερίσματα, ρημάζοντας το χώρο γύρω της σαν ανεμοστρόβιλος και προστάζοντας τη Ρικνάβαθ να εξαφανιστεί και να την αφήσει σε ησυχία. Τότε, φυσικά, όλοι έμαθαν ότι κάτι είχε πάθει η Βασίλισσα, και εκείνη κάλεσε μερικούς ιερείς του Παγογέρακα, για να δώξουν το κακοποιό πνεύμα από επάνω της.

Η Ρικνάβαθ γέλασε με τις προσπάθειές τους, αλλά, σύντομα, διαπίστωσε ότι δεν ήταν, τελικά, και τόσο γελοίες... Την επόμενη φορά που επιχείρησε να ζυγώσει τη Φέρνταναθ, είχε την εντύπωση ότι ένα τεράστιο, ημιδιαφανές πουλί άπλωσε τις φτερούγες του πάνω απ'τη Βασίλισσα, προστατεύοντάς την.

—*Πού έχεις τη Σιγκρέβαθ φερντ Μάθλοκωρ, σκύλα;*—ρώτησε η Ρικνάβαθ· μα η φωνή της δεν πρέπει να ακουγόταν, γιατί δεν είδε καμία αντίδραση από την Κυρά του Ένμερακ.

Ο Παγογέρακας με εμποδίζει! συνειδητοποίησε, και προσπάθησε να διαπεράσει τις φτερούγες του θεού, πιέζοντάς τη θέλησή της εναντίον του, αντιμετωπίζοντάς τον ανοιχτά. Δεν μπορούσε, όμως, να τον παραμερίσει· ο Παγογέρακας ήταν πανίσχυρος, και η Ρικνάβαθ ούρλιαξε από απόγνωση, καταρώμενη το όνομά του. Οπότε, αισθάνθηκε ένα χτύπημα, σαν μια μεγάλη και δυνατή φτερούγα να την κοπάνησε στο κεφάλι.

Η συνειδήσή της εκτοξεύτηκε έξω απ'το Παλάτι του Βράχου και την Ένμερακ, κουτροβαλώντας πάνω από την κρυσταλλωμένη θάλασσα. Η κραυγή της αντήχησε μέσα στον άνεμο, και μερικοί Καρμώζ τρομοκρατήθηκαν. Κάτι ψαράδες, που είχαν ανοίξει τρύπες στον πάγο, για να ψαρέψουν, μάζεψαν βιαστικά τα σύνεργά τους και έφυγαν. Οι ναύτες ενός ιστιοφόρου έλκηθρου έκαναν προσευχές και ιερά σημάδια στον αέρα.

—*Παγογέρακα!*—φώναξε η Ρικνάβαθ—*Άφησέ με να την πλησιάσω! Το αξίζει! Κατέστρεψε την οικογένειά μου! Με καταδίωξε ως τα πέρατα της Βόρειας Βάλγκριθμωρ! Με εξόρισε από το ίδιο μου το Βασίλειο! Παγογέρακα, με ακούς;—*

Καμία απάντηση δεν ήρθε.

Και η Ρικνάβαθ ούρλιαξε πάλι, και θρήνησε, γεμίζοντας τον αέρα με στοιχειωτικές φωνές και ένταση. Μέχρι που ξέσπασε την οργή της, βγάζοντάς την από μέσα της και μένοντας καθαρή. Οπότε, συλλογίστηκε και είδε κάτι που, προηγουμένως, τυφλωμένη καθώς ήταν, αδυνατούσε να δει: Τόσο καιρό που βασάνιζε τη Φέρνταναθ, μπορούσε, κάλλιστα, να είχε ερευνήσει το Παλάτι του Βράχου πατόκορφα και να είχε βρει τη φυλακισμένη της αδελφή. Όμως φαίνεται πως, τελικά, περισσότερη σημασία για εκείνη είχε η εκδίκηση, πράγμα το οποίο τώρα συνειδητοποιούσε, και λυπόταν. Ντρεπόταν.

—*Παγογέρακα! Συγχώρεσέ με, Παγογέρακα. Συγχώρεσέ με...*—

Άκουσε ένα φτερούγισμα από κάπου, και είδε τη σκιά ενός γιγάντιου πουλιού να περνά πάνω από τον πάγο· στον ουρανό, όμως, δεν πετούσε ούτε το παραμικρό πτηνό. Ο θεός τής είχε απαντήσει, όχι με οργισμένη αλλά με γαλήνια φωνή. Τη συγχωρούσε. Ποτέ δεν είχε θυμώσει μαζί της.

Η Ρικνάβαθ αισθάνθηκε ένα βάρος να έχει φύγει από πάνω της, και επέστρεψε στην Ένμερακ, εισβάλλοντας στο Παλάτι του Βράχου και

καταδύομενη στα μπουντρούμια του, προς αναζήτηση της αδελφής της. Όμως δεν τη βρήκε τελικά εκεί, αλλά στα ψηλότερα σημεία του ανακτόρου. Η Βασίλισσα Φέρνταναθ είχε δώσει προσωπικά διαμερίσματα στη Σιγκρέβαθ και, όταν η Ρικνάβαθ την αντίκρισε, εκείνη καθόταν στο γραφείο δίπλα στο παράθυρο και διάβαζε ένα ιστορικό βιβλίο. Πόσο είχε μεγαλώσει... Τη θυμόταν μικρή, και τώρα ήταν σχεδόν γυναίκα. *Δεκαεφτά χρονών πρέπει να είναι, αν δε λαθεύω.*

Να της μιλήσω, ή θα την τρομάξω;

Άστο, καλύτερα. Φτάνει που είναι καλά. Μακάρι να ήταν έτσι και ο πατέρας...

Η οργή της για τη Βασίλισσα Φέρνταναθ φούντωσε πάλι, και σκέφτηκε να πάει να τη βρει και να την κάνει να πληρώσει. Ήξερε, όμως, ότι ο Παγογέρακας θα προστάτευε την Κυρά του Ένμερακ, όπως πριν... κι επιπλέον, τι νόημα είχε όλη τούτη η ιστορία;

Δε βοηθάω κανέναν έτσι. Δε διορθώνω τα πράγματα. Δεν μπορώ να επηρεάσω την Κουαλανάρα, όπως θα επιθυμούσα. Αλλά, κοιτάζω και φωνάζω. Είμαι παρατηρητής... που δεν αντέχει να παρατηρεί άλλο.

Θα έφευγε από το Ένμερακ. Θα έφευγε από την Αυτοκρατορία των Καρμώζ. Γιατί δεν μπορούσε πια να βλέπει, χωρίς να έχει τη δύναμη να αλλάξει τίποτα από όσα την ενοχλούσαν.

Και πού θα πάω;

—Ο Βάνμιρ. Τι να γίνεται, άραγε, ο Βάνμιρ; Θα τον έβρισκε, και θα του μιλούσε. Ο Βάνμιρ πάντοτε την καταλάβαινε· όσο μπορούσε κάποιος να την καταλάβει, τουλάχιστον...

Αλλά πού να είναι τώρα; Σίγουρα, θα έχει βγει από τους Αρχέτοπους, για να εντοπίσει τους Ράζλερ και να τους σκοτώσει... Μπορεί, επομένως, να είναι οπουδήποτε, σωστά; Από πού, όμως, θα είχε ξεκινήσει την αναζήτησή του; Πού ήταν το πιο λογικό; Μα, από εκεί όπου πρωτοπήκε στους Αρχέτοπους, φυσικά· γιατί, κατ'αρχήν, θα ήθελε να μιλήσει στον Ρόλμαρ, αν τον έβρισκε στην ακτή, και, κατά δεύτερον, το άντρο του Φανλαγκόθ ήταν στη Νήσο Άγκρεμ.

Ας αρχίσω, λοιπόν, από εκεί να τον αναζητώ.

Η Ρικνάβαθ εγκατέλειψε την Αυτοκρατορία των Καρμώζ, ταξιδεύοντας με την ταχύτητα της σκέψης.

Κεφάλαιο 31

Ο Ακέφαλος Δεσμώτης

Η φυλακή του Φεν'τρούτακ Μαρ ήταν ένας Αρχέτοπος γεμάτος με μαύρη πέτρα ως εκεί όπου έφτανε η ματιά. Γύρω-γύρω, πανύψηλα όρη τον περιστοιχίζαν, ανάμεσα από τα οποία περνούσαν αθόρυβα ρυάκια, που χύνονταν μέσα στον βραχότοπο, δημιουργώντας λίμνες δηλητηριώδους νερού. Ο ουρανός ήταν γκρίζος σαν στάχτη, και το φως του τόπου δεν εκπεμπόταν απ' αυτόν, αλλά από τα πολλά μικρά ποτάμια.

Ο Αετός και η Μελανόπτερη πέρασαν ανάμεσα από δύο βουνοκορφές και βρέθηκαν στον μουντό Αρχέτοπο, φτερουγίζοντας ρυθμικά. Κι οι δυο τους μπορούσαν να αισθανθούν το ίδιο το διαβολικό μέρος να τους καταπιέζει την ψυχή. Όμως αυτή ήταν παλιά ιστορία· παμπάλαια, για την ακρίβεια. Εκείνο που τους ανησυχούσε περισσότερο ήταν ένα άλλο συναίσθημα: μια πανίσχυρη δύναμη που προερχόταν από ένα συγκεκριμένο σημείο ετούτου του τόπου, ανάμεσα από δύο πλαγιές. Επρόκειτο για τη δύναμη της Πρωτοπλασματικής Μάζας, που είχε εισβάλει στην ήπειρο Οντον'γκόκι, καταστρέφοντας πολλούς Αρχέτοπους. Ο συγκεκριμένος, προφανώς, δεν ήταν κατεστραμμένος, αλλά βρισκόταν στα πρόθυρα της καταστροφής· σύντομα, μπορεί κι αυτός να καταβροχθιζόταν.

—*Αναρωτιέμαι αν η Μάζα είναι αρκετά ισχυρή για να σκοτώσει τον Φεν'τρούτακ*—είπε η Μελανόπτερη.

—*Χμμμ...*—έκανε ο Αετός—*Ελπίζω να μην το ανακαλύψουμε*—Της έκλεισε το μάτι.

—...*Ναι*—

Η Μελανόπτερη διέγραψε ένα ημικύκλιο στον αέρα, κατευθυνόμενη προς το δεσμωτήριο του Φεν'τρούτακ. Ο Αετός την ακολούθησε. Και, προτού φτάσουν, είδαν τον Λιθοσκώληκα να υψώνει το πελώριό, μακρύ του σώμα πάνω από τα απομεινάρια του δεσμώτη. Είχε έρθει εδώ πριν από αυτούς. Αρκετές εκατοντάδες μέτρα πίσω του βρισκόταν μια μεγάλη τρύπα στο έδαφος: αναμφίβολα, το σημείο από το οποίο είχε ξεφυτρώσει.

Ακούγοντας το φτερούγισμα από τον ουρανό, έστρεψε το κεφάλι, και οι κεραίες του κινήθηκαν.

—*Αετέ, Μελανόπτερη. Καλώς ήλθατε, φίλοι μου—*

—*Το καλώς πού το βλέπεις; Κραααα!*—αποκρίθηκε ο Αετός, και προσγειώθηκε στο κεφάλι του Λιθοσκώληκα, κοιτάζοντας κάτω, τα αλυσοδεμένα μέλη του Φεν'τρούτακ Μαρ και παρατηρώντας πως όλα βρίσκονταν στη θέση τους, εκτός από το κεφάλι.

—*Όντως, λείπει—*σφύριξε η Μελανόπτερη, καθώς πατούσε στις μαύρες πέτρες του εδάφους.

—*Ποιος το πήρε, όμως; Λιθοσκώληκα, τι είδες;—*

—*Δεν είδα ακριβώς. Αισθάνθηκα μια δύναμη να παράγεται εδώ. Γιαντό ήρθα—*

Η Έχιδνα πλησίασε, ξεπροβάλλοντας ανάμεσα από δύο βράχους. «*Τι είδους δύναμη;*»

—*Θα μπορούσε να ήταν ουρανόλιθος;—*ρώτησε, ευθέως, ο Αετός.

—*Ουρανόλιθος;... Ναι, τώρα που το λες, ισχύς από ουρανόλιθο πρέπει να ήταν—*

—*Κραααα! Ο Νάνος—*

—*Ο υπηρέτης των Μετουσιωμένων;—*απόρησε ο Λιθοσκώληκας.

—*Ναι, αυτό το χαμερπές, γλοιώδες πλάσμα!—*

—*Μη μιλάς έτσι, Αετέ...—*

—*Σε παρακαλώ! Μας κοροΐδεψε όλους. Μας έβαλε να του φέρουμε τα κομμάτια ουρανόλιθου, και τα έκλεψε—*

—*Γιατί δεν σας τα ζητούσε απλά;—*

—*Γιατί δεν θα του τα δίναμε, μπουμπούνα! Κραααα!*—Ο Αετός φτερούγισε, αρχίζοντας να κάνει κύκλους από πάνω τους—*Δε μ'αρέσει καθόλου τούτο. Καθόλου! Πρέπει να βρούμε το Νάνο — αμέσως!*—

«*Αναρωτιέμαι τι σκοπεύει να κάνει με το κεφάλι του Φεν'τρούτακ.*» Η Έχιδνα σταύρωσε τα χέρια εμπρός της.

—*Ο Φεν'τρούτακ—*είπε η Μελανόπτερη—*γνωρίζει σχεδόν όσα γνωρίζουν και οι Μετουσιωμένοι...—*Κοίταξε, ερευνητικά, τα χέρια και τα πόδια του δεσμώτη, που κινούνταν εκνευρισμένα. Μάλλον, δεν τους άρεσε που το κεφάλι βρισκόταν μακριά τους.

—*Αλλά ήταν εχθρός τους—*πρόσθεσε ο Λιθοσκώληκας—*Τι μπορεί, λοιπόν, να θέλει ο Νάνος μαζί του; Ο Νάνος είναι υπηρέτης τους—*

—*Τσως να μη σκοπεύει να είναι υπηρέτης για πάντα*—του έκλεισε το μάτι ο Αετός.

—*Χρρμμμμμμμ-χρρρ...*—έκανε ο Λιθοσκώληκας, κινώντας τις κεραίες του σκεπτικά.

«Έχετε καμια ιδέα, για να τον εντοπίσουμε;» ρώτησε η Έχιδνα.

—*Ναι*—αποκρίθηκε η Μελανόπτερη—*Ας αφήσουμε ένα χέρι να μας οδηγήσει στο κεφάλι, τι λέτε;*—

Κεφάλαιο 32

Επιβεβαιώσεις

Είχε εξουθενωθεί από τη Βάπτισή του Αίματος, και χρειαζόταν χρόνο για ν'αναρρώσει. Το σώμα της θα προτιμούσε να μη σηκωθεί με την αυγή, αλλά το πνεύμα της ήταν μαθημένο να ξυπνά την ώρα που έπρεπε, και επέμενε. Έτσι, η Πάρνα σηκώθηκε από το κρεβάτι, νιώθοντας μουδιασμένη παντού και καταϊδρωμένη. Πρέπει να έβλεπε εφιάλτες στον ύπνο της, μα δεν τους θυμόταν.

Πλησίασε τον καθρέφτη και κοίταξε τον εαυτό της, παραμερίζοντας τα μακριά, καστανά της μαλλιά. Το τέρας που την αντίκρισε από την άλλη μεριά είχε τα χαλιά του.

Αναστέναξε. *Ό,τι πρέπει για ταξίδι είμαι τώρα... Δεν κάθομαι καμια-δυο μέρες εδώ, να συνέλθω; Όχι. Δεν υπάρχει χρόνος.* Ήθελε να πάει στη Βόλγκρεν, να μάθει, επιτέλους, τι είχε διαδραματιστεί εκεί, όσο έλειπε. Και δε σκόπευε ν'αφήσει την περιέργεια να κακοποιεί το νου της για πολύ ακόμα.

Στράφηκε σ'ένα βαρέλι, το οποίο ήταν γεμάτο νερό και δίπλα υπήρχε σαπούνι και μια πετσέτα. Κάποιοι πρέπει να τα είχαν φέρει ενόσω εκείνη κοιμόταν. *Κι εγώ δεν άκουσα κανέναν να μπαίνει. Έχω, όντως, τα χάλια μου.*

Έβγαλε τα εσώρουχά της και μπήκε στο βαρέλι, παίρνοντας το σαπούνι μαζί. Σε λίγο, βγήκε, στάζοντας και αρχίζοντας να σκουπίζεται, με την πετσέτα, ενώ στεκόταν μπροστά στον καθρέφτη. Τώρα, το τέρας που την κοιτούσε απ'την αντικρινή μεριά έμοιαζε να βρίσκεται σε καλύτερη κατάσταση, το δύσμοιρο. Το βλέμμα του, τουλάχιστον, δεν ήταν το ίδιο αγριεμένο, παρότι το σώμα του ήταν γεμάτο μικρά κοψίματα και μελανιές.

Η Πάρνα έβγαλε τους παλιούς της επιδέσμους και έβαλε καινούργιους. Ντύθηκε και χτενίστηκε. Πλησίασε το τραπέζακι όπου είχε αφήσει τα Δόντια του Λύκου. Οι λεπίδες ιριδίζαν, σαν να ήταν ζωντανές. Το πνεύμα του Λύκου ενοικούσε εντός τους. Η Πάρνα σήκωσε τα ξιφίδια από τη θέση τους, τα κράτησε για λίγο εμπρός της,

ατενίζοντάς τα μ'ένα στραβό μειδίαμα στα χείλη, και ύστερα, τα θηκάρωσε, ένα στη ζώνη κι ένα στη μπότα. Φόρεσε την κάπα της, πήρε το σάκο της, και βγήκε από το κατάλυμα.

Διέσχισε το άντρο του Σάρενλιν και έφτασε στο μέρος όπου ήταν σταβλισμένα τα άλογα: ένα πέτρινο υπόστεγο. Ο άντρας που καθόταν εκεί, επάνω στον κομμένο κορμό ενός δέντρου, άνοιξε το ένα του μάτι.

«Καλημέρα, Λύκαρχε,» χαιρέτησε. «Τι θα ήθελες;»

«Ένα άλογο.»

«Δεν έχουμε πολλά εδώ. Θα πρέπει να ρωτήσεις τον Λύκαρχο Σάρενλιν.»

«Ή μπορείς να πάρεις το δικό μου.»

Η Πάρνα στράφηκε, για να δει τον Σάρτνιν. «Με παρακολουθείς;» ρώτησε, στενεύοντας τα μάτια.

«Περνούσα, τυχαία...» αποκρίθηκε εκείνος. «Πώς είσαι σήμερα;»

«Καλά.»

«Πού πηγαίνεις;»

«Αυτό είναι δική μου δουλειά, δεν είναι;»

Ο Σάρτνιν ανασήκωσε τους ώμους. «Μπορείς να πάρεις το άλογο, έτσι κι αλλιώς.»

«Δεν το χρειάζομαι,» δήλωσε η Πάρνα, αρχίζοντας ν'απομακρύνεται.

«Νόμιζα ότι έλεγες πως ήθελες άλογο...» φώναξε ο Σάρτνιν πίσω της.

«Άλλαξα γνώμη.» Πέρασε ανάμεσα από μερικά πυκνόφυλλα δέντρα και ξεκίνησε το δρόμο της επιστροφής, σηκώνοντας την κουκούλα της.

Ήταν ανοησία που δεν είχε δεχτεί το άλογο του Σάρτνιν, ειδικά από τη στιγμή που βιαζόταν, αλλά δεν ήθελε να του δίνει δικαιώματα. Δεν ήθελε να του δίνει κανένα δικαίωμα. Τον απεχθανόταν. Δεν το καταλάβαινε κι εκείνος αυτό; Τι άλλο έπρεπε να του δείξει, δηλαδή;

Τα δάση ήταν γαλήνια γύρω της, καθώς οδοιπορούσε, ακολουθώντας τα μονοπάτια. Αφύσικα γαλήνια. Και, βέβαια, στον ουρανό εξακολουθούσε να μην υπάρχει ήλιος· το φως προερχόταν από κάποια αόρατη πηγή, ψηλά στους αιθέρες. Η Πάρνα, όμως, δεν απα-

σχολούσε τώρα το νου της με την παραξενιά του περιβάλλοντος. Είχε άλλα πράγματα να την προβληματίζουν. Και το κυριότερο ήταν η Νίθρα, η οποία είχε προδώσει τους Λυκολάτρες στον Έπαρχο Τάκμιν –και η οποία είχε, κατά πάσα πιθανότητα, δολοφονήσει τον Δόλβερν.

Θα μάθω την αλήθεια· κι αν εκείνη ευθύνεται για το θάνατό του στους βάλτους, δε θα μου γλιτώσει. Μα τον Λύκο, θα τη σκοτώσω· τ'ορκίζομαι!

Το μεσημέρι, έστησε ένα δόκανο και κάθισε να ξεκουραστεί, σκεπτόμενη ότι έπρεπε, τελικά, να είχε πάρει το άλογο του Σάρτνιν. Δεν μπορούσε να περιμένει· όσο πιο σύντομα έφτανε στη Βόλγκρεν, τόσο καλύτερα θα ήταν. Θα μάθαινε, κατ'αρχήν, τι είχε πιάσει τη μητέρα της και είχε παραδοθεί, έτσι απλά. Η Αρχόντισσα Ομάλθα δεν επηρεαζόταν εύκολα, ούτε καν από τους Βασιλικούς Ομιλητές. Δες να ξέρει κάτι που ο Σάρενλιν αγνοεί; Η Πάρνα δεν το απέκλειε.

Σηκώθηκε από τη θέση της και πλησίασε το δόκανο, για να σκοτώσει το λαγό που είχε πιαστεί εκεί. Τον έψησε και έφαγε τον μισό, τυλίγοντας τον υπόλοιπο για το βράδυ... *Το βράδυ, που δε θα έχω φτάσει στη Βόλγκρεν, ανάθεμα τον Σάρτνιν και τ'άλογό του! Αν δεν είχε παρουσιαστεί εκείνος, τώρα η Πάρνα θα είχε άλογο, και θα πλησίαζε τη γενέτειρά της. Έπρεπε να τον είχα αγνοήσει, και να είχα ζητήσει απ'τον Σάρενλιν να μου δώσει ένα απ'τα δικά του. Τι ανόητη που είμαι, ορισμένες φορές!*

Έχω κουραστεί. Από όλα.

Όταν έφτασε η νύχτα, σκέφτηκε να συνεχίσει την οδοιπορία, αλλά δεν άργησε ν'αλλάξει γνώμη. Το σώμα της διαμαρτυρόταν συνεχώς, από τα τραύματα και τις μελανιές που το γέμιζαν, και απαιτούσε ανάπαυση. Η Πάρνα δε μπορούσε να του την αρνηθεί. Άναψε φωτιά και κούρνιασε κάτω από ένα δέντρο. Τελείωσε τον ψημένο της λαγό και, ύστερα, κοιμήθηκε.

Τα μάτια της άνοιξαν με την αυγή. Και παντού γύρω τους είδαν γαλήνη, την οποία το σώμα της μπορούσε να αισθανθεί... όπως ποτέ ξανά δεν την είχε αισθανθεί. Η Φύση καλούσε την Πάρνα· την καλούσε να μείνει εδώ, και να ζήσουν αρμονικά, ξεκούραστα, δίχως αχρείαστες έγνοιες. Μονάχα ένα πράγμα χρειαζόταν: να κλείσει πάλι τα μάτια της, και η Φύση θα φρόντιζε για τα υπόλοιπα. Άλλωστε, ο

Άνθρωπος παιδί της Φύσης δεν ήταν; Η μητέρα φροντίζει για τα παιδιά της.

Η μητέρα; αναρωτήθηκε η Πάρνα. Η Λιάμνερ Κρωθ; Τόσο γλυκιά είναι η αγκαλιά της; Γιατί ακολουθούσα το Λύκο;

Το πρόσωπο του Θόρενλор –του μυητή της– παρουσιάστηκε εμπρός της.

Όχι! Ξέχνα τον αυτόν! ψιθύρισε, έντονα, μια φωνή εντός της. *Εδώ, δε θα έχεις τέτοιες έγνοιες. Εδώ, μαζί μου...*

Μα, ο Θόρενλор κινδύνευε τώρα. Κινδύνευε από τις δυνάμεις του Έπαρχου Τάκμιν, που είχαν εισβάλει στα εδάφη του... *Και είναι και η Νίθρα. Δεν πήγαινα στη Βόλγκρεν για να μάθω για τη Νίθρα;*

Μη σε νοιάζουν τώρα αυτά, κόρη μου... Μείνε εδώ... μαζί μου... Γαλήνια, για πάντα, της ψιθύριζε η φωνή.

Όχι! σκέφτηκε η Πάρνα. *Δε γίνεται. Δε μπορώ να μείνω. Τι μ'έχει πιάσει;*

Βλεφάρισε, δυνατά, και προσπάθησε να κινήσει το σώμα της, βρίσκοντάς το μουδιασμένο. Δάγκωσε τα χείλη της, για να συνέλθει. Οι αρθρώσεις της έμοιαζαν να έχουν κοκαλώσει. Αισθανόταν τα χέρια και τα πόδια της σαν ξύλα.

Τι στους Τρεις Νυχτοδαίμονες; Μου έχουν ρίξει δηλητήριο; Παραισθησιογόνο; Παραλυτικό; Αλλά ποιος να το έκανε; Ο Σάρενλιν; Γιατί; Για ποιο λόγο;

Όχι, κάτι άλλο συνέβαινε. Κάτι άλλο.

Η Πάρνα επικεντρώθηκε στο δεξί της χέρι. Έψαξε για τα δάχτυλά της... και τα βρήκε. Τα κίνησε. Τα έβαλε ν'αρπάξουν μια πέτρα παραδίπλα. Γαντζώθηκε εκεί, με δύναμη, και τράβηξε το υπόλοιπό της σώμα, σαν να προσπαθούσε να το βγάλει από κάποιον βούρκο.

Τα μποτοφορεμένα της πόδια πάτησαν στη γη, και η Πάρνα ξεφύσησε. Το μούδιασμα είχε φύγει, εντελώς, σαν το κορμί της να μην είχε ποτέ παραλύσει.

Δεν καταλαβαίνω...

Στράφηκε, για να δει το δέντρο πάνω στο οποίο είχε ακουμπισμένη την πλάτη της. Τίποτα περίεργο, όμως, δεν υπήρχε εκεί· όλα της φαίνονταν κανονικά.

Τότε, τα λόγια του Σάρενλιν αντήχησαν στο μυαλό της: *«Επιπλέον, συνέβη και κάτι τελείως αλλόκοτο χτες βράδυ: Ένας από τους Λυκο-*

λάτρες μου κοιμόταν, με την πλάτη ακουμπισμένη σ'ένα δέντρο, και άρχισε να χάνεται, να γίνεται σκιά, μέχρι που ένας άλλος τον σκούνησε και τον ξύπνησε.»

Και μετά, θυμήθηκε τη δική της εμπειρία, καθώς ερχόταν στο άντρο του εν λόγω Λύκαρχου: Όταν είχε ξαπλώσει πάνω σ'ένα στρώμα από μούσκλια, ονειρεύτηκε ότι ήταν έτοιμο να την καταβροχθίσει, οπότε σηκώθηκε και πήγε να ξαπλώσει αλλού.

Μεγάλε Λύκε, τι πράγματα είναι αυτά; Τι έχει συμβεί στον κόσμο; Το βλέμμα της στράφηκε στον ανήλιαγο ουρανό.

Ρίγησε.

Αλλά δεν καθυστέρησε άλλο σ'εκείνο το μέρος· συνέχισε το ταξίδι της προς τη Βόλγκρεν, επιταχύνοντας το βάδισμά της, σκοπεύοντας να φτάσει όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Και κατά το απόγευμα, βγήκε από τα δάση και συνάντησε τη δημοσιά, την οποία ακολούθησε ανατολικά, για κανένα-δύο χιλιόμετρα, και βρέθηκε στη δυτική πύλη της Βόλγκρεν, η οποία φρουρείτο από μαχητές με το σύμβολο του Άνφρακ –ένα γυναικείο χέρι κάτω από ένα στέμμα.

Οι φύλακες σταμάτησαν την Πάρνα, για να την ελέγξουν. Εκείνη παραμέρισε τον πρώτο που πήγε ν'απλώσει χέρι επάνω της. «Τι νομίζετε ότι κάνετε;» απαίτησε, ενώ με τις άκριες των ματιών της έβλεπε δύο άντρες να υψώνουν οπλισμένες βαλλίστρες και να τη σημαδεύουν. «Ξέρετε ποια είμαι;»

«Ποια είσαι;»

«Η Πάρνα Λάνσεν, κόρη της Αρχόντισσα Ομάλθα Λάνσεν.»

«Μπορεί να ψεύδεσαι.»

«Τότε, πηγαίνετε με στο παλάτι· έτσι κι αλλιώς, εκεί κατευθύνομαι.»

Ο διοικητής των στρατιωτών ένευσε καταφατικά, και δύο άντρες συνόδεψαν την Πάρνα ως το Ανάκτορο του Αρχέγονου Σεληνόφωτος, όπου μπροστά στον Θρόνο του Δάσους η ταυτότητά της δεν άργησε να επιβεβαιωθεί. Οι φρουροί της πύλης ζήτησαν συγγνώμη και αποχώρησαν.

«Τι κάνουν οι Ανφρακιανοί στρατιώτες μέσα στην πόλη μας, μητέρα;» ρώτησε η Πάρνα την Αρχόντισσα Ομάλθα, η οποία καθόταν στο θρόνο. Εκτός από αυτήν, στο δωμάτιο βρίσκονταν, επίσης, ο

Σέλφελιν –ο μεγαλύτερος αδελφός της Πάρνα– και ο Κένκορ –ο πατέρας της.

«Πού ήσουν;» είπε η Έπαρχος, αγνοώντας την ερώτηση της κόρης της. Σηκώθηκε απ'το κάθισμά της και την πλησίασε. Φορούσε ένα μακρύ, μαύρο φόρεμα, και ένα αργυρό περιδέραιο έπεφτε στο στήρνο της· το λαμπερό κόσμημα ερχόταν σε αντίθεση με την μουντάδα του υφάσματος από κάτω. «Ξέρεις πόσο είχαμε ανησυχήσει; Εγώ κι ο πατέρας σου είχαμε φάει το παλάτι, για να σε βρούμε. Νομίζαμε ότι είχες χτυπήσει, μέσα σε κείνα τα παράξενα μέρη όπου γυρίζεις!»

«Είχα βγει από την πόλη, μητέρα,» εξήγησε η Πάρνα. «Και μετά, δεν μπορούσα να επιστρέψω· είχε αρχίσει η πολιορκία. Επιπλέον, δεν είναι η πρώτη φορά που λείπω.»

«Αλλά τώρα μπορούσες να είχες σκοτωθεί!» αντιγύρισε έντονα η Αρχόντισσα Ομάλθα. Ύστερα, όμως, η όψη της μαλάκωσε, και αγκάλιασε την κόρη της. «Χαίρομαι που είσαι καλά,» της ψιθύρισε, καθώς ο Κένκορ και ο Σέλφελιν ζύγωναν.

«Τι έκανες έξω απ'τη Βόλγκρεν;» τη ρώτησε ο τελευταίος, όταν η Ομάλθα την άφησε από την αγκαλιά της.

«Κυνηγούσα.»

«Δεν έχεις καθόλου μυαλό, ε;» είπε ο αδελφός της. «Τα δάση ερευνούνται από τους μαχητές του Τάκμιν· τα ψάχνουν για Λυκολάτρες. Μπορεί να σε περνούσαν για τέτοιοι, και να σε σκότωναν. Ή μπορεί να συναντούσες έναν Λυκολάτρη και να σε σκότωνε εκείνος.»

Αυτό είναι λίγο απίθανο, γέλασε από μέσα της η Πάρνα· αλλά είπε: «Έχω ξαναπάει κυνήγι· μην ανησυχείς.» Και άλλαξε θέμα: «Τι συνέβη εδώ, μητέρα; Γιατί οι μαχητές του Έπαρχου της Σάλγκρινεβ είναι μέσα στην πόλη; Παραδόθηκες;»

«Ναι.»

«Τι!» έκανε την έκπληκτη η Πάρνα.

«Είναι πολλά που δεν ξέρεις.»

«Και δε θα μου τα πεις;»

«Το βρήκα πιο συμφέρον για την Επαρχία μου να παραδοθώ,» εξήγησε η Ομάλθα. «Ο Τάκμιν είχε δυνάμεις που δεν είχαμε υπολογίσει...» Και η Αρχόντισσα της Βόλγκρεν είπε στην κόρη της για τη σύγκρουση των στρατευμάτων του Τάκμιν και του Σάνλον, καθώς και για τη βοήθεια που πρόσφερε η Βόλγκρεν στον δεύτερο, χτυπώ-

ντας τον Έπαρχο της Σάλγκρινεβ από τα τείχη και βάζοντας τον βασιλικό στρατό μέσα στην πόλη. Αυτά η Πάρνα τα γνώριζε ήδη. Ήξερε, μάλιστα, περισσότερα από τη μητέρα της· ήξερε ότι η Τέμμιθα και οι Λυκολάτρες της είχαν φροντίσει να ξεκινήσει η σύγκρουση ανάμεσα στον Τάκμιν και τον Σάνλον. Έτσι, λοιπόν, όσα ανέφερε η Ομάλθα στη συνέχεια ήταν που την ενδιέφεραν πραγματικά.

Η Αρχόντισσα της Βόλγκρεν είπε πως η Νίθρα Ρίνκιλ –η εξόριστη Ομιλήτρια της Καλβάρθα– παρουσιάστηκε και, με μια της λέξη, κατέστρεψε τη δυτική πύλη. Οπότε, ζήτησε να μιλήσει με την Ομάλθα, και, όταν παρουσιάστηκε εδώ, μπροστά από το Θρόνο του Δάσους, εξήγησε πως η Μεγάλη Θεά την είχε εκλέξει και πως εκείνη, η Νίθρα, είχε θεραπεύσει την Πληγή της Λιάμνερ Κρωθ, στους βάλτους Βένεβριαμ: μια Πληγή για την οποία ευθυνόταν ο Προφήτης Νουτκάλι, και από την οποία έβγαιναν τα λεγόμενα Κτήνη των Βάλτων, προκαλώντας καταστροφές.

Η Πάρνα σκέφτηκε: *Άλλα είπε στον Θόρενλορ, όχι ότι είναι Εκλεκτή της Λιάμνερ Κρωθ. Τι αληθεύει, τελικά;*

«Και μας πρότεινε να παραδοθούμε,» συνέχισε η Ομάλθα, «πράγμα το οποίο ήταν λογικό, γιατί, με τη δυτική μας πύλη κατεστραμμένη, δεν είχαμε ελπίδες νίκης· ο στρατός του Τάκμιν θα εισέβαλε και θα προκαλούσε τεράστιες ζημιές στη Βόλγκρεν. Ακόμα κι ο Αρχιστράτηγος Σάνλον το κατάλαβε και υποχώρησε προς την Έρλεν.»

«Έτσι απλά;...» Η Πάρνα κοίταξε τη μητέρα της με δυσπιστία, και ύστερα, τον πατέρα της και τον αδελφό της, καθώς τώρα όλοι τους βρίσκονταν καθισμένοι γύρω από ένα ξύλινο τραπέζι. «Σας πρότεινε η Νίθρα να παραδοθείτε και παραδοθήκατε;»

Το βλέμμα του Σέλφελιν κατέβηκε. Ο Κένκορ άναψε την πίπα του, ατενίζοντας αλλού. Η Ομάλθα φάνηκε σκεπτική.

Υπάρχει και κάτι άλλο! παρατήρησε η Πάρνα. *Κάτι που δε μου λένε.* «Πείτε μου,» επέμεινε.

«Πρέπει να το κρατήσεις μυστικό· για την ώρα, τουλάχιστον,» της είπε η μητέρα της, ύστερα από μερικές στιγμές σιγής.

«Θα το κρατήσω,» υποσχέθηκε η Πάρνα. «Με ξέρεις να μην κρατώ μυστικά;»

«Μερικές φορές,» είπε η Ομάλθα, «φοβάμαι πως κρατάς περισσότερα μυστικά απ'ό,τι πρέπει...»

Τσως να έχεις δίκιο, μητέρα.

Η Έπαρχος καθάρισε το λαιμό της. «Άκου, λοιπόν. Η Νίθρα ζήτησε να μας μιλήσει προσωπικά, ύστερα από την εμφάνισή της μπροστά στο Θρόνο του Δάσους. Και εμείς –εγώ, ο πατέρας σου, ο Σέλφελιν, και η Αρχιστράτηγος Ήρια– αποφασίσαμε να ανταποκριθούμε στο αίτημά της. Μας είπε ότι, στην πραγματικότητα, είναι τόσο εναντίον του Τάκμιν όσο και της Καλβάρθα. Σκοπεύει να τον βοηθήσει να πάρει το Θρόνο του Αετού και, μετά, να τον εκθρονίσει· έτσι, θα τους ξεφορτωθεί και τους δύο.»

«Πώς θα το κάνει αυτό τόσο εύκολα;»

«Ο Τάκμιν δε θα δυσκολευτεί να πορθήσει την Έρλεν,» είπε η Ομάλθα. «Ειδικά με τη βοήθεια της Νίθρα, η οποία μπορεί να ρίξει πύλες με τη φωνή της.»

«Και μετά, πώς θα διώξει τον Έπαρχο από το Θρόνο του Βασιλείου;»

«Έχει τον Αρχικατάσκοπο Άλαντμιν με το μέρος της.»

Ναι, φυσικά, σκέφτηκε η Πάρνα. Ο Άλαντμιν θα τη βοηθήσει σε οτιδήποτε· είναι τόσο ερωτευμένος μαζί της...

«Ποιος θα καθίσει στο Θρόνο του Αετού, όταν πέσει ο Τάκμιν;»

«Ο Πρίγκιπας Δόλβερνιν,» είπε ο Ομάλθα. «Αυτός είναι ο επόμενος στη διαδοχή. Και, νομίζω, ότι είναι πολύ καλύτερος. Το Βασίλειο δε θα χάσει.»

Μα το Λύκο! Η Νίθρα δεν τους ανέφερε τίποτα για τον Δόλβερνιν.
«Σας το είπε η ίδια αυτό;»

«Τι εννοείς, Πάρνα;»

«Εννοώ, σας είπε η ίδια πως ο Δόλβερνιν θα καθίσει στο θρόνο, όταν πέσει ο Τάκμιν;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ομάλθα. «νομίζω πως, ναι, μας είπε ότι ο Δόλβερνιν θα ήταν μια πολύ καλή επιλογή.»

Ο Σέλφελιν ένευσε. «Το θυμάμαι κι εγώ.»

Η σκύλα! Αυτή τον σκότωσε, λοιπόν. Μας έχει κοροϊδέψει όλους, θέλοντας να καθίσει εκείνη στο Θρόνο του Αετού! Και ο Άλαντμιν θα τη βοηθήσει. Ο Άλαντμιν θα τη βοηθούσε σε οτιδήποτε... Η Πάρνα έβλεπε τις υποψίες της να επιβεβαιώνονται, ολοένα και περισσότερο. Ωστόσο, έθεσε υπό έλεγχο την οργή της, και ρώτησε:

«Όταν σας μίλησε ιδιαιτέρως, εξακολούθησε να ισχυρίζεται ότι είναι Εκλεκτή της Λιάμνερ Κρωθ;»

«Δεν είπε τίποτα το αντίθετο,» αποκρίθηκε ο Κένκορ, και η Ομάλθα κατένευσε.

Επομένως, δε σας ανέφερε ούτε τον Φανλαγκόθ. Προτιμά να παραμένει «η Ιερή Νίθρα»... Θα ανακαλύψουμε, όμως, πόσο... ιερή... είναι, όταν μπήξω τα Δόντια μου στο λαιμό της!

«Καταλαβαίνεις τώρα γιατί συμφωνήσαμε να βάλουμε τους μαχητές του Τάκμιν στην πόλη μας;» είπε η Ομάλθα στην Πάρνα.

«Ναι.»

«Προστατεύουμε καλύτερα την Βόλγκρεν με αυτό τον τρόπο, κόρη μου. Αν είχαμε αντισταθεί, θα είχαμε χάσει. Και ακόμα κι αν δεν είχαμε χάσει –αν, λόγω κάποιου θαύματος, είχαμε νικήσει–, οι απώλειες θα ήταν τόσο μεγάλες, που η νίκη μας θα φάνταζε ήττα. Ο λαός μας θα είχε υποφέρει.»

«Ενώ τώρα,» πρόσθεσε ο Κένκορ, «ο Τάκμιν θα βρει το δάσκαλό του διαφορετικά. Και η ζωή στο Νούφρεκ, ελπίζουμε, θα βελτιωθεί.»

«Ναι,» είπε πάλι η Πάρνα. «Καταλαβαίνω απόλυτα. Κάνατε καλά.»

Η Ομάλθα την ατένισε ερευνητικά. «Δε μου φαίνεται, όμως, να συμφωνείς πραγματικά. Γιατί;»

Ο θυμός πρέπει να είναι έκδηλος στο πρόσωπό μου. Η Πάρνα πήρε μια βαθιά ανάσα. Γέμισε ένα ποτήρι νερό από την καράφα που βρισκόταν ανάμεσά τους και ήπιε βαθιά. «Όχι, μητέρα· συμφωνώ. Απλά, είμαι κουρασμένη. Θα πάω στα διαμερίσματά μου, να κάνω ένα μπάνιο και να ξεκουραστώ.»

«Όπως θέλεις,» είπε η Ομάλθα. Εξακολουθούσε, όμως, να την κοιτάζει περιέργα. *Τη μητέρα δεν την ξεγελάς εύκολα...*

Η Πάρνα σηκώθηκε από το τραπέζι και πήγε στα διαμερίσματά της μέσα στο Ανάκτορο του Αρχέγονου Σεληνόφωτος. Ήταν πλέον απόβραδο και σκοτάδι φαινόταν έξω απ'τα παράθυρα, διακοπτόμενο από κουκίδες φωτός στη Βόλγκρεν και τα περίχωρά της.

Η Πάρνα ξεθηκάρωσε τα Δόντια του Λύκου και τα έριξε πάνω στο κρεβάτι της. Το ιριδίζον ατσάλι τους έκανε το αίμα της να βράζει, και την επιθυμία της να τσακίσει τη Νίθρα να μεγαλώνει.

Δολοφόνησε τον Δόλβεριν.

Είπε ψέματα στον Θόρενλορ.

Είπε διαφορετικά ψέματα στην οικογένειά μου.

*Αποκάλυψε τη θέση του άντρου του Θόρενλορ στον Έπαρχο Τάκ-
μιν.*

Δε θα την αφήσω να κάνει κι άλλα. Αύριο, ξεκινάω για την Έρλεν.

Κεφάλαιο 33

Καθοδόν

Χτες βράδυ είχε πιάσει μια άσχημη καταιγίδα, η οποία ανάγκαζε την Αρχόντισσα Ρικέλθη και τους συνοδούς της να σταματήσουν στη Γάρνακ και να μπουν στο πρώτο πανδοχείο που βρήκαν. Ο καιρός είχε χαλάσει απότομα· μαύρα σύννεφα είχαν καλύψει τον ουρανό, ερχόμενα μαζί με πανίσχυρο άνεμο, ο οποίος έσπαγε κλαδιά και τα παρέσερνε. Οι βροντές τάραζαν τον αιθέρα και τη γη, ενώ οι αστραπές έσχιζαν τα ουράνια και φώτιζαν τον κόσμο των ανθρώπων, με ξαφνικές αναλαμπές. Η βροχή έλεφτε σαν υδάτινη μάζστιγα στα κεφάλια και στους ώμους των ταξιδιωτών.

«Η άγρια καταιγίδα δεν αργεί να κοπάσει,» θυμόταν η Ρικέλθη πως έλεγε η γιαγιά της. *«Το ίδιο ισχύει και για το θυμό των ανθρώπων. Να προσέχεις εκείνους που δεν οργίζονται εύκολα.»*

Και πράγματι, δεν είχε άδικο, σκεφτόταν η Αρχόντισσα, καθώς στεκόταν μπροστά στο παράθυρο του δωματίου της, κοιτάζοντας την καταιγίδα. Η βροχή χτυπούσε πάνω στα κουφωτά παντζούρια και στο τζάμι. Το έχω διαπιστώσει τούτο πολλές φορές, και για τους ανθρώπους και για τον καιρό.

Κλικ-κλακ, κλικ, έκανε το κοκάλινο κομπολόι στα χέρια της.

Η Ρικέλθη άφησε τη θέση της μπροστά στο παράθυρο και πήγε για ύπνο. Μέχρι αύριο, ήταν βέβαιη πως η καταιγίδα θα είχε τελειώσει... *και δε θ'αργήσω να φτάσω στον Έζβαρ. Μιάμιση μέρα περίπου ως την Έριγκ, κι άλλη μία ως το Λημέρι του.*

Την επομένη, η Αρχόντισσα διαπίστωσε πως δεν είχε πέσει έξω στις προβλέψεις της. Ο ουρανός ήταν καθαρός, χωρίς ούτε ένα σύννεφο να τον κρύβει. Ή, μάλλον, υπήρχαν μερικά σύννεφα, αλλά ήταν ελάχιστα και σίγουρα όχι σύννεφα βροχής. Τα μόνα σημάδια που είχε αφήσει η καταιγίδα ήταν τα νερά και οι λάσπες στους δρόμους.

Ο ήλιος, φυσικά, δε φαινόταν πουθενά στους αιθέρες· το πρωινό φως ερχόταν από κάποιο μέρος που η Ρικέλθη δεν μπορούσε να προσδιορίσει. Κι εκτός αυτού, είχε παρατηρήσει και κάτι ακόμα, τις

ημέρες που βρισκόταν στο δρόμο: Οι σκιές ήταν, συνεχώς, στην ίδια θέση· όποια ώρα κι αν ήταν, οι σκιές έμοιαζαν με μεσημεριανές. Η Ρικέλθη είχε κάνει υποθέσεις γιατί μπορεί να συνέβαινε τούτο: Η μία της εκδοχή ήταν ότι οι σκιές έπεφταν σαν αυτές του μεσημεριού επειδή το φως ερχόταν από πάνω και μόνο, όπως όταν ο ήλιος έχει μεσουρανήσει. Η άλλη της εκδοχή ήταν πως ο ήλιος χάθηκε μεσημέρι, επομένως η Κουαλανάρα ολάκερη έμεινε σ' αυτή την κατάσταση, του μεσημεριού. Αυτό το τελευταίο ίσως να ακουγόταν λιγάκι τρελό, καταλάβαινε η Ρικέλθη, όμως και η εξαφάνιση του ήλιου από τον ουρανό εξίσου τρελό ήταν!

Ο Έζβαρ, σίγουρα, θα μπορούσε να εξηγήσει το φαινόμενο καλύτερα· και, καθώς η Αρχόντισσα ταξίδευε βόρεια, προς την Έριγκ και το Δρακοδάσος, αισθανόταν ολοένα και περισσότερο τη σημαντικότητα να μάθει τι συνέβαινε στην Κουαλανάρα. Διότι ήταν απλά *παράξενο* να ταξιδεύεις κάτω από ένα στερέωμα χωρίς ήλιο και χωρίς φεγγάρι. Ανατριχιαστικό.

Οι λάσπες, ωστόσο, που γέμιζαν σήμερα τους δρόμους ήταν σαφώς χειρότερες. Είχαν πλημμυρίσει τη δημοσιά, και τα άλογα πλατσούριζαν μέσα τους, τινάζοντάς τες τριγύρω. Το φόρεμα, η κάπα, και οι μπότες της Ρικέλθης είχαν γίνει χάλια.

Επιπλέον, η Αρχόντισσα αισθανόταν μουνδιασμένη από την υγρασία. Δεν ήθελε να το παραδεχτεί, αλλά τα κόκαλά της την πονούσαν. *Ο Έζβαρ πρέπει να έχει κάποιο βοτάνι, για την περίπτωση, σκέφτηκε. Το πρόβλημα είναι πως, όταν τον ρωτήσω, θ' αρχίσει να μου λέει ότι γέρασα, το καθαρά!*

Η Ρικέλθη ύψωσε το βλέμμα από τις λάσπες του δρόμου, ατενίζοντας βόρεια, τη δημοσιά, η οποία ξεμάκραινε, μικραίνοντας, ώσπου έστριβε δίπλα απ' την πλαγιά ενός λόφου και χανόταν από το πεδίο όρασης της Αρχόντισσας. Ύστερα από κάποια ώρα, η Ρικέλθη έφτασε στη στροφή και αντίκρισε πάλι τον μεγάλο δρόμο ν' απλώνεται εμπρός της. Από ψηλά μπορούσε ν' ακούσει μερικά πουλιά να κρῶζουν. Σήκωσε τη ματιά της και τα είδε να κάνουν κύκλους στον ουρανό και να μπαίνουν, τελικά, σ' ένα σūdεντρο του λόφου.

«Μέχρι το βράδυ, πρέπει να έχουμε φτάσει στην Όρκαλ, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Έλαρχος Άλισβαρ ε Όσριν. «Ή, τουλάχιστον, αυτό μου λέει ο χάρτης μου.» Κρατούσε μια περγαμηνή ανοιχτή εμπρός

του, καθώς ίππευε. «Εσείς, βέβαια, θα γνωρίζετε τούτες τις περιοχές καλύτερα από μένα, υποθέτω...»

«Δεν κάνεις λάθος, Ίλαρχε,» αποκρίθηκε εκείνη. «Θα φτάσουμε στην Όρκαλ, αν βιαστούμε.»

«Δηλαδή, μπορεί και να μην είμαστε εκεί ως το βράδυ;»

Η Ρικέλθη ένευσε. «Οι λάσπες μάς καθυστερούν.»

«Έχετε δίκιο, Αρχόντισσά μου. Θέλετε να επιταχύνουμε;»

«Δε νομίζω ότι είναι απαραίτητο.»

Το μεσημέρι, σταμάτησαν στην ανατολική μεριά της δημοσιάς, κοντά στο Δρακοδάσος, για να ξεκουράσουν τ'άλογά τους και να ξεπιαστούν κι οι ίδιοι από το κάθισμα στη σέλα. Δύο στρατιώτες άρχισαν να στήνουν μια σκηνή για τη Ρικέλθη, ενώ εκείνη ατένιζε τα βάρθη του δάσους. Από ένα σημείο και ύστερα, η βλάστηση γινόταν τόσο πυκνή, που το μάτι έχανε το δρόμο του· μπερδευόταν ανάμεσα στους κορμούς, τα κλωνάρια, και τις φυλλωσιές.

«Ίλαρχε!» είπε ένας από τους ξεπεζεμένους υπαίτες. «Έρχεται καταιγίδα!» Η Ρικέλθη στράφηκε, για να δει πως ο άντρας έδειχνε βόρεια, απ'όπου μουντά σύννεφα ζύγωναν, με μεγάλη ταχύτητα, καλύπτοντας τον ανήλιαγο ουρανό.

Ο Άλισβαρ μούγκρισε. «Να πάρει και να σηκώσει ο Σάλ'γκ—! Με συγχωρείτε, Αρχόντισσά μου.» Έριξε ένα απολογητικό βλέμμα στη Ρικέλθη.

Εκείνη του χαμογέλασε. «Τ'αφτιά μου δεν είναι από πορσελάνη, Ίλαρχε.»

«Πρέπει να βρούμε καταφύγιο, Ίλαρχε,» είπε η μοναδική πολεμίστρια της έφιππης ομάδας —μια κοπέλα με σκούρα-ξανθά, σγουρά μαλλιά και φαγωμένο δεξή λοβό. Η Ρικέλθη είχε πολλές φορές αναρωτηθεί αν κάποιος της είχε δαγκώσει το αφτί, κόβοντάς το, ή αν κάποιο όπλο την είχε χτυπήσει, μα, για λόγους ευγένειας, ποτέ δεν είχε ρωτήσει, αφού δεν το είχε φέρει η συζήτηση.

«Και καλύτερα μακριά από δέντρα,» πρόσθεσε ο Άλισβαρ, «με τ'αστροπελέκια που θ'αρχίσουν να πέφτουν.»

Οι στρατιώτες που πριν από λίγο έστηναν τη σκηνή της Ρικέλθης, τώρα τη μάζευαν, όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Οι υπόλοιποι σέλωναν και χαλίνωναν τα άλογα της ομάδας.

Τα μαύρα σύννεφα τούς πρόλαβαν, καλύπτοντας τα πάντα στο σκοτάδι και φέρνοντας μαζί τους δυνατού αέρα και βροχή. Οι βροντές και οι αστραπές προκαλούσαν ξανά το ίδιο χάος που είχαν προκαλέσει και χτες βράδυ.

Ένας στρατιώτης έδωσε στη Ρικέλθη τα χαλινάρια του αλόγου της, και εκείνη ανέβηκε στη σέλα, όπως έκαναν και οι άλλοι.

«Δυτικά!» φώναξε ο Άλισβαρ, ξεκινώντας να καλπάζει μέσα στην καταιγίδα.

Η ομάδα του τον ακολούθησε, και πίσω τους ακούστηκε ένας έντονος κρότος, ενώ εκτυφλωτικό φως έκανε τα πάντα να λάμπουν στιγμιαία. Η Ρικέλθη κουφάθηκε προσωρινά, και υπέθεσε πως κι οι άλλοι πρέπει να είχαν πάθει το ίδιο. Ένα αστροπελέκι είχε πέσει στο Δρακοδάσος, όχι πολύ μακριά από εκείνη και τους συνοδούς της.

Η Αρχόντισσα κρατούσε τα μάτια της καρφωμένα στον Άλισβαρ, γιατί δεν μπορούσε ν'ακούσει τα λόγια κανενός. Οι φωνές τους έρχονταν μπερδεμένες στ'αφτιά της, όπως και τα χρεμετίσματα των αλόγων και ο ήχος των οπλών πάνω στο έδαφος.

Είχαν πλέον αφήσει πίσω τους τη δημοσιά και μπει σε μια ορεινή περιοχή, όπου ο Ήλαρχος Άλισβαρ δεν άργησε να υψώσει το χέρι του, κάνοντάς τους νόημα να σταματήσουν.

«Πρέπει να βρούμε σπηλιά,» είπε. Η Ρικέλθη ίσα που μπορούσε να τον ακούσει· τ'αφτιά της ακόμα βούιζαν. «Αρχόντισσά μου, έχετε υπόψη σας κανένα καταφύγιο;»

«Όχι. Καλύτερα, ήλαρχε, να πάμε στην Όρκαλ.»

«Πόσο μακριά είμαστε;»

Ο άνεμος σφύριζε, η βροχή χτυπούσε τα πάντα, οι βροντές έκαναν τον κόσμο να τρίζει, οι αστραπές προκαλούσαν πόνο στα μάτια· η Ρικέλθη έπρεπε να εστιάζει όλες της τις αισθήσεις στον Άλισβαρ, για να καταλαβαίνει τα λόγια του. Ένα κλαδί ήρθε προς το πρόσωπό της, κι εκείνη ύψωσε, ενστικτωδώς, το δεξί της χέρι, για να προστατευτεί. Πόνος διαπέρασε τα σπασμένα της δάχτυλα, από το ξαφνικό χτύπημα· αλλά, ευτυχώς, δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο.

«Αρκετά μακριά, σίγουρα. Έξι λεύγες,» είπε στον ήλαρχο. «Αλλά αν πέσουμε τ'άλογά μας....»

Ο Άλισβαρ την ατένιζε με στενεμένα μάτια. Όλη του η όψη είχε αυλακωθεί· πρέπει κι εκείνος να δυσκολευόταν να την ακούσει. «Μα,

Αρχόντισσά μου, μέσα σ' αυτό τον καιρό, θα έχουμε ατυχήματα, αν πιάσουμε τα άλογα. Επιπλέον, τα ζώα είναι κουρασμένα. Έπρεπε, κανονικά, να ξεκουράζονται τώρα.»

«Τι θα κάνουμε, λοιπόν;»

«Πρέπει να βρούμε καταφύγιο,» είπε ο Άλισβαρ. Και προς όλη του την ομάδα: «Αφιπτεύστε! Αφιπτεύστε!» φώναξε, για να τον ακούσουν μέσα στο χαλασμό. Κατέβηκε πρώτος απ' το άλογό του, παίρνοντας το απ' τα χαλινάρια.

Η Ρικέλθη ξεπέζεψε, με κάποιο δισταγμό. Τα μοτοφορεμένα της πόδια βούλιαξαν ως τον αστράγαλο μέσα στη λάσπη. Ένας στρατιώτης πήρε το ζώο της από τα γκέμια.

Ο Άλισβαρ οδήγησε την ομάδα του προς τα βόρεια, προσπαθώντας να την κρατά μακριά από τα δέντρα. Τα μέρη που διέσχιζαν ήταν κακοτράχαλα, και η Ρικέλθη έχασε δυο φορές την ισορροπία της και παραλίγο να πέσει· τη μία φορά την έπιασε ένας στρατιώτης, την άλλη ο ίλαρχος. «Κρατηθείτε επάνω μου, Αρχόντισσά μου,» της είπε, αλλά εκείνη αρνήθηκε. Τράβηξε το δρακοκέφαλο μπαστούνι της από τη σέλα του αλόγου της και στηρίχτηκε σ' αυτό.

«Φως, ίλαρχε!» είπε η πολεμίστρια με τον φαγωμένο λοβό, υψώνοντας το χέρι και δείχνοντας βορειοανατολικά. «Πρέπει νάναι χωράφια.»

«Ναι,» ένευσε ο Άλισβαρ. «Ας κατευθυνθούμε εκεί.»

«Μέχρι να φτάσουμε, θάχουμε παγώσει ως το κόκαλο,» άκουσε η Ρικέλθη κάποιον να μουρμουρίζει, «αν είμαστε τυχεροί...»

Ο ίλαρχος δεν πρέπει να τον άκουσε· ή, αν τον άκουσε, δεν του έδωσε σημασία.

Η ομάδα τώρα πήγαινε προς τα λιγοστά φώτα που φαίνονταν βορειοανατολικά. Η Ρικέλθη υπολόγιζε πως πρέπει να ήταν το πολύ τρία σπίτια. Μάλλον, θα έχουν κάποιο στάβλο, για να μας βάλουν, και σίγουρα δε θα μας αρνηθούν τη φιλοξενία τους· δεν μπορούν να μας την αρνηθούν. Το δύσκολο είναι να φτάσουμε, όμως, ως εκεί. Ο στρατιώτης είχε δίκιο: θα παγώσουμε μέχρι το κόκαλο. Η Ρικέλθη ήδη αισθανόταν το νερό της βροχής να κυλά μέσα στα ρούχα της και να την ξεπαγιάζει. Οι κάλτσες της ήταν μουσκεμένες και οι μπότες της πλημμυρισμένες.

«Ταξιδιώτες!» Μια δυνατή φωνή μες στην καταιγίδα. «Ταξιδιώωω-τεεεεε!»

Η Ρικέλθη στράφηκε, για να δει μια σκοτεινή φιγούρα να κουνά τα χέρια πάνω απ'το κεφάλι. Κρατούσε δύο μικρά δαδιά που φαινόταν να ενοχλούνται από τη βροχή χωρίς να σβήνουν (!).

«Κάποιος χρειάζεται τη βοήθειά μας!» είπε ένας στρατιώτης.

«Κι εμείς χρειαζόμαστε βοήθεια,» μούγκρισε η πολεμίστρια.

Ο άντρας με τα μικρά δαδιά φώναζε πάλι κάτι, μα οι βροντές έπνιγαν τα λόγια του.

«Ας πλησιάσουμε,» είπε ο Άλισβαρ, στρίβοντας και τραβώντας το άλογό του από τα χαλινάρια.

«Έλαρχε, όχι! Ίσως ληστές να κρύβονται κοντά του!» διαφώνησε ένας στρατιώτης.

«Ή ίσως νάναι μάγος,» πρόσθεσε ένας άλλος. «Δείτε πώς οι φωτιές του δε σβήνουνε! Διαβολικά πνεύματα τριγυρίζουν κάτι τέτοιες νύχτες.»

«Δεν είναι νύχτα, στρατιώτη!» γρύλισε ο Άλισβαρ, αλλά σταμάτησε να βαδίζει. Το άλογό του χρεμέτισε, παραπονιάρικα.

«Είναι σαν νύχτα, όμως!» τόνισε ο άντρας· και η Ρικέλθη έπρεπε να παραδεχτεί ότι είχε δίκιο. Ήταν, για την ακρίβεια, σαν άναστρη κι αφέγγαρη νύχτα.

«—ώωωωτεεεεεε!» αντήχησε ξανά η φωνή του δαυλοφόρου. Οι φωτιές στα χέρια του είχαν αρχίσει να πεθαίνουν· η καταιγίδα νικούσε τη μάχη με τις αλλόκοτες φλόγες. «Καταφύυυυυυγιοοοοοο! Καταφύ-υυυυγιοοοοοο! Ταξ—!» Οι βροντές έπνιξαν τα λόγια του.

«Θέλει να μας προσφέρει καταφύγιο,» είπε ο Άλισβαρ.

«Ή ίσως να ζητά καταφύγιο,» είπε ένας άλλος.

«Όχι! Είναι παγίδα,» είπε ένας τρίτος.

«Αρχόντισσά μου, τι να κάνουμε;» ρώτησε κάποιος τη Ρικέλθη.

Εκείνη κοίταξε τον στρατιώτη, αναποφάσιστη. Μπορεί να είχαν δίκιο όσοι έλεγαν πως επρόκειτο για ληστές. Μπορεί, μάλιστα, να είχαν δίκιο ακόμα κι όσοι έλεγαν πως επρόκειτο για μάγο ή δαιμονικό. Παλιά, η Ρικέλθη θα απέρριπτε κατευθείαν μια τέτοια προκατάληψη, όμως τώρα πλέον, ύστερα από τόσα που είχε δει, δεν μπορούσε να την απορρίψει έτσι αμέσως...

«Έρχεται!» φώναξε η πολεμίστρια, και ξεσπάθωσε.

Η Ρικέλθη στράφηκε, κι ατένισε τον δαυλοφόρο να πλησιάζει, γρήγορα. Η κάπα του ανέμιζε, και φορούσε κουκούλα στο κεφάλι. Οι φωτιές του είχαν σχεδόν σβήσει, αλλά εξακολουθούσαν να αντιστέκονται στη βροχή μ'όση δύναμη τούς απέμενε.

Οι στρατιώτες τράβηξαν όλοι τα σπαθιά τους, εκτός από τον Άλισβαρ, που έμεινε ακίνητος· δεν είπε, όμως, σε κανέναν να επιστρέψει το όπλο του στο θηκάρι.

Η Ρικέλθη έσφιξε γερά το μπαστούνι της, με το αριστερό χέρι.

Ο μυστηριώδης άντρας έφτασε κοντά τους, την ώρα που οι φωτιές του έσβηναν. «Δε μ'ακούτε;» ρώτησε, μεγαλόφωνα. «Υπάρχει καταφύγιο κοντά σας!»

Η Ρικέλθη γνώριζε αυτή τη φωνή. «Έζβαρ!»

Ο κουκουλοφόρος στράφηκε στο μέρος της. «Ρικέλθη;»

«Ερχόμουν να σε βρω.»

Ο Έζβαρ γέλασε. «Τα κατάφερες.»

«Τι κάνεις εδώ; Πήγαινα στο Δημέρι σου, στο Δρακοδάσος.»

«Κατεβαίνω στη Νουάλβορ.»

«Γιατί;»

«Γιατί; Δεν είδες τον ήλιο να χάνεται;» απόρησε ο Έζβαρ.

«Ναι, και γιαυτό, μάλιστα, ερχόμουν να σε βρω.»

«Με συγχωρείτε, Αρχόντισσά μου,» τους διέκοψε ο Άλισβαρ, «αλλά, κύριε Έζβαρ, θα μπορούσατε τώρα να μας οδηγήσετε σ'αυτό το καταφύγιο που λέτε.»

«Ναι, ασφαλώς,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ακολουθήστε με.»

Ανέβηκαν σε ένα ύψωμα –η άνοδος ήταν, πραγματικά, επίπονη μέσα στη βροχή και στον αέρα– και, μετά, το κατέβηκαν από την άλλη μεριά –η κάθοδος ήταν εξίσου επίπονη και αργή, καθώς προσεχαν να μη γλιστρήσουν–, για να βρεθούν σ'ένα βαθούλωμα του εδάφους, αρκετά προστατευμένο από την καταιγίδα.

«Απο δώ,» είπε ο Έζβαρ, και τους έβαλε σε μια σπηλιά, όπου ήταν αναμμένη μια λάμπα.

Σπηλιά... Η Ρικέλθη διόρθωσε τον εαυτό της: *Σπήλαιο*. Δε θα μπορούσε να το αποκαλέσει τίποτα λιγότερο. Ο χώρος έμοιαζε αχανής, και ήταν γεμάτος με σταλαγμίτες και σταλακτίτες. Η οροφή του χάνοταν στο σκοτάδι.

«Καθίστε,» τους προέτρεψε ο Έζβαρ, «και ανάψτε και καμια άλλη λάμπα. Εδώ είμαστε ασφαλείς από την καταιγίδα.»

«Ευχαριστούμε, κύριε,» είπε ο Άλισβαρ. «Δε νομίζω να μπορούσαμε να βρούμε καλύτερο μέρος, σε τούτες τις ερημιές.»

Οι στρατιώτες άναψαν δύο λάμπες και βόλεψαν τους εαυτούς τους και τα άλογά τους. Έβγαλαν τις σέλες και τα χαλινάρια των ζώων, και σκάλισαν τις οπλές τους για πετραδάκια που μπορεί να είχαν σφηνώσει εκεί. Τις δικές τους κάπες και μπότες τις άφησαν επάνω σε σταλαγμίτες, για να στεγνώσουν.

«Είναι παράξενο που αυτή η σπηλιά δεν πλημμυρίζει από τα νερά της βροχής,» είπε ο Άλισβαρ στον Έζβαρ.

«Καθόλου παράξενο,» αποκρίθηκε εκείνος. «Υπάρχουν μπόλικά ανοίγματα σε τούτα τα μέρη, και το νερό φεύγει από εκεί. Επιπλέον, δεν ξέρω αν το προσέξατε, αλλά η σπηλιά μας βρίσκεται σ'ένα από τα ψηλότερα σημεία του κοιλώματος. Ακόμα και στο Τέλος του Κόσμου, θα είναι αρκετά ασφαλής.» Άναψε την πίπα του, καθώς καθόταν ανάμεσα σε δύο σταλαγμίτες.

Η Ρικέλθη είχε κρεμάσει την κάπα της λίγο παραπέρα· είχε βγάλει τις μπότες και τις κάλτσες της, και είχε κρεμάσει τις δεύτερες κοντά στην κάπα. Τώρα, πλησίασε τον Έζβαρ και κάθισε οκλαδόν αντίκρυ του.

«Έλαρχε, μας αφήνεις;»

«Όπως επιθυμείτε, Αρχόντισσά μου,» έκλινε το κεφάλι ο Άλισβαρ, και απομακρύνθηκε, πηγαίνοντας στους στρατιώτες του, που είχαν ανάψει μια φωτιά και είχαν καθίσει τριγύρω. Με όλα τούτα τα φώτα, το σπήλαιο έδειχνε το πραγματικό του μεγαλείο. Κοιτάζοντας ολόγυρα, η Ρικέλθη δεν μπορούσε να δει το τέλος του. Πόσο μεγάλο ήταν, άραγε;

Έστρεψε το βλέμμα της πάλι στον Έζβαρ.

Εκείνος πρότεινε την πίπα του προς το μέρος της. «Θέλεις;»

Η Ρικέλθη την πήρε στα χέρια και τράβηξε μια μεγάλη τζούρα από τον γλυκό καπνό. Τον φύσηξε αργά από τα χείλη. «Υποθέτω πως έχεις κάτι σημαντικό να μας πεις, για να έρχεσαι στη Νουάλβορ. Εκτός,» μειδίασε στραβά, «αν με πεθύμησες...»

«Και τα δύο ισχύουν.»

Η Ρικέλθη τού επέστρεψε την πίπα. «Τι έχεις να μας πεις;»

«Ο ήλιος χάθηκε από τον ουρανό. Το ίδιο και το φεγγάρι.»

«Αυτό το ξέρουν όλοι.»

«Και μια αφύσικη γαλήνη έχει απλωθεί παντού.»

Η Ρικέλθη συνοφρυώθηκε. «Ναι, κι αυτό το έχω παρατηρήσει. Αν και τώρα, μ'ετούτη την καταιγίδα, μόνο γαλήνη δεν υπάρχει...»

«Κάνεις λάθος· υπάρχει. Και, μάλιστα, είναι πολύ έντονη. Σταμάτα να μιλάς, για λίγο, και αφουγκράσου το σπήλαιο, Ρικέλθη. Ακούς τους ήχους που θα άκουγες κανονικά;»

Η Αρχόντισσα έλαψε να μιλά και αφουγκράστηκε. Ύστερα, είπε: «Δεν ξέρω. Δεν ξέρω από σπήλαια, γενικά. Πού θες, όμως, να καταλήξεις;»

«Πού αλλού έχεις αισθανθεί αυτή τη γαλήνη;»

«Ο Χάφναρ είπε ότι του θυμίζει τον Αρχέτοπο.»

Ο Έζβαρ ένευσε. «Ο Χάφναρ έχει απόλυτο δίκιο.»

«Και τι σημαίνει αυτό;»

«Έχω την εντύπωση ότι –κάπως– οι Αρχέτοποι εξαπλώνονται. Προσπαθούν να καταβροχθίσουν τον κόσμο μας.»

Η Ρικέλθη ανατρίχιασε, άθελά της. «Σαν παραμύθι δεν–;»

«Παραμύθι; Οι Ράζερ σου φαίνονται λιγότερο παραμυθένιοι;»

Η Ρικέλθη έσφιξε τα χείλη. «Εντάξει, λοιπόν. Γιατί υποθέτεις ότι οι Αρχέτοποι προσπαθούν να καταβροχθίσουν τον κόσμο μας;»

«Δεν ξέρω πολλά για τους Αρχέτοπους, δυστυχώς. Και ούτε το βιβλίο του Βόραθνογκ του Ρογκάνου μ'έχει βοηθήσει ιδιαίτερα.» Τράβηξε έναν δερματόδετο τόμο από τον σάκο του και τον έδωσε στη Ρικέλθη. *Αρχετοπικές Περιπλανήσεις και Παρατηρήσεις Πάσης Φύσεως Περί των Αρχέτοπων*, έγραφε το εξώφυλλο πάνω-πάνω· και λίγο παρακάτω: *του Βόραθνογκ του Βράχου*.

«Του Βράχου;» κάγχασε η Ρικέλθη.

«Έμενε πάνω σε ένα βράχο,» εξήγησε ο Έζβαρ.

Η Ρικέλθη τού επέστρεψε το βιβλίο, κι εκείνος το άνοιξε, βάσει ενός πάνινου σελιδοδείκτη. «Εδώ ψάχνω να βρω μήπως έχει κάνει καμία αναφορά, μα δε βλέπω τίποτα. Αυτό το φαινόμενο δεν έχει ξαναπαρατηρηθεί, ούτε υπάρχει καμία υπόθεση για το πώς θα μπορούσε να συμβεί κάτι τέτοιο.» Έκλεισε το βιβλίο. «Όταν φτάσω στη Νουάλβορ, έχω να μιλήσω με πολύ κόσμο.»

«Μ'αυτόν τον αντιπαθέστατο, τον δαιμονολόγο Ερφάνιρ;»

«Και όχι μόνο.»

Η ξύλινη πινακίδα που έδειχνε νότια έγραφε *ΝΟΥΑΛΒΟΡ*.

Η Ζιάθραλ ακούμπησε στο ξύλινό της μπαστούνι (ένα μεγάλο κλαδί, ουσιαστικά, το οποίο της είχε κόψει η Κάρλα καθοδόν) και πήρε μια βαθιά ανάσα από τον απογευματινό αέρα. *Πλησιάζω στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων. Πλησιάζω να συναντήσω το φονιά της οικογένειάς μου...* Και τώρα που ο πρώτος θυμός της είχε περάσει, έπιανε τον εαυτό της ν'αναρωτιέται πώς θ'αντιμετώπιζε τον Έπαρχο Κάβμαρ όταν τον συναντούσε. Ο άνθρωπος ήταν αδίστακτος· όχι μόνο θα προσπαθούσε ν'αποκρούσει τις κατηγορίες της, μα, κατά πάσα πιθανότητα, θα επιχειρούσε να τη δολοφονήσει κι εκείνη.

Δεν μπορώ, όμως, να κάνω πίσω, σκέφτηκε η Ζιάθραλ, αγγίζοντας τη λαβή του Ευρήματος, που κρεμόταν από τη ζώνη της. *Το χρωστάω στον πατέρα. Γιατί ό,τι διαφορές κι αν είχαμε, ό,τι κι αν είχε πει για μένα, ήταν πατέρας μου. Κι επιπλέον, ο Κάβμαρ δε σκότωσε μόνο αυτόν, αλλά και την Ελμάρνια...*

«Πόσο μακριά είμαστε από την πρωτεύουσα;» ρώτησε τη συνοδοιπόρο της.

«Όχι πολύ μακριά πλέον,» αποκρίθηκε η Κάρλα.

«Δηλαδή, σε πόσο καιρό θα βρισκόμαστε εκεί;»

«Έτσι όπως οδοιπορούμε, σε τρεις, τέσσερις μέρες.»

Η Ζιάθραλ αναστέναξε. «*Είμαστε μακριά, τότε. Με την Ταχύτητα, πόσο γρήγορα θα έφτανες;*»

«Αύριο το απόγευμα θα ήμουν εκεί. Αλλά δεν μπορώ να σας αφήσω μες στη μέση του δρόμου, και το ξέρετε.»

«Πρέπει να βρούμε κάποιο μεταφορικό μέσο,» είπε η Ζιάθραλ.

«Αυτό σκεφτόμουν κι εγώ,» παραδέχτηκε η Κάρλα.

«Και πού κατέληξες;»

«Ότι πρέπει να επισκεφτούμε κάποιο απ'τα φυλάκια που βρίσκονται εδώ. Η κεντρική δημοσιά του Νόρβηλ φρουρείται πολύ καλά, και όταν δουν πως είμαι βασιλική ταχυπομπός, σίγουρα, θα με εξυπηρετήσουν.»

«Ας μη χάνουμε χρόνο, λοιπόν.»

Η Κάρλα ένευσε, και ξεκίνησαν να βαδίζουν νότια, αφήνοντας την ξύλινη πινακίδα κατευθύνσεων πίσω τους. Στα ανατολικά τους, απλωνόταν μια δασώδης περιοχή, γεμάτη σκιές, ενώ στα δυτικά μια πεδιάδα, που βαφόταν από το λυκόφως. Αυτό το αλλόκοτο λυκόφως, που δεν προερχόταν από τον ήλιο, αλλά από κάπου αλλού. Αρχικά, η Ζιάθραλ και η Κάρλα νόμιζαν ότι το φαινόμενο του ανήλιαγου ουρανού θα περνούσε και, σύντομα, ο ήλιος θα ξαναπαρουσιαζόταν, όμως αυτό δεν είχε ακόμα συμβεί. Και είχαν περάσει πέντε ημέρες από την ηλιακή εξαφάνιση. Οι άνθρωποι γύρω από τους βάλτους Όρντλαχ έκαναν ένα σωρό υποθέσεις για το τι μπορεί να γινόταν, αλλά η επικρατέστερη ήταν ότι ο Βάνραλ είχε οργιστεί με τους ανθρώπους και το Τέλος του Κόσμου δε θα αργούσε να έρθει. Η Κάρλα τα θεωρούσε όλα τούτα ανόητες προκαταλήψεις, και δεν έδινε καμία σημασία· ήταν βέβαιη πως υπήρχε μια απόλυτα λογική εξήγηση για την εξαφάνιση του ήλιου. Η Ζιάθραλ έκανε παρόμοιες σκέψεις για το ζήτημα: κι εκείνη θεωρούσε αυτά που έλεγαν οι χωρικοί ανόητες προκαταλήψεις, όμως αισθανόταν να φοβάται κιόλας· γιατί ό,τι κι αν συνέβαινε στον κόσμο, σίγουρα, δεν ήταν τίποτα το συνηθισμένο ή –έτρεμε να το παραδεχτεί– φυσιολογικό. Κι αν ίσχυε αυτό το τελευταίο, σήμαινε πως οι θεοί έπαιζαν με την Κουαλανάρα...

Επί του παρόντος, η Ζιάθραλ είπε στην Κάρλα: «Ούτε απόψε δε βλέπω να βγαίνει φεγγάρι...»

Η ταχυπομπός ένευσε. «Επίσης, δεν ξέρω αν το έχετε παρατηρήσει, αλλά οι αστερισμοί έχουν αλλάξει.»

«Τι εννοείς;»

«Τα αστέρια έχουν πάρει διαφορετικές θέσεις.»

«Γιατί;»

«Για τον ίδιο λόγο που χάθηκαν ο ήλιος και το φεγγάρι, υποθέτω...»

Η Ζιάθραλ δε συνέχισε τη συζήτηση. Άλλαξε θέμα: «Πόσο μακριά είναι το φυλάκιο;»

«Κοντά.»

«Θα φτάσουμε απόψε εκεί;»

«Ναι.»

Η Ζιάθραλ τυλίχτηκε σφιχτά στην καινούργια της κάπα, καθώς, όσο νύχτωνε, το κρύο άρχιζε να την περονιάζει. Η Κάρλα τής την

είχε αγοράσει καθοδόν, γιατί είχαν μόνο μία (αυτή της ταχυπομπού) και ήταν αμφίβολο αν έτσι θα έφταναν ζωντανές στη Νουάλβορ. Η παγωνιά είναι επικινδυνότερη από τους ληστές ή τους φονιάδες, όταν δεν είναι κανείς κατάλληλα ντυμένος.

Το λυκόφως έδωσε τη θέση του στο σκοτάδι, και οι δύο γυναίκες είδαν φώτα στα νοτιοδυτικά, όχι πολύ μακριά.

«Το φυλάκιο;» ρώτησε η Ζιάθραλ.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Κάρλα.

Προχώρησαν προς τα εκεί και συνάντησαν έναν μικρότερο δρόμο, κάθετο στην κεντρική δημοσιά του Νόρβηλ. Στο πέρας του, ορθωνόταν ένα φρούριο, αποτελούμενο από κεντρικό πύργο και δύο πυργίσκους εκατέρωθέν του. Η Ζιάθραλ και η Κάρλα πλησίασαν, ενώ ο πολεμιστής που στεκόταν στην πύλη τις ατένιζε, ακίνητος.

Όταν βρέθηκαν κοντά του, είπε: «Καλωσορίσατε, ταχυπομπέ.» Μπορούσε να δει τον πορφυρόχρυσο μανδύα της Κάρλα, ο οποίος υποδήλωνε το επάγγελμά της.

«Καλησπέρα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Χρειάζομαι ένα από τα άλογά σας, το οποίο θα φροντίσω να σας επιστραφεί. Βιάζομαι να φτάσω στη Νουάλβορ, και δεν μπορώ ν' αφήσω στο δρόμο την Αρχόντισσα Ζιάθραλ ε Θάρνεβιν, απο δώ.» Την έδειξε, με μια κόσμια κίνηση του κεφαλιού.

«Θα πρέπει να μιλήσετε με το διοικητή. Παρακαλώ, περάστε.»

Η πύλη άνοιξε, και η Κάρλα μπήκε, ακολουθούμενη από τη Ζιάθραλ. Βρέθηκαν στην τραπεζαρία του φυλακίου, όπου τρεις στρατιώτες έπιναν, παίζοντας ένα παιχνίδι, και μια πολεμίστρια καθόταν παράμερα, ακονίζοντας το ξίφος της. Η φωτιά έκαιγε δυνατή στο τζάκι.

Άπαντες έστρεψαν το βλέμμα τους στις νεόφερτες.

«Η ταχυπομπός χρειάζεται ένα άλογο,» φώναξε ο φρουρός της εισόδου. «Ειδοποιήστε το διοικητή.»

Η πολεμίστρια άφησε το σπαθί της ακουμπισμένο στον τοίχο και μπήκε σε μια ξύλινη πόρτα.

«Θέλετε κάτι να πείτε;» ρώτησε ένας στρατιώτης τη Ζιάθραλ και την Κάρλα.

«Κάτι ζεστό,» αποκρίθηκε η πρώτη, καθώς καθόταν σε μια καρέκλα.

Ο πολεμιστής γέμισε μια κούπα με τσάι και της την έδωσε.

Η Κάρλα κάθισε αντίκρυ της Ζιάθραλ. «Κι εγώ.»

Ο στρατιώτης τής έδωσε μια άλλη κούπα, και πήρε θέση ανάμεσα τους. «Δεν έχω ξαναδεί ταχυπομπό που να χρειάζεται άλογο...» είπε.

«Δεν είμαι μόνη μου,» αποκρίθηκε η Κάρλα. «Η Αρχόντισσα Ζιάθραλ δεν—»

Η πόρτα όπου είχε μπει η πολεμίστρια άνοιξε και ένας άντρας παρουσιάστηκε. Ήταν μετρίου αναστήματος, με μακριά, σγουρά μαλλιά και αξύριστο πρόσωπο.

«Καλησπέρα,» είπε, πλησιάζοντας. «Είμαι ο Διοικητής Βάνμιρ. Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω, ταχυπομπέ;»

Η Κάρλα σηκώθηκε απ'την καρέκλα της και συστήθηκε. «Χρειάζομαι ένα άλογο, κύριε διοικητά,» εξήγησε, «για την Αρχόντισσα Ζιάθραλ ε Θάρνεβιν, την οποία συνοδεύω προς τη Νουάλβορ. Τη βρήκα σε δύσκολη κατάσταση, στους βάλτους Όρντλαχ· της είχαν επιτεθεί κακοποιοί.»

«Καταλαβαίνω.»

«Θα φροντίσω να σας επιστραφεί το άλογο.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» είπε ο Διοικητής Βάνμιρ. Και προς τον στρατιώτη που είχε φέρει το τσάι: «Πήγαινε να ετοιμάσεις ένα άλογο για την Αρχόντισσα.» Εκείνος έφυγε αμέσως.

«Θα διανυκτερεύσετε εδώ, ταχυπομπέ;» ρώτησε ο διοικητής.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Κάρλα. «Βιαζόμαστε να φτάσουμε στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων.»

«Καθίστε, τότε, να ξαποστάσετε, μέχρι να ετοιμαστεί το άλογο,» είπε ο Βάνμιρ.

Η Κάρλα κάθισε· η Ζιάθραλ δεν είχε σηκωθεί, έτσι κι αλλιώς.

Σε λίγο, το άλογό τους ήταν έτοιμο· οπότε, η ταχυπομπός ευχαρίστησε τον διοικητή του φυλακίου και εκείνη κι η Αρχόντισσα βγήκαν.

«Ξέρετε να ιππεύετε;» ρώτησε η Κάρλα.

«Φυσικά και ξέρω να ιππεύω,» αποκρίθηκε η Ζιάθραλ, και ανέβηκε στη σέλα.

«Ωραία,» ένευσε η ταχυπομπός. «Εγώ θ'ακολουθώ με την Ταχύτητα.»

Η Αρχόντισσα χτύπησε το άλογο στα πλευρά, με τις μπότες της, και ξεκίνησε. Η Κάρλα έτρεξε πλάι της.

«Μ'αυτό το ρυθμό, πότε υπολογίζεις ότι θα φτάσουμε στη Νουάλ-βορ;» ρώτησε η Ζιάθραλ, καθώς έβγαιναν από τον κάθετο δρόμο κι ακολουθούσαν πάλι την κεντρική δημοσιά του Νόρβηλ, προς τα νότια.

«Αύριο τ'απόγευμα, αν κουράσουμε το άλογο.»

«Ας το κουράσουμε, λοιπόν!»

«Αυτό σημαίνει ότι θα ταξιδεύουμε όλο το βράδυ, και θα κάνουμε μόνο μια μικρή στάση το πρωί, προτού συνεχίσουμε.»

«Εγώ δεν έχω πρόβλημα,» αποκρίθηκε η Ζιάθραλ. «Εσύ, όμως, αντέχεις; Σήμερα, όλη μέρα οδοιπορούσαμε...»

«Έχω αρκετούς σπόρους χίλντρον μαζί μου,» είπε η Κάρλα. «Κι επιπλέον, αν δω ότι δεν μπορώ άλλο, θ'ανεβώ κι εγώ στ'άλογο.»

«Ελπίζω να μη σκοπεύεις να επιστρέψεις το ίδιο ζώο στον Διοικητή Βάνμιρ.»

Η Κάρλα γέλασε.

Βιβλίο Δέκατο
Οι Τρεις Βασίλισσες

Κεφάλαιο 1

Θάλασσα και Πνεύματα

Ο Βάνμιρ άνοιξε τα μάτια, και είδε έναν ουρανό χωρίς ήλιο. Βλεφάρισε, και ανασηκώθηκε πάνω στον αμμόλοφο όπου είχε ξαπλώσει. Πλάι του κοιμόταν ο Μάηραν. Ο Βάνμιρ δεν τον ξύπνησε· ορθώθηκε και κοίταξε ολόγυρα, ψάχνοντας για κάποιο σημάδι του Ρόλμαρ, ή οποιουδήποτε άλλου ανθρώπου· όμως δεν υπήρχε κανένας εδώ, σε τούτη την ερημιά. Μονάχα δύο θαλασσοπούλια πάλευαν στην αμμουδιά, διεκδικώντας ένα ψάρι πιασμένο ανάμεσα στα ράμφη τους.

Ο Βάνμιρ αισθάνθηκε έναν πόνο στα πόδια, και θυμήθηκε πως δεν είχε βγάλει από τις πατούσες του όλα τα αγκάθια που του είχαν μπηχτεί σ'εκείνο τον γεμάτο βλάστηση Αρχέτοπο. Αναστενάζοντας, κάθισε κι επιχείρησε να τα ξεκαρφώσει από τη σάρκα του. Ανακάλυψε, όμως, ότι αυτό ήταν αδύνατον, γιατί οι πληγές είχαν επουλωθεί πλήρως, λόγω των θεραπευτικών ιδιοτήτων των Αρχέτοπων.

Χρειάζομαι κάτι που να κόβει. Στράφηκε στον Μάηραν και του παραμέρισε την κάπα, για να πάρει το ξιφίδιο από τη ζώνη του. Δοκίμασε την κόψη του όπλου επάνω στον αντίχειρά του και είδε ότι ήταν όσο κοφτερή έπρεπε. Ωστόσο, και κοφτερότερη να ήταν δε θα πείραζε. Τέλος πάντων· τώρα αυτό το εργαλείο είχε αυτό θα χρησιμοποιούσε.

Ξεκίνησε να σκίζει τις πατούσες του και να βγάζει τα αγκάθια. Ασυναίσθητα, άρχισε να αρθρώνει μια σειρά από κατάρες, από ένα σημείο και μετά. Και τούτο, αναπόφευκτα, ξύπνησε τον Μάηραν, ο οποίος ρώτησε, ανήσυχα:

«Τι κάνετε, Άρχοντά μου;»

«Δεν είναι προφανές;» μούγκρισε ο Βάνμιρ. «Προσπαθώ να ξεφορτωθώ αυτά τ'αγκύλια που βρίσκονται χωμένα μέσα μου. Άλλο ένα έχει μείνει ακόμα –σ'ετούτο το πόδι.» Η πατούσα του ήταν γεμάτη αίμα από τα σχισίματα του ξιφιδίου.

Ο Μάηραν ορθώθηκε, ρίχνοντας μια ματιά σ'όλη την ακρογιαλιά. «Δε βλέπω κανέναν,» είπε. «Ψυχή δεν υπάρχει εδώ πέρα.»

«Ναι, το παρατήρησα κι εγώ.» Ο Βάνμιρ έβγαλε το τελευταίο αγκάθι από τη δεξιά του πατούσα και έπιασε δουλειά με την αριστερή.

«Τι θα κάνουμε τώρα;»

«Θα βρούμε τους Ράζλερ, και θα τους σκοτώσουμε.»

«Αν κρίνω από τη βεβαιότητα στον τόνο της φωνής σας, έχετε κάποιο σχέδιο, σωστά, Άρχοντά μου;»

«Λάθος,» μούγκρισε ο Βάνμιρ, καθώς πίεζε τη χαραγμένη του πατούσα, για να βγάλει ένα αγκάθι. «Δεν έχω κανένα απολύτως σχέδιο. Το μόνο που ξέρω είναι ότι ο Φανλαγκόθ μένει κάπου σε τούτο το τρισκατάρατο νησί, μαζί με κάποιους πειρατές– *Αργκχ...!*» Τράβηξε έξω το αγκάθι.

«Ίσως η σωστότερη λύση είναι να προσλάβουμε κάποιον ειδικό,» είπε ο Μάηραν.

«Τι ειδικό;»

«Δολοφόνο.»

«Και τι θα του πούμε; ‘Ψάξε βρες τρεις μαυριδερούς τύπους και καθάρισέ τους;’»

«Ξέρουμε πού μένει ο Φανλαγκόθ, όπως είπατε...»

«Και μόνο ο Φανλαγκόθ.»

«Με κάποιο τρόπο, θα καταφέρουμε να εντοπίσουμε και τους υπόλοιπους.»

«Το πρόβλημα,» είπε ο Βάνμιρ, καθώς τραβούσε άλλο ένα αγκάθι από την πατούσα του, «είναι ότι –*γκρρρ!*– ίσως να μην έχουμε χρόνο, γενικά. Πρέπει να ξεπαστρέψουμε τους Ράζλερ το συντομότερο δυνατό. Προτού ο κόσμος μας γίνει Αρχέτοπος.»

«Πόσες ημέρες έχουμε στη διάθεσή μας;»

«Δεν ξέρω.»

«Μάλιστα... Και τι σκοπεύετε να κάνετε, δηλαδή; Να ερευνήσετε όλο τούτο το νησί, ψάχνοντας για τον Φανλαγκόθ;»

«Ακούγεται ηλίθιο, έτσι;»

«Και χρονοβόρο, τολμώ να πω, Άρχοντά μου.»

«Ναι, το ξέρω,» είπε ο Βάνμιρ, ψαχουλεύοντας τη ματωμένη του πατούσα, μήπως είχε μείνει κανένα άλλο αγκάθι μέσα της. «Πρέπει να σκεφτώ κάτι καλύτερο. Κάτι πολύ καλύτερο. Γιατί, ακόμα κι αν

εντοπίσω τον Φανλαγκόθ, αυτό δε σημαίνει ότι θάναι κι εύκολο να τον σκοτώσω.»

«...Ναι.»

Ο Βάνμιρ ορθώθηκε, σηκώνοντας τον καθρέφτη του από την άμμο.

Ο Μάηραν τού έριξε μια ματιά. «Επίσης, Άρχοντά μου, θα πρέπει να σας βρούμε ρούχα...»

Ο Βάνμιρ ήταν ντυμένος μόνο με τη ρόμπα που είχε πάρει από τον θάλαμο θεραπείας των Βιρθήλων. Το αεράκι που ερχόταν από τη θάλασσα τον διαπερνούσε.

Κατένευσε.

«Πάρτε την κάπα μου, για την ώρα.» Ο Μάηραν την έλυσε και την έριξε στους ώμους του Βάνμιρ.

Εκείνος πέρασε το ξιφίδιο του πολεμιστή στην πάνινη ζώνη της ρόμπας του και έδεσε την κάπα μπροστά από το στήθος του. «Πρέπει να βρούμε καμια πόλη ή χωριό. Έχεις χρήματα μαζί σου;»

«Ελάχιστα.»

«Κακό αυτό.»

«Προς τα πού κατευθυνόμαστε, λοιπόν;»

«Βόρεια,» είπε ο Βάνμιρ, ξεκινώντας και αφήνοντας αιματηρά σημάδια στην άμμο πίσω του.

«Γιατί βόρεια;» ρώτησε ο Μάηραν, βαδίζοντας πλάι του.

«Γιατί προς τα εκεί είναι η Ναλκούθ, η μεγαλύτερη πόλη της Νήσου Άγκρεμ.»

«Πόσο μακριά;»

«Δεν ξέρω. Πάντως, δεν μπορεί νάναι πολύ μακριά. Σε νησί βρισκόμαστε...»

«Βασίζομαι σε σας, Άρχοντά μου. Ξέρετε καλή γεωγραφία, απ'ό,τι έχω καταλάβει.»

«Δεν ξέρω ούτε το ένα εκατοστό απ'όσα θα ήθελα να ξέρω,» είπε ο Βάνμιρ.

«Αλήθεια, πώς καταλαβαίνετε ότι από εκεί όπου βαδίζουμε είναι ο Βορράς;» ρώτησε ο Μάηραν, κοιτάζοντας τον ουρανό. «Χωρίς τον ήλιο...»

«Θυμάμαι την ακτή από την προηγούμενη φορά που ήμασταν εδώ. Βόρεια πηγαίνουμε: σίγουρα.»

Ο Μάηραν έμεινε σιωπηλός για λίγο. Ύστερα, ρώτησε: «Παρεμπιπτόντως, μήπως θα θέλατε τις μπότες μου; Εννοώ, επειδή είστε τραυματισμένος...»

«Όχι· η άμμος είναι μαλακή. Θεραπευτική.»

«Όπως επιθυμείτε.»

Μετά από κάποια ώρα, και ενώ εξακολουθούσαν να βαδίζουν σε αμμουδιά, ο Μάηραν είπε: «Τι είναι τώρα, Άρχοντά μου; Πρωί ή μεσημέρι;»

«Αν κρίνει κανείς από τις σκιές μας,» αποκρίθηκε ο Βάνμυρ, «μεσημέρι. Αλλά οι σκιές μας ήταν σ'αυτή τη θέση από τότε που ξυπνήσαμε, αν δεν κάνω λάθος. Επομένως, δεν είμαι σίγουρος. Πάντως, αποκλείεται να είναι απόγευμα.»

Η αμμουδιά έδωσε τη θέση της σε ψηλούς λόφους από φύκια, και οι δύο Ωθράγκος σκαρφάλωσαν επάνω τους, καθώς συνέχιζαν να οδοιπορούν.

Αν τα πόδια μου ήταν σε καλύτερη κατάσταση, σκέφτηκε ο Βάνμυρ, θα χρησιμοποιούσα την Ταχύτητα, για να δω αν είναι κοντά μας κανένα ψαροχώρι, τουλάχιστον. Αλλά, σ'αυτά τα χάλια που είμαι, θα πέσω και θα σκοτωθώ. Αναστέναξε. Ίσως, τελικά, να ήταν καλύτερα αν άφηνε τα αγκάθια μέσα του. Εξάλλου, θα έβρισκε κι άλλη στιγμή για να τα βγάλει. Τώρα, όμως, δεν μπορούσε να το αλλάξει αυτό.

Οι λόφοι από φύκια, σύντομα, τελείωσαν, και μαζί τους τελείωσε κι η αμμουδιά. Βράχια απλώνονταν απ'αυτό το σημείο και ύστερα, και οι δύο Ωθράγκος στέκονταν τώρα μπροστά σε μία πετρώδη πλαγιά.

Ο Βάνμυρ ατένισε την κορυφή. «Θα σε περιμένω επάνω,» είπε, και, σφίγγοντας τον καθρέφτη στα χέρια του, επικαλέστηκε το Χάρισμα του. Η ισχύς της Ταχύτητας τον φόρτισε, κάνοντας τα νεύρα του να τεντωθούν και ένταση να γεμίσει το σώμα και το νου του.

Ο Μάηραν είπε κάτι, αλλά εκείνος δεν τον άκουσε καθαρά. Ήταν απόλυτα επικεντρωμένος στην κορυφή της βραχώδους πλαγιάς. Η Ταχύτητα τον είχε πλέον πλημμυρίσει, και ο Βάνμυρ απελευθέρωσε την ενέργεια της, με μια ξαφνική βουλητική πράξη.

Η Κουαλανάρα διαλύθηκε γύρω του, καθώς τηλεμεταφερόταν. Το Κοσμικό Χρώμα κυριάρχησε. Και, ύστερα από μια στιγμιαία αιωνιότητα, το περιβάλλον αναδημιουργήθηκε, αλλά ο Βάνμυρ τώρα στεκόταν στην κορυφή της πλαγιάς.

Ἐστρεψε το βλέμμα του κάτω, στον Μάηραν, που τον κοιτούσε χάσκοντας.

«Ἐλα!» του φώναξε ο Βάνμιρ. «Μην καθυστερείς.» Και ο πολεμιστής ξεκίνησε να σκαρφαλώνει.

Ο Ἀρχοντας του Ράλτον κοίταξε βόρεια, και είδε πως τα βράχια συνεχίζονταν για αρκετά χιλιόμετρα ακόμα. Ὅμως ένα ψαροχώρι δεν ήταν και πολύ μακριά. Βρισκόταν μέσα σ'ένα άνοιγμα της πετρώδους περιοχής, όπου υπήρχε μια μικρή αμμουδιά. Μερικές βάρκες έπλεαν στ'ανοιχτά, ενώ άλλες ήταν αραγμένες στις λιγοστές αποβάθρες του χωριού. Κανένα μεγάλο πλοίο δε φαινόταν.

Να η πρώτη μας στάση... Αναρωτιέμαι αν οι ντόπιοι έχουν ακούσει τίποτα για τον Φανλαγκόθ και τους πειρατές του...

Ο Μάηραν δεν άργησε ν'ανεβεί στην κορυφή των βράχων, και όταν ήταν επάνω, ο Βάνμιρ τού έδειξε το χωριό.

Εκείνος ένευσε. «Ναι, μοιάζει καλό μέρος να σταματήσουμε. Αλλά, μέχρι να φτάσουμε, θα σας δώσω τις μπότες μου, Ἀρχοντά μου. Το μέρος είναι κακοτράχαλο κι εσείς τραυ—»

«Εντάξει.»

Ο Μάηραν έβγαλε τις μπότες του και τις έδωσε στον Βάνμιρ, ο οποίος τις φόρεσε, και άρχισαν να κατευθύνονται προς το ψαροχώρι.

«Τώρα πρέπει να είναι μεσημέρι,» υπέθεσε ο Ἀρχοντας του Ράλτον.

«Πώς το ξέρετε;»

«Κάνει ζέστη.»

«Χμ, ναι,» ένευσε ο Μάηραν.

Όταν έφτασαν κοντά στο χωριό, είδαν πως ένα μονοπάτι οδηγούσε στην αμμουδιά ανάμεσα στα γιγαντιαία βράχια. Το ακολούθησαν, και στις πέτρες δεξιά κι αριστερά τους παρατήρησαν ότι υπήρχαν χαράγματα.

«Τι είναι τούτα, Ἀρχοντά μου;» ρώτησε ο Μάηραν.

«Σύμβολα για τον εξευμενισμό δαιμόνων,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ.

«Τι δαιμόνων;»

«Της θάλασσας. Επίσης, αυτό εδώ» —έδειξε ένα συγκεκριμένο που έμοιαζε με χταπόδι μέσα σε κύκλο— «νομίζω πως είναι για τον εξευμενισμό του Τάρχεμοθ.»

Το μονοπάτι τελείωνε εκεί όπου άρχιζε ο κεντρικός δρόμος του χωριού. Ο Βάνμιρ και ο Μάηραν βάδισαν επάνω στις πρόχειρα τοποθε-

τημένες πλάκες, ψάχνοντας με το βλέμμα για κανένα πανδοχείο ή ταβέρνα. Οι ντόπιοι τούς ατένιζαν, αρχικά, χωρίς να μιλάνε· ύστερα από λίγο, όμως, ένας είπε: «Καλώς τους! Καλώς τους! Καλωσήρθατε στο Βραχομέρι.»

Οι δύο Ωθράγκος αντίκρισαν έναν γηραιό άντρα με μακριά γενειάδα και μαλλιά, ο οποίος, αν έκρινε κανείς από το ανάστημά του, δεν μπορεί παρά να ήταν Ρογκάνος. Φορούσε χιτώνα με διάφορα σύμβολα κεντημένα επάνω: σύμβολα που ο Βάνμιρ αναγνώριζε. *Ιερέας του Τάρχεμοθ. Παράξενο. Οι Ρογκάνοι δεν πιστεύουν στον Άρχοντα των Βυθών, αλλά στον Ναζ Λορ, τον Μεγάλο Πατέρα της ηπείρου τους, όπως οι Ρουζβάνοι πιστεύουν στη Λιάμνερ Κρωθ.*

Η γλώσσα στην οποία είχε μιλήσει ο ηλικιωμένος ιερέας ήταν μια ανάμιξη Ωθράγκικης και Ρουζβάνικης λαλιάς: αυτή που συνηθιζόταν σε τούτα τα μέρη. Ήταν, όμως, αλλόκοτο να την ακούς να βγαίνει από το στόμα ενός Ρογκάνου. Ακουγόταν πολύ πιο τραχιά.

Ο Βάνμιρ είπε: «Χαίρετε, Σεβασμιότατε. Είμαστε ναυαγοί. Υπάρχει κάποιο μέρος να ξεκουραστούμε και να φάμε;»

Ο Ρογκάνος έμοιαζε να δυσκολεύετε να παρακολουθήσει τα λόγια του. Όμως κατάλαβε τι του είχε πει, γιατί κατένευσε, και αποκρίθηκε: «Από δώ. Ο Τάρχεμοθ σάς _____, για να σας σώσει.»

Ο Βάνμιρ δεν κατανόησε μία από τις λέξεις του ιερέα, αλλά υπέθεσε ότι πρέπει να ήταν ‘συμπαθεί’, ‘ευνοεί’, ‘αγαπά’, ή κάτι τέτοιο.

Μαζί με τον Μάηραν ακολούθησαν τον Ρογκάνο, και έφτασαν σε μία ταβέρνα που βρισκόταν κοντά στη θάλασσα. Όταν μπήκαν, οι ψαράδες που κάθονταν εκεί τους ατένισαν με περιέργεια.

«Ναυαγοί,» εξήγησε ο ιερέας, και είπε και κάτι άλλα, τόσο γρήγορα που ο Βάνμιρ δεν τον κατάλαβε.

Οι ντόπιοι τούς έκαναν χώρο σ’ένα τραπέζι και τους σέρβιραν ψητό ψάρι στα κάρβουνα και χταπόδι, μαζί με κρασί. Οι δύο Ωθράγκος χίμησαν στο φαγητό χωρίς καθυστέρηση, καθώς τώρα συνειδητοποίησαν την πείνα που τους θέριζε. Για τον Βάνμιρ, τα θαλασσινά δεν ήταν συνηθισμένο γεύμα, εκεί στα βόρεια σύνορα του Νόρβηλ όπου κατοικούσε, όμως του άρεσαν. Του άρεσαν όλες οι «εξωτικές» γεύσεις.

Ένας ψαράς ρώτησε κάτι, και ο Άρχοντας του Ράλτον στράφηκε να τον κοιτάξει, συνοφρυωμένος. Δεν είχε καταλάβει την ερώτηση.

Ο ψαράς –ένας άντρας με γκριζα μαλλιά και πραγματικά τεράστια χέρια– επανέλαβε, πιο καθαρά: «Από πού 'στε;»

«Από το Νόρβηγλ.» Ο Βάνμιρ προσπάθησε, με το βλέμμα, να καταλάβει σε τι φυλή μπορούσε να ανήκει ο ψαράς. Ρογκάνος δεν ήταν σίγουρα. Ωθράγκος; Ναι, ίσως να ήταν Ωθράγκος, αλλά δεν αποκλειόταν να ήταν και Ρουζβάνος. Μάλλον, προερχόταν από αιμομιξία, πράγμα όχι σπάνιο για τους κατοίκους των Νήσων Λάβηθ.

Οι ντόπιοι συζήτησαν, για λίγο, αναμεταξύ τους, καθώς ο Βάνμιρ κι ο Μάηραν έτρωγαν. Μετά, όμως, ο Άρχοντας του Ράλτον τούς διέκοψε, με μια ερώτηση:

«Ξέρετε για τίποτα πειρατές εδώ γύρω;»

«Πειρατές;» έκανε ο ψαράς που του είχε μιλήσει και πριν.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. «Συγκεκριμένους πειρατές, όμως.» Αυτό το συγκεκριμένους φάνηκε να τους μπερδεύει, έτσι ο Ωθράγκος είπε: «Πειρατές δυνατούς, με έναν μαυρόδερμο μάγο για αρχηγό.»

Τώρα τους είδε να καταλαβαίνουν, γιατί αντάλλαξαν ανήσυχα βλέμματα και μουρμουρητά άρχισαν ν'ακούγονται.

«Τους ξέρετε;» Ο Βάνμιρ δεν μπορούσε να διώξει τον ενθουσιασμό από τη φωνή του. «Τους έχετε ακουστά;»

«Μένουν στα βουνά,» του είπε ο ψαράς με τα τεράστια χέρια. «Εί-
ναι _____· μην τους _____.»

Τι ωραία που συνεννοούμαστε...

«Αυτοί σας επιτέθηκαν;» ρώτησε, αργά, ο Ρογκάνος ιερέας του Τάρχεμοθ.

«Όχι,» απάντησε ο Βάνμιρ. «Κатаιγίδα ήταν.»

Ο Ρογκάνος διέγραψε ένα ιερό σύμβολο στον αέρα.

«Πού μπορώ να βρω τους πειρατές;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Μην πας,» του είπε ο ψαράς με τα μεγάλα χέρια. «Σκοτώνουν. Ζητάνε _____ από μας.»

Φόρο; υπέθεσε ο Βάνμιρ. «Έρχονται εδώ;»

Ο ψαράς κατένευσε. «Έρχονται.»

«Κάθε πότε;»

«Μια φορά το χρόνο,» εξήγησε ο ιερέας.

«Πότε μέσα στο χρόνο;»

«Το χειμώνα.»

«Έχουν έρθει τώρα;»

«Ναι.»

Γαμώτο! «Πού μπορώ να τους συναντήσω; Πού μένουν ακριβώς;»

«Στα βουνά,» είπε ο ψαράς. «_____ μην πας!»

Ο Βάνμιρ στράφηκε στον ιερέα, περιμένοντας απάντηση απ'αυτόν.

Ο Ρογκάνος κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρουμε πού ακριβώς μένουν.»

Υπέροχα, σκέφτηκε ο Βάνμιρ, συνεχίζοντας το φαγητό του. *Δεν μπορώ να ψάξω όλα τα βουνά της Νήσου Άγκρεμ. Είναι ασύμφορο.*

Οι ψαράδες είχαν αρχίσει πάλι να συζητάνε αναμεταξύ τους. Ο ιερέας του Τάρχεμοθ ήταν αμίλητος, αργοπίνοντας κρασί από μια πέτρινη κούπα.

Οι δύο Ωθράγκος τελείωσαν το φαγητό τους, και ο Βάνμιρ είπε: «Ευχαριστούμε. Καλό.»

Οι ντόπιοι χαμογέλασαν, και αποκρίθηκαν με μερικές σύντομες κουβέντες, που εκείνος δεν πολυκατάλαβε.

«Πόσο μακριά είναι η Ναλκούθ;» ρώτησε τον ιερέα.

Ο Ρογκάνος έστριψε τη γενειάδα του ανάμεσα σε δύο δάχτυλα. «Με τα κουπιά, λιγότερο από μια μέρα.»

«Με τα πόδια;»

«Δυο μέρες.»

«Μπορεί κάποιος να μας πάει εκεί, με τη βάρκα του; Θα πληρώσουμε.»

Ο ιερέας σηκώθηκε και μίλησε στους ψαράδες. Εκείνος με τα μεγάλα χέρια έγενεψε καταφατικά, και είπε στον Βάνμιρ: «Εγώ θα σας πάω.»

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε ο Ωθράγκος.

«Πότε φεύγουμε;»

«Αμέσως;»

Ο ψαράς ανασήκωσε τους ώμους και ορθώθηκε. «_____!»

Ο Βάνμιρ και ο Μάηραν τον ακολούθησαν έξω από την ταβέρνα, και εκείνος τους οδήγησε σε μία από τις αποβάθρες του χωριού, όπου ήταν δεμένη η βάρκα του.

«Λάνκορ,» είπε ο ψαράς, προτείνοντας το δεξί του χέρι.

«Βάνμιρ,» αποκρίθηκε ο Ωθράγκος, κι αντάλλαξαν μια χειραψία. Το δικό του χέρι έμοιαζε παιδικό, συγκριτικά με του ψαρά.

«Μάηραν,» συστήθηκε ο μυστακοφόρος, ξανθομάλλης πολεμιστής.

Ο Λάνκορ πήδησε μέσα στη βάρκα του, και οι Ωθράγκος τον μιμήθηκαν. Ο ψαράς έλυσε το σκοινί από τη δέστρα της αποβάθρας και έπασε τα κουπιά.

Ο καιρός ήταν καλός σήμερα και το πλεούμενό τους γλιστρούσε αβίαστα στο νερό. Αριστερά τους ορθώνονταν πανύψηλα βράχια, καθώς απομακρύνονταν από το Βραχομέρι, ενώ δεξιά απλωνόταν μονάχα η θάλασσα. Ο Λάνκορ, ασφαλώς, οδηγούσε τη βάρκα του παραλιακά, γιατί ήταν μικρή, και σε περίπτωση θαλασσοταραχής δε θα τα πήγαινε και πολύ καλά.

Ο Βάνμιρ είχε πάλι εκείνη την εντύπωση ότι το πλεούμενο από κάτω του ήταν ζωντανό· νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει το μурμουρητό του. Ο νους του, όμως, δεν έμεινε πολύ σ'αυτό το ζήτημα, καθώς αναρωτιόταν πώς θα έβρισκε τον Φανλαγκόθ και πώς θα τον δολοφονούσε. Διάφορα σχέδια περνούσαν από το μυαλό του, διάφορα ανόητα σχέδια, και κανένα δεν τον ικανοποιούσε. *Χρειάζομαι κάτι γρήγορο και αποτελεσματικό. Δύσκολα επιτεύξιμος συνδυασμός...* Ποτέ άλλοτε δεν κωλυόταν να σκέφτεται λύσεις σε παράξενα προβλήματα· όμως ετούτο το συγκεκριμένο πρόβλημα νόμιζε ότι παραήταν παράξενο, ακόμα και για εκείνον. Για την ακρίβεια, ήταν... απλωμένο. Ο ένας Ράζλερ βρισκόταν εδώ, ο άλλος εκεί... Ο Βάνμιρ δεν είχε καμία πληροφορία επάνω στην οποία να μπορεί να βασιστεί, για να δράσει. *Αν ήξερα πού είναι ο καθένας, τότε θα κατάφερνα να εκπονήσω ένα σχέδιο, βάσει του μέρους όπου βρίσκεται και των συνθηκών γύρω του. Έτσι, όμως, όπως έχει η κατάσταση, νομίζω ότι πατάω στο κενό, και δεν υπάρχει χρόνος για να χτίσω γέφυρα. Θα πέσω, προτού προλάβω να τοποθετήσω την πρώτη πέτρα, και όλη η Κουαλανάρα θα ακολουθήσει την πτώση μου.*

Μήπως, τελικά, ήταν λάθος που πήγα να βρω τους Μετουσιωμένους;

Λάθος ξελάθος, τώρα όφειλε να επικεντρωθεί στο πρόβλημα που είχε εμπρός του: στην εξολόθρευση των Ράζλερ. Το μέλλον θα του έδειχνε αν είχε πράξει συνετά.

Χαμένος στις σκέψεις του και χωρίς να το καταλάβει, αποκοιμήθηκε, μισοξαπλωμένος στην πρύμνη της βάρκας.

Και, κάποια στιγμή μέσα στον ύπνο του, άκουσε μια φωνή να του μιλάει. Μια γυναικεία φωνή· γνώριμη.

—*Βάνμιρ;*—

Ξύπνησε, και ορθώθηκε πάραυτα, κοιτάζοντας τριγύρω. Τα νερά της θάλασσας ήταν βαμμένα από το σούρουπο —ένα παράξενο σούρουπο, χωρίς ήλιο. Ο Λάνκορ ήταν ακόμα στα κουπιά, κωπηλατώντας και μοιάζοντας κουρασμένος. Στ'αριστερά, ο Βάνμιρ δεν έβλεπε τώρα ψηλά βράχια και απότομες πλαγιές, αλλά μια ακρογιαλιά γεμάτη βότσαλα και, μετά απ'αυτήν, ένα λιβάδι.

Ποιος του είχε μιλήσει, όμως; Ή, μήπως, το είχε ονειρευτεί;

«Τι συμβαίνει, Άρχοντά μου;» τον ρώτησε ο Μάηραν, που ήταν καθισμένος στην πλώρη. «Σας ανησύχησε κάτι;»

—*Βάνμιρ;*—

—*Ποια είσαι;*—

«Μ'ακούτε, Άρχοντά μου;»

«Ναι, Μάηραν· σόπα!»

—*Η Ρικνάβαθ είμαι—*

Οι Ράζλερ μπορούσαν να μιμούνται φωνές. Μήπως επρόκειτο, λοιπόν, για παγίδα; Αλλά, απ'την άλλη, υποτίθεται πως είχαν χάσει τις δυνάμεις τους, ύστερα απ'αυτό που έκαναν οι Μετουσιωμένοι. *Ή όχι όλες;*

—*Βάνμιρ, με καταλαβαίνεις; Η Ρικνάβαθ είμαι—*

—*Πού είσαι, Ρικνάβαθ;*—

—*...Δεν ξέρω. Είμαι... παντού—*

Παγίδα, ή όχι; Κατάλαβες ότι έρχομαι για σένα, Φανλαγκόθ, και προσπαθείς να με παραπλανήσεις;

—*Τι εννοείς, είσαι παντού;*—

—*Μπορώ να ταξιδέψω παντού, Βάνμιρ. Πήγα στην πατρίδα μου, στην Αυτοκρατορία των Καρμώζ. Είδα τι έχει συμβεί στην οικογένειά μου—Ο Βάνμιρ αισθάνθηκε μεγάλη θλίψη να φορτίζει τα λόγια ετούτα—Ο πατέρας μου... είναι αιχμάλωτος. Στα μπουντρούμια του ίδιου του του παλατιού—*

—*Πού είναι το σώμα σου, Ρικνάβαθ;*—

—*Τι;*—

—*Πού βρίσκεται;*—

—Δεν είδες τι συνέβη;—Θυμός—Δεν είδες τι συνέβη, στους Αρχέτοπους;—

—Τι συνέβη στους Αρχέτοπους;—ρώτησε ο Βάνμιρ, και σκέφτηκε: Τώρα θ'ανακαλύψουμε, Φανλαγκόθ, αν είσαι εσύ ή όχι...

—Δε θυμάσαι τους Μετουσιωμένους; Με τύλιξαν και... και με διέλυσαν. Ίσως να είμαι νεκρή... Ίσως να είμαι νεκρή τώρα...—

Ο Ράζλερ δεν μπορεί να ήξερε για τους Μετουσιωμένους· οι μαντικές του δυνάμεις δεν εκτείνονταν στους Αρχέτοπους —τουλάχιστον, έτσι είχε πει ο Σάηρεντιλ.

—Ποιοι ήταν μαζί μας, όταν πήγαμε να βρούμε τους Μετουσιωμένους, Ρικνάβαθ;—

—Γιατί με ρωτάς; Νομίζεις ότι δεν είμαι εγώ;... Ο Σάηρεντιλ ήταν μαζί μας, Βάνμιρ, και ο Αετός, και η Έχιδνα... και ο Νάνος, που μας οδήγησε στον τόπο των Μετουσιωμένων, γιατί αλλιώς δε θα μπορούσαμε να φτάσουμε εκεί. Επίσης, συναντήσαμε και τη Μελανόπτερη—

Αποκλείεται οι Ράζλερ να τα γνωρίζουν αυτά. Ο Βάνμιρ πήρε μια βαθιά ανάσα, χαλαρώνοντας—Ρικνάβαθ, με συγχωρείς. Υποψιαζόμουν ότι μπορεί ο Φανλαγκόθ, ο Νουτκάλι, ή ο Λιζναγκάρ να μιμείτο τη φωνή σου—

—Έχεις δίκιο, θα μπορούσαν. Αλλά τώρα δεν έχουν χάσει τις δυνάμεις τους;—

—Δεν ξέρω πόσες από τις δυνάμεις τους έχουν χάσει. Ίσως ακόμα να μπορούν να μιλούν στο μυαλό των άλλων. Πάντως, Ρικνάβαθ, οι Μετουσιωμένοι δε σε «διέλυσαν». Γιατί νομίζεις κάτι τέτοιο;—

—Έτσι αισθάνθηκα. Τι είδες εσύ;—

—Είδα απλά το σώμα σου να αιωρείται. Δεν υπήρχε καμία πληγή επάνω του. Ο πόνος σου πρέπει να ήταν ψυχικός—

—Ναι, ίσως...—

—Και το πνεύμα σου τριγυρίζει τώρα στην Κουαλανάρα, σωστά;—

—Ναι, Βάνμιρ, και είναι τόσο παράξενο. Τόσο παράξενο... Βλέπω τα πάντα, αλλά δεν μπορώ να επηρεάσω τίποτα. Είναι βασανιστικό, κάποιες φορές...—

—Θα τελειώσω γρήγορα με τους Ράζλερ—υποσχέθηκε ο Ωθράγκος—και θα σ'ελευθερώσω απ'αυτή την κατάσταση. Το ορκίζομαι—

—Ω Βάνμιρ...—

«Βάνμιρ» –αυτός ήταν ο Λάνκορ– «θ'αράξουμε εδώ. Θα ξεκουραστούμε. Το πρωί θα πάμε στη Ναλκούθ. Δεν είναι μακριά.»

«Μπορώ εγώ να συνεχίσω την κωπηλασία, αν θέλεις,» πρότεινε ο Βάνμιρ.

Ο ψαράς συνοφρυώθηκε, σαν να μην τον είχε καταλάβει καλά.

«Όχι, Άρχοντά μου,» παρενέβη ο Μάηραν. «Θα αναλάβω εγώ τα κουπιά.» Και προς τον Λάνκορ: «Ξεκουράσου, φίλε μου. Εγώ θα συνεχίσω.» Έκανε μια κίνηση προσποιητής κωπηλασίας, με τα χέρια.

Ο ψαράς χαμογέλασε, και ένευσε. Σηκώθηκε απ'τη θέση του και ο Νορβήλιος πολεμιστής τον αντικατέστησε.

Ο Βάνμιρ εξακολουθούσε να στέκεται, αγναντεύοντας τη θάλασσα. Ρώτησε τη Ρικνάβαθ—Είσαι ακόμα μαζί μου;—

—Ναι—

—Μπορείς να μου βρεις τους Ράζλερ;—

—Μπορώ να ψάξω. Είναι σαν να πετάω, αλλά όχι ακριβώς. Περνάω μέσα από τοίχους, μέσα από τη γη. Μπαίνω στους Αρχέτοπους, αν θέλω· κι εκεί να δεις πόσο πολύπλοκος είναι ο κόσμος— Α, ναι! πρέπει να σου πω κάτι, Βάνμιρ· κάτι που θα σ'ενδιαφέρει: Ο Λιζναγκάρ ήταν μαζί με τη Βασίλισσα Φέρνταναθ, του Ένμερακ. Την άκουσα που το έλεγε. Δηλαδή, δεν την άκουσα να λέει για τον Λιζναγκάρ ακριβώς, αλλά έλεγε ότι είχε μια σαύρα που μιλά και που προβλέπει το μέλλον. Και θυμάσαι, Βάνμιρ, που σου είχα πει ότι είχα οραματιστεί μια σαύρα; Μια σαύρα που με τρόμαξε;—

—Με έχασες τελείως...—

—Ο Λιζναγκάρ έχει μεταμορφωθεί σε σαύρα, και βρίσκεται στα μέρη των Καρμώζ. Ήταν με τη Βασίλισσα Φέρνταναθ· τις έδινε προφητείες. Αλλά τώρα έχει εξαφανιστεί. Η Βασίλισσα τον ψάχνει— ψάχνει τη σαύρα, δηλαδή, όμως δεν μπορεί να τη βρει—

—Αχά... Και πού είναι ο Λιζναγκάρ; Εσύ ξέρεις;—

—Όχι. Μπορεί να είναι οπουδήποτε—

—Χμμμ... Σίγουρα, θα έχει τρομοκρατηθεί από αυτό που συνέβη, με τους Αρχέτοπους...—

—Ναι· πού θέλεις να καταλήξεις;—

—Προσπαθώ να σκεφτώ πού μπορεί να πήγε, δεδομένης της κατάστασης—

—Είναι αδύνατον να μπεις στο μυαλό ενός Ράζλερ, Βάνμιρ—

—Πρέπει να τα καταφέρω, όμως... *Εν τω μεταξύ, μπορείς να μου βρεις τον Φανλαγκόθ; Κατοικεί στα βουνά, στο κέντρο της Νήσου Αγκρεμ—*

—*Θα το προσπαθήσω. Θα ερευνήσω όλο το νησί, από πάνω ως κάτω—*υποσχέθηκε η Ρικνάβαθ, κι ο Βάνμιρ αισθάνθηκε την παρουσία της να φεύγει.

Έφτασαν στη Ναλκούθ με την αυγή, και ο Μάηραν έβαλε τη βάρκα τους στο μεγάλο λιμάνι της πόλης.

Ο Βάνμιρ ξύπνησε τον Λάνκορ, κι εκείνος σηκώθηκε, τρίβοντας τα μάτια. Η μασέλα του έτριξε από το χασμουρητό.

Ο Μάηραν οδήγησε τη βάρκα δίπλα σε μια αποβάθρα και, βγάζοντας από το πουγκί του δύο κορονίδια, τα έδωσε στον ψαρά. «Ευχαριστούμε.»

Εκείνος χαμογέλασε. «Στο καλό.»

Οι δύο Ωθράγκος πιάστηκαν από μια σχοινένια σκάλα της αποβάθρας και ανέβηκαν.

«Θέλεις πίσω τις μπότες σου;» ρώτησε ο Βάνμιρ τον Μάηραν.

«Όχι. Θ'αγοράσω καινούργιες από εδώ. Επίσης, πρέπει να πάρουμε ρούχα για εσάς, Άρχοντά μου.»

Στο τέλος της αποβάθρας, είδαν ότι δύο φρουροί του λιμανιού τους παρατηρούσαν, προσπαθώντας, μάλλον, να κρίνουν τι είδους άνθρωποι ήταν. Πειρατές; Μισθοφόροι; Ναυαγοί; *Θα πρέπει να φαινόμαστε περίεργοι*, συμπέρανε ο Βάνμιρ. Εκείνος φορούσε ρόμπα, μπότες, και κάπα, ενώ κρατούσε έναν καθρέφτη στ'αριστερό χέρι και ένα ξιφίδιο ήταν περασμένο στη ζώνη του. Ο Μάηραν ήταν ντυμένος σαν ταξιδιώτης, αλλά ξυπόλυτος και χωρίς κάπα, και από τη δική του ζώνη κρεμόταν ένα θηκαρωμένο ξίφος.

Οι δύο Ωθράγκος μπήκαν στον κεντρικό δρόμο της Ναλκούθ, ο οποίος έβγαζε στην αγορά. Πλάι τους περνούσαν κάρα, χαμάληδες, έμποροι, ψαράδες, ταξιδιώτες, μισθοφόροι, φρουροί της πόλης, και άλλοι διάφοροι. Η μυρωδιά των ψαριών, των φρούτων, του ιδρώτα (ανθρώπων και ζώων), και της σκόνης ήταν αποπνιχτική.

Ο Βάνμιρ, όμως, δεν έδινε σημασία. Είχε το μυαλό του στη Ρικνάβαθ, η οποία δεν είχε ακόμα επιστρέψει, για να του πει αν είχε βρει

τον Φανλαγκόθ ή όχι. Πόσο χρόνο χρειαζόταν, άραγε, για να ερευνήσει τη Νήσο Άγκρεμ; Αν ταξίδευε σαν πνεύμα, πρέπει να μπορούσε να το κάνει πολύ γρήγορα, σωστά; Εξάλλου, είχε πάει στη Βόρεια Βάλγκριθμωρ και είχε γυρίσει στη Νότια, και ακόμα πιο κάτω, στις Νήσους Λάβηθ, μέσα σε... πόσο; Μια μέρα;

Όχι, δεν τα υπολογίζω καλά. Σίγουρα, κύλησαν πολλές ημέρες στην έξω Κουαλανάρα, ώσπου ο Σάηρεντιλ να μας περάσει από τους Αρχέτοπους και να μας βγάλει στην ακρογιαλιά της Νήσου Άγκρεμ...

Ο Μάηραν πλησίασε τον πάγκο ενός εμπόρου ενδυμάτων, και ο Βάνμιρ τον ακολούθησε, διακόπτοντας τις σκέψεις του σχετικά με τη Ρικνάβαθ και τη χρονική αναλογία ανάμεσα στους Αρχέτοπους και την έξω Κουαλανάρα.

«Θέλουμε ένα ζευγάρι μπότες, μια κάπα, και ρούχα ταξιδιωτικά,» είπε ο Ωθράγκος πολεμιστής στον έμπορο, που έμοιαζε Ρουζβάνος. Εκείνος αμέσως άρχισε να τους δείχνει τηνπραμάτεια του.

Ο Βάνμιρ άφησε τον Μάηραν να φροντίσει για τις αγορές τους.

«Όλα έτοιμα, Άρχοντά μου,» είπε ο πολεμιστής, σε λίγο. Εκτός από τα ρούχα, είχε αγοράσει κι έναν σάκο, για να τα βάλει μέσα. «Δεν είναι και της καλύτερης ποιότητας, βέβαια, αλλά—»

«Θα το υποστούμε,» τον διέκοψε ο Βάνμιρ.

Ο Μάηραν μειδίασε. «Ναι, θα χρειαστεί.

»Τώρα, θα πρότεινα να πάμε κάπου για ανάπαυση, γιατί εγώ, προσωπικά, θα κοιμηθώ όρθιος, μετά από την κωπηλασία.»

Ο Βάνμιρ κατένευσε, και έψαξαν για ένα πανδοχείο εκεί κοντά. Βλέποντας την πινακίδα που έγραφε *ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ*, πλησίασαν και έσπρωξαν την πόρτα, για να μπουν σε μια μεγάλη τραπεζαρία, γεμάτη κατά το ένα τέταρτο. Στην αριστερή γωνία, πίσω από ένα ξύλινο πάγκο, στεκόταν μια κορακομάλλα γυναίκα με λευκή πουκαμίσια και μαύρο γιλέκο. Οι δύο Ωθράγκος τη ζύγωσαν.

«Ένα δίκλινο,» είπε ο Μάηραν.

«Με θέα στην αγορά;»

«Είναι πιο ακριβό;»

«Όχι, το ίδιο. Ένα ασημένιο το διήμερο.»

«Με θέα στην αγορά, τότε.» Ο Μάηραν έβγαλε ένα κορονίδιο από το πουγκί του και της το έδωσε, υποθέτοντας ότι αυτό εννοούμε λέγοντας «ένα ασημένιο».

Η γυναίκα δέχτηκε το νόμισμα και έδωσε στον πολεμιστή ένα κλειδί. «Το πέντε,» του είπε.

«Ευχαριστούμε.»

Οι Ωθράγκος ανέβηκαν τη σκάλα και πήγαν στο δωμάτιό τους, το οποίο είχε δύο κρεβάτια σε αντικρινές μεριές και ένα παράθυρο που έβλεπε στην αγορά. Επίσης, υπήρχε ένα κοντό τραπεζάκι, και κανένα άλλο έπιπλο.

Ο Μάηραν έπεσε για ύπνο, χωρίς πολλές κουβέντες. Ο Βάνμιρ ξάπλωσε και, μέσα σε μερικές στιγμές, άκουσε τον σύντροφό του να ροχαλίζει. Ο ίδιος, όμως, δεν κοιμήθηκε αμέσως· η υπερένταση δεν τον άφηνε. Σταύρωσε τα χέρια του πίσω απ'το κεφάλι, κοιτάζοντας το ταβάνι. Ύστερα από κάποια ώρα, τα βλέφαρά του βάρυναν και ο ύπνος νίκησε.

Δεν ήξερε για πόσο κοιμόταν, αλλά, τελικά, η φωνή της Ρικνάβαθ ήταν που τον ξύπνησε.

—Βάνμιρ...—

—Τον βρήκες;—

—Όχι. Δεν είναι στο νησί—

—Αποκλείεται!—

—Βρήκα τους πειρατές, Βάνμιρ: ένα τσούρμο παρανόμους που κρύβονται στα βουνά, σ'ένα αρχαίο φρούριο, χτισμένο μέσα σε μια πλαγιά. Πρέπει να είναι αυτοί που ελέγχει ο Φανλαγκόθ, αλλά ο ίδιος δεν ήταν μαζί τους· είμαι βέβαιη—

—Ίσως να σε ξεγέλασε, κάπως—

—Δεν το νομίζω. Δεν έχει πλέον μαντικές δυνάμεις—

«Να πάρει...!» μουρμούρισε ο Βάνμιρ. «Πού μπορεί να έχει πάει, το καθίκι;» Αναστέναξε.

—Έψαξα όλο το νησί—είπε η Ρικνάβαθ—όχι μόνο τα βουνά στο κέντρο του. Ο Φανλαγκόθ δεν είναι εδώ. Έχει φύγει—

—Μπορείς να βρεις τον αδελφό μου, Ρικνάβαθ; Τον Ρόλμαρ—

—Ξέρεις, περίπου, πού είναι;—

—Υποθέτω ότι, αφού δε με βρήκε στην ακρογιαλιά, θα πήγε στη Νουάλβορ. Δες αν είναι εκεί, και αν είναι καλά—

—Πηγαίνω—

Ο Βάνμιρ σηκώθηκε απ'το κρεβάτι του και βάδιζε ως το παράθυρο, ανοίγοντάς το, για να κοιτάξει την αγορά. Πίσω του, μπορούσε ακόμα ν'ακούσει τον Μάηραν να ροχαλίζει.

Φανλαγκόθ... Πού να είσαι, Φανλαγκόθ; Μήπως αποφάσισες να γυρίσεις στην Οντον'γκόκι; Μήπως όλοι σας –εσύ, ο Νουτκάλι, κι ο Λιζναγκάρ– αποφασίσατε να γυρίσετε στην Οντον'γκόκι; Πρέπει να ζητήσω από τη Ρικνάβαθ να ερευνήσει εκεί...

Η Καρμώζ δεν άργησε να επιστρέψει. Ο Βάνμιρ εξακολουθούσε να στέκεται μπροστά από το παράθυρο, όταν άκουσε τη φωνή της.

—*Βάνμιρ!*—Ενθουσιασμός; Έκπληξη; Ταραχή;—*Δε θα το πιστέψεις, αν και είναι λογικό. Είναι απόλυτα λογικό—*

—*Τι συμβαίνει; Έπαθε κάτι ο Ρόλμαρ;—*

—*Ο Φανλαγκόθ βρίσκεται στη Νουάλβορ. Πήγε εκεί για τον Ουρα-νολίθινο Θρόνο, Βάνμιρ!—*

Ο Βάνμιρ στράφηκε στον κοιμώμενο πολεμιστή. «Σήκω! Μάηραν! Σήκω!»

Κεφάλαιο 2

Το Συμβούλιο του Μαύρου Πρίγκιπα

Το πρωί, ο Μαύρος Πρίγκιπας συγκέντρωσε τους ανθρώπους του –δηλαδή, τον Στρατηγό Άσθαν, τον Υποστράτηγο Λύβνιρ, τέσσερις από τους διοικητές του Ενρεβήλιου στρατού, και τον Ταχυπομπό Φάλμορ– στο στρατηγείο του στρατώνα της Φίρθμας. Η Πριγκίπισσα Θάρνιν και ο Ιερέας Χάρναλιρ δεν ήταν εδώ, καθώς είχαν τραυματιστεί από τις φωτιές που είχε ανάψει ο Βασιληάς Σάρναλ στον κήπο του παλατιού του ενώ εγκατέλειπε την πρωτεύουσα του Ένρεβηλ υπογείως.

Ο Ήλμον ήταν ένα ράκος σήμερα, πράγμα φανερό από τη στάση του κι από την έκφρασή του. «Η αληθινά δύσκολη δουλειά τώρα αρχίζει,» είπε. «Πρέπει να κρατήσουμε όσα κατακτήσαμε, γιατί, σίγουρα, ο Τύραννος δε θα είναι πρόθυμος να μας τα δωρίσει.»

«Αν ήταν νεκρός....» άρχισε ο Άσθαν, κουρασμένα.

«Δεν είναι, όμως,» είπε ο Ήλμον, και ήπιε μια γουλιά απ'το ποτό του. «Επομένως, θα πρέπει να τον βρούμε. Αλλά, πρώτα, οφείλουμε να βεβαιωθούμε ότι πατάμε σε στέρεο έδαφος.» Ξεφύσησε. «Ας πάρουμε τα πράγματα ένα-ένα, καλύτερα. Ταχυπομπέ Φάλμορ.»

«Μάλιστα, Υψηλότητα.»

«Έχω εδώ ένα μήνυμα για σένα.» Ο Ήλμον ύψωσε ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί, δεμένο με μαύρη κορδέλα.

«Πού επιθυμείτε να το μεταφέρω; Στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων;»

«Ναι,» ένευσε ο Ήλμον. «Στην αδελφή μου, Πριγκίπισσα Νιρκένα. Και μετά, να επιστρέψεις στη Φίρθμας, για να μου αναφέρεις πώς είναι η κατάσταση στο Νόρβηλ.»

«Όπως επιθυμείτε, Πρίγκιπά μου. Πότε ξεκινάω;»

Ο Ήλμον έριξε το μήνυμα μπροστά στον Φάλμορ. «Αμέσως, ταχυπομπέ.»

Ο Φάλμορ το έβαλε μέσα στην τουνίκα του, καθώς σηκωνόταν. Έκανε μια σύντομη υπόκλιση, με το δεξί χέρι στη μέση, και έφυγε από το δωμάτιο.

«Δεύτερον,» είπε ο Μαύρος Πρίγκιπας. «Θέλω να γίνει διεξοδική έρευνα του παλατιού του Σάρναλ και να επιδιορθωθούν οι ζημιές που υπέστη κατά την πυρκαγιά. Θα πάω να μείνω εκεί όταν τα πάντα είναι έτοιμα.»

«Θα δοθούν οι ανάλογες διαταγές, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε ο Άσθαν.

«Τρίτον. Πρέπει να αποσταλούν μηνύματα σε όλους τους άρχοντες του Ένρεβηλ, τα οποία θα ζητούν την υποταγή τους στην Πριγκίπισσα Θάρνιν –στη Βασίλισσα Θάρνιν–, νόμιμη διάδοχο του Βασάλτινου Θρόνου.»

«Ελπίζω να βρούμε ανταπόκριση...» είπε ο Άσθαν.

«Λογικά, θα βρούμε,» αποκρίθηκε ο Ήλμον. «Ο Σάρναλ δεν ήταν αγαπητός ανάμεσα στους άρχοντές του· ειδικά ανάμεσα στους παλιούς ευγενείς.»

«Ωστόσο, σίγουρα, θα υπάρχουν και άνθρωποι που επωφελήθηκαν από τη βασιλεία του...»

Ο Μαύρος Πρίγκιπας κατένευσε. «Ναι, και ξέρω ποιοι είναι αυτοί. Θα ήθελα, όμως, πολύ να δω την αντίδρασή τους, μόλις μάθουν ότι ο Τύραννος έπεσε και νέος μονάρχης κάθεται στο θρόνο. Στοιχηματίζω πως θα υποταχθούν χωρίς πολλές φασαρίες στην καινούργια εξουσία.»

Δεν έχεις και κάτι άλλο για να στοιχηματίσεις, Πρίγκιπά μου, σκέφτηκε ο Άσθαν. Αν τα πράγματα δεν έρθουν έτσι, τότε θα έχουμε μεγάλα προβλήματα εδώ, στη Φίρθμας, περικυκλωμένοι πανταχόθεν από Ένρεβήλιες πόλεις και τοπικούς άρχοντες.

«Υψηλότετε,» είπε η Διοικήτρια Δάφρη, μια ξανθιά, ψηλή γυναίκα, η οποία ήταν από τους καλύτερους αρχηγούς στο στρατό του Άσθαν, «αν μου επιτρέπετε...»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Μαύρος Πρίγκιπας.

«Πιστεύω ότι, αν ανακοινώσουμε πως Νορβήλιος στρατός έχει καταλάβει τη Φίρθμας, θα έχουμε με το μέρος μας, κυρίως, αυτό το τμήμα του Βασιλείου.» Ανάμεσά τους, στο τραπέζι, υπήρχε ένας χάρτης του Ένρεβηλ, και η Δάφρη έδειξε τη δυτική μεριά –από τη Νίλμας και έπειτα–, η οποία συνόρευε με το Νόρβηλ. «Αν μη τι άλλο, αποκλείεται να μας εναντιωθούν, από φόβο μήπως το Νόρβηλ τους επιτεθεί. Το ανατολικό τμήμα του Βασιλείου, βέβαια, είναι δια-

φορετική υπόθεση.» Έδειξε τα μέρη από την Έλμας και μετά. «Αυτοί δε συνορεύουν με το Νόρβηλ, άρα δεν έχουν να το φοβηθούν και τόσο· όχι όσο οι άλλοι, τουλάχιστον.»

«Καταλαβαίνω τι λες, διοικήτρια,» αποκρίθηκε ο Ήλμον. «Επιπλέον, υπάρχει και η φήμη ότι ο Σάρναλ έχει κάνει κάποια συμμαχία με το Σάρενθαλ, οπότε οι ανατολικές επαρχίες του Ένρεβηλ πιθανώς να πιστεύουν ότι θα έχουν στρατιωτική αρωγή από εκεί.»

«Αληθεύει αυτή η φήμη;» ρώτησε ο Άσθαν.

«Δυστυχώς, δε γνωρίζω,» ανασήκωσε τα χέρια ο Ήλμον. «Δυστυχώς.»

«Νομίζω, πάντως, ότι ο Σάρναλ θα πήγε στα ανατολικά,» γνωμοδότησε ο Άσθαν. «Από εκεί θα είναι, ούτως ή άλλως, πιο ασφαλής.»

Η Δάφρη κατένευσε. «Ακριβώς σ'αυτό το συμπέρασμα ήθελα να καταλήξω κι εγώ, Στρατηγέ.»

«Ναι...» είπε ο Ήλμον, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα και πίνοντας άλλη μια γουλιά τσάι. «Συμφωνώ. Ωστόσο, το κρίνω σκόπιμο να αποσταλούν μηνύματα σε όλους τους άρχοντες του Ένρεβηλ, απ'άκρη σ'άκρη. Όποιος ήταν, κατά βάθος, εναντίον του Σάρναλ θα έρθει τώρα με το μέρος μας. Και,» τόνισε, «έχετε υπόψη σας πως δεν είναι ανάγκη να αναφέρουμε ότι ο Τύραννος διέφυγε. Θα πούμε μόνο ότι νικήσαμε τη μάχη και ότι η εξουσία του Βασιλείου άλλαξε. Δεν είναι ψέματα, αλλά δεν είναι και η απόλυτη αλήθεια, η οποία μπορεί να μας βλάψει.

»Εν τω μεταξύ, πρέπει οπωσδήποτε να εντοπίσουμε τα ίχνη του Σάρναλ και να τον σκοτώσουμε, όπου κι αν βρίσκεται.»

«Ποιος θα το αναλάβει αυτό, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε ο Άσθαν.

Ο Ήλμον έτριψε, ασυναίσθητα, το μάγουλό του. «Έχω υπόψη μου κάποιους ανθρώπους τέλειους για τη δουλειά, μα δεν είμαι βέβαιος ότι θα δεχτούν να μας βοηθήσουν. Αν και το εύχομαι... Το εύχομαι, γιατί δε θα τους χρειαστώ μόνο για τον Σάρναλ, αλλά και για άλλους οι οποίοι παραμένουν πιστοί σ'αυτόν, ή οι οποίοι μπορεί να αποφασίσουν πως δεν τους αρέσει η Πριγκίπισσα Θάρνιν στο θρόνο, ούτε η αρωγή του Νόρβηλ.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Άσθαν, «ορισμένοι, αναμφίβολα, θα θεωρήσουν ότι προσπαθούμε να καταλάβουμε το Ένρεβηλ, διώχνοντας τον Τύραννο.»

«Η αλήθεια είναι ότι αυτό προσπαθούμε να κάνουμε, Στρατηγέ,» είπε ο Ήλμον. «Το Ένρεβηλ τώρα μας χρωστάει, και το Νόρβηλ δε θα αφήσει τους τοπικούς ευγενείς να το ξεχάσουν.»

«Ποια είναι η θέση της Πριγκίπισσας Θάρνιν επί του θέματος, Υψηλότητα;»

«Έχει συμφωνήσει. Καταλαβαίνει πως το Νόρβηλ δε θα τη συνέντρεχε ποτέ, αν δεν είχε κάτι να κερδίσει από αυτό.»

«Την εμπιστεύεστε;»

«Απόλυτα,» δήλωσε ο Μαύρος Πρίγκιπας.

Τότε, σκέφτηκε ο Άσθαν, *θα πρέπει εμείς να την προσέχουμε...* Η Πριγκίπισσα δεν αποκλείεται να έπαιζε διπλό παιχνίδι. Μπορεί να είχε χρησιμοποιήσει το Νόρβηλ μόνο και μόνο για να καθίσει στον Βασάλτινο Θρόνο· και, όταν βρισκόταν στην εξουσία, όταν όλοι της οι εχθροί είχαν εξολοθρευτεί, πιθανώς να σκόπευε να διαλύσει τη συμμαχία και να ανεξαρτητοποιήσει το Βασίλειό της. Ο Ήλμον έμοιαζε να τη συμπαθεί –ίσως, μάλιστα, να ήταν εραστές οι δυο τους–, έτσι δεν κοίταζε αντικειμενικά την κατάσταση.

«Λοιπόν,» είπε ο Μαύρος Πρίγκιπας. «Καλύτερα να ξεκινήσουμε την επισκευή του παλατιού του Σάρναλ. Διοικητή Ώνολαρ.» Κοίταξε έναν από τους διοικητές του στρατού του Άσθαν. «Θα το αναλάβεις;»

«Ασφαλώς, Υψηλότητα.» Ο άντρας σηκώθηκε από τη θέση του και υποκλίθηκε. «Έχετε κάποιες ιδιαίτερες οδηγίες να μου δώσετε;»

«Ναι. Θέλω όσα έγγραφα τυχόν βρείτε μέσα στο παλάτι.»

«Μάλιστα.»

«Μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο Διοικητής Ώνολαρ έφυγε.

«Φέρτε μου τον φρουράρχο,» πρόσταξε ο Ήλμον τη Διοικήτρια Νιρκένα. Η γυναίκα σηκώθηκε και βγήκε απ'το δωμάτιο, ακολουθώντας τον συνάδελφό της.

«Τι θέλετε απ'αυτόν, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε ο Άσθαν.

«Πληροφορίες, τι άλλο;»

Ο Μαύρος Πρίγκιπας και οι υπόλοιποι περίμεναν, μέχρι που δύο στρατιώτες μπήκαν στο δωμάτιο, συνοδεύοντας έναν ψηλό άντρα με μαύρα μαλλιά και γένια. Φορούσε κουρέλια και το πρόσωπό του ή-

ταν μελανιασμένο. Στον ώμο του υπήρχε ένα τραύμα, που φαινόταν μέσα από το σκισμένο του πουκάμισο.

«Τον έφερα, Πρίγκιπά μου,» ανάφερε η Διοικήτρια Νιρκένα, περνώντας το κατώφλι της πόρτας και πηγαίνοντας προς τη θέση της, για να καθίσει. Δεν πρόλαβε, όμως, γιατί ο Ήλμον σηκώθηκε, και μαζί του σηκώθηκαν κι όλοι οι υπόλοιποι.

«Ο Φρούραρχος Άνερθαν;» ρώτησε ο Μαύρος Πρίγκιπας, ατενίζοντας διαπεραστικά τον άντρα αντίκρυ του.

«Πρίγκιπά μου...» είπε εκείνος. «Είστε ο Πρίγκιπας Ήλμον, δεν είστε; Ο Μαύρος Πρίγκιπας;»

Ο Ήλμον ένευσε μόνο.

«Πρίγκιπά μου, δεν είμαι άνθρωπος του Σάρναλ. Ήταν Τύραννος και—»

«Α-χα-χα-χα-χα!» γέλασε ο Ήλμον, μοιάζοντας να έχει, πραγματικά, ευθυμήσει. Σήκωσε την κούπα με το τσάι του και ήπια μια γερή γουλιά, ακόμα χαμογελώντας. «Φρούραρχε... Μας περνάς για χαζούς εδώ μέσα; Δεν είσαι άνθρωπος του Σάρναλ; Έχεις μια αρκετά καλή και προσοδοφόρα θέση για άνθρωπος που δεν είναι του Σάρναλ. Πώς κι έτσι;»

«Υψηλότερα, εκείνο που ήθελα να σας εξηγήσω είναι ότι δεν είμαι αληθινά πιστ—»

«Δε θα με διακόπτεις όταν μιλάω!» είπε ο Ήλμον. «Έγινα κατανοητός;»

Ο Άνερθαν φάνηκε να τρίζει τα δόντια, προς στιγμή· όμως, μετά, κατέβασε το βλέμμα και είπε: «Όπως επιθυμείτε, Πρίγκιπά μου. Με συγχωρείτε...»

«Δεν έχω συλλάβει μόνο εσένα... *Φρούραρχε Άνερθαν*. Έχω συλλάβει κι άλλους σαν κι εσένα. Έχω συλλάβει και τα γουρούνια, τους ανακριτές από το Οίκημα του Πόνου.» Χρησιμοποίησε το όνομα που έδινε ο λαός στο Ανακριτήριο της Φίρθμας. «Γιατί να μην σε εκτελέσω μαζί τους;»

Ο Άνερθαν ξεροκατάπιε. «Α... Πρίγκιπά μου. Θα σας υπηρετήσω, αν το επιθυμείτε... Θα με βρείτε έμπιστο άνθρωπο.»

«Δεν εμπιστεύομαι εύκολα,» δήλωσε ο Ήλμον. «Θα πρέπει να αποδείξεις την πίστη σου σε μένα, φρούραρχε.»

«Πρίγκιπά μου, θα κάνω ό,τι μου ζητήσετε. Εγώ δεν έχω καμία σχέση με τους ανακριτές.»

«Ας αρχίσουμε από απλά πράγματα, φρούραρχε: Πληροφορίες σχετικά με τους κατοίκους της πόλης. Υποθέτω πως γνωρίζεις κάποια πράγματα, σωστά;»

«Μάλιστα, Πρίγκιπά μου.»

«Αν μάθω ότι μου είπες ψέματα, έστω και στο παραμικρό....»

Ο Άνερθαν κούνησε το κεφάλι, έντονα. «Όχι, Υψηλότητα. Ποτέ δε θα σας έλεγα ψέματα εγώ.»

Ο Ήλμον σταύρωσε τα χέρια μπροστά του. «Αυτό θα σε κρατήσει ζωντανό, για λίγο ακόμα,» δήλωσε. Και ρώτησε: «Μπορείς να μου πεις ποιοι είναι οι πιστότεροι στον Σάρναλ και ποιοι οι λιγότερο πιστοί, εντός της πόλης;»

«Φυσικά, Πρίγκιπά μου.»

«Κάθισε, τότε,» είπε ο Ήλμον, και έκανε νόημα στους στρατιώτες που είχαν συνοδέψει τον φρούραρχο ως εδώ να φύγουν.

Ο Φρούραρχος Άνερθαν ήταν ειλικρινής, έκρινε ο Ήλμον, ύστερα από τις τρεις ερωτήσεις που του έκανε.

Πόσο πιστή στον Σάρναλ είναι η Μαλβιάρα, η Ρυθμιστής της Αρένας;

Πόσο πιστός είναι ο Οίκος των Άσρανων;

Πόσο πιστός είναι ο Διοικητής Σόντραν;

Οι δύο πρώτες ερωτήσεις ήταν μόνο για να δοκιμάσει ο Μαύρος Πρίγκιπας τον φρούραρχο, διότι ήξερε ήδη τις απαντήσεις: Η Μαλβιάρα φυσικά και ήταν πιστή στον Σάρναλ, ενώ ο Οίκος των Άσρανων (συγγενείς της Πριγκίπισσας Θάρνιν) δεν ήταν και τόσο πιστός, αν και δεν είχε ποτέ αντισταθεί ανοιχτά στον Τύραννο, πράγμα λογικό, αφού, αν είχε συμβεί κάτι τέτοιο, όλα τα μέλη της οικογένειας θα είχαν κυνηγηθεί και αποκεφαλιστεί. Ο Άνερθαν απάντησε σωστά και στις δύο αυτές ερωτήσεις. Όσον αφορά την τρίτη, είπε ότι ο Διοικητής Σόντραν (ένας από τους συλληφθέντες αρχηγούς του στρατού του Τυράννου) ήταν πιστός στον Σάρναλ· μάλιστα, ήταν από τους πιο έμπιστους στρατιωτικούς διοικητές του Αρχιστράτηγου Φάζναλ.

Ο Ήλμον έστελε τον φρούραρχο πίσω στο κελί του, όταν η συζήτησή τους τελείωσε, υποσχόμενος πως θα το σκεφτόταν να τον αφήσει ζωντανό.

«Δε βρήκατε τις πληροφορίες μου χρήσιμες, Υψηλότητα;» ρώτησε ο Άνερθαν, προτού τον απομακρύνουν από τον Μαύρο Πρίγκιπα.

«Θα δείξει αν είναι χρήσιμες,» του είπε ο Ήλμον, καθώς δύο στρατιώτες συνόδευαν τον φρούραρχο έξω από το δωμάτιο.

Ύστερα από την αποχώρηση του Άνερθαν, ο Μαύρος Πρίγκιπας διέλυσε το συμβούλιο, προστάζοντας τους ανθρώπους του να αναλάβουν τις δουλειές που τους είχε πει. Ο ίδιος βγήκε απ'το δωμάτιο τελευταίος, ενώ ένας στρατιώτης έκλεινε την πόρτα πίσω του.

Ο Ήλμον βάδισε, αργά, προς το δωμάτιο της τραυματισμένης Πριγκίπισσας Θάρνιν. Ήταν διστακτικός να την επισκεφτεί, γιατί αισθανόταν, εν μέρει, υπεύθυνος γι'αυτό που είχε συμβεί.

Έπρεπε να είχα προβλέψει την κίνηση του Σάρναλ! Έπρεπε να είχα πιέσει αυτό το κάθαρμα, τον Φάζναλ, περισσότερο, ώστε να μας αποκαλύψει το καινούργιο κρυφό πέρασμα του Τυράννου.

Ο Ήλμον είχε γεμίσει τους καταδυναστευμένους Ενρεβήλιους με υποσχέσεις, και δε νόμιζε ότι είχε καταφέρει να ανταποκριθεί στις προσδοκίες τους.

Κατ'αρχήν, ο Σάρναλ διέφυγε! Διέφυγε! Ετούτο υποτίθεται πως θα ήταν το τελειωτικό χτύπημα κατά του Τυράννου, αλλά η πραγματικότητα μάς διέψευσε. Η κατάσταση αντιστράφηκε. Τώρα, εμείς είμαστε στη Φίρθμας κι εκείνος βρίσκεται «κάπου εκεί έξω», δολοπλοκώντας εναντίον μας.

Χίλιες κατάρες!

Ελπίζω, τουλάχιστον, οι νεκρομάντες του Μαύρου Φρουρίου ν'αποφασίσουν να μας βοηθήσουν. Γιατί τώρα χρειάζομαι τους δολοφόνους τους περισσότερο από ποτέ. Όχι μόνο για να σκοτώσω τον Τύραννο ή τους εχθρούς μου μέσα στο Ένρεβηλ, αλλά και για να επιβιώσω από τους Λεπιδοφόρους Γέρακες. Ο Ήλμον υπέθετε ότι ο Σάρναλ θα έστελνε τους εν λόγω νεκρενοικημένους εναντίον του το συντομότερο δυνατό, και ήξερε ότι έπρεπε οπωσδήποτε να βρει έναν τρόπο για να τους αποκρούσει.

Τα βήματά του είχαν γίνει βαριά, καθώς πλησίαζε τη φρουρούμενη πόρτα τουωματίου της Θάρνιν. Χτες βράδυ, η Πριγκίπισσα ήταν

αναίσθητη από τον τραυματισμό της, και δεν της είχε μιλήσει. Αναρωτιόταν αν τώρα θα είχε τις αισθήσεις της, και ποια θα ήταν η αποψή της για τον τρόπο που το σχέδιό τους είχε εν μέρει αποτύχει.

«Έχει ξυπνήσει;» ρώτησε ο Ήλμον τις πολεμίστριες εκατέρωθεν της πόρτας.

«Δεν ξέρουμε, Υψηλότετε.»

Ο Ήλμον άνοιξε και μπήκε. Το δωμάτιο ήταν μικρό, μ'ένα παράθυρο στο πέρας του. Δίπλα από το παράθυρο βρισκόταν ένα κρεβάτι, κι επάνω στο κρεβάτι ήταν ξαπλωμένη η Θάρνιν, σκεπασμένη με μια λευκή κουβέρτα. Τα μακριά, μαύρα της μαλλιά ήταν λυτά, και απλώνονταν γύρω απ'το κεφάλι της. Το δεξί της χέρι ήταν τυλιγμένο με επιδέσμους, καθώς και το δεξί της πόδι, το οποίο τώρα δε φαινόταν, αλλά ο Ήλμον το είχε δει χτες. Το πρόσωπό της δεν είχε χτυπηθεί από τη φωτιά· η Πριγκίπισσα πρέπει, μάλλον, να είχε προστατέψει το κεφάλι με τα χέρια της.

Τα μάτια της άνοιξαν και τον ατένισαν.

Ο Ήλμον ζύγωσε, καθίζοντας πλάι της, στην άκρη του κρεβατιού. Η Θάρνιν έβγαλε το αριστερό της χέρι απ'την κουβέρτα και άγγιξε τον πήχη του. Εκείνος πήρε το χέρι της μέσα στα δικά του και φίλησε τα δάχτυλά της· ύστερα, έσκυψε και τη φίλησε στα χείλη.

«Τι συνέβη;» ψιθύρισε η Θάρνιν. Η φωνή της έμοιαζε να προέρχεται από τα βάθη κάποιου ονείρου. Μάλλον, έφταιγαν τα ναρκωτικά που της είχαν δώσει οι θεραπευτές, για τον πόνο.

«Ο Τύραννος είχε σκάψει άλλο πέραςμα κάτω απ'το παλάτι,» αποκρίθηκε ο Ήλμον. «Διέφυγε.»

«Πού πήγε;»

«Δεν ξέρω. Πιστεύω ανατολικά.»

«Την πόλη την έχουμε;»

«Ναι, η Φίρθμας είναι δική μας.»

«Σ'ευχαριστώ, Ήλμον,» είπε η Θάρνιν, σφίγγοντας το χέρι του.

«Μακάρι να μπορούσα να είχα κάνει περισσότερα,» ψιθύρισε ο Μαύρος Πρίγκιπας, μη συναντώντας το βλέμμα της. «Απέτυχα να φέρω εις πέρας το σχέδιο. Ο Τύραννος ξέφυγε. Και η παγίδα που μας είχε στήσει λειτούργησε στο ακέραιο...»

«Δεν ξέραμε... Δεν ήταν δυνατόν να ξέρουμε,» αποκρίθηκε η Θάρνιν. «Γιατί ακούγεσαι τόσο θλιμμένος, Ήλμον;» Η φωνή της εξακολουθούσε να ηχεί ημιονειρική.

«Για πολλά πράγματα. Ο αδελφός μου σκοτώθηκε, ο Σάρναλ γλίτωσε. Τώρα, οι Λεπιδοφόροι Γέρακες θα μας κυνηγήσουν, Θάρνιν. Το καταλαβαίνεις; Αλλάξαμε θέσεις. Ο Σάρναλ έγινε επαναστάτης κι εμείς οι εξουσιαστές.»

«Όχι, αυτό δε γίνεται. Ο Τύραννος είναι ο Τύραννος. Και τον νίκησαμε. Το Ένρεβηλ είναι δικό μας. Είμαι Βασίλισσα στη Φίρθμας.»

Ο Ήλμον δε μίλησε, γιατί έβλεπε ότι η Θάρνιν, λόγω των ναρκωτικών, δεν αντιλαμβανόταν πλήρως την κατάσταση. *Τώρα κινδυνεύουμε περισσότερο απ'ό,τι κινδυνεύαμε ως επαναστάτες.*

Το χέρι της Πριγκίπισσας τον τράβηξε από τον καρπό. «Έλα κοντά μου...»

Ο Ήλμον έφερε το πρόσωπό του μπροστά στο δικό της. Μπορούσε να νιώσει την ανάσα της καυτή επάνω του. Φίλησε τα χείλη της, και η Θάρνιν τύλιξε το αριστερό της χέρι πίσω απ'το λαιμό του, καθώς η γλώσσα της παιχνιδιζε μέσα στο στόμα του.

Τα χείλη τους χώρισαν, κι εκείνη χαμογέλασε. «Σου είπα ότι θα σε παντρευτώ όταν είμαι Βασίλισσα, Ήλμον... Βγάλε τις μπότες σου· ξάπλωσε δίπλα μου...»

Ο Ήλμον χάιδεψε το μάγουλό της. «Είσαι τραυματισμένη, αγάπη μου· καλύτερα να ξεκουραστείς.»

«*Τσου τσου τσου,*» έκανε η Θάρνιν. «Δεν είμαι κουρασμένη. Μην είσαι ντροπαλός.» Τον φίλησε ξανά, εξακολουθώντας να έχει το αριστερό της χέρι περασμένο πίσω απ'το λαιμό του και ακουμπώντας και το τραυματισμένο δεξί της στην πλάτη του.

Ο Ήλμον έκανε να σηκωθεί, αλλά την αισθάνθηκε να τον συγκρατεί. «Να τραβήξω το σύρτη,» της ψιθύρισε.

«Α...» Τον άφησε.

Ο Ήλμον σηκώθηκε, τράβηξε το σύρτη της πόρτας, και επέστρεψε, βγάζοντας τις μπότες του και ξαπλώνοντας δίπλα της. Δεν είχε ποτέ πριν βρεθεί στο κρεβάτι μαζί της, αν και είχαν μια ιδιαίτερη συμπάθεια, αν και είχαν φιληθεί πολλές φορές. Το σχέδιό τους ήταν ότι θα παντρεύονταν όταν η Θάρνιν γινόταν Βασίλισσα, ενώνοντας έτσι το Νόρβηλ και το Ένρεβηλ.

«Τι βλέπεις;» τον πείραξε εκείνη, χαμογελώντας, κοιτάζοντάς τον που την κοίταζε. Το αριστερό της χέρι τράβηξε το πουκάμισό του προς τα πάνω και πέρασε κάτω από το ένδυμα, χαϊδεύοντας την κοιλιά και το στήθος του.

«Αναρωτιόμουν,» αποκρίθηκε ο Ήλμον, «πόσα ρούχα φοράς κάτω απ' αυτή την κουβέρτα.»

«Κι εγώ,» γέλασε η Θάρνιν, ναρκωμένα. «Έλα να δεις και να μου πεις...» Ανασήκωσε την κουβέρτα, αφήνοντάς τον να γλιστρήσει από κάτω.

Κεφάλαιο 3

Σέλντρεκ

Ο Κάφελ βάδιζε προς το πέρας της Οδού Ανθεμίων, όπου η πόλη της Νίζβερ τελείωνε και ο καταραμένος τόπος Φεν εν Ρωθ ξεκινούσε. Ένας άνεμος ερχόταν από εκεί, φέρνοντας ουρλιαχτά και μουρμουρητά στ'αφτιά του, τα οποία ήταν βέβαιος πως μονάχα εκείνος άκουγε, γιατί η Ζιάλα, αν τα άκουγε, αναμφίβολα θα το έλεγε.

Ωστόσο, υπήρχε και το κρανίο στο χέρι του, ο Ωμάρκαζ. Αυτός, άραγε, που, όπως είχε υποστηρίξει, ήταν πνεύμα παγιδευμένο σε κρανίο, μπορούσε ν'ακούσει τις φωνές που άκουγε ο Κάφελ; Ο έμπορος δε ρώτησε· για την ώρα, το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν να φτάσει στον Σέλντρεκ και να του μιλήσει: να μάθει αν ο νεκρομάτης είχε τη δύναμη να θεραπεύσει το κομμένο του χέρι.

Ο Κάφελ άφησε τη Νίζβερ πίσω του και μπήκε στη Φεν εν Ρωθ.

Η Ζιάλα τον ακολουθούσε, έχοντας το ξίφος της τραβηγμένο. Ετούτος ο τόπος τής προκαλούσε τρόμο, και το λεπίδι στο χέρι της της πρόσφερε μια κάποια ελάχιστη αίσθηση *ασφάλειας*... αν και υποπτευόταν πως εδώ, μάλλον, δεν έπρεπε να φοβάται τους εχθρούς με υλική υπόσταση, αλλά τα *πνεύματα*, τους νεκρούς που στοίχειωναν το μέρος. Όταν η Ιέρεια Ριλάνα μιλούσε για τη Φεν εν Ρωθ, στο Ναό της Βιρκάνθα, η Ζιάλα δεν είχε φανταστεί ποτέ ότι θα *επισκεπτόταν* αυτή την καταραμένη χώρα.

Ο τόπος που τώρα απλωνόταν εμπρός της ήταν *άγριος* από κάθε άποψη. Πέτρες και χόρτα υπήρχαν παντού, καθώς και υψώματα και χαμηλώματα του εδάφους. Στα βόρεια φαινόταν ένα δάσος με δέντρα που λύνιζαν σαν κουρασμένα από τον άνεμο. Βουνά ορθώνονταν σε όλες τις κατευθύνσεις. Το χώμα κάτω από τις μπότες της Ζιάλα έμοιαζε *ζωντανό*· έμοιαζε να *ανασαλεύει* καθώς πατιόταν. Ή ίσως αυτό να ήταν μονάχα η εντύπωσή της...

—*Δεξιά!*—

Η Ζιάλα αισθάνθηκε την καρδιά της ν'αναπηδά. Ο Ωμάρκαζ είχε μιλήσει ξαφνικά, και η φωνή του θα νόμιζε κανείς ότι ερχόταν μέσα από τον άνεμο, ότι *αναμιγνυόταν* με την ίδια τη Φεν εν Ρωθ...

«Επάνω στο λόφο;» ρώτησε ο Κάφελ το κρανίο.

—*Ναι*—

Ο έμπορος ξεκίνησε ν'ανεβαίνει, πατώντας στις άτσαλες πέτρες. Η Ζιάλα τον ακολούθησε.

Ο Κάφελ έφτασε στην κορυφή και κοίταξε κάτω. Στα βόρεια, πίσω από το μικρό δάσος και κοντά σε κάτι κρημνούς, νόμιζε ότι μπορούσε να δει μια ομάδα τριών ανθρώπων να οδοιπορεί.

«Εκεί είναι ο Σέλντρεκ;» ρώτησε τον Ωμάρκαζ.

—*Όχι*—

«Και ποιοι είναι αυτοί;»

—*Κάποιοι ερευνητές, υποθέτω*—

«Προς τα πού πάμε τώρα;»

—*Συνεχίζουμε ευθεία*—

«Κατεβαίνουμε το λόφο από την άλλη μεριά;»

—*Ω ναι*—

Ο Κάφελ ξεκίνησε, και, καθώς περπατούσε, νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει τις φωνές στον άνεμο πολύ δυνατότερα από πριν.

Κάπου στο βάθος μια λεπίδα τρίφτηκε πάνω σε μια πέτρα.

Ο Κάφελ σταμάτησε να κατεβαίνει την πλαγιά του λόφου, κοιτάζοντας ολόγυρα, ψάχνοντας την προέλευση του ήχου.

«Τι είναι;» ρώτησε η Ζιάλα.

Δεν το άκουσε, σκέφτηκε ο Κάφελ, κοιτάζοντας το πρόσωπό της.

Ένα άλογο χρεμέτισε.

Μια πολεμική κραυγή αντήχησε.

«Τι είναι, Κάφελ;» Η Ζιάλα έσφιξε τον ώμο του. «Τι έχεις;» Η όψη του την ανησυχούσε· το βλέμμα του ήταν απλανές.

«Όχι, σκέφτηκε ο Κάφελ, *δεν ακούει τίποτα από αυτά· τίποτα. Μονάχα εγώ τα ακούω. Και τι σημαίνει τούτο;...*

«Εντάξει είμαι,» είπε. «Νόμιζα ότι είδα κάτι...»

Συνέχισαν την κάθοδο της πλαγιάς.

—*Τους ακούς, ε;*—είπε ο Ωμάρκαζ.

«Για τι πράγμα μιλάς;» ρώτησε ο Κάφελ.

—*Τους νεκρούς. Τους ακούς, σωστά;*—

Ο Κάφελ δε μίλησε.

«Μα τι λέει;» απόρησε η Ζιάλα. «Έχει δίκιο;»

Ο Κάφελ ένευσε. «Ναι. Ακούω τις φωνές τους στον άνεμο.»

Η Ζιάλα ρίγησε. «Και;»

«Αυτό.»

Έφτασαν στο τέλος της πλαγιάς.

—Είσαι νεκρομάντης;—

«Όχι,» είπε ο Κάφελ.

—Γιατί γυρεύεις τον αφέντη μου;—

«Θέλω να δω αν μπορεί να κάνει κάτι για μένα.»

—Τι;—

«Οδήγησέ με σ'αυτόν. Προς τα πού πρέπει να πάμε τώρα;»

—Βόρεια. Αριστερά, δηλαδή. Βλέπεις το πέρασμα, ανάμεσα στα δέντρα και τους βράχους;—

«Ναι.»

—Ακολουθήσέ το—

Ο Κάφελ προχώρησε, με τη Ζιάλα πλάι του. Η κοπέλα κοιτούσε το κρανίο με τις άκριες των ματιών της, σα να σκεφτόταν μήπως θα ήταν καλύτερα να το τσακίσει με το ξίφος της.

Ο άνεμος έκανε τα λιγοστά φύλλα των στραβών δέντρων να θροΐζουν, και ο Κάφελ άκουγε τους νεκρούς να μιλάνε. Προσπάθησε ν'αφουγκραστεί, να καταλάβει τι έλεγαν... μα τα λόγια τους ήταν μπερδεμένα. Περισσότερο με κραυγές, οιμωγές, ιαχές, και ουρλιαχτά έμοιαζαν.

—Δε βρίσκουν ησυχία—είπε ο Ωμάρκαζ—Και έχουν καταλάβει ότι τους καταλαβαίνεις. Χε-χε-χε-χε-χε-χε-χε...—

«Πώς;»

—Το αισθάνονται, ότι είσαι νεκραίσθητος. Είσαι και νεκροδέγμων;—

«Δεν καταλαβαίνω τι λες.»

«Κάφελ,» είπε η Ζιάλα, «καλύτερα να φύγουμε απο δώ. Πάμε πίσω, στο σπίτι του Σέλντρεκ, και θα τον περιμένουμε εκεί. Κάποια στιγμή, θα επιστρέψει.»

Ο Κάφελ έφερε το κρανίο εμπρός του, έτσι ώστε να το κοιτάζει καταπρόσωπο. «Υποστήριξες ότι μπορείς να με οδηγήσεις στον Σέλντρεκ. Θα το κάνεις ή όχι;»

—Αυτό κάνω, φίλε μου. Αυτό κάνω...—

«Τότε, πάψε να μου μιλάς για πράγματα που δεν καταλαβαίνω, και δίνε μου κατευθύνσεις!» μούγκρισε ο Κάφελ.

—Συνέχισε ν'ακολουθείς το μονοπάτι—

Τα δέντρα γύρω από τον Κάφελ και τη Ζιάλα γίνονταν ολοένα και πιο πυκνά, καθώς προχωρούσαν, ενώ τα μεγάλα βράχια ολοένα και λιγότευαν· τη θέση τους έπαιρναν μικρότερες πέτρες. Σε πολλές από αυτές, όμως, η κοπέλα μπορούσε να δει σύμβολα χαραγμένα, τα οποία δεν αναγνώριζε. Η Ιέρεια Ριλάνα δεν της τα είχε ποτέ διδάξει.

—Δεξιά—είπε ο Ωμάρκαζ.

Ο Κάφελ και η Ζιάλα στράφηκαν, για να δουν ένα άλλο μονοπάτι να ανοίγεται ανάμεσα στα δέντρα: ένα ανηφορικό μονοπάτι.

—Ναι, απο κεί. Πηγαίνετε...—

Έστριψαν και προχώρησαν. Η Ζιάλα έσφιξε τη λαβή του σπαθιού της στο δεξί της χέρι. Αισθανόταν το στόμα της να έχει ξεραθεί, ενώ όλο της το σώμα είχε μουδιάσει. *Το να βρίσκεται κανείς εδώ, στη Φεν εν Ρωθ, είναι σα να βρίσκεται μέσα σε εφιάλτη. Η εμπειρία δε μοιάζει πραγματική...*

Τα δέντρα αραιώσαν, και το μονοπάτι άρχισε ν'ανηφορίζει περισσότερο, σκαρφαλώνοντας πάνω σε μια πλαγιά. Δεξιά κι αριστερά του υπήρχαν πέτρινες στήλες, με χαράγματα. Η Ζιάλα τα κοίταξε προσεκτικά, μα διαπίστωσε ότι, όπως κι αυτά στις πέτρες πριν, δεν μπορούσε να τα κατανοήσει.

Ο Κάφελ τα πρόσεξε, επίσης. «Ζιάλα...» είπε.

«Ναι, τα έχω δει. Αλλά δεν τα καταλαβαίνω.»

«Ωμάρκαζ, τι σημαίνουν αυτά τα σύμβολα;»

—Χρησιμεύουν στους νεκρομάντες. Αλλά εσένα, υποθέτω, δε θα σ'ενδιαφέρουν, αφού δεν είσαι νεκρομάντης. Συνέχισε ευθεία· συνέχισε ευθεία. Χε-χε-χε-χε-χε...—

Το περίεργο γέλιο του κρανίου προκαλούσε ένα δυσοίωνα συναισθημα στη Ζιάλα. Αναρωτιέμαι τι θα έλεγε η Ιέρεια Ριλάνα, αν ήταν εδώ...

Το μονοπάτι τούς οδήγησε στην κορυφή ενός ψηλού λόφου, όπου έστεκαν μερικά λιγοστά δέντρα, δίχως φύλλα. Τα κλαδιά τους απλώνονταν σαν χέρια λιγνών τεράτων.

—Χμμμμμμ...—έκανε ο Ωμάρκαζ.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Κάφελ.

—Δεν ξέρω πού βρίσκεται ο αφέντης μου—

«Μας έλεγες ψέματα τόση ώρα;» σφύριξε η Ζιάλα.

—Όχι. Είμαι βέβαιος ότι έφτασε ως εδώ. Αλλά μετά... δεν καταλαβαίνω πού πήγε. Ίσως θα ήταν φρόνιμο να τον περιμένουμε. Καθίστε—

Ο Κάφελ και η Ζιάλα αλληλοκοιτάχτηκαν. Ύστερα, κάθισαν οκλαδόν, κάτω από τα ξερά κλαδιά ενός δέντρου.

Δεν έπρεπε να το είχαμε εμπιστευτεί, σκέφτηκε εκείνη. Είναι ένα KRANIO, στο κάτω-κάτω! Ποιος θα εμπιστευόταν ένα κρανίο; Αναστέναξε, ακουμπώντας το ξίφος της επάνω στα γόνατά της και λοξοκοιτάζοντας τον Ωμάρκαζ. Αν τους είχε στήσει καμια παγίδα, ο τρισκατάρατος, η Ζιάλα ήταν έτοιμη να τον κόψει στη μέση.

—Μπορούμε να τον φωνάξουμε, αν θέλετε...—

«Πώς;» ρώτησε ο Κάφελ.

—Θα πρέπει να με βοηθήσεις. Να γίνεις νεκροδέγμων. Πιστεύω, δε θα δυσκολευτείς...—

«Όχι, Κάφελ,» πρότεινε η Ζιάλα. «Πιο καλά να περιμένουμε.»

—Ο αφέντης μου μπορεί ν'αργήσει, όμως. Πολλές φορές αργεί—

«Τι ακριβώς πρέπει να κάνω;» ρώτησε ο Κάφελ.

Η Ζιάλα δάγκωσε το χείλος της. Είχε ένα κακό προαίσθημα για τούτο. Το δαιμονισμένο κρανίο προσπαθούσε να τους ξεγελάσει!

—Κλείσε τα μάτια σου και άκου τους νεκρούς, φίλε μου. Κλείσε τα μάτια σου και άκου τους νεκρούς...—

Ο Κάφελ έκλεισε τα μάτια και αφουγκράστηκε τις φωνές που στοίχειωναν τον άνεμο. Ουρλιαχτά, ιαχές. Οιμωγές, κραυγές. Γέλια. Ποδοβολητά, αλόγων και ανθρώπων. Το ακόνισμα ενός ξίφους.

Παρουσίες. Οι παρουσίες βρίσκονταν κοντά του· τον περιτριγύριζαν. Και μία συγκεκριμένη ήταν ιδιαίτερα κοντά· ακριβώς από πάνω του.

—Τώρα—είπε ο Ωμάρκαζ—πάψε να θεωρείς τον εαυτό σου τόσο σημαντικό, νεκραίσθητε φίλε μου. Άσε μας να σε πλησιάσουμε. Άσε μας να εισέλθουμε...—

Η Ζιάλα ήταν ακίνητη, κοκαλωμένη, καθώς άκουγε τούτα τα λόγια να αντηχούν από το κρανίο, και καθώς έβλεπε τον Κάφελ να έχει τα μάτια κλειστά κι αυτή την τρομακτικά γαλήνια όψη στο πρόσωπό

του. Τα δάχτυλά της σφίχτηκαν γύρω απ'τη λαβή του ξίφους της, και σήκωσε τη λεπίδα απ'τα γόνατά της.

«Αγνόησέ τον, Κάφελ!» είπε. «Αγνόησέ τον!»

Τα μάτια του εμπόρου άνοιξαν, και το κεφάλι του στράφηκε στο μέρος της. *Γιατί;* ρωτούσε η έκφρασή του.

—*Ααααργκ!...*—μούγκρισε ο Ωμάρκαζ—*Ποιο είναι το πρόβλημα;*—

«Τι προσπαθούσες να του κάνεις;» απαίτησε η Ζιάλα, αγριοκοιτάζοντας το κρανίο.

—*Τίποτα, ανόητη γυναίκα! Ήθελα να φωνάξω τον αφέντη μου, για να έρθει πιο γρήγορα και να μιλήσει μαζί σας! Πόσο είστε πρόθυμοι να τον περ—*

«Βλακείες!» τον διέκοψε η Ζιάλα. «Προσπαθούσες να τον καταλάβεις. Ξέρω από πνεύματα που προσπαθούν να καταλάβουν τους θνητούς.» Η Ιέρεια Ριλάνα τούς είχε μιλήσει αρκετές φορές γι'αυτά.

—*Με παρεξήγησες· δεν ήταν αυτή η πρόθεσή μου. Απλά, δίδασκα στον φίλο σου πώς να είναι νεκροδέγμων. Και ο Σέλντρεκ τα ίδια θα του έλεγε, αν ήταν εδώ—*

«Εδώ είμαι, Ωμάρκαζ,» ακούστηκε μια βαριά, ξερή φωνή.

Ο Κάφελ και η Ζιάλα στράφηκαν, για να δουν έναν άντρα να πλησιάζει. Διέθετε μακριά, γκριζα μαλλιά και γενειάδα που έφτανε σχεδόν ως την κοιλιά του, και πρέπει να είχε να χτενιστεί κάποιες δεκαετίες. Φορούσε καφετί χιτώνα και σταχτιά κάπα, τα οποία ανέμιζαν γύρω του. Στο δεξί χέρι βαστούσε ένα ξύλινο μπαστούνι, ψηλότερο από αυτόν κατά δέκα τουλάχιστον πόντους —και δεν ήταν κοντός.

—*Αφέντη Σέλντρεκ! Πόσο χαίρομαι που σας αντικρίζω! Έφερα αυτούς τους δύο... εμ... νεόφοιτους. Ήθελαν να σας μιλήσουν. Το ζητούσαν πολύ επίμονα—*

Ο Κάφελ και η Ζιάλα είχαν σηκωθεί όρθιοι. Ο Σέλντρεκ ζύγωσε τον πρώτο και πήρε από το χέρι του το κρανίο. «Σ'ευχαριστώ, Ωμάρκαζ,» είπε, αλλά ο τόνος της φωνής του έμοιαζε να εμπεριέχει κάποια απειλή.

Τώρα που ο νεκρομάντης ήταν πιο κοντά, μπορούσε κανείς να δει καθαρά ότι στο πρόσωπό του υπήρχε ένα σημάδι, μισοκρυμμένο μέσα στα μαλλιά και στα μούσια. Το σημάδι έμοιαζε με Δ, έχοντας την κορυφή του στο μέτωπο του Σέλντρεκ και τις άλλες δύο του γωνίες

στα μάγουλά του. Πρέπει να είχε δημιουργηθεί με κάψιμο, αλλά ούτε ο Κάφελ ούτε η Ζιάλα ήταν σίγουροι γι' αυτό.

«Γεια σας,» τους χαιρέτησε ο νεκρομάντης. «Γιατί με αναζητάτε;»

Ο Κάφελ καθάρισε το λαιμό του. «Εμ... Έχουμε ακούσει για εσάς, κύριε. Μας μίλησαν οι καταστηματάρχες, στην Έριγκ. Τους ξέρετε;»

Ο Σέλντρεκ ένευσε, αλλά, αν έκρινε κανείς από την έκφρασή του, μάλλον δε θεωρούσε τους καταστηματάρχες φίλους του. «Γιατί σας έστειλαν σε μένα;»

«Δε μας έστειλαν ακριβώς,» εξήγησε ο Κάφελ. «Τους ζήτησα μια υπηρεσία. Είπαν ότι δεν μπορούν να μου την προσφέρουν. Είπαν ότι εσείς ίσως να μπορείτε...»

«Τι υπηρεσία;»

«Έχασα το χέρι μου, σε μια μάχη. Τους ζήτησα να μου το... αντικαταστήσουν.»

«Και σου είπαν ότι εγώ μπορώ να το κάνω αυτό;»

«Είπαν ότι ίσως...» Ο Κάφελ κρατούσε την ανάσα του καθώς μιλούσε. Αν και ο Σέλντρεκ δήλωνε πως ήταν αδύνατον να τον βοηθήσει....

Ο νεκρομάντης γέλασε, και ο έμπορος αισθάνθηκε την ψυχή του να κατακρημνίζεται σ' ένα απύθμενο βάραθρο, γεμάτο από τα ουρλιαχτά των νεκρών.

«Νόμιζα,» είπε ο Σέλντρεκ, «ότι σε έστειλαν σε μένα γιατί είχαν παρατηρήσει τις... δυνατότητές σου. Αλλά, βέβαια, δε θα μπορούσαν να τις έχουν παρατηρήσει εκεί... Κι αν τις είχαν παρατηρήσει, τότε σε άλλους θα σε έστελναν.»

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε, κύριε.»

Ο Σέλντρεκ τον ατένισε ερευνητικά· ύστερα, ρώτησε: «Ποιο είναι το όνομά σου;»

«Κάφελ. Κι απο δώ η Ζιάλα.»

Ο νεκρομάντης δε στράφηκε να κοιτάξει την κοπέλα· έχοντας το βλέμμα του καρφωμένο στο πρόσωπο του εμπόρου, είπε: «Κάφελ, όλη η Φεν εν Ρωθ έχει βουίξει λόγω της παρουσίας σου. Οι νεκροί ουρλιάζουν όπως ποτέ· αυτοί με οδήγησαν σε σένα.»

Ο Κάφελ ξεροκατάπιε. Δεν ήξερε τι μπορεί να σήμαινε τούτο. «Είχα δει κάποια όνειρα...» εξομολογήθηκε στον Σέλντρεκ.

«Τι όνειρα;» ρώτησε εκείνος, ανασηκώνοντας ένα πυκνό φρύδι.
«Τα όνειρα αποκαλύπτουν την αλήθεια.»

«Με τον Άνκαραζ.»

Η όψη του Σέλντρεκ σκιάστηκε. «Τον Άρχοντα του Αίματος. Τον Πολέμαρχο.»

«Ναι· εκείνος με έφερε εδώ. Είδα τη Φεν εν Ρωθ στον ύπνο μου. Είδα ότι είχα χέρι!» τόνισε. «Είδα ότι ήμουν θεραπευμένος! Το χέρι μου φορούσε ένα μαύρο γάντι, αλλά *υπήρχε!* Και κρατούσε ξίφος.»

Τώρα, η όψη του Σέλντρεκ έγινε σκεπτική. «Προσεύχεσαι στον Άνκαραζ συχνά;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Κάφελ. «Τον απεχθάνομαι.»

«Εκείνος, όμως, φαίνεται πως σε συμπαθεί... Θα πρέπει να τον έχεις υπηρετήσει, κάποια στιγμή, χμ; Στρατιώτης δεν είσαι; Μισθοφόρος.»

«Όχι, κύριε· έμπορος είμαι.»

«Μμμμ... Ολοένα και πιο παράξενη μοιάζει η περίπτωση σου, Κάφελ.»

«Μπορείς να κάνεις κάτι για το χέρι μου;»

«Μάλλον, εσύ μπορείς να κάνεις κάτι για το χέρι σου –και μόνον εσύ.»

«Μα,» είπε ο Κάφελ, «εγώ δεν ξέρω από τέτοια... Δεν είμαι μάγος, ούτε νεκρομάντης...»

«Αλήθεια; Τότε, γιατί βλέπεις οράματα; Γιατί ήρθες εδώ, στη Νίζβερ και στη Φεν εν Ρωθ; Γιατί ακούς τους νεκρούς να μουρμουρίζουν στον άνεμο;»

Ο Κάφελ σιώπησε· δεν ήξερε τι ν'αποκριθεί.

Ο Σέλντρεκ γέλασε με την αμηχανία του. «Πρέπει να έρθεις μαζί μου, και ίσως βρεις τις απαντήσεις που ζητάς. Ίσως βρεις και το... χέρι σου. Αυτό που ονειρεύτηκες.»

Ο Κάφελ ένευσε. «Θα έρθω.»

Όχι... σκέφτηκε η Ζιάλα. Δεν είναι σωστό αυτό. Δεν ήξερε ποιον να εμπιστευτεί λιγότερο: τον Ωμάρκαζ το κρανίο, ή τον Σέλντρεκ τον νεκρομάντη; Κανένας από τους δύο δεν της ενέπνεε *εμπιστοσύνη*. Και οι δύο την *τρομοκρατούσαν*.

Σαν να μάντεψε τους συλλογισμούς της, ο Σέλντρεκ στράφηκε να την αντικρίσει, για πρώτη φορά. «Εσύ δεν έχεις κάτι το... αξιοσημείωτο επάνω σου,» της είπε.

«...Ήμουν σ'ένα ναό, κάποτε. Της Βιρκάνθα.»

«Είσαι ιέρεια;»

«Εεε... ναι,» είπε ψέματα η Ζιάλα. «Ιέρεια είμαι. Ξέρω γι'αυτά τα πράγματα.»

Ο Σέλντρεκ χαμογέλασε, σα να έβλεπε πεντακάθαρα το ψέμα της. «Και ήρθες για να βοηθήσεις τον φίλο σου; Ή, μήπως, είστε συγγενείς;»

«Δεν είμαστε συγγενείς,» αποκρίθηκε η Ζιάλα. «Και, ναι, ήρθα για να βοηθήσω τον Κάφελ.»

«Ακολουθήστε με,» είπε ο Σέλντρεκ, στρέφοντάς τους την πλάτη.

«Δε μ'ακούς ή κάνεις τον ανήξερο;»

Ο Έσριλαν στράφηκε, για να δει τη Σαριάλη να έρχεται από το τέλος του δρόμου. Σταμάτησε και την περίμενε να πλησιάσει. Τριγύρω δεν ήταν κανένας· η μεσημεριανή ησυχία της Νίζβερ κυριαρχούσε.

«Λοιπόν;» ρώτησε η Σαριάλη, στεκόμενη εμπρός του.

«Τι;»

«Δε μ'άκουσες ή κάνεις τον ανήξερο;»

«Δε νομίζω ότι φώναξες.»

«Δε φώναξα, αλλά βάδιζα πίσω σου.»

«Στη Νίζβερ,» είπε ο Έσριλαν, «δε γυρίζω όποτε κάποιος βαδίζει πίσω μου. Αλλά τι κάνεις εδώ;»

«Επιστρέφω στη Νεκάδα,» εξήγησε η Σαριάλη. «Πήγα τους φίλους σου εκεί όπου ήθελαν.» Ξεκίνησαν να βαδίζουν. «Τι δουλειά έχουν με τον Σέλντρεκ;»

«Δε σου είπαν;»

«Όχι· δεν τους ρώτησα.»

«Ο Κάφελ νομίζει ότι ο νεκρομάντης... Άστο. Ίσως να μη θέλει να σου πω. Είναι προσωπική υπόθεση, και, στο τέλος, δεν πιστεύω να γίνει τίποτα. Ελπίζω μόνο να μη μπλέξουν πουθενά, αυτός και η Ζιάλα, γιατί τους έχω συμπαθήσει και τους δυο.»

Η Σαριάλη είχε στραβομουτσουνιάσει, που δεν της έλεγε. Κοίταξε από την άλλη. «Εσύ πού είχες πάει το πρωί;»

«Είχα μια δουλειά.»

«Θα μου πεις;»

«Θα σ'αφήσω να μαντέψεις.»

«Είχες πάει στο Μαύρο Φρούριο,» είπε η Σαριάλη, ύστερα από λίγο.

«Πώς έφτασες σ'αυτό το συμπέρασμα;»

«Άρχισα να σε ακολουθώ όταν σε είδα να μπαίνεις στην Καταποτάμιο. Αυτό σημαίνει ότι η δουλειά σου ήταν στη βόρεια μεριά της Νίζβερ' και στη βόρεια μεριά είναι το Μαύρο Φρούριο.»

«Δεν είναι μόνο το Μαύρο Φρούριο, όμως.»

«Επίσης,» πρόσθεσε η Σαριάλη, «δεδομένου ότι δουλεύεις για τους επαναστάτες του Ένρεβηλ τώρα, είναι πιθανό να θέλεις να προσλάβεις νεκρενοικημένους δολοφόνους γι'αυτούς.»

Ο Έσριλαν δε μίλησε.

«Μαντεύω σωστά;» ρώτησε η Σαριάλη.

«Δε μπορώ να σου πω.»

«Δεν έπρεπε να μπλέξεις μ'αυτούς,» του είπε, λίγο παρακάτω, ενώ ζύγωναν τη Νεκάδα. «Δε σου έφτασαν οι Πόλεμοι της Φεν εν Ρωθ; Πόσους ακόμα θέλεις, για-;»

«Δεν είναι θέμα πολέμου!» Ο Έσριλαν στράφηκε απότομα, και το μοναδικό του μάτι την ατένισε θυμωμένα.

«Τι είναι, τότε; Τι έχεις να κερδίσεις; Εγώ δε θα επέστρεφα σ'αυτή την κατάσταση ό,τι κι αν είχα να κερδίσω.»

«Εσύ,» τόνισε ο Έσριλαν, και στράφηκε απ'την άλλη, επιταχύνοντας το βήμα του, «όχι εγώ.»

«Τι έχεις, λοιπόν, να κερδίσεις;» επέμεινε η Σαριάλη, ακολουθώντας τον. «Χρήματα; Εξουσία; Τι σου υποσχέθηκαν; Σου υποσχέθηκαν μια-;»

«Τίποτα! Δε χρειάζομαι υποσχέσεις για ν'αγωνιστώ για κάτι που κρίνω άξιο,» δήλωσε ο Έσριλαν, πλησιάζοντας την εξώθυρα της Νεκάδας.

Η Σαριάλη τον έπιασε απ'τον ώμο. «Έχεις πέσει πάλι στην παγίδα τους; Στην παγίδα των ιερέων του Άνκαραζ;»

«Δεν ξέρεις τι λες.» Ο Έσριλαν απομάκρυνε το χέρι της. «Δε με προστάζουν αυτοί. Αλλά όλοι οι άνθρωποι έχουν ανάγκη τον Πολέμαρχο όταν διεξάγουν έναν δίκαιο αγώνα.» Άνοιξε την πόρτα της Νεκάδας και μπήκε.

Στην τραπεζαρία ήταν μερικοί έμποροι και οι βοηθοί τους. Είχαν ενώσει τέσσερα τραπέζια και κάθονταν, τρώγοντας, πίνοντας, και συζητώντας. Ο Βόρμπελ ήταν μαζί τους, έχοντας κι εκείνος μια κούπα μπίρα εμπρός του.

«Ποιος πόλεμος είναι δίκαιος, Έσριλαν;» φώναξε η Σαριάλη.

Εκείνος δεν αποκρίθηκε, καθώς διέσχιζε την τραπεζαρία. Ανέβηκε τη σκάλα του πανδοχείου και χάθηκε απ' τα μάτια της.

Ορισμένοι από τους εμπόρους και τους βοηθούς τους είχαν στραφεί και την κοίταζαν, παραξενεμένοι. Ο Βόρμπελ τής έριξε ένα προειδοποιητικό βλέμμα. Η Σαριάλη παραμέρισε, βίαια, μια καρέκλα από το διάβα της και πήγε προς την πόρτα του μαγειρείου.

Ο Σέλντρεκ τούς έβαλε σε μια σπηλιά, όπου υπήρχαν μερικά στρωσίδια, δύο σάκοι, μια κατσαρόλα, και τα απομεινάρια μιας φωτιάς. Στους τοίχους σύμβολα ήταν σκαλισμένα, τα οποία η Ζιάλα παρατήρησε ότι έμοιαζαν μ' αυτά που βρισκόταν πάνω στις στήλες που είχε δει πριν.

«Εδώ μένεις;» ρώτησε η κοπέλα τον νεκρομάντη.

«Άλλοτε εδώ, άλλοτε εκεί,» αποκρίθηκε ο Σέλντρεκ. «δεν έχει σημασία. Μπορείτε να βολεντείτε κι εσείς.»

«Δεν έχουμε τα πράγματά μας μαζί,» είπε η Ζιάλα. «Τα έχουμε αφήσει πίσω, στο πανδοχείο *Ή Νεκάς*.'»

«Τότε, ίσως θα έπρεπε να πάτε να τα πάρετε. Δεν έχω επιπλέον τρόφιμα, ούτε στρωσίδια.»

Η Ζιάλα κοίταξε τον Κάφελ, ο οποίος κοίταζε αλλού, προς ένα σύδεντρο που ταραζόταν από τον άνεμο. Το βλέμμα του ήταν απλανές, και ένα αχνό, στραβό μειδίαμα υπήρχε στο πρόσωπό του. Ένα μειδίαμα το οποίο την *τρόμαζε*.

—*Είναι συνεπαρμένος*—είπε ο Ωμάρκαζ, τον οποίο ο Σέλντρεκ κρατούσε άκομψα. Είχε το κρανίο ανάμεσα στα δάχτυλα του αριστερού του χεριού, βαστώντας το σαν να μην ήταν τίποτα παραπάνω από

μια νεροκολοκύθα—Θα γίνει εξαίρετος νεκροδέγμων· ω ναι... Αφέντη, θα μ'αφήσεις να—;—

«Σιωπή, Ωμάρκαζ. Αρκετά μ'έχεις εξοργίσει σήμερα.»

Η Ζιάλα ζύγωσε τον Κάφελ και στάθηκε εμπρός του. Το βλέμμα του τώρα εστιάστηκε· την κοιτούσε, και την έβλεπε.

«Θα μείνεις εδώ;» τον ρώτησε εκείνη, χαμηλόφωνα, καθώς ο Σέλντρεκ έμπαινε στη σπηλιά, τακτοποιώντας κάτι πράγματα.

«Πρέπει,» αποκρίθηκε ο Κάφελ. «Ήρθα για να θεραπευτώ... Το είδα, στο όραμα...»

Μα, ο Σέλντρεκ δε μου φαίνεται ότι μπορεί να σε θεραπεύσει, σκέφτηκε η Ζιάλα, αλλά δεν το είπε. Θα ήταν πολύ σκληρό, νόμιζε, ύστερα από όσα είχε περάσει ο Κάφελ, προκειμένου να φτάσει εδώ.

«Θα πάω να φέρω τα πράγματά μας από το πανδοχείο, εντάξει;»

«Θυμάσαι το δρόμο;» τη ρώτησε.

«Ναι.»

«Να προσέχεις.»

«Κι εσύ.» Η Ζιάλα τον φίλησε. «Θα επιστρέψω γρήγορα.»

Στράφηκε να φύγει, αλλά, προτού προλάβει να κάνει δέκα βήματα, η φωνή του Σέλντρεκ τη σταμάτησε:

«Στάσου.»

Ο νεκρομάντης την πλησίασε και έτεινε τον Ωμάρκαζ προς το μέρος της. «Άφησε τον στο σπίτι μου, καθώς θα περνάς από εκεί.»

Η Ζιάλα δίστασε ν'αγγίξει το κρανίο.

«Πάρτο, κοπελιά—δε δαγκώνει!»

Το πήρε, κρατώντας το από το πίσω μέρος.

«Μονάχα μην τον ακούς, ό,τι κι αν σου λέει,» την προειδοποίησε ο Σέλντρεκ. «Είναι ύπουλος.» Αγριοκοίταξε το κρανίο, σμίγοντας τα πυκνά του φρύδια.

—Χε-χε-χε-χε-χε-χε—έκανε ο Ωμάρκαζ, κροταλίζοντας τη μασέλα του—Ο αφέντης θέλει να σε τρομάξει! Χε-χε-χε-χε-χε—

«Τι προσπαθούσε να κάνει πριν στον Κάφελ;» ρώτησε η Ζιάλα.

«Να τον καταλάβει, όπως νόμιζα;»

«Όχι. Οι νεκροί δεν μπορούν να 'καταλάβουν' έναν ζωντανό... ιέρεια,» απάντησε ο Σέλντρεκ.

«Τι ήθελε, τότε;»

«Δεν έχει σημασία πλέον. Πήγαινε στη δουλειά σου,» αποκρίθηκε ο Σέλντρεκ, στρεφόμενος στον Κάφελ και απομακρυνόμενος από εκείνη. «Και μην ξεχνάς αυτό που σου είπα.»

Η Ζιάλα άρχισε να βαδίζει προς τη Νίζβερ, ενώ ο άνεμος ούρλιαζε γύρω της. Αφουγκράστηκε, προσπαθώντας ν'ακούσει κι εκείνη τα «μουρμουρητά των νεκρών», όμως χωρίς επιτυχία. Προφανώς, δεν ήταν νεκραίσθητη, όπως ο Κάφελ.

—Να σου πω τι ήθελα να κάνω;—τη ρώτησε ο Ωμάρκαζ.

Η Ζιάλα δε μίλησε, ενθουμούμενη τα λόγια του Σέλντρεκ: «Μονάχα μην τον ακούς, ό,τι κι αν σου λέει. Είναι ύπουλος.»

—Όχι! Όχι απο δώ. Από την άλλη στρίψε—

Το κρανίο είχε δίκιο σ'ετούτο. Παραλίγο να στρίψει σε λάθος σημείο. Το μυαλό μου είναι αλλού!...

—Λοιπόν, θες να μάθεις τι πήγα να κάνω στο φίλο σου;—

«Εντάξει, λέγε.»

—Προσπαθούσα να ξυπνήσω τον νεκροδέγμονα μέσα του, για να απελευθερωθώ από τούτη τη φυλακή—

«Ποια φυλακή;»

—Δε σας είπα; Είμαι πνεύμα φυλακισμένο σε κρανίο. Δεν είμαι κρανίο! Κι ετούτο δεν είναι καν το δικό μου κρανίο!—

«Και πώς θα ελευθερωνόσουν μέσω του Κάφελ;»

—Θα με δεχόταν μέσα του—

«Δηλαδή, θα τον καταλάμβανες!»

—Όχι. Δεν μπορώ να μείνω μέσα του. Αν το επιχειρούσα, το δικό του πνεύμα θα με εξωθούσε από το σώμα του. Κι ακριβώς αυτό ήθελα κι εγώ. Έτσι θα ελευθερωνόμουν. Αλλά ο Σέλντρεκ με εμπόδισε... ο μπάσταρδος!—

Της φαίνονταν λογικά αυτά που έλεγε ο Ωμάρκαζ. Εξάλλου, κι ο ίδιος ο Σέλντρεκ την είχε πληροφορήσει, πριν λίγο, ότι οι νεκροί δεν μπορούν να καταλάβουν τους ζωντανούς...

«Δεν τον συμπαθείς και τόσο τον αφέντη σου, ε;»

—Εκείνος με φυλάκισε! Εγώ δε ζήτησα να με φυλακίσει. Καταραμένος νάναι! Αλλά είναι ήδη καταραμένος...—

«Γιατί σε κρατά μέσα στο κρανίο;» ρώτησε η Ζιάλα, καθώς ζύγωναν τη Νίζβερ και την αρχή (ή το τέλος –αναλόγως πού στεκόταν κανείς) της Οδού Ανθεμίων.

—Είναι τρελός! Με θέλει για προσωπικά του πειράματα—

«Πού θα πήγαινες αν δεν ήσουν μέσα στο κρανίο; Στη Φεν εν Ρωθ;»

Κάτι σαν αναστεναγμός ακούστηκε—Στη Φεν εν Ρωθ Σέπουλα... αν μπορούσα...—

Φεν εν Ρωθ Σέπουλα ονομαζόταν ο Πνευματικός Τόπος του Θανάτου, όπως ήξερε η Ζιάλα. Από εκεί είχε πάρει το όνομά της η Φεν εν Ρωθ, ύστερα από τους Πολέμους. Μάλιστα, ορισμένοι μύστες την αποκαλούσαν Φεν εν Ρωθ Οσέπουλα, που σήμαινε Επίγειος Τόπος των Νεκρών.

«Δεν μπορείς;»

—Δεν ξέρω—είπε ο Ωμάρκαζ, καθώς έμπαιναν στην Οδό Ανθεμίων—Ήμουν παγιδευμένος εδώ, στην επίγεια Φεν εν Ρωθ, όταν ο Σέλντρεκ με φυλάκισε στο κρανίο. Άμα, όμως, καταφέρω να αποφυλακιστώ, ίσως να καταφέρω και να φύγω, επιτέλους, από τούτο το μέρος. Δεν ανήκω ανάμεσα στους ζωντανούς...—

Η Ζιάλα τον λυπόταν που τον άκουγε να της τα λέει αυτά. Ωστόσο, πλησιάζοντας το σπίτι του Σέλντρεκ, είπε: «Πρέπει να σ'αφήσω εδώ.»

—Πάρε με μαζί σου—της ζήτησε ο Ωμάρκαζ—Κρύψε με μέσα στα πράγματά σου. Δώσε μου μια ευκαιρία απελευθέρωσης!—

Η Ζιάλα άνοιξε την πόρτα του σπιτιού και πέρασε το κατώφλι. «Όχι, δεν μπορώ. Δε θέλω μπλεξίματα με τον Σέλντρεκ.» Απόθεσε το κρανίο πάνω στο γραφείο όπου εκείνη κι ο Κάφελ το είχαν βρει.

—Σε παρακαλώ...—ικέτευσε ο Ωμάρκαζ—Μη μ'αφήνεις! Δώσε μου μια ευκαιρία! Μια ευκαιρία!—

Η Ζιάλα τον ατένισε για μια στιγμή· ύστερα, κούνησε το κεφάλι. «Λυπάμαι...» είπε, φεύγοντας.

Βγήκε απ'το σπίτι του Σέλντρεκ και βάδισε βιαστικά, σα να φοβόταν ότι ο Ωμάρκαζ μπορεί να την ακολουθούσε, όσο απίθανο κι αν έμοιαζε αυτό. Διέσχισε τους ερημικούς δρόμους της Νίζβερ και έφτασε στη βόρεια όχθη του πλωτού ποταμού Μάρνελ. Κατέβηκε τις σκάλες και βρέθηκε στο υπόγειο πέρασμα όπου η Σαριάλη είχε οδηγήσει εκείνη και τον Κάφελ, την προηγούμενη φορά. Το μέρος ήταν κατασκότεινο, όπως και τότε· μονάχα στο πέρασ του διακρινόταν φως.

Η Ζιάλα προχώρησε γρηγορότερα από πριν, σφίγγοντας τη λαβή του θηκαρωμένου της ξίφους. Ήταν βέβαιη πως κάτι θα πεταγόταν από το σκοτάδι, για να την *αρπάξει* όμως έφτασε στο τέλος του υπόγειου περάσματος χωρίς να της συμβεί τίποτα. Ανέβηκε τα σκαλοπάτια, αναπνέοντας ελεύθερα. Τελικά, η Σαριάλη πρέπει να είχε δίκιο: δεν υπήρχε τίποτα το επικίνδυνο εδώ πέρα. Ωστόσο, το μέρος ήταν *έτσι* που δεν μπορούσε να μην σε αγριεύει!

Η Ζιάλα κατευθύνθηκε προς τη *Νεκάδα*, αρχίζοντας να αντιλαμβάνεται ότι *πεινούσε*. Είχε να φάει από χτες. *Και, μάλλον, θα πεινά κι ο Κάφελ*, σκέφτηκε· *πρέπει να του φέρω κάτι από το πανδοχείο, επιστρέφοντας.*

Έριξε μια ματιά στον ουρανό, προσπαθώντας να καταλάβει τι ώρα της ημέρας ήταν. Το γεγονός ότι δεν υπήρχε ήλιος δεν τη βοηθούσε καθόλου στους υπολογισμούς της, όμως υπέθεσε ότι το μεσημέρι πρέπει να είχε περάσει, γιατί το φως μειωνόταν.

Όταν έφτασε στη *Νεκάδα*, βρήκε την τραπεζαρία άδεια από κόσμο. Μονάχα η Σαριάλη ήταν εκεί, καθαρίζοντας τραπέζια.

«Γεια...» χαιρέτησε η Ζιάλα.

«Πού είν'ο φίλος σου;» είπε η Σαριάλη.

«Ήρθα να μαζέψω τα πράγματά μας. Φεύγουμε,» εξήγησε η Ζιάλα. Και ρώτησε: «Μπορείς να μου βάλεις φαγητό; Και να μου τυλίξεις και λίγο, για να το πάω στον Κάφελ;»

Η Σαριάλη ένευσε. «Κάθισε,» είπε, και βάδισε προς την κουζίνα.

«Θα κατεβάσω τα πράγματα, πρώτα,» αποκρίθηκε η Ζιάλα.

Ανέβηκε τη σκάλα του πανδοχείου και μπήκε στο δωμάτιό της, όπου άρχισε να μαζεύει τα δικά της πράγματα και του Κάφελ. Καθώς δούλευε, αναρωτιόταν αν ο Έσριλαν είχε επιστρέψει στη *Νεκάδα*. Επίσης, την προβληματίζε το θέμα με τον Ωμάρκαζ. Παρά την προειδοποίηση του Σέλντρεκ, το κρανίο τής έμοιαζε να μιλά με *ελικρίνεια*. Επιπλέον, αν ο νεκρομάντης το είχε *φυλακίσει* και δεν ήθελε να του ξεφύγει, φυσικό δεν ήταν να τονίσει στη Ζιάλα πως ο Ωμάρκαζ είναι ύπουλος και λέει ψέματα; Μ'αυτό τον τρόπο θα την έκανε να μην τον εμπιστεύεται, και θα τον κρατούσε για πάντα *δέσμιό του*.

Όμως, σκέφτηκε η Ζιάλα, καθώς έβγαζε τα πράγματα από το δωμάτιο, *δε νομίζω ότι θάταν φρόνιμο να μπλέξω μ'έναν μάγο ο οποίος, μάλιστα, λένε ότι είναι τρελός... και μάλλον είν—*

«Αα!» Παραπάτησε και έπεσε, παρασυρμένη από το βάρος που μετέφερε. Τι τα ήθελαν όλα αυτά τα όπλα μαζί τους; Απ'ό,τι φαινόταν, δεν επρόκειτο να τους χρειαστούν!

«Να βοηθήσω;»

Ο Έσριλαν στεκόταν στο κατώφλι της πόρτας του δωματίου του.

«Όχι, εντάξει,» είπε η Ζιάλα· «τα καταφέρνω.» Σηκώθηκε, τραβώντας τους σάκους μαζί της.

«Πού είναι ο Κάφελ;»

«Έμεινε με τον Σέλντρεκ. Εκεί πηγαίνω τώρα κι εγώ.»

«Στην Οδό Ανθεμίων;»

«Όχι· έξω από τη Νίζβερ.»

Ο Έσριλαν συνοφρυώθηκε. «Στη Φεν εν Ρωθ...»

Η Ζιάλα ένευσε, κι άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα του πανδοχείου.

Στην τραπεζαρία, το φαγητό της ήταν έτοιμο και την περίμενε. Η Σαριάλη καθόταν εκεί κοντά, με μια κούπα στο δεξί χέρι. Η Ζιάλα άφησε τα πράγματά της στο δάπεδο και κάθισε να φάει, λέγοντας «Ευχαριστώ» στη γυναίκα του πανδοχείου.

«Πού θα πάτε;» ρώτησε η Σαριάλη.

Ο Έσριλαν κατέβηκε τη σκάλα και κάθισε κοντά στη Ζιάλα. «Θα σε συνοδέψω μέχρι εκεί,» της είπε.

«Σ'ευχαριστώ, Έσριλαν, αλλά δεν είναι ανάγκη,» αποκρίθηκε εκείνη. «Εξάλλου, έχεις δουλειές.»

«Τώρα, όχι,» εξήγησε ο οδηγός. «Θα χρειαστεί να περιμένω κάποιο καιρό. Επομένως, δεν είναι δύσκολο να σε βοηθήσω.»

«Εντάξει,» είπε η Ζιάλα. «Ευχαριστώ.»

«Και πού θα πάτε;» επανέλαβε την ερώτησή της Σαριάλη, δείχνοντας πικαρισμένη που δεν της είχαν δώσει σημασία.

«Στη Φεν εν Ρωθ,» απάντησε, χαμηλόφωνα, η Ζιάλα, σα να φοβόταν να πει το όνομα πιο φωναχτά.

Και η κουβέντα τελείωσε εκεί. Η Σαριάλη έπινε, σκεπτικά, το ποτό της και ο Έσριλαν είχε την πλάτη ακουμπισμένη στην καρέκλα του και τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του, αμίλητος, ώσπου η Ζιάλα τελείωσε το φαγητό της και σηκώθηκε από το τραπέζι. Τότε, ο οδηγός σηκώθηκε μαζί της και πήρε μερικά από τα πράγματα, ενώ εκείνη έβαζε στο σάκο της το φαγητό του Κάφελ, το οποίο η Σαριάλη είχε τυλίξει.

«Πόσο πληρώνω;» ρώτησε η Ζιάλα.

«Ένα κορονίδιο.»

Το έβγαλε από το πουγκί της και το έδωσε στη Σαριάλη.

Η Ζιάλα και ο Έσριλαν βγήκαν από τη Νεκάδα, και ξεκίνησαν να βαδίζουν προς τον Μάρνελ.

«Γιατί σε κοιτάζει έτσι;» ρώτησε η κοπέλα.

«Ποιος;»

«Η Σαριάλη.»

«Πώς με κοιτάζει, δηλαδή;»

«Κάπως...»

Ο Έσριλαν αχνομειδίασε, δίχως να μιλήσει.

«Την ξέρεις; Από παλιά;»

Ο Έσριλαν ένευσε αλλά πάλι δίχως να μιλήσει.

Η Ζιάλα δε συνέχισε την κουβέντα.

Σύντομα, έφτασαν στην υπόγεια σήραγγα που περνούσε κάτω απ'τον Μάρνελ, και τη διέσχισαν. Με τον Έσριλαν πλάι της, η Ζιάλα δεν αισθανόταν να φοβάται το σκοτάδι. Όποιος κι αν ορμούσε από τις πυκνές σκιές, ό,τι κι αν ορμούσε, ήταν βέβαιη πως ο οδηγός μπορούσε να το *αντιμετωπίσει*. Φυσικά, κάτι τέτοιο δε χρειάστηκε...

Ανέβηκαν την αντικρινή σκάλα και βγήκαν στις βόρειες όχθες του ποταμού. Η Ζιάλα είδε τον Έσριλαν να στρέφει το κεφάλι στα ανατολικά και να ρίχνει μια ματιά στο επιβλητικό οικοδόμημα που έκρυβε μέρος του ουρανού από εκείνη τη μεριά: το Μαύρο Φρούριο. *Δες η δουλειά του να έχει σχέση μ'αυτό το άχαρο χτίριο;*

Όταν περνούσαν από την Οδό Ανθεμίων, ήταν η σειρά της Ζιάλα να στρέφει το κεφάλι και να κοιτάξει, όχι το Μαύρο Φρούριο (το οποίο, ασφαλώς, φαινόταν και από εδώ –και από οποιοδήποτε άλλο σημείο της Νίζβερ), αλλά το σπίτι του Σέλντρεκ, όπου βρισκόταν ο Ωμάρ-καζ. *Μακάρι να μπορούσα να τον βοηθήσω... Δεν μπορώ, όμως· δεν μπορώ να το ρισκοκινυνέψω. Ο νεκρομάντης ίσως να μας κάνει κακό, αν μάθει ότι του παίξαμε τέτοιο παιχνίδι.*

Η Ζιάλα και ο Έσριλαν έφτασαν στο πέρας της Οδού Ανθεμίων και μπήκαν στη Φεν εν Ρωθ.

Κεφάλαιο 4

Εξέγερση και Αποκλεισμός

Η Χρυσαλλίδα προσέγγιζε το λιμάνι της Νουάλβορ. Τα πανιά της ήταν φουσκωμένα από τον μεσημεριανό άνεμο.

Η Πριγκίπισσα Λιόλα στεκόταν στην πλώρη του πλοίου, ατενίζοντας την πόλη της. Την πόλη που τώρα, ύστερα από το θάνατο του πατέρα της, ήταν πραγματικά δική της, ως πρωτεύουσα ολόκληρου του Νόρβηλ. Ποτέ, όμως, η Νουάλβορ δε θα ήταν ίδια, χωρίς τον Βασιληά Άργκελ. Η Λιόλα λυπόταν που δεν βρισκόταν κοντά στον πατέρα της, τις τελευταίες του στιγμές. Λυπόταν που είχε φύγει τόσο καιρό από εδώ. Τι θα σκεφτόταν, άραγε, η οικογένειά της για εκείνη; Θα είχαν ανησυχήσει; Ποιος θα είχε αναλάβει καθήκοντα Αντιβασιλέα; *Ο Νόρβορ, κατά πάσα πιθανότητα. Ναι, ο Νόρβορ δικαιούται να άρχει μετά από εμένα· και, ούτως ή άλλως, θα ήταν καλή επιλογή.* Μπορεί να είχε, πολλές φορές, διαφωνήσει με τον αδελφό της, αλλά πάντοτε τον σεβόταν και τον αγαπούσε.

Η Λιόλα έριξε μια ματιά στον κουκουλοφόρο άντρα που στεκόταν αριστερά της, τον Ράζερ μάγο Φανλαγκόθ, προσπαθώντας να διακρίνει την έκφρασή του μέσα απ'την κουκούλα. Το μόνο, όμως, που κατάφερε να δει ήταν δύο μάτια να γυαλίζουν.

Ο Ρόλμαρ στεκόταν δεξιά της καινούργιας Βασίλισσας του Νόρβηλ, και παρατήρησε την κίνησή της: το βλέμμα που έριξε στον Φανλαγκόθ. *Φοβάται κι εκείνη, όπως κι εγώ, συλλογίστηκε. Φοβάται ότι ο καταραμένος Ράζερ θα μας προκαλέσει προβλήματα, με τον Ουρυνολίθινο Θρόνο. Ελπίζω, τουλάχιστον, να μας βοηθήσει περισσότερο από ό,τι θα μας δυσχεράνει...*

«Τι θα έχουμε ν'αντιμετωπίσουμε τώρα, Φανλαγκόθ;» ρώτησε ο Ρόλμαρ. «Τι 'βλέπεις;»

«Μη με απασχολείς με ανουσιότητες, Ρόλμαρ,» αποκρίθηκε, μυστηριακά, ο Ράζερ. «Όταν είναι ώρα να σας ειδοποιήσω, θα το κάνω. Προς το παρόν, όλα βαίνουν καλώς.»

«Ο Έπαρχος Κάβμαρ; Τι γίνεται ο Έπαρχος Κάβμαρ; Πού βρίσκεται;»

Ο Φανλαγκόθ δε μίλησε.

Να τον πάρει ο Μαύρος Άνεμος! σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. *Συνέχεια τα ίδια!... Ή μάλλον, όχι! τώρα τελευταία, σαν κάτι να έχει αλλάξει επάνω του... Δυστυχώς, όμως, δεν μπορώ να το προσδιορίσω...*

Η Λιόλα αναστέναξε σιωπηλά, ικανοποιημένη που η συζήτηση ανάμεσα στον Ρόλμαρ και τον Φανλαγκόθ δεν είχε δυσάρεστη εξέλιξη· γιατί, όποτε συζητούσαν οι δυο τους, πάντα σε τσακωμό κατέληγαν... και τώρα δε νομίζω ότι οι τσακωμοί θα μας ωφελήσουν. Όχι αν έχουμε ν'αντιμετωπίσουμε ανθρώπους όπως τον Έπαρχο Κάβμαρ...

Η Χρυσαλλίδα μπήκε στο λιμάνι της Νουάλβορ. Οι λιμενοφύλακες πρέπει να την είχαν αναγνωρίσει, έτσι τα μικρότερα σκάφη της έκαναν χώρο, ώστε να περάσει και ν'αράξει σε μία από τις αποβάθρες όπου άραζαν τα βασιλικά πολεμικά πλοία. Οι ναύτες της Χρυσαλλίδας έριξαν μια φαρδιά ξύλινη ράμπα στην προβλήτα, και η Λιόλα, ο Ρόλμαρ, ο Φανλαγκόθ (ο οποίος κρατούσε το σάκο με τα ουρανολίθινα θραύσματα), κι ο πειρατής Σέρκιλ άρχισαν να κατεβαίνουν, συνοδεία στρατιωτών. Στην αποβάθρα τούς περίμενε μια ομάδα οπλισμένων φρουρών, ο αρχηγός της οποίας είχε όψη αποφασισμένη και άκαμπτη, σαν να επρόκειτο να πάει στη μάχη.

Ήρθαν να μου ανακοινώσουν το θάνατο του πατέρα μου; αναρωτήθηκε η Λιόλα. *Νόμιζα ότι θα περίμεναν να πάω στο παλάτι, πρώτα...*

Οι φρουροί έτειναν τα δώρατά τους προς τη νέα Βασίλισσα και τη συνοδεία της.

«Πριγκίπισσα Λιόλα,» δήλωσε ο αρχηγός, «συλλαμβάνεστε.»

Η Λιόλα δεν κατάλαβε αμέσως τι εννοούσε ο άντρας. «Πώς!» έκανε, ξαφνιασμένη.

«Συλλαμβάνεστε, καθώς και όλοι όσοι βρίσκονται μαζί σας.»

Οι φρουροί τούς περικύκλωσαν, έχοντας ασπίδες υψωμένες και δώρατα προτεταμένα.

Ο Ρόλμαρ πέρασε το χέρι του γύρω από τη μέση της Λιόλα, και την έσφιξε. Τα πράγματα έδειχναν άσχημα, και σκόπευε να επικαλεστεί την Τηλεμεταφορά, για να γλιτώσει τον εαυτό του και τη Βασίλισσα από εδώ, όπως είχε κάνει και στην πρώτη τους συνάντηση με τους πειρατές του Φανλαγκόθ.

«Ποιος το διέταξε τούτο;» απαίτησε η Λιόλα.

«Οι ευγενείς και ο στρατός έχουν εξεγερθεί, Αρχόντισσά μου,» εξήγησε ο αρχηγός της ένοπλης ομάδας. «Δεν αναγνωρίζουν τον Οίκο των Γάθνιν ως εξουσιαστή τους.»

«*Ρόλμαρ, περίμενε!*» ψιθύρισε ο Φανλαγκόθ.

Τι σχεδιάζεις τώρα, Ράζλερ; αναρωτήθηκε ο ακρίτης, χωρίς να επικαλεστεί ακόμα την Τηλεμεταφορά.

«*Δεν το είχες προδεί αυτό;*» σφύριξε στον μάντη.

Ο Φανλαγκόθ δεν του απάντησε· είχε το ένα του χέρι χωμένο μέσα στον σάκο με τα ουρανολίθινα κομμάτια, και τα φρύδια του ήταν σμιγμένα.

Ο Ρόλμαρ αισθάνθηκε άγχος, στη σκέψη τού τι μπορεί να έκανε ο μάγος.

«Γιατί;» έλεγε, εν τω μεταξύ, η Λιόλα στους φρουρούς. «Γιατί έχουν εξεγερθεί; Ποιος ο λόγος;» Αντιλαμβανόταν ότι ή ο Ρόλμαρ ή ο Φανλαγκόθ θα έκαναν κάτι, σύντομα, και ήθελε να τους εξαγοράσει χρόνο.

«Αρχόντισσά μου,» είπε ο αρχηγός της ένοπλης ομάδας, «δεν είμαι εγώ ο κατάλληλος για να—»

«Εσύ με συλλαμβάνεις, όμως!» τον διέκοψε η Λιόλα. «Απαιτώ να μάθω το λόγο για τον οποίο συλλαμβάνομαι!»

«Αν δεν έρθετε αμέσως μαζί μας, θα αναγκαστούμε να χρησιμοποιήσουμε βία,» δήλωσε ο πολεμιστής, στενεύοντας τα μάτια και τραβώντας ξίφος. Η όψη του έγινε ακόμα πιο αποφασισμένη και άκαμπτη. Εκτελούσε διαταγές με τις οποίες δε συμφωνούσε απόλυτα, ή δεν ήξερε αν θα έπρεπε να συμφωνήσει. Η Λιόλα είχε αντικρίσει παρόμοιες εκφράσεις και στα πρόσωπα άλλων υποτακτικών που δεν πίστευαν ότι ο ανώτερός τους έπραττε καλά, ή που είχαν αμφιβολίες για τη σύνθεση των αποφάσεών του.

Αναπάντεχα, η νέα Βασίλισσα και ο Ρόλμαρ είδαν τους στρατιώτες που τους περικύκλωναν, καθώς επίσης και τους δικούς τους φρουρούς, να λιώνουν. Το ίδιο συνέβαινε και στα πλεούμενα που ήταν αραγμένα στις αποβάθρες· το ίδιο συνέβαινε και στο λιμάνι, και στη θάλασσα, και στον ουρανό. Ολάκερη η Κουαλανάρα έμοιαζε να λιώνει!

Και να γίνεται γαλαζόγκριζη φωτιά...

...η οποία τύλιξε το σύμπαν σε μια δίνη παραφροσύνης.

Η Λιόλα ούρλιαξε, άθελά της.

Ο Ρόλμαρ είδε το Κοσμικό Χρώμα να διαμορφώνεται ολόγυρά του, όπως όταν χρησιμοποιούσε την Τηλεμεταφορά· τώρα, όμως, ήταν πολύ, πολύ πιο έντονο. Το κοίταζε κι αυτό του διαπερνούσε το μυαλό· του διαπερνούσε το είναι.

Φανλαγκόθ, τι έκανες; φώναξε, χωρίς να ξέρει αν ο καταραμένος Ράζλερ τον άκουγε.

Το χάος που είχε ξεκινήσει χτες το πρωί στη βασιλική αίθουσα δεν είχε ακόμα –μια ημέρα μετά– καταλαγιάσει. Ο Νόρβορ καθόταν στον Ουρανολίθινο Θρόνο και άκουγε τους ευγενείς του Βασιλείου του να διαφωνούν αναμεταξύ τους, σχετικά με το πώς όφειλαν να δράσουν, ενώ, συγχρόνως, ο ένας κατηγορούσε τον άλλο γιατί δεν είχαν κινηθεί εγκαίρως να συλλάβουν τον Έπαρχο Κάβμαρ, αφού, αναμφίβολα, εκείνος ευθυνόταν για την απρόσμενη επανάσταση των ευγενών και του στρατού.

Απρόσμενα, συνέβη κάτι που έκανε τον Πρίγκιπα να βλεφαρίσει, ξαφνιασμένος.

Μια μικροσκοπική, γαλαζόγκριζη φλόγα παρουσιάστηκε στο κέντρο της απέραντης αίθουσας: μια φλόγα που ελάχιστοι πλην του Αντιβασιλέα Νόρβορ πρόσεξαν. Στην αρχή, τουλάχιστον· γιατί, ύστερα, η φλόγα μεγάλωσε, με ταχύ ρυθμό, και όλοι την είδαν, κι απομακρύνθηκαν απ' αυτήν, φωνάζοντας.

Ο Νόρβορ ορθώθηκε. «*Φρουροί!* Περικυκλώστε τη φλόγα!» πρόσταξε. «*Τώρα!*» πρόσθεσε έντονα, όταν παρατήρησε φόβο και δισταγμό στις όψεις τους.

Εκείνοι άρχισαν να ζυγώνουν, επιφυλακτικά, με τις ασπίδες τους υψωμένες.

Η φλόγα είχε πλέον μεγαλώσει πάρα πολύ, και μέσα της μπορούσαν να διακριθούν τέσσερις ανθρώπινες μορφές. Οι φωνές στην αίθουσα είχαν πάψει, και πολλοί από τους ευγενείς είχαν τραβήξει τα όπλα τους, ή είχαν κρυφτεί πίσω από έπιπλα, ή είχαν απομακρυνθεί όσο το δυνατόν περισσότερο.

Η γαλαζόγκριζη φλόγα διαλύθηκε, αφήνοντας πίσω της τέσσερις ανθρώπους, οι δύο εκ των οποίων ήταν γνωστοί στους περισσότε-

ρους μέσα στο απέραντο δωμάτιο· ο τρίτος αποτελούσε μυστήριο για όλους, κουκουλωμένος με την κάπα του καθώς ήταν, και ο τέταρτος ήταν ένας άντρας με μακριά, ξανθά μαλλιά και γένια.

«Λιόλα! Ρόλμαρ!» αναφώνησε ο Νόρβορ, κατεβαίνοντας τα σκαλοπάτια του βάρθρου και ζυγώνοντάς τους.

Η αδελφή του τον αγκάλιασε, φιλώντας το μάγουλό του.

Ο Άρχων-Φύλαξ Άραντιρ και ο γιος του, Άσιλθαρ, ξεχώρισαν ανάμεσα από τους υπόλοιπους ευγενείς και πλησίασαν κι αυτοί τους τέσσερις που είχαν εμφανιστεί μέσα από τη γαλαζόγκριζη φλόγα. Η Φερνάλβιν και ο Δάρβαν τούς ακολούθησαν.

«Ρόλμαρ,» είπε ο Άραντιρ, «τι συμβαίνει;»

«Πατέρα.» Ο Ρόλμαρ χαμογέλασε, αντικρίζοντάς τον. Δεν περίμενε ποτέ ότι κάποτε θα χαιρόταν τόσο που θα έβλεπε τον Άρχοντα-Φύλακα του Ράλτον. «Εδώ τι συμβαίνει; Ήρθαμε και επιχειρήσαν να μας συλλάβουν. Λένε πως έχει γίνει εξέγερση...»

«Ναι,» είπε ο Νόρβορ. «Ένα μεγάλο μέρος των ευγενών και του στρατού έχουν ξεσηκωθεί κατά του Οίκου των Γάθνιν—»

«Δεν έχουν 'ξεσηκωθεί', αν μου επιτρέπετε, Υψηλότατε,» τον διέκοψε η Αρχόντισσα Πανθία της Ρίλβορ. «Αυτό το κάθαρμα, ο Έπαρχος Κάβμαρ, τους έχει ξεσηκώσει.»

«Και τι λένε;» ρώτησε η Λιόλα. «Ποιος ο λόγος της επανάστασής τους; Και πότε ξεκίνησε αυτό;»

«Χτες το πρωί,» απάντησε η μητέρα της, η Βασίλισσα Ακάρθα.

«Ποια η αιτιολογία της επανάστασής τους;» επανέλαβε η Λιόλα.

«Η αποστολή του στρατού στο Ένρεβηλ—» απάντησε ο Νόρβορ.

«Εγώ το έλεγα του αδελφού μου ότι αυτή δεν ήταν καλή κίνηση,» πετάχτηκε ο Πρίγκιπας Ζάρναβ. «Ορίστε τι δικαιώματα δίνει!»

«—Η μάχη με τον Μόρντεναρ στην Έριγκ,» συνέχισε ο Νόρβορ.

«Η Λιόλα δεν ξέρει, παιδί μου,» του είπε η Ακάρθα, αγγίζοντας τον ώμο του.

«Ξέρω, μητέρα,» αποκρίθηκε η νέα Βασίλισσα. Και πρόσθεσε, πιο σιγανά: «Ο πατέρας είναι νεκρός.»

Η Ακάρθα ένευσε, με σμιγμένα χείλη. «Ποιος σ'το είπε;»

Η Λιόλα κοίταξε, άθελά της, τον κουκουλοφόρο Φανλαγκόθ. Μ'όλη αυτή την αναταραχή γύρω της —οι πάντες έμοιαζαν να μιλάνε συγχρόνως—, είχε παρασυρθεί και δεν είχε ελέγξει την αντίδρασή της.

«Ποιος είναι αυτός;» ρώτησε η Φερνάλβιν, προσπαθώντας να κοιτάξει το πρόσωπο του Ράζλερ.

«Πρέπει να μιλήσουμε ιδιαιτέρως,» είπε η Λιόλα στον αδελφό της και στη μητέρα της. «Εμείς που ήμασταν εδώ μετά το πρώτο συμβάν με τον Ουρανόλιθινο Θρόνο. Καταλαβαίνετε τι εννοώ;»

Ο Νόρβορ ένευσε. «Όπως επιθυμείς, Λιόλα.»

«Θα με συναντήσετε στα διαμερίσματά μου,» είπε η νέα Βασίλισσα. Και πιο δυνατά, προς όλους: «Κάντε μου χώρο να περάσω, παρακαλώ.»

Οι ευγενείς παραμέρισαν, διαμορφώνοντας ένα μονοπάτι για τη Λιόλα, η οποία το ακολούθησε, συνοδευόμενη από τον Ρόλμαρ, τον Φανλαγκόθ, και τον Σέρκιλ.

Ο Φανλαγκόθ κάθισε κοντά στο αναμμένο τζάκι. «Αυτό ήταν κοπιαστικό,» είπε, «και σπάταλο.» Ο Σέρκιλ πήρε θέση σε ένα σκαμνί πλάι στον αφέντη του.

«Σε τι πράγμα αναφέρεσαι;» ρώτησε ο Ρόλμαρ, που έκανε βόλτες μέσα στο καθιστικό των διαμερισμάτων της Λιόλα.

«Στη χρήση του ουρανόλιθου, για να μας μεταφέρω στο παλάτι, φυσικά. Κατανάλωσα ένα ολόκληρο κομμάτι γι' αυτό το λόγο· και τ' αποθέματά μας δεν είναι ατελείωτα.»

«Γιατί το έκανες, τότε;» αντιγύρισε απότομα ο Ρόλμαρ. Τι ήθελε τώρα να πει ο Ράζλερ; Ότι τους είχε κάνει χάρη; *Οι φρουροί δε θα συλλάμβαναν μόνο εμένα και τη Λιόλα, αλλά κι εκείνον!*

«Διότι δεν υπήρχε άλλη επιλογή,» είπε ο Φανλαγκόθ, και τοποθέτησε το Μάτι του Κυκλώνα στα γόνατά του.

Προσπαθείς να με τρομάξεις, Ράζλερ; Τα μάτια του Ρόλμαρ στένεψαν.

«Μήπως σας βρίσκετε ένα ποτήρι κρασί;» ρώτησε ο Φανλαγκόθ, σα να ήθελε ν' αλλάξει θέμα, για ν' αποφύγει μια σύγκρουση με τον Ρόλμαρ.

Η Λιόλα, που είχε καθίσει σε μια πολυθρόνα, σηκώθηκε και πήγε στην κάβα.

Αυτό δεν είναι ταιριαστό, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. Η Βασίλισσα του Νόρβηλ δεν μπορεί σηκώνεται για να κεράσει αυτόν τον μάντη, όσο ισχυρός κι αν είναι.

Η Λιόλα, όμως, δε φαινόταν να νοιάζεται για τις τυπικότητες. Γέμισε τέσσερα ποτήρια κρασί και έδωσε το πρώτο στον Φανλαγκόθ, το δεύτερο στον Σέρκιλ, και το τρίτο στον Ρόλμαρ. Το τέταρτο το κράτησε για τον εαυτό της, και κάθισε στην πολυθρόνα όπου καθόταν και πριν, σταυρώνοντας τα πόδια στο γόνατο και πίνοντας μια γουλιά από το ποτό.

Η εξώπορτα χτύπησε, και ο Ρόλμαρ πήγε ν'ανοίξει.

Ήταν ο Νόρβορ και η Ακάρθα.

«Είμαστε οι πρώτοι;» ρώτησε εκείνη.

«Ναι, μητέρα,» αποκρίθηκε η Λιόλα. «Καθίστε.»

Ο Νόρβορ και η Ακάρθα πήραν θέση στον καναπέ.

«Ποιοι είναι οι κύριοι, λοιπόν;» ρώτησε ο Πρίγκιπας, κοιτάζοντας τον Φανλαγκόθ –ο οποίος φορούσε ακόμα την κουκούλα του και δεν έδειχνε το πρόσωπό του– και τον Σέρκιλ.

«Με γνωρίζεις, Πρίγκιπα Νόρβορ,» είπε εκείνος, πίνοντας μια γουλιά από το κρασί του. «Με γνωρίζεις αρκετά καλά. Έχουμε μιλήσει... από μακριά.»

Ο Νόρβορ κατάλαβε, και τα μάτια του γούρλωσαν. «Φανλαγκόθ...!»

Ο Ράζλερ έβγαλε την κουκούλα του. «Σε χαιρετώ, Πρίγκιπα Νόρβορ. Βασίλισσα Ακάρθα.»

«Γιατί βρίσκεσαι εδώ;» έκανε εκείνη, κατάχλομη, σαν κάποιο φάντασμα να είχε παρουσιαστεί εμπρός της, ή ο Βάνραλ ο ίδιος.

«Ήρθα να σας βοηθήσω, όσο μπορώ,» αποκρίθηκε ήρεμα ο Φανλαγκόθ. «Αλλά ας περιμένουμε και τους υπόλοιπους, τι λέτε;» Σήκωσε πάλι την κουκούλα του, κρύβοντας το πρόσωπό του στη σκιά της.

Ο Νόρβορ και η Ακάρθα είχαν μείνει άφωνοι.

Η πόρτα χτύπησε, και ο Ρόλμαρ την άνοιξε, για ν'αντικρίσει τον πατέρα του.

«Μπορώ να περάσω;» ρώτησε ο Άρχων-Φύλαξ Άραντιρ.

«Ασφαλώς, Άρχοντά μου,» είπε η Λιόλα, πίσω από τον Ρόλμαρ, και εκείνος παραμέρισε, για να μπει ο πατέρας του στο δωμάτιο.

Ο Άραντιρ έκλινε το κεφάλι προς το μέρος της Ακάρθα και του Νόρβορ, και κάθισε σε μια καρέκλα, αντίκρυ τους. Τον Φανλαγκόθ τον κοίταξε με περιέργεια, μα δεν είπε τίποτα. Τον Σέρκιλ τον αγνόησε, σαν ο πειρατής να ήταν αόρατος πλάι στον κουκουλοφόρο αφέντη του.

«Έχουμε πολλά να συζητήσουμε,» διαβεβαίωσε η Λιόλα τον Άρχοντα-Φύλακα του Ράλτον, «αλλά θα περιμένουμε πρώτα, ώστε να είμαστε όλοι συγκεντρωμένοι.»

«Δεν υπάρχει βιασύνη από τη δική μου μεριά, Μεγαλειοτάτη,» απάντησε ο Άραντιρ.

Σε λίγο, η πόρτα χτύπησε ξανά, αλλά, ετούτη τη φορά, όταν ο Ρόλμαρ άνοιξε, δεν περίμενε ότι θα έβλεπε αυτό που είδε μπροστά του: έναν δράκαρχο, ντυμένο με την επίσημή του ενδυμασία, φορώντας κουκούλα, και έχοντας ένα αργυρό στέμμα στο κεφάλι, λαξευμένο με μορφές δράκων και διαθέτοντας ένα εντυπωσιακό ρουμπίνι.

«Χαίρετε. Είμαι ο Κέλσοναρ, ο νέος Αρχιδράκαρχος, ύστερα από το θάνατο του Θέλβορ, και ο νέος Δρακοβασιλιάς του Πύργου των Δράκων.»

Ο Ρόλμαρ παραμέρισε από το κατώφλι, και η Λιόλα ρώτησε: «Πέθανε ο Αρχιδράκαρχος Θέλβορ; Πότε;»

«Όταν δεχτήκαμε την επίθεση των Λεπιδοφόρων Γεράκων,» απάντησε ο Κέλσοναρ. «Θυσιάστηκε, προκειμένου να κρατήσει την οικογένειά σας ασφαλή, Βασίλισσα Λιόλα. Μπορούμε να περάσουμε;»

«Να περάσετε;»

«Εγώ και οι δρακαδελφοί μου.»

«Γνωρίζετε την κατάσταση;»

«Ναι, Λιόλα,» είπε ο Νόρβορ. «τα ξέρουν όλα.»

Η Βασίλισσα ένευσε. «Πολύ καλά, τότε· περάστε.»

Ο Κέλσοναρ μπήκε, ακολουθούμενος από τους υπόλοιπους δράκαρχους και τους δράκους τους: τον ασημάδευτο Νίσαρελ και τον *Κρ'άασκ*, τον μονόχειρα Πάρνορ και τον *Σρ'έεν*, την κατά το ήμισυ προσωπιδοφόρο Φερλιάλα και τη *Σί'ερν*, και τον εξοκλήρου μασκοφορεμένο Χάφναρ και τη *Σρ'άερ*.

Το καθιστικό της Λιόλα είχε αρχίσει να γίνεται στενόχωρο, με δώδεκα ανθρώπους και πέντε δράκους, στο σύνολο. Ο Ρόλμαρ άνοιξε ένα παραθύρο.

Ο Κέλσοναρ θρονιάστηκε σε μια πολυθρόνα σταυρώνοντας τα χέρια του στο στέρνο. Ο Σ'άαρν κουλουριάστηκε γύρω από τα μποτοφορεμένα του πόδια. Οι υπόλοιποι δράκαρχοι δεν κάθισαν· στάθηκαν πίσω και γύρω από τον Αρχιδράκαρχο με το αργυρό στέμμα, ο οποίος τώρα φάνταζε πραγματικός Δρακοβασιληάς, με τους αυλικούς του από κοντά.

«Για ποιο θέμα θα συζητήσουμε, Βασίλισσα Λιόλα;» ρώτησε.

«Δεν έχουν έρθει ακόμα όλοι οι προσκεκλημένοι μου,» αποκρίθηκε εκείνη.

Η πόρτα χτύπησε, διακόπτοντας τη. Ο Ρόλμαρ άνοιξε, επιτρέποντας στην Έπαρχο-Κεντροφύλακα Φερνάλβιν και τον σύζυγό της, Πρίγκιπα Ζάρναβ, να περάσουν.

Δεκατέσσερις άνθρωποι τώρα μέσα στο καθιστικό, και πέντε δράκοι. Η Φερνάλβιν και ο Ζάρναβ κάθισαν σε δύο καρέκλες, όχι πολύ μακριά από τον Φανλαγκόθ και τον Σέρκιλ.

Τσα-ίσα θα χωρέσουμε, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, στεκόμενος δίπλα στο ανοιχτό παράθυρο και πίνοντας μια γουλιά απ'το κρασί του.

Η Λιόλα δεν απασχολείτο μ'αυτό. Ήξερε ότι το καθιστικό της θα πλημμύριζε από τον κόσμο, μέτουτη τη συγκέντρωση, όμως δεν ήθελε και να την κάνει στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου· εδώ ήταν πιο... ιδιαίτερα.

Θα μείνουν και δύο καρέκλες άδειες, παρατήρησε. Οι υπηρέτες είχαν φέρει παραπάνω από αρκετές, πριν από λίγο.

Η πόρτα χτύπησε για τελευταία φορά. Ο Ρόλμαρ άνοιξε, και άφησε τη Μιάνη και τη Νιρκένα να μπουν, πιασμένες αγκαζέ. Η μάνα στηριζόταν στην κόρη· δεν έμοιαζε καλά...

...Σα να μη βλέπει, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ.

...Σα να ζαλίζεται, συλλογίστηκε η Λιόλα.

Ο Νόρβορ τούς είδε που κοιτάζαν με περιέργεια τη θεία του, αλλά δεν είπε τίποτα ακόμα. *Θα μάθουν, σύντομα...* Έκανε μόνο χώρο στον καναπέ, ώστε να καθίσουν η Μιάνη και η Νιρκένα. Έτσι, τώρα η μητέρα του βρισκόταν στ'αριστερά του, στη μία άκρη του καναπέ· η ξαδέλφη του στα δεξιά του, στη μέση, μαζί με εκείνον· και η θεία του δεξιά της κόρης της, στην άλλη άκρη του καναπέ. Ταιριαστό, το έβρισκε τούτο ο Νόρβορ. *Η μητέρα και η θεία Νιρκένα πάντοτε βρί-*

σκονταν στις... αντικρινές άκριες του καναπέ. Ήταν δύο τελείως διαφορετικές γυναίκες.

«Πώς είναι;» ψιθύρισε ο Νόρβορ στη Μιάνη. Δε χρειαζόταν να πει σε ποια αναφερόταν· κι οι δυο τους ήξεραν ότι μιλούσε για τη Νιρκένα.

«Τα ίδια,» του αποκρίθηκε η ξαδέλφη του, εξίσου ψιθυριστά.

«Λοιπόν!» είπε ο Κέλσοναρ, σαν να ήταν ο ρυθμιστής ετούτης της συζήτησης. «Είμαστε έτοιμοι να ξεκινήσουμε;»

Ο Ζάρναβ τον κοίταξε συνοφρυωμένος. Δεν του άρεσε το ύφος του δράκαρχου που, πρόσφατα, είχε αυτοαποκαλεστεί «Δρακοβασίλης». *Τι ρόλο ακριβώς νομίζει ότι παίζει εδώ, στο παλάτι;*

«Ναι,» απάντησε η Λιόλα στον Κέλσοναρ, παραξενεμένη κι εκείνη από τη συμπεριφορά του, «μπορούμε ν'αρχίσουμε.» Και σκέφτηκε: *Τα πράγματα φαίνεται πως έχουν αλλάξει πολύ, από τότε που έφυγε. Δραματικά πολύ, θα τολμούσα να πω...* «Και θα ήθελα, πρώτα, να μου εξηγήσετε τι έχει συμβεί στο Νόρβηλ. Φοβάμαι πως έχω μπερδευτεί εντελώς.»

Ο Νόρβορ ξεκίνησε να της διηγείται τα γεγονότα από την ημέρα που ο στρατός του Βασιλιά Άργκελ κατευθύνθηκε προς την Έριγκ και μετά. Εξιστόρησε την προέλαση των βασιλικών μαχητών μέχρι την κεντρική πόλη του Νόρβηλ, μην παραλείποντας ν'αναφέρει το περιστατικό με την Ιέρεια Ετρέσσα του Άνκαραζ και την προειδοποίηση του Φανλαγκόθ (εδώ, άθελά του, κοίταξε τον κουκουλοφόρο άντρα δίπλα στο τζάκι, ο οποίος παρέμεινε σιωπηλός), και καταλήγοντας στη σύντομη πολιορκία και την τελική μάχη με τους πολεμιστές του Μόρντεναρ, οι οποίοι είχαν ήδη αποδυναμωθεί εξαιρετικά από τις δολοφονίες του Νεκρομέμονος ανάμεσα στους διοικητές τους. Τελευταίο απ'όλα διηγήθηκε τον θάνατο του Βασιλιά Άργκελ: και η φωνή του έσπασε, καθώς μιλούσε γι'αυτόν. Η Μιάνη τού έφερε ένα ποτήρι κρασί, κι εκείνος ήπιε.

Ο Νόρβορ συνέχισε την εξιστόρησή του, λέγοντας τι είχε διαδραματιστεί στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, με την επίθεση των Λεπιδοφόρων Γεράκων, το «θάνατο» της Πριγκίπισσας Νιρκένα, την προδοσία του Έπαρχου Κάβμαρ, και την απαγωγή του Άνγκεδ-βαρ και της Ηλφίρα.

«Και χτες το πρωί,» είπε ο Νόρβορ, πίνοντας την τελευταία γουλιά απ'το κρασί του, «πληροφορηθήκαμε ότι το μεγαλύτερο μέρος των ευγενών της πρωτεύουσας, καθώς και του στρατού, έχει εξεγερθεί εναντίον μας. Δεν μπορούμε να βγούμε από το παλάτι, ούτε κανένας επιτρέπεται να εισέλθει εδώ, εκτός αν οι εξεγερθέντες τού το επιτρέψουν.»

«Ποιος ηγείται της εξέγερσης;» ρώτησε η Λιόλα.

«Υπάρχει καμία αμφιβολία;» είπε η Φερνάλβιν.

«Εννοώ ποιος δηλώνει πρωτεργάτης της;»

«Κανείς,» εξήγησε ο Νόρβορ. «Χτες, ένας άντρας ήρθε στο παλάτι και μας είπε ποιοι ευγενείς και ποιοι στρατιωτικοί διοικητές έχουν εξεγερθεί, αποφασίζοντας ότι ο Οίκος των Γάθνιν δεν είναι ικανός πλέον να διοικεί το Νόρβηλ. Κανένας από αυτούς, όμως, δεν δηλώνει πρωτεργάτης, αρχηγός, ή κάτι παρόμοιο...» Έβγαλε ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί μέσα από την τουνίκα του, και το ξετύλιξε· ήταν αρκετά μακρύ. «Εδώ έχουν βάλει τις υπογραφές τους και τις σφραγίδες τους, κατ'αλφαβητική σειρά οικογενειακού ονόματος. Κι από πάνω λένε πως 'εξεγειρόμεθα κατά του Οίκου των Γάθνιν λόγω της αποστολής στρατευμάτων εις τον παράνομον Τύραννον του Ένρεβηλ· λόγω των συγκρούσεων και των διαπληκτισμών εντός του Βασιλείου, εις τους οποίους η ηγεσία του Οίκου των Γάθνιν έχει οδηγήσει (ήτοι, το κίνημα του Άρχοντος Μόρντεναρ και η πολιορκία της Έριγκ)· λόγω της απομακρύνσεως της εύνοιας του Βάνραλ εκ του προαναφερθέντος Οίκου, ευκόλως αποδείξιμο εκ της συρρικνώσεως του Ουρανολίθινου Θρόνου—' Κι εδώ πρέπει να σε πληροφορήσω, Λιόλα, ότι ορισμένοι από τους εξεγερθέντες είναι ιερείς του Βάνραλ. '—και λόγω της σκοπίμως επικρατούσης ανομίας εν τη Δυτική Περιφέρεια της Νουάλβορ.' Αυτά.» Ο Νόρβορ σηκώθηκε από τη θέση του και πλησίασε το τραπέζι στο κέντρο του καθιστικού, για ν'αφήσει το χαρτί εκεί. «Μπορείς να το κοιτάξεις και μόνη σου.»

«Όλα τούτα πρέπει να είχαν σχεδιαστεί κάτω από τη μύτη μας,» είπε ο Ζάρναβ. «Δεν μπορεί να έγιναν δια νυκτός. Χρειάζεται αρκετός κόπος, χρόνος, και χρήμα, ώστε να έρθει κανείς σε συνεννόηση μ'όλους τους ευγενείς και τους στρατιωτικούς που αναφέρονται σ'αυτό το έγγραφο.»

«Και ποιος ξέρει πόσοι δεν αναφέρονται εκεί μέσα,» τόνισε η Νιρκένα, που, παρά τον πόνο στο κεφάλι της, είχε καταφέρει να παρακολουθήσει τα τελευταία λόγια του Ζάρναβ.

«Θα πρέπει να βρούμε μια λύση στο πρόβλημα,» είπε η Λιόλα, «και, μάλιστα, γρήγορα. Όμως, πρώτα, θα σας διηγηθώ τι συνέβη στη Λιάμνερ-Κρωθ, καθώς και στο ταξίδι της επιστροφής μας.» Και ξεκίνησε, αναφέροντας με ελάχιστες λεπτομέρειες την πορεία τους στους βάλτους Βενέβριαμ και το κλείσιμο της επικίνδυνης θύρας που είχε ανοίξει εκεί ο Νουτκάλι. Έπειτα, εξιστόρησε την επίθεση των Δεπιδοφόρων Γεράκων στη *Χρυσαλλίδα* και στον *Ταχύπλου*, ο οποίος καταστράφηκε σ'εκείνη τη ναυμαχία. Συνέχισε με την εξαφάνιση της Ρικνάβαθ και την ακόλουθη εξαφάνιση του Βάνμιρ και του Μάηραν, που έφυγαν από το καράβι για να βρουν την Καρμώζ. Μετά, διηγήθηκε πώς εκείνη κι ο Ρόλμαρ έφτασαν, τελικά, στο ενδόβουνο φρούριο του Φανλαγκόθ, και ολοκλήρωσε με τα πρόσφατα γεγονότα: την ηλιακή εξαφάνιση και την επιστροφή στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων.

Προς το τέλος της αφήγησης της Λιόλα, ο Φανλαγκόθ έβγαλε την κουκούλα του, και όλοι μέσα στο καθιστικό κοίταζαν εκείνον, αντί για τη νέα Βασίλισσα που μιλούσε. Ο Ράζερ, ωστόσο, παρέμενε σιωπηλός.

«Έχω κάποιες ερωτήσεις για σένα,» είπε ο Ζάρναβ στον μάγο, όταν η Λιόλα τελείωσε.

Ο Φανλαγκόθ μειδίασε στραβά. «Ναι, Πρίγκιπα Ζάρναβ, είμαι βέβαιος πως έχεις, όπως και όλοι σας· όμως τώρα δεν είναι η στιγμή ν'απαντώ σε ερωτήσεις. Βρισκόμαστε στο ίδιο καράβι μες στη μέση μιας άγριας θαλασσοταραχής.»

«Και πώς προτείνεις να ενεργήσουμε;» ρώτησε ο Ρόλμαρ, ο οποίος στεκόταν πίσω από την πολυθρόνα της Λιόλα. «Τι βλέπεις, Φανλαγκόθ;»

«Βλέπω πως η κατάσταση είναι δύσκολη—»

«Αυτό το βλέπω κι εγώ!» κάγχασε ο Ζάρναβ.

«Πού είναι ο γιος μου;» ρώτησε η Φερνάλβιν. «Πού είναι ο Άνγκεδβαρ;»

«Είναι αιχμάλωτός τους, Έπαρχε,» απάντησε ο Φανλαγκόθ. «Αιχμάλωτος του Κάβμαρ και των συμμάχων του.»

«Πού, όμως;» απαίτησε η Φερνάλβιν.

«Σ'ένα χτίριο, στη Δυτική Περιφέρεια. Ο Έπαρχος της Νέλβορ έχει φίλους εκεί. Έχει έναν άνθρωπο που ονομάζεται 'το Χέρι του Επάρχου', και που φέρει κι άλλα ονόματα, όπως 'ο Απέθαντος'. Επίσης, είναι Αρχιερέας του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, και, φυσικά, υπηρετεί τον αδελφό μου, Νουτκάλι. Όλοι οι εχθροί σας αυτόν υπηρετούν, δίχως να γνωρίζουν ότι είναι υπηρέτες του.»

«Γιατί δε μας είχες προειδοποιήσει για ετούτη την κατάσταση;» είπε ο Ζάρναβ. «Θα μπορούσαμε να την είχαμε αποφύγει!»

«Δεν έχω μόνο εσάς στο νου μου, αγαπητέ Πρίγκιπα,» απάντησε ο Φανλαγκόθ. «Ωστόσο, βρίσκεστε σε ένα σημείο που, θέλοντας και μη, σας εκτιμώ ιδιαίτέρως. Και, παρεμπιπτόντως, είχα προειδοποιήσει την Πριγκίπισσα Νιρκένα.»

Ο Ζάρναβ κοίταξε ερωτηματικά την αδελφή του. *Τι είναι πάλι τούτο;* σκέφτηκε. *Γιατί δε μας είχες πει τίποτα, Νιρκένα;* Δεν της μίλησε, όμως, γιατί ήξερε πως, επί του παρόντος, ήταν άρρωστη από το δηλητήριο.

«Δε βγάζουμε άκρη έτσι,» είπε η Λιόλα. «Πρέπει να δούμε τι μπορούμε να κάνουμε *τώρα*. Τι προτείνετε, λοιπόν; Πώς οφείλει να αντιμετωπιστεί η κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε;»

«Εγώ περιμένω να δω τι έχει να μας προτείνει ο Φανλαγκόθ,» είπε ο Ζάρναβ, στρέφοντας το βλέμμα του στον Ράζερ.

«Δεν μπορεί ο ουρανόλιθος να χρησιμοποιηθεί ως όπλο κατά των εχθρών μας;» ρώτησε η Φερνάλβιν.

«Φυσικά και μπορεί, Έπαρχε,» αποκρίθηκε ο Φανλαγκόθ. «Ωστόσο, έχετε υπόψη σας πως τα αποθέματά μας είναι περιορισμένα. Διαθέτουμε μονάχα ετούτα τα λιγοστά κομμάτια που μας απέμειναν ύστερα από τη ναυμαχία,» ανασήκωσε τον σάκο του, «καθώς και τον θρόνο στη βασιλική αίθουσα του παλατιού.»

«Και τι προτείνεις να κάνουμε;» επέμεινε ο Ζάρναβ. «Τι βλέπεις στο μέλλον;»

«Δε βλέπω το μέλλον, Πρίγκιπα Ζάρναβ.» Ο Φανλαγκόθ ακουγόταν ενοχλημένος. «Βλέπω *διάφορα* μέλλοντα· και, όταν η κατάσταση είναι τόσο μπλεγμένη όσο ετούτη, όταν κανείς βρίσκεται σε σταυροδρόμι, τότε οι δρόμοι δεκαπλασιάζονται. Σας βλέπω να νικάτε με είκοσι διαφορετικούς τρόπους τον Έπαρχο Κάβμαρ, αλλά σας

βλέπω και να νικιέστε απ'αυτόν, με είκοσι διαφορετικούς τρόπους, επίσης. Πείτε μου πώς σκέφτεστε να κινηθείτε και θα σας βοηθήσω όσο μπορώ.»

Εσύ, πάντως, Φανλαγκόθ, σίγουρα γνωρίζεις είκοσι και άνω τρόπους πώς ν'αποφεύγεις ν'απαντάς σε μια ερώτηση, παρατήρησε ο Ζάρναβ. Ιδανικό χάρισμα για έναν μάντη...

«Δε νομίζω ότι υπάρχει εύκολη λύση στην κατάσταση μας,» είπε η Φερνάλβιν. «Οι μαχητές μας δεν επαρκούν, για να βγούμε από το παλάτι και να υποτάξουμε τους εξεγερθέντες.»

«Δεν έχουν επαναστατήσει, όμως, όλοι οι ευγενείς και οι στρατιωτικοί,» τόνισε ο Νόρβορ. «Πολλοί απ'αυτούς παραμένουν πιστοί σε μας. Επομένως, αν μπορούσαμε κάπως να τους οργανώσουμε και να χτυπήσουμε τους προδότες...»

«Οι προδότες θα τους έχουν αφοπλίσει ή αιχμαλωτίσει,» υπέθεσε ο Ρόλμαρ.

«Αλλά, ακόμα και να μην έχει συμβεί αυτό,» είπε η Δράκαρχος Φερλιάλα, «υπάρχει πρόβλημα ως προς το πώς θα έρθουμε σε επικοινωνία μαζί τους.»

«Ναι,» συμφώνησε η Νιρκένα. «Το κατασκοπευτικό μας δίκτυο έχει διαλυθεί. Δε νομίζω...» Η όψη της συσπάστηκε, καθώς ένας πόνος τη λόγχισε από το δεξί αφτί ως το σαγόνι. «Δε νομίζω ότι μπορούμε να επιτεθούμε από εδώ. Υπάρχει, όμως, ένας τρόπος να...» Έγλειψε τα χείλη. «...να τους χτυπήσουμε. Ο στρατός του Άσθαν που πήγε στο Ένρεβηλ... δεν ξέρετε γιατί πήγε εκεί...»

Μα, τι λέει; σκέφτηκε η Λιόλα. Δεν είναι καθόλου καλά...

«Ξέρω, Πριγκίπισσα Νιρκένα,» δήλωσε ο Φανλαγκόθ. «Θα ήθελες να το πω εγώ;»

Εκείνη ένευσε. «Ναι.»

«Ο στρατός που στάλθηκε στο Ένρεβηλ,» εξήγησε ο Ράζλερ, «δεν πήγε εκεί προκειμένου να ενισχύσει τον Βασιληά Σάρναλ, αλλά προκειμένου να τον χτυπήσει εκ των έσω.»

«Τι;» έκανε ο Ζάρναβ, έκπληκτος.

«Ο αδελφός σου, Πρίγκιπα Ζάρναβ, ο Πρίγκιπας Ήλμον, είναι με την Επανάσταση. Για την ακρίβεια, αυτός την υποβοήθησε να αναπτυχθεί, και υποσχέθηκε αρωγή από το Νόρβηλ.»

Ο Ζάρναβ κοίταξε τη Νιρκένα. *Γιατί μου το είχατε κρύψει αυτό;... Πάντα τα ίδια! Ούτε εσύ, ούτε ο Άργκελ, ούτε ο Ήλμον μου λέγατε ποτέ τίποτα!...*

«Φανλαγκόθ,» είπε η Νιρκένα, μην παρατηρώντας ότι ο αδελφός της την ατένιζε έντονα, «τα έχουν καταφέρει; Έγινε η επίθεση; Έπεσε ο Σάρναλ;»

Ο Ράζλερ φάνηκε να διστάζει ν'απαντήσει. «Δεν είμαι βέβαιος· ο Νουτκάλι μού το κρύβει αυτό, όπως μου έκρυβε και τον τρόπο με τον οποίο δημιούργησε το άνοιγμα στους βάλτους Βενέβριαμ. Ωστόσο, υποπτεύομαι –από όσα μπορώ να δω– ότι η επίθεση του Πρίγκιπα Ήλμον έχει πάει αρκετά καλά...»

«Ο Σάρναλ είναι με τον Νουτκάλι;» ρώτησε η Λιόλα.

«Όχι ακριβώς.»

«Δηλαδή;» ρώτησε ο Ζάρναβ.

«Δεν έχουν κάποια συμφωνία, οι δυο τους,» εξήγησε ο Φανλαγκόθ. «Ωστόσο, ο Τύραννος έχει για προσωπικούς του φρουρούς τους Λεπιδοφόρους Γέρακες. Άρα, όπως θα αντιλαμβάνεστε, έχει μια κάποια... έμμεση σχέση με τον αδελφό μου.»

«Ο Νουτκάλι, λοιπόν, είναι με το μέρος του Σάρναλ,» είπε η Ακάρθα, η οποία ήταν μπερδεμένη από όλα τούτα.

«Κατά κάποιο τρόπο, ναι. Αλλά ο αδελφός μου –όπως κι εγώ– παίζει πολλά παιχνίδια, και το Ένρεβηλ δεν τον απασχολεί τόσο όσο άλλες χώρες της Κουαλανάρα.»

«Δε μου λες, Φανλαγκόθ, μέχρι πού έχετε απλωθεί;» ρώτησε ο Ρόλμαρ. «Έχετε στήσει καταστάσεις και στη Ναζ Λορ; Και στη Μιρλίμη;»

Ο Ράζλερ ανασήκωσε τους ώμους. «Φυσικά.»

«Στη Φράλ'μπρίν'χ;»

«Εκεί, τα πράγματα είναι δυσκολότερα. Οι Νάθλιγκερ δεν είναι όπως οι άλλες φυλές.»

«Στη Βόρεια Βάλγκκριθμωρ;»

«Οι Καρμώζ δεν είναι από τις πρώτες μας προτεραιότητες. Πολύ απομονωμένοι από τον υπόλοιπο κόσμο... Θα προτιμούσα, όμως, να μείνουμε στο θέμα μας.»

«Το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε,» είπε η Νιρκένα, «είναι να ειδοποιήσουμε το στρατό μας στο Ένρεβηλ. Θα έρθει να μας βοηθήσει.»

«Φανλαγκόθ, μπορείς να επικοινωνήσεις μαζί τους;» ρώτησε η Λιόλα.

Ο Ράζλερ κούνησε το κεφάλι. «Φοβάμαι πως όχι. Δεν ξέρω γιατί, αλλά ο Νουτκάλι δείχνει, αυτή τη στιγμή, ιδιαίτερο ενδιαφέρον στο Ένρεβηλ.»

«Δεν μπορείς να υπερισχύσεις εναντίον του;» απώρησε ο Ρόλμαρ· και σκέφτηκε: *Παράξενα μάς τα λες, τελευταία...*

«Όχι. Τώρα, όχι.»

«Γιατί;» απαίτησε ο Ζάρναβ.

«Έχω τους λόγους μου.»

«Ούτε με τον ουρανόλιθο δεν μπορείς να κάνεις κάτι;» ρώτησε η Λιόλα.

«Μια τέτοια ενέργεια θα εξαντλούσε όλα μας τα αποθέματα,» αποκρίθηκε ο Φανλαγκόθ. «Η απόσταση είναι πολύ μεγάλη.»

«Μα, αν δε γίνει αυτό,» είπε ο Ζάρναβ, «τότε, είμαστε σίγουρα καταδικασμένοι. Πώς θα ειδοποιήσουμε το στρατό στο Ένρεβηλ, όταν δεν έχουμε τη δυνατότητα να βγούμε καν απ'το παλάτι μας;»

«Δε θα μπορούσες να μεταφέρεις έναν ταχυπομπό έξω απ'τα τείχη;» ρώτησε η Λιόλα τον Φανλαγκόθ. «Αυτό, αναμφίβολα, δεν είναι δύσκολο.»

Ο Ράζλερ ένευσε. «Έχεις δίκιο. Ωστόσο, για να το καταφέρω, θα χρειαστεί να καταναλώσω ένα ολόκληρο κομμάτι ουρανόλιθου. Έχω μια καλύτερη ιδέα, λοιπόν: Ο Ρόλμαρ κατέχει το Χάρισμα της Τηλεμεταφοράς, επομένως μπορεί εκείνος να μεταφερθεί έξω από τα τείχη, με κόστος μηδέν για τα αποθέματά μας.»

Ο Ρόλμαρ ένευσε. «Ήθελα κι εγώ να το προτείνω, Φανλαγκόθ, αλλά με πρόλαβες.»

«Μα, δεν είσαι ταχυπομπός,» του τόνισε η Λιόλα, που δεν της άρεσε και τόσο ετούτε η ιδέα· δεν ήθελε να στείλει τον Ρόλμαρ σ'ένα βασίλειο όπου τώρα, κατά πάσα πιθανότητα, γινόταν χαλασμός με την Επανάσταση. «Δεν έχεις συνηθίσει να παίρνεις σπόρους χίλντρου. Θα καταρρεύσεις στη μέση μιας τέτοιας ταχυπορίας.»

«Δε γίνεται αλλιώς, Λιόλα...»

«Γίνεται. Μπορείς να τηλεμεταφέρεις μαζί σου έναν ταχυπομπό του παλατιού, και να πάει εκείνος στο Ένρεβηλ, ενώ εσύ θα επιστρέψεις με τον ίδιο τρόπο που βγήκες.»

«Δεν υπολογίζεις δύο πράγματα,» της είπε ο Ρόλμαρ. «Κατ'αρχήν, η απόσταση από ένα μπαλκόνι ή παράθυρο του παλατιού ως τα λιβάδια έξω από τα τείχη είναι αρκετά μεγάλη για μένα, και καθοδική. Δε νομίζω ότι μπορώ να τηλεμεταφέρω εκεί κάποιον άλλο, εκτός από τον εαυτό μου. Δεν είμαι τόσο έμπειρος στην Τηλεμεταφορά. Αν ήταν ο Βάνμιρ, ίσως να τα κατάφερνε· αλλά εγώ πιστεύω ότι θα αποτύχω, και αποτυχία σ'αυτές τις περιπτώσεις σημαίνει θάνατος, συνήθως: θάνατος και για εμένα και για τον άνθρωπο που θα πάρω μαζί μου.

»Επιπλέον, όταν θα βρίσκομαι κάτω, έξω από τα τείχη, δεν ξέρω αν θα μπορώ να τηλεμεταφερθώ πάλι μέσα στο παλάτι. Δεν είναι το ίδιο πράγμα. Είναι πολύ πιο εύκολο να τηλεμεταφερθείς από ένα στενό σημείο σε ένα ανοιχτό, παρά από ένα ανοιχτό σε ένα στενό· γιατί δεν εμφανίζεσαι ακριβώς εκεί όπου θέλεις, αλλά λίγο πιο δίπλα, προς τυχαία κατεύθυνση. Αυτό πάλι σημαίνει θάνατο, συνήθως, αν δεν υπάρχει άνοιγμα γύρω σου.

»Επομένως, θα πάω μόνος στο Ένρεβηλ. Είναι πιο ασφαλές έτσι: για όλους.»

«Όχι για σένα,» τόνισε η Λιόλα.

«Δε θα έχω πρόβλημα να τηλεμεταφέρω τον εαυτό μου έξω από τα τείχη.»

«Δεν εννοώ αυτό. Αναφέρομαι στην κατάσταση που επικρατεί στο Ένρεβηλ. Το γειτονικό Βασίλειο θα είναι επικίνδυνο μέρος, Ρόλμαρ.»

«Θα προσέχω.»

«Δεν υπάρχει κανένας βασιλικός ταχυπομπός με την Τηλεμεταφορά;» ρώτησε η Λιόλα, κοιτάζοντας μια την Ακάρθα μια τη Νιρκένα.

«Δε νομίζω,» είπε η πρώτη.

«Όχι,» είπε η δεύτερη. «Είναι πολύ σπάνιο Χάρισμα η Τηλεμεταφορά, Λιόλα...»

«Μην ανησυχείς.» Ο Ρόλμαρ άγγιξε τον ώμο της νέας Βασίλισσας του Νόρβηλ, σφίγγοντάς τον ελαφρά.

«Μα, δεν έχεις ξαναπάρει σπόρους χίλντρου,» του είπε εκείνη. «Μπορεί να σε πειράξουν. Είναι αρκετοί που τους πειράζουν.»

«Θα τους δοκιμάσω, σήμερα.»

«Φανλαγκόθ, θα τ'αποφεύγαμε όλα τούτα, αν αποφάσιζες να χρησιμοποιήσεις τον ουρανόλιθο,» είπε η Λιόλα.

«Και θα χάναμε ένα απ'τα κομμάτια, τα οποία θα μας φανούν χρήσιμα στο μέλλον –ίσως αναγκαία για την επιβίωσή μας, μέχρι να έρθει εδώ ο στρατός από το Ένρεβηλ.»

«Υπάρχει, βέβαια, και ένα συγκεκριμένο πέρασμα...» είπε η Νιρκένα, δαγκώνοντας το κάτω της χέιλος, «το οποίο βγάζει, υπογείως, από την πόλη, αλλά....»

«Ο Νουτκάλι έχει ειδοποιήσει τους εχθρούς σας γι'αυτό,» τη διαβεβαίωσε ο Φανλαγκόθ.

«Το φαντάστηκα.»

«Μάλιστα,» είπε ο Νόρβορ. «Θα πρέπει, λοιπόν, να συντάξουμε μια επιστολή, η οποία θα απευθύνεται... σε ποιον, θεία;»

«Στον Στρατηγό Άσθαν,» αποκρίθηκε εκείνη, «για παν ενδεχόμενο. Θα αναλάβω τη συγγραφή προσωπικά· και, μόλις το μήνυμα είναι έτοιμο, θα το δώσω στον Ρόλμαρ.»

Κεφάλαιο 5

Σύλληψη, Απόφαση, Δοκιμή

Σταθείτε...» Η Κάρλα έπιασε τα χαλινάρια του αλόγου της Ζιάθραλ, σταματώντας το.

Στην πύλη της Νουάλβορ παρατηρούσε μια παράξενη... αύξηση φρουράς, καθώς τα χρώματα του ανήλιαγου ουρανού σκούραιναν. Οι επάλξεις είχαν γεμίσει στρατιώτες.

«Τι είναι;» ρώτησε η Ζιάθραλ.

«Δε βλέπετε, Αρχόντισσά μου; Κάτι ασυνήθιστο συμβαίνει. Υπάρχουν περισσότεροι μαχητές στα τείχη και στην πύλη απ'ό,τι συνήθως.»

«Λες να επίκειται πολιορκία;» Ανησυχία και φόβος ακούγονταν στη φωνή της Ζιάθραλ, η οποία, μετά από την πολιορκία της Έριγκ, δεν επιθυμούσε να ξαναδεί *καμία άλλη* πολιορκία στη ζωή της.

«Αν είναι έτσι,» είπε η Κάρλα, «τότε πού βρίσκεται ο εχθρικός στρατός;»

Η Ζιάθραλ κοίταξε προς όλες τις κατευθύνσεις, μα πουθενά δεν είδε κάποια συγκέντρωση χιλιάδων μαχητών· ούτε καν *δεκάδων* μαχητών.

«Ναι,» είπε η Κάρλα, «δεν υπάρχουν αντίπαλες δυνάμεις.»

«Ίσως να κρύβονται.»

«Δεν είναι εύκολο να κρύψεις έναν ολόκληρο στρατό, Αρχόντισσά μου.»

«Τότε, ίσως να έρχονται από τη θάλασσα.»

«Σ'αυτή την περίπτωση,» είπε η Κάρλα, «γιατί η βόρεια πύλη φυλάσσεται τόσο καλά;»

«Ας πλησιάσουμε, να μάθουμε,» πρότεινε η Ζιάθραλ, κατεβαίνοντας απ'το άλογό της, το οποίο ήταν ξεθεωμένο, σε σημείο λιποθυμίας. Το ζώο άρχισε ν'ανασαίνει πιο ανάλαφρα, καθώς το βάρος της ιππεύτριας έφυγε από τη ράχη του.

Η Κάρλα ένευσε, αν και με κάποιο δισταγμό. Το θέαμα στην πύλη, για κάποιο λόγο, της έμοιαζε... ύποπτο. Δεν είχε ποτέ ξανά δει κάτι παρόμοιο να συμβαίνει στη Νουάλβορ. Γιατί ο Οίκος των Γάθνιν να

είχε διατάξει τέτοια αύξηση της φρουράς; Ή, μήπως, το είχε κάνει ο Διοικητής Έντιμ, ο Επόπτης της Βόρειας Περιφέρειας, προκειμένου να συλλάβει κάποιον εγκληματία;

Η Κάρλα ήταν μπερδεμένη, καθώς εκείνη κι η Αρχόντισσα Ζιάθραλ βάδιζαν προς την πύλη, σέρνοντας πίσω τους το κατάκοπο άλογο που αγκομαχούσε και παραπατούσε.

Όταν έφτασαν μπροστά από τη μεγάλη, πέτρινη αφίδα, οι στρατιώτες τούς έκαναν νόημα να σταματήσουν.

«Είσαι βασιλική ταχυπομπός,» παρατήρησε μια πολεμίστρια, κοιτάζοντας την Κάρλα.

«Παραμερίστε,» αποκρίθηκε εκείνη. «Πηγαίνω στο παλάτι.»

«Όχι,» της είπε η πολεμίστρια, καθώς οι στρατιώτες άρχιζαν να διαμορφώνουν κλοιό γύρω από την Κάρλα και τη Ζιάθραλ. «Συλλαμβάνεσαι.»

Συλλαμβάνομαι; «Για ποιο λόγο;» ρώτησε η ταχυπομπός, νιώθοντας μουνδιασμένη. Αναμφίβολα, επρόκειτο για παρεξήγηση!

«Αυτές είναι οι διαταγές μας,» της εξήγησε η πολεμίστρια, και ένας άντρας πήρε το σπαθί της Κάρλα.

«Μείνε μακριά μου!» προειδοποίησε η Ζιάθραλ έναν άλλο, ο οποίος την πλησίαζε για να της πάρει το Θαλάσσιο Εύρημα.

Η πολεμίστρια έκανε νόημα στο στρατιώτη να σταματήσει, και ρώτησε: «Ποια είσαι εσύ;»

«Η Αρχόντισσα Ζιάθραλ ε Θάρνεβιν σι Νίλγκωρ!» δήλωσε η Ζιάθραλ, ατενίζοντας τη γυναίκα με υπεροπτικό βλέμμα. «Και θα ήθελα να μάθω γιατί συλλαμβάνετε την Ταχυπομπό Κάρλα.»

«Για τον ίδιο λόγο που συλλαμβάνουμε κι εσάς... Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε η πολεμίστρια, μ'ένα στραβό μειδίαμα, σαν να ήθελε να χλευάσει τη Ζιάθραλ. «Πάρτης το σπαθί,» πρόσταξε τον στρατιώτη. «Και ψάξτε τις και τις δυο για κρυμμένα όπλα.»

«Όχι!» έκανε η Ζιάθραλ, καθώς ο άντρας άρπαζε τη λαβή του Ευρήματος. «Άφησέ το!» Έπιασε τον πήχη του στρατιώτη, προσπαθώντας να τον εμποδίσει, αλλά εκείνος τράβηξε το ξίφος χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία, ενώ, συγχρόνως, παραμέριζε την Αρχόντισσα με το αριστερό του χέρι. «Είναι οικογενειακό κειμήλιο!»

«Θα φροντίσουμε να σας επιστραφεί,» δήλωσε η πολεμίστρια, «σε περίπτωση που αποφυλακιστείτε.»

Μια άλλη πολεμίστρια άρχισε να ερευνά τη Ζιάθραλ για κρυμμένα όπλα, ενώ εκείνη έλεγε: «Δεν έχω τίποτ'άλλο επάνω του,» αλλά την αγνοούσαν.

Ταυτόχρονα, ένας στρατιώτης έψαχνε την Κάρλα· κι αν έκρινε σωστά εκείνη από τον τρόπο που την άγγιζε, δεν την έψαχνε μόνο για κρυμμένα όπλα. Στο μυαλό της ήρθαν οι πολεμιστές του Άνκααραζ, τους οποίους είχε συναντήσει στην κεντρική δημοσιά του Νόρβηλ. . .

.....
..... την τράβηξαν παράμερα κι έβγαλαν τον πορφυρόχρυσο μανδύα απ'τους ώμους της, σκίζοντάς τον. Μετά, άρχισαν να σκίζουν και τα ρούχα της. Η Κάρλα πάλεψε να τους ξεφύγει, αλλά τα χτυπήματά τους την έριξαν ξανά στο έδαφος, μ'αίμα στο πρόσωπό της.

..... κάποιος πέρασε ένα σκοινί γύρω απ'τους καρπούς της και το έδεσε γερά, δίνοντάς του ένα δυνατό τράβηγμα και κάνοντας τη σάρκα της να ματώσει. Η Κάρλα ούρλιαξε, καθώς σερνόταν στο πλακόστρωτο.

..... την τράβηξε απότομα και δυνατά, σηκώνοντάς τη με τη βία. Ύστερα, την έσπρωξε, κοπανώντας την πλάτη της στον κορμό ενός δέντρου και περνώντας το σκοινί πάνω από ένα κλαδί. Η Κάρλα αισθάνθηκε τα χέρια της να τραβιούνται όπισθεν και να υψώνονται πάνω απ'το κεφάλι της, καθώς ο κακοποιός μάζευε το σκοινί.

..... τα μεταλλικά κομμάτια της αρματωσιά του δάγκωναν τη σάρκα της κρεμασμένης, γυμνής ταχυπομπού.

..... η λεπίδα ενός ξιφιδίου χάιδεψε το λαιμό της και πλησίασε το μάτι της. «Μπορούμε να κάνουμε και χειρότερα πράγματα, κοπελιά, άμα δε δείξεις... ευπρέπεια.

..... αισθάνθηκε το σκληρό μόριο του χοντρού κακοποιού να τη λογχίζει, και ούρλιαξε πάλι, προσπαθώντας να τον αποτινάξει από πάνω της. Εκείνος δάγκωσε το αφτί της, κάνοντας καυτό αίμα να πεταχτεί. Η αρματωσιά του χοντρού άντρα συνέθλιβε οδυνηρά τα στήθη της, πίεζε την πλάτη της επάνω στον κορμό του δέντρου· ξύλο μπηγόταν στη σάρκα της.

..... η Κάρλα δε μπορούσε ν'αναπνεύσει——

Ύψωσε το γόνατό της και χτύπησε τον στρατιώτη στο σαγόνι, καθώς εκείνος πασπάτευε τους μηρούς της. Ο άντρας πετάχτηκε όπισθεν, με το πρόσωπό του γεμάτο αίματα.

Η Κάρλα βλεφάρισε, συνειδητοποιώντας και πάλι πού βρισκόταν. Δεν ήταν στη δημοσιά, με τους ακόλουθους του Άνκαραζ ολόγυρά της, αλλά στη βόρεια πύλη της Νουάλβορ!

Το πίσω μέρος ενός δόρατος την κοπάνησε στο κεφάλι, και η Κάρλα είδε χρώματα εμπρός της. Παραπάτησε και έπεσε, ενώ χέρια την άρπαζαν από γύρω.

«Τι κάνετε;» φώναξε η Ζιάθραλ. «Τι κάνετε εκεί; Δεν το ξέρετε ότι τιμωρείται η βιαιοπραγία κατά βασιλικού ταχυπομπού;»

Η πολεμίστρια που την είχε ερευνήσει για κρυμμένα όπλα την έπιασε απ'το μπράτσο, τραβώντας την. «Εκείνη το άρχισε, και οι διαταγές μας είναι σαφείς: Όλοι οι βασιλικοί ταχυπομποί πρέπει να κρατούνται, μέχρι νεοτέρας.»

«Εγώ δεν είμαι ταχυπομπός!» γρύλισε η Ζιάθραλ.

«Είστε, όμως, *μαζί* με ταχυπομπό,» εξήγησε η πολεμίστρια, καθώς την απομάκρυνε από την Κάρλα.

«Απαιτώ να μιλήσω με τον ανώτερό σου! Πες του ότι η Αρχόντισσα Ζιάθραλ ε Θάρνεβιν σι *Νίλγκωρ*» –τόνισε το όνομα του συζύγου της, γιατί ήξερε πως, μετά από τους Γάθνιν, ο Οίκος με την περισσότερη ισχύ στο Νόρβηλ ήταν οι Νίλγκωρ– «ζητά να τον δει!»

«Θα τον ενημερώσω,» αποκρίθηκε, απαθώς, η πολεμίστρια.

Σκύλα! σκέφτηκε η Ζιάθραλ. «Σε προειδοποιώ πως, αν δεν τον ειδοποιήσεις, θα μπλέξεις πολύ άσχημα!»

Η γυναίκα δεν της αποκρίθηκε, συνεχίζοντας να την τραβά μέσα στους δρόμους της πρωτεύουσας... *σαν να είμαι καμία κοινή απατεώνισσα! Θα μου το πληρώσουν αυτό, οι παλιομπάσταρδοι φρουροί της Νουάλβορ!*

Η πολεμίστρια οδήγησε την Ζιάθραλ σ'ένα πέτρινο οικοδόμημα, που δεν μπορεί παρά να ήταν φρουραρχείο. Δύο φύλακες στέκονταν εκατέρωθεν της εισόδου, με τα πρόσωπά τους στωικά αλλά τα βλέμματά τους ανήσυχα. Γιατί ανησυχούσαν, άραγε; Κάτι δεν πήγαινε καλά στην πρωτεύουσα· κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά...

«Τι θα γίνει με την Κάρλα;» ρώτησε η Ζιάθραλ τη συνοδό της, καθώς περνούσαν μέσα από δωμάτια, γεμάτα με στρατιώτες.

«Την ταχυπομπό; Μην ανησυχείτε, εδώ θα τη φέρουν κι αυτήν.»

Άρχισαν να κατεβαίνουν μια σκάλα, φωτιζόμενη από λάμπες δεξιά κι αριστερά.

«Τι μέρος είναι τούτο;» απαίτησε η Ζιάθραλ, καταλαβαίνοντας πως η φωνή της έτρεμε.

«Φυλακές, βέβαια.»

«Δεν... δεν *μπορείτε* να με βάλετε ΕΜΕΝΑ εδώ μέσα!» γρύλισε η Ζιάθραλ, φέρνοντας αντίσταση στην πολεμίστρια, που εξακολουθούσε να την κρατά από το μπράτσο.

«Αρχόντισσά μου,» είπε εκείνη, «θα σας κατεβάσουμε, ή ευγενικά ή με το ζόρι. Η επιλογή είναι δική σας.»

Η Ζιάθραλ ξεροκατάπιε. «...Εντάξει,» είπε. «Αλλά μην ξεχάσεις ότι θέλω να δω τον ανώτερό σου.»

«Δεν το ξεχνώ, Αρχόντισσά μου.»

Η πολεμίστρια την οδήγησε σ'έναν διάδρομο γεμάτο κελιά. Φώναξε έναν δεσμοφύλακα κι αυτός ξεκλείδωσε ένα κελί το οποίο ήταν άδειο. Η Ζιάθραλ πέρασε το κατώφλι και η πόρτα έκλεισε πίσω της.

«Θέλω να μιλήσω στον ανώτερό σου!» υπενθύμισε στην πολεμίστρια, καθώς εκείνη απομακρυνόταν.

Απάντηση δεν πήρε.

Κοίταξε γύρω της, το κελί. Ο χώρος ήταν στενός και χωρίς παράθυρο. Στη δεξιά μεριά υπήρχε ένα αχυρόστρωμα. Στην αριστερή γωνία, στο βάθος, ήταν το αποχωρητήριο.

Η Ζιάθραλ κάθισε, ζαλισμένη, στο αχυρόστρωμα, τυλίγοντας τα χέρια γύρω από τα γόνατά της.

Είχε χάσει το Θαλάσσιο Εύρημα, το διαμαντοστόλιστο ξίφος του πατέρα της...

Κατέβασε το κεφάλι, κλαίγοντας.

Δεν ήξερε γιατί ακριβώς έκλαιγε, όμως υπέθετε ότι δεν ήταν μόνο για την απώλεια του Ευρήματος.

Σε λίγο, άκουσε την πόρτα να ξεκλείδώνει και ν'ανοίγει. Ύψωσε το κεφάλι και είδε κάποιον να σπρώχνει την Κάρλα μέσα στο κελί. Η ταχυπομπός παραπάτησε, αλλά δεν έπεσε. Ήταν ολίγον τι αναμαλ-λιασμένη, μα δεν υπήρχαν μελανιές στο πρόσωπό της, ούτε φανερά τραύματα πουθενά στο σώμα της.

«Τι έγινε;» ρώτησε η Ζιάθραλ, σκουπίζοντας τα δάκρυα της με την ανάστροφη του χεριού. «Γιατί τους χτύπησες;»

«Δεν ξέρω τι μ'έπιασε,» αποκρίθηκε η Κάρλα, και κάθισε πλάι της, ακουμπώντας τους πήχεις στα γόνατα και ξεφυσώντας.

«Τι στο Σάλ'γκρεμ'ρωθ κάνουμε τώρα;» είπε η Ζιάθραλ. «Τι έχει συμβεί στη Νουάλβορ;»

«Δεν έχω ιδέα... Είναι, όμως, ανήκουστο να συλλαμβάνονται οι ταχυπομποί... εκτός...»

Η Ζιάθραλ συνοφρυώθηκε. «Εκτός τι;»

«Εκτός αν η εξουσία άλλαξε...»

«Εννοείς αν έπεσε ο Οίκος των Γάθνιν;» εξεπλάγη η Ζιάθραλ.

«Ναι, αλλά...»

«Είναι περίεργο.»

Η Κάρλα ένευσε. «Πολύ περίεργο.»

«Οι προδότες πρέπει να φταίνε,» μурμουρίσε η Ζιάθραλ, σα να μιλούσε στον εαυτό της. «Πρέπει να νίκησαν... Όμως δεν περίμενα ότι θα συνέβαινε τόσο γρήγορα...»

Η Κάρλα σηκώθηκε απ'τη θέση της και πήγε στο καγκελωτό παραθυράκι της πόρτας του κελιού. «Φρουρέ!» φώναξε. «Φρουρέ!»

Ο δεσμοφύλακας ζύγωσε. «Τι;»

«Θέλω να δω τον Επόπτη Έντμυρ.»

«Ο Έντμυρ δεν είναι πλέον Επόπτης.» Ο άντρας στράφηκε, αρχίζοντας ν'απομακρύνεται.

«Και ποιος είναι Επόπτης της Βόρειας Περιφέρειας;»

«Ο Διοικητής Χάνραμαρ.»

Ο Διοικητής Χάνραμαρ...; σκέφτηκε η Κάρλα. Δεν τον είχε ακούσει ποτέ της. Ποιος ήταν αυτός;

Στράφηκε στη Ζιάθραλ, η οποία είχε, επίσης, σηκωθεί από το αχυρόστρωμα. «Έχουν αλλάξει τον Επόπτη.»

Η Αρχόντισσα ένευσε. «Τ'άκουσα. Τον ήξερες τον προηγούμενο;»

«Ναι· ήταν φίλος μου.»

«Θα έχει συμβεί παντού μέσα στην πόλη, νομίζω.»

«Ποιο πράγμα;»

«Θα έχουν αλλάξει τους ανθρώπους που βρίσκονται σε θέσεις-κλειδιά,» εξήγησε η Ζιάθραλ. «Εκείνο που με παραξενεύει είναι το πότε πρόλαβαν. Για να πραγματοποιηθούν όλα τούτα, χρειάζονται πολλές προετοιμασίες. Πρέπει να έχει πληρωθεί κόσμος εκ των προτέρων· πρέπει να έχουν δοθεί σοβαρές υποσχέσεις...»

Η Κάρλα δε μίλησε, και η Ζιάθραλ βρήκε χρόνο ν'αναλογιστεί τα ίδια της τα λόγια. *Υποσχέσεις... από ποιον; Από τον Έπαρχο Κάβμαρ, μήπως;*

«Αναρωτιέμαι, όμως, Κάρλα, πώς θα καταφέρουν να κρατήσουν την εξουσία...»

«Τι εννοείς;»

«Ας πούμε ότι έχουν πληρώσει τους πάντες στη Νουάλβορ· ας πούμε ότι έχουν κανονίσει τα πάντα εδώ: στις άλλες επαρχίες του Βασιλείου τι γίνεται; Η Έριγκ δύσκολα θα παραδοθεί. Η... η...»

«Τι;» ρώτησε η Κάρλα.

Η Σέλριγκ, η γενέτειρά μου, είναι ήδη υπέρ των προδοτών, συλλογίστηκε η Ζιάθραλ. Και εκεί τώρα άρχει ο Πάτναμ: αυτό κάνει τα πράγματα ακόμα χειρότερα...

Όσο για τη Βένεριγκ, μπορεί η Έπαρχος Λαθέμη να ήταν με τους προδότες; Για τη Νέλβορ δεν υπήρχε αμφιβολία: ο Έπαρχος Κάβμαρ ήταν, σίγουρα, προδότης. Και η Μπένριγκ; Ούτε και για τον Έπαρχο Άρδαν ήταν βέβαιη...

«Δεν ξέρω για τους υπόλοιπους,» είπε η Ζιάθραλ στην Κάρλα, γλείφοντας τα χείλη. «Ο καθένας θα μπορούσε νάναι εναντίον του Οίκου των Γάθνιν. Ο Έπαρχος Κάβμαρ σίγουρα είναι, καθώς σου είπα. Όπως ήταν κι ο πατέρας μου.»

«Επομένως... Νέλβορ, Σέλριγκ... Δε θα το απέκλεια να είναι και η Βένεριγκ στη συνωμοσία. Όλες οι Δυτικές Επαρχίες· τι λέτε, Αρχόντισσά μου;»

«Μπορεί,» αποκρίθηκε η Ζιάθραλ.

«Επιπλέον,» πρόσθεσε η Κάρλα, «η Έριγκ δεν έχει, επί του παρόντος, καμία ιδιαίτερη δύναμη—»

«Δεν ξέρεις τι λες!»

«Εννοώ, μετά την πολιορκία.»

«Ναι,» άλλαξε γνώμη η Ζιάθραλ, «σ'αυτό έχεις δίκιο. Η πολιορκία μάς αποδυνάμωσε πολύ.»

«Ο Έπαρχος Κάβμαρ, λοιπόν, έχει το μισό Βασίλειο με το μέρος του—»

«Δεν είμαστε σίγουρες για τη Βένεριγκ.»

«Εντάξει, αλλά το υποθέτουμε,» είπε η Κάρλα. «Ο Έπαρχος Κάβμαρ, λοιπόν, έχει το μισό Βασίλειο με το μέρος του και έχει καταφέ-

ρει να πάρει και τον έλεγχο της πρωτεύουσας. Δε νομίζω ότι κανένας μπορεί να του αντισταθεί τώρα. Ούτε καν η Έριγκ, η οποία είναι τραυματισμένη από την πολιορκία με τον Άρχοντα Μόρντεναρ και τους οπαδούς του Άνκαραζ.»

Η Ζιάθραλ έσμιξε τα χείλη. Η Κάρλα έμοιαζε να έχει δίκιο. Δεν υπήρχε διέξοδος από τούτη την κατάσταση. Τι είχε γίνει, όμως, ο Οίκος των Γάθιν; Πού βρίσκονταν οι δικαιωματικοί άρχοντες του Βασιλείου; Ήταν κι αυτοί κλειδωμένοι σε κάποιο μπουντρούμι; Ήταν νεκροί; Εξόριστοι;

Και τι θα συμβεί σ'εμάς; Δεν έπρεπε να είχα αναφέρει τ'όνομά μου! Τώρα, αν ο Έπαρχος Κάβμαρ μάθει ποια είμαι· αν μάθει ότι γλίτωσα από την ενέδρα που μας είχε στήσει....

Ο Άργκελ ο Βασιλιάς δεν τον κάλεσε για να του μιλήσει, για να του διευκρινίσει ποιος θα ήταν ο ρόλος του απο δώ και στο εξής· έτσι, ο Ζάνμελ ζήτησε εκείνος να μιλήσει με τον εργοδότη του, από τα χαράματα κιόλας.

Η Αμάντριν τον συνάντησε το μεσημέρι, ενώ ο δολοφόνος καθόταν σε μια πέτρινη πεζούλα, περιμένοντας και κοιτάζοντας τα περισσότερα να ανταγωνίζονται για μερικά ψίχουλα που τους είχε πετάξει.

«Τ'αφεντικό θα σε δει τώρα,» του είπε. «Για τι πράμα θες να του κελαηδήσεις;»

Ο Ζάνμελ σηκώθηκε από την πεζούλα. «Είπε να σου απαντήσω;» ρώτησε, καθώς περνούσε από δίπλα της.

«Τι αναρωτιέσαι; Άμα πρέπει ακόμα να καθαρίσεις το Χέρι;»

Ο Ζάνμελ στράφηκε να την κοιτάξει από τη γωνία του δρόμου. «Θα με οδηγήσεις σ'αφεντικό σου ή όχι;»

«Στο συνηθισμένο του λημέρι είναι. Πήγαινε μόνος σου.»

Ο δολοφόνος ακολούθησε τη συμβουλή της, διασχίζοντας μερικά σοκάκια της Δυτικής Περιφέρειας, τα οποία πλέον είχε μάθει σαν την κωλότσεπλή του.

Όταν έφτασε στον προορισμό του, διπλοχτύπησε την πόρτα, με την ανάστροφη της δεξιάς του γροθιάς.

«Ποιος;» ρώτησε μια αντρική φωνή από μέσα.

«Ζάνμελ.»

Η πόρτα άνοιξε, και ο δολοφόνος πέρασε στο καθιστικό, στρέφοντας το βλέμμα του στον ευτραφή άντρα που καθόταν σε μια πολυθρόνα, καπνίζοντας από ένα μεγάλο, ξύλινο τσιμπούκι.

«Καλώς το πρωτοπαλικάρο,» είπε ο Άργκελ. «Χε-χε-χε... Κατσούφη σε μπανίζω· τι έτρεξε;»

Ο Ζάνμελ βάδισε ως το κέντρο του δωματίου, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του. «Θα ήθελα να ξέρω αν η συμφωνία μας ισχύει ακόμα.»

Ο Άργκελ δάγκωσε την πίπα του· ύστερα, την έβγαλε απ'το στόμα. «Φυσικά και ισχύει! Εξακολουθείς να είσαι άνθρωπος μου. Όμως,» τόνισε, «δε θέλουμε τώρα το κουφάρι του Χεριού. Όχι ακόμα, τουλάχιστο.»

«Τι σημαίνει τούτο;»

«Σημαίνει ότι δε θα τον σκοτώσεις, μέχρι που να σου κράξω 'σκότωσέ τον'. Με εννοείς;» Έβαλε την πίπα ξανά στο στόμα του, τραβώντας καπνό και φυσώντας τον απ'τα ρουθούνια.

«Απόλυτα. Τι θέλεις να κάνω, λοιπόν;»

«Χα-χα-χα! χα! Είσαι απ'τους δραστήριους εσύ, ε; Χμμμ... Κοίτα.» Έβγαλε το τσιμπούκι απ'το στόμα, στέλνοντας ένα σύννεφο καπνού προς τη μεριά του Ζάνμελ. «Δεν έχω ανάγκη για καμια 'ειδική δουλειά', τούτη τη στιγμή, άμα με εννοείς. Συνεπώς, ακολουθείς τη συνηθισμένη. Αλλά, βέβαια, με το σκοτωμό που έχει αρχινήσει στην πόλη, όλο και κάπου θα σε χρειαστούμε. Μη φοβάσαι καθόλου, δε σε ξεχνώ, Ζάνμελ· είσ'ο άνθρωπος μου. Χε-χε-χε...»

Ο Ζάνμελ ένευσε, και ρώτησε: «Με χρειάζεσαι κάτι άλλο;»

«Επιτόπου; Όχι,» κούνησε το κεφάλι ο Άργκελ.

Ο Ζάνμελ βγήκε απ'το καθιστικό, σκεπτόμενος πως ίσως να είχε έρθει η στιγμή να εγκαταλείψει τον εργοδότη του.

Η συνεργασία μας δεν κράτησε και πολύ, τελικά...

Το συμβούλιο είχε τελειώσει, και οι καλεσμένοι είχαν φύγει από τα διαμερίσματα της Λιόλα, όπως επίσης και ο Φανλαγκόθ (μαζί με τα ουρανολίθινα κομμάτια). Μια υπηρέτρια είχε αναλάβει να οδηγήσει αυτόν και τον πειρατή Σέρκιλ σ'ένα απ'τα δωμάτια του Πύργου των Ξένων.

Ο Ρόλμαρ ξάπλωσε στον καναπέ, για να ηρεμήσει. Ήταν ντυμένος με μια λευκή ρόμπα, καθώς είχε μόλις επιστρέψει από το μπάνιο. Η Λιόλα είχε μπει στο λουτρό όταν εκείνος τελείωσε, και ήταν ακόμα εκεί.

Βάνμιρ... Βάνμιρ... Βάνμιρ...

Το όνομα του δίδυμού του στριφογύριζε μέσα στο μυαλό του Ρόλμαρ. *Πού είσαι, Βάνμιρ; Ο Φανλαγκόθ ακόμα δεν είχε αποκαλύψει τίποτα για ετούτο το «μυστικό». Ο Μαύρος Άνεμος να τον πάρει! Όλο μυστικά είναι και τώρα είναι και περίεργος... διαφορετικός από πριν... Σαν να έχει χάσει εκείνη την παλιά σιγουριά για τον εαυτό του.*

Ο Ρόλμαρ θυμήθηκε τον πατέρα του. Ο Άρχων-Φύλαξ Άραντιρ είχε φύγει τελευταίος από τα διαμερίσματα της Λιόλα, αλλά, προτού αναχωρήσει, είχε μιλήσει στο γιο του: τον είχε ρωτήσει για τον άλλο του γιο.

«Πού είναι ο Βάνμιρ, Ρόλμαρ; Τι υποπτεύεσαι;»

«Δεν ξέρω, πατέρα· πραγματικά, δεν ξέρω. Και ο Φανλαγκόθ δε μοιάζει πρόθυμος να πει.»

Τα φρύδια του Άρχοντα Άραντιρ έσμιζαν, και είπε έντονα: «Θα τον κάνω πρόθυμο!»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ. «Ούτε να το σκέφτεσαι. Είναι πολύ επικίνδυνος. Θυμάσαι τι σου είχα πει γι' αυτό το ραβδί που κουβαλάει, το Μάτι του Κυκλώνα; Ήμουν παγιδευμένος εκεί μέσα για μέρες ολόκληρες. Μην κάνεις το ίδιο λάθος.»

«Μα, αν ο Βάνμιρ βρίσκεται σε κίνδυνο...!»

Ο Άρχοντας Άραντιρ ήταν, τελικά, καλύτερος άνθρωπος από ό,τι ο Ρόλμαρ πίστευε. Ο Βάνμιρ είχε φυλακίσει τον πατέρα τους στον από χρόνια εγκαταλειμμένο Πύργο των Μαρτυριών του Κάστρου Ράλτον, κι όμως, εκείνος εξακολουθούσε να νοιάζεται για τον γιο που του είχε εναντιωθεί τόσο. Κατά βάθος, έβλεπε ότι το σχέδιο του Βάνμιρ για την αντιμετώπιση της απειλής του Μεγάλου Θηρίου και των Ποιμένων της Στέπας ήταν σωστό. Παρ'όλαυτά, ο Ρόλμαρ ήταν βέβαιος πως, όταν ο πατέρας τους συναντούσε τον αδελφό του, θα του έδινε μερικά γερά γρονθοκοπήματα.

«Αν μπορούσαμε να τον βοηθήσουμε, ο Φανλαγκόθ θα μας το έλεγε. Μην ξεχνάς ότι ο Βάνμιρ είναι σύμμαχός του.» *Γιατί του λέω*

πράγματα τα οποία ούτε εγώ δεν πιστεύω; Πράγματα για τα οποία δεν είμαι βέβαιος;

Ο Άραντιρ μούγκρισε, και ένευσε κοφτά. Δεν έμοιαζε πεπεισμένος, αλλά, αν έκρινε σωστά ο Ρόλμαρ από την έκφρασή του, δε θα πήγαινε να βρει τον Ράζερ και να κάνει φασαρία.

«Το λοιπόν...» αναστέναξε ο Άρχων-Φύλαξ του Ράλτον, σφίγγοντας τον ώμο του γιου του. «Δε σου εύχομαι από τώρα καλή τύχη στο ταξίδι σου. Να με φωνάξεις προτού ξεκινήσεις, για να σου ευχηθώ τότε.»

«Θα σε ειδοποιήσω, πατέρα,» υποσχέθηκε ο Ρόλμαρ.

Και τώρα, βρισκόταν ξαπλωμένος στον καναπέ του καθιστικού της Λιόλα, αναλογιζόμενος ξανά τα όσα είχε κουβεντιάσει με τον Άρχοντα Άραντιρ. Δεν αδικούσε τον πατέρα του, που σκεφτόταν να πάει να βρει τον Φανλαγκόθ και να τον αναγκάσει να του πει πού βρισκόταν ο Βάνμιρ· κι εκείνος, εξάλλου, την ίδια επιθυμία είχε. Όμως ανησυχούσε για τον Άραντιρ· δεν ήθελε να του συμβεί τίποτα κακό. Γιατί ο Ράζερ ήταν αδίστακτος· αν έβρισκε τον Άρχοντα-Φύλακα του Ράλτον ενοχλητικό, δε θα δίσταζε να χρησιμοποιήσει το Μάτι εναντίον του, ή κάποιο άλλο από τα διαβολικά του κόλπα.

Μακάρι ο Βάνμιρ να είναι καλά. Μακάρι να είναι καλά. Αν ισχύει αυτό, όλα τα υπόλοιπα περιττεύουν. Δε θέλω να τον χάσω κι εκείνον, όπως τη Μιάνη... Η αδελφή τους είχε σκοτωθεί στη μάχη με το Μεγάλο Θηρίο και τους Ποιμένες της Στέπας. Ο Ρόλμαρ δεν είχε την ευκαιρία να παρευρεθεί ούτε στην κηδεία της, κι ετούτο βάραινε την ψυχή του. Αν κι ο Βάνμιρ πέθαινε έτσι, κάπου μακριά του.... Δε θα συμβεί, όμως, αυτό. Το ξέρω πώς δε θα συμβεί. Ο Βάνμιρ είναι ο πιο τετραπέρατος, δαιμόνιος, πολυμήχανος άνθρωπος που γνωρίζω!

Είναι, βέβαια, και ο πιο φαντασμένος... και, συνέχεια, μπλέκει σε ανούσιους μπελάδες, ο ηλίθιος!...

Αλλά, και πάλι... ζει. Το καταλαβαίνω ότι ζει.

Μια πόρτα ακούστηκε ν'ανοίγει, και η Λιόλα μπήκε στο καθιστικό, φορώντας μια λευκή ρόμπα, παρόμοια μ'αυτή του Ρόλμαρ. Τα ξανθά της μαλλιά ήταν βρεγμένα και έσταζαν, έχοντας χάσει την περισσότερη σγουράδα τους. Τα γυμνά της πόδια άφηναν αποτυπώματα νερού επάνω στο χαλί.

Κάθισε στον καναπέ, δίπλα στον Ρόλμαρ.

«Θα μου φέρεις να δοκιμάσω;» τη ρώτησε εκείνος.

Η Λιόλα συνοφρυώθηκε, μην καταλαβαίνοντας αμέσως τι ήθελε να πει.

«Σπόρο χιλντρου,» εξήγησε ο Ρόλμαρ.

«Α...» Το βλέμμα της γλίστρησε στο πλάι. «Ναι· θα ειδοποιήσω να σου φέρουν.» Έκανε να σηκωθεί, αλλά εκείνος την έπιασε από τον καρπό.

«Λιόλα, γιατί στενοχωριέσαι;»

Κάθισε πάλι. «Ξέρεις γιατί...»

Ο Ρόλμαρ φίλησε το χέρι της. «Δε θα πάθω τίποτα, και θα επιστρέψω προτού προλάβεις να καταλάβεις την απουσία μου. Επιπλέον, κι εγώ ανησυχώ... για σένα, και για όλους σας εδώ, στο παλάτι. Ελπίζω, όταν επιστρέψω, να μην έχει συμβεί τίποτα κακό.»

Η Λιόλα έσκυψε και του έδωσε ένα υγρό φιλί, που μύριζε σαπούνη και αρωματικά έλαια. Ύστερα, σηκώθηκε και πήγε στην εξώθυρα των διαμερισμάτων της, προστάζοντας κάποιον να της φέρει σπόρους χιλντρου – γρήγορα.

«Τι θα γίνει αν σε πειράξουν;» ρώτησε η Λιόλα τον Ρόλμαρ, επιστρέφοντας κοντά του.

«Ας μη σκεφτόμαστε αρνητικά,» είπε εκείνος· και συνοφρυώθηκε. «Αλήθεια, γιατί δε μας το αποκάλυψε αυτό ο Φανλαγκόθ;»

«Ναι, όντως...» μόρφασε η Λιόλα. «Ίσως να ξέρει ότι δε σε πειράζουν.»

«Ναι...» μουρμούρισε ο Ρόλμαρ κάτω απ'την ανάσα του. Για λίγο, το βλέμμα του έγινε απλανές· ύστερα, ρώτησε, ξαφνικά: «Λιόλα, λες να μας κορόιδευε τόσο καιρό; Λες να *μην* μπορεί, πραγματικά, να δει το μέλλον;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Το αποκλείω. Όταν παρίστανε τη Λιάμνερ Κρωθ, μου έλεγε την αλήθεια. Αναφορικά με τα μελλούμενα, πάντα.»

Ο Ρόλμαρ έσμιξε τα χείλη. «Κάποια πράγματα σχετικά μ'αυτόν με παραξενεύουν.»

«Φυσικό είναι.»

Το βλέμμα του Ρόλμαρ έγινε πάλι απλανές. Ήταν φυσικό; Τώρα τελευταία, είχε την εντύπωση πως κάτι συνέβαινε. Γιατί ο Φανλαγκόθ είχε εξοργιστεί τόσο, όταν ο ήλιος εξαφανίστηκε από τον ουρανό;

νό; Όταν αυτή η αλλόκοτη γαλήνη απλώθηκε στην Κουαλανάρα; Δεν τα είχε προδεί; Επιπλέον, είχαν περάσει πέντε ημέρες από τότε, αλλά ο Ράζλερ δεν είχε εξηγήσει σε κανέναν τι είχε γίνει: γιατί είχε χαθεί ο ήλιος, γιατί είχε αλλάξει ο κόσμος...

‘Η παίζει κάποιο παιχνίδι, ή δεν μπορεί να καταλάβει: οι μαντικές του ικανότητες τον έχουν εγκαταλείψει, όσον αφορά αυτό το ζήτημα—

Η Λιόλα διέκοψε τις σκέψεις του, ξαπλώνοντας πλάι του. Το δεξί της πόδι ξεπρόβαλε μέσα από τη ρόμπα της και τρίφτηκε πάνω στο δικό του. Τα χείλη της βρέθηκαν κοντά στο πρόσωπό του. Ο Ρόλμαρ παραμέρισε το ένδυμα από τους ώμους της, καθώς οι ματιές τους συναντιόνταν.

Μια δυνατή παλίρροια αισθήσεων τούς τύλιξε. Οι ρόμπες κουβαριάστηκαν: εκείνου από κάτω του, εκείνης στο πάτωμα. Τα χέρια του κινούνταν γρήγορα αλλά επίμονα επάνω της· τα δόντια της δάγκωναν το στέρνο του, η γλώσσα της επούλωνε τα δαγκώματα. Τα δάχτυλά του μπλέχτηκαν στα αχτένιστα, βρεγμένα της μαλλιά, φέρνοντας το πρόσωπό της μπροστά στο δικό του· οι γλώσσες τους συναντήθηκαν, σαν φλόγες. Τα χέρια του κράτησαν τη μέση της σταθερή, η όψη του βυθίστηκε ανάμεσα στα στήθη της· το στόμα του έπαιξε με μια ξαναμμένη της θηλή. Τα νύχια του δεξιού της χεριού καρφώθηκαν στον αριστερό του ώμο, τα χείλη της βούλιαξαν στα μαλλιά του.

Η πόρτα χτύπησε.

Την αγνόησαν.

Η πόρτα χτύπησε δυνατότερη.

«Πρέπει να τους έφεραν,» είπε η Λιόλα, ξέπνοα, κάνοντας πίσω.

Ο Ρόλμαρ ένευσε.

Εκείνη σηκώθηκε, πήρε τη ρόμπα της από κάτω, την έδεσε, και πήγε στην εξώπορτα, ανοίγοντας.

Ο Ρόλμαρ κάθισε στον καναπέ, αφουγκραζόμενος.

«Οι σπόροι χίλντρον, Μεγαλειοτάτη,» είπε μια γυναικεία φωνή.

«Ευχαριστώ.»

«Θέλετε κάτι άλλο;»

«Δείπνο για δύο.»

«Μάλιστα.»

Η πόρτα έκλεισε, και η Λιόλα επέστρεψε, κρατώντας ένα σακουλάκι ανάμεσα στα χέρια της.

«Θα δοκιμάσεις τώρα;» ρώτησε.

«Ναι.»

Η Λιόλα άνοιξε το σακούλι. «Ρίξε και κάτι επάνω σου,» του είπε.

Ο Ρόλμαρ φόρεσε τη ρόμπα του, δένοντάς τη γύρω από τη μέση.

Η Λιόλα τού πέταξε έναν σπόρο, τον οποίο εκείνος έπιασε, κάνοντας τα χέρια κούπα.

«Περίμενε,» του είπε. «Έχω ακούσει ότι είναι πικρός. Δεν τον παίρνεις χωρίς νερό.» Πήγε στην κάβα και γέμισε ένα μεγάλο ποτήρι.

Ο Ρόλμαρ πλησίασε και το πήρε απ'το χέρι της. Ύστερα, έβαλε τον σπόρο στο στόμα. Τον περιεργάστηκε, με τη γλώσσα. Δεν του φαινόταν πικρός. Τον δάγκωσε, και τότε κατάλαβε ότι, όντως, ήταν πικρός· και, μάλιστα, πολύ. Ανάγκασε τον εαυτό του να καταπιεί, και ήπιε το νερό μονορούφι.

«Είσαι κατακόκκινος,» είπε η Λιόλα, υπομειδώντας.

Ο Ρόλμαρ ακούμπησε το ποτήρι στην κάβα. «Είσαι σίγουρη ότι δεν το μπέρδεψαν οι υπηρέτες σου με κάποιο δηλητήριο;»

«Απόλυτα. Σ'το είπα ότι έχει άσχημη γεύση!» γέλασε η Λιόλα.

«Δεν περίμενα νάναι τόσο άσχημη.»

Η Λιόλα σταύρωσε τα χέρια εμπρός της, κοιτάζοντάς τον ερευνητικά. «Πώς αισθάνεσαι, λοιπόν;»

«Έτοιμος να ξεράσω.»

«Εκτός απ'αυτό.»

Ο Ρόλμαρ ανασήκωσε τους ώμους. «Εντάξει, υποθέτω...»

«Για κάνε καμια βόλτα μες στα διαμερίσματά μου.»

«Θα έχει διαφορά;»

«Δεν ξέρω.»

Ο Ρόλμαρ υπάκουσε, κάνοντας μια βόλτα σε όλα τα δωμάτια των διαμερισμάτων της Λιόλα.

«Μονάχα ένα πράγμα νιώθω,» είπε, τελικά: «πιο ξεκούραστος.»

Εκείνη ένευσε. «Αυτό είναι το νόημα των σπόρων χίλντρου. Αυξάνουν τις αντοχές σου, για να μπορείς να χρησιμοποιείς την Ταχύτητα επί ώρες.»

Ο Ρόλμαρ στάθηκε πίσω της, περνώντας το χέρι του γύρω απ' τη μέση της και παρασέρνοντάς την κοντά του. «Αυξάνουν τις αντοχές σου μόνο για τη χρήση της Ταχύτητας;» της έκανε, σκανταλιάρικα, φιλώντας το λαιμό της.

«Ας πειραματιστούμε,» είπε η Λιόλα, δαγκώνοντας το λοβό του αφτιού του.

Κεφάλαιο 6

Ο Ήχος του Νερού

Ο Κάβμαρ υπέθετε ότι το Χέρι θα είχε να του αναφέρει κάτι σημαντικό, για να τον καλεί. Αλλά, και πάλι, δεν του άρεσε που «τον καλούσε»· κανονικά, θα έπρεπε να είχε ζητήσει την άδειά του, για να έρθει εκείνος να επισκεφτεί τον Έπαρχο. Αυτό θα ήταν το πρόπον. Ωστόσο, έτσι όπως είχαν περιπλεχτεί τα πράγματα τελευταία, τι ήταν πρόπον και τι όχι δεν ήταν ξεκάθαρο.

Ευτυχώς, μέχρι στιγμής, το σχέδιο του Κάβμαρ λειτουργούσε καλά, και ο Έπαρχος ήλπιζε το Χέρι να μην τον είχε καλέσει για να του αναγγείλει τίποτα δυσάρεστο.

Κατέβηκε τη σκάλα του δωματίου του και διέσχισε έναν διάδρομο, συνοδευόμενος από μια μαθητευόμενη ιέρεια του Σάλ'γκρεμ'ρωθ. Η κοπέλα –σίγουρα όχι μεγαλύτερη από δεκάξι ή δεκαεφτά χρόνων– ήταν σκανδαλωδώς ντυμένη, φορώντας ένα ημιδιαφανές μαύρο πέπλο και καθόλου εσώρουχα. Στον κορμό της, ξεκινώντας ακριβώς κάτω από τα στήθη της και τελειώνοντας στη μέση, ήταν δεμένο ένα κομμάτι υφάσμα ή, ίσως, δέρμα –ο Κάβμαρ δεν ήταν βέβαιος– μελανού (ή σκούρου, τέλος πάντων) χρώματος. Ποια μπορεί να ήταν η χρησιμότητα αυτού του «ενδύματος», ο Έπαρχος δε μπορούσε να μαντέψει. Τα μαλλιά της νεαρής μαθητευόμενης ιέρειας ήταν κοντά, βαμμένα πράσινα, και φτιαγμένα σε μορφή πολλών κεράτων· ο Κάβμαρ δεν μπόρεσε στον κόπο να τα μετρήσει. Στα πόδια της φορούσε ψηλοτάκουνα σανδάλια, τα οποία της προσέδιδαν το ανάστημα του Έπαρχου, ενώ, διαφορετικά, πρέπει να του έφτανε ως τον ώμο.

Τον οδήγησε στα υπόγεια του Ναού, τα οποία ήταν μεγάλα και λαβυρινθώδη. Ο Κάβμαρ αμφέβαλε αν η κοπέλα ήξερε όλα τα μέρη εδώ κάτω· αυτό, μάλλον, ήταν προνόμιο των κανονικών ιερειών, και του Αρχιερέα, ασφαλώς: του Απέθαντου, όπως ήθελε να τον λένε.

Η μαθητευόμενη άνοιξε μια πόρτα. «Περάστε, Άρχοντά μου.»

Ο Κάβμαρ μπήκε σ'ένα καθιστικό, όπου τον περίμενε το Χέρι του και μερικοί άλλοι, οι οποίοι βρίσκονταν τριγύρω και, μάλλον, ήταν

φρουροί, αν και ο Έπαρχος αδυνατούσε να φανταστεί σε τι μπορεί να χρειάζονταν οι φρουροί εδώ κάτω. Οι άντρες στέκονταν ακίνητοι και ακουμπούσαν τα χέρια τους στις λαβές των ανεστραμμένων σπαθιών τους.

«Λώντιρ...» είπε ο Κάβμαρ.

Το Χέρι δε σηκώθηκε από το κάθισμά του. «Καλώς όρισες, Έπαρχε. Κάθισε.»

Καλώς όρισες; Κάθισε; Ετούτη ήταν η πρώτη φορά που ο Κάβμαρ τον είχε ακούσει να του μιλάει στον ενικό· ωστόσο, αποφάσισε να μην το σχολιάσει. Πήρε θέση αντίκρυ του Χεριού, λέγοντας: «Για να με φέρνεις εδώ άρον-άρον, υποθέτω ότι κάτι άσχημο συμβαίνει... κάτι δεν πρέπει να πηγαίνει καλά με το σχέδιό μας.»

«Όχι, Έπαρχε,» αποκρίθηκε ο Λώντιρ. «Όλα πάνε καλά με το σχέδιό μου. Έχω απλώς κάποιες απορίες.»

Το σχέδιό μου. Ο ενικός αριθμός δεν διέφυγε του Κάβμαρ. *Το σχέδιό μου.* Τι προσπαθούσε να δείξει τώρα ο... *Ατέθαντος;* «Τι απορίες;»

«Για την ακρίβεια, η απορία μου είναι μία,» είπε το Χέρι. «Η Νουάλβορ, ετούτη τη στιγμή, βρίσκεται μέσα στη χούφτα του χεριού μου. Έχω κάνει συμφωνίες με ευγενείς και στρατιωτικούς· έχω τον απόλυτο έλεγχο της Δυτικής Περιφέρειας· έχω τον έμμεσο έλεγχο όλων των υπόλοιπων περιφερειών· ελέγχω ποιος μπαίνει και ποιος βγαίνει από τις πύλες και το λιμάνι... Το ερώτημα είναι: Σε τι χρειάζομαι εσένα, Κάβμαρ;»

Τα μάτια του Έπαρχου στένεψαν, απειλητικά. «Δεν αντιλαμβάνομαι την απορία σου, Λώντιρ.»

Το Χέρι γέλασε. «Ω, μα νομίζω πως την αντιλαμβάνεσαι, Έπαρχε, και μάλιστα πλήρως. Όταν μπορώ εγώ να είμαι ο διαφεντευτής ετούτης της πόλης, σε τι σε χρειάζομαι;»

«Έχεις τρελαθεί;» μούγκρισε ο Κάβμαρ. «Θα μου πεις ότι αποσκοπείς να καθίσεις και στο θρόνο; Ποιος πιστεύεις ότι θα σε δεχτεί; Δεν είσαι ευγενής· είσαι ένας κακοποιός! Το γεγονός ότι αυτοαποκαλείσαι 'Ατέθαντος' και είσαι Αρχιερέας σε τούτη τη θλιβερή γωνιά της πρωτεύουσας, δεν αλλάζει τίποτα για όλο το υπόλοιπο Βασίλειο!»

Ένα λεπτό μειδίαμα έπαιξε πάνω στα χείλη του Χεριού. «Είσαι αληθινά διασκεδαστικός, Κάβμαρ. Έχεις την πεποίθηση ότι η ευγενική σου καταγωγή σε ξεχωρίζει από εμένα. Όμως,» η ματιά του Λώντιρ κάρφωσε τον Έπαρχο, «το ίδιο αίμα κυλά στις φλέβες μας.»

Πώς τολμάει, ο αναιδής λεχρίτης; σκέφτηκε ο Κάβμαρ. Ο ελεεινός μπάσταρδος γιος πουτάνας!

«Δεν... αποσκοπώ, όπως το έθεσες, να καθίσω στο θρόνο. Αποσκοπώ να σωριάσω τον θρόνο στον πυθμένα της θάλασσας· ή, μάλλον, να τον δώσω στον Νουτκάλι, για να κάνει ό,τι θέλει μ'αυτόν. Ο τρόπος εξουσίας στο Νόρβηλ θ'αλλάξει—»

«Χα-χα-χα-χα!» τον διέκοψε ο Κάβμαρ, πραγματικά διασκεδασμένος. «Χα-χα-χα-χα!... Δεν ξέρεις τι στα Οκτώ Κέρατα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ λες, Λώντιρ. Τα μυαλά σου έχουν γεμίσει με θαλασσινό αέρα, καημένες μου φίλε—»

«Έτσι νομίζεις;» Θυμός φάνηκε τώρα στο πρόσωπο του Χεριού. «Θα έπρεπε να ήσουν εδώ όταν ο Νουτκάλι μου έδωσε την προφητεία!»

«Ποια προφητεία;»

«Μετά από την καταστροφή του νεκραδελφού του Νεκρομέμνονος, μου μίλησε, επιτέλους, γι'αυτό που ήθελα. Ο Ράζερ έχει προδεί το τέλος σας, Έπαρχε. Ω ναι, έχει προδεί το τέλος της εξουσίας σας στο Νόρβηλ—»

«Σε ποιων την εξουσία αναφέρεσαι, δαιμονισμένε;» γρύλισε ο Κάβμαρ.

«Των ευγενών,» εξήγησε ο Λώντιρ, καθώς σηκωνόταν απ'τη θέση του. «Μια νέα εποχή θα αρχίσει τώρα· και εγώ θα είμαι ο πρωτεργάτης!»

Ο Κάβμαρ ορθώθηκε, επίσης. «Δε θα κάτσω εδώ ν'ακούω αυτές τις αηδίες. Και αμφιβάλλω ότι ο Νουτκάλι σου είπε—»

«Μην αμφιβάλλεις.»

«Άλλα μου έλεγε εμένα.»

«Σε χρησιμοποιούσε, ηλίθιε!» φώναξε ο Λώντιρ. «Σε χρησιμοποιούσε για να φέρει την αλλαγή!

»Συλλάβετέ τον!» πρόσταξε τους φρουρούς του.

Ο Κάβμαρ είδε τους σπαθοφόρους να ορθώνουν τα ξίφη τους και να έρχονται προς το μέρος του. Ήξερε ότι έπρεπε να ενεργήσει γρή-

γορα, αν ήταν να γλιτώσει από τούτη την παγίδα θανάτου. Τράβηξε ένα σπιλέτο μέσα απ'τα ρούχα του και χίμησε καταπάνω στο Χέρι. Αν κατάφερνε να ακινητοποιήσει τον Λώντιρ και να τον απειλήσει....

Ο Αρχιερέας του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, όμως, δεν πιάστηκε απροετοίμαστος. Άρπαξε τον καρπό του Κάβμαρ και παραμέρισε τη λεπίδα, ενώ οι φρουροί του περιτριγύριζαν τον Έπαρχο, θέτοντας τις αιχμές των σπαθιών τους γύρω απ'το λαιμό του.

Ο Λώντιρ οπισθοχώρησε μερικά βήματα, γελώντας. «Είμαι ο *Απέθαντος*, Κάβμαρ· δεν μπορείς να με σκοτώσεις! Έχω ήδη πεθάνει *μία* φορά, και δευτέρα δεν πεθαίνει κανείς!»

«Θα πεθάνεις χίλιους θανάτους γι'αυτή σου την ηλίθια έπαρση, άθλιο υποκείμενο!» σφύριξε ο Έπαρχος της Νέλβορ.

«Αν είναι να συμβεί, ας συμβεί,» αποκρίθηκε ο Λώντιρ. «Εσύ, όμως, δε θα είσαι μαζί μας για να το δεις. Σου έχω ετοιμάσει έναν εξαιρετο θάνατο, Κάβμαρ. Είμαι βέβαιος ότι θα τον εκτιμήσεις.» Και προς τους φρουρούς: «Αφοπλίστε τον, δέστε τον, και φέρτε τον στην έξοδο.» Βγήκε απ'το καθιστικό.

Ο Κάβμαρ ήταν μουδιασμένος, καθώς οι φρουροί τού έπαιρναν το σπιλέτο και του έκαναν σωματική έρευνα, μήπως έκρυβε κανένα άλλο όπλο επάνω του. Ασφαλώς, δεν βρήκαν τίποτα· ο Έπαρχος δεν είχε έρθει εδώ προετοιμασμένος για μάχη, ούτε για προδοσία. *Ήμουν ανόητος που τον εμπιστεύτηκα. Πώς έκανα εγώ τέτοιο λάθος;...*

Οι φρουροί τού έδεσαν τα χέρια πίσω απ'την πλάτη και τον έβγαλαν από το καθιστικό και από το υπόγειο, οδηγώντας τον μέσα στον Ναό του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, μέχρι που έφτασαν στην έξοδο. Εκεί, δύο άλλοι φύλακες άνοιξαν την πόρτα, και οι συνοδοί του Κάβμαρ τον έσπρωξαν έξω, στο δρόμο, και τον ακολούθησαν, εξακολουθώντας να βρίσκονται γύρω του.

Το Χέρι τον περίμενε μέσα στο λυκόφως του παράξενου ανήλιαγου ουρανού, φορώντας κάπα και κουκούλα.

«Πού με πηγαίνεις;» απαίτησε εκείνος. Η φωνή του δεν έτρεμε, αν και θα *όφειλε* να τρέμει. Ο Έπαρχος δεν είχε συνειδητοποιήσει ακόμα ότι όλα τούτα ήταν αληθινά· του μοιάζανε με εφιάλτη. Ο νους του είχε μουδιάσει, όπως και το σώμα του...

«Έχεις ακούσει για ένα μέρος που ονομάζεται 'Πνιχτήριο';» ρώτησε το Χέρι, καθώς ξεκινούσαν να βαδίζουν.

Ο Κάβμαρ δεν το είχε ακούσει, αλλά δε μίλησε. Έπρεπε να βάλει το μυδιασμένο του μυαλό να λειτουργήσει. Πώς μπορούσε να ξεφύγει από εδώ; Πώς μπορούσε να ξεφύγει; Πάντοτε αντιπαθούσε αυτές τις απρόσμενες καταστάσεις! *Τα πράγματα πηγαίνουν καλά όταν τα έχεις σχεδιάσει. Κι έκανα τρομερό λάθος με τον Λώντιρ, το οποίο τώρα πληρώνω—*

«Προφανώς, δεν το έχεις ακούσει,» συνέχισε το Χέρι. «Είναι μια ευγενική προσφορά του αγαπητού Βάκναν. Μοιράζεται τα πάντα μαζί μου, και κάνουμε καλές δουλειές.»

Δεν μπορεί να τελειώσει έτσι! Δεν μπορεί! Δε θα το αφήσω να τελειώσει έτσι!

«Αλλ'ας μη σε κουράζω, λίγες ώρες πριν το θάνατό σου, Έπαρχε. Εξάλλου, δε θα ήθελα να σου χαλάσω την έκκληξη.»

Το Χέρι και οι άνθρωποί του πέρασαν τον Κάβμαρ μέσα από δρόμους της Δυτικής Περιφέρειας, άγνωστους για εκείνον. Η δυσωδία κυριαρχούσε σε όλα τα μέρη όπου βάδιζαν, ενώ το πλακόστρωτο και οι τοίχοι των χτιρίων ήταν σε μαύρα χάλια. Ο Έπαρχος τα παρατηρούσε τούτα όπως δε θα τα παρατηρούσε ποτέ άλλοτε στη ζωή του, καθώς προσπαθούσε να βρει έναν τρόπο διαφυγής. Ωστόσο, το περιβάλλον δεν του πρόσφερε καμία ευκαιρία. *Ή εγώ δεν καταφέρνω να τη δω. Αν είχα έστω κάποιο χρόνο, θα σχεδίαζα κάτι· μα έτσι δεν προλαβαίνω!* Αισθανόταν το σφυγμό του να έχει επιταχυνθεί. Προσπάθησε να παλέψει με τα σκοινιά του, αλλά είδε ότι δεν μπορούσε να τα χαλαρώσει· οι φρουροί τα είχαν δέσει πολύ σφιχτά, σε σημείο που του έκοβαν το αίμα.

«Ιδού το Πνιχτήριο!» είπε ο Λώντιρ, όταν έφτασαν κοντά στην όχθη του ποταμού.

Ο Κάβμαρ κοίταξε κάτω, όπου κοίταζε και το Χέρι, και είδε μια σιδερένια σχάρα. Ένας φρουρός έσκυψε, ξεκλείδωσε το λουκέτο, και την άνοιξε.

Ο Λώντιρ καθάρισε το λαιμό του. «Αυτό, Έπαρχε Κάβμαρ,» είπε επίσημα, «είναι ένα υπέροχο μέρος το οποίο λειτουργεί ως εξής: Σε δένουμε χειροπόδαρα, σε φιμώνουμε, και σε ρίχνουμε μέσα. Μετά, ανοίγουμε εκείνη τη βαλβίδα που βλέπεις στο πλάι, οπότε το νερό

του ποταμού αρχίζει, σιγά-σιγά, να γεμίζει το λάκκο. Τέλος, κλείνουμε και λουκετώνουμε τη σχάρα, φεύγοντας και αφήνοντάς σε να πνίγεις με την ησυχία σου. Δεν είναι υπέροχο το μυαλό που σκέφτηκε αυτό το πράγμα;»

Ο Κάβμαρ δεν πρόλαβε ν'αποκριθεί, γιατί ένας από τους φρουρούς τον φίμωσε, χώνοντας ένα πανί στο στόμα του και δένοντάς το. Ύστερα, δύο άλλοι τον άρπαξαν από τα πόδια, ενώ ένας τρίτος τον κρατούσε από τις μασκάλες. Ο Έπαρχος προσπάθησε να τους κλοτσήσει, μα δεν κατάφερε και πολλά. Πέρασαν ένα σκοινί γύρω από τους αστραγάλους του και το έδεσαν, δυνατά.

ΟΧΙ! Δεν μπορεί να τελειώσει έτσι! Δεν μπορεί να τελειώσει έτσι!

Τον κατέβασαν μέσα στο Πνιχτήριο, όπου κάποιος είχε ήδη ανοίξει τη βαλβίδα και το νερό γέμιζε το λάκκο, με αργό ρυθμό. Ο Κάβμαρ μούγκρισε, δαγκώνοντας το φίμωτρό του.

Η σχάρα έκλεισε από πάνω του, και το λουκέτο κλειδώθηκε.

«Έπαρχε Κάβμαρ,» είπε το Χέρι, στεκόμενο από πάνω του, «θα σε χαιρετήσω με έναν ιδιαίτερο τρόπο.» Ξεκούμπωσε το παντελόνι του και άρχισε να κατουρά μέσα στο λάκκο.

Ο Κάβμαρ έστρεψε το πρόσωπό του αλλού, αλλά δεν μπορούσε να αποφύγει τα καυτά ούρα που έπεφταν στο κεφάλι του, έβρεχαν τα μαλλιά του, και κυλούσαν στο λαιμό του, περνώντας μέσα από τα ρούχα του.

«Χα-χα-χα-χα-χα!» γέλασε το Χέρι, τινάζοντας το όργανό του και βάζοντάς το πάλι στο παντελόνι του. «Αντίο! Αντίο, καλέ μου φίλε!» Και απομακρύνθηκε· τα μποτοφορεμένα του πόδια ηχούσαν πάνω στις ραγισμένες πλάκες.

«Εσύ,» τον άκουσε να λέει ο Κάβμαρ. «Φύλαγέ τον, μέχρι που να τα τινάξει.»

Ύστερα, βήματα ακούστηκαν ν'απομακρύνονται· και, όταν ο υπόκωφος τους θόρυβος χάθηκε από τ'αφτιά του Έπαρχου, ο ήχος του νερού κυριάρχησε, καθώς το υγρό περνούσε απ'το σωλήνα και γέμιζε, αργά-αργά, το λάκκο.

Ο Κάβμαρ μούγκρισε, παλεύοντας με τα δεσμά του· μάταια, όμως. Δάγκωσε το φίμωτρό του, προσπαθώντας να το βγάλει· το πίεσε με τη γλώσσα του. Τίποτα. Το μόνο που κατάφερε ήταν ν'αρχίσει να βήχει, σπασμωδικά.

Αν, τουλάχιστον, μπορούσε να μιλήσει, ίσως κατόρθωνε να δωροδοκήσει τον φύλακα από πάνω του. Αλλά ο τρισκατάρατος Λώντιρ δεν του είχε αφήσει ούτε τούτη τη δυνατότητα. Ο άθλιος, ο ελεεινός, ο θλιβερός, ο κερατοκαρφωμένος μπάσταρδος!

Πρέπει να βγω από δω μέσα, μόνο και μόνο για να τον κάνω κομμάτια με τα ίδια μου τα χέρια! Ο Κάβμαρ πάλεψε πάλι με τα δεσμά του· και πάλι δεν κατάφερε τίποτα, εκτός απ'το να ματώσει τη σάρκα του.

Απέτυχα... σκέφτηκε. Απέτυχα...

Ο άντρας στεκόταν φρουρός πάνω από το Πνιχτήριο, με το σπαθί του γυμνολέπιδο και ανεστραμμένο, και τα χέρια του ακουμπισμένα στη λαβή. Δεν του άρεσε ετούτη η δουλειά· τη βαριόταν. Μέχρι το νερό να γεμίσει αυτή την καταραμένη τρύπα, θα περνούσαν ώρες...

Δεν μπορούσε ο Αρχιερέας να διαλέξει κάποιον άλλο; Ή δεν μπορούσε απλά να τον σκοτώσει τον Έπαρχο και να ξεμπερδεύει μαζί του; Μια σπαθιά στο λαιμό θα τον έβγαζε απ'τη μίζερη ζωή του πολύ πιο γρήγορα.

Αλλά εκεί ήταν το θέμα, υπέθετε ο φρουρός· ο Απέθαντος ήθελε να κάνει τον ευγενή να υποφέρει, ώσπου να ξεψυχήσει. *Γιατί, όμως, να διαλέξει εμένα για να τον φυλάω;* Κούνησε το κεφάλι. *Πάντα γκαυνέμης είμαι...*

Μια σκιερή φιγούρα παρουσιάστηκε πίσω του, χωρίς εκείνος να την έχει προσέξει. Τον πλησίασε, αθόρυβα. Του έκλεισε το στόμα, με το δεξί χέρι, και του έσχισε το λαιμό, με το αριστερό.

Ο Ζάνμελ περίμενε τον φρουρό να πεθάνει και, ύστερα, τον άφησε να πέσει στο πλακόστρωτο. Σκούπισε το ξιφιδιό του, με την άκρη της κάπας του, και ζύγωσε τη σχάρα όπου οι κακοποιοί είχαν ρίξει τον άντρα που εκείνος ο κουκουλοφόρος είχε αποκαλέσει Έπαρχο Κάβμαρ.

Ο φιμωμένος ύψωσε το κεφάλι και τον κοίταξε, με γουρλωμένα μάτια.

Ο Ζάνμελ τράβηξε το σπαθί του και έσπασε το λουκέτο, μ'ένα καλοζυγισμένο χτύπημα. Έπειτα, θηκάρωσε πάλι το όπλο και γονάτισε στο ένα γόνατο, ανοίγοντας τη σχάρα. Με το δεξί χέρι έλυσε το φί-

μωτρο του δεμένου άντρα, τραβώντας το απ'το στόμα του κι αφήνοντάς τον να μιλήσει.

Εκείνος έβηξε, και ρώτησε: «Ποιος είσαι;»

«Ο Έπαρχος Κάβμαρ;» είπε ο Ζάνμελ.

Ο Κάβμαρ δίστασε λίγο ν'αποκριθεί· μετά, αποφάσισε ότι δεν είχε τίποτα να χάσει. «Ναι.»

«Πώς βρέθηκες εδώ;»

«Με πρόδωσαν. Βοήθησέ με, και θα σε ανταμείψω καλά.»

«Σε είδα να σε βγάζουν απ'το Ναό του Σάλ'γκρεμ'ρωθ. Τι ξέρεις για έναν άνθρωπο που ονομάζεται 'το Χέρι';»

«Το Χέρι ήταν που μ'έφερε εδώ,» έτριξε τα δόντια ο Κάβμαρ.

«Το Χέρι; Ο κουκουλοφόρος ήταν το Χέρι;»

«Ναι. Τον ξέρεις;»

Έπρεπε να το είχα καταλάβει! σκέφτηκε ο Ζάνμελ, και αισθάνθηκε την απουσία του Χέντραμ πολύ έντονα, παρότι νόμιζε ότι είχε ξεπεράσει την απώλειά του. Αν είχε τον νεκραδελφό του μαζί, δε θα γίνονταν τέτοια λάθη. *Θα ήξερε* ότι ο κουκουλοφόρος ήταν ο στόχος του!

«Βγάλε με απο δώ,» είπε ο Κάβμαρ, βλέποντάς τον να διστάζει. «Λύσε με, και θα τα πούμε όλα, μετά.»

«Συνεργαζόσουν με το Χέρι και σε πρόδωσε, έτσι;»

«Δε συνεργαζόμουν απλώς. Ο Λώντιρ ήταν το δικό μου Χέρι στη Νουάλβορ!» Η οργή ήταν έκδηλη στα μάτια του.

Το δικό σου Χέρι; απόρησε ο Ζάνμελ. *Νόμιζα ότι ήταν το Χέρι του Νουτκάλι...*

«Ποιος είσαι;» ρώτησε ο Κάβμαρ. «Σίγουρα, δεν είσαι μαζί του... δεν είσαι με τον Λώντιρ.»

«Έπαρχε Κάβμαρ,» είπε ο Ζάνμελ, «έχω αναλάβει τη δολοφονία του Χεριού.»

«Ποιος σε πληρώνει;» απόρησε εκείνος.

«Κανείς. Αλλά θα σε χρειαστώ.» Έπιασε τον Κάβμαρ από τις μασκάλες κι άρχισε να τον τραβά επάνω. Όταν τον είχε βγάλει από το λάκκο, έκοψε τα δεσμά στα χέρια και στα πόδια του, κι εκείνος ορθώθηκε, αν και με κάποια δυσκολία.

«Αποκλείεται να μη σε πληρώνει κανένας. Είμαι βέβαιος, όμως, ότι μπορώ να σου προσφέρω πολύ περισσότερα από τον εργοδότη σου. Πόσα σου δίνει;»

«Δεν έχω εργοδότη. Όχι πλέον.»

«Σε έδιωξε; Γιατί;»

«Δε με έδιωξε. Έφυγα.»

«Πώς σε λένε;»

«Ζάνμελ.»

Ο Κάβμαρ κοίταξε τον νεκρό φρουρό με το κομμένο λαρύγγι. «Και είσαι ελαγγεληματίας, υποθέτω...»

«Είμαι.»

«Τι κάνεις, λοιπόν, χωρίς εργοδότη; Προσλαμβάνεσαι, Ζάνμελ. Θέλω να σκοτώσεις το Χέρι, για εμένα.»

«Έπαρχε Κάβμαρ,» είπε ο Ζάνμελ, «δεν είσαι από τους ανθρώπους που συμπαθώ. Απ'ό,τι ξέρω, υπηρετείς τον Νουτκάλι κι εσύ, όπως και το Χέρι.»

Τα μάτια του Κάβμαρ διαστάλθηκαν. «Τι; Πώς το ξέρεις; Πώς ξέρεις για... για τον Νουτκάλι;»

«Το όνομα *Νεκρομέμωνων* σου λέει τίποτα;»

Ο Έπαρχος ξεροκατάπιε. «Ναι,» είπε, σιγανά.

«Κι εμένα, κάποτε, κάτι μου έλεγε,» αποκρίθηκε ο Ζάνμελ.

«Ποιος ήταν ο παλιός σου εργοδότης;» ρώτησε ο Κάβμαρ. «Η Αρχόντισσα Ρικέλθη; Η Πριγκίπισσα Νιρκένα;»

«Καλύτερα να φύγουμε από δώ,» είπε ο Ζάνμελ, «προτού το Χέρι αντιληφτεί την απουσία σου, Έπαρχε.»

Κεφάλαιο 7

Λύπη, Κούραση, και Νέα Εξουσία

Μακελειό επικρατούσε στην αίθουσα του θρόνου. Ο Φένταρ έφαξε, με το βλέμμα, για τη Χρυσοδάκτυλη, καθώς οι μαχητές του περνούσαν από δεξιά κι αριστερά του, επιτιθέμενοι στους στρατιώτες του Αρχιστράτηγου Σάνλον, οι οποίοι είχαν, κάπως, καταφέρει να ξεγελάσουν, ή μάλλον να ξεπαστρέψουν, τους σκοπούς του Έπαρχου Τάκμιν και να εισβάλουν στη βασιλική αίθουσα. Ο Φένταρ είχε συναντήσει νεκρούς φρουρούς, ερχόμενος προς τα εδώ.

Τώρα, όμως, τον απασχολούσε να βρει τη Χρυσοδάκτυλη μέσα σε τούτο τον πορφυρόχρωμο χαλασμό. Είχε καταφέρει να φτάσει ζωντανή, η παλαβή Μιρλίμια;

«Θα πάω από τη μαρκίζα, και θα μπω απ'το παράθυρο,» του είχε πει, όταν είδαν ότι η πόρτα που οδηγούσε στην αίθουσα ήταν αμπαρωμένη.

«Όχι· μείνε εδώ,» είχε διαφωνήσει ο Φένταρ· εκείνη, όμως, τον είχε αγνοήσει, απομακρυνόμενη απ'αυτόν και τους μαχητές του.

Ο Ωθράγκος κινήθηκε μέσα στη μεγάλη αίθουσα. *Πού είσαι, Χρυσοδάκτυλη; Πού είσαι;*

Μια γυναίκα τού επιτέθηκε, κι εκείνος απέκρουσε και πετάχτηκε πίσω. Η πολεμίστρια ήταν ψηλή (για Ρουζβάνη) και ντυμένη με αλυσιδωτή αρματωσιά. Στ'αριστερό χέρι κρατούσε ασπίδα, στο δεξι ξίφος. Το κράνος της είχε προστατευτικά ελάσματα για τα μάγουλα και τη μύτη· τα μακριά, μαύρα της μαλλιά ξεπρόβαλλαν από τις άκριές του και χύνονταν στους ώμους της. Ήταν ελαφριά τραυματισμένη στον αριστερό μηρό, πράγμα το οποίο δεν έμοιαζε να παρακωλύει ιδιαίτερα τις κινήσεις της.

Ο Φένταρ τη βρήκε αξιόλογη αντίπαλο, καθώς μαχόταν μαζί της· αναμφίβολα, κάποια διοικητρια μέσα στο στρατό του Σάνλον. Ήταν, όμως, βιαστική, ή ίσως να είχε παραδοθεί υπερβολικά στη μάνητα της μάχης· σπάθιζε και ξανασπάθιζε εναντίον του Ωθράγκος, με τρόπο που, σίγουρα, στο τέλος, θα κούραζε τον εαυτό της. Ο Φένταρ

απέκρουε, με την ασπίδα του, πισωπατώντας, περιμένοντας τη στιγμή που η αντίπαλός του θ'αφηνόταν ακάλυπτη, για να τη χτυπήσει.

Δεν άργησε, όμως, να διαπιστώσει ότι η Ρουζβάνη τον οδηγούσε προς ένα επικίνδυνο σημείο. Ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά πάνω απ'τον ώμο του, είδε τρεις δορυφόρους του Σάνλον να αποτελειώνουν δύο εχθρούς τους. *Κι εγώ θα είμαι το επόμενο τους θύμα. Όχι κι άσχημη η τακτική σου, φιλενάδα, αλλά δε θα πιάσει...*

Ο Φένταρ έλαψε, ξαφνικά, να υποχωρεί, κρατώντας σταθερή την ασπίδα του. Το σπαθί της πολεμίστριας –η οποία, προφανώς, νόμιζε ότι ο αντίμαχός της θα υποχωρούσε πάλι– κατέβηκε, με δύναμη, και καρφώθηκε πάνω στο αμυντικό όπλο του Ωθράγκος. Και δεν μπορούσε αμέσως να ξεκαρφωθεί· οπότε, ο Φένταρ άδραξε την ευκαιρία κι επιχείρησε να διαπεράσει τη Ρουζβάνη... η οποία απέκρουσε με τη δική της ασπίδα.

Αντιδρά γρήγορα!

Ο Φένταρ την έσπρωξε όπισθεν, καθώς τα όπλα τους ήταν μπλεγμένα. Η γυναίκα έχασε την ισορροπία της και έπεσε· η λαβή του σπαθιού της –που ήταν ακόμα καρφωμένο στην ασπίδα του αντιπάλου της– γλίστρησε απ'το χέρι της. Ο Ωθράγκος σπάθισε κάθετα προς το στέρνο της, αλλά εκείνη απέκρουσε και απομάκρυνε το ξίφος του. Άπλωσε το δεξί της χέρι και τράβηξε ένα ξιφίδιο από τη μπότα της. Την ίδια στιγμή, όμως, η ασπίδα του Φένταρ τη χτύπησε στο πλάι του κεφαλιού. Ένα δυνατό κλανκ! ακούστηκε, καθώς μέταλλο συνάντησε μέταλλο, και η Ρουζβάνη έπεσε στο πλάι και κοπάνησε, βίαια, στο πάτωμα, χάνοντας τις αισθήσεις της.

Ο Φένταρ ύψωσε το ξίφος του, για να της δώσει το τελειωτικό χτύπημα· το μετάνιωσε, όμως, και δεν την κάρφωσε. Την προσπέρασε, συνεχίζοντας την αναζήτησή του για τη Χρυσοδάκτυλη.

Και την είδε!

Η Μιρλίμια βρισκόταν κοντά στο βάθρο του Θρόνου του Αετού, γονατισμένη πάνω από κάποιον νεκρό ή τραυματία. Ο ίδιος ο Θρόνος του Αετού δεν υπήρχε· είχε κομματιαστεί και τα κομμάτια του είχαν απλωθεί τριγύρω.

Ο Φένταρ πλησίασε, γρήγορα, σκοτώνοντας έναν εχθρικό στρατιώτη στο διάβα του.

Η Χρυσοδάκτυλη τον αντιλήφτηκε, και στράφηκε. Ήταν γονατισμένη πάνω από τη Νίθρα, η οποία είχε δύο βέλη καρφωμένα στο σώμα της: ένα στον ώμο κι ένα στην κνήμη.

«Τα κατάφερες, τελικά,» είπε ο Ωθράγκος.

«Αν δεν τα είχα καταφέρει, θα την είχε σκοτώσει,» αποκρίθηκε η Μιρλίμια, δείχνοντας, με το βλέμμα της, ένα πτώμα.

Ο Φένταρ κοίταξε εκεί και είδε τον Αρχιστράτηγο Σάνλον. Ύστερα, έστρεψε την προσοχή του στη Νίθρα, η οποία φαινόταν μισολιπόθυμη.

«...Φένταρ,» ψέλλισε, κάνοντάς του νόημα να έρθει κοντά της.

Εκείνος γονάτισε στο ένα γόνατο.

«...Ο Τάκμιν... Δες...»

«Πού είναι;»

«...Εκεί...» Το αριστερό της χέρι σηκώθηκε και έδειξε. Ύστερα, λιποθύμησε.

«Πρόσεχέ τη, Χρυσοδάκτυλη,» είπε ο Φένταρ.

«Κανείς δε θα την πλησιάσει,» αποκρίθηκε εκείνη· κι ο Ωθράγκος δεν το αμφισβητούσε.

Σηκώθηκε όρθιος και πλησίασε τον Έπαρχο Τάκμιν, ο οποίος είχε τρία βέλη καρφωμένα επάνω του, αλλά δεν είχε χάσει τις αισθήσεις του. Τα δόντια του έτριζαν από τον πόνο. Ιδιαίτερα έμοιαζε να τον ενοχλεί το βλήμα που ήταν μπηγμένο στα πλευρά του, γιατί το κρατούσε και με τα δύο χέρια.

Ο Φένταρ φοβήθηκε μην το τραβήξει. Γονάτισε πλάι του και είπε: «Άρχοντά μου, όχι. Μην το κάνετε αυτό.» Αφήνοντας το σπαθί του παραδίπλα, προσπάθησε ν'απομακρύνει τα χέρια του Τάκμιν από το βέλος. «Θα το βγάλουν οι θεραπευτές.»

Ο Τάκμιν βόγκησε, αλλά υπάκουσε. «Φένταρ;...»

«Ναι, Άρχοντά μου;»

«...Η Νίθρα... ζωντανή;»

«Ναι. Πώς εισέβαλαν εδώ, Άρχοντά μου;»

«Δεν ξέρω –οι Λυκοκαταραμένοι μπάσταρδοι!...»

«Θα τους νικήσουμε,» τον διαβεβαίωσε ο Φένταρ. «Η σύγκρουση τελειώνει, και οι θεραπευτές θα έρθουν. Ο Αρχιστράτηγος Σάνλον είναι ήδη νεκρός.»

«...Ποιος τον...;»

«Η Χρυσοδάκτυλη.»

«Αα...»

Ο Φένταρ πήρε το σπαθί του από κάτω και ορθώθηκε. Το μακελειό στην αίθουσα του θρόνου έφτανε στο τέλος του, και ο Στρατάρχης Ρέλγκριν ζύγωνε, μαζί με τέσσερις πολεμιστές του, περνώντας ανάμεσα από κουφάρια και πατώντας μέσα σε λίμνες αίματος.

«Φένταρ!» φώναξε. «Τι κάνεις εκεί; Κοιτάς, όσο εμείς σκοτωνόμαστε;»

Τι ΗΛΙΘΙΟΣ άνθρωπος που είναι! σκέφτηκε ο Ωθράγκος, οργισμένος από τα λόγια του Στρατάρχη. «Φυλάω τον Άρχοντά σας καλύτερα από εσάς!» αντιγύρισε, παραμερίζοντας, ώστε να δουν τον χτυπημένο Τάκμιν.

Τα μάτια του Ρέλγκριν γούρλωσαν. «Έπαρχε!» αναφώνησε, πλησιάζοντας ταχύτερα. «Φύγε από τη μέση, Ωθράγκος!» Και προς τους στρατιώτες του: «Φέρτε τους θεραπευτές! Και βρείτε τη Νίθρα Ρίνκιλ! Θέλω να—»

«Εδώ είναι η Νίθρα,» τον πληροφόρησε ο Φένταρ, θηκαρώνοντας το ξίφος του και δείχνοντας.

Το πρόσωπο του Στρατάρχη χλόμιασε, αντικρίζοντας τη Ρουζβάνη, που είχε δύο βέλη καρφωμένα επάνω της και ήταν τυλιγμένη στο αίμα, με τα μάτια κλειστά.

«...Νεκρή;» είπε, σαν κάτι να τον έπνιγε.

«Δεν είναι νεκρή. Λιπόθυμη μόνο.»

«Έπρεπε να την είχες προστατέψει καλύτερα! Αυτή δεν είναι η δουλειά σου;» του μούγκρισε ο Ρέλγκριν· και, ύστερα, ζύγωσε τη Νίθρα και γονάτισε δίπλα της, αγνοώντας τον.

Ο άνθρωπος είναι τελείως παλιάτσος, συλλογίστηκε ο Φένταρ.

...Φτεροκοπήματα.

Κοίταξε επάνω, για να δει ένα πουλί, έναν αετό, να πετά στα ουράνια, που φαίνονταν από την ανοιχτή οροφή της αίθουσας. Η κορόνα έπεσε απ'τα νύχια του και ήχησε στο πάτωμα, δυνατά, διαπεραστικά. Η Νίθρα αισθάνθηκε το έδαφος να σειεται από κάτω της. Τα πόδια της έτρεμαν. Κάτι ακουγόταν να σέρνεται από μακριά...

Έτρεξε, κι άρχισαν να την κυνηγάνε ανάμεσα σε ψηλές κολόνες. Οι Αεπιδοφόροι Γέρακες! Τα ξίφη τους κινούνταν σαν θύελλα.

«...Όχι!»

Έπρεπε να τους κρυφτεί! Κατέβηκε μια σκάλα, λαχανιασμένη. Τα πόδια της εξακολουθούσαν να τρέμουν· η γη εξακολουθούσε να σείεται από κάτω της. Προχώρησε μέσα σ'ένα ημιφωτισμένο πέρασμα, ενώ ο ώμος της τη βάραινε.

Το σούρσιμο!

Η Νίθρα στράφηκε, και είδε την Καλβάρθα μέσα σ'ένα κελί, να σέρνεται. Τα μάτια της έκπτωτης Βασίλισσας ατένιζαν ασάλευτα την ξαδέλφη της.

Λύκοι αλυχτούσαν.

Η Νίθρα έτρεξε, αλλά τα πόδια της ήταν ασήκωτα. Υπήρχαν λάσπες κάτω. Έπεσε, και συνέχισε να πέφτει... σε μια άβυσσο.

«Άλαντιμν!...»

Άπλωσε το χέρι της, για να πιαστεί.

«Εδώ είμαι.»

Τα δάχτυλά του άγγιξαν τα μαλλιά της, μα δεν την έπιασε. Το χέρι του δε συνάντησε το δικό της.

«Μη μ'αφήνεις!»

Βούτηξε στη θάλασσα. Άκουσε τον Θρόνο του Αετού να κομματιάζεται και ένα παντοδύναμο βουητό να σηκώνεται. Η θάλασσα ήταν παγωμένη. Τη μούδιαζε. Και την έπνιγε, αλλά ο λαιμός της ήταν ξερός –καιγόταν–, και δεν μπορούσε να φωνάξει.

«Εδώ είμαι, αγάπη μου.»

Ένα χέρι στο μέτωπό της.

Η Νίθρα τραντάχτηκε σύγκορμη, και τα μάτια της άνοιξαν. Είδε το πρόσωπο του Άλαντιμν. Εκείνος πήρε το χέρι του από το μέτωπό της, ατενίζοντας τη σιωπηλά.

Δεν είμαι στη θάλασσα, συνειδητοποίησε η Νίθρα, βλέποντας ότι βρισκόταν σ'ένα δωμάτιο, ξαπλωμένη στο κρεβάτι. Ονειρεύομουν. Έχω πυρετό. Μπορούσε να καταλάβει ότι ψηνόταν.

«Πώς αισθάνεσαι;» τη ρώτησε ο Άλαντιμν.

«Λίγο νερό;» είπε, με δυσκολία, η Νίθρα. Τι ξερός που ήταν ο λαιμός της...

Ο Άλαντμιν τής έφερε ένα ποτήρι, και τη βοήθησε να πάρει μισο-καθιστή θέση επάνω στο κρεβάτι, βάζοντας δύο μαξιλάρια πίσω απ'την πλάτη της.

Η Νίθρα ήπια, με βουλιμία. Ύστερα, ρώτησε: «Τι έγινε; Ο Τάκμιν;»

«Είναι τραυματισμένος, και σε άσχημη κατάσταση, απ'ό,τι ακούω,» απάντησε ο Άλαντμιν, καθισμένος πλάι της.

«Νικήσαμε;»

Ένευσε. «Ναι.»

Η Νίθρα έγειρε πάνω του, κι εκείνος την έσφιξε την αγκαλιά του, προσέχοντας τον τραυματισμένο της ώμο. «Σ'αγαπώ,» της ψιθύρισε, και τη φίλησε στον κρόταφο. «Όταν σε είδα έτσι...»

Η Νίθρα αισθάνθηκε δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά της και να φτάνουν αλμυρά στο στόμα της. «Με συγχωρείς, Άλαντμιν· δεν ήθελα να σε πληγώσω...»

«Μα τι λες τώρα; Δεν τραυματίστηκες σκόπιμα.»

«Δεν εννοώ αυτό. Λέω για τον Ρέλγκριν...»

Ο Άλαντμιν δε μίλησε· χάιδεψε τα πορφυρά της μαλλιά.

«Ήταν εδώ,» της είπε, ύστερα από λίγο. «Και δεν έλεγε να φύγει.» Υπήρχε θυμός στη φωνή του. «Τελικά, υποθέτω ότι η κούραση τον ανάγκασε να πάει να ξαπλώσει... ή ίσως να τον τρώμαξα.»

«Τσακωθήκατε;»

«Όχι. Όχι ακριβώς...»

Αυτό δεν ακούγεται καλό, σκέφτηκε η Νίθρα. «Μην του δίνεις σημασία,» είπε, σφίγγοντας το μανίκι του· «δεν είναι τίποτα για μένα.»

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν. «Δεν έπρεπε να είχα κάνει φασαρία, έτσι κι αλλιώς.» Ξαναφίλησε τον κρόταφό της.

Η Νίθρα άλλαξε θέμα. «Ο Φένταρ; Η Χρυσοδάκτυλη;»

«Ούτε μια αμυχή δεν έχουν επάνω τους.»

«Τι ώρα είναι;»

«Περασμένα μεσάνυχτα. Για την ακρίβεια, σε καμια-δυο ώρες θ'ανατείλ- θα έρθει η αυγή.» Διόρθωσε τον εαυτό του, γιατί δεν υπήρχε πλέον ήλιος για ν'ανατείλει.

«Είπες ότι ο Τάκμιν είναι άσχημα χτυπημένος;» Η Νίθρα ανασηκώθηκε, για να πει το νερό που απέμενε στο ποτήρι της.

«Ίσως να πεθάνει, δεν ξέρω... Τρία βέλη τον κάρφωσαν.»

«Κι εμένα δύο.»

«Το ένα τον βρήκε στ'αριστερά πλευρά, σ'επικίνδυνο μέρος. Έτσι λένε οι θεραπευτές.»

«Μου έσωσε τη ζωή, σ'το είπαν;»

«Όχι.»

«Μπήκε μπροστά και τους όρμησε, για να μη με τοξέψουν.» Η Νίθρα αισθανόταν ένα βάρος στο στήθος της και μια πικρή γεύση στο στόμα. *Ήμουν, εξαρχής, αποφασισμένη να τον προδώσω, κι εκείνος έδωσε τη ζωή του για μένα...* Δε γνώριζε τα σχέδιά της, βέβαια, αλλ'αυτό δεν είχε καμία σημασία. Η ενέργειά του ήταν τραγική. Τη γέμιζε με ενοχές.

Τι φρικτός, άθλιος άνθρωπος που έχω γίνει!...

Ακούμπησε το πρόσωπό της στον ώμο του Άλαντμιν, κλαίγοντας γοερά. Τρανταζόταν ολόκληρη, και ο δεξής της ώμος πονούσε.

«Τι είναι, Νίθρα; Τι έχεις;» τη ρώτησε ο Άλαντμιν. «Για τον Τάκμιν αυτός ο θρήνος;»

Εκείνη δεν του απάντησε αμέσως. Έκλαιγε όσο ήθελε να κλάψει και, μετά, απομακρύνθηκε από την αγκαλιά του, ακουμπώντας την πλάτη της στα μαξιλάρια.

«Άλαντμιν,» είπε, χωρίς να τον κοιτάζει· είχε το βλέμμα της στραμμένο στο κουφωτό παράθυρο του δωματίου. «Νομίζεις ότι έχω γίνει απαίσια; Νομίζεις ότι έχω αλλάξει τόσο πολύ; Πες μου την αλήθεια.»

Εκείνος αναστέναξε. Δεν περίμενε ότι η Νίθρα θα τον ρωτούσε ποτέ κάτι τέτοιο. *Αλλά αυτή δεν είναι η παλιά Νίθρα, έτσι, Άλαντμιν;* σκέφτηκε. *Είναι η παλιά και η καινούργια μαζί... Ναι, έχει αλλάξει· φυσικά και έχει αλλάξει. Παλιά, δε θα έκανε ποτέ τα πράγματα που κάνει τώρα. Αλλά... απαίσια; Η Νίθρα δεν μπορεί να είναι απαίσια—*

«Γιατί δε μου απαντάς, Άλαντμιν;» του είπε. Τα χέρια της σφίχτηκαν κάτω απ'την κουβέρτα. Το βλέμμα της γλίστρησε από το παράθυρο στο χαλί και, μετά, στις φλόγες του τζακιού. *Το βλέπει κι αυτός. Σίγουρα το βλέπει. Με απεχθάνεται;* Μπορούσε ο Άλαντμιν να την απεχθάνεται; Πάντα ήταν βέβαιη πως ο Άλαντμιν την αγαπούσε...

«Σ'αγαπώ,» της αποκρίθηκε τώρα, σαν για να επικυρώσει τις σκέψεις της. «Γιατί με ρωτάς αυτό; Τι νόημα έχει;»

«Θέλω να ξέρω. Έχω γίνει απαίσια; Υπάρχουν στιγμές που με απεχθάνεσαι, Άλαντμιν;»

«Όχι,» απάντησε εκείνος, «ποτέ.» Αλλά σκέφτηκε: *Ίσως, κάποιες στιγμές... όμως ετούτη είναι ταραγμένη περίοδος. Όλοι δεν έχουμε αγριέψει λίγο; Όλοι δεν έχουμε χάσει τον εαυτό μας; Πόλεμος...*

Η Νίθρα άκουσε το δισταγμό στη φωνή του. Έχω δίκιο, λοιπόν, παρατήρησε, νιώθοντας πάλι τα μάτια της να πλημμυρίζουν δάκρυα. «Θ' αλλάξουν... Όλα θ' αλλάξουν, όταν τελειώσει αυτό... αυτή η αναταραχή. Θα δεις· θα είμαστε όπως παλιά.» Δεν τον κοίταζε, όμως, ακόμα· κοίταζε την κουβέρτα τώρα, η οποία είχε επάνω σχέδια τίγρεων.

Πώς το κατάλαβες, Νίθρα; σκέφτηκε ο Άλαντμιν. Αλλά κακώς απορώ. Δε χρειάζεται οι άλλοι να σου μιλήσουν. Ξέρεις. Ξέρεις προτού ανοίξουν το στόμα τους. Κι όταν σου μιλάνε, ακούς περισσότερα απ'ό,τι σου λένε.

«Όπως παλιά...» συνέχισε εκείνη. «Θυμάσαι; Στην έπαυλη του πατέρα μου· στον κήπο. Κάναμε έρωτα, και κοιτούσαμε τ'αστέρια, και μου έλεγες που ήθελες να πάμε στη Νότια Λιάμνερ-Κρωθ, να δούμε τις ζούγκλες και τις ερήμους...»

Ο Άλαντμιν γέλασε, και τότε η Νίθρα στράφηκε να τον αντικρίσει. Τα μάτια του γυάλιζαν σα μικρού παιδιού! Το χαμόγελο στα χείλη του....

Έσκυψε και τη φίλησε, όπως παλιά, με την παλάμη του στο μάγουλό της και τον αντίχειρά του να της χαϊδεύει το λαιμό.

«Όλ'αυτά θα επιστρέψουν,» του υποσχέθηκε, «κι ακόμα περισσότερα. Όταν είμαι Βασίλισσα, θα μπορούμε να κάνουμε τα πάντα... τα πάντα. Οτιδήποτε μας κατέβει στο κεφάλι! Θα ταξιδέψουμε στις ερήμους, στις ζούγκλες... κι όπου άλλου θέλουμε. Θα είναι καλύτερα από παλιά. Δεν έχω αλλάξει, Άλαντμιν· θα δεις...»

Ο Τάκμιν χόρευε με τη Φόλνα στη μεγάλη αίθουσα του παλατιού της Σάλγκρινεβ. Το δωμάτιο ήταν κοσμοπλημμυρισμένο, αλλά κανείς άλλος δε χόρευε, κι όλοι τους κοίταζαν. Ο Τάκμιν αισθανόταν ευτυχισμένος. Ύψωσε το χέρι της αγαπημένης του πάνω απ'το κεφάλι της και την άφησε να περιστραφεί. Τα μακριά, ξανθά της μαλλιά ανέμιζαν γύρω της, σαν δίνη, μαζί με το λευκό της φόρεμα. Γελούσε.

Η περιστροφή, όμως, σταμάτησε γρηγορότερα απ'ό,τι έπρεπε... και, καθώς σταματούσε, το χρώμα του φορέματος της Φόλνα άλλαξε: έγινε καφέ, χωμάτινο· νεκρώσιμο. Τα μάτια της ατένιζαν κάποιον από το πλήθος. Ο Τάκμιν κοίταξε εκεί όπου κοιτούσε η αγαπημένη του, κι αντίκρισε μια πορφυρομάλλα γυναίκα με μυστηριώδες, τρομακτικό βλέμμα.

Η Φόλνα ρώτησε ποια ήταν αυτή. Ο Τάκμιν ήξερε τ'όνομά της, μα, για κάποιο λόγο, δεν το θυμόταν. Πισωπάτησε, προσπαθώντας να θυμηθεί· απομακρύνθηκε από την αγαπημένη του. Εκείνη τέντωσε το χέρι της, ζητώντας του να περιμένει, αλλά τα δάχτυλά της δεν άγγιξαν ποτέ το μανίκι του.

Οι προσκεκλημένοι συγκεντρώθηκαν γύρω από τη Φόλνα, καθώς αυτή έκρυβε το πρόσωπο της με τις παλάμες της, θρηνώντας. Όλοι τους φορούσαν το χωμάτινο χρώμα. Γιατί, όμως; Είχε πεθάνει κάποιος;

Φόλνα, τι συμβαίνει, καρδιά μου; ρώτησε ο Τάκμιν· μα εκείνη δεν τον άκουγε, κι ο ίδιος, συνεχώς, απομακρυνόταν, άθελά του, σαν κάποια αόρατη δύναμη να τον τραβούσε, σα να μη μπορούσε να σταματήσει τα πόδια του...

Ένα γυναικείο χέρι τυλίχτηκε γύρω απ'τη μέση του, και ο Τάκμιν τρόμαξε. Δίπλα του, βρισκόταν μια αρχοντική γυναίκα, με αλύγιστη όψη και μάτια σαν οφιδιανό. Τα μαλλιά της ήταν λεία και μαύρα, πέφτοντας στην πλάτη της. Φορούσε το χωμάτινο χρώμα. Το χρώμα της γης.

«Έπαρξε Τάκμιν, καλωσόρισες,» είπε, με βαθιά αλλά μελωδική φωνή.

«Τι συμβαίνει; Δεν καταλαβαίνω!»

«Μη φοβάσαι, γιε μου. Είσαι κοντά μου τώρα.» Η γυναίκα τον κοίταξε κατάματα, και τον φίλησε. Το φιλί της είχε τη γεύση του υγρού χρώματος, της εύφορης γης. Τα χέρια της τυλίχτηκαν γύρω του· τα πόδια της επίσης.

Ο Τάκμιν έπαψε ν'αναπνέει.

«Δείτε τι έχει,» είπε η Αρτλάνα. «Έβγαλε έναν ήχο.»

Ο θεραπευτής πλησίασε το κρεβάτι του Έπαρχου Τάκμιν. Άγγιξε το λαιμό του. Αναστέναξε.

«Τι είναι;» ρώτησε η Ομιλήτρια, φοβούμενη ότι το μοιραίο είχε συμβεί.

Ο θεραπευτής –ένας νεαρός, ξανθομάλλης άντρας– ορθώθηκε. «Είναι νεκρός, Αρχόντισσά μου.»

Ήταν πρωί. Η Αρτλάνα είχε ξυπνήσει πριν από τους περισσότερους κατακτητές του παλατιού, για να πάει, πρώτα, να δει πώς ήταν ο Ήρβαλθιν και, μετά, να επισκεφτεί τον Τάκμιν, ελπίζοντας πως ο Έπαρχος της Σάλγκρινεβ θα ήταν καλύτερα σήμερα. Δυστυχώς, σχεδόν μόλις είχε μπει στο δωμάτιό του, εκείνος εξέπνευσε.

«Μεγάλη Θεά...» μουρμούρισε η Αρτλάνα, κουνώντας το κεφάλι.

Ο θεραπευτής βγήκε απ'το δωμάτιο, φωνάζοντας τους φρουρούς, ζητώντας τους να ειδοποιήσουν τον Στρατάρχη Ρέλγκριν και το ιερατείο της Λιάμνερ Κρωθ.

Ο Άλαντμιν, που δεν είχε κοιμηθεί καθόλου όλο το βράδυ (μετά από τη συζήτησή του με τη Νίθρα, εκείνη είχε πλαγιάσει πάλι· εκείνος, όμως, όχι), έμαθε σύντομα για το περιστατικό από έναν στρατιωτικό διοικητή που είχε γνωρίσει κατά την προέλαση προς την Έρλεν. Ο εν λόγω άντρας ήταν Ανφρακιανός και ονομαζόταν Άρανθομ· μιλούσε πολύ, έπινε λίγο, και ευθυμούσε εύκολα. Τώρα, όμως, δεν υπήρχε ευθυμία στην όψη του.

«Ο Έπαρχος πέθανε, Άλαντμιν...» ψιθύρισε.

Κι αυτό σήμαινε πολλά πράγματα. Τους στρατιώτες, όμως, τους τρόμαζε κυρίως γιατί το στράτευμα έμενε, ουσιαστικά, ακυβέρνητο· και ο Άλαντμιν το αντιλαμβανόταν τούτο πολύ καλά. Ποιος θα έδινε τις διαταγές, τώρα που ο Έπαρχος είχε ξεψυχήσει; Ο Στρατάρχης; Ο Ρέλγκριν ίσως να ήταν σωστός στη διεξαγωγή πολέμου, μα χρειάζονται κι άλλα προσόντα για τη γενικότερη διοίκηση.

Ήρθε η ώρα η Νίθρα ν'αρπάξει την εξουσία, σκέφτηκε ο Αρχικατάσκοπος του Νούφρεκ, καθώς κατευθυνόταν στα διαμερίσματα του Τάκμιν. Και ήρθε, επίσης, η ώρα να δούμε ποιος θα είναι τώρα ο νέος της αντίπαλος... Η Αυλή της Καλβάρθα έχει διαλυθεί, και ο Μέριλεβ δε νομίζω ότι θα προβάλει καμία ιδιαίτερη αντίσταση– Η Φόλνα. Φυσικά. Η Φόλνα. Μόλις πληροφορηθεί για το θάνατο του συζύγου της, θα θελήσει εκείνη να αναλάβει την εξουσία στην Έρλεν. Θα θε-

λήσει να γίνει Βασίλισσα του Νούφρεκ. Ο πατέρας της, ο Βασιλιάς Σίλγκερομ, δε θα εγκαταλείψει τα σχέδιά του, λόγω μιας «μικρής αναποδιάς».

Ο Άλαντμιν μπήκε στο δωμάτιο όπου ήταν ξαπλωμένο το νεκρό σώμα του Τάκμιν. Η Αρτλάνα και ο Ρέλγκριν βρίσκονταν ήδη εκεί.

«Δεν ξέρεις τι λες!» φώναζε, εκείνη τη στιγμή, η Ομιλήτρια.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Άλαντμιν.

Ο Ρέλγκριν στράφηκε, απότομα και θυμωμένα. «Τι θες εσύ εδώ; Ποιος σ'άφησε να μπεις;»

«Οι φρουροί απέξω δε μου έφεραν καμια αντίσταση, και γιατί, άλλωστε, να μου φέρουν;»

«Θα τα πω μετά μαζί τους...» μούγκρισε ο Ρέλγκριν. Και προς τους τρεις θεραπευτές που στέκονταν πάνω απ'τον νεκρό: «Ελέγξτε τον Έπαρχο για δηλητήριο, όπως σας είπα.»

«Πιστεύεις ότι τον δηλητηρίασαν, Ρέλγκριν;» απόρησε ο Άλαντμιν.

«Να κοιτάς τη δουλειά σου, Αρχικατάσκοπε.»

«Ίσως να χρειαστείς τις υπηρεσίες του Αρχικατασκόπου σου, αν όντως τον έχουν δηλητηριάσει, Στρατάρχη,» αντιγύρισε ο Άλαντμιν.

«Δε θ'αναγκαστείς να ψάξεις και πολύ για τον ένοχο...» Ο Ρέλγκριν κοίταξε την Αρτλάνα, με τις άκριες των ματιών.

«Νομίζει ότι τον δηλητηρίασα,» εξήγησε η Ομιλήτρια στον Άλαντμιν.

«Εσύ ήσουν μαζί του όταν πέθανε!» τόνισε ο Στρατάρχης.

«Και τι πάει να πει αυτό;» διαμαρτυρήθηκε η Αρτλάνα. «Πάει να πει ότι τον σκότωσα; Όπως θα μπορεί να σε διαβεβαιώσει και ο θερ- Αγκχχχ!...»

Ο Ρέλγκριν την άρπαξε απ'το λαιμό, με το δεξί χέρι. «Μη μιλάς, Ομιλήτρια. Όλοι ξέρουμε τους κινδύνους της Πειθούς. Δε θα ήθελες να υποθέσουμε ότι προσπαθείς να μας επηρεάσεις με το Χάρισμά σου, έτσι;»

«Ρέλγκριν, άστην,» είπε ο Άλαντμιν.

Ο Στρατάρχης στράφηκε να τον κοιτάξει. «Δεν παίρνω διαταγές από σένα-»

Η Αρτλάνα τον χαστούκισε, δυνατά, δύο φορές, διακόπτοντας τα λόγια του.

Ο Ρέλγκριν την έσπρωξε όπισθεν, σωριάζοντάς τη στο πάτωμα. Ο Άλαντμιν τη βοήθησε να σηκωθεί, καθώς εκείνη κρατούσε το λαιμό της, βήχοντας και παίρνοντας βαθιές ανάσες.

«Τώρα που το σκέφτομαι, δε θα ήταν κι απίθανο να το είχατε σχεδιάσει μαζί,» είπε ο Στρατάρχης. «Φαίνεται πως έχετε... ιδιαίτερη συμπάθεια ο ένας για τον άλλο.»

Ο Άλαντμιν γέλασε, ξερά. «Μάλλον, δεν κοιμήθηκες καλά απόψε, Ρέλγκριν. Σ'το έλεγα να πας για ύπνο νωρίτερα.»

Ο Στρατάρχης δεν πρόλαβε ν'απαντήσει, γιατί ένας στρατιώτης μπήκε στο δωμάτιο, λέγοντας: «Χαίρετε, Άρχοντές μου. Θα ήθελα να σας αναφέρω ότι η Αρχόντισσα Κονθάρα Ρίνκιλ, της Ήανβαν, η οποία είχε προσαράξει από χτες στο λιμάνι μας, ρωτά εάν θα ήταν ασφαλές να έρθει στο παλάτι.»

«Η Αρχόντισσα Κονθάρα;» έκανε ο Ρέλγκριν. «Βρίσκεται εδώ; στην Έρλεν; Γιατί κανένας δε μου το είχε αναφέρει τούτο;»

«Δεν ξέρω, Στρατάρχη,» αποκρίθηκε ο άντρας. «Υπήρχε μεγάλη αναταραχή χτες.»

Ο Ρέλγκριν ξεφύσηξε. «Απαντήστε στην Αρχόντισσα ότι απαγορεύεται να έρθει στο παλάτι, μέχρι νεοτέρας.»

Ο στρατιώτης ένευσε. «Μάλιστα, κύριε Στρατάρχη.» Και έφυγε.

«Δε νομίζω η Αρχόντισσα Κονθάρα να το εκτιμήσει τούτο...» σχολίασε ο Άλαντμιν.

«Αδιαφορώ,» απάντησε ο Ρέλγκριν.

Επειδή δεν την ξέρεις καλά, σκέφτηκε ο Άλαντμιν.

«Δεν μπορούμε να φέρουμε εδώ μία από τους Ρίνκιλ,» συνέχισε ο Στρατάρχης, «η οποία πιθανώς να θέλει το θρόνο.»

Σ'αυτό πρέπει να συμφωνήσω, παρατήρησε ο Άλαντμιν, και είπε: «Ίσως να έχεις δίκιο.» Στράφηκε και έφυγε.

Πήγε στο δωμάτιο της Νίθρα, και τη βρήκε ακόμα να κοιμάται. Η όψη της ήταν τώρα γαλήνια, όχι όπως την προηγούμενη φορά, που έβλεπε εφιάλτες. Τα πορφυρά της μαλλιά απλώνονταν επάνω στο μαξιλάρι της. Ο δεξής της ώμος ήταν δεμένος, και το χέρι της βρισκόταν έξω από την κουβέρτα, ακουμπώντας στην κοιλιά της· γιατί σ'αυτή τη θέση, είχε πει ο θεραπευτής, το τραύμα θα γιατρευόταν ταχύτερα και θα της προκαλούσε λιγότερο πόνο.

Ο Άλαντμιν λυπόταν που θα την ξυπνούσε, αλλά έπρεπε... Πλησίασε, κάθισε πλάι της, και της χάιδεψε το πρόσωπο. Εκείνη δεν πήρε ειδηση. Έσκυψε και τη φίλησε. Η Νίθρα μουρμούρισε κάτι ακαταλαβίστικο.

«Ξύπνα,» την παρότρυνε ο Άλαντμιν. «Έχω κάτι σημαντικό να σου πω.»

«...Μμμ...» Δεν πρέπει να τον είχε ακούσει.

Ο Άλαντμιν ορθώθηκε και πήγε στο πέρας του κρεβατιού. Σήκωσε την κουβέρτα από τα πόδια της Νίθρα και της γαργάλησε τις πατούσες. Εκείνη μαζεύτηκε προς τα πάνω. Τα βλέφαρά της άνοιξαν.

«Άλαντμιν; Τι κάνεις εκεί;»

«Προσπαθώ να σε ξυπνήσω,» εξήγησε εκείνος, σκεπάζοντας πάλι τα πόδια της με την κουβέρτα. «Πώς είσαι;» Κάθισε δίπλα της και άγγιξε το μέτωπό της. «Σα να έχει πέσει ο πυρετός, μου φαίνεται. Αισθάνεσαι καλύτερα;»

«Νομίζω. Αλλά πεινάω.»

«Καθώς ερχόμουν, ζήτησα να σου φέρουν πρωινό. Και δε θα σε ξυπνούσα αν δεν υπήρχε λόγος.»

Η Νίθρα κοίταξε το πρόσωπό του ερευνητικά. Αν έκρινε σωστά από την έκφρασή του, κάτι σημαντικό είχε συμβεί. Δεν αντέχω κι άλλα προβλήματα, Μεγάλη Θεά... Αφησέ με, τουλάχιστον, να συνέλθω πρώτα.

«Ο Έπαρχος Τάκμιν είναι νεκρός,» είπε ο Άλαντμιν. «Πέθανε πριν από λίγο.»

Η Νίθρα δάγκωσε το κάτω της χείλος. «Πέθανε;...»

«Υπάρχουν και χειρότερα: Η Αρχόντισσα Κονθάρα, της Ήανβαν, ήρθε χτες στο λιμάνι, και σήμερα ζητά πρόσβαση στο παλάτι, την οποία ο Ρέλγκριν τής αρνήθηκε.»

«Ωωωωχ...» έκανε η Νίθρα. «Θυμάσαι τι σου είχα πει για την Αρχόντισσα Κονθάρα, έτσι; Θυμάσαι για τη συνάντησή μου μαζί της.»

«Τα θυμάμαι,» ένευσε ο Άλαντμιν.

«Έχεις τίποτ'άλλο 'χαρμόσυνο' να μου πεις;»

«Όχι· αυτά είναι. Εκτός από μια υπόθεσή μου, αν τη θέλεις.»

«Φυσικά και τη θέλω.»

Η πόρτα χτύπησε. Ο Άλαντμιν σηκώθηκε και άνοιξε, δεχόμενος έναν δίσκο με πρωινό από μια πολεμίστρια. Έκλεισε, με το πόδι, και

επέστρεψε πλάι στη Νίθρα. Εκείνη πήρε καθιστή θέση επάνω στο κρεβάτι κι ο Άλαντμιν ακούμπησε το δίσκο στα γόνατά της.

«Ποια είναι η υπόθεσή σου;» τον ρώτησε, αλείφοντας ένα κομμάτι ψωμί με βούτυρο.

«Ότι, μόλις η Πριγκίπισσα Φόλνα μάθει για το θάνατο του συζύγου της, θα έρθει εδώ, για να βασιλέψει στην Έρλεν.»

«Τον κακό της τον καιρό,» είπε η Νίθρα, μασώντας. Κατάπτε και ήπιε μια γουλιά τσάι. «Η μόνη γυναίκα που θα βασιλέψει στην Έρλεν θα είμαι εγώ.»

«Ποιο είναι το σχέδιό σου, λοιπόν;»

«Πρέπει να μιλήσω με τον Ρέλγκριν. Είναι βασικό να έχω το στράτευμα στο πλευρό μου.»

«Ο άνθρωπος είναι θεότρελος—»

«Άλαντμιν. Μην αρχίσουμε πάλι τα—»

«Δεν το λέω γι' αυτό που νομίζεις,» τη διαβεβαίωσε εκείνος, και της είπε το περιστατικό με την Αρτλάννα.

«Το αποκλείεις να τον δηλητηρίασε αυτή;» ρώτησε η Νίθρα.

«Δεν είχε κίνητρο. Αλλά, αν πρόκειται για δηλητηρίαση, θα το μάθουμε σύντομα. Οι θεραπευτές θα εξετάσουν τον Έπαρχο, σύμφωνα με τις προσταγές του Στρατάρχη.»

«Εσύ, όμως, δε νομίζεις ότι θα βρουν τίποτα...»

Ο Άλαντμιν κούνησε το κεφάλι.

«Τέλος πάντων,» είπε η Νίθρα. «Όπως και νάχει, πρέπει να μιλήσω με τον Ρέλγκριν. Είναι ο μόνος άνθρωπος που μπορεί να φέρει σύσσωμο το στράτευμα με το μέρος μου.»

«Έχω επηρεάσει αρκετούς ανθρώπους, Νίθρα.»

«Οι οποίοι θα μας χρειαστούν μετά, όταν θέλουμε να ξεφορτωθούμε τον Ρέλγκριν.»

«Με την Κονθάρα, τι θα κάνεις;» άλλαξε θέμα ο Άλαντμιν.

«Όταν έχω το στρατό μαζί μου, δε θα μπορεί να μ'αγγίξει. Θα πρέπει να αποδεχτεί την εξουσία μου.»

Κεφάλαιο 8

Παρενέργειες. . .

Η Νίθρα λούστηκε· μετά, μια θεραπεύτρια έβαλε καινούργια βότανα και επιδέσμους στα τραυμάτά της. Επίσης, της έδωσε ένα φάρμακο για τον πόνο, το οποίο ήταν πικρό σαν δηλητήριο (αν και η Νίθρα υπέθετε πως τα δηλητήρια δεν ήταν υποχρεωτικά πικρά· ίσως το αντίθετο, πολλές φορές). Όταν η θεραπεύτρια έφυγε από το δωμάτιο, ο Άλαντμιν άπλωσε επάνω στο κρεβάτι τα ρούχα που είχε πάρει από την ιματιοθήκη της Καλβάρθα: ένα μακρύ, καφέ φόρεμα (το χωμάτινο χρώμα, σε ένδειξη σεβασμού για το θάνατο του Έπαρχου Τάκμιν) με λευκή δαντέλα και βαθιά λαιμόκοψη· ένα γκριζο, μεταξωτό μεσοφόρι· ψηλές, μελανές κάλτσες· μια χρυσοποίκιλτη ζώνη· ένα σάλι κεντημένο με γήινα χρώματα· κοντά, λευκά γάντια· και μαύρα, δερμάτινα παπούτσια με μέτριο τακούνι. Η Νίθρα ντύθηκε (με τη βοήθεια του Άλαντμιν, γιατί δεν μπορούσε να κινήσει καλά τον τραυματισμένο της ώμο) και κάθισε μπροστά στον μεγάλο καθρέφτη, για να χτενιστεί και να βαφτεί.

«Τι ώρα είναι;» ρώτησε, καθώς έβαζε σκιές στα μάτια.

«Απόγευμα πάει,» απάντησε ο Άλαντμιν, στεκόμενος μπροστά από το παράθυρο.

Η Νίθρα συνέχισε να καλλωπίζεται, αλλά δεν άργησε να τελειώσει. Έπιασε την άκρη της τουαλέτας και ορθώθηκε· η τραυματισμένη της κνήμη δεν την άφηνε να σηκώνεται ανώδυνα χωρίς υποστήριξη. Ο Άλαντμιν ζύγωσε αμέσως, περνώντας το χέρι του γύρω απ'τη μέση της.

«Έτοιμη για μάχη,» δήλωσε η Νίθρα.

Εκείνος την έβαλε να καθίσει στην ξύλινη πολυθρόνα. «Θέλεις να σου φέρω τίποτα;»

Η Νίθρα κούνησε το κεφάλι. «Κάλεσέ τον μόνο.»

Ο Άλαντμιν βγήκε απ'το δωμάτιο και πρόσταξε να φωνάξουν τον Στρατάρχη Ρέλγκριν. Ύστερα, επέστρεψε και είπε: «Θα είμαι στη ντουλάπα.»

Γιατί; σκέφτηκε η Νίθρα. Είναι ανάγκη; Σε τι θα με βοηθήσει αυτό; Αλλά ένευσε μόνο, και ο Άλαντμιν μπήκε στη ντουλάπα του δωματίου, κλείνοντας. Σε τίποτα δε θα με βοηθήσει. Σε τίποτα απολύτως... Δε θα αισθανόταν άνετα που εκείνος θα άκουγε τα λόγια της, γιατί ήξερε πως θα έπρεπε να χρησιμοποιήσει Πειθώ: και, όταν κανείς χρησιμοποιεί Πειθώ, συνήθως δεν εννοεί τα όσα λέει. Αλλά ο Άλαντμιν δεν είναι χαζός· θα το έχει υπόψη του αυτό, αναμφίβολα, προσπάθησε να καθησυχάσει τον εαυτό της. Γιατί, όμως, εξακολουθώ να αισθάνομαι άσχημα; Πήρε μια βαθιά ανάσα, περιμένοντας. Συγκεντρώσου σ' αυτό που έχεις να κάνεις· μη σκέφτεσαι βλακείες.

Η εξώπορτα δεν άργησε να χτυπήσει, διακριτικά.

«Ποιος είναι;» ρώτησε η Νίθρα.

«Ο Στρατάρχης Ρέλγκριν.»

«Πέρασε· ανοιχτά είναι.»

Ο Ρέλγκριν έσπρωξε την πόρτα και μπήκε. «Νίθρα...» είπε, αντικρίζοντάς την. «Είσαι καλύτερα από... από ό,τι νόμιζα ότι θα ήσουν. Χαίρομαι.» Πλησίασε, γονατίζοντας στο ένα γόνατο εμπρός της. Σήκωσε το αριστερό, γαντοφορεμένο της χέρι (δεν πείραξε το άλλο, ξέροντας ότι ο ώμος εκεί ήταν χτυπημένος) και το φίλησε.

«Με συγχωρείς που δε σηκώνομαι, αλλά, βλέπεις, το πόδι μου...»

Ο Ρέλγκριν ορθώθηκε. «Καταλαβαίνω. Έκανες ήδη πολλά...» Το βλέμμα του την περιεργάστηκε από το κεφάλι ως τα πόδια.

«Μα, τι εννοείς;» ρώτησε η Νίθρα, χαμογελώντας, διήθεν πως δεν είχε καταλάβει.

«Εννοώ ότι είσαι σαν οπτασία σήμερα, παρά τη χτεσινή σου ταλαιπωρία, για την οποία λυπάμαι ιδιαιτέρως. Τη θεωρώ προσωπική μου αποτυχία.»

«Δε θα έπρεπε. Δεν μπορούσες να γνωρίζεις το σχέδιο του Σάνλον.»

«Και πάλι, όμως...»

«Θέλεις κάτι να πεις;» Η Νίθρα έκανε να σηκωθεί, αλλά εκείνος τη σταμάτησε:

«Όχι! Κάθισε. Θα αυτοσερβιριστώ.» Πήγε στην κάβα του δωματίου. «Εσύ θέλεις κάτι;»

«Λευκό κρασί.»

Ο Ρέλγκριν γέμισε ένα ποτήρι λευκό κρασί για εκείνη κι άλλο ένα για τον εαυτό του.

«Λυπάμαι για τον Έπαρχο...» είπε η Νίθρα, πίνοντας μια μικρή γουλιά από το ποτό της.

(Επιτέλους, μπήκαμε στο κυρίως θέμα! σκέφτηκε ο Άλαντμιν, ο οποίος νόμιζε ότι οι χαριτολογίες παραείχαν κρατήσει.)

«Κι εγώ,» αποκρίθηκε ο Ρέλγκριν, καθίζοντας στην πολυθρόνα κοντά στη Νίθρα. «Ήταν καλός άνθρωπος.» Ήπιε.

«Του χρωστώ τη ζωή μου. Αν δεν είχε επιτεθεί στους τοξότες, δε θα ήμουν τώρα εδώ...»

«Τότε, πέθανε για καλό σκοπό.»

«Σε παρακαλώ, Ρέλγκριν, μην το λες αυτό,» είπε η Νίθρα, κοιτάζοντας απ'την άλλη. «Με κάνει να αισθάνομαι άσχημα. Με κάνει να αισθάνομαι ότι φταίω εγώ για το θάνατό του.» Και δεν έλεγε ψέματα: πραγματικά, ένιωθε υπεύθυνη. Ο Τάκμιν την είχε βοηθήσει, τραβώντας την πίσω απ'τον Θρόνο του Αετού, και τότε η Νίθρα είχε αποφασίσει πως, ό,τι και να γινόταν, δε θα τον σκότωνε. Θα τον έριχνε από την εξουσία, όπως είχε σχεδιάσει, αλλά δε θα τον σκότωνε, σε καμία περίπτωση. Μετά, όμως, εκείνος είχε πεθάνει: είχε αυτοθυσιαστεί... για εμένα.

«Με συγχωρείς, Νίθρα,» είπε, χαμηλόφωνα, ο Ρέλγκριν.

Η Νίθρα έστρεψε το βλέμμα της ξανά στο πρόσωπό του. «Μακάρι να μπορούσα να κάνω κάτι, για να το διορθώσω.» Τώρα, είχε αρχίσει να φορτίζει τα λόγια της με Πειθώ, διακριτικά. «Μακάρι να μπορούσα να τον κάνω να μην πεθάνει...»

«Μην κατηγορείς τον εαυτό σου—»

(Προς τι όλες αυτές οι αηδίες; απόρησε ο Άλαντμιν. Θα κάνουν τον Ρέλγκριν ευκολότερο θύμα;)

«Το Κοσμικό Κέλευσμα ίσως να μπορούσε να σώσει τη ζωή του Τάκμιν,» είπε η Νίθρα, παρότι δεν ήταν καθόλου βέβαιη γι'αυτό. Αλλά σημασία δεν είχε τι ήταν αλήθεια· σημασία είχε τι θα άκουγε ο Στρατάρχης. «Αν είχα τις αισθήσεις μου, θα το επιχειρούσα, για να τον γλιτώσω.»

«Δε θα έπρεπε, αν ήταν να κινδυνέψεις η ίδια,» αποκρίθηκε ο Ρέλγκριν. «Γιατί, απ'ό,τι έχω καταλάβει, η χρήση των Χαρισμάτων σου σε καταβάλλει.»

«Και χειρότερα πράγματα.»

«Δε θα το άντεχα αν πέθαινες εξαιτίας μιας τέτοιας ενέργειας, Νίθρα.» Η φωνή του ήταν βραχνή, φορτισμένη από συναίσθημα.

«Ούτε για να σώσω τη ζωή του Έπαρχου;»

«Ούτε.»

«Ρέλγκριν, με συγκινείς...» *Κι εγώ σε χρησιμοποιώ. Δεν είναι σωστό, αλλά πρέπει.* Μπορούσε να καταλάβει ότι ο Στρατάρχης είχε πραγματικά αισθήματα για εκείνη· δεν προσποιείτο.

(Ο Άλαντμιν είχε αρχίσει να ενοχλείται, αλλά είπε στον εαυτό του: *Ηρέμησε. Προφανώς, χρησιμοποιεί Πειθώ. Μην επηρεάζεσαι κι εσύ· μόνο αυτός ο ηλίθιος στρατόχαρος χρειάζεται να επηρεαστεί.*)

«Δε σου λέω ψέματα. Θα θυσιάζα πολλά πράγματα για σένα.» Τα μάτια του Ρέλγκριν την κοίταζαν καταπρόσωπο, επίμονα, φλογισμένα. Την έκαναν να αισθάνεται αμήχανα.

Έγλειψε τα χείλη. «Ρέλγκριν...»

Ο Στρατάρχης σηκώθηκε από τη θέση του, έσκυψε, και τη φίλησε, περνώντας το χέρι του πίσω απ'το λαιμό της. Η ανάσα του ήταν καυτή και η γλώσσα του πεινασμένη για τη Νίθρα, η οποία δεν του αντιστάθηκε στο ελάχιστο και, άθελά της, αισθάνθηκε μια κάποια έξαψη από το φιλή και το άγγιγμά του. Ή, μάλλον, όχι· δεν ωφελοῦσε να λέει ψέματα στον εαυτό της: Δεν αισθάνθηκε *μια κάποια* έξαψη· αισθάνθηκε μια δυνατή έξαψη να διατρέχει όλο της το σώμα και ν'αγγίζει ακόμα και την ψυχή της.

(Ο Άλαντμιν τούς κοίταζε μονόφθαλμα από μια χαραμάδα, και το μάτι του στένεψε. Οι γροθιές του σφίχτηκαν. Θα ήταν πολύ εύκολο τώρα να τραβήξει ένα σπιλέτο, να βγει από τη ντουλάπα, και να καρφώσει τον Στρατάρχη στο λαιμό. Ούτε που θα καταλάβαινε τι τον είχε χτυπήσει, ο τρισκατάρατος μπάσταρδος!)

Ο Ρέλγκριν απομάκρυνε τα χείλη του από δικά της, και την κοίταξε στα μάτια. Η Νίθρα ένιωσε να ζαλίζεται, αλλά, αν έκρινε από την έκφρασή του, το ίδιο αισθανόταν κι εκείνος. Ο Στρατάρχης κάθισε πάλι στην πολυθρόνα του.

«Ήθελα απλά να ξέρεις,» είπε. «Σε αγαπούσα, από παλιά.»

«Από παλιά;»

«Όταν σε είχα δει στην Αυλή. Αρκετές φορές. Ποτέ δεν είχαμε, όμως, συναντηθεί...» *Ποτέ δε με είχες προσέξει,* πρόσθεσε, νοερά, ο

Ρέλγκριν. *Είσαι κόρη ευγενών· εγώ δεν είμαι τίποτα. Είμαι ο πρώτος του Οίκου μου.* Είχε γίνει Στρατάρχης της Σάλγκρινεβ με την αξία του. Πόσοι άνθρωποι μπορούσαν να το ισχυριστούν αυτό; *Πολύ λίγοι, πολύ λίγοι, αγαπημένη μου Νίθρα...*

«Χαίρομαι που συναντηθήκαμε, Ρέλγκριν,» αποκρίθηκε εκείνη, με Πειθώ στη φωνή της.

Τα λόγια της έκαναν την καρδιά του ν'ανοίξει, όπως μια πόρτα που ανοίγει προς έναν ηλιόλουστο κήπο. Δεν ήταν, λοιπόν, μονόπλευρη η αγάπη του! αντιλαμβανόταν ο Ρέλγκριν. Κι εκείνη αισθανόταν κάτι γι'αυτόν. Άφησε το ποτήρι του παραδίπλα και γονάτισε πάλι στο ένα γόνατο, παίρνοντας το αριστερό της χέρι μέσα στα δικά του, βγάζοντας το λευκό γάντι, και φιλώντας το.

«Θα έκανα τα πάντα για σένα,» της έταξε.

(Γιατί το καθυστερείς, Νίθρα; σκέφτηκε ο Άλαντμιν. Ζήτησέ του αυτό που θέλεις. Είναι τόσο ηλίθιος που δεν πρόκειται να σου πει όχι. Αναρωτιέμαι, μάλιστα, αν είναι και μεθυσμένος, ο άνθρωπος!...)

Τι ρομαντικός που είσαι, Ρέλγκριν, παρατήρησε η Νίθρα. *Νόμιζα ότι αυτά υπήρχαν μόνο σε ιστορίες...* Ο Στρατάρχης, όμως, έμοιαζε ειλικρινής –ήταν ειλικρινής. Και τρελά ερωτευμένος μαζί της. Η Νίθρα δεν το περίμενε αυτό· δεν είχε αντιληφτεί το μέγεθος...

«Εύχομαι μόνο να είχαμε συναντηθεί υπό καλύτερες συνθήκες,» του είπε. «Τώρα ανησυχώ για το Βασίλειό μου...» Αναστέναξε. «Φοβάμαι ότι, με το θάνατο του Τάκμιν.... Ρέλγκριν, θα με βοηθήσεις να μη διαλυθούν όλα;» Η Πειθώ έρρεε από τα χείλη της, πλημμυρίζοντας το δωμάτιο με όλη την τέχνη της Νίθρα, με όλη την τέχνη μιας Βασιλικής Ομιλήτριας· αν και πιθανώς να μη χρειαζόταν καθόλου τέχνη για να πειστεί ο Στρατάρχης. Πιθανώς να μη χρειαζόταν ούτε καν Πειθώ.

«Με ρωτάς;» αποκρίθηκε εκείνος. «Δεν είναι ανάγκη να με ρωτάς, Νίθρα· όχι εσύ.»

«Αυτό που θα σου ζητήσω δεν είναι κάτι απλό, αγάπη μου,» του είπε, χαϊδεύοντας το μάγουλό του, καθώς εξακολουθούσε να είναι γονατισμένος μπροστά της.

(Του το λέει κιόλας! απόρησε ο Άλαντμιν. Γιατί του το λέει; Γιατί να μην του πει «Θα σου ζητήσω κάτι απλούστατο: το λιγότερο που

μπορείς να κάνεις για μένα»; Και γιατί αγγίζει το μάγουλό; Υπάρχει λόγος;)

«Δεν έχει σημασία,» δήλωσε ο Ρέλγκριν. «Θα προσπαθήσω, ό,τι κι αν είναι.»

«Η Καλβάρθα δεν πρέπει να ξανακαθίσει στο θρόνο,» είπε η Νίθρα.

«Μα γι' αυτό έγινε η εκστρατεία...»

«Και ο Οίκος των Ρίνκιλ θα ρίξει τη χώρα σε εμφύλιο πόλεμο, καθώς όλοι θα θέλουν να κυβερνήσουν. Η Αρχόντισσα Κονθάρα βρίσκεται ήδη εδώ...» Η Πειθώ, φυσικά, συνέχιζε να γεμίζει τον νου του Ρέλγκριν· η Νίθρα δεν έπαυε να τη χρησιμοποιεί ούτε στιγμή.

«Νίθρα. Εσύ θα ήσουν η καλύτερη Βασίλισσα που θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ...»

Μεγάλη Θεά! σκέφτηκε εκείνη. *Δε χρειάστηκε ούτε καν να του το προτείνω...* Καθάρισε το λαιμό της. «Νομίζω ότι θα κατάφερνα να φέρω τάξη στο Νούφρεκ, Ρέλγκριν. Αλλά μόνο με τη δική σου βοήθεια. Χωρίς το στρατό σου να με υποστηρίζει, δεν μπορώ να κινηθώ.»

«Ο στρατός μου είναι δικός σου, Βασίλισσά μου!» δήλωσε, ένθερμα, ο Ρέλγκριν, φιλώντας το χέρι της πάλι. «Ήλπιζα τόσο ότι θα το έλεγες αυτό...»

«Ότι... ότι ήθελα να με βοηθήσεις, για να καθίσω στο θρόνο;» Η Νίθρα τα είχε χάσει για λίγο.

«Ναι,» είπε ο Στρατάρχης, κοιτάζοντας το πρόσωπό του. «Μα έλεγα πως δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα όνειρο.»

Η Νίθρα χαμογέλασε. «Δεν είναι όνειρο, Ρέλγκριν.» Έσκυψε και τον φίλησε, δυνατά, στα χείλη. Κι εκείνο που την τρόμαζε ήταν ότι ήθελε να τον φιλήσει. *Πώς θα τον ξεφορτωθώ, μετά; Ω Μεγάλη Θεά, γιατί με μπλέκεις έτσι;*

(Ο Άλαντμιν είχε τις γροθιές του πάλι σφιγμένες, καθώς κοίταζε μονόφθαλμα από τη χαραμάδα της ντουλάπας. Τα νύχια του είχαν γδάρει τις παλάμες του. *Μην παρασύρεσαι!* έλεγε στον εαυτό του. *Μην παρασύρεσαι, ανόητε! Είναι η Πειθώ. Η Πειθώ σε έχει επηρεάσει.* Τι σχέση, όμως, μπορεί ποτέ να είχε το φιλί της Νίθρα με την Πειθώ;)

«Θα ετοιμάσω τα πάντα!» είπε ο Ρέλγκριν, μόλις τα χείλη τους χώρισαν, και ορθώθηκε. «Το Νούφρεκ θα γίνει δικό σου, Νίθρα. Σε εμπιστεύομαι όσο κανέναν άλλο. Και η ίδια η Λιάμνερ Κρωθ σε εμπιστεύεται. Το ιερατείο δε θα έχει καμία αντίρρηση για τη βασιλεία σου. Αλλά ακόμα κι αν έχει... θα εναντιωνόμουν και στη Μεγάλη Μητέρα για σένα, Νίθρα.»

Η Νίθρα σηκώθηκε, ρίχνοντας το βάρος της στο ατραυμάτιστό της πόδι, και τον φίλησε, πεταχτά.

«Ένα πράγμα μόνο θέλω να μου απαντήσεις,» είπε ο Ρέλγκριν.

«Ό,τι θέλεις.»

«Τον Άλαντμιν, τον Αρχικατάσκοπο· τον αγαπάς πραγματικά;»

Ετούτη ίσως να είναι η κρισιμότερη στιγμή αυτής της συνάντησης, παρατήρησε η Νίθρα· και, επικαλούμενη τις δυνάμεις της Πειθούς, απάντησε: «Φυσικά και όχι. Τον χρησιμοποιώ μονάχα, επειδή το δίκτυό του απλώνεται σ'όλο το Βασίλειο. Είναι πολύ επικίνδυνος άνθρωπος, Ρέλγκριν: κι έναν επικίνδυνο άνθρωπο είναι καλύτερα να τον έχεις σύμμαχο παρά εχθρό. Δεν είναι, όμως, άντρας όπως εσύ. Ποτέ δε θα μπορούσε να είναι.» Τον φίλησε ξανά.

(«Τον χρησιμοποιώ μονάχα, επειδή το δίκτυό του απλώνεται σ'όλο το Βασίλειο.» – «Δεν είναι, όμως, άντρας όπως εσύ. Ποτέ δε θα μπορούσε να είναι.» Τα λόγια της αντηχούσαν στο μυαλό του Άλαντμιν, ζαλίζοντάς τον. Όστε αυτή ήταν η αλήθεια; Αυτά πίστευε η Νίθρα για εκείνον; Όχι! Μα τι σκέφτεσαι; Χρησιμοποιεί ΠΕΙΘΩ, ανόητε! Πειθώ! Δεν του λέει την αλήθεια. Τον κοροϊδεύει!– «Τον χρησιμοποιώ μονάχα, επειδή το δίκτυό του απλώνεται σ'όλο το Βασίλειο.» – «Δεν είναι, όμως, άντρας όπως εσύ. Ποτέ δε θα μπορούσε να είναι.» Ή, μήπως, κοροϊδεύει εμένα;)

«Το είχα φανταστεί,» είπε ο Ρέλγκριν. «Αλλά ήθελα να τ'ακούσω κι από τα δικά σου χείλη, Νίθρα. Πηγαίνω τώρα, αλλά θα τα ξαναπούμε. Πολύ σύντομα.»

Η πόρτα της ντουλάπας άνοιξε, μόλις η εξώπορτα του δωματίου έκλεισε. Η Νίθρα στράφηκε, και τρόμαξε από την όψη του Άλαντμιν. Το κρασοπότηρο έπεσε από το χέρι της, και το λευκό κρασί χύθηκε στο χαλί. Ποτέ ξανά δεν τον είχε δει έτσι. Ήταν άγριος, σα θηρίο. Σχεδόν φοβήθηκε για τη ζωή της.

«Δ-δεν πίστεψες, φυσικά, αυτά που του έλεγα!» του σφύριξε.

«Πίστεψα, όμως, ότι τον φίλησες.» Η φωνή του δεν ήταν δυνατή, αλλά παγερή, και πιο τρομαχτική απ'ό,τι αν φώναζε. Εφιαλτική.

«Δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Έπρεπε να τον πείσω να μου—;»

«Δε χρειαζόταν και πολύ πειθώ. Ήταν έτοιμος να δώσει... τα πάντα για σένα,» μιμήθηκε τη φωνή του Στρατάρχη.

«Άλαντμιν...» αναστέναξε η Νίθρα, «θα ήταν καλύτερα να μην είχες κρυφτεί εκεί μέσα.»

«Ναι, τότε δε θα ήξερα,» είπε εκείνος, σαρκαστικά.

«Τι χρειαζόταν να ξέρεις; Ότι προσπάθησα να τον κάνω να μου δώσει το στρατό του; Δεν το ήξερες αυτό; Και, πιο σημαντικό, δεν ξέρεις ότι σ'αγαπώ;»

«Μ'αγαπάς; Απόδειξέ το!» Την άρπαξε, βίαια, σπρώχνοντάς την στο κρεβάτι και πέφτοντας επάνω της.

Ο τραυματισμένος της ώμος τής έριξε έναν δυνατό πόνο, που σχεδόν την παρέλυσε. Ο Άλαντμιν δάγκωνε το λαιμό και το στέρνο της, τραβούσε τα ρούχα της, σχίζοντάς τα.

«Άλαντμιν,» είπε η Νίθρα. «Άλαντμιν! Αφησέ με!» Μα δεν έμοιαζε να την ακούει.

«Άλαντμιν, άφησέ με! Μη μ'αγγίζεις!» τον Πρόσταξε, κι εκείνος πετάχτηκε πίσω, σαν το ίδιο του το σώμα να του έφερε αντίσταση. Έλεσε απ'το κρεβάτι και βρέθηκε στο χαλί, δίπλα από το χυμένο κρασί.

Η Νίθρα ανασηκώθηκε. «Τι στο Λύκο σ'έπιασε; Δε σ'έχω ξαναδεί έτσι!»

Εκείνος πήρε καθιστή θέση, τρίβοντας το πρόσωπό του με τις παλάμες του. Ξεροκατάπιε, και βρήκε το θάρρος να την κοιτάξει. Υπήρχαν δάκρυα συγκεντρωμένα στα μάτια του.

«Το φοβόμουν ότι η Πειθώ θα σε επηρέαζε,» είπε η Νίθρα. «Το φοβόμουν, γιατί μ'αγαπάς... κι εγώ δεν το αμφισβητώ αυτό.»

«...Νίθρα...» Το όνομά της έμοιαζε να τον πνίγει· το βλέμμα του γλίστρησε στο χαλί· τα δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά του.

«Έλα κοντά μου, Άλαντμιν,» του είπε, κι εκείνος πλησίασε και κάθισε στα πόδια της, ακουμπώντας το κεφάλι του στο γόνατό της. Η Νίθρα τον φίλησε.

«Με συγχωρείς...» άρθρωσε ο Άλαντμιν.

Εκείνη ακούμπησε τα δάχτυλά της στο στόμα του. «Δε χρειάζεται να μου ζητάς να σε συγχωρέσω. Ξέρω τι επίδραση μπορεί να έχει η Πειθώ πάνω στους ανθρώπους· αυτή είναι η δουλειά μου. Και ξέρω, επίσης, τι επίδραση μπορεί να έχει επάνω σε όσους είναι ήδη συναισθηματικά φορτισμένοι.»

«Αυτό, όμως, που πήγα να κάνω... Νίθρα, ποτέ δε θα—»

«Αν ήταν να βιαστώ από κάποιον,» του είπε εκείνη, υπομειδώντας και πιέζοντας το μέτωπό του, με τον δείκτη του αριστερού της χεριού, «θα προτιμούσα αυτός ο κάποιος να ήσουν εσύ. Αλλά,» τόνισε, παιχνιδιάρικα, «αν το ξανακάνεις, θα σε γδάρω ζωντανό και θα σε ταΐσω στους λύκους.» Τον φίλησε.

Κεφάλαιο 9

Αντιδράσεις

Πάμε να δούμε τι κάνει ο Σαμόλθιρ;» πρότεινε η Χρυσοδάκτυλη, στεκόμενη στο κατώφλι της πόρτας του δωματίου του Φένταρ κι ακουμπώντας το δεξί της χέρι στην κάσα. Φορούσε ψηλές, μαύρες μπότες· σφιχτό, μαύρο παντελόνι· σκούρα-γκρι, επίσης σφιχτή τουνίκα· φαρδιά, πέτσινη ζώνη· και γκρίζα κάπα. Όπλα δε φαινόταν να κουβαλά, αλλά, σίγουρα, είχε αρκετά κρυμμένα επάνω της. Τα Μιρλίμια μάτια της κοίταζαν λοξά τον Φένταρ, ο οποίος χασμουρήθηκε και είπε:

«Ναι· γιατί όχι; Τι ώρα είναι;»

«Μεσημέρι. Έχεις φάει;»

«Όχι.»

«Ωραία· ούτε κι εγώ. Θα ετοιμαστείς;»

Ο Ωθράγκος ήταν ντυμένος μόνο την περισκελίδα του. Ένευσε και πήγε στο λουτρό, ενώ η Χρυσοδάκτυλη έμπαινε στο δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα. Ο Φένταρ δεν άργησε να βγει και να ντυθεί, με δερμάτινο παντελόνι, γυριστές μπότες, και λευκό, φαρδύ πουκάμισο. Στη μέση του έδεσε τη ζώνη από την οποία κρεμόταν το σπαθί του· στους ώμους του έριξε μια γκρίζα κάπα. Τα μαλλιά του τα χτένισε με τα χέρια του. Η Χρυσοδάκτυλη τον περίμενε, σιωπηλά, και, όταν είδε πως ήταν έτοιμος, άνοιξε την πόρτα και βγήκαν στους διαδρόμους του παλατιού.

Είναι καλύτερα, παρατήρησε ο Φένταρ. Πολύ καλύτερα από τότε που αφήσαμε πίσω μας τους βάλτους Βενέβριαμ. Ο θάνατος της Αστρογέννητης πρέπει να έχει αρχίσει να περνά στα σκοτεινά μέρη του κεφαλιού της. Μπορεί να μην πολυμιλούσε, αλλά αυτό ο Ωθράγκος δεν το θεωρούσε σημάδι κατάθλιψης, καθότι η Χρυσοδάκτυλη πάντοτε σιωπηλή ήταν. Όχι, ο Φένταρ έκρινε τη διάθεσή της από την έκφραση του προσώπου της κι από τη γυαλάδα των ματιών της: Όταν η Μιρλίμια ήταν θυμωμένη, η όψη της έμοιαζε πιο... μικρή και πιογωνιώδης, ενώ η γυαλάδα των ματιών της ήταν τόσο διαβολική ώστε να σε κάνει να κατουρήσεις το βρακί σου. Όταν, όμως, δεν ή-

ταν θυμωμένη, το εντελώς αντίθετο ίσχυε: η όψη της φαινόταν μεγαλύτερη και χαλαρότερη, φιλική· ενώ η γυαλάδα των ματιών της ήταν όπως αυτή του φεγγαριού μια γλυκιά νύχτα.

«Ο Έπαρχος είναι νεκρός,» είπε απλά η Χρυσοδάκτυλη, καθώς έβγαιναν στον καμένο κήπο του παλατιού.

Ο Φένταρ ξαφνιασθηκε, αλλά αποκρίθηκε: «Ήταν, τελικά, πολύ άσχημο το τραύμα του, ε;»

«Έτσι φαίνεται. Αυτό στα πλευρά, δε λες;»

Ο Φένταρ ένευσε. Και σκέφτηκε: *Αναρωτιέμαι τι θα κάνει η εργοδότριά μας τώρα...* «Η Νίθρα;» ρώτησε.

«Δεν της έχω μιλήσει. Κοιμάται, απ'ό,τι ξέρω.»

«Δε βρίσκεται σε κίνδυνο;»

«Δε νομίζω,» κούνησε το κεφάλι η Χρυσοδάκτυλη.

Βγήκαν από τον κήπο και κατευθύνθηκαν προς την Πύλη του Αετού, την οποία η Νίθρα είχε, κυριολεκτικά, κάνει σκόνη, μέσω του Χαρίσματος που αποκαλούσε Κοσμικό Κέλευσμα. Καθώς προχωρούσαν, αρκετοί στρατιώτες χαιρέτησαν τον Φένταρ, με το ύψωμα του χεριού και με φωνές. Τον θαύμαζαν, και τον είχαν συμπαθήσει. Εκείνος ανταποκρίθηκε, με αντίστοιχους χαιρετισμούς και χαμογελώντας.

Πέρασε την αφίδα της Πύλης του Αετού και βάδισε καταμήκος του δρόμου, μαζί με τη Χρυσοδάκτυλη. Δεξιά τους υψωνόταν ο Ναός της Προστάτιδας-Θεάς· ευθεία εμπρός τους βρισκόταν η αγορά. Οι οδοί της πρωτεύουσας του Νούφρεκ ήταν ήσυχες, ύστερα από την πολιορκία· οι πολίτες βρίσκονταν κλειδαμπαρωμένοι στα σπίτια τους, ενώ οι στρατιώτες του Τάκμιν φυλούσαν σκοπιές και έκαναν περιπολίες. Ορισμένες λεηλασίες, σίγουρα, είχαν γίνει, μα τα πράγματα δεν είχαν τεθεί εκτός ελέγχου, όπως παρατηρούσε ο Φένταρ· οι διοικητές είχαν καταφέρει να διατηρήσουν την τάξη σε μεγάλο βαθμό, πράγμα το οποίο, όπως ήξερε εκ πείρας ο Ωθράγκος, ήταν δύσκολο σε τέτοιες καταστάσεις, όπου γίνεται ο-αρπάξας-του-αρπάξαντος.

Η αγορά ήταν, φυσικά, έρημη, σαν τους δρόμους· δεν είχε δοθεί ακόμα διαταγή για την επαναλειτουργία της. Ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη τη διέσχισαν και έφτασαν στο λιμάνι, όπου, στα ανοιχτά, μπορούσαν να δουν ότι ήταν σταματημένος ένας στόλος. *Ποιος ήρθε τώρα;* αναρωτήθηκε ο Ωθράγκος. Στένεψε τα μάτια του, προσπαθώ-

ντας να διακρίνει το σύμβολο στις σημαίες, μήπως και το αναγνωρίσει, μα δεν τα κατάφερε· ήταν πολύ μακριά. Ο ναύαρχος, προφανώς, κρατούσε απόσταση ασφαλείας. *Αν ήταν εδώ η Νίθρα, θα χρησιμοποιούσε τη Ματιά της και θα έβλεπε...*

Ο Κυματολύκος βρισκόταν αραγμένος εκεί όπου τον είχαν αφήσει. Ο Φένταρ έκανε νόημα στους ναύτες, κι εκείνοι τους έριξαν μια σχοινένια σκάλα, για ν'ανεβούν.

«Καλώς τον κύριο Φένταρ και τη Χρυσοδάκτυλη!» είπε ο Ναύκληρος Ζίβιαν. «Τι γίνεται, μάγκες μου; Όλα καλά;»

«Όλα εντάξει,» αποκρίθηκε ο Ωθράγκος. «Δεν είν'εδώ ο Καπετάνιος σου;»

«Εδώ είναι, στην καμπίνα του.»

Ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη πήγαν εκεί, και ο πρώτος χτύπησε.

«Πέρνα!» ακούστηκε η φωνή του Σαμόλθιρ από μέσα.

Ο Ωθράγκος και η Μιρλίμια μπήκαν, και βρήκαν τον Κυματοπαλαιστή και την Αλλάρνα στο μεσημεριανό τους.

«Φένταρ!» είπε ο Σαμόλθιρ, σκουπίζοντας τα μούσια του με μια μεγάλη πετσέτα. «Άκουσα, δύσκολα τα πράγματα στο παλάτι.»

«Ναι, ήταν σχετικά δύσκολα,» παραδέχτηκε εκείνος. «Έχω, όμως, δει και χειρότερα.»

«Χε, δεν τ'αμφιβάλλω. Δεν τ'αμφιβάλλω καθόλου.

»Κοπιάστε! Έχει αρκετό ψάρι εδώ για να σκάσει ένα βόδι.»

Ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη κάθισαν.

«Θα μου πείτε τα κατορθώματά σας, λοιπόν;» τους ρώτησε ο Σαμόλθιρ, γεμίζοντάς τους δυο ποτήρια κρασί.

«Θα σ'τα πούμε,» αποκρίθηκε ο Φένταρ. «Πες μου, όμως, κάτι εσύ, πρώτα: Σε ποιον ανήκει αυτός ο στόλος στ'ανοιχτά;»

«Στην Αρχόντισσα Κονθάρα, της Ήανβαν. Πώς και δεν το ξέρεις;»

Η Αρχόντισσα Κονθάρα Ρίνκιλ, σκέφτηκε ο Φένταρ. Ενδιαφέρον...
«Κοιμόμουν ως τώρα,» εξήγησε.

«Τεμπελιάζουμε, βλέπω!» αστειεύτηκε ο Σαμόλθιρ, και άνοιξε ένα ψάρι στη μέση, με τα χέρια.

Η νύχτα είχε πέσει. Το τζάκι στο δωμάτιο ήταν αναμμένο, πλημμυρίζοντάς το με τη ζεστασιά του. Κανένα άλλο φως δεν υπήρχε. Η Νί-

θρα ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι και κοιτάζε έξω απ'το παράθυρο. Η Ματιά της έβλεπε τους δρόμους της πόλης και τις περιπολίες εκεί, καθώς επίσης και τα πλοία στο λιμάνι. Ο στόλος της Αρχόντισσας Κονθάρα ήταν αγκυροβολημένος στ'ανοιχτά· όταν η Νίθρα εστίαζε το βλέμμα της στις σημαίες, μπορούσε να διακρίνει το έμβλημα της Ήανβαν: μια ακρόπολη μ'ένα διάπυρο στέμμα από πάνω.

Η πόρτα άνοιξε και ο Άλαντμιν μπήκε. «Υπάρχουν αντιδράσεις,» της είπε.

«Πού;»

«Ανάμεσα στο στρατό.»

«Σχετικά με τη βασιλεία μου;»

Ο Άλαντμιν κατένευσε, και κάθισε σε μια καρέκλα.

«Γιατί;» απόρησε η Νίθρα.

«Κατ'αρχήν, οι αντιδράσεις δεν έχουν μεγάλη έκταση. Οι άνθρωποι είναι μισθοφόροι, και δεν τους ενδιαφέρει ποιος τους πληρώνει, αρκεί να τους πληρώνει καλά.»

«Δε χρειάζεται να φοβούνται γι'αυτό. Θα τους πληρώσω τουλάχιστον όσο τους πλήρωνε ο Τάκμιν, κι ακόμα περισσότερο.»

«Δεν είναι, όμως, αυτό το βασικό τους πρόβλημα –το πρόβλημα όσων διαμαρτύρονται, δηλαδή.»

«Και ποιο είναι;» ρώτησε η Νίθρα.

«Οι περισσότεροι από τους πολεμιστές του Τάκμιν είναι Ανφρακισ-νοί. Είχαν σταλθεί από τον Βασιλιά Σίλγκερομ–»

«Και λοιπόν;»

«Έχουν οικογένειες εκεί· και ξέρουν πως, αν αγωνιστούν για σένα, δε θα μπορούν ποτέ να επιστρέψουν στις οικογένειές τους. Η προδοσία πληρώνεται με θάνατο.»

Η Νίθρα δάγκωσε το χείλος της. «Πρέπει να το τακτοποιήσουμε τούτο το ζήτημα, κάπως... Θα μπορούσαν οι οικογένειές τους να έρθουν εδώ, στο Νούφρεκ. Θα φροντίσω να έχουν μέρος να μείνουν, και δουλειές.»

«Αυτό τους είπα κι εγώ,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν. «Μην ανησυχείτε· η Βασίλισσα Νίθρα θα προσφέρει εργασία και κατοικία σε όσες από τις οικογένειές σας αποφασίσουν να έρθουν στο Νούφρεκ. Και εγώ, προσωπικά, θα βοηθήσω όποιον θέλει να επιστρέψει στο Άνφρακ, περνώντας τον κρυφά από τα σύνορα.»

«Μίλησες στο στρατό;» απόρησε η Νίθρα.

«Όχι. Μίλησα στις διασυνδέσεις μου μέσα στο στρατό,» εξήγησε ο Άλαντμιν. «Και, νομίζω, είναι αρκετό· οι φήμες θα εξαπλωθούν. Αυτούς τους ανθρώπους πρέπει να τους έχουμε με το μέρος μας, Νίθρα, πάση θυσία... ειδικά αφού σκοπεύουμε να ξεφορτωθούμε τον Ρέλγκριν.»

Η Νίθρα δεν αισθανόταν καλά που έπρεπε να «ξεφορτωθούν» τον Ρέλγκριν. *Πώς θα τον σκοτώσω, ύστερα από όσα μου είπε –ξέροντας ότι κάθε λέξη του ήταν αληθινή; Πώς σκοτώνεις κάποιον ο οποίος μοιάζει να είναι τρελά ερωτευμένος μαζί σου; Δεν ήθελε, όμως, να δείξει στον Άλαντμιν ότι δίσταζε, γιατί γνώριζε ότι, στο τέλος, έπρεπε να το κάνουν: έπρεπε να τον δολοφονήσουν.*

«Ναι, το καταλαβαίνω τούτο...» είπε.

«Όσο ο Στρατάρχης ζει, είναι ο αρχηγός τους· τους προστάζει και υπακούουν. Αυτή είναι η δουλειά τους. Όταν, όμως, πεθάνει, τότε θα πρέπει να έχουν έναν άλλο αρχηγό: έναν αρχηγό που εμπιστεύονται, Νίθρα: έναν αρχηγό που δεν αμφισβητούν, και που πιστεύουν ότι τους ανταμείβει σωστά για τους κόπους τους.»

Εκείνη ένευσε. «Δε θ'απογοητευτούν από εμένα. Τι άλλα νέα έχεις;»

«Αυτό είναι το σημαντικότερο. Όμως υπάρχει και κάτι άλλο...» Άγγιξε το σαγόνι του, σκεπτικά, και σταύρωσε τα πόδια του στο γόνατο, ακουμπώντας την πλάτη στην καρέκλα, που έτριξε.

Η Νίθρα ανασήκωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά.

«Η Αρτλάνα,» είπε ο Άλαντμιν.

Η Αρτλάνα εξοργίστηκε, μόλις έμαθε τις προσαγές που έδωσε ο Ρέλγκριν στο στρατό του: *«Η Νίθρα είναι Βασίλισσα του Νούφρεκ τώρα, και απόλυτη Αρχόντισσα της Έρλεν. Οφείλετε να προασπίσετε την εξουσία της εδώ.»*

Ο άρρωστος μπάσταρδος! Δεν ήξερε τι έκανε! Ήταν ερωτοχτυπημένος μαζί της, και ηλίθιος. Αυτή του η ενέργεια χαλούσε όλα τα σχέδια του Βασιλιά Σίλγκερομ. *Δεν το πιστεύω τούτο το πράγμα! Επειδή θέλει να κοιμηθεί μ'αυτή τη... τη σκύλα, την πόρνη!... Αλλά η Νίθρα, μάλλον, τον είχε επηρεάσει με την Πειθώ της· δεν μπορεί ο*

Ρέλγκριν να τα είχε αποφασίσει μόνος του. *Του έκαψε το μυαλό, με τα Χαρίσματά της! Το ήξερα ότι ήταν επικίνδυνη· το ήξερα από την αρχή. Ο Τάκμιν δεν έπρεπε ποτέ να την είχε εμπιστευτεί· δεν έπρεπε να την είχε πάρει μαζί του. Έπρεπε να την είχε εκτελέσει επιτόπου! Τι κάνει αυτή η γυναίκα στους άντρες; Τους αποβλακώνει; Και ποιος θα τη σταματήσει τώρα;*

Αν προσπαθούσε να χρησιμοποιήσει Πειθώ επάνω στον Ρέλγκριν, δε νόμιζε ότι θα κατάφερνε τίποτα· γιατί, εκτός του ότι ο Στρατάρχης την απεχθανόταν, η Νίθρα θα φρόντιζε να αποκρούσει τα επιχειρήματά της. Και η Αρτλάνα φοβόταν να αντιτάξει τις δυνάμεις της κατά των δυνάμεων της Νίθρα· αμφέβαλλε ότι μπορούσε να νικήσει.

Τι κάνω, επομένως; Πώς της χαλάω τα σχέδια; Τι μπορεί να την καταστρέψει; Αποκλείεται να είναι άτρωτη: όλοι έχουμε τα αδύνατά μας σημεία...

Η Αρτλάνα στριφογύριζε μέσα στο δωμάτιο της, αναλογιζόμενη το ένα και το άλλο· και, τελικά, η λύση της παρουσιάστηκε. Ήταν προφανής! Η Νίθρα είχε πει στον Τάκμιν την αλήθεια (αν υποθέσουμε ότι αυτή είναι η αλήθεια)· του είχε μιλήσει για τον Φανλαγκόθ και τον τρόπο που εκείνος της είχε προσφέρει τα καινούργια της Χαρίσματα. Στις ιέρειες της Λιάμνερ Κρωθ, όμως, είχε πει ψέματα· είχε υποστηρίξει ότι η Μεγάλη Θεά της είχε δωρίσει τα Χαρίσματά της, προκειμένου να διώξει τον Νουτκάλι: είχε, εν ολίγοις, δηλώσει Εκλεκτή της Μεγάλης Μητέρας. Κι αν το μάθαινε τούτο το ιερατείο, θα εξοργιζόταν μαζί της.

Αλλά θα με πιστέψουν, ή θα νομίσουν ότι προσπαθώ να τη συκοφαντήσω; Η Αρτλάνα ήξερε ότι δεν είχε περιθώριο να χρησιμοποιήσει την Πειθώ της κατά των ιερειών, άρα έπρεπε να έχει απόλυτα λογικά επιχειρήματα. *Τι άλλη επιλογή υπάρχει, όμως; Δεν μπορώ ν'αφήσω τη Νί-*

Η πόρτα χτύπησε, κάνοντάς τη να σταματήσει απότομα το πέρας δώθε μες στο δωμάτιό της.

«Ποιος;»

«Ο Άλαντμιν.»

Κοκάλωσε. Άλλο σκυλί της Νίθρα! Δες να έχει μάθει ότι διαφωνώ με τις διαταγές του Ρέλγκριν; Δεν έπρεπε ποτέ να είχα μιλήσει σε

κανέναν! Είχε παρασυρθεί και είχε πει κάποια πράγματα σε μερικούς στρατιωτικούς διοικητές. Ίσως να ήταν λάθος· μεγάλο λάθος.

«Να περάσω;»

«Όχι. Είμαι απασχολημένη.» Ζύγωσε την πόρτα, για να τραβήξει το σύρτη. Ευτυχώς, ήταν ξυπόλυτη και δεν έκανε θόρυβο καθώς ακροπατούσε.

Η θύρα, όμως, άνοιξε τη στιγμή που η Αρτλάνα την έφτασε. «Είναι επείγον,» είπε ο Άλαντμιν.

«Επείγον;»

«Κατεπείγον, ίσως,» τόνισε ο Αρχικατάσκοπος, περνώντας από δίπλα της και μπαίνοντας στο δωμάτιο.

Η Αρτλάνα έκλεισε την πόρτα, με μια άκομψη σπρωξιά. «Τι θέλεις;»

Ο Άλαντμιν μπήκε αμέσως στο θέμα: «Το ξέρω ότι υπηρετείς τον Βασιλιά Σίλγκερομ· και το ξέρω ότι δεν μπορείς να συμφωνήσεις με τη βασιλεία της Νίθρα στο Νούφρεκ. Όμως,» την κοίταξε σταθερά, «δεν είναι στο χέρι σου να το εμποδίσεις.»

«Θα με σκοτώσεις, λοιπόν;» είπε, ήρεμα, η Αρτλάνα, αν και ένιωθε την καρδιά της να βροντοκοπά.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν. «Θα αφήσω το ιερατείο της Λιάμνερ Κρωθ να το κάνει.»

«Δε σε καταλαβαίνω...»

«Γνωρίζω για το φίλο σου, και το ξέρει κι η Νίθρα. Είναι Λυκολάτρης, και τον κρύβεις. Δηλώθηκε νεκρός από τα βασανιστήρια, ενώ δεν ήταν. Ζει ακόμα.»

Η Αρτλάνα ξεροκατάπιε. *Να σε πάρει ο Λύκος... πώς το έμαθες; Τα χέρια της είχαν παγώσει.*

«Γιατί του έσωσες τη ζωή;» ρώτησε ο Άλαντμιν, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του.

«Δε... δε μπορούσα να τον αφήσω να πεθάνει,» ψιθύρισε η Αρτλάνα, καθίζοντας σε μια πολυθρόνα. «Του υποσχέθηκα πως, αν μου έλεγε πού είναι το άντρο τους, δε θα τον άφηνα να πεθάνει...»

«Και είπες να κρατήσεις την υπόσχεσή σου...»

Η Αρτλάνα τον κοίταξε οργισμένα. «Δεν είμαι σαν εσένα, Αρχικατάσκοπε Άλαντμιν! Δε μ'αρέσει ο θάνατος, ούτε τα βασανιστήρια! Είναι για βαρβάρους!... Αν μπορώ να βοηθήσω κάποιον... δε

μ'ενδιαφέρει που είναι Λυκολάτρης— Δεν είμαι Λυκολάτρισσα, αν αυτό σκέφτεσαι—»

Ο Άλαντμιν αχνομειδίασε, συλλογιζόμενος: *Και πού να ήξερες τη δική μου σχέση με τους Λυκολάτρεις, Αρτλάννα...*

«Τι χαμογελάς; Πιστεύεις ότι σου λέω ψέματα;»

«Όχι· κάτι θυμήθηκα. Και δε σε κατηγορώ για Λυκολατρία, Αρτλάννα. Άλλωστε, βρίσκω ότι συμφωνώ με τις απόψεις σου. Με έχεις παρεξηγήσει· δεν απολαμβάνω τους θανάτους, ούτε τα βασανιστήρια... μολονότι, ορισμένες φορές, είναι απαραίτητα και τα δύο, δυστυχώς. Ωστόσο, θα σε καταδώσω στο ιερατείο, αν εναντιωθείς στη Νίθρα.»

«Κι αν δεν τις εναντιωθώ;»

«Κατ'αρχήν, αντιλαμβάνομαι πολύ καλά ότι, σε μια τέτοια περίπτωση, δε θα μπορείς να επιστρέψεις στο Άνφρακ και στο Βασιληά Σίλγκερομ. Θα μπορούσες, όμως, να μείνεις εδώ, στο Νούφρεκ, και να μπεις στο Τάγμα των Βασιλικών Ομιλητών της Νίθρα. Η θέση δεν είναι άσχημη.»

«Η Νίθρα συμφωνεί;»

«Συμφωνεί.»

Η Αρτλάννα φάνηκε για λίγο συλλογισμένη. Ύστερα, είπε: «Νομίζεις ότι η επιτυχία σας είναι βέβαιη, Άλαντμιν; Νομίζεις ότι, επειδή αποβλακώσατε τον ηλίθιο τον Ρέλγκριν, όλα τελείωσαν; Ο Τάκμιν είχε καλέσει ενισχύσεις, όταν ήταν στη Βόλγκρεν. Ο στρατός του Βασιληά Σίλγκερομ θα βρίσκεται ήδη καθοδόν.»

«Τότε, δεν μπορούμε παρά να τον αντιμετωπίσουμε,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν, υψώνοντας τα χέρια. «Ωστόσο, θέλουμε, πρώτα, η κατάσταση στην πρωτεύουσά μας να είναι σταθερή. Κι αυτό σημαίνει ότι οι εχθροί μας θα εξολοθρευτούν, με γρήγορο και αποτελεσματικό τρόπο. Είσαι εχθρός μας, Αρτλάννα;»

«Όχι,» δήλωσε η Ομιλήτρια.

«Πρόσεξε,» της είπε ο Άλαντμιν, «γιατί θα σε παρακολουθώ. Κι αν παρατηρήσω ότι στρέφεται κατά της Νίθρα, το ιερατείο θα μάθει τα πάντα για τον Λυκολάτρη σου. Ή ίσως να βρω κάποιον άλλο, καλύτερο τρόπο για να σε ξεφορτωθώ. Είσαι στην Έρλεν τώρα· κι εδώ είναι τα λημέρια μου, Αρτλάννα.»

«Εντάξει!» είπε εκείνη, καθώς ορθωνόταν. «Δε χρειάζομαι άλλες απειλές. Θα υποστηρίξω τη Νίθρα. Αλλά περιμένω να το αναγνωρίσει αυτό.»

«Φυσικά και θα το αναγνωρίσει. Ο ένας Ομιλητής σέβεται τον άλλο, έχω ακούσει. Καλή σου νύχτα, Αρτλάννα,» είπε ο Άλαντμιν, και έφυγε.

Κεφάλαιο 10

Κρυψώνα

Οι γέφυρες είναι πολύ πιθανό να φρουρούνται,» είπε ο Κάβμαρ, καθώς εκείνος κι ο Ζάνμελ βάδιζαν βόρεια, επάνω στην όχθη του ποταμού Σάλερεκ, βλέποντας, εδώ κι εκεί, συνεστίασεις ζητιάνων μέσα στη νύχτα, οι οποίοι προσπαθούσαν να προστατευτούν από το ψύχος, τυλιγμένοι σε κουρέλια. «Ή, μάλλον, σίγουρο.»

«Δε θα ψάχνουν, όμως, για εμάς· όχι ακόμα, τουλάχιστον.» Ο Ζάνμελ άνοιξε την αγκράφα στο λαιμό του. «Να, πάρε την κάπα μου, αν νομίζεις ότι θα σου χρειαστεί.»

Ο Κάβμαρ τη φόρεσε και σήκωσε την κουκούλα στο κεφάλι.

Κινούμενοι σαν σκιές, οι δύο άντρες ζύγωσαν την Πάνω Γέφυρα της Δυτικής Περιφέρειας, η οποία, όπως είχε προβλέψει ο Έπαρχος, φρουρείτο και στα δυο της πέρατα από πάνοπλους στρατιώτες. Οι μαχητές ανήκαν, παλιότερα, στον Επόπτη ετούτης της περιοχής, όμως ο Επόπτης τώρα βρισκόταν υπό τις διαταγές του Χεριού.

Αυτού του τρισκατάρατου καθάρματος! σκέφτηκε ο Κάβμαρ. Αλλά τίποτα δε θα καταφέρει έτσι! Τίποτα απολύτως! Ωστε νόμιζε ότι θα με ξεφορτωθεί και θα κυβερνήσει μόνος του... ότι θα αλλάξει το Νόρβηλ. Τι ηλίθιο, θλιβερό καθίκι! Δεν τα είχε υπολογίσει όλα, προφανώς· πάντοτε υπάρχει ο αστάθμητος παράγοντας, για να τον τρέμει κάθε καλοστημένο σχέδιο. Και τώρα που είμαι ζωντανός, θα φροντίσω ο Λώντιρ να πληρώσει για την αλαζονεία του!

«Πού με πηγαίνεις;» ρώτησε τον Ζάνμελ.

«Σςς, Έπαρχε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Θα σου πω απέναντι.»

Πέρασαν ανάμεσα από τους φρουρούς της Πάνω Γέφυρας, οι οποίοι δεν τους σταμάτησαν για έλεγχο. Μάλλον, το Χέρι πίστευε ότι αυτοί που έβγαιναν από τη Δυτική Περιφέρεια δεν αποτελούσαν κίνδυνο, παρά μόνο αυτοί που έμπαιναν. *Μεγάλο σφάλμα*, παρατήρησε ο Ζάνμελ. Ωστόσο, είχε τα χέρια του έτοιμα ν'αρπάξουν τα όπλα του, σε περίπτωση που οι φρουροί έκαναν καμία περιέργη κίνηση.

«Πρόσεχε, Έπαρχε,» ψιθύρισε στον κουκουλοφόρο Κάβμαρ· «το δάπεδο εδώ είναι γλιστερό.»

Εκείνος ένενυσε, καθώς ένιωθε το ξύλο να ολισθαίνει επικίνδυνα κάτω απ'τα μποτοφορεμένα πόδια του. Με τις άκριες των ματιών του, κοίταξε τον Ζάνμελ, ο οποίος φαινόταν να βαδίζει ήρεμα πλάι του. Αναρωτιόταν τι μπορεί να είχε στο μυαλό του ο δολοφόνος. Σίγουρα, δεν τον είχε σώσει χωρίς λόγο. Κάτι ήθελε από εκείνον· και, αφού –όπως είχε δηλώσει ο ίδιος– στόχος του ήταν ο Λώντιρ, ο Κάβμαρ υπέθετε ότι επιθυμούσε να μάθει περισσότερες πληροφορίες γι'αυτόν, ώστε να τον σκοτώσει ευκολότερα. *Μου φαίνεται, όμως, παράξενο που δεν έχει εργοδότη... Εκτός αν ο εργοδότης του τον έδιωξε, όταν έχασε τις δυνάμεις του ως νεκρενοικημένος δολοφόνος. Ο Νουτκάλι μού είχε πει ότι θα φρόντιζε να καταστρέψει τον νεκραδελφό του Νεκρομέμνονος, για να τον αδρανοποιήσει. Επομένως, αν ο Ζάνμελ δεν έχει τωρινό εργοδότη, μπορεί για ένα λόγο μονάχα να κυνηγά το Χέρι: για εκδίκηση κατά του Νουτκάλι. Του ελεεινού Ράζλερ που με πρόδωσε, όπως κι ο Λώντιρ. Και τώρα, αν με θέλει νεκρό, μάλλον θα ειδοποιήσει το Χέρι ότι ξέφυγα από το Πνιχτήριο. Και πού θα μπορέσω να του κρυφτώ; Ο Νουτκάλι βλέπει τα πάντα...*

Ή, ίσως, όχι... Ο Κάβμαρ θυμήθηκε τα ίδια τα λόγια του Ράζλερ: — Μην τη σκοτώσεις την πρώτη νύχτα. Μην τη σκοτώσεις τη δεύτερη. Μην τη σκοτώσεις την τρίτη. Γενικά, μην αποφάσεις ότι «τώρα πρέπει να πεθάνει». Άστο στην τύχη· άσε τις περιστάσεις να σε εξυπηρετήσουν. Έτσι, ο αδελφός μου χάνει μέρος της μαντικής του δύναμης. Όσο πιο απρόβλεπτος είναι κανείς, τόσο δυσκολότερο είναι να «δούμε» τις κινήσεις του. Επιπλέον, μ'αυτό τον τρόπο, θα κάνεις την Πριγκίπισσα Νιρκένα ν'αρχίσει να αμφισβητεί τον Φανλαγκόθ, και, αργά ή γρήγορα, θα πέσει στην παγίδα—

Αυτό ήταν! Έπρεπε να είναι απρόβλεπτος, και ο Νουτκάλι δε θα μπορούσε να τον βρει. Πόσο, όμως, απρόβλεπτος μπορεί να είναι κανείς; Ειδικά ένας άνθρωπος σαν εμένα; Ο Κάβμαρ πάντοτε ήθελε να προετοιμάζεται και, μετά, να ενεργεί. Αντιπαθούσε τις εκπλήξεις· αντιπαθούσε τον αυτοσχεδιασμό.

Μάλλον, όμως, θα πρέπει να μάθω καινούργιες μεθόδους, σκέφτηκε, γιατί δεν ήταν ανόητος άνθρωπος, αποστεωμένος στους παλιούς του τρόπους δράσης.

Ο Ζάνμελ και ο Κάβμαρ κατέβηκαν από την άλλη άκρη της Πάνω Γέφυρας και βρέθηκαν στα σύνορα της Βόρειας και της Κεντρικής Περιφέρειας της Νουάλβορ.

«Πού με πηγαίνεις, λοιπόν;» ρώτησε ο Έπαρχος. «Θα έχει, τουλάχιστον, νερό να πλυθώ; Βρομάω από την κορυφή ως τα νύχια!» Στράβωσε το στόμα, με απέχθεια.

«Ναι, λογικά, θα έχει μπόλικο νερό.»

«Πού;» επέμεινε ο Κάβμαρ, παρατηρώντας ότι ο Ζάνμελ έπαιρνε έναν δρόμο ο οποίος έμπαινε στην Κεντρική Περιφέρεια και πήγαινε προς την αγορά, στην καρδιά της πόλης.

«Πανδοχείο 'Ο Χαριτωμένος Χορευτής'. Το έχεις υπόψη σου;»

«Όχι. Γνωρίζεις τον ιδιοκτήτη;»

«Ελάχιστα. Αλλά πιστεύω ότι θα μας εξυπηρετήσει.»

Ο Κάβμαρ αποφάσισε πως έπρεπε να εμπιστευτεί τον Ζάνμελ. Άλλωστε, δε νόμιζε ότι είχε κι άλλη επιλογή. Ο δολοφόνος, σίγουρα, δε θα τον άφηνε να φύγει. Και, μολονότι ο Έπαρχος δεν ήταν ανεκπαίδευτος στις πολεμικές τέχνες, δεν ευελπιστούσε πως μπορούσε να υπερισχύσει ενός ανθρώπου που κάποτε ήταν νεκρενοικημένος και που, όπως κι ο ίδιος ο Κάβμαρ είχε δει, γνώριζε πολύ καλά τη δουλειά του –δηλαδή, να σκοτώνει.

Ο Ζάνμελ οδήγησε τον Έπαρχο μέσα από την αγορά, η οποία, παρότι βράδυ, δεν ήταν κλειστή· τουναντίον, είχε εξαιρετική κίνηση. *Οι μαυραγορίτες θα καταχαίρονται τούτες τις μέρες*, σκέφτηκε ο δολοφόνος. *Αναρωτιέμαι τι είδους τάξη σκοπεύει να επιβάλει το Χέρι –ή ο Λώντιρ, όπως τον είπε ο Κάβμαρ– μετά απ'όλ'αυτά. Έχω μια αίσθηση ότι, στο τέλος, οι πάντες θα αλληλοσκοτωθούν.* Στη σκευωρία ήταν εμπλεγμένοι ευγενείς, στρατιωτικοί, και άλλοι που κατείχαν σημαντικές θέσεις, αν πίστευε κανείς τα λόγια του Απέθαντου (που, μάλλον, ήταν αληθινά, έκρινε ο Ζάνμελ, βλέποντας τις δραματικές αλλαγές στην πρωτεύουσα του Νόρβηλ). Οι άνθρωποι αυτού του είδους θα αρνούσανταν ο ένας να δεχτεί την εξουσία του άλλου. Ποιος θα κυβερνούσε, λοιπόν; Μονάχα η αιματοχυσία θα αναδείκνυε έναν άρχοντα. Από την άλλη, βέβαια, δεν είμαι καλός στα πολιτικά ζητήματα· οπότε, δε θα έπρεπε να κάνω προβλέψεις. Η Αρχόντισσα Ρικέλη, αναμφίβολα, θα μπορούσε να μας δώσει μια πολύ πιο έγκυρη άποψη. Ή ο Έπαρχος Κάβμαρ... ο οποίος, όχι μόνο είναι δαιμονικά

τετραπέρατος, απ'ό,τι έχω καταλάβει, αλλά γνωρίζει κιόλας τους αναμιγμένους στη συνωμοσία του Λώντιν –ή, τουλάχιστον, αρκετούς απ'αυτούς, σίγουρα.

Στην ανατολική άκρη της αγοράς συνάντησαν τον *Χαριτωμένο Χορευτή*. Ο Ζάνμελ δε δυσκολεύτηκε πολύ να εντοπίσει το πανδοχείο, γιατί είχε ξαναπεράσει απέξω πρόσφατα, τις ημέρες προτού προσληφτεί από τον Άργκελ το Βασιλιά. Επί του παρόντος, ζύγωσε την εξώπορτα και την έσπρωξε, ανοίγοντας την. Η τραπεζαρία ήταν γεμάτη κόσμο και πίσω από τον πάγκο του μπαρ στεκόταν ο τύπος με το κόκκινο, λευκόφτερο, πλατύγυρο καπέλο, ο οποίος ονομαζόταν Ράνιρ.

Ο Κάβμαρ ακολούθησε τον Ζάνμελ μέσα από τα τραπέζια, και έφτασαν μπροστά στον ιδιοκτήτη του καταστήματος, που ακουμπούσε στους αγκώνες του και κοίταζε τριγύρω, βαριεστημένα. Τα μάτια του, όμως, γυάλισαν, μόλις είδε το δολοφόνο.

«Εσύ...» είπε. «Κάτι μου θυμίζεις.»

«Είχα ξανάρθει, παλιότερα, για να σου ζητήσω να βοηθήσεις τη Βασιλική Ταχυπομπό Κάρλα,» αποκρίθηκε ο Ζάνμελ.

«Ναι, σωστός! Σωστός...» Ο Ράνιρ συνοφρυώθηκε, κοιτάζοντάς τον. «Δε μου λες, πώς είχαμε πει ότι σε λένε;»

«Δε νομίζω να είχαμε πει. Χρειάζομαι, όμως, μια χάρη τώρα. Ελπίζω το γεγονός ότι εξυπηρέτησα τη φίλη σου να μου δίνει το δικαίωμα να σου ζητώ χάρη.»

«Εξαρτάται από τη χάρη, μόρτη μου,» είπε ο Ράνιρ. «Άμα μου ζητήσεις να σου χαρίσω το πανδοχείο, δε θα το κάνω, ακόμα κι αν είχες σώσει την ίδια μου τη μάνα από πέντε βιασμούς.»

«Μη φοβάσαι· θέλω μόνο ένα δωμάτιο, για τον φίλο μου απο δώ.» Έκλινε το κεφάλι προς τον κουκουλοφόρο Έπαρχο της Νέλβορ. «Και δε θέλω κανέναν να μάθει ότι τον έχεις στο πανδοχείο σου.»

«Ωχ...!» αναστέναξε ο Ράνιρ. «Καταζητούμενος;»

«Όχι από τις νόμιμες Αρχές ετούτου του τόπου· μπορείς να είσαι βέβαιος γι'αυτό, πανδοχέα,» είπε ο Κάβμαρ. Και, βγάζοντας ένα επιχρυσό δαχτυλίδι από το χέρι του, το άφησε πάνω στον ξύλινο πάγκο. «Κράτα το, ως πληρωμή.»

Ο Ράνιρ κοίταξε το κόσμημα διστακτικά. Ύστερα, όμως, το μάζεψε. «Με το συμπάθιο, φιλαράκο, αλλά μυρίζεις σα να βγήκες από υπό-νομο.»

«Δεν πέφτεις πολύ έξω. Θα ήθελα κι ένα λουτρό να ετοιμαστεί στο δωμάτιό μου, παρεμπιπτόντως.»

«Κι εγώ θα ήθελα να μάθω τα ονόματά σας. Μ'ανώνυμους δεν κά-νω τέτοιες δουλειές.»

«Μπορούμε πάντα να σου δώσουμε *ψευδή* ονόματα, πανδοχέα,» είπε ο Κάβμαρ.

«Ράνιρ, λέγε με. Και δε μ'ενοχλούνε καθόλου τα ψεύτικα ονόματα· όλα τα ονόματα ψεύτικα είναι, άμα καταλαβαίνεις τι θέλω να πω: Μονάχα τον άνθρωπο που γνωρίζεις μπορείς να 'μπιστευέσαι. Όμως πρέπει, κάπως, να σας φωνάζω.»

«Ζάνμελ,» συστήθηκε ο δολοφόνος.

«Μάλιστα. Ζάνμελ.» Ο Ράνιρ συνοφρυώθηκε πάλι. «Ζάνμελ, ε;...»

Μη μου πεις... σκέφτηκε ο Κάβμαρ. *Μη μου πεις ότι δουλεύεις για το Χέρι, πανδοχέα, γιατί θα έχουμε κακά ξεμπερδέματα.*

Τα μάτια του Ζάνμελ στένεψαν. «Ναι. Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;»

«Όχι, κανένα,» αποκρίθηκε ο Ράνιρ. «Απλά, ξέρεις, ρε φίλε, από τότε που σε είχα δει· τότε που είχες έρθει εδώ για την Κάρλα, μου θύμιζες κάποιον γνωστό που ψάχνει τον αδελφό του. Και πρέπει νά-σαι και στη σωστή ηλικία, να πούμε... Δε μου λες, μήπως είχες κάπο-τε έναν αδελφό που λεγόταν Φένταρ;»

Φένταρ... σκέφτηκε ο Ζάνμελ. *Ναι, είχα έναν αδελφό που λεγόταν Φένταρ. Τι διαβολική σύμπτωση είναι τούτη; «Ο αδελφός μου είναι νεκρός, Ράνιρ. Πέθανε στη Φεν εν Ρωθ.»*

«Τον είδες να πεθαίνει;» ρώτησε ο Ράνιρ.

Ο Ζάνμελ κούνησε το κεφάλι. *Ούτε να πεθαίνει τον είδα, ούτε νε-κρό. Ήμουν πολύ δειλός, για να ψάξω όλα τα κουφάρια...* Θυμόταν τον εαυτό του να αναζητά τους γονείς του και τον Φένταρ ανάμεσα στους νεκρούς, και να ξερνά από την οσμή του αίματος κι από τη θέα των κατακρεουργημένων πτωμάτων. *Πόσο νέος ήμουν, τότε... Ο Άνκαραζ μού κατέστρεψε τη ζωή –κι ακόμα δεν τον έχω ξεπληρώσει αρκετά!*

«Δεν είναι νεκρός,» είπε ο Ράνιρ. «Τον ξέρω.»

«Βούλωστο!» αντιγύρισε ο Ζάνμελ, οργισμένος από τις αναμνήσεις που είχαν πλημμυρίσει το νου του. «Πρόκειται για σύμπτωση. Ο αδελφός μου πέθανε, όταν τα σκυλιά του Άνκαραζ κατέσφαξαν το χωριό μας. Όλοι σκοτώθηκαν εκεί, εκτός από εμένα.»

«Κάνεις λάθος,» του είπε ο Ράνιρ. «Ο Φένταρ έζησε. Βρήκε τους γονείς σας νεκρούς, αλλά εσένα όχι· κι από τότε, έχει φάει τον κόσμο για την αφεντιά σου. Πού ήσουν τόσα χρόνια;»

«Δε σε αφορά,» αποκρίθηκε ο Ζάνμελ· αλλά ρώτησε: «Πού μπορώ να βρω αυτόν τον Φένταρ που λες, και να του μιλήσω;»

«Δυστυχώς, δεν είναι τώρα στο Νόρβηλ.»

«Και πού είναι;»

«Νότια· δεν ξέρω ακριβώς. Ή ίσως και νάχει γυρίσει, χωρίς να τόχω πληροφορηθεί. Είναι μυστήριος άνθρωπος.»

«Δεν αφήνουμε τα... οικογενειακά μας ζητήματα για αργότερα;» πρότεινε ο Κάβμαρ.

«Ο φίλος μου έχει δίκιο,» συμφώνησε ο Ζάνμελ. «Οδήγησέ μας στο δωμάτιο. Και, όπως συμφωνήσαμε: μην πεις λέξη γι' αυτό. Σε κανέναν. Δε μας είδες, δε μας ξέρεις.»

«Τα ταιριάξαμε· μην τα ξαναλέμε,» αποκρίθηκε ο Ράνιρ, και βγήκε πίσω από τον ξύλινο πάγκο, πηγαίνοντας προς τη σκάλα και κάνοντάς τους νόημα να τον ακολουθήσουν.

Τους οδήγησε στον τρίτο όροφο του πανδοχείου, και τους είπε: «Νομίζω πως έχω ένα δωμάτιο για τα γούστα σας.» Ξεκλείδωσε μια πόρτα, φανερώνοντας έναν αποθηκευτικό χώρο, όπου υπήρχαν ξύλα, ρούχα, υποδήματα, και εργαλεία.

«Δε νομίζω να *γουστάρουμε* τη ντουλάπα σου, πανδοχέα!» σφύριξε ο Κάβμαρ, αναρωτούμενος αν ο άντρας με το πλατύγυρο καπέλο τούς έκανε πλάκα.

«Χαλάρωσε, αδελφέ,» αποκρίθηκε ο Ράνιρ, γελώντας. «Για τόσο κακό οικοδεσπότη μ'έχεις;» Μπήκε στο αποθηκάκι και παραμέρισε μερικά ξύλα, για ν'ανοίξει μια πόρτα που ήταν κρυμμένη πίσω τους. «Περάστε, γρήγορα. Και προσέχετε τα κεφάλια σας επάνω· το ταβάνι είναι χαμηλό.»

Ο Κάβμαρ μπήκε πρώτος, ανεβαίνοντας τη μικρή σκάλα που υπήρχε εκεί. Ο Ζάνμελ τον ακολούθησε· και, μετά, ήρθε ο Ράνιρ, αφού άναψε μια λάμπα και έκλεισε τις πόρτες πίσω του. Οι τρεις άντρες

βρίσκονταν τώρα σε μια σοφίτα, όπου δεν μπορούσε κανείς τους να στέκεται ευθυτενής, έτσι κάθισαν στο πάτωμα, οκλαδόν. Στον μπροστινό και στον δεξή τοίχο υπήρχαν παράθυρα, κλειστά με πατζούρια. Ένα κοντό κρεβάτι ήταν στη μια γωνία, και ένα μπαούλο παραδίπλα.

«Χε-χε,» έκανε ο Ράνιρ, αφήνοντας τη λάμπα του ανάμεσά τους. «Συμπαθητικό, ε; Ειδικά για κάποιον που τον κυνηγάνε. Ποιος σε κυνηγάει;» ρώτησε τον Έπαρχο.

Ο Κάβμαρ έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Ζάνμελ.

«Κοιτάξτε, παλικάρια μου,» τους είπε ο Ράνιρ, «έτσι όπως σας κόβω, δεν πρέπει να είστε με τους εξεγερμένους. Συνεπώς, πρέπει να-στε με τον Οίκο των Γάθνιν, αλλιώς δε θα σας κυνηγούσαν. Καλώς τα λέω;»

«Τι σημασία έχει;» ρώτησε ο Ζάνμελ.

«Απλά, θέλω να σας διαβεβαιώσω, να πούμε, ότι δεν έχετε τίποτα να φοβάστε από μένα, γιατί βλέπω τούτη την εξέγερση με... πώς το λένε;... σκεπτικισμό. Έχω ακούσει πως τα καθίκια της Δυτικής Περιφέρειας την έχουν υποκινήσει. Κάποιος ανάμεσά τους έχει πολύ μεγάλη επιρροή. Ο Αρχιερέας του κρυφού Ναού του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, πιστεύω.»

«Ας πούμε ότι αυτό μας καθησυχάζει,» αποκρίθηκε ο Κάβμαρ. «Ωστόσο, δε βλέπω ετούτο το μέρος να έχει λουτρό...»

«Σε πειράζει να πλυθείς αλλού;»

«Δεν έχω το παραμικρό πρόβλημα.»

«Ποιο είναι τ' όνομά σου, τελικά;» ρώτησε ο Ράνιρ.

«Κάβμαρ. Είμαι κατάσκοπος του Οίκου των Γάθνιν, κι ελπίζω να αποκάλυψα την ταυτότητά μου στο σωστό πρόσωπο.»

Κεφάλαιο 11

Φεν'τρούτακ Μαρ

Το χέρι του Φεν'τρούτακ Μαρ τούς έδειχνε το δρόμο για το κεφάλι, κι εκείνοι ακολουθούσαν την καθοδήγησή του. Η Έχιδνα το κρατούσε με τα δύο δικά της χέρια, τα οποία έκλειναν μετά δυσκολίας γύρω από τον πήχη του, τόσο παχύς που ήταν. Ο Λιθοσκώληκας σερνόταν δίπλα από τη γυναίκα-φίδι, κάνοντας πέρα-δώθε τις κεραίες του και μουρμουρίζοντας, κάπου-κάπου. Ο Αετός και η Μελανόπτερη πετούσαν πάνω από τους δύο τους συντρόφους, ανιχνεύοντας την περιοχή, προσπαθώντας να εντοπίσουν το Νάνο.

Ο Αρχέτοπος όπου βρίσκονταν, επί του παρόντος, ήταν βαλτώδης και αχανής, γεμάτος με στάσιμα νερά, πετρώδεις νησίδες, και χοντρόκορμα δέντρα με μακριά μέλη. Σε ένα τέτοιο μέρος ήταν άβολο ν'αναζητάς ένα μικρόσωμο πλάσμα σαν τον Νάνο.

—Ο Φεν'τρούτακ ήταν πάντα ύπουλος...—είπε ο Αετός στη Μελανόπτερη.

—Εννοείς ότι το χέρι του μπορεί να μας οδηγεί σε λάθος σημείο;—

—Ναι—

—Πιστεύεις ότι τα μέλη του βρίσκονται σε επικοινωνία αναμεταξύ τους, ακόμα κι όταν δεν είναι το ένα κοντά στο άλλο;—ρώτησε η Μελανόπτερη.

—Δεν το πιστεύω· το φοβάμαι—

—Αν συμβαίνει κάτι τέτοιο, σημαίνει ότι ο Φεν'τρούτακ δε θέλει να βρούμε το κεφάλι του, ή αλλιώς, θέλει να το έχει ο Νάνος... Τι θα μπορούσε, όμως, να το κάνει ο Νάνος;—

—Διάφορα κακά πράγματα—της έκλεισε το μάτι ο Αετός.

—Τι υποθέτεις;—

—Θα μάθουμε, όταν τον βρούμε. Ή ίσως θα ήταν καλύτερα να μην μάθουμε...—Έκλεισε πάλι το μάτι.

Στο βαλτώδες έδαφος, η Έχιδνα είχε στρίψει —υπό την καθοδήγηση του χεριού του Φεν'τρούτακ— και ο Αετός κι η Μελανόπτερη πήραν πλάγια κλίση στον αέρα, για να την ακολουθήσουν. Η γυναίκα-φίδι

βάδιζε προς ένα σκοτεινό σημείο του Αρχέτοπου, ένα καθοδικό σημείο. Σερνόμενη πάνω στην ουρά της, και με τον πελώριο Λιθοσκώληκα πίσω της, χάθηκε μέσα στη σκιά. Ο Αετός και η Μελανόπτερη βούτηξαν στο κατόπι της, και εξήλθαν, μετά από ένα σκοτεινό φυτικό πέρασμα, σε μια αμμονδερή έρημο.

Το χέρι που κρατούσε η Έχιδνα έδειχνε, μανιωδώς, προς ένα πετρώδες ύψωμα. Και ο Αετός παρατήρησε πως εκεί κάτι κινείτο.

—Ο Νάνος!—έκρωξε, δυνατά—Ο Νάνος, ο πανάθλιος στούμπος!—Φτερούγισε, γρήγορα—Κραααααααα!—

«Μελανόπτερη!» φώναξε η Έχιδνα. «Σήκωσέ με!»

Η Μελανόπτερη διέγραψε μια καμπύλη στον αέρα και άρπαξε τη γυναίκα-φίδι από τους ώμους, υψώνοντάς τη πάνω από τις άμμους και πετώντας προς το πετρώδες ύψωμα, του οποίου οι κορυφές ήταν τόσο μυτερές και —φαινομενικά, τουλάχιστον— κοφτερές, που έμοιαζαν να γδέρνουν τον κιτρινωπό ουρανό.

—Καλοί μου φίλοι—είπε ο Λιθοσκώληκας—Με ξεχάσατε; Χρρρρμμμμ-χρρρρ...—Άρχισε να σκάβει μια πελώρια τρύπα, για το πελώριο σώμα του. Πάντα απεχθανόταν την άμμο· εκεί που πηγαίνουν να τη βγάλεις από μπροστά σου, αυτή ξανάρχεται...

Ο Αετός είχε ήδη ζυγώσει το πετρώδες ύψωμα. Ο Νάνος ήταν γαντζωμένος πάνω σε κάτι βράχια και κρατούσε το κερασφόρο κεφάλι του Φεν'τρούτακ από τα μαλλιά, μιλώντας του. Μόλις, όμως, είδε τον Αετό να έρχεται, αναφώνησε και τσίριξε, πανικόβλητα.

«Πες μου, τώρα!» γρύλισε στον Φεν'τρούτακ «Δεν έχουμε χρόνο! Θα χάσουμε κι οι δύο!»

—Βρε, βρε... Τι λέμε εδώ, ξυπνοπούλια μου;—ρώτησε ο Αετός, κάνοντας κύκλους από πάνω τους.

Ο Νάνος ορθώθηκε. «Φύγε, εσύ! Εξαφανίσου! Δε σ'αφορά! Θα σε κάψω, άμα μείνεις!»

—Έχω φέρει παρέα—έκλεισε το μάτι ο Αετός.

Η Μελανόπτερη πλησίαζε, πετώντας βραδύτερα από εκείνον, λόγω του μεγέθους της και του βάρους της Έχιδνας, την οποία μετέφερε.

«Δε φοβάμαι κανέναν σας!» φώναξε ο Νάνος, κι αφήνοντας το κεφάλι του Φεν'τρούτακ να πέσει (το οποίο μούγκρισε, οργισμένα, και είπε μια κατάρρα), έσκυψε κι άρπαξε ένα ουρανολίθινο κομμάτι από το σάκο στα πόδια του.

—*Κρααααα! Τι κάνεις εκεί, μπουμπούνα;*—έκρωξε ο Αετός.

Ο ουρανόλιθος φώτισε γαλαζόγκριζα, μοιάζοντας να έχει πάρει φωτιά. «Για να δούμε, Αετέ, πώς φλέγονται τα φτερά σου!» γρύλισε ο Νάνος. Ένας δυνατός άνεμος είχε σηκωθεί πάνω απ'την έρημο, σκορπίζοντας την άμμο.

—*ΚΡΑΑΑΑΑΑΑΑ!*—Ο Αετός όρμησε καταπάνω στον εχθρό του, προτείνοντας τα νύχια του.

Μια διάπυρη λόγχη εκτοξεύτηκε από τον ουρανόλιθο, και το πουλί αναγκάστηκε να παρεκκλίνει της πορείας του, για να μην ψηθεί· ωστόσο, και πάλι, η δεξιά του φτερούγα άρπαξε φωτιά.

Ταυτόχρονα, ο Νάνος έκανε στο πλάι, για ν'αποφύγει τα επικίνδυνα γαμπώνυχα του Αετού, και έχασε την ισορροπία του, πέφτοντας και κουτρουβαλώντας πάνω στα βράχια.

«*Όοοοοχιιι!*» ούρλιαξε, καθώς αρπαζόταν από μια προεξέχουσα πέτρα. Το ουρανόλιθινο κομμάτι είχε φύγει απ'το χέρι του και κυλούσε στην πλαγιά, κατευθυνόμενο προς την άμμο της ερήμου.

Ο Αετός, όμως, είδε και κάτι άλλο, πολύ πιο ανησυχητικό, καθώς υψωνόταν στους αιθέρες και κοπανούσε, με δύναμη, τα φτερά του, για να σβήσει τη φωτιά: Το κεφάλι του Φεν'τρούτακ είχε, κάπως, βρεθεί πλάι στον σάκο με τα ουρανόλιθινα θραύσματα, και μια γαλαζόγκριζη ακτινοβολία είχε απλωθεί σ'εκείνο το σημείο.

—*Ω όχι!*—έκρωξε ο Αετός—*Όχι! Μελανόπτερη! Βιάσου, Μελανόπτερη!*—

Η Μελανόπτερη βρισκόταν τώρα κοντά, και άφησε την Έχιδνα να σταθεί σε έναν προεξέχοντα βράχο—*Τι συμβαίνει;*—σφύριξε, στενεύοντας τα μάτια μπροστά στη δυνατή ακτινοβολία.

—*Ο Φεν'τρούτακ!*—φώναξε ο Αετός, που η φτερούγα του είχε πια σχεδόν σβήσει—*Σταμάτησέ τον!*—

—*Τι να κάνω;*—Η Μελανόπτερη δίσταζε να ζυγώσει· γιατί, όπως όλοι τους ήξεραν, όταν η ουρανόλιθινη ισχύς εξαπολύεται, είναι πολύ επικίνδυνη, ακόμα και για τους κατοίκους των Αρχέτοπων.

«*Ααααα!*» ούρλιαξε, άναρθρα, ο Νάνος, καθώς πατούσε τα μικρά του πόδια σε ένα επίπεδο σημείο. «*Ηλίθιοι! ηλίθιοι! ηλίθιοι!*»

Η γαλαζόγκριζη ακτινοβολία φούντωσε και μετατράπηκε σε γαλαζόγκριζη έκρηξη, που τους έκανε όλους να κλείσουν τα μάτια και να κραυγιάσουν, καθώς αισθάνονταν ένα κύμα καυτού αέρα να τους

βάλλει. Η Μελανόπτερη και ο Αετός χτύπησαν τα φτερά τους δυνατώτερα, προσπαθώντας να μην παρασυρθούν. Ο καυτός άνεμος, όμως, δεν κράτησε για πολύ· και, όταν άπαντες άνοιξαν τα βλέφαρά τους, είδαν ένα πανύψηλο, ανθρωπόμορφο πλάσμα να στέκεται εκεί όπου προ ολίγου υπήρχε μονάχα γαλαζόγκριζο φως. Ο Φεν'τρούτακ Μαρ είχε δημιουργήσει καινούργιο σώμα για τον εαυτό του, και στο δεξί του χέρι κρατούσε το μοναδικό κομμάτι ουρανόλιθου που είχε απομείνει κοντά του· ο σάκος είχε εξαϋλωθεί από την εξαπολυμένη ενέργεια.

«ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ!» γέλασε το κερασφόρο κεφάλι, κάνοντας πίσω. «Σας ευχαριστώ όλους!» είπε, μειδιώντας μοχθηρά. «Φανήκατε εξαιρετικά χρήσιμοι... Χα-χα-χα-χα...!»

—Μόλις έκανες ένα πολύ μεγάλο σφάλμα, Φεν'τρούτακ Μαρ!— έκρωσε ο Αετός—Καλύτερα να έμενες εκεί όπου βρισκόσουν!—

Τα μάτια του Φεν'τρούτακ στράφηκαν στο πουλί, και το δεξί του χέρι έπαιξε με τον ουρανόλιθο, τινάζοντάς τον στον αέρα και ξαναπιάνοντάς τον. «Ξέρεις, Αετέ, δελεάζομαι υπερβολικά να το χρησιμοποιήσω ετούτο επάνω σου... Από την άλλη, όμως, σκέφτομαι πόσο πιο υπέροχες χρήσεις μπορεί να έχει. Πολύ πιο υπέροχες απ'το να δω τα φτερά σου ψημένα και τα κόκαλά σου να καπνίζουν.» Και έδωσε ένα σάλτο προς τις άμμους της ερήμου.

«ΑΑΑΑΑΑααααααααα!» ούρλιαξε ο Νάνος, βλέποντας πως, καθώς ο Φεν'τρούτακ έπεφτε, το αριστερό του χέρι είχε απλωθεί και ερχόταν για εκείνον. «Όχι —άσε μεεεεεεεεε!» Το γιγαντώσωμο κερασφόρο πλάσμα, όμως, τον είχε ήδη αρπάξει απ'το πέτο και τον παρέσερνε μαζί του.

Τα πόδια του Φεν'τρούτακ πάτησαν στην έρημο και η άμμος σηκώθηκε γύρω του σ'ένα μεγάλο σύννεφο. Συγχρόνως, ο άνεμος μέσα στον Αρχέτοπο είχε δυναμώσει.

Η Μελανόπτερη επιτέθηκε, με τη μακριά, ερπετοειδή ουρά της, πετυχαίνοντας τον Φεν'τρούτακ στο κεφάλι και σωριάζοντάς τον.

«Νάνε!» γρύλισε εκείνος, καθώς ορθωνόταν. «Άμα θες να ζήσεις, άθλιο υποκείμενο, μην τολμήσεις ν'απομακρυνθείς απ'το πλευρό μου!»

—Άσε κάτω τον ουρανόλιθο, Φεν'τρούτακ!—σφύριξε η Μελανόπτερη.

«Έλα να μου τον πάρεις!»

Εκείνη χτύπησε τις μεγάλες, δερμάτινές της φτερούγες και επιχείρησε να του επιτεθεί, όπως πριν. Ο Φεν'τρούτακ, όμως, την άρπαξε από την ουρά, με το ελεύθερό του χέρι, και την κοπάνησε στην άμμο... μία φορά... δύο φορές... χρησιμοποιώντας την σαν αλυσίδα με την οποία ήθελε να μαστιγώσει την έρημο. Η Μελανόπτερη σφύριζε τοιριχτά και προσπαθούσε να φτερουγίσει και ν'απομακρυνθεί, μα δεν τα κατάφερνε.

—Κραaaaaaa!—Ο Αετός χτύπησε τις δικές του φτερούγες, σηκώνοντας αέρα, τόσο δυνατό που ξεπέρασε αυτόν που είχε σηκωθεί πριν. Τα πάντα έγιναν μια θολούρα από την παρασυρόμενη άμμο.

Ο Φεν'τρούτακ Μαρ, ωστόσο, δεν πτοείτο: κοπάνησε τη Μελανόπτερη, για μια τελευταία φορά, στο έδαφος, αποζαλίζοντάς την και, έπειτα, τη χτύπησε πάνω στα βράχια. Αίμα τινάχτηκε γύρω της, κι εκείνη έμεινε ακίνητη.

Ο Φεν'τρούτακ γέλασε, και φώναξε: «Πάψε τις αηδίες σου, Αετέ! Δε με τρομάζουν! Έλα κάτω, άμα θες να λογαριαστούμε, *τρισάθλιο πτηνό!*» Έσκυψε και σήκωσε και το τελευταίο κομμάτι ουρανόλιθου από την άμμο —αυτό που είχε ξεφύγει του Νάνου, όταν εκείνος έχασε την ισορροπία του. Ο Φεν'τρούτακ μπορούσε να κρατήσει και τα δύο θραύσματα με το ένα χέρι.

«Σταμάτα, Αετέ!» αντήχησε η φωνή της Έχιδνας μέσα από το χαλασμό. «Δε μας βοηθάς έτσι! Μας τυφλώνεις όλους!»

Ο Αετός έπαψε να δημιουργεί τον πανίσχυρο άνεμο, και ο Φεν'τρούτακ αντιλήφτηκε, τότε, ότι ο Νάνος είχε φύγει από δίπλα του. Κοίταξε ολόγυρα και τον είδε να τρέχει πάνω στην απέραντη έρημο, σκαρφαλώνοντας ένα λόφο. Έτριξε τα δόντια και τα μάτια του στραφτάλισαν, οργισμένα. Ήταν έτοιμος να τον πάρει κυνήγι, μα δεν πρόλαβε: Το έδαφος εμπρός του τραντάχτηκε, και ο Λιθοσκώληκας παρουσιάστηκε, εκτοξεύοντας άμμο γύρω του.

—Παράξενο—είπε—*Νόμιζα ότι είχε χαθεί μόνο το κεφάλι...*—

Ο Φεν'τρούτακ έκανε να τον προσπεράσει, αλλά ο Λιθοσκώληκας τού έκλεισε το δρόμο—*Με συγχωρείς, φίλε μου, μα δεν μπορείς να φύγεις. Ήσουν φυλακισμένος, και δεν πρέπει—*

Ο Φεν'τρούτακ τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, κάνοντας τις κεραίες του να στριφογυρίσουν.

—Ωωωχχ... *Είναι ανάγκη να πέφτουμε σε τέτοιες συμπεριφορές;*—

Ο Φεν'τρούτακ τον γρονθοκόπησε πάλι, κάνοντάς τις κεραίες του να γυρίσουν προς διαφορετική κατεύθυνση. «Φύγε από μπροστά μου!»

—*Τι κάνεις εκεί, κοκορόμυαλε;*—φώναξε ο Αετός—*Χτύπα τον! Σταμάτησέ τον! Μην είσαι τελείως βλάκας!*—

Ο Φεν'τρούτακ γρονθοκόπησε, για τρίτη φορά, τον Λιθοσκώληκα, κάνοντας το κεφάλι του να γείρει και να ξαπλώσει στην άμμο.

—*ΚΟΠΑΝΕ!*—έκρωξε ο Αετός.

Ο Φεν'τρούτακ έκανε να περάσει πάνω από τον σωριασμένο του αντίπαλο, αλλά εκείνος τινάχτηκε πάνω και τον έριξε ανάσκελα.

—*Είπαμε, καλέ μου φίλε, πως δεν μπορείς να φύγεις. Οι Μετουσιωμένοι είχαν λόγο που σε φυλάκισαν. Εάν θέλεις, μπορούμε να το συζητήσουμε το θέμα μαζί τους, αλλά—*

Ο Φεν'τρούτακ ορθώθηκε, γρονθοκόπησε τον Λιθοσκώληκα κατακέφαλα, και πήδησε πάνω στη ράχη του.

—*ΚΟΠΑΝΕ!*—έκρωξε πάλι ο Αετός—*Αααχχχχ, γιατί σε μένα; Γιατί;*—

Ο Λιθοσκώληκας προσπαθούσε να αποτινάξει τον Φεν'τρούτακ Μαρ από πάνω του, ενώ εκείνος τον χτυπούσε και τον ξαναχτυπούσε. Τα νύχια του έγδερναν το πετσί του πελώριου σκουληκιού· οι γροθιές του το μελάνιαζαν.

Η Έχιδνα βρισκόταν εκεί όπου την είχε αφήσει η Μελανόπτερη, περιμένοντας μήπως της παρουσιαστεί κάποια ευκαιρία να χιμήσει στον Φεν'τρούτακ από ψηλά.

—*Δε νομίζεις ότι μπορούμε να συζητήσουμε πιο πολιτισμένα;*—ρώτησε ο Λιθοσκώληκας, στρίβοντας τις κεραίες του—*Χμμμμ; Χρρρρρμμμμ-χρρρ... Ουγκχ!...*—Το σώμα του σωριάστηκε ξανά στο πλάι, μετά από τα δυνατά χτυπήματα του Φεν'τρούτακ.

«Μείνε κάτω, γιατί την επόμενη φορά θα σε κάψω!» απείλησε ο αποφυλακισμένος δεσμώτης, και έκανε ν'απομακρυνθεί. Ο Λιθοσκώληκας σηκώθηκε απότομα, και τον έστειλε παραδίπλα, κάτω από τα βράχια.

Η Έχιδνα βρήκε την ευκαιρία που έψαχνε, και πήδησε στη ράχη του Φεν'τρούτακ, καθώς εκείνος ορθωνόταν. Η ουρά της περιτύλιξε τη μέση του. Τα χέρια της πήγαν στο πρόσωπό του· τα νύχια της α-

ναζήτησαν τα μάτια του. Εκείνος δάγκωσε τη δεξιά της παλάμη, και η γυναίκα-φίδι ούρλιαξε. Ο Φεν'τρούτακ τη μασούσε, τρώγοντας τη σάρκα της.

«Είσαι νόστιμη!» είπε, μπουκωμένος. «Χα-χα-χα-χα!...»

Η Έχιδνα προσπαθούσε να τραβήξει το χέρι της πίσω, κραυγάζοντας. Το μικρό της δάχτυλο είχε ήδη φαγωθεί. Το αίμα της είχε βάψει την όψη του κερασφόρου εχθρού της.

Ο Αετός είδε τον Νάνο να επιστρέφει, τρέχοντας—*Τι τον έπιασε, τον βλαμμένο;*—Μετά, όμως, είδε και τους δύο Έξωθεν που τον ακολουθούσαν—*Τι θέλουν τώρα αυτοί; —Έξωθεν!—φώναξε, προειδοποιητικά—Έξωθεν! Απρόσωποι!—*

Η Έχιδνα ξετύλιξε την ουρά της από τη μέση του Φεν'τρούτακ κι εκείνος την πέταξε παραδίπλα, σαν σακί. Τα μάτια του στράφηκαν στους κυνηγούς του Νάνου. *Οι Έξωθεν... σκέφτηκε. Πρέπει να μάθω περισσότερα γι'αυτούς. Ήμουν πολύ καιρό δεσμώτης.*

Ο Αετός πήγε πάνω από την αναισθητοποιημένη Μελανόπτερη, φτερουγίζοντας μες στο πρόσωπό της και φωνάζοντας—*Σήκω! Σήκω! Σήκω! Κρααααααααα! Οι Απρόσωποι! Οι Απρόσωποι!—*

«Θα σας ξαναδώ, σύντομα!» γρύλισε ο Φεν'τρούτακ, και κάνοντας πέντε τεράστια άλματα, έφτασε το Νάνο και τον άρπαξε απ'τον αυχένα, παίρνοντάς τον στον ώμο.

Οι Απρόσωποι άρχισαν τώρα να κυνηγάνε τον απελευθερωμένο δεσμώτη, καθώς εκείνος απομακρυνόταν με μεγάλη ταχύτητα.

Η Μελανόπτερη άνοιξε τα μάτια—*Τι συμβαίνει;*—σφύριξε.

Ο Αετός βλεφάρισε, κοιτάζοντας τους Έξωθεν να ακολουθούν ολοταχώς τον Φεν'τρούτακ Μαρ—*Τα έχω χαμένα... Τα έχω τελείως χαμένα...—*

—*Σπάνιο για σένα, ε;*—αποκρίθηκε η Μελανόπτερη, κλείνοντάς του το μάτι και υπομειδιώντας.

Κεφάλαιο 12

Μάτια. . .

Ο Μάηραν ανασηκώθηκε, στηριζόμενος στους αγκώνες του. «Τι είναι, Άρχοντά μου;»
«Φεύγουμε,» είπε ο Βάνμιρ, έχοντας αρχίσει να ντύνεται με τα νεοαγορασμένα τους ρούχα.

«Συνέβη κάτι όσο κοιμόμουν;» απώρησε ο Μάηραν.

«Ο Φανλαγκόθ βρίσκεται στη Νουάλβορ. Βιάσου!»

«Στη Νουάλβορ; Πώς το ξέρετε, Άρχοντά μου;»

«Η Ρικνάβαθ μού το είπε.»

«Η Ρικνάβαθ; Μα η Ρικνάβαθ...»

—Εδώ είμαι, Μάηραν—

Ο Ξανθομάλλης πολεμιστής πήδησε από το κρεβάτι, πατώντας στα γυμνά του πόδια.

«Ναι,» είπε ο Βάνμιρ, «μας μιλά όπως μας μιλούσε ο Φανλαγκόθ. Τώρα, ντύσου! Μην κάθεσαι!»

Ο Μάηραν ένευσε, άφωνος, και υπάκουσε.

Ο Βάνμιρ είχε ήδη φορέσει όλα του τα ρούχα και κάθισε στο κρεβάτι, για να βάλει τις μπότες. «Ρικνάβαθ,» είπε, «ο Ρόλμαρ είναι στη Νουάλβορ; Είναι καλά; Ή, μάλλον, κατ'αρχήν πες μου πού ακριβώς είναι ο Φανλαγκόθ. Στο παλάτι;»

—Ναι, στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων. Τον φιλοξενούν. Ο Ρόλμαρ, όμως... τον Ρόλμαρ δεν τον βρήκα. Αν και η Λιόλα είναι εκεί—

«Του συνέβη τίποτα;...» Ο Βάνμιρ ένωσε κάτι να σφίγγει το λαιμό του, καθώς ρωτούσε.

—Δεν ξέρω. Θέλεις να παρακολουθήσω, για να μάθω; Δεν έχω ερευνήσει και ολόκληρο το παλάτι, εδώ που τα λέμε—

«Τότε, ερευνήσέ το,» είπε ο Βάνμιρ, καθώς έδενε τα κορδόνια των μποτών του και ορθωνόταν. «Αλλά... για να μην είναι μαζί με τη Λιόλα... μου φαίνεται πολύ παράξενο.»

—Θα ψάξω περισσότερο—

«Α, Ρικνάβαθ!» έκανε ο Βάνμιρ.

—Δεν έφυγα—

«Ρίξε μια ματιά και στην ήπειρο Οντον'γκόκι. Μπορεί κάποιοι από τους Ράζερ να έχουν κρυφτεί εκεί.» Έριξε την κάπα του στους ώμους και την έδεσε. «Αλλά, ακόμα και να μην συμβαίνει τούτο, θέλω να μάθω πώς είναι τα πράγματα σ' αυτή την ήπειρο, γιατί εκεί βρίσκεται το άνοιγμα που προσφέρει πρόσβαση στην Πρωτοπλασματική Μάζα: το άνοιγμα που πρέπει να καταφέρω να κλείσω.»

—Θα το κοιτάξω. Πηγαίνω, εντάξει;—

«Εντάξει.»

—Να προσέχεις, Βάνμιρ—Το άκουσε σαν ψίθυρο στ' αφτί του, και ήταν βέβαιος πως ο Μάηραν δεν το είχε ακούσει επίσης.

«Είσαι έτοιμος;» τον ρώτησε ο Βάνμιρ.

Ο πολεμιστής ένευσε.

«Πάμε, τότε, να βρούμε το πρώτο πλοίο που πηγαίνει στη Νουάλβορ.»

Κατέβηκαν τη σκάλα του πανδοχείου και βγήκαν στην αγορά, η οποία ήταν πλημμυρισμένη από τον κόσμο, όπως μια μυρμηγκοφωλιά είναι γεμάτη μυρμήγκια. Ο Βάνμιρ έκρινε ότι ήταν μεσημέρι. Σιγά-σιγά, *θ' αρχίσω να συνηθίζω την απουσία του ήλιου από τον ουρανό...*

«Όταν τον βρούμε τον Φανλαγκόθ, πώς θα τον σκοτώσουμε;» ρώτησε ο Μάηραν, καθώς διέσχιζαν το πλήθος, κατευθυνόμενοι προς το λιμάνι.

«Με σπαθί, ή ξιφίδιο, ή βέλος· τι σημασία έχει; Αρκεί να πεθάνει.»

«Δεν καταλάβατε, Άρχοντά μου... Θέλω να πω είναι μάγος, δεν είσαι; Δεν είχε φυλακίσει τον αδελφό σας μ' εκείνο το ραβδί του;»

Το Μάτι του Κυκλώνα, ναι... σκέφτηκε ο Βάνμιρ· και αναρωτήθηκε: Μήπως έχει συμβεί κάτι παρόμοιο τώρα; Μήπως ο Φανλαγκόθ έχει ξαναφυλακίσει τον Ρόλμαρ και έχει εκβιάσει την Πριγκίπισσα Λιόλα, για να τον φέρει κοντά στον Ουρανολίθινο Θρόνο;

«Θα είμαστε προσεκτικοί, Μάηραν. Ο Ράζερ δε μπορεί πλέον να προβλέψει τον ερχομό μας. Θα τον χτυπήσουμε όταν δε θα το περιμένει.»

Έφτασαν στο λιμάνι της Ναλκούθ και άρχισαν να ρωτάνε στις αποβάθρες για κάποιο πλοίο που να πηγαίνει στη Νουάλβορ...

«Στη Νουάλβορ;» είπε ένας ναύτης, που καθόταν πάνω σε μια δέστρα, καπνίζοντας το τσιμπούκι του. «Με την αυγή ξεκινάμε για τη Νέλβορ. Άμα θέτε, παλικάρια, περάστε τότε. Στο Νόρβηλ είναι κι οι δυο πόλεις.»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. «Ενδιαφερόμαστε να ταξιδέψουμε *κατευθείαν* στη Νουάλβορ, και δε μπορούμε να περιμένουμε ως την αυγή. Θέλουμε να φύγουμε *τώρα*.»

«Τώρα!» έκανε ο ναύτης, και γέλασε. «Είσαι απαιτητικός, μάγκα...»

«Έχεις υπόψη σου κάποιον που να πηγαίνει στη Νουάλβορ;»

«Αυτή τη στιγμή; Όχι.»

«Θα τον πληρώσουμε καλά,» είπε ο Βάνμιρ, ελπίζοντας πως ο Μάηραν είχε αρκετά χρήματα στο πουγκί του.

«Δε γκξέρω, ρε φίλε· κοιτάξτ' αλλού.»

Οι δύο Ωθράγκος απομακρύνθηκαν, συνεχίζοντας την αναζήτησή τους στις αποβάθρες.

«Δεν είναι δυνατόν να μην υπάρχει κάποιο πλοίο που να μπορεί να μας εξυπηρετήσει!» είπε ο Βάνμιρ. «Η Νουάλβορ είναι μεγάλο λιμάνι.»

«Ίσως θα έπρεπε να πάρουμε αυτό που φεύγει με την αυγή, Άρχοντά μου...»

«Μα, αυτό πηγαίνει στη *Νέλβορ*!»

«Έστω.»

«Όχι,» διαφώνησε ο Βάνμιρ· «θέλω να πάω *κατευθείαν* στη Νουάλβορ. Δεν έχω χρόνο για χάσιμο.

»Αλήθεια, δε μου λες, πόσα χρήματα σου έχουν απομείνει; Είναι αρκετά για να δωροδοκήσουμε έναν καπετάνιο;»

«Εξαρτάται από το πόσα θα ζητήσει,» είπε ο Μάηραν. «Αλλά, όχι, δεν έχω πολλά. Δείτε.» Έδωσε το πουγκί του στον Βάνμιρ.

Εκείνος το άνοιξε και ψαχούλεψε τα νομίσματα μέσα. *Να πάρει ο Μαύρος Άνεμος! Αυτά είναι ίσα-ίσα για να πληρώσουμε τα ναύλα.* Επέστρεψε το πουγκί στον Μάηραν. «Δεν είναι αρκετά. Πρέπει να βρούμε μια άλλη λύση.»

—Βάνμιρ. Σου έχω νέα—

«Τι προτείνετε, Άρχοντά μου;» Ο Μάηραν δεν άκουγε τώρα τη φωνή που ερχόταν από το πουθενά.

«Περίμενε,» του είπε ο Βάνμιρ· «η Ρικνάβαθ μού μιλάει.» Κάθισε σε μια πέτρινη πεζούλα, στο πλάι μιας φασαριόζικης ταβέρνας. Ο Μάηραν παρέμεινε όρθιος, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του. Το πρόσωπό του ίσα που φαινόταν μέσα στην κουκούλα του, καθώς οι σκιές είχαν πυκνώσει και το παράξενο λυκόφως του ανήλιαγου ουρανού είχε απλωθεί στη Ναλκούθ.

—Ο Βασιληάς Άργκελ είναι νεκρός. Η Λιόλα είναι τώρα Βασίλισσα—

—Νεκρός! Πώς πέθανε;—

—Δεν ξέρω ακριβώς. Πάντως, όλοι όσοι μιλάνε στη Λιόλα την αποκαλούν «Μεγαλειοτάτη» ή «Βασίλισσά μου»—

—Ο Ρόλμαρ πού είναι; Τι έχει γίνει;—

—Έχει ξεκινήσει για το Ένρεβηλ—

—Για το Ένρεβηλ;—

—Ναι, για να καλέσει βοήθεια—

—Τι βοήθεια;—

—Περίμενε να σου εξηγήσω, Βάνμιρ! Δεν έχω κι εγώ καταλάβει πολύ καλά τι συμβαίνει. Πάντως, ο Βασιλικός Οίκος φαίνεται να είναι φυλακισμένος μέσα στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων· κάποιοι ευγενείς και στρατιωτικοί έχουν εξεγερθεί—

—Γίνεται επανάσταση, δηλαδή;—

—Κάτι τέτοιο, ναι—

—Και το Ένρεβηλ; Πώς θα βοηθήσει το Ένρεβηλ;—

—Τους άκουσα να μιλάνε για κάποιον Πρίγκιπα Ήλμον...—

Ο Πρίγκιπας Ήλμον;... Μα, αυτός δεν είναι ο αδελφός του Βασιληά Άργκελ που έχει εξαφανιστεί εδώ και χρόνια;—Τι είπαν για τον Πρίγκιπα Ήλμον, Ρικνάβαθ;—

—Ότι θα τους βοηθήσει. Κατά τα άλλα, επικρατεί ένα χάος στο παλάτι. Αλλά δεν έμεινα πολύ εκεί· έψαξα για τον Ρόλμαρ. Έφυγα από τη Νουάλβορ και κατευθύνθηκα προς το Ένρεβηλ—

—Τον βρήκες;—

—Ναι. Δεν έχει ακόμα βγει απ'τα σύνορα. Ταξιδεύει στους δρόμους του Νόρβηλ, με την Ταχύτητα—

—Είναι καλά;—

—Ναι—

—Ωραία, τότε—

—Εσείς τι κάνετε; Δε βρήκατε πλοίο ακόμα;—ρώτησε η Ρικνάβαθ.

—Όχι—αναστέναξε ο Βάνμιρ—Δεν υπάρχει κανείς που να πηγαίνει στη Νουάλβορ σήμερα, πανάθεμά τους—Σηκώθηκε από την πεζούλα—Αλλά θα συνεχίσουμε να ψάχνουμε—

«Φεύγουμε;» ρώτησε ο Μάηραν.

Ο Βάνμιρ ένευσε.

—Θα πάω τώρα να δω τι γίνεται στην Οντον'γκόκι—είπε η Ρικνάβαθ.

«Δε μπαίνουμε στην ταβέρνα;» πρότεινε ο Μάηραν. «Κατ'αρχήν, πεινάω, και, υποθέτω, θα πεινάτε κι εσείς, Άρχοντά μου. Κι επιπλέον, ίσως εδώ να βρούμε κάποιον ναυτικό πρόθυμο να μας πάει στη Νουάλβορ. Το μέρος μού φαίνεται αρκετά μεγάλο και πολυσύχναστο.»

Ο Βάνμιρ κοίταξε την πινακίδα πάνω από την είσοδο, η οποία έγραφε *ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΙΣΤΙΟ*. «Ίσως νάχεις δίκιο, Μάηραν. Ας δοκιμάσουμε.» Παραμέρισε την ξύλινη πόρτα και μπήκαν.

Η Ρικνάβαθ έφυγε από τη Ναλκούθ, πέρασε πάνω από τα όρη της Νήσου Άγκρεμ, διέσχισε τον ουρανό και τη θάλασσα, έφτασε στη Λιάμνερ-Κρωθ, στους βάλτους Βένεβριαμ, είδε τα ποτάμια μετά απ'αυτούς, είδε την πεδιάδα, και μετά την έρημο που απλωνόταν ως τα πέρατα της ηπείρου, κοίταξε δάση και λιβάδια που όμοιά τους δεν είχε ατενίσει ποτέ ξανά, τόσο γεμάτα με ψηλή και πυκνή βλάστηση· τα άφησε όλα αυτά πίσω της και ταξίδεψε πάνω από τον ωκεανό, ζυγώνοντας την Οντον'γκόκι. Και, μόλις την είδε, σταμάτησε, τρομοκρατημένη.

Η ίδια η πραγματικότητα διαφοροποιείτο εδώ. Της έδινε την εντύπωση ότι, διαρκώς, *μεταβαλλόταν*. Η Ρικνάβαθ στάθηκε μπροστά στο σύνορο που χώριζε την υπόλοιπη Κουαλανάρα από ετούτη τη μεταμορφωμένη ήπειρο. Στάθηκε στις ακτές της Οντον'γκόκι, βλέποντας τα κύματα του ωκεανού να χτυπάνε στα βράχια και να τα τροποποιούν, να τους δίνουν σχήματα και μορφές... μορφές που κινούνταν (!), στόματα και μάτια που ανοιγόκλειναν, πλοκάμια που

μαστίγωναν στιγμιαία τον αέρα, προτού πεθάνουν και γίνουν πάλι πέτρα. Το ίδιο το νερό άλλαζε συναντώντας την Οντον'γκόκι: μαύριζε, κοκκίνιζε, έπαιρνε μυριάδες ακατονόμαστες αποχρώσεις· και αποκτούσε κι αυτό μορφές, οι οποίες γίνονταν διακριτές για ένα ανοιγόκλεισμα των ματιών προτού εξαφανιστούν. Ακόμα κι ο ουρανός ήταν διαφορετικός πάνω από τη μεταβαλλόμενη ήπειρο· τα χρώματά του εναλλάσσονταν συνεχώς, όπως τα χρώματα των κυμάτων που χτυπούσαν στις ακτές· και η Ρικνάβαθ διέκρινε τρεις ήλιους, ενώ στην υπόλοιπη Κουαλανάρα δεν μπορούσε να δει κανέναν. Ο ένας ήλιος ήταν πράσινος· ο άλλος μαύρος, τυλιγμένος από στριφτές φλόγες που έμοιαζαν με φίδια· και ο τελευταίος ήταν ασημένιος, και ακτινοβολούσε περισσότερο από τους άλλους δύο.

Η Ρικνάβαθ φοβόταν να διαβεί το σύνορο πραγματικότητας στο οποίο βρισκόταν. Φοβόταν μήπως η ψυχή της χαθεί μέσα στην αχαλίνωτη θύελλα της Οντον'γκόκι· μέσα στην αχαλίνωτη θύελλα της Πρωτοπλασματικής Μάζας. Ο Βάνμιρ, όμως, της είχε ζητήσει να ερευνήσει το μέρος για τους Ράτζερ, καθώς και για το ρήγμα που επέτρεπε την ύπαρξη ετούτης της αφύσικης κατάστασης. Και η Ρικνάβαθ θα έκανε τα πάντα για τον Βάνμιρ. Ατσάλωσε τον εαυτό της και πέρασε τη διαχωριστική γραμμή.

Το είναι της τραντάχτηκε, σαν να είχε πέσει από σκάλα. *Ο κόσμος είναι τόσο διαφορετικός...* Ωστόσο, η Ρικνάβαθ δεν ένιωθε τίποτα να προσπαθεί να τη βλάψει. *Η ύλη... Ίσως μονάχα η ύλη να επηρεάζεται εδώ, όχι το πνεύμα.*

Ταξίδεψε μέσα στην Οντον'γκόκι. Τα μάτια της ατένισαν πράγματα και πλάσματα που δεν είχε φανταστεί ποτέ της: ανθρώπους με πόδια πελεκάνου· φτερωτά άλογα με στόματα στην κοιλιά και δύο αστόματα κεφάλια· πλοκάμια που φύτρωναν από τη γη και μπλέκονταν αναμεταξύ τους, για να σχηματίσουν περιτειχισμένες πόλεις, οι οποίες πολιορκούνταν από πελώρια βόδια με ατσάλινες οπλές και δηλητηριώδη ανάσα· ανθρωπόμορφα όντα που ζευγάρωναν με τα χέρια και επικοινωνούσαν με το άγγιγμα της πλάτης· ζωντανές φωτιές που χόρευαν, καίγοντας πυκνά δάση και αλαλάζοντας... Η Ρικνάβαθ έβρισκε πολλά απ'αυτά που έβλεπε αστεία· άλλα, όμως, τα έβρισκε τρομακτικά· και τα περισσότερα απλά περίεργα. *Φαντάσου ο Βάνμιρ να ήταν εδώ! Θα ήθελε να τα καταγράψει όλα, να τα μελετήσει·*

κι ετούτο θα ήταν κάτι πραγματικά αδύνατο... γιατί τίποτα δεν έμενε σταθερό· τα πάντα άλλαζαν: Τα οκτακέφαλα φίδια άνοιγαν τα στόματά τους, βγάζοντας σαρκοφάγα πρόβατα από μέσα τους και πεθαίνοντας· τα δέντρα έλιωναν, σαν κεριά, και στις θέσεις τους παρυσιάζονταν βουνά ολόκληρα και οροσειρές, ξεπηδώντας από το χώμα, σπάζοντας τη γη· η λάβα που έρρεε από ηφαιστεια εξατμιζόταν κι άφηνε πίσω της πεταλούδες· οι πεταλούδες φύτεωναν κεντριά και σκότωναν γίγαντες, τρυπώντας τους τα μάτια· τα σώματα των γιγάντων σάπιζαν σε δευτερόλεπτα, και από τη λάσπη τους γεννιόνταν χταπόδια της ξηράς ή χταπόδια φτερωτά...

Δεν μπορώ να βρω τους Ράζλερ εδώ μέσα! σκέφτηκε η Ρικνάβαθ. *Τι είναι εκείνο που τους ξεχωρίζει από όλα τα υπόλοιπα όντα; Ίσως να έχω προσπεράσει τον Νουτκάλι ή τον Λιζναγκάρ, χωρίς να το έχω αντιληφτεί. Από την άλλη, όμως, αφού υποτίθεται ότι είναι βασιλιάδες εδώ, δε θα έχουν κάτι διακριτικό επάνω τους;... Δεν αισθανόταν καθόλου βέβαιη για τούτο, όμως το ήλπιζε.*

Ας εντόπιζε, τουλάχιστον, το άνοιγμα που άφηνε την Πρωτοπλασματική Μάζα να εισβάλλει.

Η Ρικνάβαθ άρχισε να διασχίζει την ήπειρο από τη Δύση προς την Ανατολή... αν είχε υπολογίσει σωστά τις κατευθύνσεις. Αλλά, και να μην τις είχε υπολογίσει σωστά, πάλι από τη μία άκρη της Οντονόγκοκι στην άλλη θα πήγαινε· κάπου θα συναντούσε το ρήγμα. Καθώς ταξίδευε, είδε τους ήλιους να μεταβάλλονται στον ουρανό· από εκεί που ήταν όλοι τους δίσκοι, πήραν άλλα σχήματα: ο πράσινος έγινε κύβος· ο μαύρος χωρίστηκε σε ομόκεντρους κύκλους· ο ασημένιος μετατράπηκε σε μια κάθετη στήλη, που έμοιαζε με τη λεπίδα του ξίφους κάποιου παντοκράτορα θεού.

Το άνοιγμα πρώτα το αισθάνθηκε η Ρικνάβαθ και μετά το είδε. Ήταν πλησίαζε, είχε την εντύπωση ότι έφτανε ξανά σε ένα σύνορο, και έστρεψε το βλέμμα της σε μια ζούγκλα από γκριζοπόρφυρα κέρατα, τα οποία φύτεωναν από τη γη, αλλά και το ένα μέσα από το άλλο. Κι εκεί, ανάμεσα στη ζούγκλα των κεράτων, ατένισε μια στρογγυλή θύρα, διαμορφωμένη από πλοκάμια, που, όπως τα κέρατα, φύτεωναν από τη γη, καθώς και το ένα μέσα από το άλλο, ενώ μερικά φύτεωναν ακόμα και μέσα από τα κέρατα. Στο εσωτερικό του ανοίγματος, φαινόταν μονάχα μια ατελείωτη, μαύρη δίνη, η οποία διακοπτόταν

από ποικιλόχρωμες ασυνέχειες και διέρρεε, σαν παχύρρευστο υγρό, έξω από την πύλη, ποτίζοντας το έδαφος και τον ίδιο τον αέρα.

Αναπάντεχα, μάτια άνοιξαν επάνω στα κέρατα και στα πλοκάμια, και μια φωνή αντήχησε:

<<ΠΟΙΑ ΕΙΣΑΙ;>>

*Με αντιλήφτηκε; Τι με αντιλήφτηκε;—Τι είσαι;—*ρώτησε.

Η οντότητα δεν αποκρίθηκε, αλλά η πραγματικότητα γύρω από τη Ρικνάβαθ κομματιάστηκε σε μυριάδες θραύσματα, όπως σπάζει ένας καθρέφτης όταν πετροβοληθεί. Τα θρύψαλα σκορπίστηκαν και σχημάτισαν άλλες εικόνες: έδειξαν έναν Ράζλερ να συνομιλεί με μια εξωκουαλανάρια οντότητα, να μαθαίνει το Μυστικό —το Μυστικό της Δημιουργίας, που είχα δει και τότε, μέσα στο πρόσωπο του Απρόσωπου, δεμένη στον τροχό των Βιρθήλων—, να τριγυρίζει σ'όλο τον κόσμο, και μετά —να δημιουργεί! Ήταν τόσο εκστασιασμένος από αυτό. Νόμιζε τον εαυτό του παντοκράτορα, Θεό των Πάντων· θα μπορούσε να καταστρέψει και να φτιάξει την ίδια τη ζωή! Η Ρικνάβαθ αισθανόταν τις τρελές ιδέες και τη φλόγα της δημιουργίας να τη διαπερνούν, να την καίνε. Ήθελε το όραμα να σταματήσει. *Τώρα!*

Κι αυτό δεν άργησε να συμβεί. Ο καθρέφτης ξανάσπασε, καθώς ο Ράζλερ χρησιμοποιούσε γνώσεις και τεχνολογίες που ούτε ο ίδιος δεν κατανοούσε πλήρως· καθώς ο Ράζλερ έδινε πρόσβαση στην Πρωτοπλασματική Μάζα· καθώς η Πρωτοπλασματική Μάζα τον παγίδευε εντός της· καθώς εκείνος διατηρείτο στη ζωή, ή σε μία *μορφή* ζωής, μονάχα με τη δύναμη της βούλησής του, γινόμενος ένα με τα πρωταρχικά στοιχεία της Κουαλανάρα.

Είχε αφήσει την Αρχή και το Τέλος να εισβάλουν σε ένα τυχαίο σημείο του ατέρμονου κύκλου δημιουργίας-καταστροφής-ανάπλασης.

Η Ρικνάβαθ ούρλιαξε από τις εικόνες, τους ήχους, και τις ιδέες που τη διαπερνούσαν.

Τα μάτια επάνω στα κέρατα και στα πλοκάμια βλεφάρισαν.

<<ΒΟΗΘΗΣΕ ΜΕ ΣΕ ΙΚΕΤΕΥΩ>>

—Τι μπορώ να κάνω;—

ΤΙΠΟΤΑ!

Αυτή ήταν μια άλλη φωνή, που είχε τραντάξει το σύμπαν.

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΤΙΠΟΤΑ!

Η δίνη μέσα στην στρογγυλή πύλη σχίστηκε, σαν ύφασμα, και ο Οφθαλμός-Έξω-Από-Την-Κουαλανάρα παρουσιάστηκε. Γύρω του πτερουγίζαν οι Απρόσωποι.

ΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΔΕΝ ΚΛΕΙΝΕΙ. ΕΧΩ ΜΕΛΕΤΗΣΕΙ ΚΑΛΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΜΑΤΙΚΗ ΣΑΣ ΜΑΖΑ. ΕΧΟΝΤΑΣ ΕΙΣΒΑΛΛΕΙ, ΔΕ ΘΑ ΥΠΟΧΩΡΗΣΕΙ ΠΟΤΕ!

—Ποιος είσαι;—ρώτησε η Ρικνάβαθ, νιώθοντας γυμνή μπροστά στον Οφθαλμό, νιώθοντας ότι μπορούσε να τη διαβάσει, να δει μέσα της όπως εκείνη μπορούσε τώρα να δει μέσα στο σώμα ενός ανθρώπου ή ζώου.

ΚΑΠΟΙΟΣ Ο ΟΠΟΙΟΣ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΣΕ ΣΩΣΕΙ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΣΕ ΔΙΑΚΑΤΕΧΟΥΝ.

Η Ρικνάβαθ δεν αποκρίθηκε. Τι εννοεί; Ποιοι με «διακατέχουν»;

ΜΙΛΩ ΓΙΑ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΕΚΟΨΑΝ ΤΙΣ ΧΡΟΝΟΡΡΟΕΣ, ΠΙΣΤΕΥΟΝΤΑΣ ΠΩΣ ΕΤΣΙ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΤΟΥΣ ΡΑΖΛΕΡ ΚΑΙ, ΩΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑ, ΕΜΕΝΑ.

Διαβάζει τις σκέψεις μου. Και αναφέρεται στους Μετουσιωμένους.

ΝΑΙ, ΣΕ ΑΥΤΟΥΣ ΑΝΑΦΕΡΟΜΑΙ. ΕΙΣΑΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΗ ΤΟΥΣ. ΑΠΟΤΙΝΑΞΕ ΤΟΥΣ, ΚΑΙ ΘΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΘΕΙΣ! ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΗΣΕΙΣ!

—Και τι θα συμβεί, μετά; Θα διαλύσεις την Κουαλανάρα, για ν'αρπάξεις τους πολύτιμους λίθους που κρύβονται στην καρδιά της — τους Αρχέτοπους;—

ΠΟΙΟΣ ΣΟΥ ΕΙΠΕ ΑΥΤΑ ΤΑ ΨΕΜΑΤΑ; ΕΚΕΙΝΟΙ; ΕΓΩ ΗΡΘΑ ΕΔΩ ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΩ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΣΑΣ...

«Ποιος σου είπε αυτά τα ψέματα»; Μα, γιατί ρωτά, αφού μπορεί και διαβάζει τις σκέψεις μου;

ΩΣΤΕ ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΟΤΙ ΠΡΟΣΠΑΘΩ ΝΑ ΣΕ ΚΟΡΟΪΔΕΨΩ;

<<ΜΕ ΞΕΓΕΛΑΣΕ ΜΗΝ ΤΟΝ ΕΜΠΙΣΤΕΥΕΣΑΙ ΨΕΥΔΕΤΑΙ ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΑΛΛΑ ΜΟΥ ΕΚΑΝΕ ΚΑΚΟ ΔΕΝ ΑΝΤΕΧΩ ΑΛΛΟ ΕΔΩ>>

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ, ΠΡΟΦΑΝΩΣ, ΤΡΕΛΟΣ... ΡΙΚΝΑΒΑΘ, ΕΧΕΙΣ ΜΕΣΑ ΣΟΥ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΑΠΟ Ο,ΤΙ ΑΝΤΙΛΑΜΒΑΝΕΣΑΙ. ΑΣΕ ΜΕ ΝΑ ΣΕ ΔΙΔΑΞΩ ΤΙΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ ΣΟΥ. ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΜΕΤΟΥΣΙΩΜΕΝΟΙ ΘΕΛΟΥΝ ΜΟΝΟ ΝΑ ΣΕ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΟΥΝ.

Όλοι αυτό δε θέλουν;

ΔΕΝ ΞΕΡΟΥΝ ΤΙ, ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ, ΕΙΣΑΙ! ΕΛΑ ΣΕ ΜΕΝΑ, ΚΑΙ ΘΑ ΤΑ ΜΑΘΕΙΣ ΟΛΑ. ΠΕΡΑΣΕ ΤΗΝ ΠΥΛΗ, ΚΑΙ ΘΑ ΜΕ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ. ΠΕΡΑΣΕ ΤΗΝ ΠΥΛΗ...

<<ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΣΕ ΞΕΓΕΛΑΣΕΙ ΘΑ ΣΕ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΕΙ ΜΗΝ ΠΑΣ!>> Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια: γαλάζια, λευκά, πορφυρά, κίτρινα, πράσινα.

Η Ρικνάβαθ άρχισε ν'απομακρύνεται.

ΕΛΑ ΠΙΣΩ! Απόκοσμες φλόγες φούντωσαν γύρω και μέσα στον Οφθαλμό· οι Απρόσωποι έγιναν σπαθιά που χόρευαν ανάμεσά τους.

Η Ρικνάβαθ απομακρύνθηκε περισσότερο.

ΠΟΥΘΕΝΑ ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΑΣΦΑΛΗΣ ΑΠΟ ΕΜΕΝΑ, ΒΑΪΖ'ΚΕΛ'ΦΙΕ! ΟΥΤΕ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΤΟΥΣΙΩΜΕΝΟΥΣ! ΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΜΟΥ ΘΑ ΕΡΘΟΥΝ! ΘΑ ΣΕ ΑΦΑΝΙΣΟΥΝ ΜΑΖΙ ΤΟΥΣ! ΕΛΑ ΜΕ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΜΟΥ, ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΔΑΧΤΕΙΣ. ΑΛΛΑ ΕΛΑ ΤΩΡΑ!

Η Ρικνάβαθ αισθάνθηκε το ίδιο το βλέμμα του Οφθαλμού να την τραβά, να προσπαθεί να την παρασύρει μέσα στην πύλη των πλοκαμιών. Ούρλιαξε, παλεύοντας με την ελκτική δύναμη.

ΠΑΨΕ Ν'ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΣΑΙ, ΒΑΪΖ'ΚΕΛ'ΦΙΕ! ΕΙΣΑΙ ΔΙΚΟ ΜΟΥ!

Μιλούσε σαν να αναφερόταν σε κάποιο αντικείμενο! Τι στον Ασραντγκάλ ήταν αυτό το Βαϊζ'κέλ'φιξ; Είχε ακούσει και τους Απρόσωπους να το λένε.

Τώρα, όμως, δεν ήταν ώρα για ν'αναρωτιέται· έπρεπε να ξεφύγει από την ελκτική δύναμη του Οφθαλμού. Γιατί οι Μετουσιωμένοι δεν τη βοηθούσαν; Έχουν καταλάβει τι γίνεται; ή το πνεύμα μου βρίσκεται τόσο μακριά από τον Αρχέτοπό τους, που δεν έχουν πάρει είδηση τίποτα από τούτα;

Αναπάντεχα, ο Οφθαλμός άρχισε να χάνεται· η δίνη μέσα στην πύλη προσπαθούσε να τον καλύψει, να τον διώξει.

<<ΜΟΥ ΤΑ ΕΚΛΕΨΕΣ ΟΛΑ ΑΛΛΑ ΤΩΡΑ ΗΡΘΕ Η ΣΕΙΡΑ ΜΟΥ ΝΑ ΣΟΥ ΠΑΡΩ ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙΣ!>> Τα μάτια πάνω στα πλοκάμια και στα κέρατα στένεψαν, και γυάλισαν, διαβολικά.

Η Ρικνάβαθ αισθάνθηκε την ελκτική δύναμη να εξασθενεί, και την αποτίναξε, απομακρυνόμενη τάχιστα.

<<ΒΟΗΘΗΣΕ ΜΕ!>> άκουσε πίσω της. <<ΒΟΗΘΗΣΕ ΜΕ!>>

—Θα κάνω ό,τι μπορώ!—φώναξε—Το υπόσχομαι!—

Και έφυγε από την καταραμένη ήπειρο Οντον'γκόκι.

Κεφάλαιο 13

Ένας Πελάτης Ακαθορίστου Μορφής

Το *Τελευταίο Ιστιό* ήταν γεμάτο κόσμο: ναυτικούς, κυρίως. Ο Βάνμιρ κι ο Μάηραν δυσκολεύτηκαν να βρουν τραπέζι, αλλά, τελικά, κατάφεραν να εντοπίσουν ένα το οποίο ήταν σχετικά απόμερο, στο βάθος της ταβέρνας. *Κατάρες!* σκέφτηκε ο Άρχοντας του Ράλτον. *Από εδώ δε μπορούμε να κόψουμε κίνηση· είμαστε απομονωμένοι.* Πλάι τους υπήρχε μονάχα ένα τραπέζι όπου κάθονταν τρεις γυναίκες, περίεργες φυσιογνωμίες όλες τους, οι οποίες αγριοκοίταξαν τους δύο Ωθράγκος, βλέποντάς τους να ζυγώνουν. Ή, ακόμα κι αν δεν ήταν αγριοκοίταγμα αυτό που τους έριξαν, σίγουρα δεν ήταν και φιλικό βλέμμα. *Προφανώς, οι κυρίες επιθυμούν να μείνουν μόνες· άρα, ούτε απ' αυτές δε φαίνεται να μπορούμε να πάρουμε πληροφορίες...* Ο Βάνμιρ προσπάθησε να μαντέψει τη φυλή τους, καθώς εκείνος κι ο Μάηραν κάθονταν. Οι δύο πρέπει να ήταν Ρογκάνες, πράγμα πασιφανές από το ανάστημά τους. Η άλλη ήταν πολύ πιο μικρόσωμη· έτσι, για Ωθράγκι δεν έμοιαζε, και οι Ρουζβάνοι λεγόταν πως, γενικά, δεν τα πήγαιναν καλά με τους Ρογκάνους. *Μιρλίμια πρέπει να είναι, λοιπόν.* Οι Μιρλίμιοι ήταν γνωστοί για τους εξαιρετικά ικανούς δολοφόνους τους· ο Βάνμιρ, όμως, αμφέβαλλε ότι ετούτη η γυναίκα ήταν φόνισσα. Ωστόσο, και οι τρεις τους έφεραν όπλα: ξίφη κρέμονταν από τις ζώνες τους.

Ένας νεαρός ζύγωσε το τραπέζι των δύο Ωθράγκος, ρωτώντας τι θα έπαιρναν.

«Μια πληροφορία θέλουμε,» του είπε ο Βάνμιρ. «Ξέρεις κάποιον καπετάνιο εδώ που να πηγαίνει στη Νουάλβορ *απόψε*;»

Ο νεαρός δε φαινόταν να γνωρίζει και πολύ καλά Ωθράγκικα, αλλά πρέπει να κατάλαβε τον ακρίτη· σε γενικές γραμμές, τουλάχιστον. «Όχι, κύριος,» απάντησε. «Τι θα πάρετε; Έχουμε χταπόδι, ξιφία, χάννο, στρομβόπετρο, και πέρκα.»

«Στρομβόπετρο,» είπε ο Βάνμιρ. «Μάηραν;»

«Ό,τι πάρετε κι εσείς, Άρχοντά μου.»

«Άλλον έναν στρομβόπετρο.»

«Κρασί;» ρώτησε ο νεαρός.

«Ναι. Και μάθε μήπως κανένας είναι πρόθυμος να μας πάει στη Νουάλβορ· και πόσα χρήματα θέλει για να μας πάει εκεί.

»Μάηραν, δώσε κάτι στο παλικάρι.»

Ο Ξανθομάλλης πολεμιστής έδωσε ένα κορονίδιο στον σερβιτόρο.

«Ευχαριστώ, κύριος!» είπε εκείνος, και χάθηκε ανάμεσα στους πελάτες της ταβέρνας.

Ο Βάνμιρ παρατήρησε πως η Μιρλίμια του διπλανού τραπέζιού κοιτάζε εκείνον και τον Μάηραν· μόλις, όμως, είδε ότι ο ακρίτης την έβλεπε, έστρεψε το βλέμμα της αλλού. *Κρυφάκουγε; Γιατί; Απλή περιέργεια ή κάτι περισσότερο;* Ο Βάνμιρ αντιλαμβανόταν ότι ετούτο το μέρος ήταν γεμάτο λεχρίτες και μπαγαπόντηδες· θα έπρεπε να είναι προσεκτικοί εδώ πέρα. Ωστόσο, ίσως μέσα απ'αυτούς τους άθεους τυχοδιώκτες κατάφερναν να βρουν κάποιον για να τους μεταφέρει στη Νουάλβορ... με το αζημίωτο, ασφαλώς.

Ένα βασικό πρόβλημα, βέβαια, είναι ότι δεν έχουμε χρήματα για δωροδοκίες. Χμμμ... Πού θα μπορούσαμε να βρούμε;

«ΧΑ! ΠΑΡΤΑ, ΚΟΥΦΑΛΑ! ΠΑΡΤΑ!»

Ο Μάηραν κι ο Βάνμιρ –όπως επίσης και οι τρεις γυναίκες του διπλανού τραπέζιού– στράφηκαν, για να δουν τι συνέβαινε. Ένας άντρας φώναζε, καθώς στεκόταν όρθιος ανάμεσα σε αρκετούς άλλους. Έμοιαζε να παίζει ζάρια με κάποιον.

«Σκάσε και παλουκώσου!» του είπε ένας καραφλός τύπος με μακριά γένια.

«Ε, κοπελιά!» φώναξε ο νικητής σε μια σερβιτόρα. «Μια μπίρα απο δώ –μεγάλη!» Και κάθισε. Η φωνή του χάθηκε μέσα στη γενικότερη οχλοβοή της ταβέρνας.

Τζόγος, σκέφτηκε ο Βάνμιρ. *Όχι, δεν είναι αυτός ο τρόπος για να βγάλουμε γρήγορο χρήμα. Κατά πάσα πιθανότητα, θα χάσουμε κι όσα έχουμε... Οπότε, μας μένει μία λύση: κλέψιμο.*

«Μάηραν,» είπε, έχοντας τη φωνή του χαμηλωμένη, γιατί φοβόταν ότι η Μιρλίμια έστηνε αφτί πάλι, «όταν βρούμε τον άνθρωπό μας, θα πρέπει να τον πληρώσουμε, και να τον πληρώσουμε καλά.»

«Δεν έχουμε χρήματα, Άρχοντά μου. Σας έδειξα τι έχουμε...»

«Θα μπορούσαμε, όμως, να αποκτήσουμε.»

Ο Μάηραν συνοφρυώθηκε, περίεργος.

«Στην αγορά, σίγουρα, υπάρχουν έμποροι που πουλάνε κοσμήματα,» είπε ο Βάνμιρ.

«Και λοιπόν;»

«Μπορώ ν'αρπάξω μερικά απ'αυτά και, χρησιμοποιώντας την Ταχύτητα και την Τηλεμεταφορά, να διαφύγω εύκολα.»

«Μιλάτε για κλοπή, Άρχοντά μου!» εξεπλάγη ο Μάηραν.

«Σας!» του έκανε ο Βάνμιρ. «Μη φωνάζεις, ηλίθιε!»

Ο Μάηραν χαμήλωσε τη φωνή του: «Δεν είμαστε απατεώνες, Άρχοντά μου.»

«Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα, Μάηραν. Δεν έχουμε άλλο τρόπο να φύγουμε απο δώ, και ο χρόνος μάς πιέζει. Οπότε, άκου τι θα κάνουμε: Εσύ θα καθίσεις εδώ και θα προσπαθήσεις να βρεις καπετάνιο πρόθυμο να μας μεταφέρει στη Νουάλβορ, ενώ εγώ θα πάω στην αγορά για τη δουλειά που είπαμε –τώρα, προτού νυχτώσει τελείως και τα μαζέψουν οι έμποροι.»

«Άρχοντά μου, δε συμφωνώ,» αποκρίθηκε ο Μάηραν, «αλλά αφού έτσι επιθυμείτε...»

«Και την άλλη φορά τα ίδια έλεγες.»

«Ποια άλλη φορά;»

Ο σερβιτόρος επέστρεψε, φέρνοντας τους τα ψάρια και το κρασί.

«Έμαθες τίποτα;» τον ρώτησε ο Βάνμιρ.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Όχι ακόμα, κύριος. Αλλ'όμως θα προσπαθήσω κι άλλο.»

Ο Βάνμιρ ένευσε και ο νεαρός έφυγε.

Ο Μάηραν κοίταξε τον στρομβόπετρο στο πιάτο του. «Τι είδους ψάρι είναι αυτό, Άρχοντά μου;»

«Δεν το έχω ξαναφάει, αλλά έχω διαβάσει γι'αυτό. Ζει μέσα στις πέτρες, και... βλέπεις αυτό το κέρατο πάνω απ'το κεφάλι του, Μάηραν; Έχει πολύ γλυκό φαγητό στο εσωτερικό του.» Τράβηξε το κέρατο, ξεκολλώντας το από το υπόλοιπο σώμα, και ρούφηξε λίγο απ'το περιεχόμενό του. «Μμμμ... όντως, καλό.»

«Παρεμπιπτόντως, Άρχοντά μου, για ποια άλλη φορά λέγατε;»

«Τότε που ήμασταν στους Αρχέτοπους. Τα ίδια έλεγες,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, ανοίγοντας το ψάρι του.

«Η κατάσταση διαφέρει...» Ο Μάηραν τον μιμήθηκε.

«Σε τι;»

«Εδώ δεν είναι Αρχέτοπος!»

«Και;»

«Υπάρχουν νόμοι. Υπάρχει και μια ηθική,» είπε ο Μάηραν, δοκιμάζοντας το ψάρι του.

«Γιαυτό πρέπει να σκοτώσουμε τον Φανλαγκόθ. Και τώρα που ξέρουμε πού βρίσκεται, δεν μπορούμε να καθυστερούμε. Ξέχασες πόσο επικίνδυνοι είναι οι Ράζερ;» ρώτησε ο Βάνμιρ, τρώγοντας.

«Ασφαλώς και όχι, Άρχοντά μου. Ωστόσο... ποτέ δε θα επέτρεπα στον εαυτό μου να γίνει εγκληματίας για χάρη τους.»

«Σαν ιερέας του Βάνραλ ακούγεσαι,» ρουθούνισε ο Βάνμιρ. «Ποιος πιστεύεις ότι είναι μεγαλύτερος εγκληματίας; Εμείς ή οι Ράζερ;»

«Συγγνώμη,» ακούστηκε μια φωνή από δίπλα. «Ψάχνεις πλοίο;»

Η Μιρλίμια είχε μιλήσει, στη Γλώσσα των Ωθράγκος. Ήταν μια μικρόσωμη γυναίκα με μακριά, σγουρά, ξανθά μαλλιά, δεμένα χαλαρά πίσω απ'το κεφάλι της. Φορούσε ένα μαύρο, δερμάτινο φόρεμα και γκριζο παντελόνι κάτω απ'αυτό. Τα πόδια της ήταν σταυρωμένα στο γόνατο και μμποτοφορεμένα.

«Πηγαίνουμε στη Νουάλβορ,» είπε ο Βάνμιρ. «Απόψε, όμως.»

«Γνωρίζει εγώ καπετάνιο,» αποκρίθηκε η Μιρλίμια. «Ενδιαφέρεται εσύ;» Μιλούσε τα Ωθράγκικα σπαστά, αλλά κατανοητά.

Οι Ρογκάνες κοίταξαν μια τη συντρόφισσά τους μια τους δύο Ωθράγκος. Δε φαινόταν να καταλαβαίνουν τι συζητιόταν. Αντάλλαξαν ένα βλέμμα και η μία ανασήκωσε τους μεγάλους της ώμους.

«Γνωρίζεις καπετάνιο που πηγαίνει στη Νουάλβορ;» ρώτησε ο Βάνμιρ τη Μιρλίμια, απορημένος. *Και πού ήταν τόση ώρα; Κρυβόταν;*

«Ναι,» ένευσε η Μιρλίμια. «Γνωρίζει καπετάνιο... Πάει Νουάλβορ, Νόρβηλ, όταν πληρώσει εσύ... όμορφα.»

«Δεν κατάλαβες; δεν πηγαίνουμε στο Νόρβηλ. Πηγαίνουμε στη Νουάλβορ, και μόνο.»

«Εντάξει, Νουάλβορ. Όπου θέλει εσύ. Πληρώσει, έτσι; Και πάρει εμάς μαζί σου, έτσι;»

Αχά! σκέφτηκε ο Βάνμιρ. *Ψάχνουν κι αυτές για μεταφορικό μέσο... ή, μάλλον, για χρήματα.* «Πώς ονομάζεται ο καπετάνιος;»

«Όχι»· η Μιρλίμια κούνησε το δάχτυλο του δεξιού της χεριού, υπομειδιώντας. «Παλιό κόλπο. Πάμε όλοι καπετάνιο, πληρώσει εσύ, φύγουμε όλοι μαζί. Έτσι;»

Ναι, λογικό είναι να μη μας εμπιστεύονται. Στράφηκε στον Μάηραν και του μίλησε ψιθυριστά: «Λοιπόν. Πηγαίνω να ‘συλλέξω’. Θα επιστρέψω σύντομα.»

«Όπως επιθυμείτε, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνος, αναστενάζοντας.

«Θα έρθω σε λίγο,» είπε ο Βάνμιρ στη Μιρλίμια, «και θα πάμε να βρούμε τον καπετάνιο σας· εντάξει;»

Εκείνη ένευσε. «Εντάξει.»

«Το όνομά σου;»

Η Μιρλίμια δάγκωσε το χείλος της, μοιάζοντας σκεπτική· μάλλον, προσπαθούσε να μεταγλωττίσει το όνομά της στα Ωθράγκικα. «Εύψυχη.»

«Χαίρω πολύ, Εύψυχη. Βάνμιρ.» Αντάλλαξε μια σύντομη χειραψία μαζί της, καθώς σηκώνόταν από τη θέση του. «Δε θ’αργήσω.»

Βγαίνοντας από την ταβέρνα «*Το Τελευταίο Ιστιό*», είδε πως είχε έρθει το βράδυ, και κατευθύνθηκε στην αγορά με γρήγορα βήματα. Τα τραύματα στα πόδια του τον πονούσαν ακόμα, αλλά τώρα πίστευε ότι θα κατάφερνε να χρησιμοποιήσει την Ταχύτητα. *Έπρεπε* να τα καταφέρει, ακόμα κι αν οι μπότες του πλημμύριζαν αίμα. Χρειάζοταν τα κοσμήματα πάσης θυσία.

Η αγορά, ευτυχώς, δεν είχε κλείσει. Όχι πως περίμενε να τη βρει κλειστή· υπέθετε πως η αγορά σε μια πόλη σαν τη Ναλκούθ ποτέ δεν «έκλεινε»· πάντα υπήρχαν κάποιοι που να πουλάνε κάτι. Ωστόσο, στη συγκεκριμένη περίπτωση, *ανοιχτή* σήμαινε για τον Βάνμιρ να έχει αρκετό κόσμο και μπόλικους εμπόρους που να διαθέτουν την πραγματεία τους πάνω σε πάγκους ή μέσα σε σκηνές, ή σε χτίρια με ανοιχτές πόρτες. Έτσι, θα μπορούσε ν’αρπάξει αυτό που ήθελε και να φύγει· κανείς δε θα τον προλάβαινε.

Η αγορά ήταν, τελικά, ανοιχτή· ακριβώς όπως εννοούσε εκείνος το «ανοιχτή».

Φόρεσε την κουκούλα της κάπας του και πλησίασε τη μεριά όπου βρίσκονταν τα πιο ακριβά καταστήματα, την οποία δεν ήταν δύσκολο να εντοπίσει κανείς· μπορούσε εύκολα να την καταλάβει από τη

διαφορά σε... γυαλάδα. Όταν ο Βάνμιρ κοίταζε προς τα εκεί, έβλεπε τα πάντα καθαρότερα και πιο εντυπωσιακά: Οι έμποροι ήταν καλοντυμένοι· τα εμπορεύματά τους καλογυαλισμένα· οι μισθοφόροι τους πάνοπλοι, με ατσάλι ανά χείρας· οι σκηνές διακοσμημένες με κεντήματα και μπιχλιμιπίδια· οι μπάγκοι λαξευτοί κι αστραφτεροί· τα οικοδομήματα φρεσκοβαμμένα, στολισμένα, και με προθήκες. *Θα πρέπει, όμως, να έχω κατά νου τα μαντρόσκυλα*, σκέφτηκε ο Βάνμιρ, λοξοκοιτάζοντας δύο μυώδεις Ρογκάνους, που στηρίζονταν σε δόρατα και φρουρούσαν τη σκηνή ενόςπραματευτή ενδυμάτων.

Πήρε το βλέμμα του από αυτούς κι άρχισε να ψάχνει για εκείνο που ζητούσε. *Ένα κοσμηματοπωλείο... πού είναι ένα κοσμηματοπωλείο;...*

Αα, να! Είδε ένα χτίριο με διπλή πόρτα, εκατέρωθεν της οποίας στέκονταν δύο άντρες, οι οποίοι, παρότι καλοντυμένοι, δεν ήσαν τόσο βαριά οπλισμένοι όσο οι υπόλοιποι μισθοφόροι εδώ πέρα. Φορούσαν πέτσινες πανοπλίες και ατσάλινα κράνη με προσωπίδες, ενώ από τη μέση τους κρέμονταν ξίφη. Αποκλείεται να ανήκαν στη φυλή των Ρογκάνων, και ούτε για Ωθράγκος μοιάζανε... Άρα, ή Ρουζβάνοι ή Μιρλίμιοι.

Επιπλέον, ο... ελλιπής εξοπλισμός τους έβαζε τον Βάνμιρ σε υποψίες: *Για να στέκονται εκεί, μπροστά από το κοσμηματοπωλείο, και να μην είναι τόσο καλά οπλισμένοι όσο οι άλλοι εδώ πέρα, σημαίνει ότι είναι πολύ ικανότεροι απ'ό,τι φαίνονται. Ωστόσο, αμφιβάλλω αν περιμένουν ν'αντιμετωπίσουν έναν ταχυβάμονα τηλεμεταφερόμενο Ωθράγκος...*

Ο Βάνμιρ κοίταζε τα κοσμήματα μέσα στην εξωτερική προθήκη, η οποία βρισκόταν αριστερά της διπλής πόρτας. Μπορούσε να δει δαχτυλίδια, περιδέραια, περικάρπια, και ένα περίτεχνα λαξευμένο και λιθοστόλιστο προσωπίο. *Αυτό το πράγμα πρέπει να κοστίζει όσο το ένα τέταρτο του Παλατιού των Δεκαεννέα Πύργων!*

Μπήκε στο κατάστημα, περνώντας ανάμεσα από τους φύλακες. Στο εσωτερικό, τα κοσμήματα ήταν πάλι μέσα σε προθήκες –*Δεν τα κλέβεις εύκολα, επομένως...*–, και στο πέρας του δωματίου βρισκόταν ένα εβένινο γραφείο, πίσω από το οποίο στεκόταν μια γυναίκα, όχι πάνω από σαράντα χρονών. Δεν πρέπει να ήταν ούτε Ωθράγκι ούτε Ρουζβάνη, αλλά μια ανάμιξη των δύο αυτών φυλών. Φορούσε ένα

μακρύ, μαύρο φόρεμα, πάνω στο οποίο κρέμονταν αρκετά ασημικά. Τα ξανθά της μαλλιά χύνονταν καλοχτενισμένα και αστραφτερά στην πλάτη της.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε. «Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;»

Δεν υπήρχε άλλος πελάτης· *καλό αυτό...* «Θα ήθελα να ρίξω μια πιο κοντινή ματιά στο προσωπίο που έχετε στην προθήκη.» Έδειξε με τον αντίχειρά του.

Η γυναίκα βάδισε ως εκεί και ξεκλείδωσε το κρύσταλλο. Άνοιξε τη θυρίδα και έβγαλε από μέσα αυτό που της είχε ζητήσει ο Βάνμιρ, κρατώντας το με τα δύο χέρια.

«Πόσο...;» έκανε να ρωτήσει εκείνος, αλλά διέκοψε τα λόγια του, βλέποντας κάτι αλλόκοτο να διαβαίνει το κατώφλι του κοσμηματοπωλείου.

Το πλάσμα έμοιαζε ανθρωπόμορφο, όμως κάτω απ'τη μαύρη του ενδυμασία (ενδυμασία ήταν, όχι δέρμα, σωστά;) κάτι φαινόταν να ανασαλεύει. Και το πρόσωπό του... *το πρόσωπό του!*

Ο Βάνμιρ πήρε τα μάτια του απ'το πρόσωπο του Απρόσωπου. «Έναν καθρέφτη!» σφύριξε στην κοσμηματοπώλη. «Έναν καθρέφτη!»

Η γυναίκα στράφηκε, να δει ποιος ήταν στην είσοδο του καταστήματός της· και, την ίδια στιγμή, ένα σπαθί παρουσιάστηκε στο χέρι (πόσα χέρια είχε;) του μελανόχρωμου πλάσματος.

—*Σε ΒρΗκΑ τΑρΑχΟπΟιΕ!*—γρύλισε ο Έξωθεν, ορμώντας καταπάνω στον Βάνμιρ.

Εκείνος απέφυγε το ξίφος, και η λεπίδα έσπασε μια από τις προθήκες, σκορπίζοντας κοσμήματα τριγύρω.

«*Φρουροί!*» ούρλιαξε η κοσμηματοπώλης, καθώς το πολύτιμο προσωπίο έπεφτε απ'τα χέρια της. Η κραυγή της, όμως, ήταν αχρείαστη· οι δύο μισθοφόροι είχαν ήδη χιμήσει μέσα και επιτίθονταν στον Απρόσωπο. Εκείνος απέφυγε τα ξίφη τους, σαν να είχε μάτια στην πλάτη, και ο ένας από τους δύο άντρες τσίριξε, καθώς αντίκρισε το πρόσωπό του. Ο άτυχος μισθοφόρος έβγαλε το κράνος του – πετώντας το τυχαία πάνω σε μια προθήκη, η οποία έσπασε– και έτριψε τα μάτια του, με το ελεύθερό του χέρι, ζαλισμένος. Ο άλλος σπάθισε τον Έξωθεν στο πόδι (ουρά;) και το γαλάζιο του αίμα πετάχτηκε, αιωρούμενο σαν σαπουνόφουσες.

Δεν είναι τόσο ικανός όσο οι άλλοι... παρατήρησε ο Βάνμιρ, παραξενεμένος. *Αυτοί τα βάζανε με τους κατοίκους των Αρχέτοπων· δε θα είχαν πρόβλημα να τσακίσουν στο ανοιγόκλεισμα του ματιού ετούτους τους μισθοφόρους. Τι συμβαίνει;* Άρπαξε μια χούφτα κοσμήματα και τα έχωσε μέσα στην τουνίκα του.

Ο Έξωθεν τού χίμησε. Δύο λεπίδες –ή τρεις;– άστραφαν... και θρυμμάτισαν άλλη μια προθήκη, καθώς ο Βάνμιρ τινάζοταν παραδίπλα.

Οι φρουροί χίμησαν στον Απρόσωπο. Εκείνος απέφυγε τις σπαθιές του, μοιάζοντας με μεγάλο αιλουροειδές. Η ουρά του χτύπησε τον αποκρανωμένο άντρα στο πρόσωπο· ο πολεμιστής σωριάστηκε στο πάτωμα, ουρλιάζοντας. Αίμα είχε βάψει όλη του την όψη.

Η ματιά του Βάνμιρ πήγε στο στολισμένο προσωπίο, πλάι στο οποίο βρισκόταν η κοσμηματοπώλης, λιπόθυμη. *Τώρα!* Τινάχτηκε και το άρπαξε.

Κάτι του έπεσε στην πλάτη, και έχασε την ισορροπία του, κοπανώντας σε μια προθήκη. Αισθάνθηκε το κρύσταλλο να σπάει από το βάρος του. Έστρεψε το κεφάλι κι αντιλήφτηκε ότι ο κρανοφόρος φρουρός ήταν που είχε πέσει πάνω του. Ο Έξωθεν ζύγωσε αστραπιαία, αρπάζοντας τον πολεμιστή απ'τους ώμους και αναγκάζοντάς τον να κοιτάξει το ανύπαρκτό του πρόσωπο. Ο άντρας κραύγασε κι άρχισε να χτυπιέται.

Ο Βάνμιρ τον έσπρωξε, με δύναμη, και βγήκε από πίσω του.

—*ΔΕ ΦΕΥΓΕΙΣ ΤΑΡΑΧΟΠΟΙΕ!*—γρύλισε ο Έξωθεν, με την αλλόκομη φωνή του, που έμοιαζε μια να αυξάνεται μια να μειώνεται σε ένταση.

Ο Βάνμιρ βγήκε από το κοσμηματοπωλείο, επικαλούμενος την Ταχύτητα.

—*ΑαΑαΑαΑαΑαΑαΑαΑαΑαΑα!*—αντήχησε η κραυγή του Απρόσωπου.

Αρκετοί άνθρωποι της αγοράς είχαν αρχίσει να μαζεύονται έξω από το κατάστημα, έτσι ο Βάνμιρ αναγκάστηκε να σπρώξει κάμποσους, προκειμένου να περάσει· και, με την Ταχύτητα που είχε αναπτύξει, τους πετούσε άτσαλα απο δώ κι απο κεί –δε θα τον εξέπληττε αν κανέννας τους έσπαγε κόκαλο.

Τα πόδια του φλέγονταν, καθώς έτρεχε. Οι πληγές είχαν πάλι ανοίξει και αιμορραγούσαν. *Πρέπει να φτάσω γρήγορα στο Τελευταίο Ιστίο, όπου είναι ο καθρέφτης μου! Αλλά ας ελπίσουμε ότι δε θα καταφέρει να μ'ακολουθήσει ως εκεί...* Δεν τολμούσε, όμως, να κοιτάξει πίσω του· κινείτο με πολύ μεγάλη Ταχύτητα, και φοβόταν πως, αν έπαιρνε τα μάτια του από το δρόμο, ίσως να χτυπούσε πουθενά. Τα οικοδομήματα και οι άνθρωποι ήταν σχεδόν μια θολούρα γύρω του.

Προτού φτάσει στο λιμάνι, σταμάτησε σ'ένα σοκάκι κι ανέπνευσε. Ήταν λαχανιασμένος σε σημείο που δε μπορούσε να βγάλει λέξη. Έπρεπε να συνέλθει πριν πάει στο *Τελευταίο Ιστίο*. Έριξε μια ματιά προς όλες τις κατευθύνσεις, να δει μήπως ζύγωνε ο Απρόσωπος. Δεν τον είδε, όμως, πουθενά· έτσι, ξεκίνησε να προχωρά –με γρήγορο ρυθμό, αλλά χωρίς τη χρήση της Ταχύτητας– προς το λιμάνι και την ταβέρνα.

Ο Μάηραν άκουσε την είσοδο της ταβέρνας ν'ανοίγει και –όπως έκανε εδώ και μισή ώρα, όταν συνέβαινε αυτό–, έστρεψε το κεφάλι, για να δει ποιος ήταν. Ετούτη τη φορά, ήταν όντως ο Άρχοντας Βάνμιρ, ο οποίος φαινόταν χλομός και τρομαγμένος. Επίσης, παραπατούσε· οι πληγές στα πόδια του πρέπει να είχαν ανοίξει από τη χρήση της Ταχύτητας.

Αυτό είναι, όμως, το λιγότερο, σκέφτηκε ο Μάηραν. *Ελπίζω να μην έμπλεξε σε τίποτα χειρότερους μπελάδες.*

Ο Βάνμιρ πλησίασε το τραπέζι και κάθισε.

«Όλα εντάξει, Άρχοντά μου;» τον ρώτησε ο Μάηραν.

Ο Βάνμιρ πρόσεξε ότι η Εύψυχη τον παρατηρούσε, καθώς επίσης και οι δύο Ρογκάνες συντρόφισσές της. *Περιμένουν την απάντησή μου...* Γέμισε ένα ποτήρι κρασί και ήπιε βαθιά.

«Είστε καλά, Άρχοντά μου;»

«Ναι, Μάηραν, καλά είμαι. Και όλα πήγαν όπως τα είχα σχεδιάσει... ή περίπου όλα.»

Ο Ξανθομάλλης πολεμιστής συνοφρυώθηκε, απορημένος.

«Ένας Έξωθεν παρουσιάστηκε,» εξήγησε ο Βάνμιρ. «Ένας Απρόσωπος.»

Τα μάτια του Μάηραν γούρλωσαν.

«Παραλίγο να με σκοτώσει.»

«Πώς σας βρήκε;»

«Δεν ξέρω, και τώρα νομίζω πως είναι ώρα να φεύγουμε.» Παραμέρισε την κάπα του, αφήνοντας το πολύτιμο προσωπείο να гуαλίσσει στο φως των λαμπών της ταβέρνας.

«Άρχοντά μου... αυτό πρέπει να κοστίζει... πολλά λεφτά.»

Ο Βάνμιρ ένευσε. «Έτσι λέω κι εγώ. Αλλά έχω κι άλλα μαζί μου, για κάθε ενδεχόμενο.»

«Αισθάνομαι άσχημα για την κλοπή,» είπε ο Μάηραν. «Αλλά χαίρομαι που είστε καλά.»

Αυτός ο άνθρωπος δε θ'αλλάξει ποτέ! συλλογίστηκε ο Βάνμιρ. Και στράφηκε στις τρεις γυναίκες του διπλανού τραπέζιού.

«Εύψυχη,» είπε, «μπορείς να μας οδηγήσεις στον καπετάνιο σου;» Κανονικά, σκόπευε να τους κάνει ερωτήσεις πρώτα –γιατί δεν είχαν χρήματα ώστε να φύγουν μόνες τους; τι δουλειά έκαναν; γιατί βιάζονταν να φύγουν;–, όμως, όπως είχαν έρθει τα πράγματα, δεν προλάβαινε για τέτοια. Όσο πιο γρήγορα εγκατέλειπε τη Ναλκούθ, τόσο το καλύτερο.

«Ναι,» απάντησε η Μιρλίμια. «Λεφτά έχει εσύ;»

«Έχω.» Ο Βάνμιρ σηκώθηκε από την καρέκλα, κρατώντας το προσωπείο τυλιγμένο μέσα στην κάπα του. «Μάηραν, πάρε τον καθρέφτη μας. Δε μ'αρέσει που το λέω, αλλά ίσως να μας χρειαστεί...»

Κεφάλαιο 14

Σκοτεινοί Αντικατοπτρισμοί

Το σοκάκι ήταν ήσυχο. Βρισκόταν στο πίσω μέρος μιας αποθήκης και κανείς δεν περνούσε· ετούτη τη στιγμή, τουλάχιστον. Η μαύρη γάτα ήταν πιασμένη στο πέτρινο περβάζι ενός κλειστού από μέσα παραθύρου της αποθήκης. Το αιλουροειδές είχε τα πόδια λυγισμένα και το κεφάλι κατεβασμένο· η ουρά του ήταν μαζεμένη, τα μάτια του στενεμένα και παρατηρητικά. Μια αύρα, ερχόμενη απ'το λιμάνι, έκανε τα μουστάκια του να κουνηθούν.

Ένας ποντικός είχε παρουσιαστεί στην άκρη του δρομάκου, προχωρώντας σχεδόν αόρατος μέσα στις πυκνές σκιές που διαλύονταν μόνο από μερικές δέσμες αστροφегγιάς. Φεγγάρι δεν υπήρχε πουθενά στον ουρανό. Και η μαύρη γάτα, που λάτρευε το φεγγάρι, είχε τρομάξει από την εξαφάνισή του εδώ και κάποιο καιρό. Αλλά δεν ήταν μονάχα αυτό που την είχε τρομάξει· το πιο τρομακτικό ήταν η σιγαλιά που είχε απλωθεί παντού. Η μαύρη γάτα νόμιζε ότι την καλούσε, φορές-φορές· την καλούσε να κοιμηθεί και να μην ξαναυπνήσει.

Επί του παρόντος, όμως, το κάλεσμα του φαγητού ήταν ισχυρότερο. Εστίασε το βλέμμα της στον ποντικό που ζύγωνε την αποθήκη οσμιζόμενος. Τον περίμενε να πλησιάσει κι άλλο, να έρθει από κάτω της...

Έρθε.

Η γάτα πήδησε από το περβάζι, πέφτοντας πάνω του κι ακινητοποιώντας τον με τα νύχια της. Το τρωκτικό άρχισε να σκούζει, καθώς τρωγόταν.

Βήματα αντήχησαν από το τέλος του σοκακιού. Η γάτα δεν τους έδωσε σημασία, στην αρχή· ύστερα, όμως, τ'αφτιά της τεντώθηκαν και έστρεψε το κεφάλι της στο μέρος τους. Άνθρωποι! Πολλοί!

Εξαφανίστηκε, σηκώνοντας τον ποντικό στα δόντια.

«Τι μέρος είναι τούτο;» απαίτησε ο Βάνμιρ, σταματώντας να βαδίζει. «Νόμιζα ότι μας πήγαινες σε καπετάνιο, Εύσυχη.»

«Καπετάνιο πηγαίνω!» αποκρίθηκε η Μιρλίμια, ατενίζοντας το πρόσωπό του.

Ο Βάνμιρ είδε τα μάτια της να γυαλίζουν στο σκοτάδι, σχεδόν όπως είχαν γυαλίσει τα μάτια της γάτας, η οποία γύρισε και τους κοίταξε όταν μπήκαν στο σοκάκι. «Τι δουλειά μπορεί να έχει ένας καπετάνιος εδώ πέρα;»

Ο Μάηραν τράβηξε το σπαθί του.

Οι Ρογκάνες, πάραυτα, τον μιμήθηκαν. Η Εύψυχη, όμως, τους έκανε μια χειρονομία που έλεγε: *Περιμένετε!* ενώ, συγχρόνως, τους μιλούσε σε μια γλώσσα που ο Βάνμιρ δεν καταλάβαινε. Ύστερα, η Μιρλίμια είπε σ'εκείνον: «Εγώ εσένα καπετάνιο πηγαίνει. Εντάξει; Πληρώσεις καλά, πας Νουάλβορ. Μαζί μας.» Ακούμπησε το δάχτυλο στο στέρνο της.

«Είναι μακριά ο καπετάνιος;» ρώτησε ο Βάνμιρ, μετακινώντας τα πληγωμένα του πόδια, που πονούσαν όταν στεκόταν ακίνητος.

«Όχι. Είναι... εκεί.» Η Εύψυχη έδειξε στο βάθος του σοκακιού. «Σε πόρτα. Εκεί είπαν αυτοί εμένα.»

Ο Βάνμιρ συνοφρυώθηκε. «Ποιοι;»

«Έτσι άκουσα εγώ.»

Τι λέει, μα τον Μαύρο Άνεμο; Δεν μπορώ να καταλάβω!

«Άρχοντά μου,» του ψιθύρισε ο Μάηραν. «Τα σκοτεινά μέρη είναι επικίνδυνα. Ίσως κλέφτες να κρύβονται κάπου εδώ.»

—*Βάνμιρ!*—Η φωνή της Ρικνάβαθ. Τρομαγμένη;

«Πάμε;» είπε η Εύψυχη.

—*Τι συμβαίνει;*—ρώτησε ο Βάνμιρ.

—*Πήγα στην Οντον'γκόκι. Δεν περίμενα ότι θα είναι έτσι. Όχι ακρ—*

—*Ρικνάβαθ, κάνε μου μια χάρη και μετά μου τα λες: Έλεγε αυτό το σοκάκι στο οποίο βρισκόμαστε. Δες μήπως κανένας μας περιμένει· δες μήπως υπάρχουν κλέφτες που μας έχουν στήσει ενέδρα—*

«Πάμε;» επανέλαβε η Εύψυχη, κοιτώντας μια τον Βάνμιρ μια τον Μάηραν. «Θέλεις; Αλήθεια: γνωρίζω καπετάνιο.»

«Πώς τον λένε;» ρώτησε ο ακρίτης.

Η Μιρλίμια κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Έρθει μαζί μου. Πάρεις εσύ εμάς μαζί.»

«Το είπαμε αυτό.»

«Πάμε σε καπετάνιο.»

—*Δε βλέπω να υπάρχει κίνδυνος—είπε η Ρικνάβαθ—Τουλάχιστον, κανένας δε φαίνεται να σας έχει στήσει ενέδρα. Μέσα στη δεξιά πόρτα στέκονται δυο τύποι με σπαθιά· αλλά είναι φρουροί, απ'ότι καταλαβαίνω—*

«Οδηγήσέ μας,» προέτρεψε ο Βάνμιρ τη Μιρλίμια.

«Βάλε σπαθί μέσα,» ζήτησε η Εύψυχη, και είπε κάτι στις Ρογκάνες συντρόφισσές της.

Ο Βάνμιρ έκανε νόημα στον Μάηραν, ο οποίος θηκάρωσε το όπλο του.

Οι Ρογκάνες θηκάρωσαν, επίσης, και η Εύψυχη βάδισε πρώτη, ενώ οι υπόλοιποι την ακολουθούσαν μέσα στο σκοτεινό σοκάκι. Πλησίασε μια πόρτα δεξιά, και χτύπησε.

—*Ρικνάβαθ, σ'αυτή την πόρτα αναφερόσουν;—*ρώτησε ο Βάνμιρ.

—*Ναι. Τι ακριβώς γίνεται εδώ; Πού πηγαίνετε;—*

—*Προσπαθούμε να βρούμε κάποιον πρόθυμο να μας μεταφέρει στη Νουάλβορ—*

Η πόρτα άνοιξε, παρουσιάζοντας έναν μελαχρινό, μουσάτο άντρα, ντυμένο με πουκάμισο, πέτσινο γιλέκο, δερμάτινο παντελόνι, και ψηλές μπότες. Στο πλευρό του κρεμόταν ένα ξίφος.

Η Εύψυχη μίλησε Ωθράγκικα (για να μη νομίσουμε ότι προσπαθεί να μας στήσει παγίδα, υπέθεσε ο Βάνμιρ): «Θέλω δει Καπετάνιο Πολύμαχο.»

Πολύμαχος... Μιρλίμιος, ώστε.

«Για ποιο λόγο;» ρώτησε ο φρουρός, ο οποίος μιλούσε τα Ωθράγκικα με πολύ περισσότερη άνεση.

«Θέλουμε να μας πάει στη Νουάλβορ, του Νόρβηλ,» απάντησε ο Βάνμιρ.

«Ο Αφέντης μου έχει δουλειές—»

«Θα τον πληρώσουμε καλά,» τόνισε ο Βάνμιρ. «Πολύ καλά.»

Ο άντρας συνοφρυώθηκε, σκεπτικός.

—*Βάνμιρ! Δε θα το πιστέψεις, αλλά ένας Έξωθεν βρίσκεται κοντά σας! Μοιάζει να μυρίζεται τον αέρα, σα σκύλος—*

—*Με κυνήγησε και πριν—*

Ο φρουρός ένευσε. «Εντάξει, περάστε.» Παραμέρισε από την είσοδο, αφήνοντάς τους να μπουν σε ένα επιπλωμένο δωμάτιο, όπου

βρισκόταν άλλος ένας σπαθοφόρος άντρας, μουσάτος κι αυτός, αλλά ξανθός.

—Τι δουλειά έχουν οι Απρόσωποι εδώ, έξω απ'τους Αρχέτοπους;—
είπε η Ρικνάβαθ.

—Προφανώς, με καταδιώκουν—

—Μου φάνηκε διαφορετικός, πάντως...—

«Καθίστε,» είπε ο άντρας που τους είχε επιτρέψει να περάσουν.
«Θα ειδοποιήσω τον κύριο Πολύμαχο.» Άνοιξε μια πόρτα και έφυγε.

—Διαφορετικός; Δηλαδή;—ρώτησε ο Βάνμιρ τη Ρικνάβαθ, καθώς καθόταν σε μια πολυθρόνα γεμάτη μαλακά μαξιλάρια.

—Εμ... Σαν... όχι τόσο άνετος όσο στους Αρχέτοπους. Σαν να βρίσκειται με δυσκολία εδώ. Αλλά, Βάνμιρ, πρέπει να σου πω τι είδα στην Οντον'γκόκι—

—Θα μου τα πεις μετά. Έχε τώρα το νου σου στον Έξωθεν—

—Ναι, σωστά· έχεις δίκιο—

Ο Έξωθεν έμοιαζε με αιλουροειδές, καθώς είχε σηκωθεί στα πίσω πόδια και οσμιζόταν τον αέρα. Προχωρούσε αργά μέσα στο στενορύμι, ενώ οι γάτες απομακρύνονταν ολοταχώς από το διάβα του. Σε κάποια στιγμή, σταμάτησε και ορθώθηκε, ευθυτενής.

Η Ρικνάβαθ αισθάνθηκε κάτι να προέρχεται από μέσα του: μια διαταραχή του αέρα πίσω από τον αέρα. Προσπαθώντας να δώσει μια εικόνα σ'αυτό που συνέβαινε, σκέφτηκε πώς θα ήταν αν ένα έντομο σερνόταν κάτω από τη σάρκα του χεριού της· και αναρίγησε. Ύστερα, αναρωτήθηκε πώς ήταν δυνατόν να αναριγεί, μη έχοντας σώμα· αλλά αυτό θα το ερευνούσε κάποια άλλη στιγμή. Τώρα, ακολούθησε το κάλεσμα που έστελνε ο Έξωθεν —γιατί, ναι, για κάλεσμα επρόκειτο· ήταν βέβαιη.

Ο μελαχρινός άντρας βγήκε απ'την πόρτα. «Ο κύριος Πολύμαχος θα δει τον αντιπρόσωπό σας.»

Η Εύψυχη κοίταξε τον Βάνμιρ, αμήχανα. Είπε: «Εγώ. Και κύριος.»

«Δύο, δηλαδή;» έκανε ο φρουρός.

Ο Βάνμιρ είχε ήδη ορθωθεί. «Ναι· υπάρχει πρόβλημα;»

Ο φρουρός συνοφρυώθηκε ελαφρώς, αλλά αποκρίθηκε: «Όχι, δε νομίζω. Ελάτε.»

Ο ακρίτης και η Μιρλίμια πέρασαν το κατώφλι και βρέθηκαν σ'ένα μικρό διάδρομο. «Θα μπειτε εκεί,» τους είπε ο μελαχρινός, μουσάτος άντρας, δείχνοντας μια πόρτα στ'αριστερά.

Ο Βάνμιρ πλησίασε και χτύπησε.

«Περάστε,» ακούστηκε μια φωνή από μέσα.

Ο Βάνμιρ άνοιξε, κι αντίκρισε ένα δωμάτιο που φωτιζόταν μόνο από τις φλόγες ενός τζακιού. Στους τοίχους μπορούσε να διακρίνει πίνακες κρεμασμένους, στο δάπεδο χαλί απλωμένο, και γύρω-γύρω πολυθρόνες, έναν καναπέ, και ένα μικρό τραπέζι. Πάνω στον καναπέ κάποιος φαινόταν να είναι μισοξαπλωμένος –ή ίσως κάποια· μέσα στο μισοσκόταδο, δύσκολα διακρινόταν το φύλο. Στο πέρασ του δωματίου υπήρχε ένα γραφείο, και πίσω απ'το γραφείο ήταν καθισμένος ένας μελαχρινός άντρας, φρεσκοξυρισμένος, κοντοκουρεμένος, με ένα μακρύ, αργυρό σκουλαρίκι στο δεξί αφτί, και ένα ειρωνικό μειδίαμα στα χείλη, το οποίο μπορεί να ήταν και ψευδαίσθηση του ασθενικού φωτός.

«Χαίρετε,» είπε στα Ωθράγκικα. «Καθίστε, παρακαλώ.» Έδειξε τις δύο καρέκλες μπροστά από το γραφείο του.

Ο Βάνμιρ και η Εύψυχη υπάκουσαν. «Ο Πολύμαχος;» ρώτησε η δεύτερη.

Εκείνος της αποκρίθηκε μονολεκτικά, στη Γλώσσα των Μιρλίμιων.

«Δε γνωρίζω τη γλώσσα σας,» τον πληροφόρησε ο Βάνμιρ.

«Το φαντάστηκα,» είπε εκείνος. «Της απάντησα 'Ναι',» εξήγησε· και ρώτησε: «Τι θα θέλατε, λοιπόν, από εμένα;»

«Κατ'αρχήν, εγώ δεν ξέρω πολλά για εσάς, κύριε, αλλά με πληροφόρησαν ότι είστε καπετάνιος και μπορείτε να με πάτε στη Νουάλβोर, με την κατάλληλη αμοιβή.»

«Ποιος σας πληροφόρησε αυτό το πράγμα;»

«Η Εύψυχη.» Ο Βάνμιρ κοίταξε τη Μιρλίμια.

«Και πώς ονομάζεστε εσείς;»

«Βάνμιρ.»

«Ωθράγκος, προφανώς.»

«Ναι. Μπορείτε, λοιπόν, να μας πάτε στη Νουάλβोर, ή όχι;»

Ο Πολύμαχος ακούμπησε την πλάτη του στην πολυθρόνα και έμπλεξε τα δάχτυλα των χεριών του. «Δε σχεδιάζω να ταξιδέψω εκεί αυτή τη στιγμή. Αλλά θα μπορούσα να κάνω μια εξαίρεση... αν έχω καλό λόγο.»

«Θα πληρώσουμε,» τον διαβεβαίωσε ο Βάνμιρ.

«Πόσο;»

«Ένα λαξευτό προσωπείο, στολισμένο με λίθους. Πολύτιμο.»

«Μπορώ να το δω;»

«Δεν το έχω μαζί μου, ασφαλώς,» είπε ο Βάνμιρ. «Ωστόσο, θα σας το δώσω μόλις ξεκινήσουμε το ταξίδι· και θέλω να ξεκινήσουμε αμέσως.»

«Δηλαδή, θέλετε να ξεκινήσω χωρίς να έχω ήδη κάτι στα χέρια μου;»

«Δεν έχετε να χάσετε τίποτα. Αν δε σας δώσουμε το προσωπείο, μπορείτε να μας γυρίσετε στο λιμάνι. Αν, όμως, σας το δώσουμε, ελπίζω να κρατήσετε το δικό σας μέρος της συμφωνίας και να μας πάτε στη Νουάλβορ.»

«Υπονοείτε ότι μπορεί να σκέφτομαι να σας πετάξω στα σκυλόψαρα, όταν πάρω το προσωπείο;»

«Δεν είναι λογικό να το φοβάμαι αυτό, κύριε Πολύμαχε; Για να κατοικείτε σε ένα μέρος σαν ετούτο και για να πρέπει κανείς να ξέρει εκ των προτέρων για εσάς ώστε να έρθει σε επαφή μαζί σας, υποθέτω πως δεν είστε ακριβώς... νομοταγής άνθρωπος.»

Ο Πολύμαχος γέλασε, και είπε κάτι στην Εύψυχη, στη Γλώσσα των Μιρλίμιων. Εκείνη αποκρίθηκε αμέσως, κουνώντας τα χέρια νευρικά.

Τι στο Μαύρο Άνεμο σημαίνει τούτο;

«Μη θορυβείτε, κύριε Βάνμιρ. Ρώτησα τη φίλη σας μήπως της είπαν ψέματα για μένα· αλλά, ευτυχώς, εκείνη μου απάντησε πως της έχουν πει την αλήθεια: απλά, δεν κατάφερε να σας μεταβιβάσει όσα ξέρει.»

«Μπορείτε να γίνετε λίγο πιο συγκεκριμένος;»

«Ποτέ δεν αθετώ μια συμφωνία, κύριε Βάνμιρ,» δήλωσε ο Πολύμαχος. «Όλοι το γνωρίζουν αυτό. Πόσο, λοιπόν, εκτιμάτε ότι αξίζει το προσωπείο με το οποίο θα με πληρώσετε;»

Μακάρι να ήξερα. Είναι, όμως, πολύτιμο, σίγουρα...

Η Ρικνάβαθ ακολούθησε το κάλεσμα, και συνάντησε άλλον έναν Απρόσωπο μέσα στη Ναλκούθ, ο οποίος έστειλε με τη σειρά του ακόμα ένα κάλεσμα. Η Ρικνάβαθ το ακολούθησε κι αυτό, και έφτασε σ'έναν τρίτο Έξωθεν, ο οποίος δεν έστειλε κανένα κάλεσμα, αλλά άρχισε να βαδίζει, βιαστικά.

Κανένας από τους τρεις τους δεν ήταν όπως εκείνους στους Αρχέτοπους. Τους έλειπε μια κάποια... άνεση. Σαν να δυσκολεύονταν να... περάσουν.

Να περάσουν από πού; Τι είναι, πραγματικά, οι Έξωθεν;

Τολμώ να «καταδυθώ» μέσα σε έναν; Τι μπορεί να συναντήσω εκεί; Θα βρω όργανα, όπως στους ανθρώπους; Θα βρω ψυχή; Θα βρω, μήπως, τον Οφθαλμό-Έξω-Από-Την-Κουαλανάρα;

Γιατί φοβάμαι τόσο;

«Δεν είμαι εκτιμητής, κύριε Πολύμαχε,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, αποφασίζοντας ότι ήταν προτιμότερο να πει την αλήθεια από κάποιο γελοίο ψέμα. «Ωστόσο, δεν είμαι κι ανόητος. Το προσωπείο είναι φτιαγμένο από άργυρο και λαξεμένο λεπτομερειακά, ενώ επάνω του βρίσκονται πολύτιμοι και ημιπολύτιμοι λίθοι. Όσο 'φτηνό' κι αν είναι, πιστεύω θα σας αποζημιώσει και με το παραπάνω για ένα ταξίδι ως τη Νουάλβορ.»

«Μάλιστα,» είπε ο Πολύμαχος. «Και θέλετε να αναχωρήσουμε αμέσως;»

«Ακριβώς. Βιάζομαι ιδιαίτερα, όπως καταλαβαίνετε· αλλιώς, δε θα ερχόμουν εδώ, ούτε θα πλήρωνα τόσο καλά.»

Ο Πολύμαχος σηκώθηκε. «Είμαστε σύμφωνοι, λοιπόν, Βάνμιρ των Ωθράγκος.» Πρότεινε το χέρι του.

Ο Βάνμιρ ορθώθηκε και αντάλλαξε μια χειραψία μαζί του.

«Θα με συναντήσετε στο λιμάνι, σε μισή ώρα. Το πλοίο μου βρίσκεται στη βορειότερη αποβάθρα και ονομάζεται *Ταραλάνη*,» τον πληροφόρησε ο Πολύμαχος.

Ο Βάνμιρ αναγνώριζε το όνομα: ανήκε σε μία από τις νύμφες του Τάρχεμοθ. Ώστε και οι Μιρλίμιοι πιστεύουν στον Άρχοντα των Βυ-

θών. Αλλά γιατί με παραξενεύει τούτο; Όλοι οι ναυτικοί σ'αυτόν προσεύχονται.

«Εντάξει,» είπε. «Θα βρεθούμε εκεί.»

Βγήκε από το δωμάτιο, ακολουθούμενος από την Εύψυχη. Διέσχισαν τον μικρό διάδρομο και άνοιξαν την πόρτα του καθιστικού, όπου ήταν ο Μάηραν, οι δύο Ρογκάνες, και οι δύο φρουροί του Πολύμαχου.

«Το κανονίσαμε,» δήλωσε ο Βάνμιρ. «Μπορούμε να πηγαίνουμε.»

Ο Μάηραν φάνηκε ν'ανακουφίζεται. Πρέπει να φοβόταν ότι κάτι δυσάρεστο ίσως να συνέβαινε.

Ο μελαχρινός, μουσάτος φρουρός τούς άνοιξε πάλι την εξώπορτα και εκείνοι βγήκαν.

«Θα συναντήσουμε τον Πολύμαχο στο πλοίο του,» είπε ο Βάνμιρ στον Μάηραν, καθώς βάδιζαν και καθώς η Εύψυχη μιλούσε στις Ρογκάνες, στη γλώσσα της.

«Πού είναι αραγμένο;»

«Στη βορειότερη αποβάθρα, και ονομάζεται *Ταραλάνη*.»

—*Βάνμιρ! Οι Έξωθεν ζυγώνουν! Τρέξτε!*—φώναξε η Ρικνάβαθ μέσα του.

«*Οι Απρόσωποι!*» σφύριξε ο ακρίτης στον Μάηραν.

«Πού;» έκανε εκείνος, κοιτάζοντας τριγύρω.

«Εύψυχη,» είπε ο Βάνμιρ, «θα σε συναντήσουμε στην *Ταραλάνη*. Πρέπει να πάμε να πάρουμε το προσωπίο τώρα.»

Εκείνη ένευσε. «Εντάξει.»

—*Ρικνάβαθ, από πού έρχονται;*—

—*Μπες στο σοκάκι αριστερά σου. Θα σε καθοδηγήσω—*

Ο Βάνμιρ υπάκουσε, βαδίζοντας βιαστικά, και ο Μάηραν τον ακολουθούσε.

«Ποιο προσωπίο;» τον ρώτησε. «Μαζί μας το έχουμε!»

«Στον Πολύμαχο είπα ότι το έχω αλλού, για προφανείς λόγους.»

—*Δεξιά!*—

Ο Βάνμιρ έστριψε, απότομα.

—*Τρέξτε!*—

«Έλα, Μάηραν!» είπε ο ακρίτης, αρχίζοντας να τρέχει, χωρίς τη χρήση της Ταχύτητας.

—ΑαΑαΑαΑαΑαΑα...—ούρλιαζε, σπαρταρώντας. Γαλάζια σφαιρίδια εξαπολύονταν προς τα πάνω, συρίζοντας και σπινθηροβολώντας, και ο Απρόσωπος έμοιαζε να λιώνει.

—*Βάνμιρ!*—φώναξε η Ρικνάβαθ, και σ'εκείνον και στον Μάηραν—*Τρέξτε! Έρχονται οι άλλοι δύο! Τρέξτε προς τα εκεί απ'όπου ήρθε αυτός που σκοτώσατε!*—

Ο ξανθομάλλης πολεμιστής άρπαξε το σπαθί του από κάτω, με το αριστερό χέρι, και ακολούθησε τον Άρχοντα του Ράλτον, ο οποίος υπάκουσε αμέσως τη Ρικνάβαθ, γνωρίζοντας πως, παρότι είχαν αντιμετωπίσει έναν Έξωθεν επιτυχώς, ήταν αμφίβολο αν θα αντιμετώπιζαν επιτυχώς άλλους δύο, επιτιθέμενους μάλιστα συγχρόνως.

«Πρέπει να τους κάνουμε να μας χάσουν...!» είπε, λαχανιασμένα, ο Βάνμιρ. «Πού είναι τώρα, Ρικνάβαθ;»

«Άρχοντά μου, χρησιμοποιήστε την Ταχύτητα, να γλιτώσετε εσείς. Εμένα δε με θέλουν,» τόνισε ο Μάηραν.

«Δεν το ξέρεις αυτό· και δε σ'αφήνω μόνος σου, έτσι κι αλλιώς.»

—*Έχουν σταματήσει να σας κυνηγάνε, Βάνμιρ—*

—*Και τι κάνουν;—*

Οι δύο Έξωθεν στέκονταν μπροστά από τον τρίτο, ο οποίος συρρικνωνόταν, κραυγάζοντας και εκτοξεύοντας φούσκες γαλάζιου αίματος. Έμοιαζαν να επικοινωνούν μεταξύ τους, με κάποιο τρόπο που η Ρικνάβαθ αδυνατούσε να κατανοήσει: σαν να μιλούσαν σε τελείως άλλο επίπεδο· σαν να μη βρίσκονταν εδώ, στην Κουαλανάρα, αλλά σε διαφορετικό κόσμο, και...

Νομίζω ότι έχω αρχίσει να καταλαβαίνω! Οι Απρόσωποι δεν είναι αυτό που βλέπουμε. Αυτό που βλέπουμε είναι η αντανάκλασή τους στην Κουαλανάρα. Η αντανάκλαση που δημιουργεί ένα διαστρεβλωτικό κάτοπτρο.

Ένα διαστρεβλωτικό κάτοπτρο... Μήπως γιαυτό τους ενοχλούσαν οι καθρέφτες; Μήπως δεν τρόμαζαν, τελικά, από την ίδια τους την όψη, αλλά κάτι τελείως, μα τελείως, διαφορετικό συνέβαινε;

Να μπω μέσα σ'έναν απ'αυτούς; Ο πειρασμός ήταν μεγάλος...

Ο Βάνμιρ και ο Μάηραν είχαν βγει στο λιμάνι της Ναλκούθ, και έτρεχαν προς τη βόρεια μεριά του.

«Είσαι καλά;» ρώτησε ο πρώτος τον δεύτερο, ενώ ένιωθε τα πληγιασμένα του πόδια να τον λογχίζουν και να τον μαχαιρώνουν.

«Ναι, δεν είναι τίποτα. Ένα γδάρσιμο μόνο... Δεν κατάλαβα τι ακριβώς με χτύπησε, όμως. Θα μπορούσε να ήταν μαστίγιο, θα μπορούσε να ήταν λεπίδα, ή ρόπαλο... Επιπλέον, αυτός ο Έξωθεν μού φάνηκε διαφορετικός, Άρχοντά μου. Πιο αργός, πιο αδύναμος.»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Βάνμιρ, «έτσι είναι. Νομίζω πως εδώ οι Απρόσωποι δεν πολεμάνε όπως στους Αρχέτοπους.»

«Γιατί, όμως;»

«Δεν έχω ιδέα. Η Ρικνάβαθ μού είπε κάτι... κάτι παράξενο: ότι δεν είναι τόσο 'άνετοι' όσο ήταν εκεί. Δεν ξέρω τι μπορεί να εννοούσε μ'αυτό, Μάηραν.» Σταμάτησε να τρέχει, γιατί είχαν φτάσει πλέον στις τελευταίες αποβάθρες της βόρειας μεριάς του λιμανιού. «Ας δούμε πού είναι η *Ταραλάνη*...» είπε, αγκομαχώντας· ο θαλασσινός αέρας, αλμυρός καθώς ήταν, φλόγιζε τα πνευμόνια του. «Πρέπει να έχουμε φτάσει πρώτοι.»

Ο Απρόσωπος που είχε συναντήσει τον καθρέφτη του Βάνμιρ εξαφανίστηκε· μονάχα οι γαλάζιες φούσκες του αίματός του απέμειναν, αλλά κι αυτές είχαν αρχίσει να εξαϋλώνονται, η μία μετά την άλλη, με σταθερό ρυθμό. Οι δύο σύντροφοί του είχαν ήδη απομακρυνθεί, βαδίζοντας αργά και οσμιζόμενοι τον αέρα.

Η Ρικνάβαθ το πήρε απόφαση: θα μάθαινε το μυστικό τους!

Επικεντρώθηκε σε έναν απ'αυτούς και χίμησε προς το μέρος του...

...για να περάσει από την άλλη, χωρίς να δει τίποτα περισσότερο από μία σκιά.

Μια σκιά... Μια σκιά... Κι όμως, είναι απόλυτα λογικό. Αν είναι α-ντανακλάσεις, όπως υποπτεύομαι, τότε δε βρίσκονται στην Κουαλανάρα, κι επομένως, δεν μπορώ να εισβάλω στο σώμα τους, γιατί δεν υπάρχουν.

Ωστόσο, μπορώ να τους παρακολουθώ, ώστε να προειδοποιήσω τον Βάνμιρ, όταν πάνε να του επιτεθούν...

Η Εὐψυχη και οι δύο Ρογκάνες δεν άργησαν να έρθουν. Ο Βάνμιρ και ο Μάηραν τις περίμεναν μπροστά από την *Ταραλάνη*, την οποία δεν είχαν δυσκολευτεί καθόλου να βρουν, αφού, όπως είχε πει ο Πολύμαχος, ήταν όντως αραγμένη στη βορειότερη αποβάθρα του λιμανιού. Επιπλέον, είχε επάνω της γραμμένο το όνομά της, με μεγάλα πράσινα γράμματα· και στην πλώρη της υπήρχε λαξευμένο ένα είδωλο της Ταραλάνης: μια γυναίκα που από τη μέση και κάτω ήταν ψάρι, ενώ στο κεφάλι της υπήρχαν δύο στριφτά κέρατα· τα μαλλιά της ήταν μακριά, καλύπτοντας την πλάτη της, και τα στήθη της έκρυβε ένας οστράκινος στηθόδεσμος.

«Έχεις προσωπείο;» ρώτησε η Εὐψυχη.

«Ναι,» απάντησε ο Βάνμιρ. «Πιστεύω δε θα αργήσει ο καπετάνιος, ε;»

«Όχι, δεν αργεί. Φαίνεται εσύ κουρασμένο. Σαν έτρεχες.»

«Η ιδέα σου είναι.»

Η Εὐψυχη ανασήκωσε τους ώμους, χωρίς να μιλήσει.

Έτσι, περίμεναν τον Πολύμαχο, και τα μάτια του Βάνμιρ κοίταζαν μέσα στα σκιερά μέρη, γιατί φοβόταν μην πλησιάσουν οι Έξωθεν. *Δε θα έπρεπε ν' ανησυχώ, όμως, προσπάθησε να ηρεμήσει τον εαυτό του. Αν ζυγώσουν, η Ρικνάβαθ θα με ειδοποιήσει.* Ωστόσο, η αναμονή τον εκνεύριζε...

Εν τω μεταξύ, η Ρικνάβαθ είχε ακολουθήσει τους Απρόσωπους, οι οποίοι οσμίζονταν τον αέρα, και είχε βρεθεί στο λιμάνι. Οι δύο αντικατοπτρισμοί βρίσκονταν στο κατόπι του Βάνμιρ, κι εκείνη αναρωτιόταν τι ακριβώς ήταν αυτό που τους καθοδηγούσε. Αποκλείεται να ήταν, πραγματικά, η οσμή του· *αλλά, εγώ τους βλέπω σα να οσμίζονται. Τι μπορεί να είναι σ' αλήθεια; Κάποιου είδους αύρα; Πάντως, ό,τι κι αν είναι, φαίνεται πως δεν το βρίσκουν με ευκολία. Οι δυνάμεις τους είναι μειωμένες εδώ, όχι όπως στους Αρχέτοπους. Γιατί, όμως;*

Οι Έξωθεν έφτασαν, τελικά, στο βόρειο μέρος του λιμανιού... και σταμάτησαν. Η Ρικνάβαθ τούς είδε να επικοινωνούν μεταξύ τους. Τι να έλεγαν, άραγε; Προσπάθησε να καταλάβει, μα δεν μπορούσε. Δεν μπορούσε καν να διακρίνει σε τι γλώσσα μιλούσαν.

Ο Βάνμιρ, που ακόμα στεκόταν μπροστά από την *Ταραλάνη*, μαζί με τους άλλους, είδε τις δύο ανθρωπόμορφες φιγούρες από απόσταση, και υποπτεύτηκε ότι μπορεί να ήταν οι Έξωθεν. Το στόμα του στέγνωσε, και το δεξί του χέρι έσφιξε τον καθρέφτη, έτοιμο να τον υψώσει.

Ο Μάηραν τούς είχε, επίσης, προσέξει, και το δικό του χέρι είχε πάει στο μανίκι του θηκαρωμένου του ξίφους.

Τα μάτια της Εύψυχης γυάλισαν, καθώς είδε την κίνησή του αυτή· και ρώτησε: «Συμβαίνει... κάτι;»

«Μάλλον όχι,» απάντησε, ξερά, ο Βάνμιρ.

«Γιατί χέρι σου χτυπημένο;» θέλησε να μάθει η Μιρλίμια, δείχνοντας, με το σαγόνι, τον τραυματισμένο πήχη του Μάηραν, που ήταν επιδεμένος μ'ένα σκισμένο κομμάτι ύφασμα από τα ρούχα του.

«Κόπηκα, όταν βγάζαμε το προσωπίο απ'την κρυψώνα,» είπε εκείνος.

Οι δύο Απρόσωποι μπήκαν σ'ένα στενορύμι. Η Ρικνάβαθ τούς ακολούθησε, και τους είδε να παρατηρούν τον Βάνμιρ και τους άλλους, μέσα απ'το σκοτάδι. *Φοβούνται να πλησιάσουν; Φοβούνται τον καθρέφτη; Και τι περιμένουν; Ενισχύσεις, μήπως;*

Πήγε στον Βάνμιρ και του μίλησε—*Δύο Έξωθεν βρίσκονται κοντά σας—*

—*Τους είδα. Αλλά νόμισα ότι, τελικά, έκανα λάθος και δεν ήταν παρά δύο τυχαίοι περαστικοί—*

—*Δεν έκανες λάθος. Τώρα έχουν κρυφτεί και σας παρακολουθούν. Φαίνεται να σας φοβούνται—*

—*Αυτό είναι γελοίο—*

—*Έχεις καθρέφτη, Βάνμιρ. Κι επιπλέον, ίσως να περιμένουν ενισχύσεις. Θα κοιτάξω να δω τι γίνεται στην υπόλοιπη Ναλκούθ. Εσύ έχε το νου σου· δεν είστε μόνοι—*

—*Ευχαριστώ, Ρικνάβαθ—*

—*Δε χρειάζεται να μ'ευχαριστείς, Βάνμιρ...—*

Έφυγε.

Ο Βάνμιρ ψιθύρισε στ'αφτί του Μάηραν: «Αυτοί που είδαμε ήταν Έξωθεν. Να προσέχεις.»

Ο πολεμιστής ένευσε.

Οι Απρόσωποι, όμως, δεν πλησίασαν· και, εντός ολίγου, μια ομάδα ήρθε, με επικεφαλής τον Πολύμαχο, ο οποίος ήταν τώρα ντυμένος με κάπα και πλατύγυρο καπέλο.

«Με συγχωρείτε που άργησα,» είπε, και έκανε νόημα στους ναύτες που βρίσκονταν στο κατάστρωμα της *Ταραλάνης* να ρίξουν μια σχοινένια σκάλα.

Ο Βάνμιρ δε νόμιζε ότι ο Καπετάνιος είχε αργήσει. Ή, μάλλον, νόμιζε ότι είχε αργήσει, αλλά ήταν βέβαιος πως αυτό οφειλόταν μόνο στην αγωνία του μη ζυγώσουν οι Έξωθεν. *Τέλος πάντων, ίσως όντως να καθυστέρησε λίγο...*

«Ανεβείτε,» τους προέτρεψε ο Πολύμαχος.

Ο Βάνμιρ έριξε μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του, στο σοκάκι όπου είχαν μπει οι Απρόσωποι, αλλά δεν τους είδε να βγαίνουν. Πιάστηκε, λοιπόν, από τη σχοινένια σκάλα και σκαρφάλωσε στο κατάστρωμα της *Ταραλάνης*. Η Εύψυχη, ο Μάηραν, και οι δύο Ρογκάνες τον ακολούθησαν· και, τέλος, ανέβηκαν ο Πολύμαχος και οι δικοί του.

Ο Βάνμιρ κοίταξε πάλι προς το σοκάκι όπου είχαν κρυφτεί οι Έξωθεν. *Γιατί μας αφήνουν να φύγουμε; Γιατί δε μας καταδιώκουν; Η θάλασσα δεν αποτελεί εμπόδιο γι'αυτούς; Μπορούν να πετάξουν; να κολυμπήσουν; να βαδίσουν πάνω στα κύματα; Και οι τρεις αυτές υποθέσεις ήταν μάλλον τρομακτικές.*

«Βίρα τις άγκυρες!» φώναξε ο Πολύμαχος. «Ανοίξτε τα πανιά! Κατευθυνόμαστε βόρεια, προς Νόρβηλ!» Προχώρησε ως την πρύμνη, ανεβαίνοντας τα ξύλινα σκαλιά και πιάνοντας το μεγάλο τιμόνι. Η κάπα του ανέμιζε και το πλατύγυρό του καπέλο φαινόταν να κινδυνεύει να του φύγει απ'το κεφάλι.

Η *Ταραλάνη* βγήκε απ'το λιμάνι της Ναλκούθ και ξεκίνησε να πλέει πάνω σε μια θάλασσα που κοιμόταν ανήσυχα. Ο Βάνμιρ αισθανόταν το κατάστρωμα να κάνει πέρα-δώθε κάτω απ'τα μοτοφορεμένα πόδια του, σαν ζωντανό... Τα πλοία, συνεχώς, του έμοιαζαν ζωντανά. *Δεν είναι τυχαίο. Δεν μπορεί να είναι τυχαίο.*

Όταν ανοίχτηκαν, και το σκοτάδι της νύχτας κατάπτε τις ακτές της Νήσου Άγκρεμ πίσω τους, η Ρικνάβαθ επισκέφτηκε τον Βάνμιρ, ο οποίος στεκόταν ακόμα στην πλώρη.

—*Δε βρήκα άλλους Έξωθεν στη Ναλκούθ. Και πρέπει τώρα να σου πω τι είδα στην Οντον'γκόκι—*

Εκείνη τη στιγμή, ο Πολύμαχος πλησίασε. «Κύριε Βάνμιρ,» είπε, «θα μπορούσα να δω την αμοιβή μου;»

«Ναι, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε εκείνος, κι έκανε νόημα στον Μάη-ραν, ο οποίος έβγαλε απ'το σάκο του το πολύτιμο προσωπείο και το έδωσε στον Μιρλίμιο.

Ο Πολύμαχος το κράτησε με τα δύο χέρια, κοιτάζοντάς το διεξοδικά στο φως της μεγάλης λάμπας του καραβιού. Τα μάτια του γυάλισαν, κι ένα μειδίαμα διαγράφηκε στο πρόσωπό του.

«Φαίνεται εξαιρετικό κομμάτι. Θα πρέπει να είστε πολύ απελπισμένος, για να το δίνετε έτσι,» είπε.

«Δε μ'ένδιαφέρουν τα κοσμήματα,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. «Εκείνο που μ'ένδιαφέρει πάνω απ'όλα είναι να φτάσω στη Νουάλβορ, το γρηγορότερο δυνατό.»

«Θα έχετε τους λόγους σας, υποθέτω,» είπε ο Πολύμαχος· «και, μάλλον, θα είναι καλοί λόγοι. Τέλος πάντων· θα το κοιτάξω λίγο περισσότερο στην καμπίνα μου, αν επιτρέπεται.»

«Φυσικά, Καπετάνιε. Δικό σας είναι.»

Ο Πολύμαχος απομακρύνθηκε, βαδίζοντας προς τη γέφυρα.

—*Βάνμιρ, θα με ακούσεις, επιτέλους;*—

—*Ναι, τώρα μπορώ να σε ακούσω, Ρικνάβαθ. Πες μου τι βρήκες στην Οντονγκόκι—*

Ανέβηκαν στο αραγμένο καράβι. Οι ναύτες που φυλούσαν σκοπιά στράφηκαν, απορημένοι.

«Τι θέλετε;»

Εκείνοι ζύγωσαν και κοίταξαν τον έναν καταπρόσωπο. Ο άντρας σωριάστηκε στα σανίδια, ουρλιάζοντας, αλλόφρων.

—*τον ΚαΠεΤάνιο σας. ΤοΝ καΠεΤανΙο ΘέΛοΥμε—*

Ο άλλος ναύτης έτρεξε στη γέφυρα, χτυπώντας την πόρτα και φωνάζοντας.

Εκείνοι τον ζύγωσαν· και, μόλις η πόρτα άνοιξε, ο Καπετάνιος είδε εμπρός του δύο σκοτεινές, ανθρωπόμορφες φιγούρες, που το σχήμα τους έμοιαζε να μπερδεύεται μες στη νύχτα. Έτριψε τα μάτια του, νομίζοντας τα θολωμένα.

—*Θα ΑκΟλουΘήΣεις Ένα πλοΙο. ΑμΕσΩς—*

Κεφάλαιο 15

Εκτελέσεις και Διαπραγματεύσεις

Οι πολίτες της Φίρθμας βρίσκονταν συγκεντρωμένοι στην Αρένα, όπου ήταν στημένες έξι κρεμάλες για τους ανακριτές του Οικήματος του Πόνου, όπως ονόμαζε ο λαός το Ανακριτήριο. Ο Μαύρος Πρίγκιπας της Επανάστασης είχε βάλει τους ανθρώπους του να διαλαλήσουν το νέο του απαγχονισμού σ' όλη την πρωτεύουσα του Ένρεβηλ και στα περίχωρά της· έτσι τώρα η Αρένα ήταν κοσμοπλημμυρισμένη. Ο Ήλμον, μάλιστα, είχε επιτρέψει σε όποιον ήθελε να καθίσει στις θέσεις των ευγενών, αλλά είχε προστάξει τους στρατιώτες του να διατηρήσουν την τάξη, πάση θυσία. Δε θα γίνονταν ξυλοδαρμοί για τα καθίσματα σε τούτη την εκτέλεση.

Ο Πρίγκιπας στεκόταν στο χώρο των βασιλικών θέσεων, και εκατέρωθέν του ανέμιζαν δύο σημαίες με το προσωπικό του έμβλημα: ένα μαύρο ρόδο, τυλιγμένο σπειροειδώς γύρω από τη λεπίδα ενός ξιφιδίου. Γύρω από τον Ήλμον βρίσκονταν οι υπασπιστές του, ανάμεσα στους οποίους και ο Στρατηγός Άσθαν. Η Πριγκίπισσα Θάρνιν – η οποία, σύντομα, θα καθόταν στον Βασάλτινο Θρόνο ως Βασίλισσα – δεν ήταν μαζί τους, αλλά πίσω, στον στρατώνα, στο κρεβάτι της, ναρκωμένη από τα φάρμακα που της έδιναν οι θεραπευτές, για να διώχνουν τον πόνο από τα εγκαύματά της. Ο Χάρναλιρ, ο ιερέας του Άνκαραζ, έλειπε επίσης, για τον ίδιο λόγο.

«Λαέ της Φίρθμας!» φώναξε ο Ήλμον, και η φωνή του μεταφέρθηκε δυνατή σ' όλο το μήκος και το πλάτος της Αρένας, η οποία είχε άριστη ακουστική. «Λαέ του Ένρεβηλ! Για όσους δε με γνωρίζετε, είμαι ο Μαύρος Πρίγκιπας, ο Πρίγκιπας Ήλμον ε Γάθιν, του Νόρβηλ, και βρίσκομαι εδώ ως αρωγός της νέας σας Βασίλισσας, Θάρνιν ε Σίντρακμεθ – μιας δικαιοματικής διαδόχου του Βασάλτινου Θρόνου. Η Βασίλισσα, δυστυχώς, δεν μπόρεσε να παρευρεθεί απόψε, λόγω των τραυματισμών της από την πρόσφατη μάχη, κατά την οποία ο Τύραννος Σάρναλ ηττήθηκε–»

Τα λόγια του διακόπηκαν από τις έντονες ζητωκραυγές του πλήθους, ανάμεσα στις οποίες ορισμένες μπορούσαν να ξεχωρίσουν: *Κάτω ο Σάρναλ! Κάτω ο Σάρναλ! Κάτω ο Τύραννος! – Ζήτω η νέα Βασίλισσα! Ζήτω η Βασίλισσα Θάρνιν! – Βασίλισσα Θάρνιν! Βασίλισσα Θάρνιν! – Ζήτω ο Μαύρος Πρίγκιπας! Ζήτω ο Πρίγκιπας Ήλμον! Ζήτω ο Μαύρος Πρίγκιπας!*

«Η Βασίλισσα, όμως, θα ήθελε να σας πληροφορήσω,» συνέχισε ο Ήλμον, όταν οι φωνές καταλάγιασαν κάπως, «ότι οι αγώνες σε τούτη την Αρένα θα πάψουν να διεξάγονται όπως διεξάγονταν κατά τη βασιλεία του Τυράννου. Όσα αγωνίσματα διεξάγονται εδώ θα είναι *πραγματικά* αγωνίσματα, και όχι αιμοβόρικες παρωδίες!»

Κι άλλες ζητωκραυγές.

«Η εκτέλεση των ανθρώπων που τόσα χρόνια σάς καταδυνάστευαν είναι το τελευταίο... άθλημα σφαγής που θα παρακολουθήσετε στην Αρένα!»

Έδωσε το σύνθημα να αρχίσει ο απαγχονισμός, και οι στρατιώτες του συνόδεψαν τους κατάδικους στις κρεμάλες, καθώς τα χρώματα του ανήλιαγου ουρανού σκούρηναν πάνω από τη Φίρθμας. Ο λαός πανηγύριζε, βλέποντας τους ανακριτές να οδηγούνται στο θάνατό τους. Ορισμένες βλαστήμιες ακούστηκαν, και μερικές πέτρες εκτοξεύτηκαν, αλλά οι πολεμιστές του Μαύρου Πρίγκιπα, σύντομα, επανέφεραν την τάξη.

Ο Άσθαν, ωστόσο, ανησυχούσε μήπως συνέβαινε τίποτα χειρότερο από ένας πετροβολισμός των μελλοθάντων. Ανησυχούσε μήπως κάποιος έμπιστος του Σάρναλ επιχειρούσε να σκοτώσει τον Πρίγκιπα Ήλμον, όσο εκείνος βρισκόταν στην εξέδρα. Έτσι, είχε προστάξει τους στρατιώτες του να είναι πάρα, μα πάρα, πολύ προσεκτικοί. Και ο ίδιος ήταν έτοιμος να προστατέψει τον Πρίγκιπα, ακόμα και με τη ζωή του, αν χρειαζόταν.

Οι ανακριτές του Σάρναλ ανέβηκαν στις κρεμάλες, και οι σχοινένιες θηλιές περάστηκαν στο λαιμό τους.

«Λοιπόν, Άνερθαν,» είπε ο Ήλμον στον Φρούραρχο της Φίρθμας, που βρισκόταν πλάι του, «αισθάνεσαι τυχερός ετούτη τη στιγμή;»

Εκείνος ξεροκατάπιε. «Πρίγκιπά μου...» άρθρωσε, «γιατί με φέρατε εδώ;»

Ο Ήλμον δε στράφηκε να τον κοιτάξει· είχε το βλέμμα του στους έξι μελλοθάνατους και στον κόσμο που πλημμύριζε την Αρένα, ουρλιάζοντας, σε έξαψη. «Για να αντιληφτείς πόσο τυχερός είσαι· και για να δεις σε ποιον οφείλεις την τύχη σου. Η τύχη δεν οφείλεται πάντοτε στην... τύχη. Διαφωνείς;»

«Αυτό σημαίνει ότι δε θα εκτελεστώ, Πρίγκιπά μου;»

Ο Ήλμον ύψωσε το δεξί του χέρι, ώστε να μπορούν να το δουν οι κουκουλοφόροι δήμιοι, δίπλα στις κρεμάλες. Ο μαύρος του μανδύας ανέμιζε στον απογευματινό αγέρα. «Προφανώς, όχι. Ωστόσο, μην ξεχνάς πως πρέπει να μου αποδεικνύεις διαρκώς τη χρησιμότητα και την πίστη σου.»

Κατέβασε απότομα το χέρι του, και οι δήμιοι κλότσησαν τα σκαμνιά κάτω απ'τα πόδια των κατάδικων: οι περισσότεροι πέθαναν αμέσως, από σπασμένο αυχένα· οι υπόλοιποι άρχισαν να σπαρταρούν σαν ψάρια, καθώς οι θηλιές σφίγγονταν γύρω απ'το λαιμό τους. Ο λαός στις εξέδρες φώναζε, κραύγαζε, αλάλαζε, ούρλιαζε.

«Σας ορκίζομαι, Πρίγκιπά μου, θα με βρείτε πολύ χρήσιμο, και πολύ πιστό,» είπε ο Άνερθαν. «Γνωρίζω πράγματα για την πόλη που κανείς άλλος δεν τα ξέρει.»

Ναι, φρούραρχε, σκέφτηκε ο Ήλμον, ακούγεσαι πρόθυμος να υπηρετήσεις, και πέρασες με επιτυχία τη δοκιμασία που σου έβαλα το πρωί: απάντησες σωστά στις δύο ερωτήσεις, και στην τρίτη μάλλον αλήθεια είπες. Ωστόσο, η φωνή σου αντηχεί σαν το σφύριγμα της οχιάς στ'αφτιά μου. Θα προσπαθήσεις να με προδώσεις, αν νομίζεις ότι έχεις κάτι να κερδίσεις απ'αυτό. Προς το παρόν, όμως, πιστεύω πως έχω να επωφεληθώ από εσένα.

Χμμμ... Αναρωτιέμαι πώς θα σε μεταχειριζόταν ο Άργκελ, ή η Νιρκένα. Τι τρόπο θα έβρισκαν για να σε... δέσουν στην υπηρεσία τους.

Οι κρεμασμένοι ανακριτές έδιναν τις τελευταίες τους κλοτσιές στον αέρα, όταν βιαστικά βήματα ακούστηκαν στις σκάλες της βασιλικής εξέδρας. Ο Άσθαν στράφηκε, έχοντας το χέρι του στη λαβή του σπαθιού του, με τρόπο άνετο, ώστε να είναι σε ετοιμότητα δίχως να το δείχνει. Βέβαια, ένας δολοφόνος ποτέ δε θα ερχόταν από τις σκάλες, και μάλιστα κάνοντας τόσο θόρυβο· αλλά πάντοτε κανείς οφείλει να

είναι επιφυλακτικός, όταν βρίσκεται κοντά σε σημαντικά πρόσωπα εν καιρώ πολέμου και αναταραχών.

Ένας πολεμιστής ξεπρόβαλε, χαιρετώντας στρατιωτικά και λέγοντας: «Με συγχωρείτε. Έχω επείγοντα μαντάτα.»

Ο Ήλμον στράφηκε. «Σε ακούμε.»

«Ένα στράτευμα, Υψηλότητα, έχει κατασκηνώσει περίπου πέντε χιλιόμετρα δυτικά της Φίρθμας. Πιστεύουμε ότι είναι πολεμιστές από τη Γέμρηλ.»

«Οι ενισχύσεις του Σάρναλ άργησαν να έρθουν,» μειδίασε λεπτά ο Ήλμον, λοξοκοιτάζοντας τον Άσθαν.

«Νόμιζα ότι θα αργούσαν κι άλλο, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Στρατηγός. «Έτσι και δεν είχαμε καταλάβει την πόλη εγκαίρως....»

«Οι δολιοφθορείς μου, μάλλον, δεν κατόρθωσαν να τους παρεμποδίσουν για όσο σχεδίαζα. Ωστόσο, δε χρειάζεται πλέον ν'ανησυχούμε γι'αυτούς, Άσθαν.»

Υποθέτω... σκέφτηκε εκείνος· και ρώτησε τον μαντατοφόρο: «Ποιες είναι οι διαθέσεις τους;»

«Δεν ξέρουμε ακόμα, Στρατηγέ. Πάντως, δεν έχουν ζυγώσει τη Φίρθμας, κι αυτό, νομίζω, αν μου επιτρέπετε να εκφέρω γνώμη, οφείλεται στ'ότι έχουν δει τις σημαίες μας στα τείχη κι έχουν καταλάβει ότι ο Σάρναλ έπεσε, κι επειδή είναι με το μέρος του, νομίζουν ότι θα τους επιτεθούμε και φοβούνται να έρθουν.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Ήλμον. «Αυτό είναι, κατά πάσα πιθανότητα. Θα πρέπει, λοιπόν, να τους πληροφορήσω ότι δεν έχουν τίποτα να φοβούνται από εμάς. Ζητήστε από το Στρατηγό τους να με συναντήσει στα δύο χιλιόμετρα απόσταση από τη Φίρθμας. Ας φέρει και μερικούς από τους φρουρούς του, αν επιθυμεί· αλλά όχι πάνω από πενήντα, ακριβώς όπως θα κάνω κι εγώ.»

«Ως προστάξετε, Πρίγκιπά μου!» είπε ο στρατιώτης, και υποκλίθηκε βαθιά.

«Οδηγήστε με στη... Ρυθμιστή της Αρένας,» διέταξε ο Ήλμον έναν φρουρό, μόλις ο μαντατοφόρος έφυγε, κατεβαίνοντας τα σκαλοπάτια της εξέδρας τόσο γρήγορα όσο τα είχε ανεβεί.

«Μάλιστα, Υψηλότητα.»

«Άσθαν, έλα μαζί μου.»

Ο Στρατηγός ακολούθησε τον Μαύρο Πρίγκιπα επάνω στις σκάλες, κατεβαίνοντας, κατεβαίνοντας, κατεβαίνοντας, μέχρι που βρέθηκαν κάτω απ'το έδαφος και πέρασαν από μια ανοιχτή καγκελόπορτα. Το εσωτερικό ήταν φωτισμένο από δαυλούς, και γεμάτο θύρες. Ο φρουρός τούς πήγε σ'ένα πέτρινο δωμάτιο, που στο κέντρο του στεκόταν μια γυναίκα. Η Ρυθμιστής Μαλβιάρια είχε μακριά, σγουρά, σκούρα-καστανά μαλλιά, που στο ασθενικό φως έμοιαζαν μαύρα. Φορούσε δερμάτινο πουκάμισο και παντελόνι, ενώ τα πόδια της κάλυπταν κοντές μπότες. Όταν ο Ήλμον και ο Άσθαν μπήκαν, τους είχε την πλάτη γυρισμένη· ύστερα, όμως, στράφηκε, και είδαν ότι το αριστερό της μάτι ήταν μελανιασμένο.

«Τι συνέβη;» απαίτησε ο Μαύρος Πρίγκιπας, κοιτάζοντας ολόγυρα, τους στρατιώτες του, οι οποίοι διέγραφαν την περίμετρο του χώρου.

«Μας έφερε αντίσταση, Υψηλότατε,» εξήγησε μια πολεμίστρια. «Ήθελε να φύγει, και προσπάθησε να μας χτυπήσει.»

«Εσύ είσαι ο Μαύρος Πρίγκιπας;» ρώτησε η Μαλβιάρια.

«Δε θα μιλάς στον ενικό στον Πρίγκιπα, σκύλα!» μούγκρισε ένας στρατιώτης, κι έκανε να τη ζυγώσει.

Ο Ήλμον ύψωσε το χέρι του, γνέφοντας στον άντρα να μείνει εκεί όπου ήταν. «Ναι,» απάντησε στη Ρυθμιστή της Αρένας. «Εγώ είμαι ο Μαύρος Πρίγκιπας, και δε βρίσκομαι εδώ για το λόγο που νομίζεις.»

Η Μαλβιάρια ύψωσε ερωτηματικά το δεξί της φρύδι. Τα χέρια της ήταν σταυρωμένα εμπρός της. Δεν έμοιαζε και τόσο φιλικά προδιατεθειμένη προς τον Ήλμον, παρότι, προφανώς, βρισκόταν στο έλεός του. *Κι αυτό είναι ενδιαφέρον, παρατήρησε εκείνος. Μπορείς να είσαι βέβαιος για τις προθέσεις μιας τέτοιας γυναίκας... σε αντίθεση με τις προθέσεις ανθρώπων όπως ο Άνερθαν.*

«Δε βρίσκομαι εδώ για να σε σκοτώσω, ούτε για να σε βασανίσω, ώστε να μου αποκαλύψεις πληροφορίες,» δήλωσε ο Ήλμον.

«Με εκπλήσσει αυτό, Μαύρε Πρίγκιπα,» συνοφρυώθηκε η Μαλβιάρια. «Με εκπλήσσει πολύ.»

«Γιατί; Γνωρίζεις κάτι που θα έπρεπε να ξέρω;»

Η Μαλβιάρια γέλασε, κάνοντας πίσω το κεφάλι. Μετά, τον κοίταξε κατάματα, μειδώντας· η δεξιά γωνία του στόματός της ήταν φαγωμένη, μάλλον από κάποιο παλιότερο χτύπημα. «Εξαργάται από το τι

θα ήθελες να μάθεις. Προτού όμως με ρωτήσεις, δεν ξέρω τίποτα για κανένα κρυφό σχέδιο του Σάρναλ. Εγώ το μόνο που έκανα ήταν αυτό που υποδηλώνει η δουλειά μου: να φροντίζω για την Αρένα, και για την ομαλή διεξαγωγή των αγωνισμάτων εδώ.»

«Τα αγωνίσματα θ' αλλάξουν μορφή,» της είπε ο Ήλμον.

Η Μαλβιάρα ανασήκωσε τους ώμους. «Δε με ενοχλεί καθόλου τούτο, Υψηλότητα.» Συνοφρυώθηκε ξανά, καθώς συνειδητοποίησε κάτι. «Δηλαδή, θα κρατήσω τη θέση μου στην Αρένα;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ήλμον. «Δε μπορώ να φανταστώ κάποιον καλύτερο για τη δουλειά.»

Τα μάτια της γυάλισαν, σαν να είχε χαρεί από τούτο το μαντάτο, αλλά σαν, συγχρόνως, να υποψιαζόταν ότι κάτι άλλο ίσως κρυβόταν πίσω απ'τα λόγια του Μαύρου Πρίγκιπα.

«Ωστόσο, δε θα πρέπει να ξεχνάς ποιος είναι ο νέος σου μονάρχης,» τόνισε ο Ήλμον. «Και εννοώ τη Βασίλισσα Θάρνιν, η οποία, σύντομα, θα αναλάβει τα καθήκοντά της.»

«Είναι τραυματισμένη, άκουσα...»

«Ευτυχώς, όχι πολύ άσχημα.

»Πες μου τώρα κάτι άλλο: Πόσο καλά γνώριζες τον Αρχιστράτηγο Φάζναλ;»

«Είναι νεκρός;» ρώτησε η Μαλβιάρα, και τα μάτια της τρεμόπαιζαν, με κάποια ανησυχία. *Οι φήμες πρέπει να είναι αληθινές*, συλλογίστηκε ο Ήλμον, χωρίς να μιλήσει, περιμένοντας την απάντηση στο ερώτημά του.

«Ήταν εραστής μου, περιστασιακά...» είπε η Μαλβιάρα, κοιτάζοντας δεξιά, στις σκιές. «Ζει;»

Ο Ήλμον ένευσε. «Ζει. Τι ξέρεις γι' αυτόν;»

«Τίποτα το ιδιαίτερο. Τι θέλεις να μάθεις; Ποια είναι η οικογένειά του;»

«Αυτό το γνωρίζω ήδη.»

«Τότε, τι άλλο περιμένεις να σου πω;»

«Θα μπορούσες να μου πεις αν κάποια στιγμή τού ξέφυγε κάτι σχετικά με κάποιο άλλο παλάτι αγαπητό στον Σάρναλ, πέραν του παλατιού της Φίρθμας.»

«Ο Σάρναλ είναι, λοιπόν, ζωντανός;» ρώτησε η Μαλβιάρα. «Έχει φύγει από την πόλη;»

«Εγώ κάνω τις ερωτήσεις,» της θύμισε ο Ήλμον.

«Δε νομίζω ότι ανέφερε ποτέ τίποτα τέτοιο ο Φάζναλ.»

«Ξανασκέψου το.»

Η Μαλβιάρρα σούφρωσε τα χείλη. «Δε μου έρχεται κάτι στο μυαλό.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Ήλμον. «Θα τα ξαναπούμε.» Στράφηκε στην έξοδο.

«Και μ'έμένα τι θα γίνει; Θα με ρίξουν τώρα σε κάνα κελί;»

«Όχι,» ο Μαύρος Πρίγκιπας την κοίταξε πάνω απ'τον ώμο· «μπορείς να συνεχίσεις τη δουλειά σου, όπως σου είπα.»

Βγήκε απ'το δωμάτιο, μαζί με τον Άσθαν, και βάδισαν προς τις σκάλες.

«Ποια είναι η γνώμη σου, Στρατηγέ;»

«Για τη Μαλβιάρρα;»

«Ναι.»

«Δεν έχω γνώμη,» αποκρίθηκε ο Άσθαν, φοβούμενος να πει κάτι που ίσως αποδεικνυόταν λαθεμένο. «Μου φάνηκε απλή γυναίκα... αλλά δεν ξέρω· μπορεί να είναι κάτι περισσότερο απ'αυτό που δείχνει. Πιο επικίνδυνη.»

«Παντού βλέπεις κινδύνους, ε, Άσθαν;» μειδίασε ο Ήλμον, λοξοκοιτάζοντάς τον.

«Οι καιροί είναι δύσκολοι, Πρίγκιπά μου, γεμάτοι θάνατο και συνωμοσίες.»

Ανέβηκαν τις σκάλες και βγήκαν από την Αρένα, περνώντας από την Είσοδο του Βασιλέα.

«Ετοιμάστε μια έφιππη ομάδα πενήντα μαχητών,» πρόσταξε ο Ήλμον τους στρατιώτες που στέκονταν εκεί, περιμένοντάς τον. «Σύντομα, θα βγω από τη Φίρθμας, για να συναντήσω το Στρατηγό του στρατού της Γέμρηλ.»

«Ασφαλώς, Υψηλότατε,» υποκλίθηκε ένας πολεμιστής.

«Με θέλετε μαζί σας, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε ο Άσθαν τον Ήλμον.

«Εάν σου πω να μην έρθεις, θα επιμείνεις;» αντέστρεψε το ερώτημα ο Μαύρος Πρίγκιπας.

«Πιστεύω πως ναι.»

Ο Ήλμον γέλασε. *Το περίμενα, Στρατηγέ.* «Έλα, τότε. Είσαι, εξάλλου, ο καλύτερος άνθρωπος για να φυλά τα νώτα μου.»

«Με τιμάτε, Υψηλότατε.»

«Η Στρατηγός Βασθέφιν δέχτηκε να μιλήσει μαζί σας, Υψηλότατε,» ανέφερε ο στρατιώτης. «Στα δύο χιλιόμετρα από τη Φίρθμας.»

Ο Ήλμον, που στεκόταν πάνω στα δυτικά τείχη της πρωτεύουσας του Ένρεβηλ, ένευσε. Στην απόσταση μπορούσε ήδη να δει ένα σύννεφο σκόνης να πλησιάζει. Η αστροφεγγιά δεν επέτρεπε να διακρίνει κανείς τίποτα παραπάνω, αν και ο Πρίγκιπας αντιλαμβανόταν ότι επρόκειτο για μια ομάδα ιππέων. Ο ήχος του καλασμού ερχόταν στ'αφτιά του. *Καμία πενηνταριά άλογα*, σκέφτηκε. *Ωραία. Αυτή η Στρατηγός Βασθέφιν δε φαίνεται να θέλει να μας εξαπατήσει...*

Κατέβηκε την πέτρινη σκάλα των επάλξεων, για να συναντήσει κάτω τους δικούς του καβαλάρηδες και τον Άσθαν.

«Όλα είναι έτοιμα, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Στρατηγός, φορώντας το κράνος του.

Ο Ήλμον χάιδεψε τη χαίτη του αλόγου του και το καβάλησε. «Ανοίξτε την πύλη! Ψώστε τη σημαία!»

Η πύλη σηκώθηκε, τρίζοντας, και ο σημαιοφόρος της έφιππης ομάδας του Μαύρου Πρίγκιπα ύψωσε το λάβαρο, που εδώ κρεμόταν λειψό, γιατί τα τείχη έκοβαν τον αέρα. Όταν, όμως, οι ιππείς πέρασαν, καλπάζοντας, κάτω από τη μεγάλη, πέτρινη αψίδα, η σημαία άνοιξε και κυμάτισε στον νυχτερινό άνεμο.

Ο Ήλμον είδε τους αντικρινούς καβαλάρηδες να τραβάνε τα χαλινάρια στη συμφωνημένη απόσταση των δύο χιλιομέτρων από την πόλη, και έκανε νόημα στους δικούς του να σταματήσουν στα εκατό μέτρα από αυτούς. Το σύννεφο σκόνης άρχισε να καταλαγιάζει.

«Ο Μαύρος Πρίγκιπας;» αντήχησε μια γυναικεία φωνή πάνω από τα χρεμετίσματα των αλόγων.

Ο Ήλμον έβγαλε το κράνος του, βλέποντας μια ιππεύτρια να ξεχωρίζει από τους υπόλοιπους και να ζυγώνει, χωρίς φρουρούς. «Ο ίδιος.» Χτύπησε το άλογό του, ελαφριά, στα πλευρά, με τα γόνατά του, ωθώντας το να προχωρήσει.

Και συνάντησε την πολεμίστρια ανάμεσα στη δική του έφιππη ομάδα και στη δική της. Είχε κοντά, ξανθά, σγουρά μαλλιά και γαλανά μάτια, που γάλιζαν, ακόμα και στο αδύνατο φως της αστροφεγγιάς. Φορούσε αλυσιδωτό θώρακα και κάπα.

«Η Στρατηγός Βασθέφιν;»

Η γυναίκα κατένευσε.

«Ερχόσασταν από τη Γέμρηλ, για να ενισχύσετε τις δυνάμεις του Τυράννου εδώ, στη Φίρθμας· σωστά;» είπε ο Ήλμον.

Η Βασθέφιν στένευσε τα μάτια, ζυγιάζοντάς τον. «Οι σημαίες έχουν αλλάξει στα τείχη...»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ήλμον. «Ο Σάρναλ έπεσε. Η Επανάσταση νίκησε, και η Βασίλισσα Θάρνιν άρχει τώρα στο Ένρεβηλ. Με τη βοήθεια του Νόρβηλ.»

«Καταλαβαίνω...»

«Έχουμε ήδη στείλει μαντατοφόρο στη Γέμρηλ, για να γνωστοποιήσουμε στον Έπαρχο Νόντερ την αλλαγή εξουσίας. Πιστεύουμε ότι δεν έχει λόγο να παραμείνει πιστός στον Σάρναλ.»

«Η Γέμρηλ ακολουθεί τις επιταγές του Βασάλτινου Θρόνου, Πρίγκιπα Ήλμον. Δε νομίζω ο Άρχοντας Νόντερ να εναντιωθεί στη νέα Βασίλισσα.»

«Θα πρέπει να είναι πολύ ασύνετος, για να το κάνει.»

Η Στρατηγός Βασθέφιν έσμιξε τα χείλη, σαν να συγκρατήθηκε απ'το να απαντήσει στο σχόλιο του Πρίγκιπα. Μετά, είπε: «Ο στρατός μου θα αρχίσει το ταξίδι της επιστροφής, λοιπόν, από αύριο.»

«Για την ακρίβεια, ήθελα να σου μιλήσω γι'αυτό το θέμα, Στρατηγέ.»

Η Βασθέφιν συνοφρυώθηκε.

«Θα προτιμούσαμε ο στρατός σου να μείνει εδώ, για μας ενισχύσει,» εξήγησε ο Ήλμον. «Έχουμε υποστεί πολλές απώλειες. Η νίκη μας ήταν δύσκολη, και οι μαχητές σου θα μας φανούν πολύτιμοι.»

«Πρόκειται για διαταγή της νέας Βασίλισσας;»

«Ναι. Ωστόσο, θα ειδοποιηθεί ο Άρχοντάς σου· μην αμφιβάλλεις γι'αυτό.»

«Πολύ καλά,» είπε η Βασθέφιν. «Θα μας επιτρέψετε πρόσβαση στην πρωτεύουσα, δηλαδή;»

«Προφανώς,» αποκρίθηκε ο Ήλμον. «Αύριο, με την αυγή, θα περάσετε τη δυτική πύλη.»

«Μάλιστα. Υπάρχει κάτι άλλο;» Η φωνή της ακουγόταν ψυχρή.

«Όχι, τίποτε άλλο. Καλή σου νύχτα, Στρατηγέ Βασθέφιν.» Ο Μαύρος Πρίγκιπας έστρεψε το άλογό του και πήγε στους καβαλάρηδες του.

«Όλα εντάξει, Υψηλότετε;» ρώτησε ο Άσθαν.

Ο Ήλμον ένευσε. «Το πρωί, ο στρατός της Στρατηγού Βασθέφιν θα μπει στη Φίρθμας από τη Ζωντανή Πύλη. Να έχετε κάνει τις απαραίτητες προετοιμασίες.»

Η έφιππη ομάδα του άρχισε να τροχάζει προς την πρωτεύουσα.

«Σε περίπτωση που μας προδώσουν, Πρίγκιπά μου,» προειδοποίησε ο Άσθαν, «δε θα έχουμε δυνάμεις για ν'αντισταθούμε. Οι απώλειές μας ήταν μεγάλες από τη φωτιά, και ο στρατός μας είναι καταπονημένος.»

«Δε θα μας προδώσουν, Στρατηγέ,» είπε ο Ήλμον. «Η Γέμρηλ βρίσκεται κοντά στα δυτικά σύνορα του Ένρεβηλ, κι επομένως, κοντά στο Νόρβηλ. Ο φόβος, αν μη τι άλλο, θα την κρατήσει απ'το να μας εναντιωθεί. Αν και δε νομίζω ότι θα χρειαστεί αυτό... Δε θυμάμαι ο Έπαρχος Νόντερ να ήταν ποτέ φανατικός ακόλουθος του Σάρναλ. Απλά ήξερε πως, αν σήκωνε κεφάλι, αμέσως θα το έχανε· έτσι, το έπαιζε ήσυχος.»

Κεφάλαιο 16

Φίρθμας: Μια Πόλη Γεμάτη Μυστικά

Ο Πρίγκιπας Ήλμον στεκόταν στις επάλξεις του στρατώνα και ατένιζε τον στρατό της Στρατηγού Βασθέφιν να περνά τη Ζωντανή Πύλη της Φίρθμας, παρατεταγμένος σε δύο μακριές γραμμές. *Δύο χιλιάδες μαχητές επιπλέον στο πλευρό μας: καθόλου άσχημα. Όμως υποπτεύομαι ότι δε θα μας φανούν αρκετοί, για ν'αντιμετωπίσουμε την αντεπίθεση του Σάρναλ.* Ο Ήλμον δεν αμφέβαλλε στο ελάχιστο ότι ο Τυράννος θα προσπαθούσε να ανακτήσει το χαμένο του έδαφος· ακόμα και τώρα, βρισκόταν κάπου στο Ένρεβηλ και σχεδίαζε. *Κι εγώ έχω χάσει κάθε του ίχνος...*

Ο Μαύρος Πρίγκιπας έσφιξε τη δεξιά, γαντοφορεμένη γροθιά του. *Το καλύτερο θα ήταν να τον βρω προτού αντεπιτεθεί: να τον σταματήσει προτού καν αρχίσει.* Ωστόσο, δεν πίστευε ότι θα τον εντόπιζε εγκαίρως. Κανένας από τους ανθρώπους που είχε στείλει για να βρουν και, ει δυνατόν, να σκοτώσουν τον Σάρναλ δεν του είχε αναφέρει ακόμα τίποτα –ούτε το παραμικρό σημάδι του Τυράννου. *Όταν τον εντοπίσουμε, θα είναι αργά. Ο Σάρναλ δεν είναι ηλίθιος· γνωρίζει καλά το ίδιο του το Βασίλειο. Πολύ καλύτερα από εμένα, όσα χρόνια κι αν πέρασα εδώ, με τους επαναστάτες. Εγκαταλείποντας το παλάτι του, δεν ήταν πανικόβλητος· όχι, καθόλου, μα καθόλου, πανικόβλητος δεν ήταν: σχέδια ήδη θα πλημμύριζαν το κεφάλι του. Και ήξερε ακριβώς πού πήγαινε, για να προφυλαχτεί· δεν τρεπόταν σε άτακτη φυγή.* Ο Ήλμον δεν είχε συναντήσει τον Σάρναλ, κατά τη μάχη της Φίρθμας, μα ήταν βέβαιος για τις υποθέσεις του. Έβλεπε το πρόσωπο του Τυράννου, με τα πνευματικά του μάτια: και ήταν ένα πρόσωπο γεμάτο διαβολική ηρεμία και ελεγχόμενη οργή. Ο Σάρναλ έπαιρνε τους πιστούς του, κατέβαινε στα υλόνγεια του παλατιού, διέσχιζε την καινούργια σήραγγα, που ο ίδιος είχε ανοίξει, και χανόταν μέσα στην ομίχλη, σκεπτόμενος πόσο αφελής ήταν ο Μαύρος Πρίγκιπας που θεωρούσε ότι μπορούσε να τον εξολοθρεύσει έτσι εύκολα...

Ο Ήλμον βλεφάρισε και η εικόνα του Τυράννου διαλύθηκε από το νου του, για ν'αντικατασταθεί από μία εικόνα αληθινή: αυτή της έφιππης Στρατηγού Βασθέφιν, η οποία πλησίαζε την ανοιχτή πύλη του στρατώνα, ακολουθούμενη από τις δίδυμες, μακριές στήλες των στρατιωτών της.

Ο Πρίγκιπας άκουσε βήματα πίσω του, κι αισθάνθηκε ένα χέρι να τον ακουμπά στον ώμο. Στράφηκε, ξαφνιασμένος, κι αντίκρισε έναν κουκουλοφόρο, που μέσα απ'την κουκούλα του φαινόταν ένα πρόσωπο... κατακρεουργημένο... τραυματισμένο... καμένο...

«Χα-Χάρναλιρ;» έκανε ο Ήλμον, έκπληκτος. *Από τώρα είσαι επάνω;*

«Καλημέρα, Πρίγκιπά μου,» χαιρέτησε ο ιερέας του Άνκαραζ, με τραχιά φωνή, και τα μάτια του γυάλισαν μ'ένα τρομακτικό φως, που έκανε ένα ρίγος να διαπεράσει τη ράχη του Ήλμον.

«Πώς είσαι; Νόμιζα... νόμιζα ότι θα κοιμόσουν· ότι θα έκανες μέρες να σηκωθείς. Τα εγκαύματά σου πρέπει να ήταν πιο ελαφριά απ'ό,τι έκριναν οι θε-»

Το γέλιο του Χάρναλιρ τον διέκοψε. «Πρίγκιπά μου, σου φαίνονται αυτά τα εγκαύματα *ελαφριά;*» Ύψωσε το χέρι του, δείχνοντας το πρόσωπό του.

Όχι, σκέφτηκε ο Ήλμον. *Αλλά είναι σαν να έχουν περάσει ημέρες ολόκληρες από τότε που τα έπαθες...*

Ο ιερέας κούνησε το κεφάλι καταφατικά, λες και μπορούσε να διαβάσει το μυαλό του. «Ναι... Ο Κύριός μας είναι μαζί μου· με συντρέχει.»

«...Σε θεράπευσε;»

«Η δύναμη του Πολέμαρχου μεγαλώνει, Πρίγκιπά μου. Μεγαλώνει.»

Θεοί...! συλλογίστηκε ο Ήλμον. *Αυτά συνέβαιναν μόνο στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ. Σίγουρα, δεν έχουμε φτάσει σε τέτοια κατάσταση! Δε θα το επιτρέψω να φτάσουμε! Ίσως ζυγώνει η ώρα που θα πρέπει να σε ξεφορτωθώ, Χάρναλιρ...*

Ο ιερέας πήρε το βλέμμα του απ'το πρόσωπο του Μαύρου Πρίγκιπα και το έστρεψε στο στρατόνα, όπου έμπαιναν η Στρατηγός Βασθέφιν και οι μαχητές της. «Ααα, νεοσύλλεκτοι... Θα αποδειχτούν χρήσιμοι, δίχως αμφιβολία.»

Χρήσιμοι, ναι... Χρήσιμοι, όπως, δυστυχώς, είσαι κι εσύ ακόμα, Χάρναλιρ. Εσύ κι οι υπόλοιποι ακόλουθοι του Άνκαραζ. Δεν μπορώ να σας ξεφορτωθώ όσο απειλούμαι από τον Σάρναλ. Ειδικά τώρα που οι δυνάμεις μου δέχτηκαν τέτοιο τρομερό πλήγμα, από τη φωτιά γύρω απ'το παλάτι...

«Μπορείς να θεραπεύσεις κι άλλους τραυματίες;» ρώτησε τον ιερέα.

«Ο Πολέμαρχος θα φανερωθεί σταδιακά, Πρίγκιπά μου. Εν τω μεταξύ, οφείλουμε να πιστεύουμε σ'αυτόν, και να προσευχόμαστε για την εύνοια και τη θεία χάρη του.

»Ας πάμε, όμως, τώρα να προϋπαντήσουμε τους νεοσύλλεκτους...»

Άρχισαν να κατεβαίνουν την πέτρινη σκάλα των επάλξεων· και, καθώς κατέβαιναν, ο Χάρναλιρ είπε: «Από τη Γέμρηλ είναι, αν κρίνω απ'το σύμβολο στη σημαία τους· σωστά, Πρίγκιπά μου;»

«Ναι, από τη Γέμρηλ,» ένευσε ο Ήλμον.

«Πότε συνεννοήθηκες μαζί τους;»

«Χτες βράδυ.»

«Χτες βράδυ, έβλεπα ένα υπέροχο όνειρο, Πρίγκιπά μου...» είπε ο Χάρναλιρ, αλλά δεν εξήγησε τίποτα περισσότερο· και ύστερα, οι δυο τους ζύγωσαν τη Στρατηγό Βασθέφιν, η οποία αφίππευσε και τους χαιρέτησε στρατιωτικά.

Ο Άνερθαν πήγε στο φρουραρχείο της Φίρθμας, το οποίο δεν ήταν μακριά από το Ανακριτήριο, γιατί, συνήθως, όσοι περνούσαν από το πρώτο κατέληγαν στο δεύτερο. Τώρα, όμως, το «Οίκημα του Πόνου» βρισκόταν εκτός λειτουργίας, και δύο στρατιώτες του Πρίγκιπα Ήλμον στέκονταν εκατέρωθεν της εισόδου του, μην αφήνοντας κανέναν να μπει.

«Λοιπόν, Άνερθαν, αισθάνεσαι τυχερός;» Τα λόγια του Μαύρου Πρίγκιπα αντηχούσαν μέσα στο νου του φρουραρχου, καθώς ζύγωνε την εξώθυρα του φρουραρχείου του. Και, ναι, όφειλε να παραδεχτεί ότι *αισθανόταν* τυχερός. Τυχερότερος απ'ό,τι περίμενε. Τυχερότερος απ'ό,τι όφειλε να είναι, ίσως. Αρχικά, πίστευε ότι ο Ήλμον θα τον εκτελούσε, μαζί με τους ανακριτές· όμως φαίνεται πως ο Νορβήλιος Πρίγκιπας είχε αρκετές χρήσεις ακόμα γι'αυτόν. *Το ξέρει ότι ξέρω*

πολλά για την Φίρθμας. Το ξέρει ότι μπορώ να τον βοηθήσω να εντοπίσει εκείνους που θέλει. Και, μάλλον, με έχει εμπιστευτεί: έτσι δείχνει το πράγμα... Αναρωτιέμαι πόσο μπορώ να... κινηθώ μέσα στο πλαίσιο της εμπιστοσύνης του. Ο Ήλμιον τον τρώμαζε, όμως όχι τόσο όσο ο Σάρναλ ή ο Αρχιστράτηγος Φάζναλ. Υπήρχε... μια τιμιότητα;... μια ανθρωπιά;... ένα φιλότιμο;... στο βλέμμα του, που έλεγε στον Άνερθαν ότι δε θα τον σκότωνε χωρίς καλό λόγο.

Ωστόσο, δεν πρέπει να παρασύρομαι, συλλογιζόταν, καθώς περνούσε ανάμεσα από τους φύλακες του φρουραρχείου, δείχνοντάς τους το πρόσωπό του κάτω απ'την κουκούλα, για να τον αναγνωρίσουν. (Στους δρόμους της Φίρθμας φοβόταν να κυκλοφορεί με την όψη του σε κοινή θέα, έτσι είχε πάρει τα μέτρα του.) Πρέπει να είμαι επιφυλακτικός με τον Μαύρο Πρίγκιπα: και, τότε, έχω πολλά να κερδίσω. Ίσως η επιρροή μου να μεγαλώσει περισσότερο απ'ό,τι επί βασιλείας Σάρναλ...

Προχώρησε μέσα στους διαδρόμους του φρουραρχείου, ακούγοντας τα βήματά του να αντηχούν. Τα μοναδικά βήματα εδώ μέσα. Ο μοναδικός θόρυβος. Διότι το μέρος ήταν άδειο. *Θα το ξαναζωντανέψουμε, όμως...*

Ο Άνερθαν κατευθύνθηκε στο αρχειοφυλάκιο. Ο Πρίγκιπας Ήλμιον τον είχε συναντήσει προτού χαράξει, προστάζοντάς τον να έρθει εδώ και να κάνει μια διεξοδική έρευνα, σχετικά με το ποιος ήταν πιστός στον Σάρναλ και ποιος όχι. Όταν η έρευνα τελείωνε («Και φρόντισε να μην τελειώσεις πολύ σύντομα, γιατί θα θεωρήσω ότι δεν έψαξες αρκετά, φρούραρχε»), θα επέστρεφε στο στρατώνα και θα έδινε στον Μαύρο Πρίγκιπα όσα αρχεία είχε συλλέξει, προσφέροντας, συγχρόνως, και προφορικές πληροφορίες για την κατάσταση.

Εξευτελιστική δουλειά για έναν φρούραρχο, αλλά όλοι από κάπου αρχίζουν. Και τούτη είναι, αναμφίβολα, μια αρχή. Μια νέα αρχή για εμένα. Αν υπηρετήσω καλά, θα ανοιχτούν εμπρός μου δρόμοι αμέτρητοι...

Παραμέρισε την πόρτα του αρχειοφυλάκιου, για ν'αντικρίσει ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Το μοναδικό φως ερχόταν από μια αρκετά μεγάλη χαραμάδα ανάμεσα στα πατζούρια. Ο Άνερθαν ζύγωσε, για να τ'ανοίξει: αλλά, προτού φτάσει, μια γυναικεία φωνή ήρθε απ'το σκοτάδι:

«Καλημέρα, αδελφούλη...»

«ΑΑΑ!» Ο Άνερθαν αναπήδησε, κατατρομαγμένος· η καρδιά του βροντοκοπούσε.

«...Χα-χα-χα-χα-χα!...»

Ο Άνερθαν άνοιξε απότομα τα πατζούρια, οργισμένος. Το πρωινό φως του ανήλιαγου ουρανού εισέβαλε το δωμάτιο, εξορίζοντας τις σκιές στις γωνιές και πίσω ή κάτω από τα έπιπλα. Επάνω σε μια κοντή αρχειοθήκη ήταν καθισμένη, οκλαδόν, μια γυναίκα. Είχε μαύρα, μακριά μαλλιά και φορούσε μπεζ πουκάμισο και καφέ παντελόνι. Οι μπότες της ήταν ριγμένες παραδίπλα.

«Τι κάνεις εδώ, Ταναρίμια;» ρώτησε ο Άνερθαν την αδελφή του. «Πώς μπήκες; Κινδυνεύεις εδώ πέρα!»

«Από τι; Εγκαταλειμμένο είναι το χτίριο.»

«Υπάρχουν δυο φρουροί απέξω—»

«Αυτό με τρομάζει,» γέλασε η Ταναρίμια. «Παρεμποδίζουν ιδιαίτε-
ρως την είσοδο, εκεί μπροστά που στέκονται σαν τα σκιαχτρα.»

«Ευδιάθετη είσαι σήμερα...» σχολίασε, ουδέτερα, ο Άνερθαν.

«Ο αδελφός μου γλίτωσε από την κρεμάλα και δουλεύει για την καινούργια εξουσία. Δε θα έπρεπε να είμαι ευδιάθετη;»

«Πώς τα ξέρεις αυτά;»

«Δεν άκουσα ότι σε κρέμασαν, αλλά άκουσα ότι σε αιχμαλώτισαν. Τα υπόλοιπα τα υπέθεσα.»

«Υπέθεσες και ότι θα ερχόμουν εδώ, σήμερα το πρωί;»

«Φυσικά. Ο Μαύρος Πρίγκιπας για ένα και μόνο λόγο μπορεί να σε έχει κρατήσει ζωντανό: Γιατί γνωρίζεις καλά τους κατοίκους ετούτης της πόλης.»

Το μυαλό σου είναι κοφτερό, αδελφή: αυτό είναι βέβαιο. Κοφτερό σαν ξυράφι. Τα ξυράφια, όμως, είναι τόσο επικίνδυνα εργαλεία...

«Έτσι,» —η Ταναρίμια κατέβηκε απ' την κοντή αρχειοθήκη και τον ζύγωσε, χωρίς να βάλει τις μπότες της— «ήρθα να σε προειδοποιήσω, καθώς γνωρίζω τι καθίκι είσαι.»

«Αυτά σκέφτεσαι για την οικογένειά σου;»

«Αυτά ξέρω για την οικογένειά μου. Την οικογένεια που είμαι βέβαιη πως θα πουλούσες σε πολύ χαμηλή τιμή—»

«Υπερβάλλεις, Ταναρίμια,» είπε ο Άνερθαν. «Τι νομίζ—;»

«Δε θα πεις λέξη στον Μαύρο Πρίγκιπα για μένα.»

«Εννοείται.»

«Ακόμα κι αν σε πιέσει; Ακόμα κι αν ήδη γνωρίζει κάτι, και σε απειλήσει;»

«Θα... θα κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ, Ταν– Οο!»

Τον άρπαξε από τα αχαμινά. «Τίποτα, αδελφούλη,» σφύριξε στ'αφτί του, καθώς εκείνος έσκυβε. «Τίποτα. Ό,τι κι αν συμβεί.»

«...Ταναρίμια... εντάξει... τίποτα... Άσε με...!»

Τον ζούλιξε περισσότερο. «Και, σχετικά με τα άλλα Αφτιά του Σάρναλ–»

«...όχι! Ωχχ... Ταναρίμια: μη μου το κάνεις αυτό! Το ξέρεις ότι δεν μπορώ να σας καλύψω όλους! –Φύγετε απ'την πόλη όσο είναι καιρός!... Ααααργκχ...!»

«Θα καλύψεις όσους περισσότερους μπορείς. Είμαστε σύμφωνοι;» Χαλάρωσε τη λαβή της.

«...Ναι... θα προσπαθήσω... θα– Οοοοοοο!»

«Και θα το καταφέρεις, έτσι δεν είναι;»

«...Ναι ναι, φυσικά... δε θα είναι δύσκολο, μερικούς να κρύψω...»

«Είμαστε σύμφωνοι, τότε, υποθέτω,» είπε η Ταναρίμια, και τον ελευθέρωσε, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο.

Ο Άνερθαν διπλώθηκε, στηριζόμενος στο γραφείο του αρχειοφυλάκιου.

«Δε με ρώτησες για τη γυναίκα σου,» παρατήρησε η Ταναρίμια, βάζοντας τις μπότες της.

«Θα έπρεπε;» Κάτι ύποπτο υπήρχε στον τόνο της φωνής της, κι αυτό δεν άρεσε καθόλου στον Άνερθαν.

«Κινδύνεψε. Από τους στρατιώτες του Μαύρου Πρίγκιπα. Αλλά τη βοήθησα να διαφύγει, μαζί με τον μικρό.»

«Και πού είναι τώρα;» ρώτησε ο Άνερθαν, καθώς ορθωνόταν.

«Τους έχουμε σε ασφαλές μέρος,» είπε η Ταναρίμια, ζυγώνοντας το παράθυρο. «Και θα παραμείνουν ασφαλείς... όσο παραμείνεις κι εσύ δίκαιος μ'εμάς, αδελφούλη. Αλλά σε αφήνω τώρα, γιατί θα έχεις πολλή δουλειά, υποθέτω...» Άνοιξε το τζάμι και πήδησε έξω.

Τα κοκκινισμένα μάτια του Χάρναλιρ ατένισαν το πρόσωπο της Στρατηγού Βασθέφιν μέσα από την κουκούλα της κάπας του· και ο

ιερέας του Άνκαραζ σκέφτηκε: *Εσύ!... Εσένα είδα στο όνειρό μου. Εσύ ήσουν μαζί με τους άλλους... Αναρωτιέμαι πότε θα παρουσιαστούν κι αυτοί...*

Η Βασθέφιν είδε το βλέμμα του καρφωμένο επάνω της και τρόμαξε από την όψη του. Ο Ήλμον το παρατήρησε, από την έκφρασή της· το δέρμα της είχε χλομιάσει, και τα χείλη της είχαν σφιχτεί. Το δεξί της χέρι, που είχε υψωθεί, για να χαιρετήσει στρατιωτικά, κατέβηκε μουδιασμένα.

Ο Μαύρος Πρίγκιπας στράφηκε στον ιερέα του Άνκαραζ, απορώντας τι είχε συμβεί. Γιατί η Στρατηγός έμοιαζε τόσο ταραγμένη; Πρέπει να είχε αντικρίσει το πρόσωπο του Χάρναλιρ μέσα από την κουκούλα· ναι, αυτό πρέπει να ήταν... *Έχει κάτι το... τερατώδες η όψη του τώρα.*

Ο Ήλμον καθάρισε το λαιμό του. «Στρατηγέ Βασθέφιν, καλωσόρισες στον στρατόνα της Φίρθμας. Να σου γνωρίσω τον Ιερέα Χάρναλιρ, του Άνκαραζ.»

«Του Άνκαραζ;...» έκανε η γυναίκα, και τα μάτια της γούρλωσαν.

«Βρισκόμαστε σε πόλεμο, Στρατηγέ,» τόνισε ο Ήλμον. «Ο Πολέμαρχος μάς καθιστά δυνατούς, για ν'αγωνιστούμε.»

«Μα...» Η Βασθέφιν έγλειψε τα χείλη, καθώς η ματιά του Χάρναλιρ εξακολουθούσε να είναι καρφωμένη επάνω της. «Η θρησκεία του είναι απαγορευμένη σε όλα τα βασίλεια των Ωθράγκος, Πρίγκιπα Ήλμον!» είπε, με περισσότερο σθένος, ανακτώντας την αυτοκυριαρχία της.

«Ο Άρχων της Μάχης έχει επιστρέψει,» δήλωσε ο ιερέας. «Ο πόλεμος τον έφερε πίσω, και θα ευνοήσει τους ισχυρότερους, για να θριαμβεύσουν.»

«Η Βασίλισσα το αποδέχεται αυτό;» απόρησε η Βασθέφιν, κοιτάζοντας τον Ήλμον και αγνοώντας τον Χάρναλιρ, σαν να μην υπήρχε.

«Ναι,» απάντησε ο Πρίγκιπας.

«Θα παραξενέψει πολλούς,» είπε, προειδοποιητικά, η Βασθέφιν.

«Δε νομίζω, ωστόσο, να προτιμούσαν τον Σάρναλ για μονάρχη...»

«Πρίγκιπα Ήλμον, γνωρίζετε για ποιο λόγο απαγορεύτηκε η θρησκεία του Άνκαραζ;»

«Γνωρίζω πολύ καλά, Στρατηγέ. Και θα το εκτιμούσα αν δεν υποτιμούσατε τις ιστορικές μου γνώσεις, ή τη λογική της νέας μας Βασίλισσας.»

«Όπως επιθυμείτε... Υψηλότατε,» αποκρίθηκε, ψυχρά, η Βασθέφιν. «Πού θα διαμείνουν οι στρατιώτες μου;»

«Όπου βρείτε χώρο,» της απάντησε ο Ήλμον. «Ο Στρατώνας είναι σχεδόν άδειος, ύστερα από τα τελευταία γεγονότα, και...» Είδε τον Λύβνιρ να πλησιάζει. «Ο Υποστράτηγος Λύβνιρ θα σας κατατοπίσει.» Του έκανε νόημα.

Εκείνος ζύγωσε τον Πρίγκιπα, με μια σύντομη υπόκλιση. «Υψηλότατε.»

«Υποστράτηγε Λύβνιρ,» είπε ο Ήλμον, «από εδώ η Στρατηγός Βασθέφιν, του Γεμρήλιου στρατεύματος.»

«Χαίρω πολύ, Στρατηγέ Βασθέφιν.» Ο Λύβνιρ και η πολεμίστρια αντάλλαξαν μια σύντομη χειραψία. «Καλωσορίσατε.»

«Υποστράτηγε, θα κατατοπίσεις τη Στρατηγό στον στρατώνα;»

«Ασφαλώς, Πρίγκιπά μου.»

«Καλώς,» είπε ο Ήλμον. «Θα σας δω αργότερα.» Έκανε νόημα στον Χάρναλιρ να τον ακολουθήσει, και οι δυο τους απομακρύνθηκαν, βαδίζοντας αργά.

«Την... ξάφνιασες τη Στρατηγό,» παρατήρησε ο Μαύρος Πρίγκιπας, καθώς κατευθύνονταν προς το κεντρικό οικοδόμημα του στρατώνα.

Ο Χάρναλιρ δε μίλησε· έμοιαζε σκεπτικός. Το βλέμμα του ήταν κατεβασμένο, και η όψη του κρυμμένη στη σκιά της κουκούλας του.

Οι δύο άντρες πέρασαν το κατώφλι του κεντρικού οικοδομήματος, καθώς οι φρουροί της εισόδου στέκονταν προσοχή.

Γιατί δε μιλάει; αναρωτήθηκε ο Ήλμον. Δεν έχει κάτι να πει, ή αρνείται να απαντήσει; Ή, μήπως, πέρασε ανάμεσα σ'εκείνον και τη Βασθέφιν κάτι που δεν κατάλαβα; «Δε θα ήθελα αυτό να επαναληφτεί, Χάρναλιρ. Θα έρθουν πολλοί εδώ, μέσα στις επόμενες ημέρες – και στρατιωτικοί και άρχοντες–, και σκοπός μας δεν είναι να τους... τρομοκρατούμε –ελλείψει καλύτερης λύσης.»

«Θέλεις να πεις, Πρίγκιπά μου, ότι φοβάσαι μήπως η όψη μου τους προσβάλει;»

«Όχι. Αναφέρομαι στο λειτούργημά σου, ως ιερέας του Άνκαραζ.»

«Προτείνεις να κρύψω την πίστη μου;» Υπήρχε κάτι το απειλητικό –κάτι το επικίνδυνο, ίσως– στη φωνή του. «Χρειάζεται να σου θυμίσω πως η πίστη μου –η δική μου και των υπόλοιπων ακόλουθων του Πολέμαρχου– ήταν που μας έφερε εδώ, στην Φίρθμας; Χρειάζεται να σου θυμίσω πως εξαιτίας μας η Βασίλισσα Θάρνιν έχει τώρα το θρόνο;»

Δυστυχώς, αυτή είναι η αλήθεια... «Φυσικά και όχι. Ωστόσο, θα μας επισκεφτούν άνθρωποι μη-προετοιμασμένοι να δεχτούν τη θρησκεία του Άνκαραζ.»

«Τότε, οφείλουμε να τους δείξουμε την αξία του Κυρίου μας!» είπε, ένθερμα, ο Χάρναλιρ. «Οφείλουμε να τους δείξουμε πως, δίχως εκείνον, η βασιλεία του Σάρναλ θα είχε συνεχιστεί, και το Ένρεβηλ θα κυβερνιόταν από έναν τύραννο!»

«Σαφώς,» αποκρίθηκε ο Ήλμον. «Όμως όλα στον καιρό τους. Οι απότομες κινήσεις δε θα μας ωφελήσουν.»

«Εσύ ήσουν που με σύστησες ως ιερέα του Άνκαραζ, Πρίγκιπά μου...» του θύμισε ο Χάρναλιρ. «Θα μπορούσες να είχες πει οτιδήποτε άλλο. Θα μπορούσες να είχες πει ότι είμαι ένας διοικητής σου.»

«Έχεις δίκιο, Χάρναλιρ· ήταν, πράγματι, απερισκεψία μου.» *Ωστόσο, νομίζω πως και προτού σε συστήσω κάτι είχε συμβεί ανάμεσα σε σένα και τη Στρατηγό: κάτι που δεν μπορώ ακριβώς να προσδιορίσω. Ήταν, άραγε, μόνο η όψη σου; Η Βασθέφιν δε μου μοιάζει για γυναίκα που θα τρόμαζε από μια άγρια ή τραυματισμένη όψη. Όχι, υποθέτω πως θα χρειαζόταν κάτι περισσότερο για να την τρομάξει· και ήταν, αναμφίβολα, τρόμος αυτό που είδα στο πρόσωπό της.* «Με συγχωρείς, όμως, τώρα· πρέπει να επισκεφτώ τη νέα μας Βασίλισσα,» είπε ο Ήλμον, σταματώντας δίπλα σε μια σκάλα.

«Όπως επιθυμείς, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε ο ιερέας. «Θα σε δω μετά.»

Ο Ήλμον ανέβηκε τα πέτρινα σκαλοπάτια, με τα μυαλά του ζαλισμένα από τις σκέψεις. Τα πράγματα μπλέκονταν ολοένα και περισσότερο. Μπλέκονταν πιο πολύ, και με σαφώς ταχύτερο ρυθμό, από ό,τι όταν η Επανάσταση ήταν ακόμα μικρή και δεν αποτελούσε παρά μια ασήμαντη ενόχληση για τον Σάρναλ. *Κι εγώ που νόμιζα πως, όταν φτάναμε στη Φίρθμας, το μεγαλύτερο μέρος των προβλημάτων*

μας θα λυνόταν... Αλλά, βέβαια, λογάριαζα ότι θα σκοτώναμε τον Σάρναλ, πράγμα το οποίο δεν έχει συμβεί...

Ο Τύραννος τούς είχε ξεγελάσει, και τώρα ήταν κάπου εκεί έξω, δολοπλοκώντας εναντίον τους.

Επιπλέον, ο Χάρναλιρ και, αναμφίβολα, οι υπόλοιποι ιερείς του Άνκα-ραζ που βρίσκονταν μέσα στην Επανάσταση και που, σύντομα, θα έρχονταν εδώ, στην πρωτεύουσα, προσπαθούσαν να αυξήσουν την επιρροή τους και να ισχυροποιήσουν πάλι τη θρησκεία του Πολέ-μαρχου... ενώ, αρχικά, εγώ σχεδίαζα να τους χρησιμοποιήσω και να τους ξεφορτωθώ. Αυτό, όμως, δε γίνεται τώρα· δε γίνεται όσο ο Σάρ-ναλ κυκλοφορεί ακόμα στο Βασίλειο. Τους χρειάζομαι.

Και, φυσικά, είχαν παρουσιαστεί κι όλα τα προβλήματα που πα-ρουσιάζονται με κάθε αλλαγή εξουσίας: η αποδοχή του καινούργιου μονάρχη από τους τοπικούς άρχοντες· η αποδοχή του από το λαό· η εξολόθρευση των πιθανών εχθρών· η εύρεση των κρυμμένων αντι-πάλων εντός της πρωτεύουσας.

Κι αν λάβουμε υπόψη μας και την επιθυμία των ιερέων του Άνκα-ραζ για εξάπλωση της θρησκείας τους, πρέπει να προσθέσουμε άλλο ένα πρόβλημα στον κατάλογό μας: την αποδοχή του Πολέμαρχου από τους άρχοντες κι από το λαό.

Και ύστερα, βέβαια, υπάρχει και το εξής: Ποιους άρχοντες θα μπο-ρεί να επηρεάσει ο Σάρναλ ευκολότερα, ώστε να τους στρέψει ενα-ντίον μου και της Θάρνιν; Πρέπει να το μελετήσω αυτό... Πάντως, εκείνο που είχαμε σκεφτεί στο συμβούλιο μού μοιάζει λογικό: οι α-νατολικοί άρχοντες, μάλλον, θα είναι πιο πρόθυμοι να συμμαχήσουν με τον Τύραννο· οι δυτικοί βρίσκονται πολύ κοντά στο Νόρβηλ για να τολμήσουν.

Στάθηκε μπροστά από την πόρτα του δωματίου της Θάρνιν και χτύπησε. Απάντηση δεν πήρε.

«Κοιμάται;» ρώτησε τις φρουρούς.

«Είναι ένας θεραπευτής μέσα, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε η μία.

Ο Ήλμον χτύπησε πάλι, δυνατότερα.

«Ποιος;» ήρθε μια αντρική φωνή από μέσα.

«Ο Πρίγκιπας Ήλμον.»

«Περάστε, Υψηλότητα.»

Ο Ήλμον άνοιξε και μπήκε, για να δει έναν από τους στρατιωτικούς θεραπευτές να κάθεται στην άκρη του κρεβατιού της Θάρνιν και να αλλάζει τον επίδεσμο στο τραυματισμένο της χέρι. Εκείνη ήταν ξύπνια, και τα μάτια της στράφηκαν στον Πρίγκιπα.

«Αν ενοχλώ—» άρχισε ο Ήλμον, αλλά και οι δύο τον διέκοψαν, μιλώντας συγχρόνως:

«Τελειώνω, Πρίγκιπά μου.» Ο θεραπευτής. «Φυσικά και όχι!» Η Θάρνιν.

Ο Ήλμον κάθισε σε μια καρέκλα, πλάι στο κρεβάτι.

Η Θάρνιν τού χαμογέλασε. Σήμερα, δεν έμοιαζε τόσο ναρκωμένη όσο την προηγούμενη φορά. Τα μάτια της ήταν πολύ καθαρότερα, και η έκφραση στο πρόσωπό της πολύ πιο... αληθινή.

Ο Ήλμον τής επέστρεψε το χαμόγελο. «Είσαι καλύτερα, βλέπω.»

«Θα σου πω ένα μυστικό,» του ψιθύρισε.

Ο θεραπευτής τελείωσε με την επίδεση του χεριού της και ορθώθηκε. «Αρχόντισσά μου,» είπε, «εάν πονάτε, σας έχω αφήσει το βοτάνι στο κομοδίνο.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Θάρνιν, «σ'ευχαριστώ.»

«Θέλετε να σας φέρω κάτι;»

«Όχι.»

Ο θεραπευτής έκλινε το κεφάλι και έφυγε από το δωμάτιο.

Η Θάρνιν έριξε μια ματιά στην αχνιστή κούπα, στο κομοδίνο της. «Καταραμένο πράγμα... Δεν ξέρεις πού βρίσκεσαι, όταν το πίνεις. Και βλέπεις και παράξενα όνειρα. Αλλά δεν είναι όλα άσχημα...» Λοξοκοίταξε τον Ήλμον, κοκκινίζοντας. «Σκύψε να σου πω ένα όνειρο που είδα.»

Ο Ήλμον έσκυψε. «Αυτό είναι το μυστικό;»

«Ναι.» Η Θάρνιν έβαλε το καλό της χέρι στον ώμο του, και του ψιθύρισε στίφατι: «Σε είδα να έρχεσαι εδώ, στο δωμάτιο, και κάτι συζητήσαμε. Δε θυμάμαι τι εντάξει, όνειρο ήταν, και στα όνειρα σπάνια θυμάσαι τέτοια. Αλλά μετά... Μετά, έκλεισες την πόρτα, τραβώντας το σύρτη, και ήρθες εδώ, δίπλα μου, και έβγαλες τα ρούχα σου και με φίλησες... και το όνειρο ήταν καλό.»

Ο Ήλμον γέλασε, νιώθοντας και τα δικά του μάγουλα να κοκκινίζουν. «Θάρνιν... εμ... δεν ήταν όνειρο.»

Εκείνη έκανε πίσω και τον κοίταξε καταπρόσωπο. «Δεν ήταν;»

Ο Ήλμον έσεισε το κεφάλι. «Όχι. Ήσουν, όμως, ναρκωμένη... αλλά, εμ, εσύ μου το ζήτησες να—»

«Όχι, δεν...» είπε η Θάρνιν. «Εννοώ, δεν υπάρχει πρόβλημα. Δε με πειράζει. Καθόλου.» Χαμογέλασε, και τον φίλησε. Μετά, ρώτησε: «Αλήθεια, τι μου έλεγες πριν; Τι μου είπες και δεν το θυμάμαι;»

«Σου εξήγησα την κατάσταση.»

«Θα μου τα ξαναπείς;»

«Ευχαρίστως, Βασίλισσά μου.»

Η Θάρνιν χαμογέλασε, τον φίλησε ξανά, και ξάπλωσε, ακουμπώντας το κεφάλι της στο μαξιλάρι.

Ο Ήλμον άρχισε να της μιλά για όλα τα τελευταία γεγονότα.

«Τι σου είπε ο αδελφός σου;»

Ο Άταλκερ είχε την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο του σοκακιού, πίσω από το πανδοχείο «Ο Φλεγόμενος Γίγαντας». Τα χέρια του ήταν σταυρωμένα εμπρός του, και το πρωινό φως του ανήλιαγου ουρανού, το οποίο κατέφερνε να φτάσει ως εδώ μέσα, έκανε τα κοντά, πυρόξανθα του μαλλιά να γυαλίζουν σα χρυσάφι· πράγμα που ερχόταν σε έντονη αντίθεση με τη σκοτεινή του ενδυμασία. Φορούσε μαύρη κάπα, μαύρο παντελόνι, και σκούρα-γκρι τουνίκα.

«Συμφώνησε,» αποκρίθηκε η Ταναρίμια, ζυγώνοντάς τον.

«Δεν τον εμπιστεύομαι,» δήλωσε ο Άταλκερ.

«Ούτε κι εγώ. Αλλά, όσο κρατάμε τη γυναίκα του και το γιο του, είμαι βέβαιη πως δε θα κάνει καμια μεγάλη ανοησία.»

«Είσαι σίγουρη ότι τον ενδιαφέρει η ζωή τους;»

«Τον ενδιαφέρει *αρκετά*,» τόνισε η Ταναρίμια. «Το ξέρω.»

«Θα το ανακαλύψουμε αυτό... όταν ο Μαύρος Πρίγκιπας ψυλλιαστεί κάτι και τον πιάσει. Το ερώτημα, καρδιά μου, είναι το εξής: Ποιον φοβάται περισσότερο; Τον Ήλμον ή εμάς; Και, δεδομένης της άθλιας κατάστασης στην οποία επί του παρόντος βρισκόμαστε, θα έλεγα πως είναι λογικό να φοβάται τον Ήλμον περισσότερο. Ο Μαύρος Πρίγκιπας νίκησε. Ο Σάρναλ δεν είναι πλέον στο παλάτι της Φίρθμας— Αλήθεια, έμαθες τι απόγινε ο Βασιλιάς μας; Τον κρατά ο Ήλμον; τον σκότωσε; ή, μήπως, διέφυγε;»

Η Ταναρίμια κούνησε το κεφάλι, δείχνοντας την άγνοιά της.

«Ο αδελφός σου δεν ήξερε;»

«Δεν τον ρώτησα.»

«Γιατί;» απόρησε ο Άταλκερ.

«Διότι αποκλείεται να γνώριζε. Επιπλέον, για να μην έχει ο Μαύρος Πρίγκιπας ανακοινώσει τίποτα για τη φυλάκιση του Σάρναλ, και για να μην έχει παλουκώσει το κεφάλι του σε κάποιο ψηλό, ευδιάκριτο σημείο—»

«—σημαίνει ότι, κατά πάσα πιθανότητα, ο Βασιλιάς μας, κάπως, διέφυγε,» ένευσε ο Άταλκερ. «Ναι, κι εγώ της ίδιας άποψης είμαι. Εξάλλου, δε θα έβαζε φωτιά στο ίδιο του το παλάτι, αν ήταν μέσα σωστά;»

«Μην το λες. Ίσως να βρισκόταν σε τόσο μεγάλη απελπισία, ώστε ν'αποφάσισε να πεθάνει μαζί με τους εχθρούς του.»

«Χμμ...» Ο Άταλκερ συνοφρυώθηκε. «Και κήκε εκεί, ε;»

«Ίσως,» τόνισε η Ταναρίμια.

«Εάν ζει,» είπε ο Άταλκερ, «θα το μάθουμε σύντομα.»

«Κι εγώ το ίδιο πιστεύω.»

Ο Άταλκερ κοίταξε τον ουρανό. «Να πάρει! Κακιά συνήθεια...» Κατέβασε το βλέμμα.

«Ήθελες να υπολογίσεις την ώρα;»

Ένευσε.

«Κι εγώ το παθαίνω.»

«Δεν μπορώ να καταλάβω τι έχει γίνει,» είπε ο Άταλκερ. «Πότε θα ξαναπαρουσιαστεί ο ήλιος; Είναι σαν ο ίδιος ο ουρανός να τον έχει κρύψει, αν είναι ποτέ δυνατόν αυτό!»

«Έχεις παρατηρήσει τις σκιές, έτσι;»

«Ναι· μένουν πάντα στην ίδια θέση, σαν ο χρόνος να έπαψε να μετρά. Μίλησα και στον Αόμματο, ξέρεις...»

Η Ταναρίμια ρουθούνησε, γιατί δεν είχε κανέναν μάντη σε ιδιαίτερη εκτίμηση. «Τι να σου πει κάποιος που δεν έχει δει τον ήλιο ποτέ του, έτσι κι αλλιώς;»

«Κάποτε έβλεπε,» της θύμισε ο Άταλκερ. «Αλλά, όταν έχασε το φως του—»

«—'απέκτησε άλλου είδους φως'. Τάχω ξανακούσει τούτα...»

«Τέλος πάντων· θες να μάθεις τι μου είπε;»

«Σου χαλάω ποτέ χατίρι;»

«Μου είπε ότι ο χρόνος σταμάτησε.»

Η Ταναρίμια γέλασε. «Άταλκερ... ο χρόνος δε γίνεται να σταματήσει.»

«Γιατί δε γίνεται;»

«Γιατί... γιατί κυλάει, θέλοντας και μη.» Ανασήκωσε τους ώμους της. «Κάνουμε πράγματα. Κοιμόμαστε, ξυπνάμε. Κάνουμε άλλα πράγματα. Ο χρόνος δε σταματά. Δεν είναι λογικό.»

«Καλά. Πηγαίνω στην Αρένα τώρα.»

«Θα μιλήσεις στη Μαλβιάρα;»

«Ναι.»

«Να προσέχεις, Άταλκερ· ο Μαύρος Πρίγκιπας θάχει φρουρούς εκεί.»

«Δε θ'αποτελέσουν παρά μια μικρή ενόχληση.» Τη φίλησε, τυλίγοντας τα χέρια του γύρω απ'τη μέση της και σφίγγοντάς την επάνω του.

«Πού θα συναντηθούμε;»

Ο Άταλκερ έδειξε τον τοίχο, με τον αντίχειρα. «Στον *Φλεγόμενο*;»

«Εντάξει.»

Η Μαλβιάρα είχε μόλις τελειώσει με την οργάνωση της νέας Αρένας, και υπέθετε πως ήταν μεσημέρι, αν έκρινε από τη θερμότητα και από την ένταση του ουράνιου φωτός. *Ακόμα να παρουσιαστεί ο ήλιος! Θεοί! τι πράγματα είναι τούτα; Από τότε που χάθηκε από τους ουρανούς, όλο αλλόκοτα συμβαίνουν... Ο Σάρναλ έπεσε, και η Επανάσταση θριάμβευσε μέσα σε μία ημέρα!*

Η Ρυθμιστής βάδισε προς τα διαμερίσματά της, τα οποία βρίσκονταν πίσω και κάτω από τους εξώστες της Αρένας. Το μόνο που ήθελε, αυτή τη στιγμή, ήταν να κάνει ένα μπάνιο και να κοιμηθεί μερικές ώρες. Κατά τα άλλα, φαινόταν πως θα τα πήγαινε καλά με το Μαύρο Πρίγκιπα, οπότε δεν ανησυχούσε. Για την ακρίβεια, φαινόταν ότι θα τα πήγαινε πολύ καλύτερα απ'ό,τι, αρχικά πίστευε. *Αρχικά, βέβαια, πίστευα ότι θα με κρεμούσαν, μαζί με τους ανακριτές... Και ίσως αυτό να συμβεί, αν δει ο Ήλμον ότι δεν ακολουθώ τις επιταγές του. Αλλά, μέχρι στιγμής, δεν έχω βρει έναν καλό λόγο γιατί να μην τις ακολουθώ...*

Σήμερα το πρωί, την είχαν ξυπνήσει για να την ειδοποιήσουν ότι είχε έρθει στην Αρένα ένας αντιπρόσωπος του Μαύρου Πρίγκιπα. Οπότε, η Μαλβιάρια είχε σηκωθεί, βιαστικά, και είχε συναντήσει έναν ψηλόλιγνο, μελαχρινό άντρα που ονομαζόταν Ώνολαρ και ήταν στρατιωτικός. Ο Ώνολαρ τής είχε εξηγήσει πώς επιθυμούσε ο Πρίγκιπας Ήλμον να διεξάγονται οι μελλοντικοί αγώνες στην Αρένα. Φυσικά, δεν γνώριζε λεπτομέρειες σχετικά μ'αυτά τα ζητήματα – «Και ούτε κι ο Πρίγκιπας γνωρίζει πολλά», την είχε διαβεβαιώσει –, όμως είχε κάποιες βασικές ιδέες, τις οποίες της ανέλυσε, και η Μαλβιάρια ανέλυσε, με τη σειρά της, πώς μπορούσαν να γίνουν πραγματικότητα. Δεν έφερε, βέβαια, αντίρρηση στη γενικότερη μορφή που επιθυμούσε ο Μαύρος Πρίγκιπας να πάρουν οι αγώνες· όχι πως είχε και καμία αντίρρηση. Δεν την ενδιέφερε αν οι αγώνες θα ήταν περισσότερο ή λιγότερο αιματηροί, ή ποιο άλλο χαρακτηριστικό θα είχαν· εκείνη απλά τη δουλειά της έκανε, και ήθελε να την κάνει καλά. Της άρεσε να κάνει καλά τη δουλειά της, και της άρεσε οι άλλοι να έχουν να το λένε.

Δε θα έχουμε κανένα πρόβλημα με τον Πρίγκιπα Ήλμον και τη νέα εξουσία του Ένρεβηλ. Κανένα πρόβλημα απολύτως...

Άνοιξε την πόρτα των διαμερισμάτων της και μπήκε στο σκιερό καθιστικό. Έβγαλε τις μπότες της και κάθισε στον καναπέ, ανεβάζοντας τα πόδια στο τραπεζάκι. Τεντώθηκε–

–και παρατήρησε κάποιον να στέκεται στο κατώφλι, έχοντας παραπερίσει τη θύρα, χωρίς εκείνη να τον ακούσει (!).

«Μαλβιάρια,» χαιρέτησε ο άντρας, μπαίνοντας.

Η Ρυθμιστής της Αρένας πετάχτηκε όρθια. «Αταλκερ!» σφύριξε. «Τι θέλεις εδώ; Φύγε! Νόμιζα ότι δεν ήσουν πια στην πόλη. Θες να με μπλέξεις;»

«Ηρέμησε,» αποκρίθηκε εκείνος, κλείνοντας την πόρτα. «Ακόμα κι αν κάποιος μπει, δεν έχω στο κούτελο κανένα σημάδι που να λέει ότι είμαι Αφτί. Εκτός αν εσύ με προδώσεις...» Τα μάτια του στένεψαν.

«Δεν είπα κάτι τέτοιο,» αντιγύρισε, ξερά, εκείνη.

«Ωραία...» Ο Αταλκερ τη ζύγωσε, βαδίζοντας αργά. «Γιατί ο Μαύρος Πρίγκιπας, απ'ό,τι ακούω, σ'έχει στο χέρι...»

«Δε με... δε με 'έχει στο χέρι'! Η εξουσία άλλαξε· αυτό είναι όλο. Εγώ ρυθμίζω την Αρένα, όπως τη ρυθμίζα πάντα.»

«Και προδίδεις τους παλιούς φίλους;» Ξαφνικά, η λεπίδα ενός ξιφιδίου είχε βρεθεί κοντά στο λαιμό της. Η κόψη και η αιχμή χάιδεψαν το δέρμα της.

Η Μαλβιάρια ξεροκατάπιε. «Δεν πρόδωσα κανέναν. Και νόμιζα ότι εσύ θα είχες φύγει πια. Όπως και τα άλλα Αφτιά. Τι κάνετε εδώ; Ο Σάρναλ έχασε το παιχνίδι!»

«Ο Σάρναλ δεν είναι νεκρός, ούτε αιχμάλωτος.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Εάν ήταν, ο Μαύρος Πρίγκιπας θα το διαλαλούσε. Όμως μένει σιωπηλός, και η σιωπή του μιλά από μόνη της. Ο Βασιληάς μας ζει. Και θα επιστρέψει.»

Η Μαλβιάρια ρίγησε. *Αν επιστρέψει, είμαι νεκρή. Σίγουρα. Ο Σάρναλ θα σκοτώσει όλους όσους συνεργάστηκαν με τους εχθρούς του, έστω και για λίγο.*

«Και τι θα γίνει, τότε;» ρώτησε, περιπαιχτικά, ο Άταλκερ.

Εκείνη δεν αποκρίθηκε.

«Δε μιλάς, ε;»

Η Μαλβιάρια ξεροκατάπιε. «Δεν... δεν ξέρω αν επιστρέψει. Δεν ξέρω τι θα γίνει. Κι εγώ μονάχα την Αρένα ρυθμίζω, εντάξει; Δεν καταλαβαίνω τι περιμένεις από μένα.» Αν και είχε μια ιδέα. Επρόκειτο για κάτι παλιό...

«Θα πρέπει να τα έχεις καλά μαζί μας, ξέρεις...» Ο Άταλκερ έκανε κύκλο, και στάθηκε πίσω από την πλάτη της. Παραμέρισε τα σκοτεινά, καστανά της μαλλιά και φίλησε, ελαφριά, το λαιμό της. «Σου είπε ο Μαύρος Πρίγκιπας πού βρίσκεται ο Φάζναλ;»

«Αιχμάλωτός του είναι. Το έμαθες γρήγορα, παρατηρώ...»

«Λίγα πράγματα ξεφεύγουν από τ'Αφτιά, όπως γνωρίζεις.»

«Λίγα;» είπε η Μαλβιάρια, ειρωνικά. «Τότε, πώς έγινε τόσο εύκολα η ανατροπή;»

Ο Άταλκερ την άρπαξε απ'τα μαλλιά και της τράβηξε το κεφάλι πίσω. Η αιχμή του ξιφιδίου του χάιδεψε πάλι το λαιμό της, εκεί όπου την είχε φιλήσει. «Οι επαναστάτες δεν είναι ασήμαντος αντίπαλος. Δε συμφωνείς;»

«Έτσι φαίνεται,» έτριξε τα δόντια η Μαλβιάρια.

«Πώς αισθάνεσαι που ο Φάζναλ είναι κλειδαμπαρωμένος;» ρώτησε ο Άταλκερ, εξακολουθώντας να κρατά τα μαλλιά της.

«*Αφησέ με, να σε πάρει ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ!*» γρύλισε η Μαλβιάρα, και τινάχτηκε εμπρός.

Ο Άταλκερ την ελευθέρωσε, αλλά όχι προτού μείνουν μερικές τούφες στο χέρι του.

Η Μαλβιάρα στράφηκε απότομα να τον αντικρίσει, βρισκόμενη σε κάποια απόσταση από αυτόν. Το πρόσωπό της ήταν κατακόκκινο· τα μάτια της σπινθηροβολούσαν, ακόμα και το μελανιασμένο. «*Φύγε από την Αρένα μου, Άταλκερ! Φύγε! Τώρα!*»

«Όχι...» αποκρίθηκε απλά εκείνος, «όχι προτού κάνουμε μια συμφωνία.»

Η Μαλβιάρα κοίταξε τριγύρω.

«Ψάχνεις για όπλο; Νομίζεις ότι αυτό θα σε ωφελήσει, όταν τ'Αφτιά θέλουν να σε σκοτώσουν;» Μειδίασε στραβά.

Η Μαλβιάρα πήρε μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να χαλιναγωγήσει τον εαυτό της, να κάνει τα νεύρα της να χαλαρώσουν και τα πόδια της να πάψουν να τρέμουν.

«Μας γνωρίζεις καλά, Μαλβιάρα...» είπε ο Άταλκερ. «Ξέρεις πώς λειτουργούμε. Είσαι πρόθυμη να συνεργαστείς;»

«Τι ακριβώς θέλεις από μένα;» Τα μάτια της γυάλισαν ξανά από οργή.

«Πληροφορίες. Αυτά που μαθαίνεις από τον Μαύρο Πρίγκιπα θα τα μεταφέρεις σε μας.» Τη ζύγωσε. «Το βρίσκεις δύσκολο;»

Κούνησε το κεφάλι της, και ο Άταλκερ παρατήρησε ότι η οργισμένη γυαλάδα είχε φύγει απ'τα μάτια της. Άλλο νόμιζε ότι θα της ζητούσα. *Αλλά θα το ζητήσω κι αυτό· τώρα είναι η ώρα του...*

«Καλώς,» είπε. «Σε εμπιστεύομαι πλήρως, Μαλβιάρα. Ωστόσο...» Έσμιξε τα χείλη του, θεατρικά. «Ωστόσο, αυτό δεν ισχύει για όλους μας. Υπάρχουν άτομα ανάμεσά μας που θα σε προτιμούσαν νεκρή... Εξάλλου, γνωρίζεις αρκετά πράγματα για την παλιά εξουσία, και έχεις τώρα συμμαχήσει με τον εχθρό. Μπορώ να σε υποστηρίξω, ασφαλώς· μπορώ να σε κρατήσω ζωντανή. Αλλά πρέπει να έχω κι έναν καλό λόγο, για να φανώ τόσο συμπονετικός...»

Φτάσαμε, λοιπόν, κι εκεί! σκέφτηκε η Μαλβιάρα, νιώθοντας το θυμό της να ξαναφουντώνει. *Το ήξερα! Από τότε που πρωτοπάτησες εδώ· το ήξερα! Ελεεινό υποκείμενο! Κερατογλείφτη του Σάλ'γκρεμ'ρωθ! Καθίκι!*

«Βγες έξω!» του σφύριξε. «Αυτό είναι το μόνο που μπορώ να σου προσφέρω: πληροφορίες! Μόνο πληροφορίες. Βγες έξω τώρα. Είπαμε ό,τι είχαμε να πούμε.»

«Μαλβιάρρα...» είπε ο Άταλκερ, «δεν είσαι πλέον το αγαπημένο κατοικίδιο του Σάρναλ, και δεν έχεις ανοσία σε κανέναν από εμάς. Ούτε καν ο Φάζναλ δε βρίσκεται πλέον εδώ... και θα είναι μοναχικά χωρίς αυτόν, ε;»

Η Ρυθμιστής δεν απάντησε.

«Αλλά ας επιστρέψουμε στο αρχικό μας θέμα: Πρέπει να έχω κάποιον καλό λόγο για να σε κρατήσω ζωντανή. Τι λες, λοιπόν;» Χτύπησε ελαφρά το αριστερό της μάγουλο, με το πλατύ μέρος της λεπίδας του ξιφιδίου του. «Θα μου δώσεις το λόγο;»

«Θυμάσαι τι σου είχα πει, παλιά;»

«Ούτε για χίλιες διπλές κορόνες.» Ναι, το θυμάμαι. Ισχύει ακόμα;»

«Ισχύει.»

«Πολύ καλά,» είπε ο Άταλκερ, θηκαρώνοντας το ξιφίδιό του και στρεφόμενος στην εξώπορτα. «Τότε, δεν έχουμε συμφωνία.»

Δε μ'ενδιαφέρει η καταραμένη σου συμφωνία! γρύλισε εντός της η Μαλβιάρρα. Μετά, όμως, τον είδε να ζυγώνει την πόρτα και ν'αγγίζει το πόμολο, κι αισθάνθηκε το δωμάτιο να παγώνει γύρω της: να γίνεται ψυχρό και στατικό, ενώ σκέψεις πανικού περνούσαν από το νου της: *Τ'Αφτιά θα με κυνηγήσουν! Αλλά ο Πρίγκιπας Ήλμον θα με προστατέψει. Ή, μάλλον, όχι, δε θα με προστατέψει. Όμως μπορεί και να τα καταφέρει κατάφερε να ρίξει τον Σάρναλ! Θα έχει κι αυτός κατασκόπους εδώ. Αν, όμως, δεν τα καταφέρει; Τα Αφτιά δεν είναι ηλίθιοι. Οι πιθανότητες επιβίωσής μου είναι, στην καλύτερη, πενήντα-πενήντα. Ξαφνικά, ένιωθε σαν η ίδια να βρισκόταν μέσα στην Αρένα. Ποιος θα στοιχημάτιζε επάνω μου; Εγώ δε θα στοιχημάτιζα επάνω μου... Ω Θεοί! Ω Βάνραλ!*

Κάποιες φορές δεν ωφελεί να το παίζεις σκληρή...

Κι αν ο Σάρναλ επιστρέψει, τελικά; Τότε, ακόμα κι αν έχω επιβιώσει από τα Αφτιά του—

Το δωμάτιο έπαψε να είναι στατικό –αν και εξακολούθησε να είναι κρύο– και ο Άταλκερ άνοιξε την πόρτα.

«Περίμενε!» άρθρωσε η Μαλβιάρρα.

Εκείνος στράφηκε. Η όψη του έμοιαζε ουδέτερη, αλλά υπήρχε μια θριαμβευτική γυαλάδα στα μάτια του.

«Είμαστε σύμφωνοι,» είπε η Μαλβιάρρα.

Έκλεισε την πόρτα και την πλησίασε πάλι. «Γδύσου.»

Το σαγόνι της σφίχτηκε, ακούσια. «Αν θες να με γδύσεις, κάντο εσύ.»

«Δεν έχω πρόβλημα.» Ξεθηκάρωσε το ξιφιδίο του και, με μια γρήγορη κίνηση, έκοψε τα κουμπιά του πουκαμίσου της. Η λεπίδα του πέρασε επικίνδυνα κοντά από το δεξί της στήθος. Μια σταγόνα ιδρώτα έτρεξε από τον κρόταφο της.

Ο Άταλκερ γέλασε με την έκφρασή της. «Δε χρειάζεται να είσαι τόσο... σφιγμένη.» Έκοψε το στηθόδεσμό της.

Τελευταίο απ'όλα τής είπε ότι ο Χάρναλιρ είχε σηκωθεί, ύστερα από εγκαύματα μακράν χειρότερα από τα δικά της. «Είναι σχεδόν θεραπευμένος.»

«Μα, πώς;...» έκανε η Θάρνιν.

«Υποστηρίζει ότι τον γιάτρεψε η δύναμη του Άνκαραζ,» είπε ο Ήλμον. «Και αυτό... με τρομάζει. Αυτό και όλα τα υπόλοιπα.»

«Το καταλαβαίνω.» Η Θάρνιν συνοφρυώθηκε, και ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, ακουμπώντας την πλάτη της σ'ένα μαξιλάρι. «Δεν πρέπει ν'αφήσουμε την κατάσταση να βγει εκτός ελέγχου. Και εννοώ την κατάσταση με τους ακόλουθους του Άνκαραζ. Το αρχικό μας σχέδιο ήταν—»

«—να τους εξολοθρεύσουμε, μετά την πτώση του Σάρναλ. Δεν το ξεχνάω, Θάρνιν. Ωστόσο, πιστεύω ότι ακόμα μας χρειάζονται, γιατί ο Τύραννος εξακολουθεί να είναι ζωντανός και ελεύθερος, και θα μας χτυπήσει, μόλις νιώσει αρκετά ισχυρός.»

Η Θάρνιν δίστασε λίγο, αλλά, μετά, ένευσε. «Θα σηκωθώ,» είπε, και παραμέρισε τα σκεπάσματα του κρεβατιού της.

«Αισθάνεσαι καλά;»

«Μερικά εγκαύματα και γδαρσίματα έχω,» εξήγησε εκείνη. «Τίποτα σοβαρότερο. Πονάνε, αλλά δεν μπορώ να κάνω κάτι γι'αυτό, ούτως ή άλλως· και προτιμώ να είμαι σηκωμένη και δραστήρια, παρά

ξαπλωμένη και ναρκωμένη. Πού είναι τα ρούχα μου;» Κοίταξε ολόγυρα, στο δωμάτιο, μη βρίσκοντάς τα πουθενά.

«Μάλλον, οι θεραπευτές δεν περίμεναν ότι θα τα χρειαζόσουν από τώρα,» είπε ο Ήλμον. «Θα σ'τα φέρω εγώ. Ξάπλωσε και περίμενε.»

Η Θάρνιν ένευσε, υπακούοντας.

Εκείνος έφυγε, και πήγε μεσημέρι μέχρι να επιστρέψει. Η Θάρνιν είχε αρχίσει ν'αναρωτιέται μήπως του συνέβη κάτι, ή μήπως της είχε πει ψέματα, σκεπτόμενος να την αφήσει στο δωμάτιο «για το καλό της» –πράγμα το οποίο θα την εκνεύριζε αφάνταστα, έτσι και ίσχυε· θα την εκνεύριζε περισσότερο από το αν κάτι του είχε συμβεί. Σε κάποια στιγμή, μάλιστα, ήταν έτοιμη να φωνάξει τους φρουρούς, για να πάνε να τον βρουν, όμως δίστασε και, ύστερα, καθώς ήταν ξαπλωμένη και ακόμα ελαφρώς ναρκωμένη από τα βοτάνια των θεραπειών, την πήρε ο ύπνος. Ή, μάλλον, βρέθηκε σε μια κατάσταση μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, γιατί νόμιζε πως μπορούσε ν'ακούσει φωνές και βήματα και τριξίματα, μα η ίδια ήταν ανίκανη να αντιδράσει –να μιλήσει ή να σηκωθεί...

...μέχρι που η πόρτα τουωματίου άνοιξε, και μια σκιά μπήκε. Μια σκιά που κρατούσε κάτι μεγάλο στο δεξί χέρι: ένα σεντόνι (;) ριγμένο στον πήχη της. Ποιος ήταν αυτός; Ποιος έμπαινε έτσι στο δωμάτιό της; Ερχόταν να την πνίξει μ'αυτό το μακρύ ύφασμα; Μήπως δεν ήταν σεντόνι, αλλά δίχτυ;

Δίχτυ; Γιατί δίχτυ;

–Πρέπει να σηκωθώ!

Η Θάρνιν πετάχτηκε πάνω, με τα μάτια γουρλωμένα. Η σκιά διαλύθηκε, αφήνοντας πίσω της μια γνώριμη φιγούρα...

«Σε τρόμαξα;» είπε ο Ήλμον. «Νόμιζα ότι δεν κοιμόσουν. Είχες τα βλέφαρα ανοιχτά.»

Η Θάρνιν ξεφύσησε. Παραμέρισε τα μαύρα μαλλιά απ'το μέτωπό της και είπε: «Τα ναρκωτικά των θεραπειών. Με είχαν επηρεάσει...» Κοίταξε το δεξί του χέρι. «Τι μου έφερες; Γιατί άργησες;»

«Πήγα στην αγορά,» εξήγησε ο Ήλμον, «για να σου βρω μια ενδυμασία κατάλληλη για βασιλίσσα.» Άπλωσε το ένδυμα επάνω στο κρεβάτι. Ήταν ένα μακρύ, σμαραγδόχρωμο φόρεμα, που στη λαιμόκοψη του υπήρχαν υφασμένοι ημιπολύτιμοι λίθοι· τα μανίκια του ήταν φαρδιά και κατέληγαν σε λευκά κρόσσια· στο αριστερό πόδι

είχε ένα μακρύ σχίσιμο, ξεκινώντας λίγο πάνω από το γόνατο. Στο αριστερό πόδι, παρατήρησε η Θάρνιν· ο Ήλμον πρέπει να είχε επιλέξει το φόρεμα προσεκτικά, έχοντας υπόψη του ότι η δεξιά της πλευρά ήταν που είχε υποστεί τα εγκαύματα.

Γέλασε, ευχαριστημένη. «Δεν ήταν ανάγκη. Μπορούσα να φορέσω και τα ρούχα που φορούσα ως τώρα. Αλλά σ'ευχαριστώ.» Άγγιξε τον πήχη του, τραβώντας τον κοντά της.

Ο Ήλμον έσκυψε και τη φίλησε. Μετά, άφησε και κάτι άλλο επάνω στο φόρεμα: μια μακριά, μάλλινη, δαντελωτή σάρπα, βαθυκόκκινη και μαύρη, μεγωνιώδη σχήματα κεντημένα.

«Τα παλιά σου ρούχα δεν ήταν ταιριαστά για μια βασίλισσα,» είπε ο Νορβήλιος Πρίγκιπας. «Ντύσου, και θα πάμε για μεσημεριανό. Έχω προστάξει ήδη να το ετοιμάσουν.»

Στο μεσημεριανό ήταν μαζί τους κι ο Στρατηγός Άσθαν, ο οποίος είχε τελειώσει μια επίβλεψη της πόλης και είχε έρθει να αναφέρει, κι επί τη ευκαιρία ο Ήλμον του πρότεινε να τους κάνει παρέα. Εκείνος δέχτηκε, λέγοντας ότι λιμοκτονούσε, μην έχοντας φάει τίποτα όλη μέρα.

«Πώς είναι, λοιπόν, τα πράγματα στη Φίρθμας, Στρατηγέ;» ρώτησε ο Μαύρος Πρίγκιπας, καθώς έτρωγαν.

«Ήσυχα, ευτυχώς, και καλύτερα απ'ό,τι περίμενα. Ο κόσμος, φυσικά, είναι φοβισμένος ακόμα, και κλεισμένος στα σπίτια του, κυρίως, αλλά έχουν αποφευχθεί οι περισσότερες παράπλευρες συνέπειες μιας πολιορκίας.»

«Δεν έχουμε λεηλασίες και διαρπαγές;»

«Ελάχιστες.»

«Δεν ήταν δυνατόν να τις αποφύγουμε τελείως,» είπε η Θάρνιν.

«Πιστεύω, η φωτιά συνέβαλε σ'αυτό.»

«Στο να μη γίνουν τόσες λεηλασίες, εννοείτε, Πριγκίπισσά μου;» είπε ο Άσθαν.

Η Θάρνιν ένευσε. «Ναι. Υποθέτω πως ο στρατός μας θα ήταν πολύ καταπονημένος, μετά από το γεγονός.»

«Δεν έχετε άδικο. Όντως, έτσι είναι.»

«Ωστόσο, θα προτιμούσα να μην είχαμε πέσει στην παγίδα του Σάρναλ, κι ας είχαν γίνει περισσότερες λεηλασίες,» είπε ο Ήλμον. «Ποιος είναι ο απολογισμός, Στρατηγέ;»

«Ο απολογισμός είναι απογοητευτικός. Από τις έξι χιλιάδες μαχητές που είχαμε αρχικά, τώρα έχουμε μείνει με τρεις· και οι μισοί από αυτούς είναι τραυματίες. Είμαστε τυχεροί που μας ενίσχυσε ο στρατός από τη Γέμρηλ. Αλλά—»

«Τι είναι, Στρατηγέ;» ρώτησε ο Ήλμον, παρατηρώντας πως ο Άσθαν είχε διακόψει απότομα τα λόγια του. «Πες μου.»

«Επιστρέφοντας στο στρατόνα, έμαθα πως ο Ιερέας Χάρναλιρ θεραπεύτηκε ως εκ θαύματος. Εκ θαύματος του Άνκαραζ. Αληθεύει;»

Ο Ήλμον κατένευσε. «Τον συνάντησα ο ίδιος, το πρωί· και δεν περίμενα να τον δω όρθιο τόσο σύντομα.»

Ο Άσθαν έσεισε το κρασί μέσα στο ποτήρι του, χωρίς να μιλήσει. Εν μέρει, ευχόταν ο Χάρναλιρ να είχε πεθάνει από τα τραύματά του—Μάλλον, όχι· όχι *εν μέρει*. Ευχόταν ο ιερέας του Άνκαραζ να είχε πεθάνει, μα κακό σκυλί ψόφο δεν έχει. Κακό σκυλί του πολέμου...

«Άσθαν,» είπε ο Ήλμον, σπάζοντας την ξαφνική σιγή που είχε βασιλέψει, «μην ξεχνάς όσα έχουμε συζητήσει. Δε θέλω άσκοπες αναταραχές εντός του στρατεύματός μου.»

«Το αντιλαμβάνομαι πλήρως, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε ο Στρατηγός. «Μη φοβάστε, δε θα προκαλέσω πρόβλημα. Ωστόσο, πείτε μου, τι σχεδιάζετε τώρα για τους ακόλουθους του Άνκαραζ;»

«Δεν μπορώ να τους ξεφορτωθώ ακόμα,» τόνισε ο Ήλμον. «Βλέπεις την κατάσταση. Δεν έχουμε τον έλεγχο· προσπαθούμε να τον κρατήσουμε, με νύχια και με δόντια.»

Η πόρτα χτύπησε.

«Περάστε,» φώναξε ο Πρίγκιπας.

Ένας καστανομάλλης άντρας μπήκε, ντυμένος με γκριζα κάπα και μαύρο, πλατύγυρο καπέλο. «Υψηλότητα.» Υποκλίθηκε. «Αναφορά από τους κατασκόπους σας εντός της πόλης.»

«Συνέχισε, Γάμηρ,» τον παρότρυνε ο Ήλμον, παρατηρώντας πως ήταν διστακτικός, λόγω της παρουσίας της Θάρνιν και του Άσθαν.

«Ένας άγνωστος επισκέφτηκε τη Ρυθμιστή της Αρένας, Μαλβιάρια, αποφεύγοντας όλους σας τους φρουρούς, προκειμένου να φτάσει στα διαμερίσματά της.»

«Και μετά, έφυγε;»

«Μάλιστα, Πρίγκιπά μου. Αλλά βρίσκομαι στη δυστυχή θέση να ανακοινώσω ότι τον χάσαμε μέσα στους δρόμους, και δεν είδαμε πού πήγε.»

Τι μπορεί να σημαίνει τούτο; συλλογίστηκε ο Ήλμον. Η Μαλβιάρρα εξακολουθεί να έχει επαφή με τα Αφτιά του Τυράννου, μήπως; «Δεν πειράζει,» είπε στον κατάσκοπο με το πλατύγυρο καπέλο. «Κάνετε καλή δουλειά. Συνεχίστε να παρακολουθείτε τη Ρυθμιστή. Μάθετε όσο το δυνατόν περισσότερα γι' αυτήν και για τις συναναστροφές της μέσα στη Φίρθμας.»

Ο Γάμηρ υποκλίθηκε. «Μάλιστα, Υψηλότετε. Καλό σας μεσημέρι.» Έφυγε από το δωμάτιο.

«Στρατηγέ Άσθαν,» είπε ο Ήλμον, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα και πίνοντας μια μικρή γουλιά απ' το κρασί του, «ίσως, τελικά, να είχες δίκιο για τη Ρυθμιστή Μαλβιάρρα.»

«Το απεύχομαι, Πρίγκιπά μου.»

Οι ευχές, όμως, σκέφτηκε ο Ήλμον, δεν αλλάζουν τίποτα...

«Άνερθαν! Επέστρεψες...» είπε ο Ήλμον, μπαίνοντας στο στρατηγείο του στρατώνα.

Ο φρούραρχος, που είχε καθίσει μπροστά από το ξύλινο γραφείο, στράφηκε, σαν τρομαγμένος, και ορθώθηκε. Η μορφή του ήταν σκοτεινή μέσα στο δωμάτιο, όπου δεν υπήρχε κανένα φως πλην της μικρής φωτιάς του τζακιού. Οι κουρτίνες ήταν τραβηγμένες, κρύβοντας τον απογευματινό ουρανό.

«Υψηλότετε. Σας τα έφερα. Εδώ είναι όλα όσα θα χρειαστείτε.» Ο Άνερθαν ακούμπησε το χέρι του πάνω σε μια στοίβα χαρτιών.

«Κάθισε,» του είπε ο Ήλμον, και πλησίασε το παράθυρο, τραβώντας τις κουρτίνες. Το φως που μπήκε δεν ήταν πολύ δυνατό, αλλά αρκετό για να αποκαλύψει το πρόσωπο του φρούραρχου, ο οποίος ακολούθησε την προτροπή του Πρίγκιπα.

Ο Ήλμον πήρε θέση αντίκρυ του. «Έκανες πολλή δουλειά,» παρατήρησε, κοιτάζοντας τη στοίβα των χαρτιών. «Ελπίζω να έκανες και καλή δουλειά.»

«Όσο καλύτερη μπορούσα, Πρίγκιπά μου,» ανασήκωσε τα χέρια ο Άνερθαν.

Ο Ήλμον έσυρε τη στοίβα μπροστά του και άναψε μια λάμπα. «Εσύ δεν είσαι που ξέρεις τα πάντα για την πόλη;» Σήκωσε το πρώτο χαρτί, κρατώντας το με το ένα χέρι.

«Εμ, ναι, Πρίγκιπά μου. Γνωρίζω πάρα πολλά για την πόλη. Όχι τα πάντα· τα πάντα δεν τα ξέρει κανείς. Θέλετε να σας εξηγήσω τι βρήκα;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ήλμον, «νομίζω ότι θα χρειαστούν κάποιες εξηγήσεις.»

«Στο φύλλο που κοιτάζετε, αυτή τη στιγμή, υπάρχουν καταγεγραμμένοι....» άρχισε ο Άνερθαν.

Κεφάλαιο 17

Ο Τροχός Γυρίζει

Λοιπόν,» είπε ο Ζάνμελ, καθώς έμπαινε στη σοφίτα. «Ήρθε η ώρα να αρχίσουμε να κινούμαστε κατά του Χεριού... κατάσκοπε του Οίκου Γάθνιν.»

Ο Κάβμαρ ήταν ξαπλωμένος μπρούμυτα στο κρεβάτι, φορώντας μόνο το παντελόνι του και κοιτάζοντας έξω απ'τα μισάνοιχτα παράθυρα στους δύο τοίχους της σοφίτας. Στο πάτωμα, δίπλα του, βρισκόταν μια μισογεμάτη κούπα με καφέ.

«Ό,τι πεις, αφεντικό,» αποκρίθηκε στον Ζάνμελ. «Τι έχεις στο μυαλό σου;» Σήκωσε το ρόφημά του από κάτω και ήπιε μια γουλιά, προτού τ'αφήσει πάλι στα σανίδια.

«Το δικό σου μυαλό ήρθα εδώ να σκαλίσω, Έπαρχε.»

«Θέλεις μια πολύ χρήσιμη πληροφορία;»

«Θέλω πολλές πολύ χρήσιμες πληροφορίες.»

«Ας αρχίσουμε απ'αυτήν,» είπε ο Κάβμαρ: «Ο γιος της Επάρχου-Κεντροφύλακος Φερνάλβιν, ο Άνγκεδβαρ, και μια πολεμίστρια φίλη του κρατούνται στα υπόγεια του Ναού του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, στη Δυτική Περιφέρεια.»

«Ποιος τους απήγαγε;»

«Εγώ.»

«Πώς μπορώ να μπω στο Ναό, χωρίς να με προσέξουν;» ρώτησε ο Ζάνμελ. «Εννοώ, υπάρχει άλλη είσοδος, εκτός από την κεντρική;»

«Εάν υπάρχει, δεν την ξέρω.» Ο Κάβμαρ ήπιε καφέ. «Μπορείς, όμως, να μπεις με άλλους τρόπους.»

«Όπως αυτόν;» Ο Ζάνμελ τράβηξε από τα ρούχα του το αργυρό φυλαχτό με το λάξευμα των πέντε ουρών κάτω από τα οκτώ κέρατα, και το κράτησε από την αλυσίδα, αφήνοντάς το να γυαλίσει στο πρωινό φως που έμπαινε από τα μισάνοιχτα παράθυρα.

Τα μάτια του Κάβμαρ γούρλωσαν. «Πού το βρήκες; Πώς το ήξερες;»

«Περίμενα έξω απ'το Ναό και έβλεπα ποιος έμπαινε. Φυσικά, παρατήρησε ότι πρόσβαση δινόταν μόνο σ'όσους έφεραν αυτό το φυ-

λαχτό.» Ο Ζάνμελ το άφησε να πέσει μέσα στη χούφτα του και την έκλεισε. «Έτσι, όταν είδα έναν ακόμα από εκείνους τους γελοία ντυμένους αριστοκράτες να έρχεται, σκότωσα τους δύο του φρουρούς και τον ίδιο και τον λήστεψα. Πήρα το φυλαχτό του, ντύθηκα σαν κι αυτόν, και μπήκα.»

«Παρακολούθησες την τελετή;»

«Ναι,» ένευσε ο Ζάνμελ, «και είδα και το Χέρι, ή, μάλλον, τον Αρχιερέα, ο οποίος εμφανίστηκε στην εξέδρα, φορώντας μια μάσκα κρανίου στο πρόσωπό του. Οι πιστοί τον φώναζαν Απέθαντο—»

«Γιατί δεν τον σκότωσες;»

«Δες να είχα, μετά, φύγει ζωντανός απο κεί μέσα, Έπαρχε;»

«Σωστό.»

«Γιατί τον αποκαλούν Απέθαντο;» ρώτησε ο Ζάνμελ, κρύβοντας το φυλαχτό πάλι μέσα στα ρούχα του.

«Υποτίθεται πως είχε πνιγεί στον Σάλερεκ, αλλά αναστήθηκε. Φυσικά, δεν αληθεύει. Δεν ήταν ποτέ νεκρός· απλά, οι άλλοι νόμιζαν ότι είχε πεθάνει. Πάντως, είναι αλήθεια ότι, για κάποιο χρονικό διάστημα, έλειπε, και κανείς δεν ήξερε πού ήταν ή τι έκανε. Τουλάχιστον, αυτό μου έχουν πει οι πηγές μου...»

«Ενδιαφέρον, και παράξενο.»

«Θα σου πω κάτι ακόμα πιο ενδιαφέρον, αν και, μάλλον, όχι το ίδιο παράξενο: Ο Λώντιρ έχει έναν αδελφό, ο οποίος είναι φρουρός στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων.»

Ο Ζάνμελ συνοφρυώθηκε. *Φρουρός στο παλάτι; Προδότης; Θα μπορούσε αυτός να είχε φέρει τους νεκραδελφούς των Λεπιδοφόρων Γεράκων στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου. Και ποτέ κανείς δε θα τον εντόπιζε. Άλλος ένας ανώνυμος στρατιώτης, ανάμεσα σε τόσους. Ούτε η Αρχόντισσα Ρικέλθη δε θα τον φυλλιαζόταν...*

Ο Κάβμαρ γέλασε. «Ξαφνιάστηκες;»

«Σχεδόν. Τι άλλα έχεις να μου πεις; Ποιοι είναι οι συνωμότες; Ποιοι έχουν συμμαχήσει με το Χέρι, ώστε να καταληφθεί η πόλη και να αποκλειστεί ο Οίκος των Γάθνιν στο παλάτι;»

«Εδώ,» αποκρίθηκε ο Κάβμαρ, πίνοντας μια γουλιά καφέ, «τα πράγματα μπλέκονται. Γνωρίζω κάμποσους –τους πιο σημαντικούς–, αλλά είναι και αρκετοί που δε γνωρίζω. Κυρίως, αγνοώ τους δευτερεύοντες παίκτες σε τούτο το παιχνίδι, καθώς και τους στρατιωτι-

κούς. Ο Λώντιρ είχε φροντίσει γι'αυτά τα ζητήματα... αλλά δεν πρέπει να εμπιστευέσαι κανέναν, φαίνεται,» μουρμούρισε, περισσότερο στον εαυτό του.

«Δε χρειάζεται να ξέρω για τους πάντες,» είπε ο Ζάνμελ. «Οι σημαντικότεροι μού αρκούν. Θέλω να σαμποτάρω την επανάσταση του Χερριού.»

«Γιατί;» απόρησε ο Κάβμαρ, στρεφόμενος να κοιτάξει το πρόσωπό του. «Γιατί σε νοιάζει τόσο;»

«Δε σου είπα, Έπαρχε; Το Χέρι είναι σύμμαχος του Νουτκάλι, και ο Νουτκάλι σκότωσε το νεκραδελφό μου.» Τα μάτια του δολοφόνου γυάλισαν μέσα στο μισοσκόταδο της σοφίτας, και ο Κάβμαρ νόμισε ότι είχε κοντά του ένα επικίνδυνο αρπακτικό. Ανατρίχιασε, άθελά του.

Ο άνθρωπος είναι τρελός, συλλογίστηκε· αλλά είπε: «Αφού σκέφτεσαι να τα βάλεις με το Νουτκάλι, πρόσεξε μην πέσεις στην ίδια παγίδα.»

«Δεν έχω νεκραδελφό τώρα...»

«Δεν εννοώ αυτό, αγαπητέ Ζάνμελ. Αναφέρομαι στις μαντικές ικανότητες του ΡάΖερ. Μπορεί να προβλέψει κάθε σου κίνηση, κάθε σου ενέργεια, κάθε σου σκέψη. Πώς υπολογίζεις να το αντιμετωπίσεις αυτό;»

Ο Φανλαγκόθ θα με προστατέψει, συλλογίστηκε, αυθόρμητα, ο Ζάνμελ· μα γνώριζε ότι ήταν ψέμα. Ο Φανλαγκόθ δεν τον χρειαζόταν πλέον. Ο Φανλαγκόθ ήθελε έναν νεκρενοικημένο στην υπηρεσία του, όχι έναν οποιοδήποτε φονιά. Δε βλέπει, όμως, ότι προσπαθώ να σταματήσω τα σχέδια του Νουτκάλι; Δε βλέπει πως τώρα δουλεύω γι'αυτόν, ουσιαστικά; Γιατί δε μου μιλάει; Γιατί δε μου δίνει μια α-κόμα ευκαιρία;

«Θα σου πω εγώ πώς θα το αντιμετωπίσεις,» τόνισε ο Κάβμαρ. «Θα σου πω αυτό που μου είπε ο ίδιος ο Νουτκάλι, προκειμένου να αντιμετωπίσω τις μαντικές δυνάμεις του αδελφού του. Ω, θυμάμαι τα λόγια του τόσο καθαρά, καθώς αντηχούσαν μέσα στο μυαλό μου: *Άστο στην τύχη· άσε τις περιστάσεις να σε εξυπηρετήσουν. Έτσι, ο αδελφός μου χάνει μέρος της μαντικής του δύναμης. Όσο πιο απρόβλεπτος είναι κανείς, τόσο δυσκολότερο είναι να «δούμε» τις κινή-*

σεις του. Μου αποκάλυψε ο ίδιος το όπλο για να τον πολεμήσω, Ζάνμελ.»

Ίσως, σκέφτηκε ο δολοφόνος. Αλλά πόσο εύκολο είναι να είναι κανείς «απρόβλεπτος»;

«Καταλαβαίνω τι σε προβληματίζει,» τον διαβεβαίωσε ο Κάβμαρ. «Το ίδιο προβληματίζει και μένα.»

Ο Ζάνμελ ύψωσε ένα φρύδι ερωτηματικά. Ο Έπαρχος δεν τον είδε –γιατί κοιτούσε έξω από ένα απ’τα παράθυρα–, αλλά αντιλήφτηκε, από τη σιωπή που ακολούθησε, ότι ο δολοφόνος ζητούσε επεξήγηση.

«Γιατί νομίζεις ότι αγναντεύω το δρόμο; Φοβάμαι ότι, αργά ή γρήγορα, θα έρθουν να με συλλάβουν –μόλις ο Νουτκάλι μιλήσει στον Λώντιρ για μένα.»

«Έχεις παρατηρήσει καμία ύποπτη κίνηση ως τώρα;»

«Όχι, κι αυτό με παραξενεύει, για δύο λόγους: Πρώτον, ετούτη η σοφίτα αποτελεί πολύ καλό παρατηρητήριο, αν έχεις προσέξει· και, δεύτερον, δεν μπορώ να καταλάβω γιατί ο Νουτκάλι αργεί να μιλήσει στον Λώντιρ.»

«Οι Ράζερ καθυστερούν, πολλές φορές,» εξήγησε ο Ζάνμελ. «Ο Φανλαγκόθ έλεγε: “Έχω άπειρο χρόνο, άρα ελάχιστο”.»

«Επομένως, ας επωφεληθούμε από το... κενό χρόνου, ε;»

«Συμφωνώ, Έπαρχε.»

«Πώς σκοπεύεις να κινηθείς;»

«Θα εισβάλω στο Ναό του Σάλ’γκρεμ’ρωθ, όταν έχουν πάλι συγκεντρωση.»

«Ίσως τότε νάναι αργά,» προειδοποίησε ο Έπαρχος.

Ο Ζάνμελ συνοφρυώθηκε, αμίλητος.

Ο Κάβμαρ στράφηκε πάλι να τον κοιτάξει. «Το μυαλό σου έχει κατεβάσει κάποια ιδέα. Βλέπω τους δαιμονίσκους που φτερουγίζουν γύρω απ’το κεφάλι σου.»

Ένα αχνό μειδίαμα χάραξε το πρόσωπο του Ζάνμελ. «Γνωρίζω μία κυρία που πιστεύω πως ίσως να μπορεί να με βοηθήσει. Αλλά θα πρέπει να την πείσω, πρώτα.»

Τώρα ήταν η σειρά του Κάβμαρ να ανασηκώσει το φρύδι του ερωτηματικά.

«Τη λένε Αϊλρέηκ, και είναι Νότια Ρουζβάνη. Έχει μαύρο δέρμα.»

«Και είναι ιδιοκτήτρια του καταστήματος *‘Τα Μαγικά της Νότιας Ρουζβάνης’*.»

«Την ξέρεις;» απόρησε ο Ζάνμελ.

Ο Κάβμαρ ένευσε. «Είναι γνωστή. Έρχεται κι από τη Νέλβορ.»

«Εκείνη σε γνωρίζει;»

«Ναι· έχω αγοράσει πράγματα απ’ αυτήν. Επισκέπτεται το Ναό του Σάλ’γκρεμ’ρωθ;»

«Εφοδιάζει τον Αρχιερέα με δηλητήρια,» εξήγησε ο Ζάνμελ· «έτσι μου είπε.»

«Δε με παραξενεύει,» αποκρίθηκε ο Κάβμαρ. «Κι εμένα μ’εφοδιάζει με δηλητήρια.»

«Το εμπόριο δηλητηρίων ανθεί στο Νόρβηλ, λοιπόν.»

Ο Κάβμαρ γέλασε, ξερά. «Μη βιάζεσαι να κρίνεις... *δολοφόνε*,» είπε, αλλά υπήρχε μια χαριτολόγος διάθεση στη φωνή του. «Έχουμε πολλές ασθένειες εδώ· κι ο καλύτερος τρόπος να εξολοθρευσεις μια ασθένεια είναι να τη δηλητηριάσεις.» Ήπιε καφέ. «Θα πρότεινα να μη χάνουμε άλλο χρόνο.» Σηκώθηκε από το κρεβάτι του (αν και το *σηκώθηκε* ίσως να μην ήταν η κατάλληλη λέξη για το εσωτερικό ε-τούτης της μικρής σοφίτας) κι άρχισε να ντύνεται, βιαστικά.

«Θέλω να μου πεις και για τους συνωμότες,» τόνισε ο Ζάνμελ. «Τα πάντα γι’ αυτούς.»

«Το μόνο εύκολο,» αποκρίθηκε ο Κάβμαρ, κουμπώνοντας τα κουμπιά του πουκαμίσου του.

Ο Αρχιερέας στράφηκε στον άντρα που μπήκε στο δωμάτιο. «Τον βρήκατε;»

«Δυστυχώς όχι, Σεβασμιότατε,» ανέφερε εκείνος.

«Γιατί, τότε, βρίσκεσαι εδώ;» μούγκρισε το Χέρι.

«Για να ξέρετε τι γίνεται—»

«Δε χρειάζεται να ξέρω ότι δεν τον βρήκατε. Θέλω να μάθω ότι τον βρήκατε. Τώρα, βγες έξω και συνέχισε την έρευνα!» Έδειξε την έξοδο του δωματίου, με μια απότομη κίνηση του χεριού.

Ο άντρας υποκλίθηκε και έφυγε, τρέχοντας.

Το Χέρι στράφηκε στις φλόγες του τζακιού. «*Μίλα μου, Νουτκάλι!*» σφύριξε. «*Μίλα μου, που τα Χίλια Οδοντωτά Στόματα του*

Σάλ'γκρεμ'ρωθ να σε δαγκώσουν! Μίλα!» Καμία φωνή, όμως, δεν ήρθε από τη φωτιά, ούτε για να δώσει εξηγήσεις σχετικά με το πώς δραπέτευσε ο τρισκατάρατος Έπαρχος Κάβμαρ, ούτε για να αποκαλύψει την παρούσα θέση του.

Μην παίζεις μαζί μου, Νουτκάλι! Μου προφήτεψες ότι θα γίνω Άρχοντας ετούτης της πόλης!

Έσφιξε τη γροθιά του. Τώρα, όμως, δε μιλάς. Δε μιλάς για τίποτα! Έστρεψε την πλάτη του στο τζάκι.

Το Χέρι δεν περίμενε εξηγήσεις μονάχα για τον Κάβμαρ· περίμενε εξηγήσεις και για το παράξενο συμβάν στο λιμάνι. Οι άνθρωποι του του είχαν πει ότι η Πριγκίπισσα Λιόλα είχε εξαφανιστεί μέσα σε μια γαλαζόγκριζη λάμψη, προτού προλάβει η φρουρά να τη συλλάβει. Αρχικά, νόμιζε ότι του έλεγαν βλακείες, για να κουκουλώσουν την αποτυχία τους· αλλά, τελικά, διασταύρωσε τις πληροφορίες και κατάλαβε ότι όλα ήταν αλήθεια. Η Πριγκίπισσα-Διάδοχος είχε, όντως, χαθεί μέσα σε μια γαλαζόγκριζη φωτιά!

Και ο Νουτκάλι δεν έρχεται να μου μιλήσει γι'αυτό! Γι'αυτό, που μπορεί να είναι τόσο επικίνδυνο!

Μήπως τον χρησιμοποιούσε κι εκείνον, όπως τον Κάβμαρ; Μήπως έπαιζε κάποιο ακόμα μεγαλύτερο παιχνίδι, ο δαιμονισμένος Ράζερ; Γιατί, τότε, με έβαλε να τα κάνω όλα τούτα; Γιατί μου έδωσε υποσχέσεις;

Χίλιες κατάρες επάνω του! Κανείς δε θα με σταματήσει τώρα –ούτε καν ένας μαυρόδερμος προφήτης-μάγος! Έχω πετύχει πολλά, για να πέσω!

«Μ'ακούς, Νουτκάλι;» γρύλισε ο Αρχιερέας του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, στρεφόμενος πάλι στις φλόγες του τζακιού. «Δε μ'ενδιαφέρουν τα σχέδιά σου! Κανείς δε με προδίδει έτσι εμένα!»

Τα ξύλα έτριξαν, και τα μάτια του Χεριού στένεψαν. Έλα, Ράζερ, παρουσιάσου. Παρουσιάσου, να λύσουμε ετούτη την –εύχομαι, τουλάχιστον– παρεξήγηση. Καμία εικόνα, όμως, δεν εμφανίστηκε μέσα από τις φλόγες, και καμία φωνή δεν ακούστηκε.

Η Ζιάθραλ ξύπνησε από τον ήχο μποτών επάνω στο πέτρινο δάπεδο. Άνοιξε τα μάτια και είδε την πλάτη της Ταχυπομπού Κάρλα, η

οποία ήταν ξαπλωμένη δίπλα της, πάνω στο αχυρόστρωμα του κελιού.

Τα βήματα ζύγωναν...

Ποιος έρχεται; Η Ζιάθραλ ξεροκατάπιε, τρέμοντας από την παγωνιά της πέτρινης φυλακής, και όχι μόνο απ' αυτήν. *Ειδοποίησαν τον ανώτερό τους για μένα;* Δεν ήξερε αν θα έπρεπε να χαρεί ή να λυπηθεί για τούτο. Γιατί, αν μάθαιναν το όνομά της –ειδικά αυτό το *σι Νίλγκωρ* μέσα στο όνομά της–, ίσως να την ελευθέρωναν· από την άλλη, όμως, αν ο Έπαρχος Κάβμαρ πληροφορείτο ότι η κόρη του Άρχοντα Μόλραν της Σέλριγκ ήταν ζωντανή... *θα με σκοτώσει.*

Τα βήματα σταμάτησαν έξω απ' το κελί, και η Ζιάθραλ κράτησε την αναπνοή της. Μια θυρίδα άνοιξε στο κάτω μέρος της πόρτας, και δύο βαθιά πιάτα σπρώχτηκαν μέσα.

«Φαΐ!» είπε ο φρουρός, και τα βήματά του άρχισαν πάλι ν' αντηχούν στο διάδρομο.

Η Ζιάθραλ ανέπνευσε.

«Κ-Κάρλα;» είπε. «Είσαι ξύπνια;»

«Ναι.»

«Πρέπει να φύγουμε απο δώ μέσα, Κάρλα! Πρε-πρέπει να φύγουμε!» Η Ζιάθραλ έσφιξε τον ώμο της ταχυπομπού. «Θα μας σκοτώσουν!»

Η Κάρλα πήρε καθιστή θέση πάνω στο αχυρόστρωμα. «Συνέβη κάτι που δεν κατάλαβα, Αρχόντισσά μου;»

Η Ζιάθραλ έγλειψε τα χείλη, προσπαθώντας να ηρεμήσει. Ακόμα, η καρδιά της βροντοκοπούσε στη σκέψη των ερχόμενων βημάτων τα οποία μπορεί ν' ανήκαν στο δμήμιό της.

«...Όχι. Αλλά πρέπει να φύγουμε. Αν ο-ο Κάβμαρ μάθει για μένα, Κάρλα... Αν-αν μάθει για μένα...»

«Είστε πρόθυμη να με βοηθήσετε, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε η ταχυπομπός.

Η Ζιάθραλ πήρε μια βαθιά ανάσα, απομακρύνοντας τον πανικό από το κεφάλι της όσο πιο πολύ μπορούσε. «Τι εννοείς; Σε τι να σε βοηθήσω;»

«Στο σχέδιο απόδρασης που έχω κατά νου.»

«Έχεις σχέδιο απόδρασης κατά νου;» εξεπλάγη η Ζιάθραλ.

Η Κάρλα ένευσε. «Το σκέφτηκα το βράδυ. Αλλά χρειάζομαι τη συνεργασία σας, και δεν είναι βέβαιο ότι θα πετύχει.»

«Τη συνεργασία μου την έχεις!» τη διαβεβαίωσε η Ζιάθραλ. «Φυσικά και την έχεις. Μονάχα βγάλε με απο δώ, ταχυπομπέ.»

Η Κάρλα σηκώθηκε από το αχυρόστρωμα, πήρε τα δύο πιάτα από το πάτωμα, και επέστρεψε. «Θα παριστάνετε ότι πνιγήκατε από το φαγητό· ότι σας έχει κολλήσει κάτι στο λαιμό και δεν μπορείτε να αναπνεύσετε—»

«Δεν ακούγεται δύσκολο!»

«Εγώ θα φωνάξω βοήθεια και, λογικά, θα ειδοποιήσουν κάποιον θεραπευτή. Δε νομίζω να σας αφήσουν να πεθάνετε, ειδικά αφού τους είπατε τόσο έντονα ότι είστε Αρχόντισσα. Για να μπει, λοιπόν, στο κελί ο θεραπευτής θα πρέπει ο φύλακας ν'ανοίξει την πόρτα· και, μόλις το κάνει αυτό, εγώ θα πεταχτώ έξω, χρησιμοποιώντας την Ταχύτητα, και θα προσπαθήσω να τον βγάλω από τη μέση γρήγορα, προτού ειδοποιήσει κανέναν άλλο. Εσείς, εν τω μεταξύ, ίσως χρειαστεί ν'αντιμετωπίσετε τον θεραπευτή, όσο εγώ θα έχω να κάνω με τον φρουρό.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Ζιάθραλ. «Θα κρατήσω κι αυτό το κουτάλι, κρυμμένο επάνω μου. Μπορεί να μου φανεί χρήσιμο, για να τον χτυπήσω στο μάτι.»

«Ας φάμε τώρα,» είπε η Κάρλα. «Αλλά μην το τελειώσετε όλο το φαγητό σας, για να μπορούμε να παριστάνουμε ότι πνιγήκατε. Αν πεινάτε, φάτε το δικό μου.»

«Δε χρειάζεται. Το στομάχι μου έχει κλείσει, έτσι κι αλλιώς.»

Και δεν έλεγε ψέματα: μετά δυσκολίας έφαγε όσο έφαγε από το φαγητό της, κι ύστερα, πρότεινε στην Κάρλα να βάλουν το σχέδιό τους σε εφαρμογή.

Η ταχυπομπός κατένευσε. «Είμαι έτοιμη.»

Η Ζιάθραλ πέταξε στο πλάι το βαθύ της πιάτο —χύνοντας το περιεχόμενο στο πάτωμα— κι άρχισε να σπαρταρά, βήχοντας και κρατώντας το λαιμό της.

Η Κάρλα μειδίασε. *Τέλεια*, παρατήρησε. *Τέλεια*. *Είσαι καλή ηθοποιός, τελικά, Αρχόντισσα Ζιάθραλ.*

Πετάχτηκε όρθια και γαντζώθηκε από τα κάγκελα του παραθύρου της πόρτας. «Φρουρέ! Φρουρέ! *Φρουρέ!* Η Αρχόντισσα Ζιάθραλ πνίγεται! *Φρουρέεε!*»

Ο άντρας ζύγωσε, βαδίζοντας βιαστικά. «Τι στο Σάλ'γκρεμ'ρωθ φωνάζεις;» μούγκρισε.

«Πνίγεται, άνθρωπέ μου!» φώναξε η Κάρλα, παραμερίζοντας από το παραθυράκι και δείχνοντας τη Ζιάθραλ, που σπαρταρούσε σαν το ψάρι έξω απ'το νερό, κάνοντας γκαχ... γκαχ... γκαχ... και ανοίγοντας το στόμα, για να πάρει (δήθεν) ανάσα. «Τι σκατά είχατε στο φαγητό σας;»

«Χτύπα τη στην πλάτη. Δεν παθαίνει τίποτα!» Ο φρουρός έμοιαζε να βαριέται.

«Είσαι παλαβός, ρε; Φέρε ένα θεραπευτή! Φέρε κάποιον να τη βοηθήσει! Είναι Αρχόντισσα του Βασιλείου, σκατοκέφαλε!»

«Γαμώ τα Κέρατα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, πρωινιάτικα...!» μούγκρισε ο άντρας, και τράβηξε μια αρμαθιά κλειδιά από τη ζώνη του, χώνοντας ένα στην κλειδαριά του κελιού και περιστρέφοντάς το.

Καλύτερα απ'ό,τι περίμενα! σκέφτηκε η Κάρλα. *Θα μπεις μόνος!*

Ο φρουρός έσπρωξε την πόρτα και πέρασε το κατώφλι. «Για να δούμε τι σκατά έχει η φίλη σου,» είπε, βαδίζοντας προς τη Ζιάθραλ.

Τώρα! Η Κάρλα άπλωσε το χέρι της, για να του αρπάξει το σπαθί απ'τη ζώνη.

«Επ!» έκανε ο άντρας, πιάνοντάς της τον καρπό. «Τι πήγες να-;»

Είχε, όμως, στραφεί στην Κάρλα και δεν είδε τη Ζιάθραλ, η οποία σηκώθηκε και του χίμησε, σκυμμένη, πέφτοντας πάνω στα πόδια του.

Ο φρουρός ξαφνιάστηκε, χάνοντας την ισορροπία του και χαλαρώνοντας τη λαβή του στο χέρι της ταχυπομπού, η οποία άρπαξε το μανίκι του ξίφους του και το τράβηξε απ'το θηκάρι. Η πλάτη του άντρα κοπάνησε στον τοίχο, αλλά το βλέμμα του στράφηκε στην έξοδο του κελιού.

Η Κάρλα δεν έχασε χρόνο· καθώς ήταν ακόμα πανικόβλητος και αποπροσανατολισμένος, τον χτύπησε καταπρόσωπο, με τη λαβή του ξίφους, κι εκείνος κατέρρευσε, αναίσθητος.

«Τα καταφέραμε!» σφύριξε η Ζιάθραλ, μοιάζοντας να θέλει να φωνάξει, αν δε φοβόταν ότι ίσως κάποιος άλλος φρουρός να την άκουγε.

«Δεν τα καταφέραμε ακόμα, Αρχόντισσά μου,» την προσγείωσε η Κάρλα. «Πρέπει να βγούμε κιόλας απο δώ μέσα.»

«Και ποιο είναι το σχέδιό σου για την περίπτωση;»

Η Κάρλα κοίταξε τον αναισθητο φρουρό ξεφυσώντας. «Θα μπορούσα να φορέσω την πανοπλία του...»

«Κι εγώ;»

«Θα σας έπαιρνα μαζί μου, δήθεν ότι σας πήγαινα κάπου. Όμως υπάρχουν δύο προβλήματα, ή, μάλλον, τρία: Το πρώτο είναι πως η πανοπλία ετούτου του τύπου είναι πολύ μεγάλη για μένα· το δεύτερο πως δεν ξέρω πόσο πειστική φρουρός θα ήμουν· και το τρίτο πως ίσως να μας σταματήσουν καθοδόν προς την έξοδο: και τότε, αν με ρωτήσουν πού σας πηγαίνω, τι θα τους απαντήσω;»

Η Ζιάθραλ πανικοβλήθηκε. «Τι πετύχαμε, λοιπόν, χτυπώντας τον;»

Η Κάρλα κοίταξε την ανοιχτή πόρτα του κελιού, και είδε τα κλειδιά της φυλακής να κρέμονται από το κλειδί που βρισκόταν μέσα στην κλειδαριά. «Η λύση παρουσιάστηκε από μόνη της,» είπε, και τράβηξε το κλειδί, παίρνοντας την αρμαθιά στο αριστερό χέρι. «Θα ελευθερώσουμε τους υπόλοιπους κρατούμενους.»

Πέρασε το κατώφλι του κελιού, και η Ζιάθραλ την ακολούθησε, διστακτικά. Τα μάτια της Αρχόντισσας κοίταξαν δεξιά κι αριστερά στο διάδρομο, μην τυχόν και υπήρχε κανένας φρουρός· μα δεν είδε τίποτα το ανησυχητικό. Αμέσως μετά, όμως, μια φωνή ακούστηκε, και οι δύο γυναίκες στράφηκαν σε ένα καγκελωτό παραθυράκι, απ' όπου ένας κρατούμενος τούς φώναζε.

Φανταγκόθ, σκέφτηκε ο Ζάνμελ, είσαι τόσο ηλίθιος; Δε βλέπεις ότι τώρα εργαζόμαστε για σένα; Δε βλέπεις ότι εναντιωνόμαστε στους υπηρέτες του αδελφού σου; Γιατί δε μας βοηθάς; Μίλησέ μας! Δώσε μας κάποια χρήσιμη πληροφορία!

Ο δολοφόνος και ο Έπαρχος Κάβμαρ διέσχιζαν την αγορά της Νουάλβορ, ντυμένοι με ταξιδιωτικές κάπες και έχοντας τις κουκούλες σηκωμένες.

Ο Ζάνμελ αδυνατούσε να κατανοήσει την καταραμένη λογική των Ράζλερ, κι αυτό τον εκνεύριζε. Πώς στους δαίμονες λειτουργούσε το μυαλό τους; *Μου έδωσες ένα καινούργιο σώμα, Φανλαγκόθ· μου είπες ότι είσαι ο δημιουργός μου· μου είπες ότι, εφεξής, είμαι δικός σου. Μη μέγκαταλείπεις τώρα!*

Φανλαγκόθ: μίλησέ μου!

Μίλησέ μου!

...Μίλησέ... μου...!

Μί-λη-σέ – μου!

Αναπάντεχα, ο Ζάνμελ αισθάνθηκε ένα τράνταγμα σ'όλο του το σώμα, σαν ένα δυνατό κύμα αόρατης ισχύος να τον χτύπησε από κάθε μεριά ταυτόχρονα, περνώντας από το κεφάλι του, από τις άκριες των χεριών, κι από τις άκριες των ποδιών του, και προχωρώντας προς τα μέσα, στην κοιλιά, στο στέρνο, στην καρδιά του...

Μούγκρισε και σταμάτησε να βαδίζει, στηριζόμενος στην άκρη ενός σιντριβανιού.

Τι μου συμβαίνει;... Γιατί επέμεινα τόσο να του μιλήσω; Αλήθεια, τι ήταν εκείνο που τον είχε κάνει να επιμείνει; Είχε νιώσει κάτι, υποσυνείδητα; Ναι... τώρα το καταλάβαινε. Είχε νιώσει μια... αρχή. Σαν να είχε βρει την άκρη ενός νήματος.

—*Ζάνμελ!*—Η φωνή του Φανλαγκόθ αντήχησε, σαν τη βροντή μέσα στη νηνεμία.

«Ζάνμελ;» Ο Κάβμαρ άγγιξε τον ώμο του δολοφόνου. «Τι έχεις;»

—*Φανλαγκόθ! Θα με βοηθήσεις;*—ρώτησε ο Ζάνμελ, κάνοντας νόημα στον Έπαρχο να περιμένει.

Ο Κάβμαρ κοίταξε τριγύρω, και είδε ότι κάποιои τους παρατηρούσαν. *Δε μ'αρέσει αυτό, σκέφτηκε. Δεν είναι καλό να δίνουμε στόχο.* Αγριοκοίταξε μερικούς, κάτω απ'τη σκιά της κουκούλας του, κι αυτοί στράφηκαν άλλου. «Δεν έχεις ξαναδεί άνθρωπο να ζαλίζεται, κυρά μου;» μούγκρισε σε μια γυναίκα που βρισκόταν αρκετά κοντά για να τον ακούσει. Εκείνη απομακρύνθηκε, χωρίς ν'αποκριθεί.

Εν τω μεταξύ, ο Φανλαγκόθ έλεγε στον Ζάνμελ—*Τι βοήθεια χρειάζεσαι;*—

—*Δε βλέπεις τι κάνουμε; Προσπαθούμε να σκοτώσουμε το Χέρι, που υπηρετεί τον Νουτκάλι!*—

—*Τι βοήθεια χρειάζεσαι;*—επανέλαβε ο Ράζλερ.

—Κατ'αρχήν, φοβάμαι πως ο Νουτκάλι θα αποκαλύψει στον υπηρέτη του πού κρύβεται ο Έπαρχος Κάβμαρ και πού μπορεί να μας βρει για να μας στήσει ενέδρα—

—Μη φοβάσαι γι'αυτό. Σας προστατεύω ήδη—τον διαβεβαίωσε ο Φανλαγκόθ—Ο Νουτκάλι δεν ξέρει τίποτα. Υπάρχει κάτι άλλο που θα ήθελες από μένα; Ως συνήθως, Ζάνμελ, βιάζομαι απίστευτα...—

Ο δολοφόνος ξαφνιάστηκε από την απάντηση του Ράζλερ. Μας προστατεύει ήδη; Και γιατί δε μας το είχε πει, ο τρισάθλιος; Του απάντησε—Δεν ξέρω ακριβώς τι θέλω. Κάποια πληροφορία, ίσως, σχετικά με το Χέ—

—Πραγματικά, δεν έχω χρόνο. Πρέπει να σε εγκαταλείψω, Ζάνμελ. Αλλά να θυμάσαι πως δε σε έχω ξεχάσει—

Ο Κάβμαρ πίεσε τον ώμο του Ζάνμελ, γιατί έβλεπε, στο βάθος, τέσσερις φρουρούς να σταματούν έναν κουκουλοφόρο ταξιδιώτη και να βγάζουν την κουκούλα του, κάνοντάς του ερωτήσεις. Δεν αποκλείεται να ψάχνουν για μένα, συλλογίστηκε ο Έπαρχος. Ο Λώντιρ ελέγχει τη φρουρά τώρα· σίγουρα, θα τους έχει δώσει εντολές να με βρουν.

«Ζάνμελ! Σύνελθε· πρέπει να φύγουμε!»

Ο δολοφόνος ύψωσε το βλέμμα και έπαψε να στηρίζεται στην άκρη του σιντριβανιού. Έμοιαζε καλά πλέον.

«Δες εκεί, στο βάθος, δίπλα από τον ζωέμπορα.»

Ο Ζάνμελ κοίταξε, και είδε τέσσερις φρουρούς ν'απομακρύνονται από έναν τύπο με κάπα και να φωνάζουν σ'έναν άλλο, που δε βρισκόταν πολύ μακριά τους.

«Καταλαβαίνεις τι μπορεί να σημαίνει αυτό;» είπε ο Κάβμαρ.

«Ναι. Αλλά μπορούμε εύκολα να τους αποφύγουμε. Ακολούθησέ με, Έπαρχε.»

Ο Κάβμαρ υπάκουσε, ρίχνοντας μια τελευταία ματιά στους φρουρούς, πάνω απ'τον ώμο του. «Τι σε είχε πιάσει εκεί, στο σιντριβάνι;» ρώτησε τον Ζάνμελ.

«Ο Φανλαγκόθ μου μίλησε. Τον... επικαλέστηκα, νομίζω.»

«Τι εννοείς, 'τον επικαλέστηκες';»

«Εννοώ... Ήμουν κάποτε νεκρός, κι εκείνος με ανέστησε· το ξέρεις;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Κάβμαρ, καθώς έμπαιναν πίσω από ένα χτίριο και βάδιζαν μέσα σ'ένα σκιερό και ψυχρό σοκάκι όπου έκανε ρεύμα κι ο αέρας σφύριζε σχεδόν ρυθμικά.

«Είχα σκοτωθεί στην αίθουσα του θρόνου του Παλατιού των Δεκαεννέα Πύργων, αλλά το πνεύμα μου δεν είχε φύγει. Είχε... παγιδευτεί, από την ουρανόλιθνη ενέργεια. Ο Φανλαγκόθ χρησιμοποίησε τον ουρανόλιθο, μέσω του Άρχοντα Βάνμιρ, και με ανέστησε, δημιουργώντας ένα νέο σώμα για μένα: το σώμα που έχω τώρα, το οποίο είναι ολόιδιο με το παλιό, σε κάθε λεπτομέρεια, μα είναι και δημιούργημα του Ράζλερ.»

«Επομένως, μπορείς να τον επικαλείσαι μέσω του σώματός σου;»

«Έτσι νομίζω. Αισθάνθηκα μια παράξενη ισχύ να με διαπερνά και να με παραλύει –γιαυτό κιόλας χρειάστηκε να στηριχτώ στο σιντριβάνι–, και μετά, ο Φανλαγκόθ μου μίλησε.»

«Τι σου είπε;»

«Ότι μας προστατεύει ήδη από τον αδελφό μου. Ο Νουτκάλι δεν ξέρει πού βρισκόμαστε.»

«Η τύχη φαίνεται πως είναι με το μέρος μας,» είπε ο Κάβμαρ.

«Ναι, Έπαρχε, έτσι φαίνεται...»

Ωστόσο, σκέφτηκε ο Κάβμαρ, με παραξενεύει κάτι. Γιατί ο Νουτκάλι δε με «προστάτευσε» παρομοίως από τον αδελφό του, όταν ήταν να σκοτώσω τη Νιρκένα; Γιατί έπρεπε να το κάνω με τον... δύσκολο τρόπο της απρόβλεπτης κίνησης; Βέβαια, μπορεί η προστασία που τους παρείχε τώρα ο Φανλαγκόθ να ήταν δύσκολα επιτεύξιμη και ο Νουτκάλι να μην ήθελε –ή να μην μπορούσε– να σπαταλήσει την αντίστοιχη ενέργεια, τότε, ώστε να δώσει στον Κάβμαρ προκάλυψη...

Ποιος τους καταλαβαίνει τους Ράζλερ, έτσι κι αλλιώς...

Η Κάρλα άρχισε ν'ανοίγει τα κελιά, απελευθερώνοντας τους φυλακισμένους. «Μη φύγετε αμέσως,» τους έλεγε· «πρέπει να οργανωθούμε, αλλιώς θα σας ξανασυλλάβουν.»

Σ'ένα κελί, αντίκρισε ένα γνώριμο πρόσωπο.

«Κάρλα! Ήρθες βοηθήσεις. Ευχαριστώ,» είπε ο Τάκροβ, ο Ρογκάνος μισθοφόρος που είχε, τελευταία, καταταγεί στη φρουρά του Νόρβηλ.

«Πού είναι ο Διοικητής Έντιμ;» τον ρώτησε η ταχυπομπός, ξεκλειδώνοντας την πόρτα του κι αφήνοντάς τον να βγει, σκυμμένος.

«Διοικητής Έντιμ, βάθος.» Ο Τάκροβ έδειξε. «Μας επιτέθηκαν, προδότες. Προστάτεψα διοικητή, με χτύπησαν.» Έτριψε τα αριστερά του πλευρά, όπου η Κάρλα μπορούσε να διακρίνει έναν επίδεσμο κάτω απ'τα ρούχα.

Η ταχυπομπός έτρεξε στο βάθος του διαδρόμου, προσπερνώντας αρκετά κελιά. Η Ζιάθραλ την ακολούθησε, καθώς εκείνη έψαχνε για τον Επόπτη της Βόρειας Περιφέρειας της Νουάλβορ και, τελικά, τον βρήκε κλειδαμπαρωμένο.

«Έντιμ!» του φώναξε, βλέποντάς τον να κάθεται στη γωνιά του κελιού του, αλυσοδεμένος και με τους πήχεις ακουμπισμένους στα γόνατα.

Εκείνος ορθώθηκε και πλησίασε, όσο του επέτρεπαν τα δεσμά του. «Κάρλα!» έκανε, έκπληκτος. «Πώς βρέθηκες εδώ; Τι συμβαίνει; Ακούω, μα δε φτάνω για να δω.»

Η ταχυπομπός ξεκλείδωσε το κελί του και μπήκε. «Απελευθερώνω τους κρατούμενους,» εξήγησε, υψώνοντας το ξίφος της, για να χτυπήσει τις αλυσίδες του.

«Δεν ξέρω αν αυτή είναι και τόσο καλή ιδέα...» είπε ο Έντιμ.

Η Κάρλα δεν κατέβασε το λεπίδι της. «Τι εννοείτε, κύριε διοικητά;»

«Δεν υπάρχει μέρος για να πάμε. Η πόλη βρίσκεται υπό κατάληψη· δεν το ξέρεις;»

«Δεν ξέρω τι έχει γίνει ακριβώς,» αποκρίθηκε η Κάρλα. «Μόλις έφτασα, με συνέλαβαν.»

«Συλλαμβάνουν όλους τους ταχυπομπούς του Οίκου των Γάθνιν.»

«Ποιος έχει τώρα τον έλεγχο;» ρώτησε η Ζιάθραλ, μπαίνοντας κι εκείνη στο κελί.

«Δε γνωρίζω,» αποκρίθηκε ο Έντιμ. «Ο Χάνραμαρ, πάντως, έχει πάρει τη θέση μου, ως Επόπτης της Βόρειας Περιφέρειας.»

«Δε μπορούμε να καθίσουμε άπραγοι,» είπε η Κάρλα, κατεβάζοντας το ξίφος της, δύο φορές, και σπάζοντας την αλυσίδα που κρατούσε τα πόδια του διοικητή δεμένα στον τοίχο. «Πρέπει να κάνουμε

κάτι.» Σπάθισε ξανά, σπάζοντας τώρα την αλυσίδα που κρατούσε τα πόδια του ενωμένα μεταξύ τους.

«Αν βγούμε στην πόλη...» είπε ο Έντιμρ, προβληματισμένος, «θα μας επιτεθούν, Κάρλα.»

«Να καταλάβουμε το φρουραρχείο και να αμπαρωθούμε,» πρότεινε η ταχυπομπός. «Έτσι, θα ξεσηκώσουμε κι άλλους που ίσως τώρα να φοβούνται. Είναι χρέος μας προς το Βασίλειο, κύριε διοικητά.»

Ο Έντιμρ ένευσε. «Αφού με ελευθέρωσες, δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Οτιδήποτε άλλο θα ήταν προδοσία... προς τον Οίκο των Γάθιν και προς την αξιοπρέπειά μου.»

Η Κάρλα χαμογέλασε.

Η Ζιάθραλ βγήκε απ'το κελί, και η ταχυπομπός κι ο διοικητής την ακολούθησαν σ'έναν διάδρομο όπου οι απελευθερωμένοι κρατούμενοι διαφωνούσαν αναμεταξύ τους κι όσοι βρίσκονταν ακόμα φυλακισμένοι φώναζαν, ζητώντας να τους ξεκλειδώσουν.

«*Ησυχία!*» βροντοφώναξε ο Έντιμρ, και οι φωνές έπαψαν. «*Ακούστε με!*» Άπαντες τώρα τον κοιτούσαν. Εκείνος έκανε μερικά βήματα, βαδίζοντας ξυπόλυτος πάνω στις ψυχρές, πέτρινες πλάκες του πατώματος. «Γνωρίζω ότι αρκετοί από εσάς δεν είστε στρατιώτες μου, αλλά εγκληματίες, που είχατε συλληφθεί για παραβίαση του Νόμου. Ωστόσο, είμαι πρόθυμος να ξεχάσω όλα σας τα παραπτώματα, αν με βοηθήσετε να καταλάβω ετούτο το φρουραρχείο. Και όχι μόνον αυτό, αλλά θα σας δώσω και μια θέση στη φρουρά, ώστε να ζήσετε έντιμα, υπηρετώντας την πόλη σας. Είμαστε σύμφωνοι;»

Φωνές επιδοκιμασίας αντήχησαν στις φυλακές.

Ο Έντιμρ έκανε νόημα στην Κάρλα να συνεχίσει να ξεκλειδώνει τα κελιά.

Κεφάλαιο 18

Διαπραγματεύσεις: Αιματηρές και Αναίμακτες

ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΤΗΣ ΝΟΤΙΑΣ ΡΟΥΖΒΑΝΗΣ, έγραφε η πινακίδα.

Ο Ζάνμελ και ο Κάβμαρ πλησίασαν. Ο Έπαρχος ακόμα έριχνε ματιές πάνω απ'τον ώμο του, μήπως βρισκόταν εδώ κοντά κανένας φρουρός που να ψάχνει γι'αυτούς. Ο πιο κοντινός φρουρός, όμως, ήταν ένας τύπος τριάντα μέτρα μακριά, ο οποίος έγερνε πάνω σε μια πέτρινη κολόνα, παρατηρώντας τους περαστικούς, αμίλητος κι ακίνητος.

Ο Ζάνμελ έσπρωξε τη μισάνοιχτη πόρτα και μπήκε στο κατάστημα. Η Αϊλρέηκ εξυπηρετούσε, εκείνη τη στιγμή, έναν πελάτη. Στεκόταν πίσω απ'το γραφείο της και μπροστά της βρίσκονταν τρία βαζάκια, τα οποία, μάλλον, περιείχαν κάποιο φάρμακο, γιατί η Ρουζβάνη εξηγούσε πώς έπρεπε να το παίρνει κανείς. Η Σάρμακεβ βρισκόταν λίγο παραπέρα, και τα μάτια της είχαν στραφεί στους δύο κουκουλοφόρους άντρες στην είσοδο, ατενίζοντάς τους με κάποια καχυποψία. Δεν ήταν μεθυσμένη σήμερα, παρατήρησε ο Ζάνμελ, υπομειδιώντας μέσα στη σκιά της κουκούλας του.

Οι εξηγήσεις της Αϊλρέηκ, σύντομα, τελείωσαν, και ο πελάτης πήρε τα τρία βαζάκια και τα έβαλε μέσα σ'έναν δερμάτινο σάκο. Ευχαρίστησε τη Ρουζβάνη και έφυγε, περνώντας ανάμεσα από τον δολοφόνο και τον Έπαρχο της Νέλβορ.

«Καλημέρα,» είπε η Αϊλρέηκ στους καινούργιους της πελάτες. «Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;»

«Θέλουμε μια χάρη, όμορφη κυρία,» αποκρίθηκε ο Ζάνμελ, βγάζοντας την κουκούλα του.

Η Αϊλρέηκ χαμογέλασε. «Τι χάρη; Πλησιάστε.»

Ο Ζάνμελ και ο Κάβμαρ ζύγωσαν το γραφείο της· ο δεύτερος φορούσε ακόμα την κουκούλα του, μη θέλοντας ν'αποκαλύψει την ταυτότητά του.

«Θα μπορούσες να κλείσεις, για λίγο, το κατάστημα;» ζήτησε ο δολοφόνος. «Είναι πολύ σημαντικό το ζήτημα.»

Η Αϊλρέηκ δίστασε, σκεπτική· ύστερα, όμως, έκανε νόημα στη Σάρμακεβ, η οποία κρέμασε μια μικρή πινακίδα –που έγραφε *ΚΛΕΙΣΤΟΝ*– έξω από την πόρτα και την έκλεισε, τραβώντας το σύρτη.

«Καθίστε,» προέτρεψε η Νότια Ρουζβάνη τους πελάτες της.

Ο Ζάνμελ και ο Κάβμαρ πήραν θέση στις καρέκλες που βρίσκονταν μπροστά στο γραφείο.

«Μπορείτε να βγάλετε την κουκούλα σας,» είπε η Αϊλρέηκ στον Έπαρχο.

«Ο φίλος μου θα προτιμούσε να μείνει ανώνυμος, για την ώρα,» τόνισε ο Ζάνμελ.

Η Αϊλρέηκ συνοφρυώθηκε.

«Θα καταλάβεις γιατί,» της είπε εκείνος.

«Εντάξει.» Η Ρουζβάνη κάθισε. «Μιλήστε μου.» Παραμέρισε μια τούφα μαύρων μαλλιών από το πρόσωπό της.

«Αυτά που έχουν γίνει στη Νουάλβορ τα βλέπεις· δε νομίζω ότι χρειάζονται ιδιαίτερες εξηγήσεις...»

«Κι όμως, δεν έχω καταλάβει ακριβώς τι συμβαίνει.»

«Ο Αρχιερέας του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, το Χέρι, ο Απέθαντος,» είπε ο Ζάνμελ, «έχει υποκινήσει εξέγερση κατά του Οίκου των Γάθνιν. Θέλει να ρίξει την πόλη και το Βασίλειο στο χάος, ανατρέποντας την παλιά εξουσία και φέρνοντας μια καινούργια, δική του, την οποία, ομολογουμένως, φαίνεται μόνο ο ίδιος να καταλαβαίνει.»

«Γιατί μου τα λες αυτά;» απόρησε η Αϊλρέηκ.

«Επειδή θέλω να με βοηθήσεις να τον σκοτώσω,» δήλωσε ο Ζάνμελ.

Η Αϊλρέηκ κούνησε το κεφάλι της, ξαφνιασμένη. «Όχι... Δεν μπορώ να το κάνω αυτό.»

«Δεν μπορείς να έρθεις σε επαφή μαζί του;»

«Όχι, Ζάνμελ· δε γίνεται αυτό που μου ζητάς. Δεν είμαι δολοφόνος, ούτε συνεργός δολοφόνων–»

«Αϊλρέηκ, είναι πιο σημαντικό απ'ό,τι φαντάζεσαι· και οι επιλογές μας είναι περιορισμένες.» Δεν ήταν ο Ζάνμελ που είχε μιλήσει, αλλά ο Κάβμαρ.

Η Νότια Ρουζβάνη στράφηκε στον κουκουλοφόρο, ο οποίος είχε μόλις κατεβάσει την κουκούλα του. Στην αρχή, δεν τον αναγνώρισε, μα, έπειτα, τα μάτια της γούρλωσαν.

«Έπαρχε Κάβμαρ!...» έκανε, έκπληκτη.

«Γνωρίζω το Χέρι από πρώτο... χέρι, Αϊλρέηκ,» είπε εκείνος, «πίστεψέ με. Είναι πολύ επικίνδυνος άνθρωπος· και ο Ζάνμελ είναι ο μόνος, αυτή τη στιγμή, που μπορεί να τον σταματήσει. Αλλά πρέπει να τον βοηθήσεις. Θα σε πληρώσω καλά για τούτη την υπηρεσία· μην το αμφιβάλλεις.»

Η Αϊλρέηκ ξεφύσησε. Το μελανό της δέρμα έμοιαζε χλομότερο απ'ό,τι συνήθως. Ακούμπησε την πλάτη της στην καρέκλα και έκανε τα μαλλιά της πίσω.

«Δεν ήμουν πάντοτε εντάξει μαζί σου;» έθεσε το ερώτημα ο Κάβμαρ.

«Φυσικά και ήσασταν, Έπαρχε,» αποκρίθηκε η έμπορος. «Δεν είναι αυτό που με ανησυχεί.»

«Φοβάσαι τον Αρχιερέα;»

«Θα ήμουν παράλογη, αν τον φοβόμουν;»

«Καθόλου,» της είπε ο Κάβμαρ. «Κι εγώ τον φοβάμαι· γιατί ξέρω ότι πρέπει, οπωσδήποτε, να εξολοθρευτεί.»

«Εσείς πληρώνετε τον Ζάνμελ, για να κάνει τη δουλειά;»

Ο Κάβμαρ ένευσε. «Αλλά, χωρίς τη δική σου βοήθεια, το σχέδιό μας θα αποτύχει.»

Η Αϊλρέηκ ξεφύσησε. «Είναι λιγάκι... λιγάκι *βαρύ* αυτό που μου ζητάτε.»

«Σου έχει κάνει καμια παραγγελία, τώρα τελευταία, ο Αρχιερέας;» τη ρώτησε ο Κάβμαρ.

«Ναι,» απάντησε η Αϊλρέηκ, ύστερα από μια στιγμή σιγής.

«Το φαντάστηκα. Τα δηλητήρια θα του είναι ιδιαίτερα χρήσιμα, ετούτη την περίοδο. Θα έχει πολλές 'ασθένειες' να καταπολεμήσει,» πρόσθεσε, λοξοκοιτάζοντας τον Ζάνμελ. Έπειτα, κοίταξε την Αϊλρέηκ. «Πότε θα γίνει η παράδοση;»

«Όταν μου έρθουν τα πράγματα που μου ζήτησε.»

«Από τη Νότια Λιάμνερ-Κρωθ έρχονται;»

«Ναι.»

«Αυτό σημαίνει ότι... Σε πόσο καιρό υπολογίζεις να είναι εδώ;»

Η Αϊλρέηκ ανασήκωσε τους ώμους. «Σε είκοσι ημέρες, πάνω-κάτω.»

Ο Ζάνμελ και ο Κάβμαρ αλληλοκοιτάχτηκαν. «Δεν ξέρω αν μπορούμε να περιμένουμε τόσο πολύ,» είπε ο δεύτερος. «Και δε θέλω να φανταστώ τι μπορεί να κάνει το Χέρι μέσα σε είκοσι μέρες.»

Ο δολοφόνος σταύρωσε τα χέρια εμπρός του, προβληματισμένος. «Πρέπει να σκεφτούμε κάτι καλύτερο...»

Η πόρτα άνοιξε, μ'έναν δυνατό κρότο, και οι πρώην-κρατούμενοι ξεχύθηκαν μέσα στο δωμάτιο, πιάνοντας τους τρεις φρουρούς απροετοίμαστους και ξυλοκοπώντας τους μέχρι αναισθησίας. Εκείνοι δεν είχαν προλάβει ούτε να τραβήξουν τα όπλα τους, καθώς ο οργισμένος ανθρώπινος χείμαρρος τούς παρέσυρε.

Ο Διοικητής Έντιμρ μπήκε στο δωμάτιο, ακολουθούμενος από την Ταχυπομπό Κάρλα και την Αρχόντισσα Ζιάθραλ. Στο χέρι του κρατούσε το σπαθί του φύλακα που είχαν χτυπήσει οι δύο γυναίκες μέσα στο κελί τους. Το σώμα του έντυνε η αρματωσιά του εν λόγω άντρα, και στο κεφάλι του φορούσε κράνος χωρίς προσωπίδα.

«Εξοπλιστείτε!» πρόσταξε τους μαχητές του, καινούργιους και παλιούς. «Αλλά κανένας μη βγει ακόμα.» Εκείνοι υπάκουσαν, αρχίζοντας να γδύνουν τους αναισθητοποιημένους φρουρούς και να ντύνονται με τις πανοπλίες τους. «Και μην τσακώνεστε για τα όπλα!» μούγκρισε ο Έντιμρ, βλέποντας έναν άντρα ν'αρπάζει ένα ξιφίδιο απ'τα χέρια μιας γυναίκας (κι οι δυο τους ήταν απ'τους αποφυλακισμένους εγκληματίες, όχι από την παλιά φρουρά).

Η Ζιάθραλ πλησίασε μια ντουλάπα και έκανε να την ανοίξει, ελπίζοντας ότι εκεί μέσα θα φυλασσόταν το Θαλάσσιο Εύρημα, το σπαθί του πατέρα της. Όμως το ξύλινο έπιπλο ήταν κλειδωμένο.

«Βρήκατε κάποιο κλειδί;» ρώτησε αυτούς που έγδυναν τους φρουρούς.

«Υπάρχει εδώ ένα κλειδί, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Έντιμρ, ζυγώνοντας το τραπέζι. «Αυτό πρέπει νάναι.» Το σήκωσε και το πέταξε στη Ζιάθραλ, η οποία το έπιασε και ξεκλείδωσε τη ντουλάπα.

Άνοιξε και τα δύο φύλλα και κοίταξε μέσα. Ο χώρος ήταν γεμάτος μ'ένα σωρό μικροπράγματα, ανάμεσα στα οποία και κάμποσα όπλα. Το Εύρημα, όμως, δεν ήταν πουθενά.

Η Κάρλα πλησίασε και είδε ότι το ξίφος της βρισκόταν εκεί, οπότε το πήρε.

«Το σπαθί του πατέρα μου...» είπε η Ζιάθραλ. «Πρέπει να το βρω. Λες να το κράτησαν οι φύλακες της πύλης, Κάρλα;»

«Δεν ξέρω, Αρχόντισσά μου. Θα μάθουμε.»

«Υπάρχουν κι εκεί όπλα,» είπε ο Έντιμρ στους μαχητές του, δείχνοντας την ανοιχτή ντουλάπα. «Πάρτε τα όλα.»

Οι απελευθερωμένοι κρατούμενοι εξοπλίστηκαν όσο καλύτερα μπορούσαν, και ο διοικητής πρόσταξε ν'ανοίξουν τώρα την πόρτα και να ξεχυθούν στο φρουραρχείο. Εκείνοι υπάκουσαν, ορμώντας στον διάδρομο, με φωνές. Ο φρουρός που βρισκόταν στο βάθος τούς είδε να έρχονται και τρομοκρατήθηκε. Έφυγε, τρέχοντας και ουρλιάζοντας: «*Συναγερμός! Συναγερμός! Συναγερμός!*»

«Σκοτώστε τον, τον καριόλη!» αντήχησε μια άλλη φωνή, και όπλα εκτοξεύτηκαν, αλλά αστόχησαν τον άντρα, ο οποίος έστριψε πίσω από μια γωνία.

«Σταματήστε!» γκάριξε ο Έντιμρ. «*Περιμένετε! Και μην πετάτε τα όπλα σας, ανόητοι!*»

«Τι χάλι...!» μουρμούρισε η Ζιάθραλ, που βάδιζε σταθερά, δίπλα στην Κάρλα.

Η ταχυπομπός μειδίασε, χωρίς ν'αποκριθεί.

«Είσαι σίγουρη πως θα καταφέρουμε να το καταλάβουμε το φρουραρχείο;» είπε η Αρχόντισσα.

«Σχεδόν σίγουρη.»

Από το βάθος ακούστηκαν φωνές και η κλαγγή των όπλων. Οι συμπλοκές είχαν κιόλας αρχίσει. Η Κάρλα και η Ζιάθραλ πλησίασαν, κρατώντας απόσταση, και είδαν τους απελευθερωμένους κρατούμενους να μάχονται κατά μερικών φρουρών. Ένα δόρυ ξεπρόβαλε, αιματοβαμμένο, από την πλάτη ενός άοπλου άντρα· αλλά το όπλο κόλλησε μέσα του και ο χειριστής του προσπάθησε να το βγάλει, δίνοντας έτσι ευκαιρία σε μια κρατούμενη να μπηξει το ξιφίδιό της στο λαιμό του. Μία φρουρός πρόλαβε να κατεβάσει το σπαθί της στο

κεφάλι ενός αποφυλακισμένου· έπειτα, τρεις άλλοι έπεσαν επάνω της, σωριάζοντάς την και, κυριολεκτικά, ποδοπατώντας την.

Αυτές ήταν οι δύο πιο καθαρές εικόνες που κατάφεραν να δουν η Κάρλα και η Ζιάθραλ, προτού τα πάντα μετατραπούν σε ένα χάος αίματος, σωμάτων, και όπλων.

«Απλωθείτε!» φώναξε ο Έντιμρ. «Απλωθείτε! Καταλάβετε όσο μεγαλύτερη περιοχή μπορείτε! Μη σφηνώνετε όλοι εκεί δα πέρα, σαν τα γουρούνια!»

«Δε μπορείς να κανονίσεις συνάντηση μαζί του για άλλο λόγο;» ρώτησε ο Κάβμαρ την Αϊλρέηκ.

«Τι λόγο; Εμπορεύματα του πουλάω...»

Δε φαίνεσαι, όμως, και πολύ πρόθυμη να εφεύρεις έναν λόγο, παρατήρησε ο Κάβμαρ, δυσαρεστημένος. Καταλαβαίνω ότι τον φοβάσαι –είναι, αναμφίβολα, τρομακτικός–, μα, αν δεν τον εξολοθρεύσουμε, θα γίνει τρομακτικότερος...

«Μια συνάντηση για την τιμή;» πρότεινε ο Έπαρχος.

«Τι εννοείτε, Άρχοντά μου;»

Δεν μπορείς να καταλάβεις τι εννοώ, ή παριστάνεις ότι δεν μπορείς;
«Να του ζητήσεις να συναντηθείτε, προκειμένου να συζητήσετε για την τιμή, επειδή δε σου φαίνεται αρκετή για το εμπόρευμα που θα του φέρεις.»

«Μα,» είπε η Αϊλρέηκ, «αυτή την τιμή χρησιμοποιώ πάντα. Θα τον παραξενέψει μια τέτοια συνάντηση.»

«Δεν έχει σημασία. Πες του ότι ορισμένα από τα βότανά που πρέπει να βρεθούν έχουν γίνει πιο σπάνια. Πες του ότι υπάρχουν προβλήματα στη μεταφορά. Πες του *οτιδήποτε*, Αϊλρέηκ, αλλά κανόνισε μια συνάντηση μαζί του. Πρέπει, πάση θυσία, να τον βγάλουμε απ'τη μέση, και δεν μπορούμε να περιμένουμε είκοσι μέρες! Μέσα σε είκοσι μέρες, θα έχει ξετρυπώσει τον Οίκο των Γάθνιν απ'το παλάτι και θα τους έχει παλουκώσει όλους στην αγορά! Και μετά απ'αυτό, στην πόλη θα επικρατήσει χάος· κανένας δε θα είναι ασφαλής.»

«Με φέρνετε σε δύσκολη θέση, Άρχοντά μου...» τόνισε η Αϊλρέηκ.

«Θα πληρωθείς καλά για τις υπηρεσίες σου· δε σ'το είπα;»

«Μου το είπατε.»

«Χίλιες κορόνες.»

Η Αϊλρέκ χτύπησε τα δαχτυλιδοφορεμένα δάχτυλα του δεξιού της χεριού επάνω στο γραφείο της, κοιτάζοντας κάτω.

«Ακόμα το σκέφτεσαι;» ρώτησε ο Κάβμαρ.

Η Ζιάθραλ δεν κατάλαβε από πού ήρθε ο στρατιώτης, όμως τον είδε, ξαφνικά, εμπρός της, με το ξίφος του γυμνολέπιδο, να τη ζυγώνει γρήγορα. Η Αρχόντισσα ούρλιαξε και πετάχτηκε πίσω, κοπανώντας την πλάτη της σ'έναν πέτρινο τοίχο.

Η Κάρλα απέκρουσε τη λεπίδα του άντρα, παραμερίζοντας το όπλο του και σπαθίζοντάς τον στο κεφάλι. Εκείνος έκανε στο πλάι, και χτυπήθηκε η αριστερή μεριά του κράνους του, χωρίς ο ίδιος να τραυματιστεί. Ζαλίστηκε, όμως, από τη σύγκρουση, και η ταχυπομπός βρήκε ευκαιρία να του ξαναεπιτεθεί. Το σπαθί της δάγκωσε τα πλευρά του, σχίζοντας την πανοπλία του και εκτοξεύοντας αίμα.

Ο στρατιώτης γρύλισε, θηριωδώς, και σπάθισε καρφωτά την Κάρλα. Εκείνη πλαγιοπάτησε, γρήγορα, και απέφυγε το λόγχισμα. Η λεπίδα συνέχισε την πορεία της, πηγαίνοντας προς τη Ζιάθραλ, που βρισκόταν πίσω απ'την ταχυπομπό. Η Αρχόντισσα πάγωσε, μην μπορώντας να αντιδράσει, αλλά το όπλο αστόχησε τη μέση της για πόντους, χτυπώντας στον τοίχο. Σπίθες πετάχτηκαν, καθώς το ατσάλι συνάντησε την πέτρα.

Το ξίφος της Κάρλα κινήθηκε και βρήκε τον πολεμιστή στο λαιμό, διαπερνώντας τον πέρα για πέρα. Τα μάτια του γούρλωσαν, καθώς αίμα πεταγόταν από το στόμα και τη μύτη του. Η ταχυπομπός τον κλότσησε, ελευθερώνοντας το λεπίδι της και σωριάζοντάς τον.

«Από πού ήρθε αυτός;» ρώτησε η Ζιάθραλ.

«Έλα,» είπε η Κάρλα. «Έχουμε μείνει πολύ πίσω.»

Η Αρχόντισσα την ακολούθησε μέσα στους γεμάτους με κουφάρια διαδρόμους του φρουραρχείου. Η οσμή που απλωνόταν ήταν εμετική, και η Ζιάθραλ σταμάτησε λίγο παρακάτω, για να αδειάσει το ελάχιστο φαγητό που βρισκόταν στην κοιλιά της.

«Όχι,» είπε η Αϊλρέηκ, «δεν το σκέφτομαι πλέον. Έχω αποφασίσει.»

«Και ποια είναι η απόφασή σου;» ρώτησε ο Κάβμαρ.

«Θα σας βοηθήσω, Έπαρχε. Θα φροντίσω να γίνει μια συνάντηση μεταξύ εμού και του Αρχιερέα. Όμως θέλω να ξέρω ακριβώς το σχέδιό σας. Πώς σκοπεύετε να τον σκοτώσετε;»

«Αυτό,» είπε ο Ζάνμελ, «εξαρτάται από το μέρος της συνάντησης. Ο χώρος είναι από τους σημαντικότερους παράγοντες, όταν θέλεις να δολοφονήσεις κάποιον.»

«Υποθέτω, μιλάς εκ πείρας...»

«Δεν λέφτεις έξω. Πού θα γίνει η συνάντηση, λοιπόν; Ή, μάλλον, κατ'αρχήν, πώς έρχεσαι σε επαφή μαζί του;»

«Έχει έναν άνθρωπό του εδώ κοντά, στο πανδοχείο *Τα Φτερά της Νουάλβορ*. Τον βρίσκω και του παραδίδω το μήνυμά μου, γραπτά ή προφορικά.»

«Και μετά, πού συναντιέστε, συνήθως;»

«Μετά,» είπε η Αϊλρέηκ, «αποφασίζει ο Αρχιερέας.»

«Σε τι μέρη έχετε συναντηθεί, γενικώς;» θέλησε να μάθει ο Ζάνμελ.

«Στο κατάστημά μου, εδώ· σε μια αποθήκη, στη Δυτική Περιφέρεια· στο Ναό του Σάλ'γκρεμ'ρωθ· και, μια φορά, στο λιμάνι, στην ανατολική μεριά της Λιμανογέφυρας.»

Ο Κάβμαρ κοίταξε τον Ζάνμελ, ερωτηματικά.

«Το κατάστημα είναι ό,τι πρέπει—» είπε εκείνος.

«Θα προτιμούσα, όμως, να μη χυθεί αίμα εδώ μέσα,» τον διέκουπε η Αϊλρέηκ.

«Η αποθήκη είναι έτσι κι έτσι,» συνέχισε ο Ζάνμελ. «Ο Ναός είναι δύσκολο μέρος, αλλά κάποτε πρέπει να εισβάλουμε κι εκεί, αν είναι να απελευθερώσουμε τον Άνγκεδβαρ· σωστά, Έπαρχε;» Ο Κάβμαρ ένευσε, σιωπηλά. «Και η Λιμανογέφυρα είναι ένα πολύ καλό σημείο για δολοφονία, νομίζω.»

«Δεν κάνουμε, όμως, τίποτα έτσι. Πρέπει, πρώτα, να μάθουμε πού θα γίνει η συνάντηση και, μετά, να αναπτύξουμε τη στρατηγική μας.»

«Πότε μπορείς να μιλήσεις στον σύνδεσμό σου, στα *Φτερά της Νουάλβορ*;» ρώτησε ο Κάβμαρ την Αϊλρέηκ.

«Σήμερα.»

«Ωραία. Θα επιστρέψουμε το βράδυ, να μάθουμε την απάντηση του Αρχιερέα.» Σηκώθηκε από τη θέση του.

«Ίσως να μη μου έχει απαντήσει ως τότε,» είπε η Αϊλρέηκ.

«Δεν πειράζει· εμείς θα περάσουμε, έτσι κι αλλιώς, να δούμε τι έγινε.»

«Να προσέχεις, Αϊλρέηκ,» τόνισε ο Ζάνμελ, που είχε κι εκείνος ορθωθεί. «Αν νομίσεις ότι απειλείσαι, να επικοινωνήσεις μαζί μας.»

«Πώς;» ρώτησε εκείνη, καθώς σηκώνόταν. «Δεν ξέρω πού μένετε.»

«Καλύτερα,» είπε ο Κάβμαρ, προλαβαίνοντας τον Ζάνμελ. «Έτσι, δεν μπορείς και να μας προδώσεις.»

«Δεν είχα αυτό στο μυαλό μου, Έπαρχε,» τον διαβεβαίωσε η Ρουζβάνη.

«Δεν έχει σημασία. Οι καλοί λογαριασμοί κάνουν τους καλούς φίλους.» Της έδωσε το χέρι του. «Εισ το επανιδείν, Αϊλρέηκ.»

Αντάλλαξαν μια σύντομη χειραψία, και ύστερα, ο Κάβμαρ και ο Ζάνμελ βγήκαν από το κατάστημα, σηκώνοντας τις κουκούλες τους.

Ο αυτοσχεδιασμός, τελικά, δεν είναι και τόσο άσχημος, σκέφτηκε ο Έπαρχος, καθώς απομακρύνονταν. Ας ελπίσουμε μόνο ότι θα μας βγει σε καλό...

«Μη χτυπάτε τους πάντες, ρε!» φώναζε ο Έντιμρ, στεκόμενος στο κέντρο μιας μεγάλης αίθουσας, που στην περιφέρειά της διεξάγονταν τρεις συμπλοκές. «Αυτούς που παραδίνονται μην τους χτυπάτε! Και κλείστε τις πύλες! Αμπαρώστε τες! Κανείς δε μπαίνει, κανείς δε βγαίνει από το φρουραρχείο! *Κουνηθείτε!*»

Η Κάρλα και η Ζιάθραλ ζύγωσαν τον Επόπτη, βαστώντας κι οι δύο όπλα –η πρώτη το σπαθί της και η δεύτερη ένα δόρυ που είχε βρει πεταμένο, δίπλα σ'ένα ξεκοιλιασμένο πτώμα.

«Πώς είναι η κατάσταση, κύριε διοικητά;» ρώτησε η ταχυπομπός.

«Καλύτερα απ'ό,τι πίστευα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Τους πιάσαμε στον ύπνο. Κι επιπλέον, αρκετοί απ'τους φρουρούς, όταν με είδαν, παραδόθηκαν, δηλώνοντας ότι είναι μαζί μου και ότι αναγκάστηκαν να ακολουθήσουν τον Χανραμάρ. Οπότε, τους είπα να σηκώσουν τα όπλα τους και να με συντροφεύσουν, και το έκαναν. Μάχονται για μένα τώρα. Ελάχιστοι παραμένουν πιστοί στον εχθρό.»

Κοιτάζοντας τριγύρω, η Ζιάθραλ είδε ότι οι συμπλοκές στη μεγάλη αίθουσα είχαν σχεδόν τελειώσει, και οι νικητές –οι μαχητές του Έντιμιρ, δηλαδή– έπαιρναν αιχμαλώτους, γδύνοντάς τους από τις πανοπλίες τους και αρπάζοντάς τους τα όπλα.

Μια γυναίκα, ντυμένη στρατιωτικά, ζύγωσε, με το σπαθί της ξεθηκαρωμένο και αιματοβαμμένο.

«Διοικητή!» φώναξε η Ζιάθραλ, δείχνοντας.

Ο Έντιμιρ στράφηκε.

Η πολεμίστρια γούρλωσε τα μάτια. «Δεν ερχόμουν εχθρικά, κύριε διοικητά!» είπε.

Ο Έντιμιρ κοίταξε τη Ζιάθραλ. «Εε, έτσι νόμιζα...» εξήγησε εκείνη. «Είδα το σπαθί.»

Ο Έντιμιρ στράφηκε πάλι στην πολεμίστρια. «Τι είναι, Φάνριν;»

«Ο Διοικητής Χανραμάρ έχει ταμπουρωθεί στο γραφείο του, κύριε διοικητά,» ανέφερε η πολεμίστρια. «Έχει μαζί του αρκετούς μαχητές. Δύσκολα θα εισβάλουμε. Ορισμένοι που το δοκίμασαν είναι όλοι τους νεκροί, από βέλη κυρίως· και ένας έμεινε μονόφθαλμος από το χτύπημα δόρατος.»

Ο Έντιμιρ αναστέναξε. «Σας είχα πει να είστε προσεκτικοί... Τέλος πάντων, καταλάβετε όλο το υπόλοιπο φρουραρχείο και, μετά, θα επιτεθούμε στο γραφείο του Χανραμάρ.»

«Μάλιστα, κύριε διοικητά,» αποκρίθηκε η πολεμίστρια, και έφυγε.

Ο Έντιμιρ, η Κάρλα, και η Ζιάθραλ κάθισαν σε ένα τραπέζι της αίθουσας, περιμένοντας τις αναφορές που, αναμφίβολα, θα τους έρχονταν σε λίγο.

«Τι θα κάνουμε μετά;» ρώτησε η Αρχόντισσα. «Αφότου έχουμε καταλάβει το φρουραρχείο.»

«Θα συλλάβουμε τον Χανραμάρ,» αποκρίθηκε ο Έντιμιρ. «Μόλις τώρα—»

«Εννοώ, ακόμα πιο μετά: όταν ολόκληρο το φρουραρχείο είναι δικό μας.»

Το μέτωπο του Έντιμιρ ζάρωσε. «Αυτό είναι ένα πρόβλημα...»

«Ποια είναι η κατάσταση ακριβώς;» ρώτησε η Κάρλα.

«Δεν ξέρω,» απάντησε ο Επόπτης της Βόρειας Περιφέρειας. «Πάντως, προχτές άρχισε η κατάληψη της πόλης. Όταν μπήκα στο φρουραρχείο, με συνέλαβαν. Ο Χανραμάρ είχε ήδη πάρει τον έλεγχο»

χο. Είμαι βέβαιος ότι έχει βοήθεια από κάποιον, ή κάποιους· αλλά δε γνωρίζω ονόματα. Υποθέτω ότι είναι ευγενείς που θέλουν να ανατρέψουν τον Οίκο των Γάθιν· δεν μπορεί να συμβαίνει κάτι άλλο. Δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι άλλο.»

«Είναι αδύνατον να τα βάλουμε μ'όλη την πόλη,» είπε η Ζιάθραλ. «Αν δεν υπάρξουν άτομα που να μας υποστηρίζουν...»

«Θα ξεσηκωθούν κι άλλοι, Αρχόντισσά μου· είμαι σίγουρη,» αποκρίθηκε η Κάρλα.

«Το ζήτημα,» είπε ο Έντιμρ, «είναι αν θα τους αφήσουν να ξεσηκωθούν. Ειδικά, ύστερα από τη δική μας... μικροεξέγερση κατά των εξεγερθέντων, οι εχθροί μας θα γίνουν επιφυλακτικότεροι.»

Ένας άντρας ζύγωσε. Ήταν μετρίου αναστήματος, αλλά αρκετά μυώδης, και τα μάτια του ήταν μαύρα και έξυπνα. Στα χείλη του υπήρχε ένα –ακούσιο, ίσως– αχνό, ειρωνικό μειδίαμα. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα και αχτένιστα· ουρές πετούσαν, δεξιά κι αριστερά. Φορούσε τα βρόμικα ρούχα κρατούμενου, αλλά στο στέρνο είχε δέσει έναν μεταλλικό θώρακα, και στη ζώνη του κρεμόταν ένα μακρύ σπαθί, ενώ απ'τη μπότα του προεξείχε η λαβή ενός ξιφιδίου.

«Κύριε διοικητά,» είπε, «γιατί με αγριοκοιτάζετε; Η τύχη απλά ήταν με το μέρος μου.»

Ο Έντιμρ ορθώθηκε. «Εάν ήρθες μόνο και μόνο για να κομπάσεις—!»

«Μη βιάζεστε, κύριε διοικητά,» αποκρίθηκε ο άντρας, υψώνοντας το δεξί χέρι, με την παλάμη εμπρός. «Ήρθα να αναφέρω, ως καλός και έμπιστος φρουρός σας. Πιστεύω ότι η θέση στη φρουρά που υποσχεθήκατε ισχύει για όλους, ανεξαιρέτως –ακόμα και για μένα...»

Ο Έντιμρ ένευσε. «Ισχύει,» παραδέχτηκε, αν και δεν έμοιαζε πολύ ευχαριστημένος που το έλεγε.

«Όμορφα· πολύ όμορφα. Ήρθα, λοιπόν, να αναφέρω ότι το φρουραρχείο βρίσκεται πλήρως υπό τον έλεγχό σας, με μοναδική εξαίρεση το γραφείο του Χανραμάρ.»

«Καλώς. Τοποθετήστε δύο φρουρούς σ'όλες τις εξόδους και έναν φρουρό σε κάθε διασταύρωση. Οι υπόλοιποι ανασυνταχτείτε και οπλιστείτε. Περιθάλψτε τους τραυματίες, και κάψτε τους νεκρούς στην οροφή του φρουραρχείου.»

Ο άντρας ένευσε, και έφυγε.

«Ποιος ήταν αυτός;» ρώτησε η Κάρλα, καθώς ο Έντιμρ καθόταν.

«Ο Νάδμαρ. Ξάδελφός μου, και απατεώνας. Πριν από τρεις μέρες τον είχα συλλάβει. Η τύχη είναι με το μέρος του, όπως είπε.»

Η Κάρλα και η Ζιάθραλ δε μίλησαν, έτσι σιωπή έπεσε, καθώς οι τρεις τους παρακολουθούσαν τους στρατιώτες και τους απελευθερωμένους εγκληματίες να μπαίνουν και να βγαίνουν από την αίθουσα. Ορισμένοι συνέλεγαν όπλα και πανοπλίες και τα μοιράζονταν αναμεταξύ τους· άλλοι έσερναν τα κουφάρια έξω, για να τα πάνε στην οροφή και να τα κάψουν· άλλοι σκούπιζαν το πάτωμα από τα αίματα και τα θραύσματα· άλλοι είχαν στηθεί φρουροί στο διάδρομο ο οποίος οδηγούσε την κεντρική έξοδο του φρουραρχείου.

Ο Νάδμαρ επέστρεψε, ύστερα από κάποια ώρα, και είπε: «Αναμένουμε διαταγές, για να επιτεθούμε στο γραφείο του Χανραμάρ.»

Ο Έντιμρ σηκώθηκε από τη θέση του. «Στο υπόγειο, υπάρχουν μικρά πολιορκητικά κριάρια· πάρτε δύο και βάλτε μερικούς να τα χειρίζονται. Επίσης, συγκεντρώστε ασπιδοφόρους, με μεγάλες ασπίδες –υπάρχουν και τέτοιες στο υπόγειο. Αυτοί θα δεχτούν την αρχική επίθεση από τα τόξα του εχθρού, και μετά, αφότου οι αντίπαλοι έχουν χάσει την πρώτη τους βολή, θα γίνει η έφοδός μας από τις κεντρικές μονάδες κρούσης. Το γραφείο έχει δύο εισόδους· θέλω αυτό το σχέδιο να εφαρμοστεί και στις δύο, ταυτόχρονα: έτσι, θα κλείσουμε τον Χανραμάρ ανάμεσα στο σφυρί και στο αμόνι.» Τράβηξε το σπαθί του. «Και θα είμαι μαζί σας, φυσικά. Εσύ φρόντισε να έρθουν τα όπλα από το υπόγειο, όπως σου είπα.»

«Μάλιστα, κύριε διοικητά,» αποκρίθηκε, επίσημα, ο Νάδμαρ, αν και το αχνό, ειρωνικό μειδίαμα εξακολουθούσε να υπάρχει στο πρόσωπό του.

Ο Έντιμρ κατευθύνθηκε σε μια απ' τις εξόδους της αίθουσας, και η Κάρλα κι η Ζιάθραλ τον ακολούθησαν, με τα δικά τους όπλα ανά χείρας.

«Διοικητή Έντιμρ,» είπε η δεύτερη, «ρώτησε τους στρατιώτες σου μήπως κάποιος βρήκε το σπαθί του πατέρα μου. Είναι διαμαντοστόλιστο και καλοφτιαγμένο· δεν μπορεί κανείς να το μπερδέψει. Το είχα μαζί μου, όταν με συνέλαβαν, και θέλω οπωσδήποτε να το βρω· είναι οικογενειακό κειμήλιο. Καταλαβαίνετε...»

Ο Έντιμρ ένευσε. «Μην ανησυχείτε, Αρχόντισσά μου· αν είναι μέσα στο φρουραρχείο μου, θα βρεθεί.» Και, καθώς ανέβαιναν μια πέτρινη σκάλα, έδωσε διαταγή σ'έναν περαστικό στρατιώτη να ψάξουν για το ξίφος της Αρχόντισσας Ζιάθραλ. «Εάν κάποιος το βρει κι αποφασίσει να το κρύψει, για να το κρατήσει για τον εαυτό του, θα του κόψω και τα δύο χέρια!» προειδοποίησε ο Επόπτης. «Να το τονίσεις αυτό, σε όλους.»

«Όπως επιθυμείτε, κύριε διοικητά,» αποκρίθηκε ο φρουρός, και έφυγε, περνώντας δίπλα από την Κάρλα και τη Ζιάθραλ.

Ο Έντιμρ ανέβηκε τις σκάλες και, ακολουθώντας ένα διάδρομο, έφτασε μπροστά από μια σχετικά μεγάλη, ξύλινη πόρτα. Τριγύρω, βρίσκονταν συγκεντρωμένοι καμια ντουζίνα μαχητές, με βαλλίστρες, ασπίδες, και δόρατα. Μόλις τον είδαν να έρχεται, τον χαιρέτησαν στρατιωτικά.

«Εδώ είναι το γραφείο;» ψιθύρισε η Ζιάθραλ στην Κάρλα.

«Μάλλον,» είπε η ταχυπομπός.

«Συνέβη τίποτα;» ρώτησε ο Έντιμρ τους στρατιώτες.

«Όχι, κύριε διοικητά. Έχουν κλειστεί εκεί μέσα και δε βγαίνουν.»

«Πόσοι είναι, περίπου;»

«Δεν πρέπει νάναι πάνω από είκοσι. Αλλά είν' έτοιμοι να ρίξουν στους πρώτους που θα μπουν· κι είναι και κρυμμένοι πίσω από έπιπλα. Δεν τους πετυχαίνουμ' εύκολα.»

«Θα πρέπει, λοιπόν, να καλυφτούμε κι εμείς,» είπε ο Έντιμρ. «Περιμένετε, μέχρι να έρθουν τα όπλα που ζήτησα.» Μετά, στράφηκε στην Κάρλα και τη Ζιάθραλ. «Δεν είναι ανάγκη να βρίσκεστε εδώ· είναι επικίνδυνο. Αν θέλετε, απομακρυνθείτε.»

«Εγώ θα μείνω,» δήλωσε η ταχυπομπός.

«Κι εγώ,» πρόσθεσε –αν και διστακτικά– η Ζιάθραλ. *Εξάλλου, δε νομίζω ότι θα χρειαστεί να κάνουμε τίποτα*, σκέφτηκε.

Το ένα πολιορκητικό κριάρι ήρθε, καθώς και τέσσερις ασπιδοφόροι. Μαζί τους ήταν ο Νάδμαρ, αλλά ο Έντιμρ τού είπε να πάει στην άλλη είσοδο του γραφείου και να επιτεθεί από εκεί. «Εγώ θα αναλάβω ετούτη τη μεριά.»

«Μάλιστα, κύριε διοικητά!» Ο Νάδμαρ χαιρέτησε, στρατιωτικά, και έτρεξε.

Ο Έντιμρ έκανε νόημα στους επιθετικούς του στρατιώτες να οπισθοχωρήσουν, ενώ πρόσταξε τους ασπιδοφόρους να σταθούν μπροστά, για να δεχτούν τα βέλη που θα εκτοξεύονταν. Μετά, είπε: «Χτυπήστε την πόρτα, με το κριάρι!» Και οι τέσσερις γεροδεμένοι άντρες που βαστούσαν το μεγάλο ξύλο με τη σιδερένια κεφαλή – απελευθερωμένοι κρατούμενοι όλοι τους– όρμησαν καταπάνω στην είσοδο, κραυγάζοντας άναρθρα.

Ο πολιορκητικός κριός κοπάνησε την ξύλινη θύρα, κομματιάζοντάς την. Οι χειριστές του, όμως, είχαν πάρει τόση φόρα που πετάχτηκαν μέσα στο δωμάτιο. Πάραυτα, ένας καταιγισμός από βέλη ξεκίνησε.

«*Ασπίδες!*» γκάριξε ο Έντιμρ.

Οι ασπιδοφόροι, βέβαια, είχαν ήδη σε ετοιμότητα τις ασπίδες τους και απέκρουσαν τα βλήματα. Αλλά οι απελευθερωμένοι κρατούμενοι που είχαν μπει, κατά λάθος, στο δωμάτιο σκοτώθηκαν όλοι.

«*Επίθεση!*» πρόσταξε ο Έντιμρ, υψώνοντας το ξίφος του και δείχνοντας.

Την ίδια στιγμή, ακουγόταν η άλλη πόρτα του γραφείου να σπάει.

Οι στρατιώτες του Επόπτη χίμησαν μέσα στο δωμάτιο, πηδώντας πάνω από αναποδογυρισμένα έπιπλα και χιμώντας στους μαχητές που καλύπτονταν από πίσω.

Η Κάρλα και η Ζιάθραλ ακολούθησαν τον Έντιμρ, καθώς περνούσε το κατώφλι. Μακελειό βασίλευε στο χώρο, καθώς οι φρουροί συγκρούονταν· οι κραυγές των πολεμιστών αναμιγνύονταν με την κλαγγή των όπλων, και ο σαματάς αντηχούσε σ'όλους τους διαδρόμους και τις σκάλες του φρουραρχείου, δημιουργώντας μια δαιμονική χορωδία θανάτου.

«*Έντιμρ!*» Ο Χανραμάρ ξεχώρισε από το λουτρό αίματος, σκοτώνοντας έναν άντρα και κλοτσώντας τον από εμπρός του. «*Ηλίθιε Έντιμρ! Θα σε τσακίσουν σαν έντομο, ηλίθιε!*» Ζύγωσε τον Επόπτη, με γρήγορα βήματα. Στο δεξί του χέρι βαστούσε ένα σπαθί, αλλά δεν ήταν ένα οποιοδήποτε σπαθί: ήταν το Θαλάσσιο Εύρημα· η Ζιάθραλ το αναγνώρισε αμέσως, και τα μάτια της στένεψαν. Στο αριστερό χέρι, ο Χανραμάρ έφερε μια στρογγυλή, μεταλλική ασπίδα· και ήταν ντυμένος με αλυσιδωτή αρματωσιά και κράνος. Τα γαλανά του μάτια γυάλισαν, οργισμένα, από τη χαραμάδα της προσωπίδας του.

«Αν πάρεις το φρουραρχείο, τι θα κερδίσεις; Έναν γρήγορο θάνατο! Παραδόσου, τώρα! Ο Οίκος των Γάθιν έχει πέσει!»

«Όχι!» αντιγύρισε ο Έντιμρ, σπαθίζοντας καταπάνω του, καθώς βαστούσε το ξίφος του δίλαβα.

Ο Χανραμάρ ύψωσε την ασπίδα του, αποκρούοντας· και σπάθισε κι εκείνος. Το χτύπημά του εξοστρακίστηκε από τον αρματωμένο ώμο του αντιπάλου του. «Άμα με σκοτώσεις –θα πεθάνεις! Μ'ακούς, σκύλε; Θα πεθάνεις!» Επιτέθηκε πάλι.

Ο Έντιμρ απέκρουσε, και τα όπλα τους διασταυρώθηκαν. Τα δόντια του σφίχτηκαν, και έσπρωξε τον Χανραμάρ όπισθεν· εκείνος παραπάτησε, μα δεν έπεσε.

«Παραδόσου,» πρόσταξε, «και θα μιλήσω τους ανώτερους μου. Ίσως και να σε λυπηθούν!»

Η Κάρλα στάθηκε πλάι στον Έντιμρ, υψώνοντας το σπαθί της.

«Α, η ταχυπομπός,» παρατήρησε ο Χανραμάρ. «Μου είπαν ότι συνέλαβαν μια ταχυπομπό στη βόρεια πύλη... Δε θα έπρεπε, όμως, να φοράς ακόμα τον πορφυρόχρυσό σου μανδύα, ταχυπομπέ· δεν είναι συνετό στις μέρες μας...»

«Ο Οίκος των Γάθιν δεν έχει πέσει!» γρύλισε η Κάρλα.

«Έτσι νομίζεις, ε; Πόσο λάθος κάνεις! Όλο το Βασίλειο είναι εναντίον τους!»

«Τον θέλω ζωντανό,» είπε ο Έντιμρ στην Κάρλα, και επιτέθηκε στον Χανραμάρ. Εκείνος απέκρουσε ξανά με την ασπίδα του. Παραμέρισε το λεπίδι του αντιπάλου του και έκανε να τον διαπεράσει στα πλευρά. Ο Ελόπτης απέφυγε το χτύπημα, το οποίο έξυσε μόνο την πανοπλία του.

Η Κάρλα ήρθε από τα πλάγια, επιχειρώντας να χτυπήσει –με το πλατύ μέρος του ξίφους της– τον Χανραμάρ στο κεφάλι. Εκείνος παρενέβαλε το σπαθί του στο δρόμο του δικού της, και την κλότσησε στην κοιλιά, κάνοντάς τη να διπλωθεί.

Η Ζιάθραλ χίμησε, κρατώντας το δόρυ της με τα δύο χέρια και έχοντάς το προτεταγμένο εμπρός της. Η ασπίδα του Χανραμάρ το παραμέρισε, βίαια, και η Αρχόντισσα έχασε την ισορροπία της· γλίστρησε στα αίματα που είχαν λερώσει το πάτωμα και σωριάστηκε, μ'ένα ουρλιαχτό.

Συγχρόνως, όμως, ο Έντιμρ σπάθιζε, και βρήκε τον εχθρό του στον δεξή μηρό. Ο Χανραμάρ γονάτισε από τη δύναμη του χτυπήματος· η πανοπλία του είχε σχιστεί και το δέρμα του είχε τραυματιστεί, μα κανένα κόκαλο δεν πρέπει να είχε σπάσει.

Ο Επόπτης επιτέθηκε πάλι, μη χάνοντας χρόνο· ο Χανραμάρ ύψωσε την ασπίδα του, σταματώντας το αντίπαλο ξίφος. Ο Έντιμρ πίεσε προς τα κάτω, προσπαθώντας να σωριάσει τον εχθρό του· εκείνος, όμως, κρατιόταν καλά στη γονατιστή θέση όπου βρισκόταν... και ετοίμασε το ξίφος του, κάνοντας τον αγκώνα πίσω και υψώνοντας την αιματοβαμμένη λεπίδα.

Η Κάρλα είδε την αιχμή να σημαδεύει το στομάχι του Έντιμρ. Δεν μπορούσε να ορθωθεί, γιατί δεν είχε ακόμα συνέλθει από την κλοτσιά στην κοιλιά, αλλά έτρεξε κι έπεσε επάνω στον Χανραμάρ, χαλώντας το τελειωτικό του χτύπημα και σωριάζοντάς τον, ανάσκελα.

Ο Έντιμρ πάτησε στο αρματωμένο του στέρνο και τράβηξε το κράνος του, με το ένα χέρι, ενώ, με το άλλο, έβαζε την κόψη του σπαθιού του στο λαιμό του αντιπάλου του.

«Παραδόσου, Χανραμάρ,» μούγκρισε. «Έχουμε πολλά να πούμε οι δυο μας...»

Κεφάλαιο 19

Μυστηριακές Απαντήσεις

Το αίτημά τους αυτό είναι προσβλητικότερο από την ηλιθιά τους εξέγερση!» είπε ο Ζάρναβ.
«Εξωφρενικό!» πρόσθεσε η Ακάρθα. «Και εκτός συζήτησης.»

Η Βασίλισσα Λιόλα καθόταν στον Ουρανολίθινο Θρόνο και είχε ακόμα την επιστολή στα χέρια της, αφού την είχε διαβάσει, δυνατά και καθαρά, σε όλους τους παρευρισκόμενους. Το μήνυμα έγραφε πως η Αδελφότητα της Ελευθερίας (όπως είχαν αποφασίσει να ονομάσουν τους εαυτούς τους οι εξεγερθέντες) ζητούσε από τον Οίκο των Γάθνιν να βγει από το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων και να παραδοθεί στη νέα Αρχή του Νόρβηλ. Θα περίμεναν απάντηση ως το βράδυ· η βασιλική οικογένεια έπρεπε να στείλει αγγελιαφόρο στην Οδό Μεγαλειωδών Σκιών, ο οποίος θα μετέφερε το μήνυμα της. Σε περίπτωση που ο Οίκος των Γάθνιν αρνείτο να παραδοθεί, η Αδελφότητα θα ξεκινούσε επίθεση στο παλάτι.

Δε θα το βρουν και πολύ εύκολο να εισβάλουν εδώ, σκέφτηκε η Λιόλα, τυλίγοντας κυλινδρικά την επιστολή μέσα στα χέρια της. Και, εν τω μεταξύ, θα έρθει κι ο στρατός του Στρατηγού Άσθαν από το Ένρεβηλ. Το μόνο που πρέπει να κάνουμε εμείς είναι να κρατήσουμε ως τότε. Και νομίζω ότι θα τα καταφέρουμε. Έχουμε τον Φανλαγκόθ –κοίταξε τον Ράζλερ, που καθόταν σε μια ξύλινη πολυθρόνα και πλάι του στεκόταν ο Σέρκιλ ο πειρατής, αμίλητος ως συνήθως–, ο οποίος μπορεί να χρησιμοποιήσει τη δύναμη του ουρανόλιθου...

«Θα μπορούσα να προτείνω κάτι, Βασίλισσά μου;» Μια αντρική φωνή ξεχώρισε μέσα από τη βαβούρα που είχε αρχίσει ύστερα από την ανάγνωση της επιστολής της Αδελφότητας της Ελευθερίας.

Η Λιόλα έστρεψε το βλέμμα της και είδε τον Δάρβαν ε Νίλγκωρ να βαδίζει, για να σταθεί μπροστά από τον Ουρανολίθινο Θρόνο.

«Ας κάνουμε λίγη ησυχία, παρακαλώ!» είπε, έντονα, η Βασίλισσα.
«Παρακαλώ! λίγη ησυχία.»

Οι φωνές καταλάγιασαν, και η Λιόλα απευθύνθηκε στον Δάρβαν: «Παρακαλώ, Άρχοντά μου, μιλήστε.»

«Ίσως να μοιάζει παράλογη, ή και ασύνετη, η πρότασή μου,» είπε εκείνος, «αλλά θα πρότεινα να επιχειρήσουμε να στήσουμε παγίδα στους εχθρούς μας. Εάν συλλάβουμε την κεφαλή ετούτης της εξέγερσης, νομίζω ότι θα νικήσουμε.»

«Τι είδους παγίδα;» ρώτησε ο Νόρβορ, σκεπτόμενος: *Σίγουρα, δεν είναι ανόητοι· θα είναι προετοιμασμένοι για κάτι τέτοιο.*

«Δεν έχω κάτι συγκεκριμένο κατά νου, Υψηλότατε,» αποκρίθηκε ο Δάρβαν. «Ωστόσο, ίσως θα μπορούσαμε να τους ζητήσουμε να μας συναντήσουν εδώ, μέσα στο παλάτι.»

«Δε θα το δεχτούν,» διαφώνησε ο Νόρβορ. «Θα καταλάβουν τις προθέσεις μας.»

«Πιθανώς,» είπε ο Δάρβαν. «Αλλά αξίζει να προσπαθήσουμε. Ακόμα κι αν δεν πιάσει, θα έχουμε πάλι κερδίσει χρόνο· διότι δε θα αρνηθούμε να παραδοθούμε: θα τους ζητήσουμε να προσέλθουν εδώ, ώστε να συζητήσουμε το θέμα διεξοδικά. Συνεπώς, δε θα έχουν αφορμή να μας επιτεθούν αμέσως.»

«Η τακτική αυτή δεν είναι άσχημη, Άρχοντα Δάρβαν,» είπε η Λιόλα. «Μάλιστα, μπορεί να μας φανεί εξαιρετικά χρήσιμη.»

«Αποκλείεται, όμως, να συλλάβουμε τους εξεγερθέντες κατ'αυτό τον τρόπο,» τόνισε ο Νόρβορ. «Δε θα έρθουν στο παλάτι.»

«Το σχέδιο του Άρχοντα Δάρβαν,» είπε ο Ζάρναβ, «δεν είναι καλοφτιαγμένο. Εξάλλου, όπως κι ο ίδιος παραδέχτηκε, δεν είχε κάτι συγκεκριμένο κατά νου· μια πρόταση έκανε. Όμως: νομίζω ότι η γενικότερη ιδέα είναι καλή. Εάν καταφέρναμε –κάπως– να συλλάβουμε την κεφαλή της εξέγερσης, τότε θα είχαμε νικήσει. Θα πρέπει, ωστόσο, να είμαστε πολύ προσεκτικοί, για να το πετύχουμε.

»Φανλαγκόθ.» Στράφηκε στον Ράζερ. «Τι έχεις να πεις επί του θέματος;»

Δεν τον αφήνει σε ησυχία! παρατήρησε η Λιόλα. *Κάθε φορά που πρέπει ν'αποφασίσουμε για κάτι, τον ρωτάει. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί προσπαθεί τόσο πολύ να τον φέρει σε δύσκολη θέση...*

«Δεν υπάρχει περίπτωση να τους συλλάβετε,» είπε ο Φανλαγκόθ, πράγμα το οποίο έκανε ένα μουρμουρητό να διατρήξει όλη την αί-

θουσα. «Ωστόσο, νομίζω πως υπάρχουν αθέατες δυνάμεις που δουλεύουν για σας.»

Τα μάτια του Ζάρναβ στένεψαν. «Τι εννοείς;»

«Δεν μπορώ να αποκαλύψω περισσότερα.»

«Τι θα πει *δεν μπορείς*;» φώναξε ο Ζάρναβ. «Εδώ μιλάμε για την επιβίωση του Βασιλικού Οίκου του Νόρβηγ! Ποιες 'αθέατες δυνάμεις' δουλεύουν για μας;»

«Ευελπιστείς να με εντυπωσιάσεις, Πρίγκιπα Ζάρναβ;» ρώτησε, απαθώς, ο Φανλαγκόθ.

«Σας παρακαλώ,» παρενέβη η Λιόλα, προτού ο Ζάρναβ απαντήσει, «σταματήστε αυτή την... κουβέντα.» Και προς τον Ράζερ: «Δηλαδή, προτείνεις να *μην* επιχειρήσουμε να στήσουμε παγίδα στην Αδελφότητα;»

«Ακριβώς.»

«Και τι να κάνουμε;» απαίτησε ο Ζάρναβ. «Να περιμένουμε τις 'αθέατες δυνάμεις' σου να μας σώσουν;»

«Ο χρόνος μετρά υπέρ σας,» τους διαβεβαίωσε ο Φανλαγκόθ. «Η πρόταση του Άρχοντα Δάρβαν είναι καλή: Πείτε στην Αδελφότητα να σας συναντήσει εδώ, στο παλάτι. Θα αρνηθεί, βέβαια, αλλά θα έχετε κερδίσει μία ημέρα. Και μία ημέρα είναι σημαντική.»

«Τι θα γίνει, όμως, την επόμενη ημέρα, Φανλαγκόθ;» θέλησε να μάθει ο Νόρβορ. «Πώς θα τους καθυστερήσουμε;»

«Θα βρείτε τρόπο. Επιπλέον, ποτέ δεν ξέρεις τι γίνεται ως την επόμενη ημέρα, Πρίγκιπα Νόρβορ...»

«Οι αθέατες δυνάμεις πάλι;» είπε ο Ζάρναβ.

«Σαφέστατα.»

Ο Ζάρναβ κούνησε το κεφάλι και στράφηκε στη Λιόλα. «Μου φαίνεται αστείο να βασιζόμαστε σε οποιοσδήποτε 'αθέατες δυνάμεις'. Και δεν τον εμπιστεύομαι!»

«Αυτό, θείε,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα, «το έχουμε, προ πολλού, καταλάβει.»

Ο Ζάρναβ τής έριξε ένα οργισμένο βλέμμα. *Είσαι τόσο σαν τον πατέρα σου, Λιόλα! Και σαν τη Νιρκένα, και σαν τον Ήλμον. Εγώ, φαίνεται, είμαι ο μόνος διαφορετικός σε τούτο τον Οίκο. Κάποιες φορές, αναρωτιέμαι αν είμαι νόθος!...* Στράφηκε και απομακρύνθηκε, βαδίζοντας μέσα στην αχανή Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου.

Η Λιόλα αναστέναξε, σιωπηλά, κοιτάζοντάς τον να φεύγει. Ίσως να ήμουν πολύ ειρωνική μαζί του, συλλογίστηκε· περισσότερο απ'ό,τι έπρεπε. Να σε πάρει ο Μαύρος Άνεμος, Λιόλα! Ο πατέρας πάντοτε έλεγε ότι η ευγένεια είναι όπλο· και δεν μπορούμε, κάτι τέτοιες ώρες, να είμαστε διαιρεμένοι. Ο Ζάρναβ, όμως, την είχε εκνευρίσει, κι έτσι δεν είχε ελέγξει την απάντησή της. Είχε βαρεθεί πλέον να τον βλέπει να λογομαχεί ανούσια με τον Φανλαγκόθ. Αλλά δεν πρέπει ν'αφήνω τον εκνευρισμό μου να καθοδηγεί τις πράξεις ή τα λόγια μου!

«Λοιπόν,» είπε η Λιόλα. «Θα ετοιμάσουμε μια επιστολή για την Αδελφότητα, όπου μέσα θα γράφουμε πως ζητάμε από τους αρχηγούς της να μας συναντήσουν στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, ώστε να συζητήσουμε.»

Ο Νόρβορ ένευσε και, παρατηρώντας ότι περαιτέρω διαφωνίες δεν είχαν νόημα παρά μόνο για να προκαλέσουν σύγχυση, είπε: «Αυτή μου φαίνεται μια πολύ καλή ιδέα, για την ώρα· και αν, στο μεταξύ, καταφέρουμε να εκπονήσουμε και κάποιο άλλο σχέδιο....» Ανασήκωσε τους ώμους.

«Σέθρα,» η Λιόλα στράφηκε στη σύμβουλο πολιτείας, «θα αναλάβεις τη σύνταξη της απάντησής μας;»

«Ασφαλώς, Βασίλισσά μου.»

Ο Νίσαρελ κάθισε στο τραπέζι της Αίθουσας των Δράκων, έχοντας φτάσει τελευταίος.

«Δρακαδελφέ,» είπε ο Κέλσοναρ. «Ανησυχήσαμε μήπως σου συνέβη κάτι καθοδόν...»

Ο Νίσαρελ ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα, αγνοώντας το σαρκαστικό σχόλιο του καινούργιου Αρχιδράκαρχου. «Για ποιο λόγο βρισκόμαστε εδώ, Δρακοβασιληά;»

«Για να κάνουμε το καθήκον μας, ασφαλώς: να βοηθήσουμε τον Οίκο των Γάθνιν,» εξήγησε ο Κέλσοναρ.

Ο Νίσαρελ σταύρωσε τα χέρια εμπρός του. «Ενδιαφέρον. Παρακαλώ, συνέχισε το συλλογισμό σου.»

«Ο δρακαδελφός Χάφναρ» –ο Κέλσοναρ κοίταξε τον εν λόγω δράκαρχο– «σκέφτηκε ότι ίσως καταφέρουμε να βρούμε κάποια έξοδο

από το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων. Κάποια έξοδο που δε γνωρίζουν οι άλλοι.»

«Και είναι αυτό τόσο εύκολο όσο ακούγεται;»

«Σίγουρα, θα θυμάσαι ότι ο Πρίγκιπας Νόρβορ και η Πριγκίπισσα Νιρκένα βγήκαν μέσα από τη βιβλιοθήκη μας, ενώ εμείς δεν ξέραμε ότι υπήρχε άνοιγμα εκεί...»

«Ένα άνοιγμα δε σημαίνει πολλά. Ωστόσο, δεν αποκλείεται να έχεις κάποιο δίκιο, Κέλσοναρ.»

«Τα συγχαρητήριά σου θα πρέπει να τα δώσεις στο δρακαδελφό Χάφναρ, όχι σε μένα, δρακαδελφέ.»

«Δεν δίνω τα συγχαρητήριά μου, ακόμα, σε κανέναν,» είπε ο Νίσαρελ. «Όταν συζητήσαμε χτες, η Πριγκίπισσα Νιρκένα ανέφερε ένα μυστικό πέρασμα. Ο Φανλαγκόθ, όμως, είπε ότι το γνωρίζουν οι εχθροί μας, διότι ο Νουτκάλι τους έχει πληροφορήσει γι' αυτό—»

«Δεν το έχουμε ξεχάσει, δρακαδελφέ,» τον διαβεβαίωσε ο Κέλσοναρ, «και αναρωτιόμασταν επί τούτου. Αναρωτιόμασταν για το εξής, συγκεκριμένα: Πόσο καλά μπορεί να έχουν μπλοκάρει οι εχθροί μας την έξοδο του περάσματος; Αρκετά για να σταματήσουν τους δράκους;»

«Μην είσαι τόσο ματαιόδοξος, Κέλσοναρ,» αντιγύρισε ο Νίσαρελ. «ούτε τόσο ανόητος. Δεν είναι ανάγκη να έχουν θέσει φρουρούς στην έξοδο του περάσματος· μπορεί απλά να την έχουν γεμίσει με ογκόλιθους, ή να την έχουν χτίσει.»

«Επιπλέον,» πρόσθεσε η Φερλιάλα, «ακόμα και φρουρούς να έχουν θέσει, το γνωρίζετε πολύ καλά πως μια σωστά οργανωμένη ομάδα τοξοτών έχει τη δυνατότητα να μας κατατροπώσει. Εάν έχουν αρκετή απόσταση από εμάς, ώστε να μην τους φτάνει η δρακοφωτιά, και εάν είναι αρχικά κρυμμένοι, ώστε να μας πιάσουν απροετοίμαστους, τότε έχουν καλές πιθανότητες εναντίον μας. Και μην ξεχνάμε πως, αφού αυτός ο Νουτκάλι προβλέπει τα μελλούμενα, σίγουρα, θα έχει φροντίσει το πέρασμα να έχει μπλοκαριστεί με τέτοιο τρόπο που να αποκλείει την έξοδό μας από εκεί.»

«Δεν διαφωνώ, δρακαδελφή,» είπε ο Κέλσοναρ. «Απλώς μια σκέψη έκανα, σχετικά με τις δυνάμεις που μπορεί να μας περιμένουν. Γενικά, πάντως, δεν προτείνω να ακολουθήσουμε το πέρασμα για το οποίο μίλησε η Πριγκίπισσα Νιρκένα. Προτείνω να προσπαθήσουμε

να βρούμε άλλο πέρασμα, που, ελπίζω, δε θα μας οδηγήει έξω από τη Νουάλβορ, αλλά μέσα σ' αυτήν, ώστε να χτυπήσουμε τους αντιπάλους μας από εκεί όπου δε θα το περιμένουν.»

«Και πώς θα βρούμε ένα τέτοιο πέρασμα;» ρώτησε ο Νίσαρελ. «Θ' αρχίσουμε να ψάχνουμε τυχαία, από τη μεριά που ήρθε ο Πρίγκιπας Νόρβορ;»

«Όχι,» είπε ο Χάφναρ. «Θα κοιτάξουμε τους χάρτες του παλατιού που υπάρχουν στη βιβλιοθήκη μας.»

«Αυτοί οι χάρτες είναι παλιοί.»

«Και ακριβώς γι' αυτό είναι χρήσιμοι! Θα δούμε πώς ήταν το παλάτι παλιά και πώς είναι τώρα, και θα συμπεράνουμε πού μπορεί να έχουν μείνει περάσματα τα οποία μας εξυπηρετούν.»

«Η δουλειά δεν τελειώνει με τους χάρτες, όμως,» τόνισε ο Πάρνορ. «θα πρέπει να γίνει έρευνα κιόλας.»

«Σαφώς,» ένευσε ο Χάφναρ. «Ωστόσο, χωρίς τους χάρτες, η έρευνα θα είναι ανούσια.»

«Νομίζω ότι καλό θα ήταν να καλέσουμε τον Φανλαγκόθ στον πύργο μας,» είπε ο Νίσαρελ. «Οι μαντικές του ικανότητες θα μας φανούν χρήσιμες, δε συμφωνείτε;»

«Παραδόξως, συμφωνούμε, δρακαδελφέ,» αποκρίθηκε ο Κέλσοναρ.

«Θα προστάξω να ειδοποιήσουν τον Ράζλερ,» δήλωσε ο Πάρνορ, καθώς σηκωνόταν από τη θέση του και έπαιρνε τον Σρ'έεν από τα δερμάτινά του λουριά.

Ο Φανλαγκόθ δεν άργησε να έρθει, αλλά δεν ήρθε μόνος: μαζί του βρισκόταν ένας άντρας ελαφρώς ψηλότερος από εκείνον, με μακριά, ξανθά μαλλιά και γένια. Οι δράκαρχοι τον ήξεραν ως Σέρκιλ, μα δε γνώριζαν τίποτ' άλλο γι' αυτόν, πέρα από το γεγονός ότι ήταν σκιά του Ράζλερ· τον ακολουθούσε όπου κι αν πήγαινε. Πρέπει να επρόκειτο για κάποιον βοηθό του· ίσως, μάλιστα, να ήταν μάγος κι αυτός...

«Χαίρετε, δράκαρχοι του Νόρβηλ,» είπε ο Φανλαγκόθ.

«Αυτοκράτορα Φανλαγκόθ, καθίστε,» αποκρίθηκε, επίσημα, ο Κέλσοναρ, καθώς βρισκόταν όρθιος για να υποδεχτεί τον Ράζλερ, όπως επίσης και οι υπόλοιποι.

Ο Φανλαγκόθ πήρε θέση αντίκρυ του Δρακοβασιληά, και όλοι κάθισαν. «Ποιος ο λόγος της πρόσκλησής σας;»

Ο Κέλσοναρ τού εξήγησε για την έρευνα που σχεδίαζαν, λέγοντας ότι οι μαντικές του ικανότητες, σίγουρα, θα τους φαίνονταν ιδιαίτερα χρήσιμες.

Ο Φανλαγκόθ έμεινε σκεπτικός, για αρκετή ώρα.

«Δε βρίσκετε την ιδέα μας αξιόλογη;» ρώτησε ο Κέλσοναρ.

«Κάθε άλλο,» αποκρίθηκε ο Ράζερ. «Δεν αποκλείεται να αποδειχτεί πολύ αξιόλογη...»

Αναρωτιέμαι, σκέφτηκε ο Χάφναρ, είχες προδεί ότι θα σε καλούσαμε στον πύργο μας γι' αυτό το λόγο; Κι αν ναι, τότε γιατί συλλογιέσαι τόσο πολύ, Φανλαγκόθ; Ή, μήπως, δε συλλογιέσαι, αλλά «ατενίζεις» το μέλλον; Και τι βλέπεις εκεί; Είσαι μαζί μας ή εναντίον μας, μακροπρόθεσμα; Η μητέρα του, η Αρχόντισσα Ρικέλθη, δεν τον εμπιστευόταν πλέον τον Ράζερ· πίστευε ότι την είχε προδώσει, γιατί τον είχε βοηθήσει να πάρει τα ουρανολίθινα θραύσματα από τον Καθεδρικό Ναό του Βάνραλ, αλλά αυτός δεν της μιλούσε όταν εκείνη ήθελε. Και ο Χάφναρ μπορεί να διέκρινε πολλά αρνητικά στοιχεία στη μητέρα του, όμως της αναγνώριζε ότι μπορούσε να ατενίζει τόσο βαθιά μέσα στις ψυχές των ανθρώπων όσο βαθιά ο Φανλαγκόθ ατενίζει στο χρόνο.

«Θα μας βοηθήσεις, δηλαδή;» ρώτησε τον Ράζερ, αφήνοντας τις επισημότητες του πληθυντικού που είχε αρχίσει ο Κέλσοναρ. Εξάλλου, όλος ο Οίκος των Γάθιν στον ενικό φαινόταν να του μιλάει.

«Όσο δύναμαι,» αποκρίθηκε ο Φανλαγκόθ, ανασηκώνοντας τα χέρια, στο ένα απ' τα οποία βαστούσε το παράξενο σκήπτρο του, που ονομαζόταν Μάτι του Κυκλώνα. «Όπως θα γνωρίζετε, έχω πολλές δουλειές συγχρόνως· και το γεγονός ότι βρίσκομαι εδώ, στη Νουάλβορ, δεν το αλλάζει αυτό.»

«Αλήθεια,» ρώτησε ο Νίσαρελ, «γιατί ήρθες εδώ, αφού ήξερες εκ των προτέρων ότι θα παγιδευτείς στο παλάτι;»

«Αυτή είναι δική μου δουλειά, δράκαρχε,» αποκρίθηκε ο Φανλαγκόθ.

«Και δεν είμαστε αδιάκριτοι,» τόνισε ο Κέλσοναρ, ρίχνοντας ένα έντονο βλέμμα στον Νίσαρελ, κάτω απ' τη σκιά της κουκούλας του.

«Εκείνο που μας ενδιαφέρει μόνο, Αυτοκράτορα Φανλαγκόθ, είναι να έχουμε τη βοήθειά σας στην επιχείρησή μας.»

Ο Ράζερ ένευσε. «Θα την έχετε, Δρακοβασιληά Κέλσοναρ. Σας το υποσχέθηκα ήδη: Όσο δύναμαι θα σας βοηθήσω.»

«Μπορούμε, οπότε, να ξεκινήσουμε αμέσως,» είπε ο Πάρνορ. «Σωστά;»

«Γιατί όχι;» αποκρίθηκε ο Κέλσοναρ.

Οι δράκαρχοι και ο Φανλαγκόθ σηκώθηκαν, αλλά ο τελευταίος δήλωσε: «Εγώ, δυστυχώς, δεν μπορώ, ετούτη τη στιγμή, να έρθω μαζί σας. Ωστόσο, θα σας παρακολουθώ, πνευματικά.» Και, χαιρετώντας τους, έφυγε από την Αίθουσα των Δράκων, με τον Σέρκιλ στο κατόπι του.

«Κάτι μας κρύβει,» είπε ο Νίσαρελ.

Ο Χάφναρ ένευσε. «Ο τρόπος του είναι παράξενος.»

«Γιατί το λες αυτό;» ρώτησε ο Κέλσοναρ.

«Διότι,» αποκρίθηκε ο Χάφναρ, «δε φάνηκε να έχει καμία πραγματική τοποθέτηση επί του ζητήματος. Συμφωνεί με την επιχείρησή μας; Διαφωνεί; Εγώ δεν κατάλαβα. Και, λογικά, ο Φανλαγκόθ θα έπρεπε να είναι σίγουρος.»

«Ναι,» είπε η Φερλιάλα.

«Χμμ...» Ο Κέλσοναρ έκανε μια άσκοπη βόλτα μέσα στο δωμάτιο, έχοντας τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του. Το Στέμμα των Δράκων γυάλιζε πάνω στο κουκουλωμένο κεφάλι του.

«Από την άλλη, βέβαια,» πρόσθεσε ο Χάφναρ, «πάντοτε ήταν μυστηριώδεις. Ποτέ δεν αποκάλυπτε τα πάντα.»

«Σωστά,» είπε ο Κέλσοναρ, εξακολουθώντας το άσκοπο του βάδισμα και ζυγώνοντας τον Σ'άαρν, που έπινε σε μια απ' τις πηγές νερού της αίθουσας. «Αλλά εμάς τι μας ενοχλεί τούτο, έτσι κι αλλιώς, δρακαδελφοί μου; Αν ο Φανλαγκόθ μπορεί να μας προσφέρει κάποια βοήθεια στο εγχείρημά μας, έχει καλώς. Αν δεν μπορεί, τι να γίνει; Δε χάσαμε τίποτα που του μιλήσαμε· χάσαμε;»

Καλή ερώτηση, σκέφτηκε ο Χάφναρ. Η μητέρα, άραγε, τι θα έλεγε;

Κεφάλαιο 20

Άγρια Νύχτα

Η αγορά ήταν ακόμα ζωντανή, όταν, ώρες μετά τη δύση του ανύπαρκτου ήλιου, ο Ζάνμελ και ο Κάβμαρ τη διέσχιζαν, τυλιγμένοι στις κάπες τους και κουκουλοφόροι. Φαίνεται πως ο Αρχιερέας του Σάλ'γκρεμ'ρωθ και οι εξεγερθέντες ευγενείς και στρατιωτικοί επιθυμούσαν να κρατούν τους εμπόρους ευχαριστημένους, πριν απ'οτιδήποτε άλλο. Είχαν καταστήσει τους παλιούς λαθρέμπορες και μαυραγορίτες νόμιμους, και είχαν καταργήσει κάθε είδος φόρου και κρατικού ελέγχου. Μπορούσε ο καθένας να φέρει στη Νουάλβορ ό,τι ήθελε, χωρίς να πληρώνει στο λιμάνι ή στις πύλες· και, φυσικά, κανένας δεν πλήρωνε για να βάλει την πραγματεία του στην αγορά, ούτε φορολογείτο επί των πωλήσεών του.

Όλα τούτα ο Ζάνμελ και ο Κάβμαρ τα είχαν μάθει το μεσημέρι, στον *Χαριτωμένο Χορευτή*. Ο Ράνιρ τούς τα είχε πει, γιατί πίστευε ότι θα τους ενδιέφεραν, και ο Έπαρχος της Νέλβορ –που παρίστανε τον κατάσκοπο του Οίκου των Γάθνιν– είχε γελάσει. «Είναι αστείο!» είχε πει. «Δύο εξηγήσεις υπάρχουν: Η πρώτη είναι ότι αυτά τα λένε τώρα, στην αρχή, για να δημιουργούν καλές εντυπώσεις για τον εαυτό τους, αλλά μόλις η παλιά εξουσία της Νουάλβορ πέσει, θα τα αλλάξουν όλα, θέτοντας ξανά τους φόρους όπως παλιά, ή ακόμα ψηλότερα. Η άλλη εξήγηση είναι ότι δεν ξέρουν τι κάνουν, και θα καταστραφούν από μόνοι τους. Δεν υπάρχει καθεστώς που να μπορεί να κρατήσει μ'αυτό τον τρόπο. Ξέρεις, φίλε μου» –μιλούσε στον Ράνιρ–, «πόσα χρήματα συγκεντρώνονται από το εμπόριο, για τη διατήρηση στρατού, φρουράς, κατασκόπων, και τα λοιπά;»

«Υποθέτω πως εσύ τα ξέρεις καλύτερα από μένα.»

Να είσαι σίγουρος γι'αυτό, συλλογίστηκε ο Κάβμαρ. «Θα τα δεις και μόνος. Αν η εξέγερση δεν κατασταλεί, τα προβλήματα θ'αρχίσουν από πολύ νωρίς· προτού προλάβουν να ξαναψώσουν τους φόρους, ίσως.»

Το απόγευμα, ένα άλλο νέο είχε έρθει στο πανδοχείο «*Ο Χαριτωμένος Χορευτής*»: Ο Επόπτης Έντμιρ –τον οποίο οι εξεγερθέντες είχαν

ρίξει από τη θέση του— είχε αποδράσει και είχε καταλάβει το φρουραρχείο της Βόρειας Περιφέρειας, μαζί με αρκετούς στρατιώτες αλλά και πρώην-κρατούμενους. Τώρα βρισκόταν ταμπουρωμένος εκεί, αρνούμενος να παραδοθεί, υποστηρίζοντας την εξουσία του Οίκου των Γάθιν και αναθεματίζοντας τους εξεγερθέντες προδότες.

«Χα-χα-χα-χα! Τον μπαγάσα!» έκανε ο Ράνιρ, κατευχαριστημένος και τρίβοντας τα χέρια, ενώ ένα πλατύ μειδίαμα έσχιζε το πρόσωπό του. «Χαμός, αδέλφια, ε;»

«Χαμός, πράγματι...» μουρμούρισε ο Κάβμαρ, πίνοντας καφέ.

«Να δείτε που η εξέγερση θα εξαπλωθεί!» τους είπε ο Ράνιρ.

«Σε ποια εξέγερση αναφέρεσαι;»

«Στην εξέγερση κατά της εξέγερσης, φυσικά! Αξίζει, λοιπόν, να πιούμε στην επιτυχία τους! Δείτε τι έφερα.» Έβγαλε ένα μπουκάλι κρασί από μια βαθιά τσέπη του πανωφοριού του, και γέμισε ποτήρια για τον Ζάνμελ και τον Κάβμαρ, καθώς οι τρεις τους βρίσκονταν καθισμένοι στη χαμηλοτάβανη σοφίτα και κοίταζαν απέξω, τους δρόμους της πόλης.

Ήπιαν, συζητώντας τα τρέχοντα, και, κάποια στιγμή, ο Ζάνμελ ρώτησε τον Ράνιρ μήπως είχε δει, τελικά, τον αδελφό του, Φένταρ, εδώ κοντά. Εκείνος, όμως, αποκρίθηκε πως, όχι, ακόμα δεν τον είχε μανιέσει, τον αλήτη· μάλλον, πρέπει να είχε μπλέξει κάπου στη Λιάμνερ-Κρωθ. Και εξήγησε στο δολοφόνο και τον Έπαρχο της Νέλβορ για τον μυστηριώδη Άρχοντα που είχε προσλάβει τον Φένταρ. Μετά απ'αυτά, όμως, ο Ράνιρ είπε ότι έπρεπε να φύγει απ'τη σοφίτα, γιατί μπορεί να τον αναζητούσαν κάτω. Οπότε, τους άφησε το μπουκάλι κρασί—«Κέρασμα!»— και έφυγε.

Ο Ζάνμελ και ο Κάβμαρ περίμεναν, ώσπου να βραδιάσει για τα καλά, προτού ξεκινήσουν για το κατάστημα της Αϊλρέηκ. Εκεί που κάθονταν, κουβέντιαζαν τα δρώμενα, και ο Έπαρχος είπε στο δολοφόνο για τους συνωμότες που βρίσκονταν με το μέρος του Χεριού· εκείνος αποκρίθηκε πως θα τους είχε υπόψη του, αλλά τώρα προείχε να σκοτώσουν τον Αρχιερέα. Ο Κάβμαρ δε μπορούσε παρά να συμφωνήσει· «είναι ο μόνος άνθρωπος που θεωρώ πιο επικίνδυνο από τον εαυτό μου, Ζάνμελ· κι αυτό σημαίνει ότι είναι πολύ επικίνδυνος.»

Επί του παρόντος, οι δύο άντρες ζύγωναν τα *Μαγικά της Νότιας Ρουζβάνης*. Το κατάστημα ήταν ανοιχτό, και φως ερχόταν από μέσα. Ο Ζάνμελ έσπρωξε την πόρτα και κοίταξε στο εσωτερικό: Η Αϊλρέηκ τούς περίμενε, καθισμένη πίσω απ'το γραφείο της· στους ώμους της σερνόταν το φίδι της, η *κάχελ'κικ*, ενώ η Σάρμακεβ, η σωματώδης Ρογκάνη, καθόταν αντίκρυ της, και ανάμεσά τους βρίσκονταν δύο κούπες με κάποιο αχνιστό ρόφημα –τσάι, ίσως.

Ο Κάβμαρ έριξε μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του, να δει μήπως κανείς τους παρακολουθούσε· κανένας ύποπτος, όμως, δε φαινόταν. Αυτό, *βέβαια*, σκέφτηκε ο Έπαρχος, *δε σημαίνει πως δεν υπάρχει κιόλας κανένας*. Ωστόσο, ακολούθησε τον δολοφόνο μέσα στο κατάστημα, χωρίς να μιλήσει.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε ο Ζάνμελ, ζυγώνοντας το γραφείο.

Η Αϊλρέηκ σηκώθηκε από τη θέση της· η Σάρμακεβ παρέμεινε καθιστή, πίνοντας μια γουλιά απ'το ρόφημά της.

«Μίλησα μαζί του,» είπε η Νότια Ρουζβάνη, «και μου αποκρίθηκε πως ο Αρχιερέας θα μου απαντήσει όσο πιο σύντομο μπορεί.»

«Δηλαδή, δε σου έχει απαντήσει ακόμα,» είπε ο Κάβμαρ.

Η Αϊλρέηκ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, Άρχοντά μου.»

«Πότε υπολογίζεις ότι θα σου απαντήσει; Πότε να ξαναπεράσουμε;»

«Αύριο. Περάστε αύριο βράδυ, την ίδια ώρα. Πιστεύω πως, ως τότε, θα έχω την απάντησή του.»

«Εντάξει,» ένευσε ο Κάβμαρ. «Θα τα ξαναπούμε σύντομα, λοιπόν. Καλή σου νύχτα, Αϊλρέηκ.»

«Καληνύχτα, Έπαρχε. Ζάνμελ.»

Οι δύο κουκουλοφόροι άντρες έφυγαν από το κατάστημα και κατευθύνθηκαν νότια, μέσα στη νυχτερινή αγορά.

Ο κατάσκοπος που βρισκόταν ξαπλωμένος πάνω σε μια οροφή και είχε ένα τηλεσκόπιο στο δεξι μάτι τούς κοίταζε με ενδιαφέρον, αναρωτούμενος αν ήταν τίποτα το ύποπτο τούτοι οι... πελάτες. Αναρωτούμενος αν ήταν καν πελάτες του συνηθισμένου είδους. Πριν από λίγο, τους είχε δει να μπαίνουν στο μαγαζί, αλλά, προτού περάσουν το κατώφλι, ο ένας είχε κοιτάξει, βιαστικά, πάνω απ'τον ώμο του – *δηλαδή, φοβόταν ότι κάποιος ίσως να τους παρακολουθούσε*. Μετά, ο κατάσκοπος είχε στρέψει το τηλεσκόπιό του στο παράθυρο των

Μαγικών της Νότιας Ρουζβάνης και είχε ατενίσει τους δύο παράξενους τύπους να ανταλλάσσουν μερικές σύντομες κουβέντες με την Αϊλρέηκ, προτού φύγουν. Δεν αγόρασαν τίποτα· αυτό είναι βέβαιο.

Αξίζει να μάθω περισσότερα για δαύτους, συλλογίστηκε. Γιατί, αν τύχει ο ένας τους να είναι ο Έπαρχος, ο Απέθαντος θα με χρυσοπληρώσει.

Ντινκ ντινκ ντινκ· τα χρυσά νομίσματα κουδούνιζαν και γυάλιζαν μέσα στο μυαλό του.

Έβαλε δυο δάχτυλα στο στόμα του και σφύριξε –αυτό ήταν το σύνθημα ότι έφευγε από το πόστο του, ώστε να παρακολουθήσει υπόπτους, όπως είχε προστάξει ο Απέθαντος. Ύστερα, κατέβηκε, μ'ένα ευέλικτο πήδημα, απ'την οροφή του χαμηλού χτιρίου, πέρασε το τηλεσκοπίο του στη ζώνη, κι έπιασε δουλειά.

«Ας στρίψουμε εδώ,» είπε η Ρικέλθη, δείχνοντας αριστερά τους, καθώς τρόχαζαν νότια επί της κεντρικής δημοσίας του Νόρβηλ.

Ο Έζβαρ κοίταξε τον μικρότερο δρόμο που πρότεινε η Αρχόντισσα. «Στον Υπόλοφο;»

«Ναι, γιατί όχι;» ανασήκωσε τους ώμους της. «Έχω σταματήσει και παλιά· είναι καλό μέρος για διανυκτέρευση.»

«Συμφωνώ,» ένευσε ο Έζβαρ.

Ο Άλισβαρ έκανε νόημα στους υπεείς του να στρίψουν, και μπήκαν στον μικρότερο δρόμο, που ήταν πλακόστρωτος και αρκετά καλοδιατηρημένος. Στα δεξιά τους αντίκρισαν μια ξύλινη πινακίδα και ένα φανάρι κρεμασμένο δίπλα της, το οποίο αποκάλυπτε με το φως του την επιγραφή της: ΠΡΟΣ ΥΠΟΛΟΦΟ – ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ ΚΑΙ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟΣ.

«Είναι μακριά, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε ο Ίλαρχος.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη· «λίγο παρακάτω. Μετά από τη στροφή, θα δούμε τα φώτα.»

Και όντως, τα είδαν. Μόλις έστριψαν προς τα βόρεια, αντίκρισαν διάπυρες κουκίδες να διαλύουν τη νύχτα, και, πλησιάζοντας, διέκριναν οικοδομήματα, τα οποία ήταν χτισμένα δεξιά κι αριστερά, έτσι ώστε να σχηματίζουν έναν δρόμο ο οποίος οδηγούσε προς το πανδοχείο που βρισκόταν στα ριζά του δεντρόφυτου λόφου πίσω του. Στα

ανατολικά, οι καβαλάρηδες μπορούσαν, επίσης, να δουν έναν ανεμόμυλο, πάνω σ'ένα ύψωμα.

Ζύγωσαν το πανδοχείο, που διέθετε τρεις ορόφους, και δύο σταβλίτες βγήκαν απ'το στάβλο πλάι του, για να τους προϋπαντήσουν. Η Ρικέλθη αφίππευσε, νιώθοντας τον άνεμο να τραβά την κάπα της. Ωστόσο, δεν έκανε κρύο· ο καιρός ήταν γλυκός, απόψε. *Σήμερα είναι η τελευταία ημέρα του χειμώνα*, θύμισε στον εαυτό της η Αρχόντισσα, καθώς έδινε το άλογό της σ'έναν από τους σταβλίτες.

«Έχουμε πολύν κόσμο τούτο το βράδυ, κύριος!» έλεγε ο άλλος σταβλίτης στον Ήλαρχο Άλισβαρ. «Θέλετε να πούμε και για σας κάτι σ'άφεντικό; Η προηγούμενη Αρχόντισσα ήθελε να την ανακοινώσουμε. Έχει κάνει ιδιαίτερα πράματα τ'άφεντικό γι'αυτήν.»

«Σε ποια Αρχόντισσα αναφέρεσαι, μικρέ;» ρώτησε η Ρικέλθη, ζυγώνοντας τον σταβλίτη –ένα αγόρι που, σίγουρα, δεν ήταν πάνω από δεκαπέντε και φορούσε λερωμένα ρούχα και φθαρμένα παπούτσια.

«Η Έπαρχος Λαθέμη ε Δάρμαλωρ, της Βένεριγκ, κυρία!»

Η Έπαρχος Λαθέμη, σκέφτηκε η Ρικέλθη, *μία από τους συνωμότες κατά του Στέμματος*. «Σ'ευχαριστώ,» είπε στο αγόρι. «Δε χρειάζεται ν'ανακοινώσεις τίποτα για μας. Φρόντισε μονάχα τ'άλογά μας.»

«Μάλιστα κυρία!» αποκρίθηκε ο σταβλίτης.

Ο Έζβαρ παρατήρησε την έκφραση στο πρόσωπο της Ρικέλθης – την έκφραση που είχε πάντα, όταν κάτι βρισκόταν στο μυαλό της – και της έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα.

Η Ρικέλθη τού απάντησε μ'ένα δικό της βλέμμα, που έλεγε, *Θα σου πω μετά*, και βάδισε προς την κεντρική είσοδο του πανδοχείου, την οποία άνοιξε μια υπηρέτρια. Ο Άλισβαρ, ο Έζβαρ, και οι στρατιώτες ακολούθησαν την Αρχόντισσα στο εσωτερικό του Υπόλοφου.

Η τραπεζαρία ήταν τεράστια και στηριζόταν σε τέσσερις πέτρινους κίονες, πάνω στους οποίους κρέμονταν λάμπες. Στο κέντρο της οροφής βρισκόταν ένα πολύφωτο με δεκάδες κεριά· σε κάθε γωνία του δωματίου υπήρχε κι ένα μεγάλο τζάκι, όπου ζωηρή φωτιά έκαιγε. Καπνός και μυρωδιές φαγητών και ποτών απλώνονταν, διάχυτα, στο χώρο, που ήταν σχεδόν γεμάτος από κόσμο, και ένα μεγάλο μέρος της αποψινής πελατείας αποτελούσε η συνοδεία της Αρχόντισσας Λαθέμης, της Βένεριγκ. Αρκετά τραπέζια είχαν ενωθεί για χάρη της,

ώστε εκείνη να καθίσει στην κορυφή, ο σύζυγός της, Φάντραν, στα δεξιά της, ο διοικητής της φρουράς των στρατιωτών της – τουλάχιστον, αυτός υπέθετε η Ρικέλθη πως ήταν ο μυστακοφόρος άντρας με τα μακριά, σγουρά, μαύρα μαλλιά– στ'αριστερά, και οι φρουροί της σ'όλες τις υπόλοιπες θέσεις. Όμως, μάλλον, τα ενωμένα τραπέζια δεν τους είχαν φτάσει, γιατί υπήρχαν και μπόλικοι από τους μισθοφόρους που είχαν πιάσει τέσσερα ακόμα.

«Πού θα καθίσετε;» ρώτησε ένας σερβιτόρος τη Ρικέλθη, η οποία προπορευόταν των συνοδών της και φαινόταν πως ήταν Αρχόντισσα, από το ντύσιμό της αλλά κι από τη στάση της.

«Εκεί.» Έδειξε, με το βλέμμα. «Κοντά στο τζάκι, στο βάθος δεξιά.» Ήταν το σημείο που βρισκόταν πιο μακριά από την Έπαρχο Λαθέμη και τους δικούς της.

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο σερβιτόρος. «Θέλετε να ενώσουμε τα τραπέζια;»

Να τα ενώσουν; Ναι, γιατί όχι; «Ενώστε τα.»

Ο σερβιτόρος ένευσε και έπιασε δουλειά αμέσως. Σε λίγο, αρκετά τραπέζια ήταν ενωμένα, ώστε η Ρικέλθη να καθίσει στην κορυφή, ο Έζβαρ στα δεξιά της, ο Άλισβαρ στ'αριστερά, και οι στρατιώτες –οι οποίοι ήταν μακράν λιγότεροι από αυτούς της Λαθέμης– σ'όλες τις υπόλοιπες θέσεις. Ορισμένοι από τη συντροφιά της Επάρχου της Βένεριγκ είχαν γυρίσει, για να κοιτάξουν· και ορισμένοι ψιθύριζαν αναμεταξύ τους. Η ίδια η Έπαρχος δεν άργησε να προσέξει τους νεόφερτους· ούτε άργησε να δει τη γυναίκα που καθόταν στην κορυφή των ενωμένων τους τραπεζιών. Η Ρικέλθη παρατήρησε το λοξό βλέμμα που της έριξε η Λαθέμη, αλλά δεν έδωσε καμία απόκριση· ούτε μίλησε, ούτε μόρφασε, ούτε χαιρέτησε. *Όχι ακόμα...*

Ο σερβιτόρος τούς είπε το μενού από μνήμης, και εκείνοι παράγγειλαν ψητό ερίφιο, τρεις κανάτες κρασί, και μία κανάτα νερό.

«Και,» πρόσθεσε η Ρικέλθη, προτού ο σερβιτόρος φύγει, «πες στην Έπαρχο απέναντί ότι η Αρχόντισσα Ρικέλθη ε Νίλγκωρ τη χαιρετά.»

Ο άντρας έκλινε το κεφάλι. «Όπως επιθυμείτε, Αρχόντισσά μου.» Και πλησίασε το τραπέζι της Λαθέμης, όπου η Ρικέλθη τον είδε να μιλά στην Έπαρχο, η οποία στράφηκε στο μέρος της και ύψωσε το ποτήρι, σε χαιρετισμό. Η Αρχόντισσα της Έριγκ απάντησε, μ'ένα ευγενικό χαμόγελο κι ένα νεύμα.

Η Λαθέμη μίλησε στον σερβιτόρο, κι αυτός επέστρεψε στη Ρικέλθη και είπε: «Η Έπαρχος σάς προσκαλεί στο τραπέζι της, Αρχόντισσά μου.»

«Πες της ότι την ευχαριστώ για την πρόσκληση, αλλά θα πρέπει να αρνηθώ. Εγώ και οι σύντροφοί μου είμαστε εξαντλημένοι από το δρόμο και, σίγουρα, δε θα είμαστε καλή παρέα.»

Ο σερβιτόρος πήγε πάλι στη Λαθέμη.

«Ρικέλθη,» είπε ο Έζβαρ, «καλύτερα να τον αφήσεις να πάει την παραγγελία μας στο μαγειρείο, προτού λιμοκτονήσουμε.»

Εκείνη μειδίασε, αλλά δεν αποκρίθηκε.

«Γιατί αρνήθηκες την πρόσκληση, αλήθεια;»

«Έχω τους λόγους μου,» είπε η Ρικέλθη, που ήθελε να κάνει την Έπαρχο της Βένεριγκ ν'αναρωτιέται γιατί δεν επιθυμούσε να συμφάγουν. Έστρεψε το βλέμμα της στη μεριά του τραπέζιού της Λαθέμης, και την είδε συνοφρυωμένη· το πρόσωπό της έμοιαζε πιο σκοτεινό απ'ό,τι συνήθως, καθώς πλαισιωνόταν από τα μακριά, μαύρα της μαλλιά· και η Ρικέλθη μπορούσε να διακρίνει την απορία που βρισκόταν ζωγραφισμένη εκεί: *Γνωρίζει ότι είμαι με τους συνωμότες; Γι αυτό δεν έρχεται στο τραπέζι μου;*

Ετούτη ήταν ακριβώς η αντίδραση που ήθελε η Ρικέλθη να προκαλέσει. *Να δούμε τώρα πώς θα φερθεί η Έπαρχος, όταν δεν είναι σίγουρη ότι ξέρω για εκείνη αλλά, συγχρόνως, το υποπτεύεται. Αναμφίβολα, θα κάνει λάθη. Και –ποιος ξέρει;– ίσως να αποσπάσω πληροφορίες από τα λάθη της...*

Ο σερβιτόρος επέστρεψε στο τραπέζι της Ρικέλθης, και είπε: «Αρχόντισσά μου, η Έπαρχος Λαθέμη θέλει να εκφράσει τη λύπη της, για την άρνησή σας, όμως σας κερνά ό,τι παραγγείτε απόψε. Επίσης, θα επιθυμούσε να σας ζητήσει να συνταξιδέψετε αύριο, εάν κι εσείς, όπως κι εκείνη, κατευθύνετε προς τη Νουάλβορ.»

«Ευχαριστούμε ιδιαίτερώς την Έπαρχο για το κέρασμα· και, ναι, θα χαρούμε να συνταξιδέψουμε μαζί της.»

Ο σερβιτόρος έκλινε το κεφάλι, και πήγε στο τραπέζι της Λαθέμης.

Ο Έζβαρ μόρφασε. «Ελπίζω όλα τούτα να έχουν κάποιο νόημα...»

«Με έχεις για άνθρωπο που κάνει πράγματα χωρίς νόημα;» είπε η Ρικέλθη.

Ο Έζβαρ δεν απάντησε, κι αυτό ήταν ενοχλητικό. Πάντα ήταν ενοχλητικό όταν δεν απαντούσε.

Η Ρικέλθη κοίταξε προς τη Λαθέμη, και την είδε ν'ακούει τον σερβιτόρο και να γνέφει καταφατικά, χωρίς να μιλά. Εκείνος έκανε μια γρήγορη υπόκλιση και κατευθύνθηκε στο μαγειρείο.

«Θέλεις να μου εξηγήσεις;» είπε ο Έζβαρ.

Η Ρικέλθη τεντώθηκε και του ψιθύρισε στ'αφτί: «Θα σου μιλήσω αργότερα, εντάξει; Όταν δε θα είναι μπροστά κανένας άλλος.»

Εκείνος κατένευσε.

Οι τρεις κανάτες με το κρασί και η μία με το νερό ήρθαν πρώτες, συνοδευόμενες από ορεκτικά, και η συντροφιά της Ρικέλθης άρχισε να τρώει. Η Αρχόντισσα κοιτούσε, πότε-πότε, με τις άκριες των ματιών της, την Έπαρχο Λαθέμη και το σύζυγό της, Φάντραν. Η πρώτη έμοιαζε να προσπαθεί να του μιλήσει σχετικά με κάτι σοβαρό (το αν ξέρω ότι είναι με τους συνωμότες, ίσως), αλλά εκείνος δεν έδινε πολύ σημασία, καθώς έπινε· πρέπει να ήταν ολίγον μεθυσμένος, κι αυτό θύμωνε τη Λαθέμη. Η Ρικέλθη την είδε να σφίγγει την αριστερή της γροθιά και να την κοπανά στο τραπέζι, ανατρέποντας την κούπα της και κάνοντας το κρασί της να χυθεί στο τραπεζομάντιλο. Ένας υπηρέτης ήρθε αμέσως, για να ορθώσει την κούπα και να την ξαναγεμίσει.

Η Ρικέλθη και οι σύντροφοί της είχαν μόλις τελειώσει τα ορεκτικά τους, όταν ήρθε το ψητό ερίφιο, συνοδευόμενο από πατάτες και μαρινάκια. Έφαγαν με το πάσο τους, πίνοντας συγχρόνως το κρασί από τις κανάτες. Η Αρχόντισσα, ωστόσο, η οποία έπινε μόνο νερό, τόνισε στους στρατιώτες της να μη μεθύσουν· αύριο, έπρεπε να φύγουν απ'το πανδοχείο ιππεύοντας, όχι σερνόμενοι. Οι πολεμιστές γέλασαν καλοπροαίρετα, υποσχόμενοι πως θα ήταν «ολιγαρκείς» –όπως το έθεσε ένας απ'αυτούς που ήθελε να παραστήσει τον μορφωμένο– με το ποτό.

Όταν έφαγαν, η Έπαρχος Λαθέμη είχε ήδη αποσυρθεί στο δωμάτιό της, καθώς επίσης και αρκετοί από τους στρατιώτες της. Ο Φάντραν, όμως, και ορισμένοι άλλοι βρίσκονταν ακόμα κάτω και τραγουδούσαν, προφανώς μεθυσμένοι.

«Νομίζω πως είναι ώρα κι εμείς να ξεκουραστούμε,» είπε ο Έζβαρ, πίνοντας μια μικρή γουλιά από το κρασί του.

«Κάποτε, σαν κυνηγός τρανός, εσκόοοοοτωσα μια αρκούουουδα!» τραγουδούσε ο σύζυγος της Λαθέμης. «Που στο μπόι και στη δύναμη ήτανε σαν καλιακούουουδαααα!» Γέλια και φωνές ακούγονταν από γύρω.

Η Ρικέλθη ένευσε. «Ναι, πάμε.»

«Κι ήμουν περήφανος τοξότης των βουνών, φόβος και τρόμος των ληστώνων! Εραστής των τρελώνων... αρκούδωνων! Χο-χο-χο! Χο! χο!»

Οι στρατιώτες χτυπούσαν διάφορα κλαπατσιμπαλα πάνω στα τραπέζια: κουτάλια, σπαθιά, σιδερένια πιάτα, ποτήρια, και κούπες.

Η Ρικέλθη σηκώθηκε απ'το δικό της τραπέζι και ζύγωσε τον πάγκο του πανδοχέα, πίσω απ'τον οποίο στεκόταν ο ιδιοκτήτης του Υπόλοφου: ένας καραφλός άντρας με μεγάλο, κρεμαστό μoustάκι, ο οποίος ονομαζόταν Έλτραν και, επί του παρόντος, ατένιζε τον Φάντραν και τους μεθυσμένους στρατιώτες με ανάμικτα συναισθήματα θυμού και φόβου στο πρόσωπό του.

«Με συγχωρείτε, Αρχόντισσά μου,» είπε στη Ρικέλθη, «για το θόρυβο. Θα προσπαθήσω να τους ησυχάσω· το υπόσχομαι.»

Αν αυτοί οι άνθρωποι δε βρίσκονταν στη συνοδεία της Επάρχου Λαθέμης, θα τους είχες πετάξει από το πανδοχείο, σκέφτηκε η Ρικέλθη, γνωρίζοντας πως ο Έλτραν είχε μερικούς αρκετά καλά εκπαιδευμένους μισθοφόρους εδώ, ειδικά για κάτι τέτοιες περιπτώσεις.

«Ίσως να μπορώ να βοηθήσω,» προθυμοποιήθηκε ο Έζβαρ, που είχε ακολουθήσει τη Ρικέλθη ως τον πάγκο.

«Τι εννοείτε, κύριε;» ρώτησε ο πανδοχέας.

«Τυχαίνει να έχω μαζί μου ένα χρήσιμο βοτάνι. Θα τους το ρίξετε στο κρασί τους και θα κοιμηθούν όλοι όπως είναι. Το πρωί, όταν ξυπνήσουν, θάχουν ξεμεθύσει.»

«Συγγνώμη, κύριε,» αποκρίθηκε ο Έλτραν, θυμωμένα, «αλλά στον Υπόλοφο δεν τα κάνουμε αυτά τα πράγματα! Είμαστε το αξιοπρεπέστερο πανδοχείο από εδώ μέχρι την Έριγκ!»

«Όπως αγαπάτε...»

«Θα μπορούσαμε να κλείσουμε δωμάτια;» ρώτησε η Ρικέλθη.

«Φυσικά, Αρχόντισσά μου.»

«Τρία μονόκλινα για με—» Η Ρικέλθη διέκοψε τα λόγια της, καθώς ένα ξιφίδιο καρφώθηκε εμπρός της, επάνω στον ξύλινο πάγκο.

Στράφηκε προς το μέρος απ' το οποίο είχε έρθει το όπλο, και είδε τον Φάντραν να τη χαιρετά, με το ένα χέρι υψωμένο και ένα ξιφίδιο στο άλλο. «Αρχόντισσα Ρικέλθη! Καλησπέρα! Τι υπέροχη βραδιά, ε; Θα πεις μαζί μας; *Ααααύριο κυνηγάααααμε αλεπούουδες! Χο, χο, χο! Χο!*»

«Θα πρότεινα, τότε, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη, «να κρατήσεις τις... βολές σου,» ξεκάρφωσε το ξιφίδιό του από τον πάγκο, «για το κυνήγι.»

«Στο κυνήγι βρίσκομαι, συνέχεια!» γέλασε ο Φάντραν, και εκτόξευσε το άλλο ξιφίδιο που κρατούσε. Το όπλο στριφογύρισε στον αέρα, καθώς η Ρικέλθη και ο Έλτραν έσκυβαν, και καρφώθηκε σ' έναν πίνακα, ακριβώς ανάμεσα στα στήθη της αρχόντισσας που απεικονιζόταν εκεί. «*Συνέχειαααα στο κυνήγηηηηγι, ο κυνηγόοοοΟΟΟΟς!*»

«*ΑΡΚΕΤΑ!*» Η φωνή του Άλισβαρ ε' Όσριν έκανε τους πάντες να καταπιούν τη γλώσσα τους. «Άρχοντά μου,» είπε, απευθυνόμενος στον Φάντραν, «είστε μεθυσμένος και δεν ξέρετε τι σας γίνεται! Πηγαίνετε στο δωμάτιό σας, προτού σκοτώσετε κανέναν! Η Αρχόντισσα Ρικέλθη πρέπει να ζητήσει αποζημίωση για τον τρόπο με τον οποίο βάλατε τη ζωή της σε κίνδυνο.»

Ο Φάντραν ορθώθηκε, έχοντας πάρει ένα θανάσιμα σοβαρό ύφος. Ήταν ψηλός και λιγνός, με πυρόξανθα, μακριά μαλλιά και μούσι στο σαγόνι· η Ρικέλθη θα μπορούσε να τον αποκαλέσει γοητευτικό, αν δεν ήταν έτσι στουπί όπως ήταν. Φορούσε λευκό πουκάμισο —που τώρα ήταν ξεκούμπωτο και κρεμόταν άκομψα—, μπλε πανωφόρι με πορφυρό σιρίτι, και μπλε παντελόνι.

«Ποιος είσαι, *παλιάτσο*, που τολμάς να μ' αποκαλείς *μεθυσμένο*;» γρύλισε στον Άλισβαρ. «Ζύγωσε και τράβα το ξίφος σου, δειλέ!»

Η Ρικέλθη έκανε νόημα στον ίλαρχο να μην απαντήσει, και είπε στον Φάντραν: «Ο κύριος είναι αρχηγός των ιππέων της συνοδείας μου, και δε θέλω μπελάδες—»

«Δε θέλεις *μπελάδες*, Αρχόντισσά μου;» τσίριξε ο Φάντραν. «Θα πρέπει, τότε, νάχεις στη συνοδείας σου ανθρώπους με μικρότερο στόμα. *Το στόοοομα της αρκούουουδας είναι μεγάααααλοοοοο!*» τραγούδησε, κάνοντας το κεφάλι πίσω. «*Αλλά! ΑΛΛΑ! Το σπαθί του κυ-*

νηγού τρανόοοοοον εστί!» Τράβηξε το ξίφος του, που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι, και φώναξε στον Άλισβαρ: «Κόπιασε, μωρή κότα! Για έλα, να δούμε τι ωραία που τα λες από κοντά!» Βημάτισε μέσα στην τραπεζαρία.

Το χέρι του ίλαρχου πήγε στο μανίκι του ξίφους του, αλλά η Ρικέλθη τού έπιασε τον πήχη. «Όχι!» σφύριξε. «Δε θέλω να ξιφομαχήσεις μαζί του. Με καταλαβαίνεις;»

«Απολύτως, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο Άλισβαρ.

«Τι περιμένεις;» φώναξε ο Φάντραν, πλησιάζοντας.

Η Ρικέλθη στάθηκε ανάμεσα στους δύο άντρες. «Άρχοντα Φάντραν,» είπε, «πρώτα πετάς τα ξιφίδια σου καταπάνω μου και τώρα απειλεις να σκοτώσεις έναν απ'τους φρουρούς μου. Πώς θα έπρεπε να το εκλάβω τούτο;»

«Είναι θέμα τιμής, Αρχόντισσα Ρικέλθη. Παραμέρισε!»

Αναπάντεχα, φωνές αντήχησαν από ένα παράθυρο· φωνές που δεν μπορούσε η Ρικέλθη να καταλάβει αν προέρχονταν από ζώα ή από ανθρώπους, όμως στράφηκε, για να κοιτάξει, όπως έκαναν κι όλοι οι υπόλοιποι. Και πίσω από το τζάμι του παραθύρου είδε μορφές να χοροπηδούν και να κουνάνε τα χέρια. Τα σώματά τους έμοιαζαν ανθρώπινα, μα τα κεφάλια τους δεν ήταν φυσιολογικά: του ενός ήταν υπερμέγεθες, του άλλου είχε τραγίσια κέρατα, και του τρίτου (γιατί τρεις ήταν οι μορφές που είχαν παρουσιαστεί) είχε μακριά ως τα πόδια μαλλιά και μούσια, ενώ τα μάτια του στραφτάλιζαν κόκκινα.

«Ξωτικά!» αναφώνησε ο πανδοχέας Έλτραν, ενώ άπαντες είχαν παραλύσει από έκπληξη και τρόμο.

Η εξώπορτα του πανδοχείου άνοιξε, απότομα, και ένας υπηρέτης και μια υπηρέτρια μπήκαν, ουρλιάζοντας: «Λοφίτες! Λοφίτες!»

«Άρχοντά μου!» έκανε ο Έλτραν. «Βοηθήστε μας! Θα φάνε τα άλογα και τις αποθήκες!»

«Δε φοβόμαστε εμείς μερικά... ξωτικά!» δήλωσε ο Φάντραν. «Έτσι δεν είναι, γενναίοι μου;» ρώτησε τους στρατιώτες του, που έγνεψαν καταφατικά. «Ακολουθήστε με!» Ύψωσε το ξίφος του και βάδισε προς την εξώπορτα. Ορισμένοι από τους μαχητές του τον ακολούθησαν ενθουσιωδώς, κι έτσι κάποιοι άλλοι, που αρχικά ήταν διστακτικοί, πήραν θάρρος και τον ακολούθησαν κι εκείνοι· υπήρξαν, όμως,

και μερικοί που δεν πήραν θάρρος κι έμειναν πίσω, ή ήταν τόσο μεθυσμένοι που δεν μπορούσαν, έτσι κι αλλιώς, να περπατήσουν.

Τα ξωτικά πέταξαν μια πέτρα, σπάζοντας το παράθυρο, κι έπειτα, έγιναν σίφουνας.

«Αρχόντισσά μου,» είπε ο Έλτραν στη Ρικέλθη, χαμηλόφωνα, «μην ανησυχείτε. Δεν είναι πραγματικά ξωτικά· είναι άνθρωποι μου, μασκαρεμένοι. Το κάνουμε αυτό το κόλπο στις δύσκολες στιγμές, γιατί υποτίθεται πως ο λόφος πίσω απ' το πανδοχείο είναι στοιχειωμένος.» Γέλασε, κλείνοντάς της το μάτι.

Η Ρικέλθη γέλασε, επίσης. «Μ'αρέσουν τα κόλπα σας, σε τούτα τα μέρη!...»

«Πόσα δωμάτια θέλετε, λοιπόν;»

«Τρία μονόκλινα, για μένα, τον κύριο Έζβαρ, και τον κύριο Άλισβαρ,» έδειξε κόσμια τους συντρόφους της, «και τρία δίκλινα για τους στρατιώτες μας.»

Ο Έλτραν τής έδωσε τα κλειδιά. «Ανεβείτε, προτού επιστρέψουν,» τους παρότρυνε.

Η Ρικέλθη τον ευχαρίστησε, και ακολούθησαν τη συμβουλή του.

Όταν έφτασε στο δωμάτιό της, η Αρχόντισσα της Έριγκ άφησε την υπηρέτρια να της ανάψει το τζάκι και να της γεμίσει μια λεκάνη με ζεστό νερό. Μετά, η κοπέλα ρώτησε αν η κυρία θα ήθελε κάτι άλλο και, παίρνοντας αρνητική απάντηση, έφυγε. Η Ρικέλθη γδύθηκε και έκανε ένα γρήγορο μπάνιο, ενώ άκουγε φωνές έξω από το πανδοχείο, διακρίνοντας πεντακάθαρα αυτή του Άρχοντα Φάντραν.

«Βγείτε έξω, ξωτικά! Ο κυνηγός σας περιμένει!» φώναζε. Και μετά, τραγουδούσε: «*Ο κυνηγός τον ξωτικών ήταν σοφός, ήταν σοφός! Ο κυνηγός ήταν σοφός! Ος ος ος! Λα λα λα λα!*» Και οι στρατιώτες του τον μιμούνταν. «*Λα λα λα λα!*»

Και μετά: «*Ξωτικόooo! Σε βλέπω που κρύβεσαι πίσω απ' το δέ-ντροooo! Γενναίοι μου! Περικυκλώστε τοooo!*»

Φωνές και σαματάς.

Η Ρικέλθη τελείωσε το μπάνιο της, γελώντας άθελά της. «Ω θεοί,» μονολόγησε, «δεν τα ακούει αυτά η Λαθέμη; Δεν κατεβαίνει να τον μαζέψει; Πρέπει, τελικά, να είναι πιο υπομονετική γυναίκα απ' ό,τι πίστευα...»

Σκουπίστηκε και στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη, για να χτενιστεί.

Έξω από το πανδοχείο, ο θόρυβος συνεχιζόταν. *Ο πανδοχέας έπρεπε να είχε δεχτεί την προσφορά του Έζβαρ. Μάλλον, τώρα θα το έχει μετανιώσει.*

Φόρεσε το μεσοφόρι της και βάδισε ως την πόρτα του δωματίου, για να τη μισανοίξει και να κοιτάξει στο διάδρομο. Ψυχή δεν υπήρχε, αν και ήταν αμφίβολο ότι όλοι κοιμόνταν· μάλλον, κανείς δεν κοιμάται, εκτός απ'τους πολύ μεθυσμένους... τους πολύ μεθυσμένους που δεν είναι έξω φωνάζοντας, δηλαδή.

Η Ρικέλθη βγήκε, ακροπατώντας και κλείνοντας αθόρυβα πίσω της. Πήγε, βιαστικά αλλά προσεκτικά, στο δωμάτιο του Έζβαρ και άνοιξε την πόρτα (ευτυχώς, δεν ήταν κλειδωμένη), μπαίνοντας. Ο χώρος φωτιζόταν μονάχα από τη φωτιά του τζακιού και την αστροφεγγιά.

«Κοιμάσαι;» ψιθύρισε η Ρικέλθη, μες στο μισοσκοτάδο.

«Είναι δυνατόν να κοιμηθεί κανείς, μ'αυτή τη φασαρία;» αποκρίθηκε η φωνή του Έζβαρ, προερχόμενη απ'το κρεβάτι.

Η Ρικέλθη ζύγωσε και ξάπλωσε δίπλα του, γελώντας πνιχτά.

«Αναρωτιόμουν πότε θα το έκανε,» είπε ο Έζβαρ.

«Ποιο πράγμα;»

«Το κόλπο με τα ξωτικά.»

«Το έχεις ξαναδεί να γίνεται;» απόρησε η Ρικέλθη.

«Ναι.» Ο Έζβαρ έβαλε την πίπα του στο στόμα και την άναψε. Η ξαφνική λάμψη του τσακμακιού φώτισε στιγμιαία το γενειοφόρο πρόσωπό του. «Καλή τακτική, έτσι;»

«Οφείλω να το παραδεχτώ...»

«Θα μου πεις τώρα τι συμβαίνει με την Έπαρχο Λαθέμη;»

«Γι'αυτό ήρθα.» Του πήρε την πίπα απ'το χέρι και τράβηξε μια τζούρα· φύσηξε τον καπνό προς το ταβάνι. «Κυρίως...»

«Πού τρύπωσαν, τα καταραμένα!» αντήχησε η φωνή του Φάντραν. «Ο κυνηγός είναι σοφόοοος! Ξωτικό ξωτικό, τρέχω να σε βρωωωωω!»

Ο Έζβαρ αναστέναξε. «Θα μπορούσε να γίνει καλός τραγουδιστής, ξέρεις,» είπε στη Ρικέλθη, «αν δεν ήταν τόσο παράφωνος.»

Εκείνη γέλασε, πνίγηκε από τον καπνό που είχε μόλις ρουφήξει, κι άρχισε να βήχει.

Η Σάρμακεβ τελείωσε το τσάι της. «Να το κλείσουμε; Δε νομίζω νάρθει πια κανένας.» Χασμουρήθηκε.

Η Αϊλρέηκ –που δεν είχε ακόμα τελειώσει το τσάι της– σηκώθηκε και βάδισε μέσα στο μαγαζί, περνώντας ανάμεσα από δύο σειρές ραφιών.

«Σκέφτεσαι αυτή την ιστορία;» τη ρώτησε Σάρμακεβ.

Η *κάχελ'κικ* σφύριξε, και η Αϊλρέηκ τής επέτρεψε να συρθεί επάνω στο δεξί της χέρι, τεντώνοντάς το. Η γλώσσα του φιδιού μπήκε και βγήκε, μερικές φορές, από το στόμα του. «Ναι, το σκέφτομαι... Δεν ξέρω αν έκανα καλά, τελικά.»

Η Σάρμακεβ δε μίλησε.

«Η δική σου γνώμη ποια είναι;» ρώτησε η Αϊλρέηκ, χωρίς να στραφεί να κοιτάξει τη Ρογκάνη.

«Δεν έχει σημασία...» μουρμούρισε εκείνη, σα να μην ήθελε η απόκρισή της να ακουστεί.

«Δεν συμφωνείς· είναι φανερό.»

«Και λοιπ–;»

Η πόρτα άνοιξε απότομα, κάνοντας και τις δύο γυναίκες να στραφούν. Στο κατώφλι φάνηκε μια σκιερή φιγούρα, η οποία αμέσως μπήκε, ακολουθούμενη από άλλες τέσσερις. Οι δύο από τις τελευταίες ύψωσαν βαλλίστρες χειρός, ενώ οι άλλες δύο βαστούσαν κοντό-σπαθα.

Η Αϊλρέηκ έχασε τη φωνή της, για λίγο. Πάγωσε. Τι σκατά γινόταν; Ποιοι ήταν αυτοί; Κλέφτες; Μετά, όμως, είδε το πρόσωπο του αρχηγού, μέσα στην κουκούλα, το οποίο ήταν ένα κρανίο, ή, μάλλον, ένα *προσωπείο* σε σχήμα κρανίου.

Ο Απέθαντος!

«Καλησπέρα, Αϊλρέηκ,» είπε το Χέρι. «Έμαθα πως ζήτησες να με δεις...»

«Γιατί... γιατί όλ'αυτά;» αποκρίθηκε η Νότια Ρουζβάνη. «Γιατί τα όπλα;»

Η Σάρμακεβ ορθώθηκε, ξεσπαθώνοντας.

«Κατέβασε το ξίφος σου, Ρογκάνη!» πρόσταξε ο Απέθαντος, «γιατί οι άνθρωποι μου θα σου ρίξουν.» Οι άντρες έστρεψαν τις βαλλίστρες χειρός καταπάνω της.

«Κατέβασέ το!» είπε η Αϊλρέηκ στη σωματοφύλακά της, κι εκείνη υπάκουσε, αλλά δε θηκάρωσε.

«Με παραξένεψε το αίτημά σου, Αϊλρέηκ,» δήλωσε το Χέρι, «έτσι ήρθα όσο πιο γρήγορα μπορούσα.»

«Εξήγησα στο σύνδεσμό σου ότι υπήρχε κάποιο πρόβλημα με το εμπόρευμα. Νόμιζα ότι θα κανονίζαμε κάποια συνάντηση.»

«Εδώ βρίσκομαι. Δεν είναι συνάντηση ετούτης;»

«Γιατί οι άνθρωποι σου κουβαλάνε όπλα;» απαίτησε η Αϊλρέηκ.

«Οι άνθρωποι μου πάντοτε κουβαλάνε όπλα.»

«Αλλά δε μας σημαδεύουν μ'αυτά, συνήθως...»

«Συνήθως, δεν έχουμε προβλήματα με την τιμή,» τόνισε ο Απέθαντος. «Συνήθως, γνωρίζουμε κι οι δύο εξαρχής ποια θα είναι.»

«Σου είπα, υπήρχε κάποιο πρόβλημα—»

«Ας το συζητήσουμε, λοιπόν!»

«Αυτή τη στιγμή;» έκανε η Αϊλρέηκ. Κούνησε το κεφάλι. «Δεν τα έχω υπολογισμένα όλα, και είμαι κουρασμένη από τη μέρα. Γιατί να μην τα πούμε αύριο, ή μεθαύριο; Μεθαύριο θα ήταν καλά· θα τα έχω υπολογίσει όλα.»

«Ναι, φαντάζομαι ότι θα τα έχεις υπολογίσει...» είπε ο Απέθαντος, και υπήρχε κάτι το απειλητικό στη φωνή του.

«Συμφωνείς, λοιπόν;»

«Συμφωνώ να έρθεις μαζί μου, στο Ναό του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, όπου θα μπορούμε να μιλήσουμε πιο... βολικά.»

«Μα,» έκανε η Αϊλρέηκ, «δεν πρότεινα κάτι τέτοιο. Κι επιπλέον, δε μπορώ ν'αφήσω τη δουλειά μου—»

«Επιμένω.»

Οι δύο σπαθοφόροι πλησίασαν την Αϊλρέηκ, εκεί ανάμεσα στα ράφια όπου βρισκόταν. Πανικός την κατέλαβε. Έχει αντιληφτεί ότι τον έχω προδώσει! Ή, αν δεν είναι σίγουρος, το υποπτεύεται...

«Όχι!» φώναξε. «Είπα, δεν θα έρθω!»

Η Σάρμακεβ ύψωσε πάλι το σπαθί της, πλησιάζοντας κι εκείνη τη Νότια Ρουζβάνη. Δεν πρόλαβε, όμως, να φτάσει πολύ κοντά, γιατί

δύο βέλη τη χτύπησαν, το ένα πάνω απ'το αριστερό γόνατο και το άλλο στον δεξή μηρό. Η Ρογκάνη σωριάστηκε, μ'ένα γρύλισμα.

«Συλλάβετέ την!» πρόσταξε ο Απέθαντος, δείχνοντας την Αϊλρέηκ.

Εκείνη, πάραυτα, έσπρωξε τα ράφια πάνω στους δύο σπαθοφόρους που βρίσκονταν κοντά της. Ο ένας πιάστηκε τελείως απροετοίμαστος και σωριάστηκε, χάνοντας την ισορροπία του. Ο άλλος δεν σωριάστηκε, μα αναγκάστηκε να σταματήσει, ώστε να συγκρατήσει το ξύλινο έπιπλο, με το ένα χέρι, καθώς φιαλίδια, φυτά, πέτρες, και άλλα πράγματα έπεφταν επάνω του.

Η Αϊλρέηκ έτρεξε, πάτησε στο γραφείο της –ανατρέποντας τις κούπες με το τοαί, καθώς και χαρτιά και αντικείμενα–, και πήδησε απ'την άλλη μεριά, όπου βρισκόταν ένα παράθυρο –ο μόνος δρόμος διαφυγής.

Ο Απέθαντος κραύγασε, άναρθρα, πίσω της, και κάτι ακούστηκε να εκτοξεύεται –δεν μπορεί να ήταν βέλος από βαλλίστρα· σίγουρα, δεν είχαν προλάβει να τις οπλίσουν! Η Αϊλρέηκ αισθάνθηκε ένα βλήμα να τη χτυπά, με δύναμη, στη δεξιά ωμοπλάτη. Αυτό, όμως, δε σταμάτησε το τρέξιμό της· τουναντίον, την έσπρωξε περισσότερο προς το παράθυρο, κάνοντάς τη να πέσει ολοταχώς επάνω του, σπάζοντας τζάμια και βγαίνοντας απ'το κατάστημα.

Το πλακόστρωτο τη χτύπησε κατακέφαλα, και η Αϊλρέηκ είδε χρώματα να χορεύουν εμπρός της. Αλλά δεν καθυστέρησε· η επιβίωσή της εξαρτιόταν από το πόσο γρήγορη θα ήταν. Σηκώθηκε στα πόδια της και έτρεξε μέσα στην αγορά· έτρεξε όπως δεν είχε τρέξει ποτέ της. Η *κάχελ'κικ*, που βρισκόταν ακόμα τυλιγμένη στο δεξί της χέρι, σφύριζε έντονα και σφιγγόταν πάνω στην αφέντρα της.

Η Αϊλρέηκ ένιωθε έναν δυνατό πόνο στην ωμοπλάτη, και σκέφτηκε ότι, σίγουρα, κάτι ήταν μπηγμένο εκεί: κάποιο βέλος, ή ξιφίδιο, ή στιλέτο. *Πρέπει να σταματήσω, για να το τραβήξω έξω. Μεγάλη Θεά, θα λιποθυμήσω, αν δεν το τραβήξω!...* Τα χρώματα που χόρευαν εμπρός της δεν προέρχονταν τώρα από το χτύπημα του κεφαλιού της στο πλακόστρωτο. Για την ακρίβεια, αυτό της έμοιαζε ανώδυνο, σε σύγκριση με τον πόνο που της προκαλούσε το βλήμα στην ωμοπλάτη.

Δε μπορώ, όμως, να σταματήσω· θα με προφτάσουν! Πού θα πάω, για να τους κρυφτώ; Πού μπορώ να πάω; Μπήκε στο πρώτο στενο-

ρύμι που αντίκρισε και έτρεξε μέσα στα σκοτάδια των σοκακιών δίπλα στην αγορά. *Τουλάχιστον, εδώ δε βρίσκομαι σε κοινή θέα· κι όταν βεβαιωθώ ότι δεν είναι πια πίσω μου, τότε θα σταματήσω, να βγάλω αυτό το διάολο από πάνω μου...*

«Έπαρχε,» είπε ο Ζάνμελ, «μας παρακολουθούν –αλλά μην κοιτάξεις πίσω.»

«Ποιος;» ρώτησε ο Κάβμαρ.

«Ένας· ίσως άντρας, ίσως γυναίκα. Θα χωριστούμε λίγο παρακάτω, και θα δούμε τι θα κάνει. Είτε εσένα ακολουθήσει είτε εμένα, θα τον βγάλω απ'τη μέση.»

«Δε θα ήταν πιο χρήσιμο αν τον πιάναμε, για να πάρουμε πληροφορίες;» είπε ο Κάβμαρ, καθώς έστριβαν, αφήνοντας τη νυχτερινή αγορά πίσω τους και μπαίνοντας στα σοκάκια ανατολικά της, όπου σιγαλιά επικρατούσε.

«Θα το προσπαθήσω, αν και... έχεις καμια αμφιβολία ποιον υπηρετεί;»

Το Χέρι. «Όχι. Από τότε μας παρακολουθεί;»

«Πριν από λίγο τον αντιλήφτηκα. Αλλά πολύ φοβάμαι ότι μας κατασκοπεύει από τότε που φύγαμε απ'το κατάστημα της Αϊλρέηκ.»

Μας πρόδωσε, η καταραμένη Ρουζβάνη; συνοφρυώθηκε ο Κάβμαρ.

«Θα πας δεξιά τώρα,» του είπε ο Ζάνμελ, «κι εγώ αριστερά. Έχε το νου σου, σε περίπτωση που έρθει πίσω σου.»

Ο Έπαρχος ένευσε και έστριψε, βαδίζοντας μέσα σ'ένα σκοτεινό δρομάκι. Από τη μια μεριά –αυτή που βρισκόταν πιο κοντά στην αγορά– υπήρχαν αποθήκες· από την άλλη κατοικίες. Τα παράθυρα και οι πόρτες ήταν κλειστά. Άνθρωπο δεν έβλεπες. Η αστροφεγγιά ήταν η μόνη συντροφιά· το φεγγάρι δε φαινόταν στον ουρανό· είχε να παρουσιαστεί από τότε που εξαφανίστηκε ο ήλιος.

Το πρωί, όμως, έχουμε ηλιακό φως, σκέφτηκε ο Κάβμαρ, *άρα δε θα ήταν λογικό και το βράδυ να έχουμε φεγγαρόφωτο; Γιατί συμβαίνει αυτό; Ποια μπορεί να είναι η εξήγηση;*

Γέλασε από μέσα του. *Για όνομα του Βάνραλ! τι με απασχολεί κάτι τέτοιες ώρες...*

Αφουγκράστηκε, βαδίζοντας πιο αργά. *Τον Ζάνμελ πρέπει να παρακολουθεί, ο μπάσταρδος...*

Μετά, όμως –ένας ήχος! Ένα βήμα!

Πίσω μου είναι, και, μάλλον, έχει επιταχύνει. Σχεδιάζει να μου επιτεθεί; Το χέρι του κατέβηκε στο μανίκι του ξιφιδίου του (του ξιφιδίου που του είχε δώσει ο Ζάνμελ). Δε θα με βρει τόσο εύκολη λεία... Τράβηξε το όπλο και το έκρυψε πίσω απ'τον πήχη του.

Σταμάτησε και στράφηκε, για ν'αντικρίσει έναν κουκουλοφόρο να έρχεται προς το μέρος του.

«Τι θέλεις;» τον ρώτησε.

«Μην κινείσαι,» είπε ο άγνωστος, και έκανε να σηκώσει το δεξί του χέρι, όπου ο Έπαρχος νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει μια μικρή βαλλίστρα μέσα από την κάπα.

Ο Κάβμαρ εκτόξευσε το ξιφιδίό του.

«Αααργκχ!» βόγκησε ο άντρας, καθώς η λεπίδα τού καρφώθηκε λίγο πιο κάτω απ'τον δεξή ώμο. Παραπάτησε και έπεσε.

Ο Κάβμαρ είδε μια μαύρη μορφή να έρχεται, ολοταχώς, ξεπροβάλλοντας από ένα στενορύμι. *Κι άλλος; Ας αφοπλίζε, τουλάχιστον, τον πρώτο!* Προτού προλάβει ο πεσμένος άντρας να σηκωθεί, τον πάτησε στην κοιλιά και του άρπαξε τη βαλλίστρα χειρός, υψώνοντάς την προς τον δεύτερο.

«Εγώ είμαι,» είπε ο Ζάνμελ, πλησιάζοντας.

Ο Κάβμαρ κατέβασε το όπλο του. «Άργησες.»

«Το ξέρω. Αλλά, απ'ό,τι βλέπω, τα κατάφερες μια χαρά μόνος σου...»

Ο Έπαρχος έστρεψε την οπλισμένη βαλλίστρα στον πεσμένο άντρα. «Ποιος σ'έστειλε;»

«...Πονάω...!» Ο κατάσκοπος έπιασε το καρφωμένο ξιφίδιο με το αριστερό του χέρι, επιχειρώντας να το τραβήξει έξω. Ο Κάβμαρ, όμως, πάτησε το μανίκι, χώνοντας το όπλο πιο βαθιά. «Ααα-ααρρρρρ!» τσίριξε ο άντρας. «Ο Απέθαντος μ'έστειλε!» έκρωξε. «Ο Απέθαντος!»

«Από πού άρχισες να μας παρακολουθείς;» ρώτησε ο Ζάνμελ.

«Θα μ'αφήσετε να ζήσω;»

«Μπορεί,» σφύριξε ο Κάβμαρ –«αν κρίνουμε ότι μας φάνηκες χρήσιμος.»

«Από το κατάστημα *‘Τα Μαγικά της Νότιας Ρουζβάνης’*,» είπε ο άντρας.

«Από εκεί μας παρακολουθείς;» ρώτησε ο Ζάνμελ. «Όχι από πιο πριν;»

«...Όχι.»

Ο δολοφόνος έσκυψε και τράβηξε το τηλεσκόπιο απ’τη ζώνη του κατασκόπου. «Ενδιαφέρον μαραφέτι,» παρατήρησε, και το πέρασε στη δική του ζώνη. «Δε σε πειράζει να το δανειστώ, υποθέτω.»

«Καθόλου... καθόλου!» αποκρίθηκε ο άνθρωπος του Χεριού.

«Πώς ήξερες ότι θα πηγαίναμε εκεί;» απαίτησε ο Κάβμαρ.

«Δεν ήξερα για σας. Με πρόσταξαν να παρακολουθώ το μαγαζί, γιατί η ιδιοκτήτρια φέρθηκε... παράξενα. Έπρεπε να δω αν είχε τίποτα ύποπτες συναναστροφές. Και την ώρα που ήρθατε μου φανήκατε αρκετά ύποπτοι· επίσης, δεν αγοράσατε τίποτα, ούτε η καταστηματάρχης σάς έδειξε κάτι που ίσως να θέλατε. Έτσι, σας παρακολούθησα. Θα μ’αφήσετε τώρα να φύγω;»

Ο Ζάνμελ κοίταξε τον Κάβμαρ. «Η Αϊλρέηκ ίσως να κινδυνεύει...»

«Και τι σκέφτεσαι να κάνεις γι’αυτό;»

«Θα περάσω απ’το κατάστημά της, να ρίξω μια ματιά.»

«Τώρα;»

«Ναι.»

«Ζάνμελ—»

«Συζήτηση τέλος, Έπαρχε.»

«Όπως θέλεις.» Και ρώτησε τον κατάσκοπο: «Υπήρχε κανένας άλλος εκεί γύρω, εκτός από σένα; Περιμένω ν’ακούσω την *αλήθεια*.»

«Υπήρχε, και υπάρχει,» ξεροκατάπιε ο κατάσκοπος, τρίζοντας τα δόντια απ’τον πόνο που του προκαλούσε το καρφωμένο ξιφίδιο. «Μία φρουρός. Της έχουν πει να μην ανακατεύεται, μόνο να κοιτάζει.»

«Πώς είναι αυτή η φρουρός;» ρώτησε ο Ζάνμελ.

«Μετρίου αναστήματος. Ξανθά, σγουρά μαλλιά· κοντά. Γαλανά μάτια. Στέκεται πλάι στο φανάρι.»

Ναι, σκέφτηκε ο Ζάνμελ, την είδα. Αλλά δεν την υποψιάστηκα. «Έπαρχε,» είπε, «εσύ θα πας στην κρυψώνα μας, στο λιμάνι· έκλεισε το μάτι στον Κάβμαρ, έχοντας την πλάτη στραμμένη στον τραυματισμένο κατάσκοπο· «εγώ θα πάω να δω τι γίνεται με την Αϊλρέηκ.»

«Έχει καλώς.» Ο Έπαρχος έσκυψε και τράβηξε το ξιφίδιό του από τον ώμο του πεσμένου άντρα, ο οποίος κραύγασε κι έπιασε την πληγή του, με το αριστερό χέρι. Αίμα ανάβλυσε ανάμεσα απ'τα δάχτυλά του. «Φύγε,» τον πρόσταξε ο Κάβμαρ· «εξαφανίσου από τα μάτια μου.»

Ο Ζάνμελ δεν έμεινε άλλο, για να δει τον κατάσκοπο να σηκώνεται· στράφηκε και κατευθύνθηκε προς τα *Μαγικά της Νότιας Ρουζβάνης*. Μπήκε στην αγορά και προχώρησε, γρήγορα, περνώντας δίπλα απόπραματευτάδες και πελάτες. Φρόντισε, όμως, η βιασύνη του να μη σταθεί εμπόδιο στην επιφυλακτικότητά του· εξάλλου, τόσα χρόνια εκπαίδευσης ως νεκρενοικημένος δολοφόνος δεν ξεχνιόνταν εύκολα, ακόμα κι αν είχε χάσει το νεκραδελφό του.

Όταν έφτασε κοντά στο κατάστημα της Αϊλρέηκ, βάδισε πιο σιγά, και η ματιά του στράφηκε στη φρουρό δίπλα από τη στήλη με το φανάρι. *Εκεί όπου στέκεται το φως την τυφλώνει.* Ο Ζάνμελ γλίστρησε στις σκιές, πέρασε μέσα σ'ένα σοκάκι, ανέβηκε σε μια οροφή, κατέβηκε απ'την άλλη μεριά, και προχώρησε προς τη φρουρό, χωρίς εκείνη να τον έχει αντιληφτεί. Τώρα, η πλάτη της ήταν στραμμένη στο μέρος του.

Ο Ζάνμελ σταμάτησε, κοντοκαθίζοντας κι ακουμπώντας στον τοίχο. *Καθώς, όμως, στέκεται στο φως, τη βλέπουν οι άλλοι. Αν τη σκοτώσω εκεί, ίσως ειδοποιήσω τους ανθρώπους του Χεριού... Αλλά τι εναλλακτική έχω; Αν κάνω θόρυβο, αμφιβάλλω ότι θα έρθει στο σκοτάδι –ειδικά αφού υποτίθεται πως βρίσκεται σ'αυτό το σημείο μόνο για να κοιτάζει.*

Ύψωσε μια βαλλίστρα χειρός, σημαδεύοντας το λαιμό της. *Το κράνος της ίσως να την προστατέψει...* Κάλυπτε τον αυχένα της, και το μικρό βέλος δεν ήταν καθόλου βέβαιο ότι θα διαπερνούσε το ατσάλι.

Ο Ζάνμελ κατέβασε το όπλο. Και τότε, του ήρθε η ιδέα: *Δεν είναι ανάγκη να τη σκοτώσω· μπορώ απλά να δημιουργήσω αρκετό σαματά γύρω της. Τότε, δε θα έχει τη δυνατότητα να παρακολουθήσει τίποτα.*

Ύψωσε πάλι τη βαλλίστρα και σημάδεψε το πίσω του δεξιού της γόνατου, το οποίο ήταν απροστάτευτο. *Και, φυσικά, θα είναι κι ο πόνος που θα την αποσπά...* Πάτησε τη σκανδάλη.

Η φρουρός ούρλιαξε, και αρπάχτηκε απ'τη στήλη, για να μην πέσει. Οι άνθρωποι της αγοράς στράφηκαν στο μέρος της· η βαβούρα είχε ήδη αρχίσει να ξεκινά. Και ο Ζάνμελ είχε ήδη φύγει, γλιστρώντας μέσα στο σκοτάδι και διαγράφοντας καμπυλοειδή πορεία προς τα *Μαγικά της Νότιας Ρουζβάνης*.

Όταν έφτασε στο κατάστημα, πίσω του ακουγόταν μεγάλη οχλοβοή. Παραμέρισε την πόρτα και μπήκε...

...για να δει το εσωτερικό ρημαγμένο. Ράφια πεσμένα, αίματα στο πάτωμα, αντικείμενα σκορπισμένα παντού, ένα παράθυρο σπασμένο...

Έκλεισε την πόρτα, νιώθοντας το αίμα να σφυροκοπεί τα μηλίγγια του. *Αϊλρέηκ! Είσαι ζωντανή;*

Βάδισε, προσεκτικά, μέσα στο δωμάτιο. «Αϊλρέηκ!» φώναξε, όσο πιο διακριτικά μπορούσε. «Ο Ζάνμελ είμαι! Είσαι εδώ;»

Καμία απάντηση, πέρα από το τρίζιμο των θραυσμάτων κάτω απ'τις μπότες του.

Τι μπορεί να συνέβη; σκέφτηκε, στεκόμενος στη μέση του δωματίου. Το βλέμμα του πήγε στα αίματα. *Σ'αυτό το σημείο χτυπήθηκε κάποιος. Αλλά δεν πρέπει νάναι νεκρός· το αίμα δεν είναι τόσο πολύ. Καμία μαχαιριά, ίσως, ή... βέλος.* Το βλέμμα του πήγε στα αναποδογυρισμένα ράφια. *Δεν πρέπει να έπεσαν κατά λάθος, μέσα στη συμπλοκή· κάποιος πρέπει να τα έριξε, επίτηδες... Και μετά...* Το βλέμμα του κινήθηκε προς το σπασμένο παράθυρο. Στο δρόμο, όμως, συνάντησε το γραφείο... *Ναι, κάποιος πήδησε στο γραφείο, και έτρεξε στο παράθυρο, για να διαφύγει...*

Ζύγωσε το παράθυρο και είδε σπασμένα γυαλιά έξω, στο δρόμο. Επάνω τους, αίμα γυάλιζε. Αυτός που έτρεχε να φύγει, μάλλον, ήταν πολύ απελπισμένος.

Πρέπει να είναι ζωντανή! Πρέπει!

Ο Ζάνμελ βγήκε απ'το παράθυρο. *Εμείς τη μπλέξαμε έτσι...* Κοίταξε τριγύρω, ενώ σ'αφτιά του ακόμα ερχόταν η βαβούρα του κόσμου κοντά στην τραυματισμένη φρουρό. *Αν με κυνηγούσαν οι άνθρωποι του Χεριού, πού θα πήγαινα, για να γλιτώσω; Στην αγορά δε θα έμενα, πάντως· εκεί θα μ'έντολιζαν. Στα σοκάκια, όμως...*

Κατευθύνθηκε ανατολικά, με βιαστικά βήματα. Μπήκε στα στενορύμια κι άρχισε να ψάχνει.

«Αϊλρέηκ!» φώναζε, κάπου-κάπου, προσπαθώντας να κρατά τη φωνή του σ'ένα συγκεκριμένο επίπεδο έντασης, ούτε πολύ δυνατό – ώστε να μην τον πάρει ειδηση κανένας ανεπιθύμητος, όπως οι άνθρωποι του Χεριού– ούτε πολύ σιγανό –ώστε να τον ακούσει η Ρουζβάνη, να καταλάβει ότι την αναζητούσε, και να βγει από όπου κι αν είχε κρυφτεί.

Το σχέδιό του έπιασε· η Αϊλρέηκ ξεπρόβαλε από τις σκιές ενός σοκακιού, και είπε: «Ζάνμελ;»

Ο δολοφόνος την πλησίασε και τύλιξε τα χέρια του γύρω της. «Τι συνέβη;» Μετά, αποτραβήχτηκε, καταλαβαίνοντας ότι η πλάτη της αιμορραγούσε. «Θεοί!... Αϊλρέηκ, έλα μαζί μου.»

«Ζάνμελ, κάποιος μας πλησιάζουν!»

Στράφηκε, βλέποντας πως, όντως, τρεις σκιερές μορφές έρχονταν προς το μέρος τους –και, σίγουρα, δεν ήταν τυχαίες. *Με άκουσαν, τελικά· δεν ήμουν αρκετά προσεκτικός! Τους οδήγησα σ'αυτήν!*

«Μέσα!» σφύριξε στην Αϊλρέηκ, τραβώντας την στο εσωτερικό του σοκακιού και στο σκοτάδι.

Οι άνθρωποι του Χεριού επιτάχυναν· τα βήματά τους αντηχούσαν δυνατότερα πάνω στο άδειο πλακόστρωτο.

Ο Ζάνμελ έδωσε ένα ξιφίδιο στην Αϊλρέηκ και τράβηξε τη μία του βαλλίστρα. Δεν υπήρχε χρόνος για να οπλίσει την άλλη που είχε χρησιμοποιήσει για να χτυπήσει τη φρουρά. *Έπρεπε να την είχα οπλίσει πριν! Τι απρόσεκτος που έχω γίνει!*

Ο δολοφόνος κοίταξε από την άκρια της γωνίας του σοκακιού... και έβαλε. Το βέλος του πέτυχε λαιμό, σωριάζοντας έναν απ'τους αντιπάλους του. Οι άλλοι δύο, πάραυτα, ύψωσαν δικές τους βαλλίστρες χειρός και του έριξαν. Τα βλήματα χτύπησαν τον τοίχο, καθώς ο Ζάνμελ κρυβόταν πάλι μέσα στο σκοτάδι. Πέταξε το τηλέμαχό του όπλο στο πλάι και τράβηξε δύο ξιφίδια, βρισκόμενος κάτω από μια πέτρινη σκάλα, με την Αϊλρέηκ πίσω του.

Ο ήχος του ξίφους που ξεθηκαρώνεται ακούστηκε. *Ένα σπαθί μόνο; Ο άλλος με τι θα έρθει;*

Οι κακοποιοί έστριψαν. Αυτός με το ξίφος στάθηκε μπροστά· ο άλλος ύψωσε μια βαλλίστρα –ήταν η προηγούμενη και την είχε πάλι οπλίσει, ή κουβαλούσε δύο;

Για να σε δω να ρίχνεις στο σκοτάδι... σκέφτηκε ο Ζάνμελ.

«Δώσε μας τη Ρουζβάνη,» πρόσταξε ο σπαθοφόρος.

«Άμα τη θέλετε, ελάτε να την πάρετε.»

«Δε γουστάρεις τη ζωή σου, σκατοκέφαλε;»

«Σκάσε και κάνε ό,τι είναι να κάνεις.»

Ο βαλλιστροφόρος έβαλε. Ο Ζάνμελ μετακινήθηκε από τη θέση του, πιστεύοντας ότι το σκοτάδι και ο κινούμενος στόχος θα ήταν αρκετά για να κάνουν τον εχθρό να αστοχήσει. Λάθεψε, όμως. Και το βέλος τον πέτυχε –λόγω τύχης ή λόγω ικανότητας του κακοποιού, ποτέ δε θα μάθαινε.

Παραπάτησε, νιώθοντας το μέταλλο να έχει μπηχτεί βαθιά μέσα στον δεξή του ώμο. Εάν δεν είχε μετακινηθεί, θα τον είχε βρει στο λαιμό...

Ο σπαθοφόρος όρμησε, τρίζοντας τα δόντια και κραδαίνοντας το ξίφος του με τα δύο χέρια. Ο Ζάνμελ απέκρουσε το χτύπημά του, με το αριστερό του ξιφίδιο· ο προφυλακτήρας του μικρότερου όπλου μπλέχτηκε με τον προφυλακτήρα του μεγαλύτερου. Και ο δολοφόνος –απωθώντας τον πόνο του ώμου του σ'ένα βαθύ σημείο του μυαλού του– επιτέθηκε με το δεξί ξιφίδιο. Η λεπίδα καρφώθηκε στο διάφραγμα του κακοποιού, ο οποίος έκρωξε σαν λαβωμένο ζώο και κατέρρευσε.

Ο άλλος, βλέποντας ότι δεν πρόφτανε να οπλίσει τη βαλλίστρα του, ξεθηκάρωσε δυο ξιφίδια. Αλλά ο Ζάνμελ δεν τον άφησε να κάνει τίποτα πέραν τούτου· εκτόξευσε το δικό του, αριστερό ξιφίδιο, πετυχαίνοντάς τον στα πλευρά –απ'ό,τι μπορούσε να δει μέσα στο σκοτάδι.

Ο άντρας βόγκησε, καθώς διπλωνόταν. Ο δολοφόνος άρπαξε από κάτω το κοντόσπαθο του νεκρού και έπεσε πάνω στον ακόμα ζωντανό κακοποιό, σωριάζοντάς τον στο πλακόστρωτο και τερματίζοντας, γρήγορα, τη ζωή του, με μια καρφωτή σπαθιά στο λαιμό.

Ύστερα, σηκώθηκε όρθιος, στηριζόμενος στον τοίχο.

«Πού χτυπήθηκες;» ρώτησε η Αϊλρέηκ, προσπαθώντας να τον βοηθήσει.

«Στον ώμο· δεν είναι τίποτα. Πρέπει να φύγουμε.»

Εξαφανίστηκαν μέσα στα νυχτερινά δρομάκια της Νουάλβορ.

Το πρωί, η Αδελφότητα της Ελευθερίας παρέδωσε επιστολή στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, και η Βασίλισσα Λιόλα συγκέντρωσε όλο το αρχοντολόι της, για να τους τη διαβάσει.

«Δυστυχώς, οφείλομε όπως αρνηθούμε την πρόσκλησίν σας, καθότι η εμπιστοσύνη μας εις τον Οίκον των Γάθιν έχει κλονιστεί, λόγω των τελευταίων γεγονότων. Ωστόσο, έχουμε να θέσουμε μίαν αντιπρότασιν· ήτοι, η συνάντησις να πραγματοποιηθεί εντός ιδικού μας χώρου.

»Αναμένομε την απάντησίν σας έως το βράδυ, εις το ίδιον σημείον.

«Αδελφότης της Ελευθερίας.»

«Όπως το περιμέναμε,» σχολίασε ο Νόρβορ.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Λιόλα. «Κερδίσαμε μία ημέρα.»

«Και τι θα γίνει τώρα;» ρώτησε η Έπαρχος-Κεντροφύλαξ Φερνάλβιν. «Τι θα κάνουμε; Βασίλισσά μου, πρέπει να σας θυμίσω ότι ο γιος μου εξακολουθεί να είναι αιχμάλωτος αυτών των καθαρμάτων. Ζητώ να βρεθεί μια λύση –να τον σώσουμε κάπως. Και έχω μια πρόταση να κάνω.»

«Ακούμε την πρότασή σας, Έπαρχε,» είπε η Λιόλα.

«Προτείνω να συναντήσω την Αδελφότητα της Ελευθερίας σε όποιο μέρος θέλουν, ώστε να διαπραγματευτώ για το γιο μου.»

«Δεν είναι συνετό, Φερνάλβιν,» την προειδοποίησε ο Δάρβαν.

«Μη μου λες τι είναι συνετό και τι όχι!» αντιγύρισε εκείνη. «Τι θα έκανες αν η κόρη σου βρισκόταν στα χέρια τους, αντί για τον Άνγκεδβαρ;»

Ο Δάρβαν δεν αποκρίθηκε· η Λιόλα, όμως, είπε: «Θα σας αιχμαλωτίσουν κι εσάς, Αρχόντισσά μου.»

«Δε μ'ενδιαφέρει. Ίσως να καταφέρω να δραπετεύσω και να–»

«Φερνάλβιν!» τη διέκοψε ο Ζάρναβ. «Δεν συμφέρει αυτό... αυτή η κίνηση. Πρέπει να έχεις κάτι στα χέρια σου, για να διαπραγματευτείς μαζί τους.»

«Δεν μπορώ να περιμένω άλλο,» του είπε η Φερνάλβιν, έντονα αλλά σιγανά· η απάντησή της ήταν μόνο για τα δικά του αφτιά μέσα στην αίθουσα. «Ανησυχώ συνέχεια–»

«Κι εγώ, αλλά έτσι θα χάσω κι εσένα, Φερνάλβιν,» είπε ο Ζάρναβ, στον ίδιο, χαμηλό αλλά έντονο τόνο. «Λογικέψου. Δε θα καταφέρεις τίποτα–»

«Πρέπει να προσπαθήσω!»

«Έπαρχε Φερνάλβιν, θα μπορούσα να σου προτείνω έναν τρόπο για να διαπραγματευτείς...» Η φωνή ήταν της Πριγκίπισσας Νιρκένα, και όλοι στράφηκαν στο μέρος της. Η αδελφή του Βασιληά Άργκελ καθόταν σε μια ξύλινη πολυθρόνα, έχοντας το κεφάλι ακουμπισμένο στο δεξί χέρι· η όψη της ήταν χλομή, ρυτιδωμένη, και κατά το ήμισυ κρυμμένη πίσω από αχτένιστα μαύρα μαλλιά. Τα μάτια της γυάλιζαν, με μια γυαλάδα παραφροσύνης. Τα φάρμακα που της έδιναν οι παλατιανοί θεραπευτές δεν είχαν καταφέρει να σταματήσουν τον πόνο που κατέτρωγε τον εγκέφαλό της· της έλεγαν, όμως, ότι θα περνούσε με τον καιρό. Εκείνη δεν τους πίστευε.

«Τι τρόπο;» ρώτησε η Φερνάλβιν.

«Μπορείς να τους πεις... ότι...» Η Νιρκένα δάγκωσε το χείλος της. «Ότι γνωρίζεις μια... *μυστική είσοδο* στο παλάτι, η οποία μπορεί να... *τους βγάλει* εδώ και να μας επιτεθούν. Αλλά θα τους την πεις... *μόνο όταν* αφήσουν τον... *Άνγκεδβαρ*.» Έγλειψε τα χείλη, καθώς ο εγκεφαλικός πόνος υποχωρούσε.

«Και μετά, τι θα γίνει;» απαίτησε ο Ζάρναβ. «Θα τη συλλάβουν – ίσως και να τη σκοτώσουν!» *Η αδελφή μου δεν ξέρει τι λέει*, σκέφτηκε. *Δεν είναι καθόλου καλά*.

«Όχι!» είπε η Νιρκένα. «Δε θα γίνει έτσι. Θα... τους οδηγήσει η Φερνάλβιν σε μια μεριά του παλατιού, και θα τους έχετε στήσει ενέδρα... από ψηλά... από εξώστη ή παράθυρο. Θα τους χτυπήσετε, με βέλη, και θα ρίξετε μια ανεμόσκαλα στη Φερνάλβιν, για να... ανεβεί.»

Σιγή έπεσε στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, καθώς άπαντες αλληλοκοιτάζονταν.

Η Λιόλα μειδίασε, και συλλογίστηκε: *Ακόμα και ύστερα απ'όλα όσα έχει περάσει, το μυαλό της κόβει σαν καλοακονισμένο στιλέτο!*

«Πριγκίπισσα Νιρκένα,» είπε η Φερνάλβιν, «μ'αρέσει το σχέδιό σου.»

Ο Ζάρναβ αναποδογύρισε τα μάτια.

«Φανλαγκόθ, έχεις κάποια συμβουλή για εμάς;» ρώτησε η Λιόλα, στρέφοντας το βλέμμα της στον καθισμένο Ράτζερ, πλάι στον οποίο στεκόταν ο πειρατής Σέρκιλ, σαν άγρυπνος φρουρός.

«Το σχέδιο της Πριγκίπισσας Νιρκένα είναι πολύ πιθανόν να λειτουργήσει. Ωστόσο, τίποτα δεν είναι βέβαιο στα σταυροδρόμια· οι χρονορροές δεκαπλασιάζονται εκεί. Τα πάντα μπορεί να συμβούν.»

Κι ανάθεμα αν καταλάβαμε τίποτα... σκέφτηκε ο Ζάρναβ, αλλά αποφάσισε να μη μιλήσει.

Κεφάλαιο 21

Το Κάλεσμα της Φεν εν Ρωθ

Η Ζιάλα ήταν σιωπηλή· δε μιλούσε παρά μόνο για να πει τα απαραίτητα· αλλά, διαρκώς, παρατηρούσε και διαισθανόταν. *Μακάρι να μπορούσα, όμως, να νιώσω αυτά που νιώθει κι ο Κάφελ: να μάθω πώς είναι· τι βλέπει, τι ακούει, τι φωνές μιλούν στην ψυχή του.* Ναι, η Ζιάλα θα ήθελε να ξέρει, από περιέργεια· αλλά, συγχρόνως, θα ήθελε και να μην ξέρει, από φόβο. Ο εραστής της της θύμιζε *φάντασμα*, όπως κινιόταν, όπως κοιτούσε, και όπως βάδιζε. Σπάνια μονάχα έμοιαζε να βρίσκει τον εαυτό του, και τότε, ήταν σιωπηλός, σαν εκείνη... λες και *τρόμος* να τον είχε καταλάβει· το είδος του τρόμου που σε κάνει να μη μπορείς να βγάλεις μιλή: το είδος του τρόμου που σε παγώνει.

Τι είναι αυτό που τον τρομάζει; αναρωτιόταν η Ζιάλα, χωρίς να βρίσκει το θάρρος να ρωτήσει. Τον τρομάζει ό,τι τρομάζει κι εμένα; Τον τρομάζει η αλλαγή που γίνεται επάνω του; Όταν ταξιδεύαμε στο Ένρεβηλ, τον έβλεπα μέρα τη μέρα να χάνει τον εαυτό του· τώρα, τον βλέπω ώρα την ώρα να χάνει τον εαυτό του...

Τα πρωινά, ο Κάφελ σηκωνόταν με την αυγή, είτε είχε ξυπνήσει ο Σέλντρεκ είτε όχι, και πήγαινε και καθόταν επάνω σ'έναν μεγάλο βράχο, οκλαδόν. Ο άνεμος της Φεν εν Ρωθ έκανε τα ξανθά του μαλλιά να μπλέκονται και να κυματίζουν (κι εκείνος ποτέ δεν τα χτένιζε· τα άφηνε έτσι, όπως είχαν γίνει· και μια φορά που η Ζιάλα επιχείρησε να τα χτενίσει γι'αυτόν, την απομάκρυνε), αλλά δεν έμοιαζε να τον κάνει και να κρυνώνει. Ήταν *ημίγυμνος*, όταν καθόταν το πρωί στο βράχο, ντυμένος μονάχα με το παντελόνι του και με μια ξεκούμπωτη τουνίκα· όμως, απ'όσο έκρινε η Ζιάλα, αυτό δεν τον ενοχλούσε στο *ελάχιστο*. Χανόταν· βρισκόταν σ'άλλο κόσμο. *Σε ποιο κόσμο; Στον κόσμο των νεκρών; Στη Φεν εν Ρωθ Σέπουλα;* Η Ζιάλα ανησυχούσε για το φίλο της· είχε ακούσει – η Ιέρεια Ριλάνα τής το είχε πει – ότι, όταν το πνεύμα ενός ζωντανού πλανιέται στον Τόπο του Θανάτου, τότε η ψυχή του μπορεί να χάσει το δρόμο της και να μην μπορεί ποτέ να επιστρέψει.

Και η Ζιάλα το έβλεπε αυτό να συμβαίνει στους εφιάλτες της (όταν κατάφερνε να κοιμηθεί, γιατί συνήθως έμενε ξάγρυπνη)· έβλεπε τον Κάφελ να κάθεται εκεί, στο βράχο, ακίνητος, ενώ εκείνη ήταν στη σπηλιά και τον κοίταζε, τον κοίταζε, τον κοίταζε, περιμένοντάς τον να σηκωθεί, να βαδίσει –αυτός, όμως, ποτέ δε σηκωνόταν, ποτέ δε βάδιζε. Μέχρι που η Ζιάλα τον ζύγωνε και του μιλούσε, και προσπαθούσε, με κάθε μέσο, να τον συνεφέρει –τον ταρακουνούσε, τον έσπρωχνε, τον χαστούκιζε, τον κλοτσούσε, τον γρονθοκοπούσε–, μα δεν κατόρθωνε τίποτα απολύτως· και, στο τέλος, το σώμα του σωριαζόταν στη γη της Φεν εν Ρωθ, άψυχο, νεκρό, ενώ αίμα ανάβλυζε από το χώμα, πρώτα αργά και, μετά, σε δυνατούς πίδακες. Οπότε, η Ζιάλα άκουγε τον εαυτό της να ουρλιάζει και να ουρλιάζει και να ουρλιάζει... αλλά, όταν ξύπναγε –γιατί κάπου εδώ τελείωνε ο εφιάλτης–, ήταν σιωπηλή, όπως ήταν γενικά σιωπηλή εδώ πέρα, θαρρείς ο ίδιος ο τόπος να έπνιγε κάθε είδους ήχο. Η καρδιά της, πάντως, βροντοκοπούσε μέσα της· αυτό τον ήχο ο τόπος δεν ήταν ικανός να τον σιγάσει.

Δύο φορές η Ζιάλα είδε τούτον τον εφιάλτη, και σηκώθηκε και τις δύο από την κουβέρτα της, για να κοιτάξει τον Κάφελ: Την πρώτη φορά, τον βρήκε να κοιμάται, *γαλήνια*· τη δεύτερη, είδε ότι τα μάτια του ήταν ανοιχτά και κοιτούσαν έξω απ'τη σπηλιά, τη Φεν εν Ρωθ. Η Ζιάλα αναρωτήθηκε αν ο φίλος της έβλεπε κάτι εκεί, μα δεν του μίλησε, γιατί εκείνος δεν πρέπει να την είχε προσέξει. *Οι νεκροί... του ψιθυρίζουν...* ενώ ο Κάφελ έμοιαζε ανίκανος να τους αντισταθεί. Όπως πάντα.

Και ο Σέλντρεκ τι έκανε, όλες τούτες τις μέρες; Παρατηρούσε τον Κάφελ σαν να επρόκειτο για κάτι το αξιοπερίεργο: ένα σπάνιο είδος ζώου, κάτι που έπρεπε να μελετηθεί. Η Ζιάλα έπιανε πολλάκις τον εαυτό της να θέλει να του φωνάξει: *Είναι άνθρωπος, κωλόγερε! Δεν είναι ένα από τα νεκρά σου πνεύματα! Βοήθησέ τον! Δεν έχει κανέναν άλλο για να τον καθοδηγήσει!* Μα δε μιλούσε, τελικά. Ο τόπος, ως συνήθως, έπνιγε τους ήχους...

Μονάχα μία κίνηση έκανε ο Σέλντρεκ (*χίλιες αρρώστιες στο σώμα του και χίλιες κατάρεις στην ψυχή του!*): ζύγωνε, πού και πού, τον Κάφελ, καθώς εκείνος καθόταν στο βράχο του, και του ψιθύριζε λόγια τα οποία η Ζιάλα αδυνατούσε ν'ακούσει, αλλά αναρωτιόταν

γι'αυτά. *Τι του λέει; Τον βοηθά; Τον συμβουλεύει πώς να προστατευτεί;* Και πάλι, όμως, δεν έβρισκε το θάρρος να ρωτήσει τον νεκρομάντη· γιατί, εκτός από το γεγονός ότι ετούτος ο τόπος επέβαλλε τη σιγή, ο Σέλντρεκ την τρόμαζε. Το πρόσωπό του... γερασμένο και γεμάτο ποταμοειδείς ρυτίδες... έμοιαζε νάχε βγει από *μύθους και θρύλους*. Κι αυτό το Δ που ήταν χαραγμένο στην όψη του... έκανε τη Ζιάλα ν'αναριγιά. *Τι σημαίνει; Τι σημαίνει τούτο το σύμβολο;* Το είχε παρατηρήσει και στα χαράγματα που υπήρχαν στα τοιχώματα της σπηλιάς, καθώς επίσης και σε μερικές πέτρες, μαζί με άλλα λαξεύματα, ακόμα πιο παράξενα. *Νεκρομαντεία... Η Ιέρεια Ριλάνα ποτέ δε μας έμαθε τέτοια πράγματα. Τα ήξερε, άραγε;*

Τους είχε μάθει, όμως, την Επωδή της Καθοδήγησης, την οποία τους είχε πει να μη χρησιμοποιούν συχνά, μα να τη φυλάνε για τις δυσκολότερες στιγμές της ζωής τους. «Και τέτοιες στιγμές ίσως να μην έρθουν ποτέ,» τους είχε τονίσει· «*μακάρι να μην έρθουν ποτέ*. Όμως, σε περίπτωση που έρθουν, η επωδή θα φωτίσει το νου σας. Η Σοφία της Βιρκάνθα θα σας καθοδηγήσει στον σωστό δρόμο που οφείλετε ν'ακολουθήσετε. Να ξέρετε, ωστόσο, πως όσο συχνότερα χρησιμοποιεί κανείς την επωδή, τόσο περισσότερο αυτή χάνει τη δύναμή της για το συγκεκριμένο πρόσωπο...»

Εγώ δεν την έχω χρησιμοποιήσει ποτέ. Και δε νομίζω ότι μπορεί να βρεθώ σε δυσκολότερη θέση από ετούτη, σκέφτηκε η Ζιάλα, τη δεύτερη ημέρα της διαμονής της στη σπηλιά, όταν είχε ξυπνήσει από τον πρώτο εφιάλτη και είχε βρει τον Κάφελ να κοιμάται.

«Διαβάστε τώρα την επωδή,» τους είχε πει η Ιέρεια Ριλάνα. «Από μέσα σας, όχι φωναχτά. Μάθετέ την καλά· και, όταν βρεθείτε στην ανάγκη, τότε απαγγείτε την.»

Η Ζιάλα, παρότι ήταν, γενικά, η πιο ατίθαση μαθητευόμενη της ιέρειας, είχε ακολουθήσει πιστά ετούτη τη συμβουλή, γιατί, κάπου εντός της, αντιλαμβανόταν τη σημαντικότητα των λόγων της Ριλάνα. Έτσι, γνώριζε πλέον την Επωδή της Καθοδήγησης όπως και τ'όνομά της.

Μέσα στην άγρια νύχτα της Φεν εν Ρωθ, σηκώθηκε απ'την κουβέρτα της, φόρεσε τις μπότες και την κάπα της, και βγήκε απ'τη σπηλιά. Ο άνεμος λυσομανούσε· σφύριζε δαιμονισμένα και τραβούσε τα ρούχα και τα μαλλιά της. Εκείνη σταμάτησε, ύστερα από μερικά βή-

ματα, και γονάτισε, κλείνοντας τα μάτια και απομακρύνοντας το πανδαιμόνιο απ'το μυαλό της.

Υποτονθόρυσε την επωδή: «Ω Παντογνώστρια Κυρά Βιρκάνθα, ένα ψήγμα της γνώσης σου ζητώ. Η πιστή σου ακόλουθος. Ω των Κεκρυμμένων Ιεροφύλαξ, ικετεύω σε για ένα θραύσμα των Μυστηρίων, γυάλινο κομμάτι του αιθέρα. Η πιστή σου ακόλουθος. Ω του Αγνώστου Οδηγέ, εκλιπαρώ τ'αχνάρια σου να δω στο χώμα. Η πιστή σου ακόλουθος. Ω του Νου Φωτοδότρα, η σκέψη μου τη λαμπρότητά σου αποζητεί. Η πιστή σου ακόλουθος.»

Η Ζιάλα επανέλαβε την Επωδή της Καθοδήγησης τρεις φορές επί τρεις φορές, όπως άρμοζε· και ανάμεσα στις τριάδες μουρμουρίζε: «Τα σκοτάδια των μονοπατιών του ταξιδιού με τα μάτια μου κατακόπτω· το Ξίφος της Σοφίας ο εαυτός μου είναι· πορεύομαι πλησίον της Πάνσοφης, και η Πάνσοφη πορεύεται πλησίον εμού –με Οδηγεί!»

Ολοκληρώνοντας την επωδή, ορθώθηκε κι επέστρεψε στη σπηλιά, περιμένοντας ότι οι ομίχλες θα διαλύονταν από το νου της και οι δρόμοι θα ήταν πλέον ανοιχτοί και ξεκάθαροι. Ωστόσο, αυτό δεν συνέβη. Γιατί; Δεν την είχε ακούσει η θεά; Η Φεν εν Ρωθ εμπόδιζε την προσευχή της; Ή, μήπως, είχε χάσει την πίστη της; Ή, μήπως, δεν ήμουν ποτέ πραγματική πιστή; Η σκέψη την τρομοκρατούσε. *Μη μέγκαταλείπεις Πάνσοφη Κυρά· σε χρειάζομαι! Τι πρέπει να κάνω;*

Η απάντηση, όμως, δεν ερχόταν· και το απόγευμα της τέταρτης ημέρας το μοιραίο συνέβη...

Τα παγιδευμένα πνεύματα των νεκρών είχαν διαμορφώσει ένα μονοπάτι από εδώ ως το ερειπωμένο κάστρο με τις φωτιές, και μέσα απ'τα στόματά τους ερχόταν η φωνή εκείνου, σαν από έναν μακρύ αγωγό:

«Επιτέλους, ανταποκρίθηκες στο κάλεσμά μου, μονόχειρα! Ήθελα τόσο να σου μιλήσω. Η παρουσία σου έχει αντηχήσει σ'ολάκερη τη Φεν εν Ρωθ Οσέπουλα! Και, κάπως... ήξερα ότι θα ερχόσουν· ήξερα ότι θα συναντιόμασταν...»

Ο Κάφελ κοίταξε μέσα από τα στόματα των νεκρών· κοίταξε όπως θα κοιτούσε κανείς μέσα σ'έναν σωλήνα, και στο τέλος του αντίκρισε

τον ομιλητή: έναν άντρα που στεκόταν ανάμεσα σε πύραυνα, ντυμένος με αρθρωτή αρματωσιά, καμωμένη από ένα παράξενο γαλανό ατσάλι, το Κυανό Ατσάλι του Άρβενθλον, για το οποίο ο έμπορος είχε μονάχα ακούσει. Ο πολεμιστής ήταν ψηλός και εύσωμος, αλλά όχι παχύς, ούτε άχαρος. Τα μαλλιά του ήταν κοντά και μαύρα, και η όψη του τρομακτική: τα χείλη του σχημάτιζαν ένα λυκίσιο χαμόγελο, τα δόντια του άστραφταν ανάμεσά τους, και τα μάτια του... ω, τα μάτια του ήταν φλόγες!

«Ονομάζομαι Δάφροκ... Βασιληάς Δάφροκ, αλλά είμαι γνωστός και ως 'ο Κυανός Στρατηλάτης'. Ποιος είσαι εσύ, ξένε, που έρχεσαι στη Φεν εν Ρωθ Οσέπουλα;»

«Μου υποσχέθηκαν ένα χέρι,» αποκρίθηκε ο Κάφελ: «ένα χέρι που έχασα στον πόλεμο.»

«Ποιος σου έδωσε την υπόσχεση;»

Ο Κάφελ δίστασε λίγο· αλλά μετά: «Ο Πολέμαρχος. Ο Άνκαραζ,» είπε.

«Ο Άρχων της Μάχης... Ναι, ήταν πλέον η ώρα να μας επιστρέψει εκείνο που μας χρωστά. Θα έρθεις σε μένα, μονόχειρα, και θα σου δώσω το χέρι που ζητάς.»

«Πώς;»

«Θα μάθεις. Τι ακούς να σου ψιθυρίζουν τα πνεύματα;»

«Καταλαβαίνω ότι σε φοβούνται, Βασιληά Δάφροκ.»

Τα φλογερά μάτια στένεψαν. «Γιατί γνωρίζουν τη δύναμή μου. Αν υπάρχει κάποιος στη Φεν εν Ρωθ Οσέπουλα που να μπορεί να σε βοηθήσει, μονόχειρα αναζητητή, αυτός είμαι εγώ. Ο Πολέμαρχος, ο Κύριος μας, σε οδήγησε σε μένα. Είμαι το πεπρωμένο σου.»

Τα πνεύματα των νεκρών ούρλιαζαν παντού τριγύρω, και ο άνεμος μπερδευόταν με τις κραυγές τους· οι κραυγές τους ήταν ο άνεμος.

Το ξεθηκάρωμα ένας ξίφους ακούστηκε.

Ο σκοτεινός άντρας στεκόταν πλάι σ'ένα δέντρο· αίμα έτρεχε από το λεπίδι στο χέρι του, ποτίζοντας τις ρίζες, πλημμυρίζοντας τη γη.

Ο Άνκαραζ, ο Άρχων της Μάχης, ύψωσε το σπαθί του, και έδειξε ένα ερειπωμένο κάστρο με αναμμένα πύραυνα, ανάμεσα στα οποία βρισκόταν ένας άντρας με πανοπλία από Κυανό Ατσάλι.

Ο Κάφελ κατέβασε το βλέμμα και αντίκρισε το κομμένο του χέρι... που δεν ήταν πια κομμένο, αλλά υπαρκτό και γαντοφορεμένο με

μαύρο γάντι. Και στη γροθιά του κρατούσε ένα αργυρό ξίφος που άστραφτε και σάλενε, σαν ζωντανό πλάσμα.

Οι νεκροί ούρλιαζαν.

«Έλα σε μένα, Βασιληά Δάφροκ!» φώναξε, καλώντας το πνεύμα μέσα από τον αγωγό των στομάτων. «Είμαι νεκροδέγμων.»

«Αλλά είμαστε πολύ μακριά. Πρέπει εσύ να έρθεις σε μένα.»

«Δεν ξέρω το δρόμο!»

«Οι κάτοικοι της Φεν εν Ρωθ Οσέπουλα είναι πρόθυμοι να σε καθοδηγήσουν. Επέλεξε τον οδηγό σου με σύνεση, Κύριέ μου!»

Κύριέ μου;

Οι νεκροί μαζεύτηκαν γύρω του, παρακαλώντας, εκλιπαρώντας, ικετεύοντας: Εμένα! Εμένα! Εμένα εμένα εμένα! Εμέναεμέναεμένα! Όλοι ήθελαν να είναι ο οδηγός του· τον λάτρευαν σαν θεό. Κι εκείνος αντιλαμβανόταν τη λατρεία τους: ήταν η λατρεία της οντότητας που έχει βρει, επιτέλους, διέξοδο από το ατέρμονό της μαρτύριο, από την αβάσταχτη, παντοτινή της κόλαση... και εγώ είμαι αυτή η διέξοδος· εγώ είμαι η πύλη!

Ποιος θα ήταν ο οδηγός του;

Εμένα! Εμένα!

Εμένα εμένα εμένα!

Εμέναεμέναεμένα!

Πώς μπορούσε να επιλέξει «με σύνεση», μέσα σε τούτη τη θύελλα των ψυχών; Τους απομάκρυνε όλους, προσπαθώντας ν'αποφασίσει· αναρωτούμενος αν ο προθυμότερος θα ήταν κι ο καλύτερος, ή το αντίστροφο. Ή, μήπως, έπρεπε να ψάξει για τη μέση λύση;

Ο Κυανός Στρατηλάτης δε βοηθούσε τώρα. Τα πνεύματα είχαν πάψει να δημιουργούν τον αγωγό με τα στόματά τους· ο Κάφελ ούτε τον έβλεπε ούτε τον άκουγε.

Ρώτησε τους νεκρούς ποιος ήξερε το δρόμο καλά.

Όλοι τους τον ήξεραν καλά· ο ένας καλύτερα από τον άλλο.

Μια παρουσία τον πλησίασε περισσότερο από τις υπόλοιπες· τον αγκάλιασε σαν ερωμένη.

Ποιος ήταν;

Θα τον οδηγούσε! Ήξερε καλά το δρόμο!

Γιατί τον ήξερε καλύτερα από τους άλλους; Γιατί ο Κάφελ να πίστευε αυτό το πνεύμα;

Διότι δεν είχε χρόνο να διαλέξει. Διότι ποτέ δε θα μπορούσε να διαλέξει ανάμεσα σε τόσους· ποτέ, ποτέ, ποτέ. Διότι εκείνη –η Σάταριν– τον είχε πλησιάσει γρηγορότερα κι εξυπνότερα απ'όλους, παραγκωνίζοντάς τους· δεν ήθελε τον οδηγό του εξυπνότερο και γρηγορότερο;

Ο Κάφελ (που, αρχικά, δεν είχε καταλάβει ότι το πνεύμα ήταν θηλυκό –όχι πως αυτό είχε καμία σημασία) έπρεπε να παραδεχτεί ότι είχε δίκιο: αν ο οδηγός δεν ήταν έξυπνος και γρήγορος, τότε δε θα ήταν και καλός οδηγός. Ο Έσριλαν, εξάλλου, ήταν έξυπνος και γρήγορος. Είχε ιδέες για να γλιτώσει από το οτιδήποτε, και τις εφαρμόζε ταχιστα, χωρίς δεύτερη σκέψη.

Τι περίμενε ο νεκροδέγμων, λοιπόν;

Τίποτα. Η Σάταριν ήταν καλοδεχούμενη...

Ο Έσριλαν ζύγωσε το Μαύρο Φρούριο, και χτύπησε την πόρτα, με τον έναν από τους δύο σιδερένιους χαλκάδες. Το ένα φύλλο της μεγάλης εισόδου άνοιξε, και το πρόσωπο μιας κοπέλας φάνηκε, χλομό και πλαισιωμένο από μακριά, ξανθά μαλλιά.

«Καλησπέρα,» τον χαιρέτησε. «Τι θα θέλατε;»

«Να μιλήσω στους νεκρομάντες. Είχα έρθει και πριν από μερικές μέρες, ζητώντας να προσλάβω νεκρενοικημένους δολοφόνους. Δεν έχω πάρει ακόμα απάντηση.»

Η κοπέλα δίστασε, για λίγο. Ύστερα, είπε: «Περάστε,» και παρέμεινε από το κατώφλι, αφήνοντάς τον να μπει στον μακρύ διάδρομο, δεξιά κι αριστερά του οποίου υπήρχαν αμίλητοι φρουροί, μισοκρυμμένοι στο σκοτάδι. Ο Έσριλαν βάδισε προς την αίθουσα που φαινόταν στο τέλος, με τα βήματά του ν'αντηχούν. Οι πέντε θρόνοι μπορούσε να δει ότι δεν ήταν άδειοι, όπως την προηγούμενη φορά· φιγούρες κάθονταν σε τρεις απ'αυτούς, μα βρίσκονταν ακόμα πολύ μακριά, για να διακρίνει κανείς λεπτομέρειες.

Όταν μπήκε στο δωμάτιο, άπαντες έστρεψαν τα βλέμματά τους επάνω του· κι εκείνος τους διέκρινε τώρα καθαρά: Ο ένας από τους τρεις ήταν η ασημομάλλα νεκρομάντισσα που του είχε μιλήσει και την προηγούμενη φορά· ο δεύτερος ήταν ένας κοντός άντρας, νάνος, αλλά με μακριά μαλλιά και γένια, τα οποία έφταναν ως τους αστρα-

γάλους του, καλύπτοντας το ράσο του σαν μανδύας· ο τρίτος φάνταζε, αν μη τι άλλο, το άκρως αντίθετο του δεύτερου: ψηλός όσο κανένας άνθρωπος που είχε αντικρίσει ο Έσριλαν, υπερβολικά λιγνός – σχεδόν σκελετωμένος–, και ξυρισμένος στο κεφάλι και στο πρόσωπο· τα μάτια του ήταν στενά αλλά γυαλιστερά.

«Χαίρετε, νεκρομάντες,» είπε ο οδηγός.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε ο νάνος, αγνοώντας τους τύπους· ο τρόπος του έμοιαζε τραχύς, μα αυτό δεν τον ενδιέφερε τον Έσριλαν.

«Η κυρία,» ο οδηγός έριξε ένα βλέμμα στη νεκρομάντισσα, «με γνωρίζει. Είμαι ο Έσριλαν, και έρχομαι εκ μέρους του Μαύρου Πρίγκιπα του Ένρεβηλ, ζητώντας νε–»

Ο νάνος ύψωσε το δεξί χέρι, διακόπτοντάς τον. «Ναι, τα ξέρουμε.»

«Ποια είναι η απάντησή σας, λοιπόν; Περιμένω εδώ και τέσσερις ημέρες, κι ακόμα δε μ'έχετε ειδοποιήσει.»

«Γιατί είσαι τόσο... ανυπόμονος;» ρώτησε ο σκελετώδης νεκρομάντης.

«Γιατί ο Μαύρος Πρίγκιπας χρειάζεται τους δολοφόνους σας. Σύμφωνα, το Ένρεβηλ θα είναι δικό του –ίσως ήδη να είναι δικό του– και, τότε, θα θέλει να εξολοθρεύσει τις αντίπαλες δυνάμεις που κρύβονται μέσα στους κόλπους του. Θα πληρωθείτε καλά.»

«Αυτό είναι δεδομένο,» τόνισε ο νάνος. «Πάντα πληρωνόμαστε καλά.»

«Η απάντησή σας;» επέμεινε ο Έσριλαν.

«Βρισκόμαστε ακόμα σε διαβουλεύσεις, σχετικά με το θέμα...» είπε ο σκελετώδης νεκρομάντης, ύστερα από μερικές στιγμές σιγής.

Γιατί είναι τόσο διστακτικοί; απόρησε ο Έσριλαν. *Τι στους δαίμονες τούς τρομάζει;* «Τι σας προβληματίζει; Ίσως να μπορώ να λύσω το πρόβλημά σας.»

Η ασημομάλλα νεκρομάντισσα μειδίασε αχνά, σαν ο οδηγός να είχε πει κάποιο διακριτικό αστείο. «Το αμφιβάλλουμε.»

«Ωστόσο, μπορείς να μας απαντήσεις στο εξής, Έσριλαν,» είπε ο νάνος: «Οι Λεπιδοφόροι Γέρακες...» (*Το ήξερα ότι θα φτάναμε σ'αυτούς. Εκεί είναι το πρόβλημά σας, ε;*) «...έχει ακουστεί τίποτα ασυνήθιστο γι'αυτούς, τον τελευταίο καιρό;»

«Όταν λέτε 'τελευταίο καιρό';»

Οι νεκρομάντες αλληλοκοιτάχτηκαν· και, τελικά, ο σκελετώδης άντρας αποκρίθηκε: «Από την εξαφάνιση του ήλιου και μετά.»

Παράξενη ερώτηση. Τι σχέση μπορεί να έχει η εξαφάνιση του ήλιου; «Ακόμα κι αν έχει ακουστεί κάτι ασυνήθιστο, δε θα το ήξερα. Όταν ο ήλιος χάθηκε από τους ουρανούς, βρισκόμουν στα βουνά, ερχόμενος προς τα εδώ.» Συνοφρυώθηκε. «Γνωρίζετε το λόγο της εξαφάνισής του;»

«Όχι,» είπε η ασημομάλλα νεκρομάντισσα.

«Αλλά προσπαθούμε να τον ανακαλύψουμε,» πρόσθεσε ο νάνος, τυλίγοντας μερικές τούφες από τα γένια του γύρω από τα δάχτυλά του.

«Και... πιστεύετε ότι υπάρχει κάποια σύνδεση ανάμεσα στην ηλιακή εξαφάνιση και στους Λεπιδοφόρους Γέρακες;» είπε ο Έσριλαν.

«Η ερώτησή μας ήταν ακαδημαϊκή,» εξήγησε ο σκελετώδης νεκρομάντης.

...Ακαδημαϊκή; σκέφτηκε ο Έσριλαν. *Δεν το νομίζω. Και δεν καταλαβαίνω τίποτα από το τι συμβαίνει εδώ!* «Πότε θα μου δώσετε μια πλήρη απάντηση; Πότε θα μου πείτε αν, τελικά, μπορείτε να στείλετε νεκρενοικημένους δολοφόνους στο Μαύρο Πρίγκιπα;»

«Θα θέλαμε να αποκριθούμε θετικά στο αίτημα του Πρίγκιπα σου,» είπε η ασημομάλλα νεκρομάντισσα, «όμως υπάρχουν κάποια... τεχνικά προβλήματα, τα οποία μας εμποδίζουν. Θα έρθουμε εμείς σε επικοινωνία μαζί σου, όπως σου είχα πει και την προηγούμενη φορά που μας επισκέφτηκες.»

«Σε πόσο καιρό;» απαίτησε ο Έσριλαν. *Δεν μπορώ να μείνω στη Νίζβερ για πάντα, που να σας πάρει το Στόμα του Σάλγκρεμ'ρωθ!*

«Αυτό είναι ανέφικτο να απαντηθεί με ακρίβεια,» είπε ο σκελετώδης νεκρομάντης.

Ο Έσριλαν στράφηκε και έφυγε από την αίθουσα, χωρίς να χαιρετήσει. Πίσω του, μπορούσε ν'ακούσει τους νεκρομάντες να μурμουρίζουν, καθώς διέσχιζε τον μακρύ, μισοσκοτεινό διάδρομο. Άστους να μурμουρίζουν όσο θένε, οι μπάσταρδοι! Τι παιχνίδι είναι τούτο που παίζουν; Γιατί αρνούνται τη βοήθειά τους στην Επανάσταση; Παλιότερα, πιστεύαμε ότι αυτό οφειλόταν στο φόβο τους για τους Λεπιδοφόρους Γέρακες· πιστεύαμε ότι δεν ήθελαν να έρθουν σε... «ρήξη» —όπως είχε πει και η ασημομάλλα νεκρομάντισσα στην

προηγούμενη επίσκεψη του Έσριλαν στο Μαύρο Φρούριο— με το Νησιώτη. Τώρα, όμως, έχω την εντύπωση πως είναι κάτι άλλο, κάτι τελείως διαφορετικό... Με ρώτησαν για τον χαμένο ήλιο... Με ρώτησαν αν έχει ακουστεί τίποτα παράξενο για τους Δεπιδοφόρους Γέρακες, ύστερα από την ηλιακή εξαφάνιση. Τι νομίζουν; ότι ο Νησιώτης ευθύνεται γι' αυτήν; Όχι, κάτι τέτοιο θα ήταν τρελό. Δεν μπορεί ένας άνθρωπος να έκρυψε τον ήλιο —μονάχα οι θεοί θα μπορούσαν να το κάνουν. Κι όμως, ποια σύνδεση υπάρχει;...

Κάποιος άνοιξε το ένα φύλλο της μεγάλης πόρτας της εξόδου, και ο Έσριλαν βγήκε απ' το Μαύρο Φρούριο, μέσα στο απόγευμα... το οποίο είχε, όμως, μεσημεριανές σκιές... Μεσημεριανές σκιές! Πάντα οι σκιές παραμένουν στην ίδια θέση —όποια ώρα της ημέρας κι αν είναι...

Έκανε μερικά βήματα πάνω στον πλακόστρωτο δρόμο, νιώθοντας αβέβαιος σχετικά με το πού ήθελε να πάει. Στη Νεκάδα, πάντως, δεν αισθανόταν όρεξη να επιστρέψει. Είχε ψυχραθεί με την Σαριάλη, και δεν του άρεσε· έβρισκε το κλίμα βαρύ.

Η Ζιάλα και ο Κάφελ... Τι να κάνουν, άραγε; Είναι ακόμα εκεί έξω, μαζί με το θεότρελο νεκρομάντη;

Αποφάσισε να τους επισκεφτεί, και κατευθύνθηκε προς την Οδό Ανθεμίων.

Η Ζιάλα είδε τον Κάφελ να ορθώνεται πάνω στο βράχο όπου, πριν από λίγο, καθόταν.

Ο Σέλντρεκ, ο οποίος εκείνη την ώρα περιέστρεφε μια ξύλινη κουτάλα μέσα στο χυλό του καζανιού που κρεμόταν πάνω απ' τη φωτιά, ύψωσε το βλέμμα, για να κοιτάξει τον νεκραίσθητο έμπορο, και τα μάτια του στένεψαν.

«Κάφελ!» είπε, καθώς σηκωνόταν, στηριζόμενος στο ψηλό του ραβδί. «Τι συμβαίνει;»

Ο Κάφελ στράφηκε στον νεκρομάντη, ακόμα στεκόμενος πάνω στο βράχο. Μέσα στο κεφάλι του η Σάταριν τού ζητούσε να σκοτώσει τον Σέλντρεκ, γιατί θα προσπαθούσε να τον εμποδίσει. «Φεύγω.»

«Πού πηγαίνεις;»

Ο Κάφελ έδειξε βόρεια, προς τα βάθη της Φεν εν Ρωθ.

«Ποιος σε κάλεσε;» απαίτησε ο Σέλντρεκ, μοιάζοντας θυμωμένος.

Η Ζιάλα είχε ορθωθεί, επίσης, και ακουμπούσε στην άκρη της εισόδου της σπηλιάς, αναρωτούμενη αν κάποιο πνεύμα είχε καταλάβει τον αγαπημένο της. *Κι αν τον έχει καταλάβει, τότε πώς θα το διώξω; Πάνσοφη Βιρκάνθα, τι πρέπει να κάνω; Γιατί δε μου απαντάς;*

«Έχει σημασία;» απάντησε ο Κάφελ, ψυχρά, καθώς ο άνεμος –που είχε δυναμώσει υπερβολικά– έπαιρνε τα μαλλιά και την κάπα του.

«Σου είπα να προσέχεις σε ποιους μιλάς!» φώναξε ο Σέλντρεκ, χτυπώντας το πέρας του ραβδιού του στη γη. «Δεν μπορείς να πας πουθενά! Δεν είσαι έτοιμος ακόμα.»

Ορίστε, λοιπόν! έλεγε η Σάταριν μέσα στον Κάφελ· ο νεκρομάντης προσπαθούσε να τον εμποδίσει!

«Δε χρειάζεται να ζητήσω την άδειά σου, γέρο! Αυτή η αναζήτηση είναι δική μου.»

«Ποιος σε κάλεσε;» επέμεινε ο Σέλντρεκ.

Ο Κάφελ πήδησε απ'τον βράχο. «Ο Κυανός Στρατηλάτης· και τώρα, θα πάω να τον βρω.»

«Όχι. Θα μείνεις εδώ. Κρύβονται κίνδυνοι στη Φεν εν Ρωθ για τους οποίους δεν έχεις ιδέα. Όσοι πλανιούνται στα βάθη της σπάνια επιστρέφουν... και όσοι επιστρέφουν–»

«Κράτα τις συμβουλές σου για τον εαυτό σου,» αντιγύρισε ο Κάφελ. «Έχω καλύτερο οδηγό.»

«Κάφελ!» είπε η Ζιάλα, σοκαρισμένη από τον τρόπο που ο φίλος της μιλούσε στον νεκρομάντη. «Άκουσέ τον. Ξέρει τι σου λέει.»

«Δε γυρίζω πίσω τώρα!»

«Δε σου είπα να γυρίσεις πίσω–!»

«Θα πάω να βρω τον Κυανό Στρατηλάτη.» Ο Κάφελ βάδισε προς τη σπηλιά.

Ο Σέλντρεκ στάθηκε στο διάβα του, και τον έσπρωξε όπισθεν, πιέζοντας την άκρη του μπαστούνιού του στο στήθος του νεκροδέγμωνα. «Ποιο πνεύμα βρίσκεται κοντά σου, Κάφελ; Ποιος είναι μαζί σου; Αισθάνομαι την παρουσία του.»

Έπρεπε να τον σκοτώσει! επέμενε η Σάταριν. Ο γέρος δε θα τον άφηνε να φύγει, αν δεν πέθαινε πρώτα!

«Κάνε πέρα, Σέλντρεκ,» πρόσταξε ο Κάφελ, αρπάζοντας το ραβδί του νεκρομάντη με το μοναδικό του χέρι. «Κάνε πέρα, αλλιώς, μα τον Άνκαραζ, θα σε σκοτώσω!»

Η Ζιάλα τρόμαξε από το βλέμμα του Κάφελ –δεν τον αναγνώριζε πλέον!– και υποχώρησε, στο εσωτερικό της σπηλιάς.

Ο νεκρομάντης, όμως, έμεινε εκεί που ήταν.

Ο Κάφελ παρατήρησε ότι τα μάτια του Σέλντρεκ προσπαθούσαν να βυθιστούν μέσα στα δικά, να διεισδύσουν στο νου και στην ψυχή του.

Κίνδυνος! τον προειδοποίησε η Σάταριν. Κίνδυνος!

Ο Κάφελ έκλεισε τα βλέφαρα. Έσφιξε το μπαστούνι μέσα στη γροθιά του και, γρυλίζοντας, έσπρωξε τον νεκρομάντη προς τα πίσω, σωριάζοντάς τον στο εσωτερικό της σπηλιάς. Μετά, άνοιξε πάλι τα μάτια του και κλότσησε τον Σέλντρεκ στα πλευρά, προτού προλάβει να σηκωθεί.

«Σ’το είπα, γέρο! –θα σε σκοτώσω, άμα προσπαθήσεις να με σταματήσεις!» Τον ξανακλότσησε. Το ραβδί είχε φύγει απ’το χέρι του Σέλντρεκ· βρισκόταν πεταμένο αρκετά μακριά του.

Η Ζιάλα άρπαξε τον Κάφελ από τον ώμο και τον τράβηξε πίσω. «Έχεις τρελαθεί; Μην τον χτυπάς!» Πήρε το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια της. «Κάφελ,» είπε, σταθερά, «κάποιο πνεύμα σε έχει καταλάβει. Διώξτο!» *Μακάρι να ήξερα πώς να σε βοηθήσω· μακάρι να μπορούσα να το διώξω εγώ.*

«Δε με έχει καταλάβει κανένα πνεύμα,» αποκρίθηκε εκείνος, χαϊδεύοντας το μάγουλό της· «αλλά πρέπει να φύγω. Πρέπει να βρω τον Κυανό Στρατηλάτη. Θα μου προσφέρει αυτό για το οποίο ήρθα. Εσύ, όμως, αγάπη μου, πρέπει να μείνεις εδώ. Θα επιστρέψω.» Έσκυψε, για να τη φιλήσει.

Η Ζιάλα απομακρύνθηκε. «Όχι! Δε μπορείς να φύγεις! Και δεν μπορώ να μείνω πίσω!»

Ο Κάφελ κούνησε το κεφάλι και στράφηκε στα πράγματά τους, γονατίζοντας στο ένα γόνατο κι αρχίζοντας να ετοιμάζει το σάκο του. «Είναι αδύνατον να μ’ακολουθήσεις εκεί όπου πηγαίνω...»

«Μα, εγώ... εγώ δεν είμαι νεκραίσθητη. Δεν ακούω τους νεκρούς. Οι νεκροί δεν μπορούν να με πειράξουν!»

«Μπορούν. Όσο πιο βαθιά ταξιδεύεις στη Φεν εν Ρωθ, τόσο μεγαλύτερη δύναμη έχουν.»

«Τότε, μην πας! Είναι επικίνδυνο.»

Ο Σέλντρεκ άρχισε να σηκώνεται πίσω απ'τον Κάφελ, και έκανε νόημα στη Ζιάλα να μη μιλήσει. *Απασχόλησέ τον*, της είπε, σχηματίζοντας τις λέξεις με τα χείλη του, χωρίς να βγει ήχος.

«Αν πας, θα έρθω μαζί σου! Θα σε ακολουθήσω!» φώναξε η Ζιάλα, ελπίζοντας πως ο νεκρομάντης θα έκανε κάτι *χρήσιμο*, επιτέλους – κάτι για να *σταματήσει* τον φίλο της από τούτη την τρέλα – κάτι για να *διώξει* το πνεύμα που τον είχε καταλάβει.

«Δε θα μ'ακολουθήσεις,» είπε ο Κάφελ.

Ο Σέλντρεκ έπιασε το μπαστούνι του από κάτω και, με μια απότομη κίνηση, το ύψωσε, με τα δύο χέρια, πάνω απ'το κεφάλι, στρεφόμενος στον έμπορο.

Τι! εξεπλάγη η Ζιάλα. Δεν περίμενε ότι ο νεκρομάντης θα επενέβαινε με *τέτοιο* τρόπο!

Ο Κάφελ γύρισε, κρατώντας τη βαλλίστρα του, οπλισμένη και έτοιμη. Η Σάταριν τον είχε προειδοποιήσει για τον κίνδυνο, από τη στιγμή που ο Σέλντρεκ σηκωνόταν.

«Σ'το είπα, γέρο: θα σε σκοτώσω.» Πάτησε τη σκανδάλη, και το βέλος χτύπησε τον νεκρομάντη στο στήθος, στέλνοντάς τον πίσω και κάτω. Το αίμα του πιτσίλισε τους τοίχους της σπηλιάς και τα νεκρομαντικά σύμβολα που ήταν χαραγμένα εκεί.

Η Ζιάλα ούρλιαξε. Το βλέμμα της πήγε, πρώτα, στον Σέλντρεκ – που βρισκόταν ανάσκελα, με το βλήμα καρφωμένο επάνω του όπως ένα παλούκι στο χώμα– και, ύστερα, στον Κάφελ, ο οποίος δεν είχε ακόμα κατεβάσει τη βαλλίστρα και μια δαιμονική λάμψη φώτιζε τα μάτια του. *Τον ελέγχει κάποιο πνεύμα! Σίγουρα!* Η Ζιάλα αισθάνθηκε δάκρυα λύπης και οργής να κυλάνε στα μάγουλά της, καθώς ήταν *ανήμπορη* να σταματήσει αυτό που συνέβαινε.

«Θεοί...» ψέλλισε, «τον σκότωσες...!»

Ο Κάφελ συνέχισε να ετοιμάζει τα πράγματά του. «Τον είχα προειδοποιήσει.»

Πώς μπορεί να το λέει έτσι! Η Ζιάλα ζύγωσε τον Σέλντρεκ, γονάτισε δίπλα του. Ο νεκρομάντης έβηξε, και αίμα έτρεξε από το στόμα και τη μύτη του. Ο πνεύμονάς του είχε τρυπηθεί· ήταν *καταδικασμένος*.

«Βαθιά Φεν εν Ρωθ...» έκρωξε, υψώνοντας το τρεμάμενο χέρι του, για ν'αγγίξει τον ώμο της Ζιάλα. «Μην... ταξιδέψεις!...» Το κεφάλι του έγειρε, και τα μάτια του έγιναν γυάλινα.

Εκείνη του έκλεισε τα βλέφαρα, κλαίγοντας. Δεν περίμενε ότι θα συγκινείτο τόσο από το θάνατο του νεκρομάντη· αλλά, από την άλλη, βέβαια, δεν περίμενε κι ότι ο Σέλντρεκ θα πέθαινε. Και δεν περίμενε ότι ο Κάφελ θα ήταν ο φονιάς του.

Στράφηκε στο φίλο της, και τον είδε να έχει σηκωθεί, παίρνοντας το σάκο του στον ώμο. «Μην πας,» του ζήτησε. «Σε παρακαλώ.»

Εκείνος πέρασε αμίλητος από δίπλα της, βγαίνοντας από τη σπηλιά.

Η Ζιάλα ορθώθηκε. «Κάφελ!» φώναξε. «Γύρνα πίσω!» Άρπαξε το τόξο της από τα πράγματά της, πέρασε ένα βέλος στη χορδή, και έριξε.

Το βλήμα χτύπησε έναν βράχο, δίπλα από τα πόδια του, κι εκείνος σταμάτησε να βαδίζει και γύρισε, αργά.

Βιρκάνθα! Αν τον πετύχαινα κατά λάθος;... Αν τον σκοτώνα;... Πέρασε άλλο ένα βέλος στη χορδή. «Γύρνα πίσω!» τον πρόσταξε, σημαδεύοντάς τον. «Γύρνα πίσω!» Μη ρίξεις! τόνισε στον εαυτό της. Απλά τον απειλείς. Μη ρίξεις: ούτε γι'αστείο.

Την ίδια στιγμή, η Σάταριν έλεγε στον Κάφελ ότι δε θα έβρισκε ησυχία από την ενοχλητική γυναίκα, μέχρι που να τη σκοτώνε κι αυτήν! Ας το έκανε, λοιπόν! Και γρήγορα!

Όχι! διαφώνησε εκείνος. Δεν πρόκειται να σκοτώσω τη Ζιάλα!

Η Σάταριν σώπασε, σαν να τρόμαξε από την απόκρισή του.

Έχει, όμως, ένα δίκιο, σκέφτηκε ο Κάφελ: δεν μπορώ να την αφήσω να μ'ακολουθήσει· η Φεν εν Ρωθ θα την καταστρέψει. Αλλά ούτε μπορώ να την αφήσω να με σταματήσει...

Βάδισε προς το μέρος της, και την είδε να κατεβάζει το τόξο.

«Μην πας,» του είπε. «Θα χάσεις την ψυχή σου. Σε παρακαλώ, Κάφελ. Σίγουρα, θα υπάρχει κι άλλος τρόπος.»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν υπάρχει άλλος τρόπος.»

Τα μάτια της γυάλισαν. «Δε θα σ'αφήσω να φύγεις!» Έκανε να πισωπατήσσει και να σηκώσει πάλι το τόξο της, αλλά ο Κάφελ γράπωσε το ηλέμαχο όπλο και το απέσπασε από τη λαβή της. Πάτησε την άκρη του, με το δεξί πόδι, και το έσπασε.

Η Ζιάλα τράβηξε ένα ξιφίδιο απ' τη μπότα της. «Θα σε σταματήσω με ό,τι τρόπο μπορώ!» τον απειλησε.

Γιατί δεν τη σκότωνε; απαίτησε η Σάταριν μέσα του. Γιατί δεν τη σκότωνε; Μόνο όταν τη σκότωνε θα ξεμπερδευε μαζί της!

Ο Κάφελ έστρεψε την πλάτη στη Ζιάλα. «Τότε, μαχαίρωσέ με, καθώς θα φεύγω.»

«Όχι!» Τον άρπαξε από τα μαλλιά, τραβώντας το κεφάλι του στο πλάι και βάζοντας το ξιφίδιό της στο λαιμό του. «Θα μείνεις εδώ, ακόμα κι αν πρέπει να σε δέσω! Και μετά, θα δω πώς μπορώ να ξε-τρυπώσω αυτό το χλιοκαταραμένο πνεύμα από μέσ– Ογκχ!»

Ο Κάφελ τη χτύπησε, με τον αγκώνα του, στην κοιλιά, κάνοντάς τη να διπλωθεί. Ξέφυγε από τη λαβή της και τη γρονθοκόπησε, κατακέφαλα, σωριάζοντάς τη στο έδαφος, αναισθητη.

«Με συγχωρείς, Ζιάλα... Με συγχωρείς... Αλλά δεν μπορείς –δεν πρέπει– να μ'ακολουθήσεις.»

Την έπιασε από την αριστερή μασκάλη και την τράβηξε ως ένα δέντρο. Εκεί, τη σήκωσε, μετά δυσκολίας (πόσο χρήσιμο θα ήταν, αν είχε τώρα δύο χέρια!), και έβαλε την πλάτη της ν'ακουμπήσει στον κορμό. Ύστερα, έβγαλε απ' το σάκο του ένα σχοινί και το πέρασε, πρόχειρα (δεν μπορούσε να το περάσει και καλύτερα), γύρω της. *Και τώρα, το πραγματικά δύσκολο...* Έπρεπε να τη δέσει.

Μετά από τρεις προσπάθειες, τα κατάφερε, αλλά ο κόμπος ήταν χάλια· δεν αμφέβαλλε ότι η Ζιάλα θα μπορούσε εύκολα να ελευθερωθεί. Όμως αυτό δεν τον πείραζε στο ελάχιστο, γιατί δεν ήθελε, έτσι κι αλλιώς, να τη δέσει γερά· απλά ήθελε να την καθυστερήσει, μέχρι που εκείνος να έχει απομακρυνθεί αρκετά. *Όταν έχω πλέον χαθεί από τα μάτια της, θα αναγκαστεί να επιστρέψει στη Νίζβερ, γιατί δε θα ξέρει πού να ψάξει για μένα· και δε νομίζω νάναι τόσο τρελή, ώστε ν'αρχίσει να με αναζητά στα τυφλά μέσα στη Φεν εν Ρωθ...*

Φοβόταν, όμως, ότι ίσως η Ζιάλα να ήταν τόσο τρελή.

Ας τη σκότωνε, να ξέμπλεκε μαζί της!

Όχι! Αυτή δεν ήταν δική του σκέψη. *Μη με μπερδεύεις, Σάταριν! Σου είπα: δε θα τη σκοτώσω!*

Πήρε μια βαθιά ανάσα και στράφηκε στη Φεν εν Ρωθ, που απλωνόταν βόρειά του. *Έκανα ό,τι μπορούσα. Πρέπει να φύγω τώρα...*

Ένα βουητό... ένα τόσο δυνατό βουητό. Άνεμος... που λυσομανούσε.

Σκοτάδι... που άρχισε να διαλύεται, φανερώνοντας μια ομίχλη... μια θολούρα.

Κρύο· η παγωνιά τη διαπερνούσε.

Ο Κάφελ;

Η Ζιάλα θυμήθηκε πού βρισκόταν. Βόρεια της Νίζβερ· στις αρχές της καταραμένης χώρας Φεν εν Ρωθ· σε μια σπηλιά, μαζί με τον Σέλντρεκ και τον Κάφελ–

Ο Κάφελ!

Την είχε χτυπήσει, για να φύγει!

Τα βλέφαρά της τρεμόπαιξαν, πολλές φορές, και η θολούρα, σταδιακά, καθάρισε. Η Ζιάλα αντίκρισε τη σπηλιά. Προσπάθησε να σηκωθεί, μα αισθάνθηκε κάτι να τη συγκρατεί.

Κοίταξε κάτω και είδε ένα σχοινί να είναι περασμένο γύρω της. Ποιος την είχε δέσει; Ο Κάφελ; Και τι βρισκόταν πίσω της; – μπορούσε να νιώσει την πλάτη της ν'ακουμπά κάπου. Έστρεψε το λαιμό, για να ρίξει μια ματιά πάνω απ'τον ώμο. Ένας κορμός· ένα δέντρο.

«Κάφελ!» φώναξε μες στον άνεμο. «Κάφελ!»

Πάλεψε με το σχοινί, και διαπίστωσε ότι δεν ήταν καθόλου καλά δεμένο· με λίγη προσπάθεια, κατόρθωσε να βγάλει τα χέρια της από μέσα του και να ορθωθεί, εξακολουθώντας να έχει την πλάτη στο δέντρο. Η κανναβένια κουλούρα γλίστρησε προς τα κάτω, καταλήγοντας στους αστραγάλους της. Η Ζιάλα πέρασε πάνω απ'το σχοινί και βάδισε προς τα βόρεια, αγνοώντας τον άνεμο που έπαιρνε τα μαλλιά και την κάπα της.

«Κάφελ!» φώναζε. «Κάφελ! Κάφελ! Κάφελ!» Τον έψαχνε, με το βλέμμα της, μα δεν μπορούσε να τον βρει πουθενά, καθώς είχε σκοτεινιάσει.

Θα τρέξω –θα τον προλάβω!

Προτού, όμως, κάνει τα λόγια πράξη, αισθάνθηκε κάποιον να την αρπάζει από τη μέση και να την τραβά πίσω.

«Αααααααα!» ούρλιαξε η Ζιάλα, ξαφνιασμένη. «Άφησέ με! Άφησέ με!» Κλοτσούσε, με τις φτέρνες, και χτυπούσε, με τους αγκώνες, μα ο άγνωστος δεν πτοείτο. «Ποιος διάολος είσαι; Άσε με, σου λέω!»

Την παρέσυρε λίγο παραπέρα και, τότε, την ελευθέρωσε.

Η Ζιάλα στράφηκε, κι αντίκρισε έναν άντρα που ήξερε. «Έσριλαν! Τι – τι κάνεις εδώ;»

«Μόλις ήρθα,» εξήγησε εκείνος, «και σε είδα να είσαι έτοιμη να τρέξεις μέσα στη βαθιά Φεν εν Ρωθ.»

«Ο Κάφελ. Πήγε εκεί. Βόρεια!» Η Ζιάλα έδειξε. «Πρέπει να τον βρω, Έσριλαν. Τρελάθηκε! Κάποιο πνεύμα τον κατέλαβε. Με χτύπησε και μ'έδεσε, και σκότωσε τον Σέλντρεκ–»

«Τι! Ο Σέλντρεκ είναι νεκρός;»

«Ναι, μέσα στη σπηλιά.»

Ο Έσριλαν μπήκε στη σπηλιά κι αντίκρισε το κουφάρι με το βέλος.

Η Ζιάλα τον έπιασε από τον πήχη. «Βοήθησέ με να βρω τον Κάφελ! Είσαι οδηγός, είσαι ιχνηλάτης· σίγουρα, θα μπορείς να τον εντοπίσεις.»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Έσριλαν, γυρίζοντας πάλι να την κοιτάξει. «Δεν ξέρω τη Φεν εν Ρωθ· και όποιος περιπλανιέται στα βάθη της σπάνια επιστρέφει. Δε χρειάζεται να είσαι ούτε οδηγός ούτε ιχνηλάτης, για να ταξιδέψεις εκεί, Ζιάλα· πρέπει να έχεις άλλες ικανότητες.»

«Μα...» ψέλλισε εκείνη, «πώς... πώς θα τον βρω;... Θα χαθεί!»

«Δε μπορείς να τον βοηθήσεις. Αν τον κατέλαβε κάποιο πνεύμα, όπως λες, και τον πήγε στα βάθη της Φεν εν Ρωθ, δε μπορείς να τον βοηθήσεις.»

«Όχι, Έσριλαν, δεν είναι έτσι! Δεν έχει πάει ακόμα πολύ βαθιά! Πριν από λίγο έφυγε· μπορώ να τον προλάβω –θα τον προλάβω!» Άρχισε να μαζεύει, βιαστικά, τα πράγματά της. «Θα δεις.»

«Είσαι χτυπημένη· καλύτερα να έρθεις στη Νίζβερ.»

«Χτυπημένη;» Τον κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, ερωτηματικά.

«Η δεξιά μεριά του προσώπου σου, πλάι από το μάτι. Έχεις μια μελανιά τόσο μαύρη όσο οι μπότες σου.»

Η Ζιάλα ύψωσε το χέρι, για ν'αγγίξει εκείνο το σημείο, και ανακάλυψε ότι πονούσε –πολύ. «Δεν είναι τίποτα,» είπε. «Άλλα πράγματα

προέχουν.» Συνέχισε να μαζεύει τα πράγματά της· και, σύντομα, ορθώθηκε, έχοντας το σάκο της στον ώμο και το σπαθί της στη μέση.

«Ζιάλα,» της είπε ο Έσριλαν, «θέλεις πραγματικά να πας εκεί πέρα και να χάσεις τη ζωή σου;» Στο μοναδικό του μάτι καθρεπτιζόταν μια θλίψη που η Ζιάλα δεν είχε ξαναδει σ' αυτόν τον άνθρωπο. Τον θεωρούσε σκληρό σαν βράχο, ανίκανο για τέτοια συναισθήματα.

«Πρέπει να τον βρω. Δεν μπορεί νάχει πάει μακριά.»

«Αποκλείεται να τον βρεις μέσα στη Φεν εν Ρωθ,» επέμεινε ο Έσριλαν. «Η χώρα είναι στοιχειωμένη. Το μόνο που θα καταφέρεις θάνατο να πάθεις κακό. Έλα πίσω, στη Νίζβερ, μαζί μου.»

«Και ο Κάφελ; Να τον αφήσω στα νύχια αυτού του πνεύματος που τον έχει καταλάβει;» είπε η Ζιάλα.

«Ο Κάφελ είναι νεκρός, και δεν μπορείς να τον φέρεις πίσω.»

«Όχι! Φυσικά και δεν είναι νεκρός! Θα τον βρω και θα επιστρέψω μαζί του!»

Ο Έσριλαν την έσπρωξε, κολλώντας την πλάτη της στην άκρη της εισόδου της σπηλιάς. «Κανείς δεν επιστρέφει από τη βαθιά Φεν εν Ρωθ. Θα πεθάνεις, και το πνεύμα σου θα στοιχειώσει το μέρος, παρ'όλα μ'όλα τα υπόλοιπα που βρίσκονται εδώ.» Η όψη του ήταν οργισμένη, καθώς της μιλούσε, το μοναδικό του μάτι στενεμένο.

«Πριν από μέρες, είδα κάτι ανθρώπους να—»

«Να ταξιδεύουν προς τη βαθιά Φεν εν Ρωθ; Ναι, το ξέρω ότι ορισμένοι πάνε εκεί· αλλά, επίσης, ξέρω ότι οι περισσότεροι απ'αυτούς δεν επιστρέφουν. Ο Κάφελ δε θα γυρίσει, Ζιάλα. Επιπλέον, δε μου φαίνεται ότι θέλει να γυρίσει. Αν σε χτύπησε, για να φύγει, τότε τι θα τον εμποδίσει απ'το να το επαναλάβει, όταν —αν— τον βρεις;»

«Δε θα τον αφήσω. Θα είμαι προσεκτική. Τώρα, πρέπει να πηγαίνω. Όσο χάνω χρόνο—»

Ο Έσριλαν ακούμπησε τα χέρια του στους ώμους της. «Έλα μαζί μου, στη Νίζβερ. Όταν ηρεμήσεις, θα δεις ότι έχω δίκιο—»

Η Ζιάλα τον έσπρωξε κι απομακρύνθηκε.

«Ή,» πρόσθεσε ο Έσριλαν, «μπορείς να ζητήσεις τη γνώμη κάποιου ειδικού —κάποιου νεκρομάντη.»

«Τότε, θάνατο αργά,» αποκρίθηκε η Ζιάλα, χωρίς να στραφεί για να τον κοιτάξει, βαδίζοντας προς τα βόρεια. «Ο Κάφελ θα βρίσκεται πολύ μακριά.»

Απάντηση δεν πήρε, αλλά, αφότου έκανε μερικά βήματα ακόμα, αισθάνθηκε, αναπάντεχα, κάποιον να την αρπάζει από τη μέση ξανά.

«Έσριλαν!» γρύλισε, και τράβηξε ένα ξιφίδιο. «Μην τολμήσεις να—!»

Η παλάμη του οδηγού έκλεισε το στόμα της. Όμως δεν ήταν *μόνο* η παλάμη του· υπήρχε και κάτι άλλο: κάτι... *μαλακό* και *υγρό*, που ανέδιδε μια *οσμή*, την οποία η Ζιάλα νόμιζε πως ήξερε. Ήταν από ένα φυτό... Δε θυμόταν ποιο, όμως.

...Το μυαλό της είχε παραλύσει...

...Το περιβάλλον έπαιρνε ένα κόκκινο χρώμα...

(γιατί δε βλέπω κανονικά;)

...ένα μοβ χρώμα...

(πού είναι τα πόδια μου;)

...ένα μπλε χρώμα...

(πού είναι τα χέρια μου;)

...ένα χρώμα σκούρο, σχεδόν μαύρο...

...μαύρο...

(είμαι τόσο ελαφριά... πετάω!)

Κεφάλαιο 22

Καινούργια Βασίλισσα σε Καινούργιο Θρόνο

Αα! Πρόσεχε λίγο!» Η Νίθρα αγριοκοίταξε τη θεραπεύτρια που έδενε τον καινούργιο επίδεσμο στην κνήμη της. Νόμιζε ότι η γυναίκα βιαζόταν να τελειώσει μαζί της, για να ξεμπερδεύει.

«Με συγχωρείτε, Βασίλισσά μου...» αποκρίθηκε η θεραπεύτρια, δίχως να υψώσει το βλέμμα της από τη δουλειά της.

Η πόρτα χτύπησε.

Η Νίθρα πέρασε τα χέρια της στα μανίκια της γαλανής της ρόμπας. Ο τραυματισμένος της ώμος –του οποίου τον επίδεσμο και τα βότανα η θεραπεύτρια είχε μόλις αλλάξει– της έριξε μια σουβλιά. «Ποιος είναι;»

«Ο Άλαντμιν.»

«Πέρνα.»

Η πόρτα άνοιξε και ο Αρχικατάσκοπος μπήκε, ντυμένος με μαύρο μετάξι και ασημικά. «Καλημέρα,» είπε. «Σου έχω νέα.»

Γιατί αυτές οι τρεις λέξεις πάντα μ'ανησυχούν; σκέφτηκε η Νίθρα.

Η θεραπεύτρια ορθώθηκε, έχοντας επιδέσει την κνήμη της. «Θα επιθυμούσατε κάτι άλλο, Βασίλισσά μου;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Νίθρα, με μια αδιάφορη κίνηση του χεριού. «Μπορείς να πηγαίνεις.» *Στα τσακίδια, κατά προτίμηση!*

Η θεραπεύτρια υποκλίθηκε και εγκατέλειψε το δωμάτιο.

Ο Άλαντμιν έσκυψε και φίλησε τα χείλη της Νίθρα. «Πώς είσαι σήμερα;»

«Εξαρτάται από τα νέα που μου φέρνεις.»

«Κακοδιάθετη, επομένως,» την πείραξε ο Αρχικατάσκοπος· αλλά, μετά, είπε, με σοβαρό ύφος: «Η Αρχόντισσα Κονθάρα ζητά να μιλήσει με τη νέα εξουσία.»

«Γνωρίζει ότι η 'νέα εξουσία' είμαι εγώ;»

«Δεν το πιστεύω.»

«Ωραία· μην της το πείτε. Αλλά, πείτε της ότι η νέα εξουσία θα τη δεχτεί αμέσως.»

«Δηλαδή, τώρα; Το πρωί;»

«Ναι, μόλις ντυθώ και κατεβώ στην αίθουσα του θρόνου... η οποία χρειάζεται έναν θρόνο, βέβαια. Έχει ετοιμαστεί κάποιο κάθισμα;»

«Κάτι θα βρούμε,» είπε ο Άλαντιν. «Έχω, όμως, κι άλλα νέα: Μία πρόσκληση. Οι ιέρειες σε καλούν στο Ναό της Προστάτιδας Θεάς, επιθυμώντας να σου μιλήσουν το συντομότερο δυνατό.»

«Έχουν μάθει ότι είμαι τώρα Βασίλισσα του Νούφρεκ;»

«Ναι, διότι ζήτησαν από τη Βασίλισσα Νίθρα να έρθει να τις επισκεφτεί.»

«Και θα πρέπει εγώ να πάω, ε;»

«Έτσι φαίνεται. Σε παραξενεύει αυτό;»

«Όχι,» είπε η Νίθρα. Εξάλλου, ο κλήρος της Λιάμνερ Κρωθ ήταν πάντοτε πάνω από κάθε μονάρχη. *Εγώ, όμως, δεν είμαι ένας απλός μονάρχης· είμαι Εκλεκτή της Μεγάλης Μητέρας, και θα φροντίσω να τις κάνω να το καταλάβουν τούτο!*

«Ποιος προηγείται, λοιπόν; Η Αρχόντισσα Κονθάρα ή οι ιέρειες;» ρώτησε ο Άλαντιν.

«Η Αρχόντισσα Κονθάρα.»

Στηριζόμενη στο γυαλιστερό, εβένινο ραβδί της, η Νίθρα μπήκε στη μεγάλη βασιλική αίθουσα του παλατιού. Ήταν ντυμένη μ'ένα μακρύ πρασινογάλαζο φόρεμα με ψηλό γιακά, βαθιά λαιμόκοψη σχήματος V, και στενά μανίκια. Στους ώμους της έπεφτε ένας πορφυρός μανδύας με χρυσά κεντήματα, και στα πόδια της φορούσε κοντές, μαύρες μπότες. Το δεξί της χέρι κρεμόταν από έναν πάνινο βρόχο, προκειμένου να κρατείται ο τραυματισμένος της ώμος σε ακινησία.

Ο Στρατάρχης Ρέλγκριν τη ζύγωσε, αμέσως, και πέρασε το χέρι του γύρω απ'τη μέση της, για να τη βοηθήσει στο περπάτημα. «Καλημέρα, Νίθρα,» είπε. «Πώς είσαι;»

«Καλύτερα,» αποκρίθηκε εκείνη, κοιτάζοντας το δωμάτιο και παρατηρώντας ότι οι υπηρέτες —ή οι στρατιώτες του Ρέλγκριν, ίσως— είχαν μαζέψει τα θραύσματα και είχαν επιπλώσει το χώρο, πρόχειρα αλλά αξιοπρεπώς. Ο Θρόνος του Αετού δεν υπήρχε πλέον, αλλά στη

θέση του βρισκόταν μια ψηλή, ξύλινη πολυθρόνα, ντυμένη στο μετάξι.

Ο Ρέλγκριν φίλησε το μάγουλο της Νίθρα, καθώς την οδηγούσε προς τα εκεί. Εκείνη ανέβηκε τα σκαλοπάτια με προσοχή και κάθισε στον καινούργιο θρόνο, ακουμπώντας το εβένινο μπαστούνι της παραδίπλα.

«Πρέπει να σου μιλήσω για ένα θέμα,» είπε ο Στρατάρχης.

Η Νίθρα ένευσε. «Τι είναι;»

«Αφορά τον Άρχοντα Κάμρεβ, τον πατέρα της πρώην-Βασίλισσας Καλβάρθα. Είναι αιχμάλωτός μας, καθότι δεν είχε φύγει απ'το παλάτι μαζί με τους υπόλοιπους, παρά είχε αποφασίσει να μείνει, όποια μοίρα κι αν τον περίμενε. Ο Ωθράγκος... ο Φένταρ τον βρήκε, στα διαμερίσματά του. Τι θα επιθυμούσες να γίνει μ'αυτόν;»

Η Νίθρα πάντα συμπαθούσε τον Κάμρεβ. Ήταν λιγομίλητος άνθρωπος και έμοιαζε αδιάφορος, αλλά εκείνη πίστευε ότι μέσα του κρυβόταν περισσότερη σοφία και σκέψη απ'ό,τι ο ίδιος άφηνε να διαφανεί. Για την πρώτη εντύπωση που έδινε ίσως να έφταιγε και η ασθένειά του, η οποία τον βασάνιζε και δεν του επέτρεπε ν'ασχολείται πλέον με τη διοίκηση του Βασιλείου. Ωστόσο, σίγουρα, δεν έφταιγε μόνο η ασθένεια του...

«Θα μιλήσω μαζί του, αργότερα. Πού τον έχετε; Αν τον έχετε στα μπουντρούμια, βγάλτε τον από εκεί.»

«Δεν τον έχουμε στα μπουντρούμια,» εξήγησε ο Ρέλγκριν· «στα διαμερίσματά του είναι, υπό φρουρηση.»

«Η Καλβάρθα πού βρίσκεται; Ο Σάβμιν;»

«Αυτοί είναι στα μπουντρούμια του παλατιού, Βασίλισσά μου.»

«Καλώς,» ένευσε η Νίθρα.

«Η Αρχόντισσα Κονθάρα θα είναι εδώ σε λίγο,» την πληροφόρησε ο Ρέλγκριν, αλλάζοντας θέμα. «Την κάλεσες, σωστά;»

«Ναι. Δεν της είπατε, όμως, τ'όνομά μου!»

«Όχι,» τη διαβεβαίωσε ο Ρέλγκριν. «Ο Άλαντμιν τόνισε πως πρόσταξες να μην το πούμε.»

Ένας στρατιώτης ζύγωσε το θρόνο, βιαστικά. «Μεγαλειοτάτη,» ανέφερε, «η Αρχόντισσα Κονθάρα, της Ήανβαν, βρίσκεται απέξω.»

Δεν άργησε καθόλου, βλέπω, σκέφτηκε η Νίθρα, υπομειδιώντας. «Ας περάσει.»

Ο στρατιώτης υποκλίθηκε και απομακρύνθηκε.

Η κεντρική, διπλή πόρτα της αίθουσας άνοιξε, και η Κονθάρα μπήκε, φορώντας φαρδύ, λευκό φόρεμα με γκριζες πτυχές. Τα καστανά της μαλλιά έπεφταν λυτά στους ώμους της, αλλά ένα αργυρό διάδημα, στολισμένο με λίθους, τα κρατούσε μακριά από το μέτωπό της. Τα στενά της μάτια γούρλωσαν, μόλις αντίκρισε τη Νίθρα στο θρόνο.

«Αρχόντισσα Κονθάρα,» είπε η νέα Βασίλισσα, «σας καλωσορίζω στο παλάτι μου. Παρακαλώ, πλησιάστε.»

Η Ματιά της ερεύνησε το πρόσωπο της Κονθάρα, και είδε μεγάλη ταραχή· η Κυρά της Ήανβαν έμοιαζε να έχει χάσει τα λόγια της. Έπειτα, το βλέμμα της Νίθρα γλίστρησε παρακάτω, και παρατήρησε πως τα γόνατα της Αρχόντισσας έτρεμαν, ενώ τα χέρια της άγγιζαν τη μελανή, πλατιά της ζώνη, νευρικά, τρέμοντας επίσης. Όλ' αυτά, όμως, μονάχα για μια στιγμή, γιατί, μετά, η Κονθάρα ανασυγκρότησε τον εαυτό της και πήρε τη συνηθισμένη της, ήρεμη, υπολογιστική όψη... ή σχεδόν αυτή.

«Νίθρα...» είπε, παραλείποντας (επίτηδες, αναμφίβολα) το *Βασίλισσα* πριν από το όνομα. «Πίστευα ότι θα έβρισκα τον Έπαρχο Τάκμιν στη θέση σου.»

«Ο Έπαρχος Τάκμιν είναι νεκρός.»

«Και τι κάνεις εσύ στο θρόνο; Υποθέτω πως τον κρατάς ζεστό για κάποιον άλλο, σωστά;»

Η Νίθρα γέλασε. «Όχι, Αρχόντισσά μου, λάθος.»

«Πρόκειται, επομένως, περί σφετερισμού!» είπε η Κονθάρα. «Γιατί, όπως πολύ καλά γνωρίζεις, βρίσκεσαι πολύ πίσω στη σειρά διαδοχής—»

«Ξεχάστε τη σειρά διαδοχής, Αρχόντισσά μου. Η σειρά διαδοχής έπαψε να υφίσταται από τότε που έπεσε η Καλβάρθα. Αλλά, αλήθεια, δε με ρωτήσατε για την πρώην-Βασίλισσα... Δε σας απασχολεί η μοίρα της; Αν σας ενδιαφέρει η σειρά διαδοχής, θα έπρεπε, πρώτα, να νοιαστείτε να μάθετε αν η Καλβάρθα ζει· διότι, αν ζει, τότε — σύμφωνα με τη σειρά διαδοχής— ο θρόνος είναι *δικός της*.»

«Ο Λύκος να σε κατασπαράξει, Νίθρα!» σφύριξε η Κονθάρα. «Δεν έπρεπε πο—!»

«Δεν επιτρέπεται να απευθύνεστε στη Βασίλισσα με τέτοιο τρόπο, Αρχόντισσά μου!» τη διέκοψε ο Ρέλγκριν, κατεβαίνοντας από το βάθρο του θρόνου και ζυγώνοντας την Κονθάρα.

«Ποιο είναι αυτό το σκυλί;» έκανε εκείνη.

«Ρέλγκριν!» είπε η Νίθρα. «Μείνε πίσω.» Αυτός υπάκουσε, έχοντας ήδη διασχίσει τη μισή αίθουσα. Η Βασίλισσα στράφηκε στην Κυρά της Ήανβαν ξανά. «Ο κύριος είναι ο νέος Αρχιστράτηγος του Νούφρεκ.» (Κι αυτό το δήλωνε για πρώτη φορά· ούτε στον ίδιο δεν το είχε ανακοινώσει ακόμα, αν και ήταν, μάλλον, ευνόητο, ύστερα από τα τελευταία γεγονότα.) «Ονομάζεται Ρέλγκριν Κόβρεν, και όχι 'σκυλί' –με καταλαβαίνεις;»

«Δεν έπρεπε ποτέ να σε είχα βοηθήσει να γλιτώσεις από τους Λεπιδοφόρους Γέρακες,» είπε η Κονθάρα. «Τώρα θα ήσουν νεκρή, και όλα θα ήταν καλύτερα.»

«Με βοήθησες, όμως... επειδή σου άρεσε η ιδέα ότι ήθελα να εκθρονίσω την Καλβάρθα. Επιπλέον, μην ξεχνάς, Αρχόντισσά μου, πως κι εσύ μου χρωστάς τη ζωή σου.»

«Δε θα με σκότωναν εμένα,» αντιγύρισε η Κονθάρα. «Εσένα ήθελαν! Και μη νομίζεις ότι τούτος ο σφετερισμός θα περάσει έτσι. Όπως σου είχα πει και τότε, Νίθρα, κανείς δε θα σε δεχτεί ως Βασίλισσα του Νούφρεκ!» Στράφηκε, μ'ένα ανέμισμα του λευκού της φορέματος, και πήγε προς την έξοδο.

«Συλλάβετε την Αρχόντισσα Κονθάρα!» πρόσταξε η Νίθρα τους φρουρούς.

Πάραυτα, η διπλή πόρτα έκλεισε, και στρατιώτες μαζεύτηκαν γύρω από την Κυρά της Ήανβαν.

«Νίθρα!» φώναξε η Κονθάρα, γυρίζοντας, για να κοιτάξει τη Βασίλισσα, καθώς ένας άντρας την έπιανε απ'τον δεξή βραχίονα. «Αιχμαλώτισέ με και θα διαλύσεις το Βασίλειο –σε προειδοποιώ! Η Ήανβαν ποτέ δε θα–!»

«Θα πρότεινα να ηρεμήσεις, Αρχόντισσά μου,» τη διέκοψε η Νίθρα. «Δε σκοπεύω να σε αιχμαλωτίσω. Όταν θέλεις, είσαι ελεύθερη να φύγεις–»

«Θέλω να φύγω τώρα!»

«—όχι, όμως, προτού συζητήσουμε κόσμια κάποια ζητήματα. Για την ώρα, οι φρουροί μου θα σε οδηγήσουν στον ξενώνα, όπου θα έχεις και κάθε άνεση.

»Επίσης, καλό θα ήταν να πεις στους συνοδούς σου να μην κάνουν φασαρία,» πρόσθεσε η Νίθρα, καθώς φωνές είχαν αρχίσει ν'ακούγονται έξω απ'τη διπλή πόρτα.

«Δε θα το ξεχάσω αυτό, Νίθρα!» υποσχέθηκε η Κονθάρα.

«Δε θα ήθελα να το ξεχάσεις,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δε θα ήθελα, με τίποτα, να το ξεχάσεις.» Έκανε νόημα στους φρουρούς της να την πάρουν.

Η διπλή πόρτα άνοιξε, και οι στρατιώτες συνόδεψαν την Κονθάρα έξω. Εκείνη δεν τους έφερε αντίσταση, επιθυμώντας να κρατήσει την αξιοπρέπειά της ως το τέλος. Και η Νίθρα την άκουσε να προστάζει τους πολεμιστές της να μην κάνουν φασαρία, υποστηρίζοντας ότι όλα ήταν καλά, ότι δεν υπήρχε κίνδυνος.

Η Βασίλισσα του Νούφρεκ αχνομειδίασε. Ύστερα, είπε στον Ρέλγκριν: «Θα ήθελα να μιλήσω με τον Άρχοντα Κάμρεβ τώρα. Μπορείς να του ζητήσεις να έρθει;»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε εκείνος.

Όταν ο Κάμρεβ έφτασε, μπήκε στη βασιλική αίθουσα βήχοντας. Η υγεία του έμοιαζε να βρίσκεται σε χειρότερη κατάσταση απ'ό,τι θυμόταν η Νίθρα. Το πρόσωπό του ήταν χλομό και ρυτιδωμένο, και το βλέμμα του φανέρωνε μια τέτοια απογοήτευση που άγγιζε την ψυχή. Η πολεμίστρια που τον είχε συνοδέψει ως εδώ, του τράβηξε μια καρέκλα, για να καθίσει.

Η Νίθρα κατέβηκε απ'το θρόνο της και, βοηθούμενη από το εβένινο της μπαστούνι, ζύγωσε το τραπέζι και πήρε θέση πλάι στον Κάμρεβ. «Άρχοντά μου...» είπε.

«Καλημέρα,» αποκρίθηκε εκείνος, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα. Η πολεμίστρια γέμισε μια κούπα με τσάι και του την έδωσε. «Ω, ευχαριστώ πολύ,» είπε ο Κάμρεβ, και ήπιε. Το ρόφημα φάνηκε να καταλαγιάζει το βήχα του. «Τα συγχαρητήριά μου, Βασίλισσα Νίθρα.» Υπήρχε μια πικρία, ανάμικτη με ειρωνεία, στη φωνή του.

Η Νίθρα αισθανόταν αμήχανα· δεν ήξερε τι ακριβώς να απαντήσει. Πράγμα το οποίο δεν έπρεπε ποτέ να συμβαίνει σε έναν Ομιλητή. Να που συνέβαινε, όμως...

«Εμ, ευχαριστώ, Άρχοντά μου.» Καθάρισε το λαιμό της. «Ίσως να νομίζετε ότι κινδυνεύετε από εμένα, λόγω της αντιδικίας μου με την κόρη σας, αλλά, σας διαβεβαιώνω, δεν είναι έτσι. Δε θέλω το κακό σας.»

«Ο Έπαρχος Τάκμιν είναι νεκρός, άκουσα...»

Η Νίθρα ένευσε. «Ναι.»

«Και τώρα, ο στρατός του υποστηρίζει εσένα...»

«Ναι, έτσι είναι.»

«Με παραξενεύει αυτό, Νίθρα,» δήλωσε, ευθέως, ο Κάμρεβ.

«Δε θα έπρεπε, Άρχοντά μου. Εξάλλου, είμαι Εκλεκτή της Λιάμνερ Κρωθ· ή, μήπως, δεν το έχετε ακούσει αυτό;»

Ο Κάμρεβ ήπие τσάι. «Ομολογουμένως, μου το έχουν αναφέρει. Αλλά πες μου: σου έχει, πραγματικά, μιλήσει η Μεγάλη Θεά, Νίθρα;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, φορτίζοντας τα λόγια της με λίγη Πειθώ.

Ο Κάμρεβ άλλαξε θέμα. «Η κόρη μου, πού βρίσκεται; Θα μπορούσα να τη δω;»

«Ασφαλώς,» είπε η Νίθρα, μη νομίζοντας ότι θα ήταν σωστό να του το αρνηθεί. «Είναι στα μπουντρούμια του παλατιού, αυτή τη στιγμή, αλλά θα προστάξω να τη φέρουν στα διαμερίσματά σας.»

Ο Κάμρεβ έμεινε σιωπηλός για λίγο, πίνοντας μια γουλιά τσάι. «Αν δεν υπάρχει κάτι άλλο να πούμε, θα ήθελα να τη δω τώρα, Βασίλισσά μου.»

«Όπως επιθυμείτε.»

Η Νίθρα έδωσε διαταγές στους στρατιώτες της να συνοδέψουν τον Άρχοντα Κάμρεβ στα διαμερίσματά του και να οδηγήσουν την Καλβάρθα εκεί.

Όταν ο πατέρας της πρώην-Βασίλισσας έφυγε από την αίθουσα του θρόνου, η καινούργια Βασίλισσα του Νούφρεκ είδε την Αρτλάνα να την πλησιάζει. Ο Άλαντμιν είχε πει στη Νίθρα ότι της είχε μιλήσει χτες βράδυ, και ότι εκείνη είχε συμφωνήσει να μείνει εδώ και να υπηρετήσει ως Βασιλική Ομιλήτρια. *Για να δούμε, λοιπόν, πόσο αληθινή ήταν η υπόσχεσή της...*

«Αρτλάνα. Πώς είσαι;»

«Αρκετά άσχημα,» αποκρίθηκε η Ανφρακιανή. «Αλλά θα μπορούσα να είμαι και χειρότερα.»

Δεν αρχίσαμε καλά... «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;»

«Εκτός από το γεγονός ότι δεν έχω τη δυνατότητα να επιστρέψω ποτέ ξανά στην πατρίδα μου, κανένα απολύτως.»

«Τα πράγματα, όμως, θα μπορούσαν να είναι και χειρότερα, όπως είπες...»

«Ο Αρχικατάσκοπός σου μου το ξεκαθάρισε αυτό,» είπε η Αρτλάνα.

«Βλέπεις, λοιπόν; Θα έπρεπε να είσαι ευτυχισμένη.»

«Μη με χλευάζεις, Νίθρα!» την προειδοποίησε η Αρτλάνα, και τα μάτια της στένεψαν. «Συμφώνησα να σε υπηρετήσω στο Νούφρεκ, αλλά μη χλευάζεις γι' αυτό!»

«Μίλησα βιαστικά,» παραδέχτηκε η Νίθρα. «Με συγχωρείς. Δε θέλω να υπάρχει εχθρότητα ανάμεσά μας. Αφού βρισκόμαστε στην κατάσταση που βρισκόμαστε, ας προσπαθήσουμε να επωφεληθούμε όσο το δυνατόν περισσότερο από αυτήν· δε συμφωνείς;»

Η Αρτλάνα κατένευσε. «Θα υπηρετήσω εσένα και το Νούφρεκ, ως Βασιλική Ομιλήτρια, με τον καλύτερο τρόπο που μπορώ, αλλά απαιτώ και την ανάλογη αντιμετώπιση –αυτήν που αξίζει μια Ομιλήτρια.»

«Ασφαλώς,» είπε η Νίθρα, και της έδωσε το χέρι της· εκείνη το έσφιξε και αντάλλαξαν μια σύντομη χειραψία. «Αρτλάνα, νομίζω ότι θα τα πάμε πολύ καλά. Κι ελπίζω να μου δείξεις ότι μπορώ να σ'εμπιστευτώ.»

«Μην ανησυχείς· θα δεις πως *μπορείς* να μ'εμπιστευτείς.»

Ενώσω οι δύο γυναίκες μιλούσαν, ο Ρέλγκριν δε βρισκόταν πολύ μακριά, και είχε ακούσει όλη τους τη συζήτηση. Και, καθώς τώρα η Αρτλάνα απομακρυνόταν από τη Νίθρα, φεύγοντας από τη βασιλική αίθουσα, ο πρόσφατα διορισμένος Αρχιστράτηγος του Νούφρεκ αισθανόταν οργισμένος. Δε συμπαθούσε στο ελάχιστο την Αρτλάνα, και μετά χαράς θα την οδηγούσε ο ίδιος στη λαιμητόμο· έτσι, όμως, όπως είχαν έρθει τα πράγματα, μάλλον, δε θα είχε αυτή την ευκαιρία. *Η Νίθρα τη θέλει για Βασιλική Ομιλήτρια. Ωστόσο, αναρωτιέμαι: γνωρίζει για το Λυκολάτρη που κρύβει;*

Ο Ρέλγκριν ζύγωσε τη Βασίλισσα, καθώς εκείνη καθόταν στο τραπέζι, σκεπτική. «Να σου μιλήσω;»

Η Νίθρα βλεφάρισε και κοίταξε στα δεξιά της, τον στρατιωτικό. Δεν τον είχε αντιληφτεί να ζυγώνει. «Ναι, Ρέλγκριν. Τι είναι;»

Εκείνος κάθισε πλάι της. «Θα ήθελα να σου αποκαλύψω κάτι σημαντικό· κάτι που *πρέπει* να ξέρεις, αν είναι να πάρεις την Αρτλάνα στην υπηρεσία σου...»

Δηλαδή, κρυφάκουγες αυτά που λέγαμε; σκέφτηκε η Νίθρα, μερικώς ενοχλημένη. «Το οποίο είναι;»

«Ότι κρύβει έναν Λυκολάτρη.»

«Το γνωρίζω.»

Ο Ρέλγκριν βλεφάρισε, έκπληκτος. «Ο Άλαντμιν, να υποθέσω;...»

«Ναι.»

«Εγώ δε θα σε συμβούλευα να την εμπιστευτείς,» είπε ο Ρέλγκριν. «Ένας άνθρωπος που κρύβει Λυκολάτρες δεν μπορεί να είναι έμπιστος. Επιπλέον, σκέψου τι θα πει ο κλήρος, έτσι κι αυτό το πράγμα μαθευτεί.»

«Θα το έχω υπόψη μου, Ρέλγκριν. Σ'ευχαριστώ που μεριμνάς τόσο,» αποκρίθηκε η Νίθρα, φορτίζοντας τα λόγια της με Πειθώ και χαμογελώντας.

«Θα έκανα τα πάντα για σένα.» Ο Ρέλγκριν σήκωσε το δεξί της χέρι και το φίλησε. «Αυτό δεν είναι παρά το λιγότερο που μπορώ να κάνω.» Ορθώθηκε και υποκλίθηκε, προτού απομακρυνθεί.

Την ίδια στιγμή, ο Άλαντμιν έμπαινε στην αίθουσα, και πέρασε δίπλα απ'τον στρατιωτικό, καθώς πλησίαζε τη Νίθρα. Το άγριο βλέμμα που έριξε ο Αρχιστράτηγος στον Αρχικατάσκοπο δεν διέφυγε από την προσοχή της Βασίλισσας, ούτε η λοξή ματιά που έριξε ο Αρχικατάσκοπος στον Αρχιστράτηγο.

Ο Άλαντμιν κάθισε πάνω στο τραπέζι, δίπλα στη Νίθρα, και πήρε ένα από τα κουλουράκια που βρίσκονταν στο μπολ, δαγκώνοντάς το. «Ποιος τα φτιάχνει;» ρώτησε. «Ελπίζω όχι οι στρατιώτες.»

Η Νίθρα γέλασε, ευχαριστημένη που το σχόλιό του δεν αφορούσε τον Ρέλγκριν. «Δε νομίζω.»

«Σου έχω κι άλλα νέα: Ο αδελφούλης της Καλβάρθα έρχεται να σε επισκεφτεί.»

«Ο Μέρυλεβ;» Η Νίθρα φάνηκε έκπληκτη.

«Ναι, δεν το περίμενες;»

«Το περίμενα· απλά, ίσως όχι τόσο γρήγορα...»

«Οι κατάσκοποι μου τον είδαν να περνά τη δυτική πύλη. Χωρίς συνοδεία. Τελείως μόνος.»

«Σίγουρα έρχεται εδώ;»

«Κατά πάσα πιθανότητα,» είπε ο Άλαντμιν.

«Το γεγονός, όμως, ότι έρχεται χωρίς κανέναν συνοδό δε σε βάζει σε σκέψεις;»

Ο Άλαντμιν τελείωσε το κουλουράκι. «Μερικώς μόνο. Ο Μέριλεβ είναι περίεργος· όλοι το ξέρουν.»

Ναι, σκέφτηκε η Νίθρα, αυτό αληθεύει. Ο Μέριλεβ ήταν ποιητής. Έμενε έξω απ'την Έρλεν, σε μια έπαυλη πάνω από τα βράχια της ακτής, και, όπως υποστήριζε, δεν τον ενδιέφεραν τα ζητήματα του θρόνου. Παρότι είναι τρίτος στη διαδοχή (ή, μάλλον, δεύτερος, με το θάνατο του Δόλβεριν), ποτέ δεν περίμενα ότι θα μου εναντιωνόταν. Και, βέβαια, το ότι ήρθε στην Έρλεν δε σημαίνει πως θα μου εναντιωθεί κιόλας. Μάλλον, βρίσκεται εδώ για άλλο λόγο. Ίσως να θέλει κι εκείνος να δει την Καλβάρθα· ίσως να θέλει να δει τον πατέρα του... Ναι, αυτό είναι το πιο λογικό να υποθέσει κανείς.

«Επιπλέον,» πρόσθεσε ο Άλαντμιν, γεμίζοντας μια κούπα τσάι για τον εαυτό του, «οι κατάσκοποι μου θα συνεχίσουν να τον παρακολουθούν. Αλλά εδ– Μ'ακούς, Νίθρα;»

«Ναι. Απλά, σκεφτόμουν κάτι.»

«Αλλά εδω νομίζω ότι έρχεται,» ολοκλήρωσε τη φράση του ο Αρχικατάσκοπος, και ήπιε τσάι.

Ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη μπήκαν στην αίθουσα και ζύγωσαν τη Νίθρα και τον Άλαντμιν, καλημερίζοντάς τους.

«Θέλετε κάτι,» παρατήρησε η Βασίλισσα· «το βλέπω.»

«Ο αγώνας σου τελείωσε, Νίθρα,» είπε ο Φένταρ· «θα θέλαμε να μιλήσουμε για την ανταμοιβή μας.»

«Ο αγώνας μου δεν τελείωσε ακόμα, Φένταρ. Εξακολουθώ να σας χρειάζομαι στο πλευρό μου. Ωστόσο, την ανταμοιβή σας θα την έχετε, όπως σας υποσχέθηκα. Και θα σας δώσω ακόμα περισσότερα πράγματα: μια θέση στο παλάτι, αν το επιθυμείτε.»

«Χα!» έκανε ο Φένταρ. «Ποτέ δεν περίμενα ότι θα έχω θέση σε κανένα παλάτι.» Μειδίασε πλατιά. «Αλλά, βέβαια, δεν περίμενα και ότι

θα κατάφερνες στο τέλος να γίνεις, όντως, Βασίλισσα του Νούφρεκ.»

«Θα έπρεπε να σε τιμωρήσω για την έλλειψη πίστης σου σε μένα,» του είπε, αστεία, η Νίθρα. «Αντιθέτως, όμως, σε διορίζω Διοικητή του Πρώτου Τάγματος της Βασιλικής Φρουράς μου, Φένταρ των Ωθράγκος· και σου αναθέτω ως πρώτη αποστολή να συγκροτήσεις το εν λόγω τάγμα με τους ανθρώπους που θεωρείς ικανότερους.»

«Με τιμάς, Νίθρα, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε ο Φένταρ, γονατίζοντας στο ένα γόνατο μπροστά στο κάθισμά της.

«Φύλαξέ τα αυτά για την τελετή κατά την οποία θα σε διορίσω επίσημα.»

Ο Ωθράγκος ορθώθηκε πάλι.

Η Νίθρα στράφηκε στη Μιρλίμια. «Χρυσοδάκτυλη. Μια Βασίλισσα πάντοτε χρειάζεται εκπαιδευμένους δολοφόνους, και εσύ είσαι η καλύτερη που γνωρίζω στο συγκεκριμένο επάγγελμα.»

«Σ'ευχαριστώ, Νίθρα.» Η Χρυσοδάκτυλη έκλινε το κεφάλι.

«Θα βρίσκεσαι στο κατασκοπευτικό μου δίκτυο για ειδικές αποστολές. Εάν το επιθυμείς, φυσικά.»

«Το επιθυμώ.»

«Ωραία, τότε,» είπε η Νίθρα. «Πιστεύω να είστε κι οι δύο ικανοποιημένοι.»

«Γιατί, όταν η Νίθρα ανέφερε ότι θα σας χρειαστούμε, κυριολεκτούσε,» πρόσθεσε ο Άλαντμιν. «Ο στρατός του Βασιλιά Σίλγκερομ θα έρθει, σύντομα, από το Άνφρακ, και θα πρέπει να τον αντιμετωπίσουμε.»

«Έχεις πληροφορίες ότι πλησιάζει;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Όχι ακόμα, αλλά ξέρω πως ο Τάκμιν είχε ζητήσει ενισχύσεις από τον πεθερό του.»

«Αχά...» είπε ο Φένταρ, περνώντας τους αντίχειρές του στη ζώνη του και κατεβάζοντας το βλέμμα, σκεπτικός.

«Και οι ενισχύσεις αυτές,» συνέχισε ο Άλαντμιν, «θα είναι πολλές, υποθέτω. Ο Σίλγκερομ θέλει πάση θυσία να κερδίσει ετούτο τον πόλεμο.»

«Δεν ξέρει, όμως, ότι ο γαμπρός του είναι νεκρός...» είπε ο Φένταρ.

«Ακόμα.»

Ένας στρατιώτης ζύγωσε και είπε: «Μεγαλειοτάτη, ο αδελφός της πρώην-Βασίλισσας Καλβάρθα, Μέριλεβ, βρίσκεται στο παλάτι και επιθυμεί να μιλήσει στον... Έπαρχο Τάκμιν. Δε γνωρίζει ότι εσείς έχετε τώρα την εξουσία, και δεν ξέρουμε αν θα έπρεπε να τον ενημερώσουμε σχετικά μ' αυτό. Στην Αρχόντισσα Κονθάρα είχατε πει να μην αποκαλύψουμε τίποτα.»

«Στον Άρχοντα Μέριλεβ, όμως, αποκαλύψτε το, και αφήστε τον να περάσει.»

«Όπως επιθυμείτε, Βασίλισσά μου.» Ο στρατιώτης υποκλίθηκε και βγήκε από την αίθουσα.

Η Νίθρα σηκώθηκε από τη θέση της και πήγε στον ξύλινο θρόνο, καθίζοντας εκεί και περιμένοντας τον αδελφό της Καλβάρθα να έρθει. Ο Άλαντμιν έφυγε, λέγοντας πως είχε κάποιες δουλειές, αλλά ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη έμειναν.

Η μεγάλη, διπλή θύρα της αίθουσας άνοιξε και ένας ψηλός άντρας, με ξανθά μαλλιά και γένι στο σαγόνι, μπήκε. Τα χαρακτηριστικά του ήταν λεπτά και τα ρούχα του εκκεντρικά. Φορούσε ένα πουκάμισο με εξαιρετικά ψηλό γιακά, ο οποίος έφτανε στα μάγουλά του· ένα ένδυμα που ήταν πανωφόρι και μανδύας μαζί· ένα πράσινο, εφαρμοστό παντελόνι· και καφετιές, γυριστές μπότες. Κοσμήματα δεν είχε πολλά επάνω του: μονάχα μερικά δαχτυλίδια.

«Νίθρα!» είπε, στεκόμενος μπροστά στο θρόνο. «Η κόμη σου είναι τώρα σα φωτιά, όμοια με την οργή σου!» Η φωνή του ήταν σοβαρή και η όψη του αγριεμένη, παρότι τα ποιητικά του λόγια θα έμοιαζαν εύθυμα αν προέρχονταν από κάποιο άλλο στόμα, ή κάποια άλλη στιγμή.

«Δε βρίσκομαι εδώ για να φέρω οργή και φωτιά, Άρχοντά μου, παρ'ότι μόνο ειρήνη και ευημερία στο Βασίλειο.»

«Έχεις, ωστόσο, παράξενο ορισμό για την ειρήνη και για την ευημερία, Νίθρα,» απάντησε ο Μέριλεβ. Ύψωσε ένα του δάχτυλο. «Συμμαχείς με τον προδότη Έπαρχο Τάκμιν, της Σάλγκρινεβ.» Ύψωσε δεύτερο δάχτυλο του ίδιου χεριού. «Εισβάλλεις με στρατό στην Έρλεν, προκαλώντας καταστροφές και λεηλασίες.» Ύψωσε τρίτο δάχτυλο. «Εκθρονίζεις την αδελφή μου, η οποία εύχομαι, τουλάχιστον, να είναι ακόμα ζωντανή.» Ύψωσε τέταρτο δάχτυλο. «Αρπ—»

«Αρκετά, Άρχοντά μου!» τον διέκοψε η Νίθρα, νιώθοντας την ψυχραιμία της να την εγκαταλείπει. «Δε ζήτησα κατάλογο των ενεργειών μου. Προτού με κρίνεις, όμως, θα έπρεπε να λάβεις υπόψη σου ότι πράττω το θέλημα της Λιάμνερ Κρωθ.»

Ο Μέριλεβ γέλασε. «Αξιομίσητη, πυριμαλλούσα Νίθρα, αυτή είναι η παλαιότερη δικαιολογία πολέμων και καταστροφών καταγεγραμμένη στην Ιστορία!»

«Αν αμφισβητείς τα δικά μου λόγια, Άρχοντά μου, μπορείς να απευθυνθείς στις ιέρειες, οι οποίες θα σε διαβεβαιώσουν ότι είμαι Εκλεκτή της Μεγάλης Μητέρας,» αποκρίθηκε η Νίθρα, μην έχοντας καμία διάθεση να χρησιμοποιήσει Πειθώ για να τον κάνει να την πιστέψει. «Τώρα, Άρχοντά μου: για ποιο λόγο βρίσκεσαι εδώ;»

«Για την αδελφή μου και για τον πατέρα μου,» απάντησε ο Μέριλεβ. «Είναι ζωντανοί;»

«Ναι, και οι δύο.»

«Ζητώ, τότε, να τους παραδώσεις σε μένα, ώστε να φροντίσω γ'αυτούς προσωπικά.»

«Εννοείς να τους απελευθερώσω...»

«Δε θα το έθετα ακριβώς έτσι,» είπε ο Μέριλεβ. «Ο θρόνος είναι, ούτως ή άλλως, δικός σου· τι έχεις να φοβηθείς;»

«Το αίτημά σου δεν μπορεί να γίνει δεκτό,» αποκρίθηκε η Νίθρα. Μετά, όμως, το ξανασκέφτηκε. «Ή, ίσως... ίσως να σου επέτρεπα να πάρεις τον Άρχοντα Κάμρεβ· αλλά όχι την Καλβάρθα.»

«Νίθρα,» είπε ο Μέριλεβ, «η Καλβάρθα θα πεθάνει, αν την αφήσεις σε κάποιο μπουντρούμι, ή θα τρελαθεί. Είναι εξαδελφή σου, για όνομα της Θεάς! Παράδωσέ τη σε μένα, σε εκλιπαρώ.»

«Όχι. Η Καλβάρθα θα μείνει εδώ. Τον πατέρα σου, ωστόσο, μπορείς να τον πάρεις.»

«Γιατί το κάνεις αυτό; Τι νόημα θα έχ-;»

«Σου απάντησα: Όχι. Και είναι η τελευταία μου κουβέντα επί του θέματος.»

»Μπορείς να δεις τώρα την Καλβάρθα, αν το επιθυμείς. Βρίσκεται στα διαμερίσματα του Άρχοντα Κάμρεβ, γιατί εκείνος ζήτησε να της μιλήσει.»

«Μάλιστα...» είπε, ξερά, ο Μέριλεβ. «Ναι, θα επιθυμούσα να τη δω.»

«Οδηγήστε τον Άρχοντα Μέριλεβ στα διαμερίσματα του πατέρα του,» πρόσταξε η Νίθρα έναν φρουρό.

«Δε χρειάζομαι συνοδεία,» δήλωσε ο αδελφός της Καλβάρθα. «Ξέρω το δρόμο.» Και βγήκε, από μια πλευρική πόρτα της αίθουσας.

Κεφάλαιο 23

Η Βασίλισσα Λυπάται, η Βασίλισσα Γελά· Μαχαίρια Ακονίζονται στο Σκοτάδι

Η Νίθρα έπαιρνε το μεσημεριανό της στα βασιλικά διαμερίσματα, που μέχρι πρότινος ανήκαν στην Καλβάρθα. Κανείς δεν είχε χρόνο να αλλάξει τη διακόσμηση, έτσι εξακολουθούσε να είναι περίεργη και διεστραμμένη. Στους τοίχους του καθιστικού, όπου η Νίθρα έτρωγε, βρίσκονταν κρεμασμένα όπλα και ασπίδες· και η κρεβατοκάμαρα, στην οποία είχε μπει πριν από λίγο, ήταν ολόκληρη ντυμένη στο μαύρο: μαύρα χαλιά, μαύρες ταπετσαρίες, μαύρες κουρτίνες, μαύρα σεντόνια, τα πάντα μαύρα. Η Νίθρα, βέβαια, είχε κάνει ό,τι μπορούσε, για να ζωντανέψει λίγο το χώρο: είχε ανοίξει τα παράθυρα, για να μπει φως, είχε κατεβάσει τις ταπετσαρίες, και είχε βγάλει τα μαύρα σεντόνια από το κρεβάτι. Κανονικά, θα πρόσταζε τους παλατιανούς υπηρέτες να τα αλλάξουν όλα, αλλά, καθώς είχε πληροφορηθεί, οι περισσότεροι έλειπαν (όπως ήταν φυσικό, άλλωστε) και ο στρατός του Ρέλγκριν προσπαθούσε τώρα να συγκροτήσει ένα καινούργιο υπηρετικό προσωπικό για το παλάτι.

Είναι σα να χτίζω τα πάντα από την αρχή, σκέφτηκε η Νίθρα, κόβοντας ένα κομμάτι από το φιλέτο της, πιρουνιάζοντας το, και βάζοντάς το στο στόμα.

Έτρωγε μόνη, αν και δε θα το προτιμούσε έτσι. Είχε, όμως, αποφασίσει να μην καλέσει τον Άλαντμιν, για να μη δημιουργούνται εντάσεις με τον Ρέλγκριν· διότι ο Αρχιστράτηγος πιθανώς να αναρωτιόταν γιατί είχε καλέσει τον Αρχικατάσκοπο και όχι εκείνον. Επομένως, το μοναχικό μεσημεριανό ήταν προτιμότερο· είχε υποστηρίξει ότι ήταν κουρασμένη –και από τα τραύματά της και από όσα είχαν συμβεί σήμερα– και είχε αποσυρθεί στα βασιλικά διαμερίσματα.

Δε μπορεί, όμως, τούτο να συνεχίζεται. Ο Ρέλγκριν πρέπει να φύγει απ'το παιχνίδι και μονάχα ένας τρόπος υπάρχει για να φύγει κανείς από αυτό το παιχνίδι... Αλλά αισθάνομαι άσχημα που έτσι πρέπει να γίνει... Αναστέναξε και ήπιε μια γουλιά κρασί.

Τα λόγια του Ρέλγκριν –κάποια πράγματα που είχε πει και της είχαν κάνει εντύπωση– αντηχούσαν ξανά και ξανά στις σκοτεινές γαλαρίες του μυαλού της.

«Δε σου λέω ψέματα. Θα θυσιάζα πολλά πράγματα για σένα.»

«Σε αγαπούσα, από παλιά.»

«...σε είχα δει στην Αυλή. Αρκετές φορές. Ποτέ δεν είχαμε, όμως, συναντηθεί...»

«Νίθρα. Εσύ θα ήσουν η καλύτερη Βασίλισσα που θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ...»

Η Νίθρα κούνησε το κεφάλι και ήπιε κι άλλο κρασί. Όλα τούτα ακούγονταν ψεύτικα, κι όμως, όταν έβγαιναν από τα χείλη του, ηχούσαν αληθινά. Είναι σαν γελοία ερωτική ιστορία... κάτι που θα έγραφε ο Μέριλεβ, όχι κάτι πραγματικό.

Ωστόσο, δεν μπορούσε να αμφισβητήσει ότι ο Ρέλγκριν ήταν πραγματικός, ούτε μπορούσε να διακρίνει ψέμα στα λόγια του ή στη ματιά του.

Κι επειδή είναι ερωτευμένος μαζί μου, πρέπει να τον σκοτώσω...

Πέρασε το χέρι της μέσα στα μαλλιά της, παραμερίζοντάς τα κι ακουμπώντας το μέτωπο στην παλάμη της, ενώ ο αγκώνας της στηριζόταν στην άκρη του τραπεζιού. Μεγάλη Θεά, γιατί μου το κάνεις αυτό; Με τιμωρείς, επειδή παριστάνω την Εκλεκτή σου;... επειδή συμμάχησα με τους Λυκολάτρες;...

...Τους Λυκολάτρες, που κι αυτούς τους πρόδωσα.

Και ο Τάκμιν πέθανε για να με σώσει, ενώ εγώ σχεδίαζα το θάνατό του...

Και τώρα, ήρθε η σειρά του Ρέλγκριν: θα πεθάνει κι αυτός εξαιτίας μου...

Η εξώπορτα χτύπησε. Η Νίθρα ακούμπησε την πλάτη της στην καρέκλα, ήπιε μια γουλιά κρασί, και ρώτησε: «Ποιος είναι;»

«Εγώ, Βασίλισσά μου.»

Ο Ρέλγκριν... Δες και είχε ακούσει τις σκέψεις της, είχε έρθει. Δες και τον είχε καλέσει με το νου της και μόνο.

«Αν ενοχλώ...»

«Όχι,» είπε η Νίθρα· «πέρασε.»

Η πόρτα άνοιξε και ο Ρέλγκριν μπήκε, ντυμένος κομψά, με γαλανό παντελόνι, γαλανό πανωφόρι, λευκό πουκάμισο, και μαύρα, γυαλιστερά παπούτσια.

«Δεν υπάρχουν υπηρέτες στο παλάτι, προς το παρόν –εκτός από τους στρατιώτες μου, φυσικά· αλλά οι στρατιώτες το ξέρω ότι δεν είναι καλοί υπηρέτες –όχι καλοί υπηρέτες για μια βασίλισσα, τουλάχιστον. Έτσι, αν χρειάζεσαι οτιδήποτε, είμαι στη διάθεσή σου.»

«Ρέλγκριν... είσαι ο Αρχιστράτηγός μου, όχι ο υπηρέτης μου,» αποκρίθηκε εκείνη.

Ο Ρέλγκριν βάδισε μέσα στο δωμάτιο, έκανε κύκλο γύρω της, και στάθηκε πίσω απ'το κάθισμά της. Παραμέρισε τα πορφυρά της μαλλιά, έσκυψε, και της ψιθύρισε: «Δεν υπάρχει κάτι που δε θα έκανα για σένα, Νίθρα.» Η ανάσα του ήταν καυτή πάνω στο μάγουλό της, και τα χείλη του φίλησαν την άκρη των δικών της χειλιών. Το πρόσωπό του έμεινε κολλημένο στο πρόσωπό της· η Νίθρα μπορούσε να αισθανθεί ότι ήταν φρεσκοξυρισμένος.

«Δεν υπάρχει κάτι που να θέλω τώρα,» του είπε, χαϊδεύοντας το λαιμό του. «Κάθισε, όμως, εδώ μαζί μου... Φάε κιόλας· έχεις φάει;»

«Όχι,» παραδέχτηκε ο Ρέλγκριν, τραβώντας κοντά μια καρέκλα και καθίζοντας πλάι της.

«Υπάρχει παραπάνω μεσημεριανό απ'ό,τι μπορώ να φάω μόνη μου, έτσι κι αλλιώς,» είπε η Νίθρα. Του έδωσε ένα άδειο πιάτο, το οποίο δεν είχε χρησιμοποιήσει.

Ο Ρέλγκριν έβαλε ένα κομμάτι κρέας εκεί και το δοκίμασε. «Δεν είναι ό,τι καλύτερο μπορεί να φτιάξει ο μάγειρας του στρατού μου...»

Η Νίθρα γέλασε. «Είναι αρκετά καλό. Μην είσαι υπερβολικός για χάρη μου.»

Το υπόλοιπο γεύμα πέρασε σιωπηλά, κι εκείνη χάθηκε πάλι στους συλλογισμούς της. Ο Ρέλγκριν έμοιαζε να υπάρχει αλλά και να μην υπάρχει, συγχρόνως. Την κοίταζε και βρισκόταν κοντά της, κι ετούτο πρέπει να ήταν ακριβώς ό,τι επιθυμούσε.

Αλλά γιατί με τρομάζει; Ή, μήπως, δεν είναι τρόμος; Μήπως είναι τύψεις για ένα έγκλημα που δεν έχω ακόμα διαπράξει;

Έχουμε, όμως, πόλεμο. Είναι έγκλημα, επομένως, ή είναι... αναγκαιότητα;

Δεν υπάρχει κάποιος άλλος τρόπος να τον απομακρύνω; Πρέπει να τον σκοτώσω; Πρέπει, οπωσδήποτε, να τον σκοτώσω; Ο Άλαντμιν ίσως να μπορούσε να βρει έναν άλλο τρόπο, μα εγώ δεν μπορώ να μιλήσω στον Άλαντμιν γι' αυτό το ζήτημα. Θα με παρεξηγήσει· σίγουρα, θα με παρεξηγήσει. Και θα έχει δίκιο, θα έχει λόγο...

Βέβαια, αν χρησιμοποιούσε την Πειθώ επάνω του.... Αλλά ποτέ δε χρησιμοποιώ την Πειθώ πάνω στον Άλαντμιν. Δεν είναι σωστό. Ο Ομιλητής παίζει με τα μυαλά των άλλων· δεν είναι σωστό, γενικά. Πόσο μάλλον να το κάνεις σ' έναν άνθρωπο που αγαπάς...

Με πόσων τα μυαλά έχω παίξει, τελευταία;... Και ούτε που το σκέφτηκα, όλον αυτό τον καιρό. Μόνο τώρα... τώρα οι σκέψεις έρχονται για να παίξουν με το δικό μου μυαλό—

Η εξώπορτα χτύπησε.

«Μεγαλειότητα,» ακούστηκε μια αντρική φωνή. «Η οικογένειά σας βρίσκεται εδώ και ζητά να σας επισκεφτεί. Ο πατέρας σας, η μητέρα σας, ο αδελφός σας, και η αδελφή σας.»

Ω Μεγάλη Θεά... σκέφτηκε η Νίθρα. Έπρεπε να το περιμένω. Τα νέα θα μαθεύονταν γρήγορα. Οι δικοί της έμεναν σε μια έπαυλη, στα περίχωρα της Έρλεν· σίγουρα, θα είχαν ακούσει τι είχε γίνει. Κι ακόμα κι αν δεν ήξεραν —μέχρι να φτάσουν εδώ, τουλάχιστον— ότι η Νίθρα ήταν Βασίλισσα, θα ήξεραν ότι η Νίθρα ήταν «μάγισσα» που είχε ρίξει τις πύλες της πρωτεύουσας.

«Ας περάσουν,» απάντησε στον φρουρό. Και προς τον Ρέλγκριν: «Πήγαινε, σε παρακαλώ· θα ήθελα να μιλήσω μόνη μαζί τους.»

Εκείνος σηκώθηκε, χωρίς καθυστέρηση, από τη θέση του, φίλησε το χέρι της, και έφυγε από τα διαμερίσματα.

Η Νίθρα περίμενε, μέχρι που η εξώπορτα χτύπησε πάλι και η ίδια αντρική φωνή ανακοίνωσε την άφιξη της οικογένειάς της.

«Να περάσουν,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα.

Η θύρα άνοιξε, και μπήκαν: ο πατέρας της, Πρίγκιπας Ένκεριν, με τα γκριζα μαλλιά και το πάντοτε φρεσκοξυρισμένο πρόσωπό του· η μητέρα της, Νάλρα, κορακομάλλα και πολύ κοντή, όταν κανείς την έβλεπε πλάι στον σύζυγό της· ο αδελφός της, Κένκορ, που την είχε μάθει να κολυμπά και που έμοιαζε τόσο στον πατέρα τους, με μόνη

διαφορά ότι είχε τα ξανθά του μαλλιά μακριά και δεμένα αλογοουρά, ενώ το πρόσωπό του η Νίθρα θα ορκιζόταν ότι δεν το είχε δει ποτέ φρεσκοξυρισμένο: ο Κένκορ, που ήταν ερωτευμένος με τη Λυρία Σάνρεθ, αλλά εκείνη τον είχε απαρνηθεί, για να γίνει Ιερά Αναζητήτρια και να υπηρετήσει τη Μεγάλη Μητέρα· και η μικρή της αδελφή, Ζόφρα, η οποία ήταν μελαχρινή, σαν τη Νίθρα και σαν τη μητέρα τους, αλλά το στόμα της ήταν λιγάκι στραβό από την αριστερή μεριά και πάντα διαμαρτυρόταν και έκλαιγε γι' αυτό.

Όλοι τους είναι όπως τους θυμάμαι. Αλλά γιατί θα έπρεπε νάχουν αλλάξει; Δεν πέρασε, δα, και τόσοσ καιρός· εμένα απλώς μου φαίνεται πολύς...

«Νίθρα!» είπαν πολλά στόματα, συγχρόνως, και η Βασίλισσα είδε χαμόγελα στα πρόσωπα των δικών της.

«Έβαψες τα μαλλιά σου;» έκανε η Ζόφρα. «Έλεγες ότι δε θα τα βάψεις ποτέ!»

Η Νίθρα γέλασε. «Δεν τα έβαψα· μόνα τους άλλαξαν.» Σηκώθηκε απ' το τραπέζι και τους αγκάλιασε όλους, έναν-έναν, φιλώντας τους στα μάγουλα.

«Μου λείψατε,» τους είπε.

«Κόρη μου, δε μπορείς να φανταστείς πόσο είχαμε ανησυχήσει για σένα, όταν εξαφανίστηκες,» είπε η μητέρα της. «Από τη μια, χαρήκαμε, βέβαια, γιατί, αν έμενες στο Νούφρεκ, θα σε εκτελούσαν. Από την άλλη, όμως, φοβόμασταν ότι δε θα σε ξαναβλέπαμε.»

«Αλλά επέστρεψες,» τόνισε ο Κένκορ, «και με τρόπο που κανείς δε θα περίμενε...» Υπήρχε κάτι το... επιφυλακτικό στο βλέμμα του.

«Νίθρα,» είπε ο πατέρας της, που ήταν και αδελφός της παλιάς Βασίλισσας Σιγκέλθα κι επομένως θεός της Καλβάρθα, «υποθέτω πως το ξέρεις ότι έχεις προκαλέσει μεγάλη αναστάτωση σ' ολόκληρο το Βασίλειο...» Η όψη του ήταν απόλυτα σοβαρή, καθώς μιλούσε. «Πες μου, όμως, τι έχει συμβεί, γιατί δεν έχω καταλάβει τίποτα. Τι είναι αυτά που ακούγονται, ότι είσαι μάγισσα που σωριάζει πύλες με τη φωνή της και με αστραπές απ' τα ουράνια;»

«Καθίστε,» τους πρότεινε η Νίθρα, δείχνοντας τον σοφά και τις καρέκλες. Η οικογένειά της υπάκουσε, κι εκείνη άρχισε να τους διηγείται όλα όσα είχαν συμβεί... ή σχεδόν όλα, *περίπου* όλα, και με κάποια σημεία αλλαγμένα. Δεν ανέφερε τίποτα για τη σχέση της με τον

Ρόλμαρ, πέρα από το γεγονός ότι «ένας Ωθράγκος ακρίτης τη βοήθησε»· ούτε είπε την αλήθεια για τον Φανλαγκόθ. Αντί γι' αυτό, προτίμησε να πει ότι η Μεγάλη Μητέρα την είχε εκλέξει, προσφέροντάς της Χαρίσματα και προστάζοντάς την ν' απαλλάξει το Βασίλειο από την Καλβάρθα και τον ψευδοπροφήτη Νουτκάλι, ο οποίος εκμεταλλευόταν την ανόητη Βασίλισσα και προσπαθούσε να καταστρέψει ολόκληρη την ήπειρο, το Σώμα της Θεάς. «Είναι πιο επικίνδυνος και πιο ισχυρός απ' ό,τι φαντάζεστε.»

«Και πού βρίσκεται τώρα, Νίθρα;» ρώτησε ο Ένκεριν. «Είναι νεκρός;»

«Δε νομίζω. Η Μεγάλη Θεά με προειδοποίησε ότι δεν μπορώ να τον σκοτώσω, μόνο να τον διώξω μακριά από την Έρλεν και το Νούφρεκ, χαλώντας τα σχέδιά του.»

Η Νάλλα διέγραψε στον αέρα το Σημείο της Λιάμνερ Κρωθ. «Κάποιος δαίμονας πρέπει να είναι αυτός ο Νουτκάλι, από άλλη ήπειρο. Από τη Βάλγκριθμωρ, ίσως, όπου κατοικούν πολλά τέτοια μοχθηρά πλάσματα· δεν έχουν τη Μεγάλη Μητέρα να τους προστατεύει, όπως εμείς εδώ.»

«Ναι,» είπε η Νίθρα. «Ίσως να είναι από εκεί ο Νουτκάλι.»

«Τι θα κάνεις τώρα;» τη ρώτησε ο Ένκεριν. «Θα παραμείνεις στο θρόνο;»

«Ναι,» απάντησε η Νίθρα, «και δε θα ήθελα να έχουμε αντιδικία επάνω σ' αυτό, πατέρα· θα ήθελα να με υποστηρίξεις. Εξάλλου, παρότι η σειρά της διαδοχής έχει σπάσει, εξακολουθώ να είμαι μία Ρίνκιλ.»

Ο Ένκεριν ένευσε. «Δε θα σου εναντιωνόμουν σ' ετούτο το θέμα, Νίθρα. Είσαι κόρη μου... και είσαι και Εκλεκτή της Λιάμνερ Κρωθ, πράγμα που ποτέ δε θα φανταζόμουν. Όποιος δεν αποδέχεται την εξουσία μιας Εκλεκτής θα έχει, εκτός των άλλων, να κάνει και με το ιερατείο. Εκείνο μόνο που θα ήθελα να σου ζητήσω είναι να προσέχεις, και να μη διστάσεις ποτέ να ζητήσεις τη βοήθειά μου, σε οτιδήποτε. Γιατί υπάρχουν κίνδυνοι για έναν μονάρχη. Υπάρχουν άνθρωποι που, αγνοώντας ακόμα και τις επιταγές της Λιάμνερ Κρωθ, θα προσπαθήσουν να σε εκθρονίσουν, ή και να σε σκοτώσουν.»

«Το ξέρω, πατέρα,» είπε η Νίθρα, «το ξέρω... Και χαίρομαι που μπορώ να βασιστώ σε σένα.» Τον φίλησε στο μάγουλο. «Χρειάζομαι έμπιστους ανθρώπους.»

«Όλες οι βασιλίσσες χρειάζονται έμπιστους ανθρώπους,» αποκρίθηκε ο Ένκεριν, αγκαλιάζοντάς την, καθώς ήταν καθισμένος πλάι της στον σοφά.

«Νίθρα,» ρώτησε η Νάλρα, «θα ήθελες να έρθουμε να μείνουμε εδώ, στο παλάτι; Για αρχή, τουλάχιστον.»

«Ίσως να ήταν επικίνδυνο για εσάς...»

«Η Νίθρα έχει δίκιο,» είπε ο Ένκεριν. «Θα ήταν, όντως, επικίνδυνο να έρθουμε όλοι να μείνουμε εδώ—»

«Εγώ, ωστόσο, θα ήθελα να μείνω, πατέρα,» δήλωσε ο Κένκορ.

«Ήμουν έτοιμος να προθυμοποιηθώ ο ίδιος,» είπε ο Ένκεριν, κοιτάζοντας διστακτικά το γιο του. «Ωστόσο, εφόσον το επιθυμείς... Είσαι, αναμφίβολα, αρκετά μεγάλος για να προσέχεις και για να μπορείς να βοηθήσεις τη Νίθρα.»

«Ο Κένκορ είναι μεγαλύτερος από μένα, όσον αφορά ορισμένα πράγματα, πατέρα,» είπε η Βασίλισσα, παρότι ο αδελφός της ήταν δύο χρόνια μικρότερός της.

Ο Ένκεριν ένευσε, μοιάζοντας ικανοποιημένος με τα παιδιά του.

«Απόψε, όμως, θα μείνουμε,» είπε η Νάλρα, «και το πρωί θα επιστρέψουμε στην έπαυλη.»

Η Νίθρα παρατήρησε ότι είχε βραδιάσει· ο ουρανός έξω απ'το παράθυρο ήταν σκοτεινός. «Θα χαρώ πολύ, που θα σας έχω κοντά μου,» είπε, ειλικρινά.

«Προσπαθείς επίτηδες να τις εξαγριώσεις μαζί σου;» ρώτησε ο Άλαντμιν, μπαίνοντας στα διαμερίσματα της Νίθρα.

Εκείνη βρισκόταν μισοξαπλωμένη πάνω σ'ένα ανάκλιντρο και έπινε νερωμένο κρασί από μια χρυσοποϊκίλη κούπα. «Για τι πράγμα μιλάς, αγάπη μου;»

«Ο ήλιος έχει βασ—» άρχισε ο Άλαντμιν, αλλά, μετά, θυμήθηκε ότι δεν υπήρχε πλέον ήλιος και διόρθωσε: «Το σκοτάδι έχει, προ πολλού, απλωθεί κι εσύ δεν έχεις ακόμα πάει να δεις τις ιέρειες.»

Η Νίθρα βλεφάρισε. «Έχεις δίκιο. Το είχα ξεχάσει.» Πήρε καθιστή θέση πάνω στο ανάκλιτρο. «Θα πάω τώρα. Ή δε με θέλουν πλέον;»

«Σε περιμένουν ακόμα.»

«Θα πάω, λοιπόν.»

Ο Άλαντμιν τη βοήθησε να φορέσει ένα ζευγάρι μπότες και της έδωσε το εβένινο μπαστούνι της.

«Η οικογένειά μου ήρθε στο παλάτι,» είπε η Νίθρα, καθώς σηκωνόταν, «αν και, υποθέτω, θα το έχεις μάθει.»

«Το έχω μάθει.»

«Ο Κένκορ θα μείνει εδώ, όταν οι άλλοι θα φύγουν, για να με βοηθήσει.» Παρατήρησε τη συλλογισμένη όψη στο πρόσωπο του Άλαντμιν. «Δε σου πολυαρέσει η ιδέα, ε;»

«Τον εμπιστεύεσαι;» ρώτησε ο Αρχικατάσκοπος.

«Ναι,» είπε η Νίθρα. «Είναι αδελφός μου.»

«Αυτός δεν είναι αρκετά καλός λόγος για να του έχεις εμπιστοσύνη. Τον εμπιστεύεσαι *πέραν* του γεγονότος ότι είναι συγγενής σου;»

«Ναι, Άλαντμιν, τον εμπιστεύομαι.» Η Νίθρα βάδισε προς την έξοδο των διαμερισμάτων της και έπιασε το πόμολο. Το τράβηξε και η πόρτα άνοιξε. Ο διάδρομος απέξω ήταν έρημος, εκτός από δύο φρουρούς.

«Θα πάω στο Ναό της Προστάτιδας Θεάς,» τους είπε η Βασίλισσα. «Να ετοιμαστεί μια συνοδεία.»

«Ως προστάξετε, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε ο ένας.

Η Νίθρα κι ο Άλαντμιν άρχισαν να κατεβαίνουν τις σκάλες του παλατιού.

«Έχεις κανένα νέο για τον Νουτκάλι;» ρώτησε η πρώτη.

«Όχι.»

«Προσπάθησες;»

«Ναι,» είπε ο Αρχικατάσκοπος, «αλλά φαίνεται να έχει εξαφανιστεί. Επιπλέον, όλοι οι θαυματοποιοί της Καλβάρθα έφυγαν από το παλάτι, όταν η πολιορκία άρχισε, έτσι δεν ξέρω ποιον να ρωτήσω. Ωστόσο, ίσως καταφέρω να εντοπίσω κάποιους απ'αυτούς μέσα στην πόλη. Ειδικά, αν βρω τη μάγισσα Τενίρα....»

«Γιατί; Τι είναι αυτή;»

«Ήταν ερωμένη του. Μπορεί να ξέρει πού έχει πάει.»

«Αν τον εντοπίσεις, μην κάνεις τίποτα,» είπε η Νίθρα. «Απλά, ανάφερέ μου πού είναι.»

«Όπως θέλεις.»

«Ο Φανλαγκόθ με έχει προειδοποιήσει γι' αυτόν, Άλαντμιν. Ο Νουτκάλι είναι πολύ επικίνδυνος. Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να τον διώξω απ' το Νούφρεκ, κι αυτό μου αρκεί, για να πω την αλήθεια. Ας πάει να δημιουργήσει προβλήματα όπου αλλού θέλει, αλλά όχι στο Βασίλειό μου.»

Έφτασαν στην αίθουσα του θρόνου και περίμεναν να ετοιμαστεί η συνοδεία της Νίθρα.

«Ποιοι από την παλιά Βασιλική Φρουρά είναι αιχμάλωτοί μας;» θέλησε να μάθει η Βασίλισσα.

«Γιατί ρωτάς;»

«Γιατί θέλω κάποιος να διδάξει στη δική μου Βασιλική Φρουρά την τεχνική αντίστασης Πειθούς.»

«Υποθέτω πως δε χρειάζεται να σου προτείνω τον παλιόφιλό μας τον Σάβμιν,» είπε ο Άλαντμιν.

«Δεν τον εμπιστεύομαι στο ελάχιστο. Δεν έχουμε κανέναν άλλο διοικητή αιχμάλωτο;»

«Έχουμε, και θα δω τι μπορώ να κάνω.»

«Υποσχέσου του ελευθερία και καλή πληρωμή, αν μας βοηθήσει,» είπε η Νίθρα.

Μια πολεμίστρια ζύγωσε. «Η συνοδεία σας είναι έτοιμη, Μεγαλειότητα.»

«Θέλεις να έρθω μαζί;» ρώτησε ο Άλαντμιν τη Νίθρα.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Προτιμώ να με περιμένεις στα διαμερίσματά μου,» πρόσθεσε, υπομειδιώντας, και βάδισε προς την έξοδο της βασιλικής αίθουσας, ακολουθούμενη από δύο φρουρούς.

Βγήκε στον καμένο κήπο του παλατιού, όπου την περίμενε μια ομάδα έφιππων μαχητών, καθώς κι ένα άλογο χωρίς καβαλάρη. Ο ιπποκόμος που στεκόταν δίπλα του τη βοήθησε ν' ανεβεί στη σέλα, και η συνοδεία της ξεκίνησε. Η πύλη του κήπου είχε καταστραφεί κατά την πολιορκία, έτσι δε χρειάστηκε να την ανοίξει κανείς· απλά, οι δύο φύλακες που στέκονταν εκεί παραμέρισαν.

Η Νίθρα κοίταξε πίσω της, καθώς έφευγε. Θυμόταν πόσο όμορφος ήταν ο κήπος του παλατιού, και τώρα δεν είχε μείνει τίποτα από αυ-

τή του την ομορφιά. Θα περάσουν χρόνια ολόκληρα, προτού μεγαλώσουν τα δέντρα που θα φυτέψουμε. Αλλά θα φροντίσω να είμαι στην εξουσία, για να τα δω να μεγαλώνουν.

Από τη μία, η καταστροφή που είχε συμβεί τη μελαγχολούσε και της έφερνε άσχημα συναισθήματα· από την άλλη, όμως, η Νίθρα σκεφτόταν ότι κάθε αλλαγή, είτε προς το καλύτερο είτε προς το χειρότερο, απαιτεί και μια πυρκαγιά: μια πυρκαγιά τόσο δυνατή ώστε να καθαρήσει την παλιά, μπλεγμένη βλάστηση και να κάνει χώρο για την καινούργια. *Ακόμα κι ο Θρόνος του Αετού έσπασε εξαιτίας μου. Θα πρέπει να φτιάξω καινούργιο θρόνο για τον εαυτό μου· και θαβάλω τους καλύτερους τεχνίτες του Βασιλείου να τον κατασκευάσουν— όχι: τους καλύτερους τεχνίτες της Λιάμνερ-Κρωθ. Θα δείξω ότι ετούτη είναι, πραγματικά, μια νέα αρχή για το Νούφρεκ. Τα πάντα θα αλλάξουν, προς το καλύτερο. Η πτώση της Καλβάρθα ήταν μόνο η αρχή· η απαραίτητη αρχή, για ν'ακολουθήσουν όλα τα υπόλοιπα.*

Πρώτα, όμως, θα έπρεπε να λύσει τα άμεσα προβλήματά της. Να εξουδετερώσει ή να αδρανοποιήσει τις δυνάμεις που ήθελαν να την εκθρονίσουν.

Η συνοδεία της πέρασε από την κατεστραμμένη Πύλη του Αετού, που ένωνε τη Βασιλική Περιφέρεια της πρωτεύουσας με τη Λαϊκή. Δεξιά της Νίθρα τώρα ορθωνόταν ο πελώριος, πανώριος Ναός της Προστάτιδας Θεάς, φωτίζοντας τη νύχτα με πολλά μικρά φώτα.

Ο δρόμος τον οποίο διέσχιζε η Βασίλισσα ήταν σιωπηλός. Οι πολίτες ήταν ακόμα φοβισμένοι από τα τελευταία συμβάντα· ελάχιστοι έβγαιναν απ'τα σπίτια τους, όταν έπεφτε το σκοτάδι...

Το σκοτάδι που έρχεται χωρίς να χρειάζεται να δύσει ο ήλιος... Και η αυγή που έρχεται χωρίς να χρειάζεται ο ήλιος να ανατείλει... Κι αυτή η αίσθηση της αφύσικης γαλήνης που πλανιέται στον αέρα... Η σχεδόν αρχετοπική αίσθηση γαλήνης... Νίθρα, πρέπει ν'ανακαλύψεις τι έχει συμβεί στον κόσμο.

Ίσως θα ήταν χρήσιμο να ταξιδέψω ξανά στους Αρχέτοπους. Μπορεί ο Αετός να γνωρίζει τι έχει γίνει στην Κουαλανάρα. Δεν είναι δυνατόν, όμως, να φύγω τώρα από το Νούφρεκ. Τώρα, πρέπει να φέρω σταθερότητα στο Βασίλειό μου.

Η συνοδεία της μπήκε στον περίβολο του Ναού, και ένας στρατιώτης αφίππευσε και βοήθησε τη Νίθρα να κατεβεί απ'το άλογό της.

Η Βασίλισσα του Νούφρεκ βάδισε προς την κεντρική είσοδο, όπου βρίσκονταν δύο χρυσοντυμένοι ναοφύλακες, οι οποίοι υποκλίθηκαν, μόλις οι φρουροί της ανακοίνωσαν ποια ήταν.

«Περάστε, Μεγαλειότητα,» είπε ο ένας.

Και η Νίθρα μπήκε στο Ναό της Προστάτιδας Θεάς, χωρίς τη συνοδεία της. Χωρίς ούτε έναν από τους μαχητές της. Γιατί έτσι όριζε ο Νόμος της Θεάς: ακόμα κι οι μονάρχες να έρχονται ως κοινοί θνητοί στον Οίκο της.

Η Νίθρα ανέβηκε τα σκαλοπάτια και πέρασε το κατώφλι, όπου μία ιέρεια την περίμενε. Την καλωσόρισε στο Ναό και της ζήτησε να την ακολουθήσει. Εκείνη υπάκουσε, και βάδισε πίσω από την ιερωμένη. Στο χώρο γύρω της υπήρχαν τοιχογραφίες και αγάλματα που απεικόνιζαν τη Λιάμνερ Κρωθ ως Προστάτιδα των Ρουζβάνων.

Στο τέλος της σύντομης διαδρομής μια δίφυλλη πόρτα άνοιξε, από τα χέρια δύο Ιερών Αναζητητριών, και η Νίθρα μπήκε σ'ένα μεγάλο παραλληλόγραμμο δωμάτιο, που την έκανε να αισθάνεται, πραγματικά, μικρή. Δεν είχε ποτέ ξανά έρθει εδώ, γιατί, υπέθετε, ήταν χώρος συναγωγής των ιερειών. Δεξιά της βρίσκονταν υπερυψωμένες θέσεις, όπου ιερωμένες κάθονταν· αριστερά της, το ίδιο· και στο πέρας του δωματίου ήταν, ένθρονη, η Αρχιέρεια Σαρφιάνα, την οποία η Νίθρα είχε ξαναδεί σε διάφορες επίσημες τελετές. Επρόκειτο για μια γηραιή γυναίκα με γκρίζα αστραφτερά μάτια· η όψη της ήταν γαλήνια, σαν να είχε βρει αυτό που ο πολύς κόσμος ονόμαζε «το νόημα της ζωής», ή σαν να είχε, διαρκώς, επαφή με τη Μεγάλη Μητέρα. Τα ράσα που την έντυναν ήταν γκρίζα –όχι το ατσαλένιο γκρίζο των ματιών της, παρά αυτό του μουντού ουρανού– και σχεδόν κρυμμένα κάτω από τα περιδέραια και τα άλλα περίτεχνα στολίδια που η Αρχιέρεια φορούσε, τα οποία γυάλιζαν σαν μικρά άστρα. Στο κεφάλι της βρισκόταν μια κουκούλα (η Νίθρα δεν την είχε δει ποτέ χωρίς αυτή την κουκούλα· η γυναίκα μπορεί να ήταν και καραφή, απ'όσο ήξερε) και γύρω απ'την κουκούλα ένα ολόχρυσο διάδημα, γεμάτο λίθους.

Κανείς δεν είχε υποστηρίξει ποτέ ότι οι ιέρειες της Μεγάλης Θεάς ζούσαν φτωχικά ή συγκρατημένα. Μάλιστα, ορισμένοι τις είχαν, κα-

τά καιρούς, κατηγορήσει πως έκαναν όργια χειρότερα από εκείνα των ευγενών, πράγμα το οποίο της αποσπούσε από τα πραγματικά τους καθήκοντα: την καθοδήγηση και την προστασία όλων των Ρουζβάνων της ηπείρου. Κάποιοι από αυτούς που κατηγορούσαν τις ιέρειες πάθαιναν «μυστηριώδη ατυχήματα». Η οργή της Λιάμνερ Κρωθ, το δίχως άλλο...

Η Νίθρα, καθώς έκανε μερικά βήματα μέσα στο μεγάλο, παραλληλόγραμμο δωμάτιο, διαπίστωσε πως βρισκόταν στο πιο χαμηλό σημείο απ' όλα, και καμία δεν της έκανε νόημα ν' ανεβεί. Οι ιέρειες ήταν πάντοτε ψηλότερα από κάθε μονάρχη.

Εγώ, όμως, είμαι Εκλεκτή της Μεγάλης Θεάς...

«Βασίλισσα Νίθρα,» είπε η Αρχιέρεια Σαρφιάνα. «Καλωσόρισες. Πολύωρη ήταν η αναμονή μας για σένα...»

«Με συγχωρείτε, Σεβάσμια Μητέρα,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Το παλάτι απαιτούσε την παρουσία μου· κι επιπλέον, όπως θα μπορείτε να δείτε, είμαι τραυματισμένη και κουρασμένη.»

«Οι απεσταλμένες της Ιεράς Μητριάρχη μου έχουν μιλήσει για σένα,» είπε η Σαρφιάνα, και η Νίθρα, ακολουθώντας το βλέμμα της, είδε πως η Αρχιέρεια κοιτούσε τις ιέρειες που είχαν έρθει στο στρατό του Τάκμιν, όταν βρισκόταν κατασκηνωμένος ένα χιλιόμετρο δυτικά της Βόλγκρεν. «Είσαι Εκλεκτή της Μεγάλης Μητέρας, υποστηρίζουν.»

«Αληθεύει, Σεβάσμια Μητέρα. Η Λιάμνερ Κρωθ με έχει στείλει, για να σώσω τα παιδιά της.»

«Και ποια ακριβώς είναι η θεϊκή σου αποστολή, Βασίλισσα και Εκλεκτή Νίθρα;»

«Να διώξω τον ψευδοπροφήτη Νουτκάλι, και να εκθρονίσω την Καλβάρθα. Να φέρω ευημερία και ειρήνη στο Νούφρεκ. Δε σας έχουν μιλήσει οι ιέρειες από το Άνφρακ γι' αυτά;»

«Ναι, μου έχουν μιλήσει,» αποκρίθηκε η Αρχιέρεια. «Ωστόσο, τα πράγματα... άλλαξαν, κάπως, έτσι δεν είναι;»

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε, Σεβάσμια Μητέρα...» Τα μάτια της Νίθρα στένεψαν, καθώς παρατηρούσε, με τη Ματιά, το πρόσωπο της Σαρφιάνα. *Δεν μπορώ να σε διαβάσω. Δεν μπορώ να σε διαβάσω καθόλου, Αρχιέρεια. Πώς καταφέρνεις και κρατάς τόσο ουδέτερη όψη;*

«Η Ιερά Μητριάρχης επιθυμεί την πραγματοποίηση εκκαθάρισης ετούτων των ιερών τόπων από τη Λυκολατρία, που, σύμφωνα με τις πληροφορίες της, ανθεί στα εδάφη του Νούφρεκ. Η Παναγιότατη, ωστόσο, δεν πίστευε ότι η Βασίλισσα Καλβάρθα edύνατο να το κατορθώσει τούτο· συνεπώς, απεφάσισε, για το καλό απάσης της ηπειρου, να την αντικαταστήσει με έναν συνετότερο υιό της Μεγάλης Θεάς: τον Έπαρχο Τάκμιν, ο οποίος ήταν Ορκισμένος στην Πριγκίπισσα Φόλνα, θυγατέρα του Βασιλέα Σίλγκερομ του Άνφρακ.»

«Ο Έπαρχος είναι, δυστυχώς, νεκρός, Σεβάσμια Μητέρα,» είπε η Νίθρα. «Αναμφίβολα, θα το έχετε πληροφορηθεί.»

«Το έχω πληροφορηθεί. Παρατηρείς, ωστόσο, το ζήτημα το οποίον παρουσιάζεται;»

«Ομολογώ πως όχι, Σεβάσμια Μητέρα,» αποκρίθηκε η Νίθρα, αν και το παρατηρούσε.

«Η Ιερά Μητριάρχης απάσης της Λιάμνερ-Κρωθ εθεωρούσε τον Έπαρχο Τάκμιν, την Πριγκίπισσα Φόλνα, και τον Βασιλέα Σίλγκερομ πρόσωπα άξια της αγίας της εμπιστοσύνης. Για εσένα, Βασίλισσα Νίθρα, η Παναγιότατη δεν γνωρίζει τίποτα...»

Ακριβώς αυτό που περίμενα ν'ακούσω, σκέφτηκε η Νίθρα. «Εάν η Παναγιότατη εμπιστεύεται την κρίση της Μεγάλης Θεάς, τότε θα πρέπει να εμπιστευτεί κι εμένα, Σεβάσμια Μητέρα.»

Τα λόγια της έκαναν ένα μουρμουρητό να διατρέξει τη συναγωγή, και από τα δεξιά και από τ'αριστερά.

Χα-χα-χα-χα-χα! Το βρίσκετε αυτό... βλάσφημο, Σεβασμιότατες; σκέφτηκε, ειρωνικά, η Νίθρα. *Ή, μήπως, θρασύ; Χα-χα-χα-χα!* Ήταν, ομολογουμένως, διασκεδαστικό και ικανοποιητικό, συγχρόνως, να βλέπει τις ιέρειες να τα έχουν έτσι χαμένα. Ενώπιόν τους βρισκόταν μια δύναμη που δεν είχαν υπολογίσει: μια Εκλεκτή της ίδιας της Μεγάλης Θεάς, και δεν ήξεραν πώς να της συμπεριφερθούν.

Θα έπρεπε, κανονικά, να ντρέπομαι για τον εαυτό μου, αλλά δεν μπορώ να ντραπώ. Όχι πια... Παλιότερα, πριν από την αλλαγή της στους βάλτους Βενέβριαμ, ούτε που θα συλλογιζόταν ένα τέτοιο γεγονός: εκείνη να στέκεται εδώ, ανάμεσα στις ιερωμένες και να το παίζει «Εκλεκτή», ενώ αυτές ήταν αποπροσανατολισμένες από την παρουσία της. Θα το θεωρούσε κι η ίδια βλάσφημο και θρασύ. Θα ήταν καταδικαστέο και μόνο που το σκεφτόταν· αναμφίβολα, θα

προσέλκυε την οργή της Λιάμνερ Κρωθ... όπως «θα προσέλκυε την οργή της Λιάμνερ Κρωθ» και η συμμαχία μου με τον Δόλβερν και τους Λυκολάτρες του.

Ω, μα διδάχτηκα πολλά από τότε ως τώρα· πάρα πολλά...

Η Αρχιέρεια Σαρφιάνα αγριοκοίταξε τις υπόλοιπες ιέρειες, καθώς εκείνες μουρμούριζαν αναμεταξύ τους, και περίμενε μέχρι το βλέμμα της να τις κάνει να σιωπήσουν. Όταν αυτό έγινε, είπε στη Νίθρα: «Οφείλεις να αποδείξεις ότι είσαι άξια της εμπιστοσύνης της Ιεράς Μητριάρχης, Νίθρα Ρίνκιλ!»

Ούτε «Βασίλισσα Νίθρα», ούτε «Εκλεκτή», ούτε «Βασίλισσα και Εκλεκτή Νίθρα». Ενδιαφέρον. Αλλά θα το μετανιώσεις, Σεβάσμια Μητέρα... «Τι άλλο έχω να αποδείξω; Πόσες άλλες αποδείξεις χρειάζεστε;» Και, υψώνοντας το ελεύθερό της χέρι από τον πάνινο βρόχο όπου κρεμόταν (το άλλο έσφιγγε το εβένινό της μαστούνι), Κέλευσε το θρόνο της Αρχιέρειας: «Ανυψώσου ως την οροφή!»

Το Κοσμικό Κέλευσμα τη χαστούκισε σαν πέτινιο μαστίγιο, κλέβοντας την αναπνοή της. Η αντίσταση –μια αντίσταση παρόμοια μ'αυτή των Αρχέτοπων– ήταν αυξημένη, όπως και όταν είχε ρίξει τις πύλες.

Ο θρόνος της Αρχιέρειας Σαρφιάνα υψώθηκε, και τα μάτια της γούρλωσαν· η Νίθρα είδε, για πρώτη φορά, πανικό στο πρόσωπό της, και παραλίγο να γελάσει ανοιχτά –συγκρατήθηκε, όμως.

Η Αρχιέρεια πιάστηκε γερά απ'τους βραχίονες του καθίσματός της, φωνάζοντας: «Κατέβασέ με! Κατέβασέ με!» Η οροφή της αίθουσας ήταν πολύ ψηλή· γύρω στα έξι μέτρα, την υπολόγιζε η Νίθρα: αν η Σαρφιάνα έπεφτε, θα σκοτωνόταν· ή, αν δε σκοτωνόταν, σίγουρα, θα έσπαγε αρκετά κόκαλα.

Το σούσουρο είχε πάλι αρχίσει δεξιά κι αριστερά. Ορισμένες ιέρειες, μάλιστα, είχαν ορθωθεί.

«Βλασφημία!» έκρωξε κάποια.

«Ιεροσυλία!»

«Βεβήλωση!»

«Θα τιμωρηθείς, Βασίλισσα ή μη!»

«Η Μεγάλη Θεά μάς κοιτάζει!»

«ΣΙΩΠΗ!» Πρόσταξε η Νίθρα, χτυπώντας το εβένινο ραβδί της στο πάτωμα.

Και η ησυχία έπεσε σαν κεραυνός, καθώς οι ιέρειες το βρήκαν, προς στιγμή, αδύνατο να μιλήσουν. Οι γλώσσες τους είχαν δεθεί κόμπο μέσα στα στόματά τους· τα δόντια τους παγίδευαν τα λόγια τους, σαν κάγκελα φυλακής.

«Σας απέδειξα ότι η Λιάμενερ Κρωθ είναι στο πλευρό μου;» ρώτησε η Νίθρα. Η φωνή της αντήχησε δυνατή και καθαρή μέσα στη συναγωγή.

«...N-v-v-ναι,» κατάφερε να αρθρώσει η Αρχιέρεια. Το πρόσωπό της ήταν κατακόκκινο από οργή και ταπεινώση. *(Ετούτη θα πρέπει να είναι μια πρωτόγνωρη εμπειρία γι'αυτήν, σκέφτηκε η Νίθρα. Χα-χα-χα!)* «Κατέβασέ με!»

Η Βασίλισσα του Νούφρεκ Κέλευσε το θρόνο: «Κατέβα, αμέσως!»

Και ο θρόνος κατέβηκε –αμέσως. Κοπάνησε με δύναμη στο υπερυψωμένο σημείο όπου βρισκόταν και πριν, και η Αρχιέρεια Σαρφιάνα αναπήδησε, κραυγάζοντας.

Όχι, Νίθρα, δεν πρέπει να γελάσεις· δεν πρέπει. Να είσαι προσεκτική μαζί τους. Είναι πιο ύπουλες απ'ό,τι φαίνονται.

Καθάρισε το λαιμό της. «Εξακολουθείτε να θεωρείτε, Σεβάσμια Μητέρα, ότι η Παναγιότατη δε θα μπορεί να με εμπιστευτεί;» ρώτησε, υπομειδιώντας. *Μη γελάς, ανόητη! Ούτε να χαμογελάς!* Πήρε σοβαρή όψη, πάραυτα.

Το βλέμμα της Αρχιέρειας ήταν οργισμένο. Η όψη της συνέχιζε να είναι κατακόκκινη. Πήρε μια βαθιά ανάσα –η Ματιά της Νίθρα είδε το στήθος της, κάτω από τα κοσμήματα και τα ράσα, ν'ανεβαίνει και να κατεβαίνει– και ακούμπησε την πλάτη της στο θρόνο. Ιδρώτας έτρεχε στο πρόσωπό της, αλλά τα χέρια της δεν έσφιγγαν πλέον τους βραχίονες του καθίσματος.

«Διαθέτεις Χαρίσματα,» είπε, «Δώρα της Θεάς· ουδεμία εξ ημών το αμφισβήτησε τούτο. Προσεύχομαι, όμως, να χειριστείς με σύνεση το ξίφος που σου έχει δοθεί. Αυτό επιθυμεί η Λιάμενερ Κρωθ, και η Ιερά Μητριάρχης. Η δεύτερη, ωστόσο, οφείλει να ενημερωθεί για τα συμβάντα στο Νούφρεκ, δε νομίζεις κι εσύ... *Εκλεκτή;*»

«Ασφαλώς, Σεβάσμια Μητέρα· συμφωνώ απολύτως.» *Λες και περιμένατε εμένα να συμφωνήσω, για να της στείλετε μήνυμα...* «Θα επιθυμούσατε τώρα κάτι άλλο από εμένα;»

«Όχι,» απάντησε η Αρχιέρεια. «Επί του παρόντος, τίποτε άλλο από εσένα, Βασίλισσα Νίθρα.»

«Χα-χα-χα-χα! Έπρεπε νάχες δει τα πρόσωπά τους! Ειδικά το πρόσωπο της Αρχιέρειας! Χα-χα-χα-χα-χα-χα!» Η Νίθρα παραλίγο να χύσει το κρασί της από τα γέλια, καθώς ήταν μισοξαπλωμένη στο ανάκλιντρο.

Ο Άλαντμιν δεν μπορούσε να γελάσει· έπρεπε να παραδεχτεί ότι τον τρόμαζε λίγο ετούτη η κατάσταση. Κατ'αρχήν, η Νίθρα ήταν παλιότερα πολύ πιστή στη Λιάμνερ Κρωθ· ποτέ δε θα σκεφτόταν να κάνει τέτοια πράγματα στις ιερωμένες της. Είχε αλλάξει υπερβολικά. Αυτό, όμως, ήταν το λιγότερο· εκείνο που, πραγματικά, τον ανησυχούσε ήταν η αντίδραση του ιερατείου. Τι θα έκαναν; Θα δέχονταν τούτη την ταπείνωση;

«Γιατί είσαι τόσο κατηφής, αγάπη μου;»

«Γιατί εσύ είσαι τόσο εύθυμη;»

«Γιατί να μην είμαι;»

Ο Άλαντμιν κάθισε δίπλα της στο ανάκλιντρο. «Δε σκέφτεσαι τις συνέπειες, Νίθρα;»

«Θα αντιμετωπίσω τις συνέπειες όταν έρθουν,» είπε εκείνη, πίνοντας μια γερή γουλιά κρασί. «Για την ώρα, μου αρκεί αυτό που έχω: ο φόβος τους.»

«Οι ιέρειες έχουν σκοτώσει ανθρώπους για πολύ, πολύ μικρότερες προσβολές,» την προειδοποίησε ο Άλαντμιν.

«Το ξέρω. Αλλά δε θα με σκοτώσουν εμένα. Είμαι Εκλεκτή της Θεάς. Κι επιπλέον, έχω εσένα να φυλάς τα νώτα μου· δεν ανησυχώ.»

«Αυτό είναι τρομαχτικό...»

Η Νίθρα έριξε την κούπα της στο πάτωμα και πιάστηκε από τους ώμους του. «Σ'εμπιστεύομαι με τη ζωή μου, Άλαντμιν,» του είπε. «Σ'εμπιστεύομαι *απόλυτα*.» Η γλώσσα της έγλειψε τα χείλη του· μετά, τον φίλησε, αργά αλλά δυνατά.

Εκείνος γεύτηκε το γλυκό κρασί στο στόμα της. Τα χέρια του τυλίχτηκαν γύρω απ'την πλάτη της, την κράτησαν κοντά του.

«Τώρα,» είπε η Νίθρα, «μπορείς ακόμα και να με βιάσεις.» Γέλασε, και τον ξαναφίλησε.

Η ιέρεια μπήκε στο δωμάτιο με το κεφάλι κατεβασμένο.

Η Αρχιέρεια Σαρφιάνα, που καθόταν στο γραφείο της, στράφηκε να την κοιτάξει. *Ορίστε μας! σκέφτηκε. Όλες τους τώρα γελάνε μαζί μου. Έχω γίνει περίγελος του Ναού! Εγώ! Η Αρχιέρεια της Προστάτιδας Θεάς! Η Ανώτερη Ιερωμένη στο Νούφρεκ! Και τι θα γίνει όταν οι φήμες μαθευτούν και έξω από το Ναό;... Τότε, όλη η πρωτεύουσα θα γελά μαζί μου –και μετά, όλο το Βασίλειο!... και μετά, όλη η ήπειρος! Όλα τα ιερατεία της Μεγάλης Μητέρας, παντού, θα μάθουν για–*

«Σεβάσμια Μητέρα,» είπε η ιέρεια. «Τι θα επιθυμούσατε;»

«Σήκωσε το βλέμμα σου, Ιέρεια Ανράμυ,» πρόσταξε η Σαρφιάνα. «Ή, μήπως, ντρέπεσαι να με αντικρίσεις;»

Η ιέρεια υπάκουσε. «Όχι, Σεβάσμια Μητέρα. Για ποιο λόγο να ντρέπομαι;»

Μου λες ψέματα, καταπρόσωπο; Η γροθιά της Σαρφιάνα σφίχτηκε μέσα στο μανίκι του ράσου της. «Έχεις... σύνδεσμο στο Ναό της Θεάς-Κυνηγού, Ιέρεια Ανράμυ, σωστά;»

«Μάλιστα, Σεβάσμια Μητέρα.»

«Θέλω να μιλήσεις στη σύνδεσμό σου, και να της ζητήσεις να κυνηγήσει...»

«Να κυνηγήσει, Σεβάσμια Μητέρα;»

«Τη Βασίλισσα Νίθρα Ρίνκιλ.»

Τα μάτια της Ιέρειας Ανράμυ γούρλωσαν. «Μα, Σεβάσμια Μητέρα, αν είναι Εκλεκτή, η οργή της Θεάς–!»

«Η Θεά μού μίλησε!» τη διέκοψε, οργισμένα, η Σαρφιάνα. «Η Νίθρα είναι επικίνδυνη για το Βασίλειο, και πρέπει να πεθάνει.»

«Να το ανακοινώσω αυτό, Σεβάσμια Μητέρα;»

«Όχι,» τόνισε η Αρχιέρεια. «Ό,τι είπαμε θα μείνει αναμεταξύ μας. Και, αν κάτι μαθευτεί, θα ξέρω ποια το διέδωσε...»

«Δε θα το διαδώσω, Σεβάσμια Μητέρα· τ'ορκίζομαι!» Η Ιέρεια Ανράμυ ζύγωσε και γονάτισε στο ένα γόνατο μπροστά στη Σαρφιάνα.

«Ούτε η σύνδεσμός σου πρέπει να μάθει τίποτα.»

«Μα, αν δε μάθει... εε, τότε πώς...;»

«Θα την πληρώσεις, ιέρεια, για να στείλει μία από τις Αναζητήτριες της Κυνηγού. Θα την πληρώσεις καλά. Και δε θα δώσεις καμία άλλη εξήγηση· θα αρνηθείς να δώσεις, όσο επίμονα κι αν σου το ζητήσει.»

«Μάλιστα, Σεβάσμια Μητέρα.»

«Ο Ναός θα σε χρηματοδοτήσει με αρκετό χρυσάφι, ώστε να πληρώσεις τη σύνδεσμή σου, η σύνδεσμός σου να πληρώσει την Αναζητήτρια, και να κρατήσεις και ένα μέρος των χρημάτων για τον εαυτό σου.»

«Είστε πολύ συνετή, Σεβάσμια Μητέρα.»

«Μπορείς να πηγαίνεις.»

Η ιέρεια φίλησε το δαχτυλίδι της Σαρφιάνα και έφυγε.

Η Νίθρα ήταν πιο νηφάλια τώρα, καθώς ξάπλωνε, γυμνή, στο ανάκλιτρο, κοιτάζοντας τον Άλαντμιν, ο οποίος καθόταν στο χαλί δίπλα της, φορώντας μόνο μια περισκελίδα και κρατώντας ένα κύπελλο γεμάτο κρασί στο δεξί χέρι. Η φωτιά στο τζάκι μούγκριζε και χόρευε.

«Ξέρεις, ίσως να έχεις δίκιο...»

Ο Άλαντμιν ήπια μια γουλιά κρασί και ύψωσε το κύπελλο, για να της δώσει κι εκείνης να πει. «Σχετικά με τι;»

Η Νίθρα ήπια, και είπε: «Με τις ιέρειες. Ίσως να το παρατράβηξα... *Παρασύρθηκα...*» μουρμούρισε, τόσο σιγανά που ο Άλαντμιν ίσα που την άκουσε. «Είμαι, όμως, Εκλεκτή της Λιάμνερ Κρωθ,» πρόσθεσε, δυνατότερα, «και πρέπει να τους το μάθω αυτό.»

«Νίθρα,» είπε ο Άλαντμιν, «δεν είσαι στην πραγματικότητα Εκλεκτή.»

«Λες να το ξέχασα;» Συνοφρυώθηκε. «Άλαντμιν...!»

«Τι;»

«Πάψε να με κοιτάς σα νάχω τρελαθεί! Δεν έχω τρελαθεί. Όχι ακόμα, τουλάχιστον.»

«Με συγχωρείς.» Ο Άλαντμιν έσκυψε και φίλησε το γόνατό της. Μετά, την ατένισε. «Δε νομίζω ότι έχεις τρελαθεί, Νίθρα. Αλλά νομίζω ότι έχεις αλλάξει... και νομίζω, επίσης, ότι το ξέρεις αυτό καλύτερα από μένα.»

Η Νίθρα ένευσε. *Ναι, το ξέρω. Το ξέρω...* Πήρε μια βαθιά ανάσα. Έστριψε μια τούφα των πορφυρών της μαλλιών γύρω απ'τα δάχτυλα

της και την κοίταξε. *Από τότε, στους βάλτους Βενέβριαμ... Φανλαγκόθ, τι μου έκανες;*

«Μη λυγίζεις το χέρι σου έτσι,» είπε ο Άλαντμιν. «Δε σε πονάει ο ώμος;»

«Πονάει.» Η Νίθρα κατέβασε το χέρι της, ακουμπώντας το στον μηρό.

«Να σου φέρω το βρόχο;»

«Όχι.»

Έμεινε σιωπηλή για λίγο, και ύστερα, ρώτησε: «Νομίζεις ότι κάνω καλή δουλειά, Άλαντμιν; Ως Βασίλισσα, εννοώ.»

«Νομίζω ότι θα έπρεπε να σταματήσεις ν'αναρωτιέσαι για το δρόμο που έχεις ακολουθήσει,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Ναι...» ψιθύρισε η Νίθρα, κοιτάζοντας το τζάκι. «Έχεις δίκιο...»

Μεγάλη Θεά... σκέφτηκε ο Άλαντμιν. Όταν είπε «Νομίζεις ότι κάνω καλή δουλειά, Άλαντμιν; Ως Βασίλισσα, εννοώ»... όταν το είπε αυτό, μου θύμισε την Καλβάρθα. Ρίγησε, και ήπιε κρασί.

Κεφάλαιο 24

Μια Διαφορετική Αποστολή

Οι απαντήσεις από τη Νίλμας και την Έλμας ήρθαν λίγο πριν από το μεσημέρι, και ο Μαύρος Πρίγκιπας τις παρέλαβε στο στρατηγείο του.

«Έφτασαν σχεδόν συγχρόνως, Υψηλότατε,» είπε ο στρατιώτης, που άφησε τους δύο κυλίνδρους στο γραφείο του Ήλμον.

«Σ'ευχαριστώ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Πήγαινε τώρα να ζητήσεις από τη Βασίλισσα Θάρνιν να με συναντήσει εδώ, το συντομότερο δυνατό.»

Ο στρατιώτης υποκλίθηκε και έφυγε.

Ο Ήλμον δεν άνοιξε τις κυλινδρικές θήκες· περίμενε τη Θάρνιν να έρθει και, όταν εκείνη έφτασε, ο Μαύρος Πρίγκιπας είπε: «Έχουμε απαντήσεις. Από την Έλμας και τη Νίλμας.»

«Θετικές;» ρώτησε εκείνη, καθίζοντας αντίκρυ του. Ο Ήλμον την έβλεπε καλύτερα από τις προηγούμενες ημέρες –οι κινήσεις της ήταν πιο άνετες· δεν έμοιαζε να πονάει τόσο από τα εγκαυμάτά της– κι αυτό τον χαροποιούσε.

«Δεν τις κοιτάξα ακόμα· σε περίμενα.» Άνοιξε τη μία θήκη και τράβηξε το χαρτί από μέσα. Το ξετύλιξε κι άρχισε να το διαβάζει.

«Άξιότιμη Βασίλισσα Θάρνιν,

»Τα νέα της πτώσεως του Άρχοντος Σάρναλ εκ του Βασάλτινου Θρόνου και της δικής σας ανόδου εις αυτόν μάς έχουν ευφράνει ιδιαίτέρως. Σας υποστηρίζομε πλήρως, Μεγαλειοτάτη, και ευχαριστούμε τον Πρίγκιπα Ήλμον του Νόρβηλ δια την αρωγήν που προσέφερε εις το βασανισμένον μας Βασίλειον. Ευχόμεθα και οι έτεροι άρχοντες και έπαρχοι του Ένρεβηλ να συμμερίζονται τας απόψεις μας.

»Άρχων Νάζφορ, της Νίλμας,» ολοκλήρωσε ο Ήλμον, μειδώντας στραβά. «Καλά μαντάτα, έτσι; Και δε νομίζω ότι ψεύδεται.»

Η Θάρνιν ένευσε. «Ναι, ούτε κι εγώ. Για τ'άλλο μήνυμα είναι που ανησυχώ.»

Ο Ήλμον άνοιξε τη δεύτερη κυλινδρική θήκη και τράβηξε από μέσα το τυλιγμένο χαρτί. Το ξετύλιξε και διάβασε:

«Άγαπητή Βασίλισσα Θάρνιν,

»Ο θάνατος του Τυράννου έχει επιφέρει εορταστικήν ατμόσφαιραν εις όλον το Ένρεβηλ! Αμφιβάλλω εάν θα υπάρξει κάποιος ασύνετος ο οποίος θα αρνηθεί να δηλώσει υποταγήν εις την νέαν εξουσίαν. Έχετε την πλήρη υποστήριξιν ημών, Μεγαλειοτάτη. Αναμένουμε να παρευρεθώμεν εις την τελετήν της στέψεώς σας.

»Αρχόντισσα Κερλάνα, της Έλμας.» Ο Ήλμον άφησε το χαρτί επάνω στο γραφείο. «Τι λες γι' αυτό;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Θάρνιν. «Ειλικρινά, δεν ξέρω. Είναι ισως... Δε δείχνει καμία, μα καμία, επιφύλαξη. Και τούτο *μπορεί* νά-ναι ύποπτο.»

«Και τι σημαίνει 'ύποπτο';»

Η Θάρνιν συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς;»

«Θέλω να δω αν έχουμε κάνει την ίδια σκέψη,» εξήγησε ο Ήλμον.

«Τι σημαίνει 'ύποπτο', όμορφη Βασίλισσα;»

Η Θάρνιν χαμογέλασε και κοκκίνισε ελαφρώς, αλλά αποκρίθηκε: «Ίσως ο Σάρναλ να έχει έρθει σ'επαφή με την Αρχόντισσα Κερλάνα, καθώς έφευγε από εδώ. Κάναμε την ίδια σκέψη, λοιπόν, ή όχι;»

«Την κάναμε,» είπε ο Ήλμον.

«Έχουμε κατασκόπους στην Έλμας, δεν έχουμε;»

«Φυσικά.»

«Τότε, θα μπορούσαν να μάθουν την αλήθεια.»

«Δεν έχουν πρόσβαση στο παλάτι ακόμα,» της θύμισε ο Ήλμον.

«Αν, όμως, ο Σάρναλ μπήκε στην Έλμας, σίγουρα, δε θα μπήκε μόνος· θα είχε συνοδεία μαζί του. Και μια τέτοια συνοδεία οι δικοί μας θα την πρόσεξαν.»

«Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο ο Σάρναλ δεν θα είχε πάρει συνοδεία.»

«Θες να πεις ότι έφυγε από τη Φίρθμας μόνος;»

«Καθόλου,» απάντησε ο Ήλμον. «Θέλω να πω ότι δεν αποκλείεται να *μπήκε στην Έλμας* μόνος, όπως επίσης δεν αποκλείεται να έστειλε κάποιον αντιπρόσωπό του, αντί να πήγε αυτοπροσώπως να μιλήσει στην Αρχόντισσα Κερλάνα.»

«Χμμ...» έκανε η Θάρνιν, μισοκλείνοντας το δεξι μάτι. «Πιθανό... πολύ πιθανό.»

«Θα πρέπει, λοιπόν, να διεισδύσουμε στο παλάτι της Έλμας, το οποίο δε θα είναι δύσκολο.»

Η Θάρνιν ύψωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά.

«Η Αρχόντισσα Κερλάνα αποδέχτηκε την εξουσία σου στο Ένρεβηλ. Δε θα αρνηθεί την αποστολή ενός... ελεγκτή, ρυθμιστή, επόπτη σου στην πόλη της.»

«Είσαι μεγάλος διάβολος, Ήλμον,» παρατήρησε η Θάρνιν, μειδιώντας. «Είναι οικογενειακό ιδίωμα, να υποθέσω;»

Ο Μαύρος Πρίγκιπας γέλασε. «Είμαι ο πιο αδύναμος κρίκος του Οίκου των Γάθνιν,» είπε, μετριοφρόνως, αν και ήξερε ότι τούτο δεν αλήθευε· ο Ζάρναβ ήταν, αδιαμφισβήτητα, ο πιο αδύναμος κρίκος. «Ο Άργκελ ήταν ο καλύτερος από εμάς,» πρόσθεσε, και αισθάνθηκε το βάρος της μελαγχολίας από το θάνατο του αδελφού του να τον καταβάλλει, σαν κάποιος να είχε, ξαφνικά, κλείσει τα πατζούρια και την κουρτίνα του παραθύρου, τυλίγοντας το δωμάτιο σε απόλυτο και αποπνιχτικό σκοτάδι.

«Λυπάμαι, Ήλμον,» είπε η Θάρνιν, αγγίζοντας το δεξί χέρι του, με τα δύο δικά της. «Λυπάμαι.»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι κι αναστέναξε. «Έπρεπε να τον είχες γνωρίσει, για να καταλάβεις,» Έγλειψε τα χείλη. «Ήταν, Θάρνιν... ήταν άλλος άνθρωπος. Δε μπορείς να τον συγκρίνεις με κανέναν. Οι εχθροί του φοβόνταν την ευγένειά του περισσότερο από την οργή του.»

«Παράξενο αυτό.»

«Είναι αλήθεια, όμως. Επίσης, ήταν ένας πολύ, πολύ δραστήριος άνθρωπος. Ποτέ δεν καθόταν άπραγος· ποτέ. Και θα ήθελα τώρα, εδώ στο Ένρεβηλ, να καταφέρω κάτι που θα τον έκανε περήφανο.»

Ο ιερέας του Άνκαραζ μπήκε στον στρατώνα. Ήταν ένας φαινομενικά απλός άντρας· πολεμιστής πέραν πάσης αμφιβολίας, μα απλός. Δεν είχε τίποτα το χτυπητό επάνω του, εκτός από το σύμβολο του Πολέμαρχου, το οποίο ήταν ραμμένο στον μαύρο του χιτώνα. Κάτω από το χιτώνα, φορούσε φολιδωτή αρματωσιά, πράγμα που μπορούσε κανείς να καταλάβει μόνο αν τον παρατηρούσε προσεκτικά ή αν άκουγε το τρίζιμο του μετάλλου. Στην πλάτη του ήταν περασμένο ένα ξίφος. Τα μαλλιά του ήταν ξανθά και μακριά, όπως και τα γένια

του, αν και τώρα τούτο δε φαινόταν πολύ καθαρά, αφού φορούσε κουκούλα.

Στους φύλακες της πύλης του στρατώνα είχε πει: «Είμαι ο Ιερέας Άντολβαρ. Ο Ιερέας Χάρναλιρ με περιμένει. Αφήστε με να περάσω, και ειδοποιήστε τον για την άφιξή μου.» Οι στρατιώτες υπάκουσαν, έτσι τώρα ο Άντολβαρ στεκόταν στον περίβολο και ατένιζε τον Χάρναλιρ να πλησιάζει.

Όταν έφτασε κοντά του, αντάλλαξαν μια δυνατή χειραψία.

«Αδελφέ,» είπε ο Χάρναλιρ, «είθε στον Αιώνιο Πόλεμο το ξίφος σου να είναι κοφτερό και τα χέρια σου γεμάτα με το αίμα των εχθρών σου.»

«Παρομοίως, αδελφέ. Πώς πηγαίνουν τα πράγματα εδώ;»

«Όλα βαίνουν καλώς. Εσύ είχες κανένα νέο; Από τον Έρναμερ, συγκεκριμένα.»

«Όχι ακόμα,» είπε ο Άντολβαρ, βγάζοντας την κουκούλα του, «μα είμαι βέβαιος ότι σύντομα θα έχω.»

«Δηλαδή, δεν ξέρεις πού βρίσκεται, ή πού είναι η... άλλη παράταξη;»

«Όχι. Αλλά μην ανησυχείς, Χάρναλιρ· η άλλη παράταξη δε θα τα παρατήσει εύκολα.»

«Ούτε κι ετούτη εδώ· σε διαβεβαιώνω. Έχω απόλυτη εμπιστοσύνη στον δαιμόνιο νου του Μαύρου Πρίγκιπα και στην επιμονή της νέας Βασίλισσας.»

Ο Άντολβαρ μειδίασε και ένευσε. Μετά, είπε: «Παρατηρώ το Χέρι του Άρχοντά μας επάνω σου, Χάρναλιρ.»

«Ήμουν τραυματισμένος και με θεράπευσε. Ο Άνκαραζ επιστρέφει, αδελφέ! *Επιστρέφει!*» Ο Χάρναλιρ γέλασε. «Αισθάνομαι τη δύναμή του να μεγαλώνει και να μεγαλώνει και να *μεγαλώνει!* Μυρίζεται αγώνες.»

«Φύλαξε την όρεξή σου γι'αργότερα,» είπε ο Άντολβαρ. «Πρέπει, πρώτα, να βεβαιωθούμε ότι τούτος ο πόλεμος θα γίνει. Ποια είναι αυτή η γυναίκα, παρεμπιπτόντως;» Έστρεψε το βλέμμα του στη Στρατηγό Βασθέφιν, η οποία τους κοίταζε από απόσταση.

«Η αρχηγός του στρατού από τη Γέμρηλ. Δύο χιλιάδες μαχητές, όλοι στην υπηρεσία της Βασίλισσας Θάρνιν.»

«Αν κρίνω απ'το βλέμμα της, δε φαίνεται να μας συμπαθεί,» παρατήρησε ο Άντολβαρ.

«Θα πρέπει να τη μάθουμε να μας συμπαθεί, αδελφέ,» είπε ο Χάρναλιρ, «και να προσεύχεται στον Κύριό μας.»

Ο Άσθαν πέρασε την πύλη του στρατώνα και αφίππευσε, όπως και οι υπεείς του. Είχε μόλις τελειώσει μια επόπτευση της Φίρθμας και αισθανόταν το στομάχι του να γουργουρίζει, καθώς το μεσημέρι πλησίαζε... υπέθετε, τουλάχιστον, πως πλησίαζε, γιατί χωρίς ήλιο δεν ήταν κι εύκολο να το διακρίνεις. *Πότε θα περάσει αυτό το καταραμένο φαινόμενο, μα τον Βάνραλ;*

Τα μάτια του ερεύνησαν, επί τροχάδην, τον περίβολο του στρατοπέδου... και είδε τον Χάρναλιρ να συζητά μ'έναν άγνωστο άντρα, ο οποίος φορούσε μαύρο χιτώνα και πάνω στο ένδυμα του ήταν κεντημένο το πορφυρό, όρθιο, ακτινοβόλο ξίφος. *Ωχ... άλλος ένας καταραμένος ιερέας του Άνκαραζ. Πώς θα τους βγάλουμε από τη ράχη μας;* Αναστέναξε. *Καλύτερα ν'αφήσω το ζήτημα στον Πρίγκιπα Ήλμον· εκείνος ξέρει καλύτερα.*

Ύστερα, πρόσεξε ότι δεν ήταν ο μόνος που κοίταζε τον Χάρναλιρ και τον άγνωστο ρασοφόρο· τους κοίταζε και η Στρατηγός Βασθέφιν, καθισμένη σ'ένα κιβώτιο κι έχοντας τα χέρια της σταυρωμένα εμπρός της. Ο Άσθαν έδωσε το άλογό του σ'έναν στρατιώτη και τη ζύγωσε.

«Χαίρετε, Στρατηγέ.»

«Στρατηγέ Άσθαν,» είπε εκείνη, νεύοντας σε χαιρετισμό.

«Έχουμε επισκέπτη;» Ο Άσθαν λοξοκοίταξε τους δύο ιερείς.

«Έτσι φαίνεται...» Η όψη της Βασθέφιν ήταν σκοτεινή. «Δε μ'αρέσει που η νέα Βασίλισσα τα έχει καλά μ'αυτούς τους ακόλουθους του Άνκαραζ.»

«Δεν υπάρχει φόβος,» είπε ο Άσθαν, αν και δεν το πίστευε. «Όλα βρίσκονται υπό έλεγχο.»

«Είμαι βέβαιη πως και πριν από τους Πολέμους αυτό θα έλεγαν κάποιοι, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε η Βασθέφιν.

Ο Άσθαν μειδίασε. «Κατά πάσα πιθανότητα, έχετε δίκιο.»

«Και τι πιστεύετε ότι πρέπει να κάνουμε;»

Ο Άσθαν έσμιξε τα χείλη, ανασήκωσε τους ώμους, και είπε: «Δεν ξέρω...»

Η Βασθέφιν έστρεψε πάλι το βλέμμα της στους δύο ιερείς του Πολέμαρχου, χωρίς να μιλήσει.

«Τέλος πάντων,» είπε ο Άσθαν. «Πρέπει να πάω στο δωμάτιό μου, για να πλυθώ και να φάω. Καλό μεσημέρι, Στρατηγέ.»

«Καλό μεσημέρι,» αποκρίθηκε η Βασθέφιν· αλλά, καθώς ο Άσθαν έκανε να φύγει, τον ρώτησε: «Θα θέλατε να πάρουμε μαζί μεσημεριανό, Στρατηγέ; Ίσως θα μπορούσατε να μου εξηγήσετε περισσότερα, σχετικά με το τι συμβαίνει εδώ.»

«Θα ήταν τιμή μου.»

«Θα τα πούμε σε λίγο, τότε. Στην τραπεζαρία του στρατώνα;»

«Ναι,» ένευσε ο Άσθαν, «στην τραπεζαρία θα ήταν καλά.»

Ο Χάρναλιρ κοίταζε τον Άσθαν ν'απομακρύνεται από τη Στρατηγό Βασθέφιν. «Αυτός είναι επικίνδυνος, αδελφέ, και βλάσφημος προς τον Πολέμαρχο.»

«Διακρίνω μια κάποια ένταση στη φωνή σου, Χάρναλιρ,» είπε ο Άντολβαρ.

Εκείνος στράφηκε να τον αντικρίσει, και τα μάτια του άστραψαν. «Όχι αδικαιολόγητη!»

«Θα τον σκότωνες, αν είχες την ευκαιρία;»

«Μάλλον.»

«Κακό αυτό, αδελφέ,» είπε ο Άντολβαρ. «Ο σκοπός μας είναι να καθοδηγούμε τους ικανούς αγωνιστές στην Ιερά Οδό του Πολέμαρχου, όχι να τους εξολοθρεύουμε. Το αν θα ζήσουν ή αν θα πεθάνουν, θα το κρίνει μονάχα ο Άρχων της Μάχης. Εκείνος κρίνει τα πάντα, στο τέλος.»

«Ο Στρατηγός Άσθαν—»

«Α, ώστε ο Στρατηγός Άσθαν ήταν αυτός...»

«Ναι,» είπε ο Χάρναλιρ, «και δε νομίζω ότι θα κατορθώσουμε ποτέ να τον βάλουμε στο δρόμο του Άνκαραζ.»

«Μην είσαι τόσο απόλυτος, αδελφέ Χάρναλιρ,» είπε ο Άντολβαρ. «Ορισμένες φορές, οι πιο ένθερμοι απαρνητές μεταλλάσσονται στους πιστότερους ακόλουθους...»

«Άρχοντά μου,» είπε η Λερβάρη, που περίμενε τον Άσθαν στο δωμάτιό του, «η Βασίλισσα Θάρνιν και ο Πρίγκιπας Ήλμιον σάς καλούν για μεσημεριανό.»

«Και τώρα μου το λες;»

«Κι εμένα πριν από λίγο μού το είπαν, Άρχοντά μου,» δικαιολογήθηκε η Λερβάρη.

Ο Άσθαν κούνησε το κεφάλι, βαδίζοντας προς το λουτρό. «Έχεις ετοιμάσει το μπάνιο;»

«Ναι. Υπάρχει κάποιο πρόβλημα, Άρχοντά μου; Εννοώ, με την πρόσκληση για μεσημεριανό.»

Ο Άσθαν άρχισε να γδύνεται. «Σου είπαν ότι είναι σημαντικό;»

«Δεν ξέρω. Αλλά ο ίδιος ο Πρίγκιπας με κάλεσε, για να μου το πει, στο στρατηγείο.»

Μάλλον, είναι σημαντικό. Αλλά, είτε είναι είτε όχι, δεν μπορώ ν'αρνηθώ την πρόσκληση της Βασίλισσας του Ένρεβηλ και ενός Πρίγκιπα του Νόρβηλ. «Καλώς. Θα μου κάνεις μια χάρη, Λερβάρη;»

«Ό,τι θέλετε, Άρχοντά μου.»

«Θα πας να βρεις τη Στρατηγό Βασθέφιν— Ξέρεις ποια είναι;» Ο Άσθαν μπήκε στο μπάνιο, χωρίς να κλείσει την πόρτα. Έβγαλε τα τελευταία του ρούχα και βυθίστηκε στο χλιαρό σαπουνόνερο.

«Η αρχηγός του στρατού από τη Γέμρηλ· ναι, Άρχοντά μου, την ξέρω.»

«Θα της πεις ότι ο Στρατηγός Άσθαν λυπάται, αλλά δεν μπορεί να παρευρεθεί στο μεσημεριανό μαζί της, διότι η Βασίλισσα και ο Πρίγκιπας τον κάλεσαν, και είναι επείγον.» Έριξε νερό στο πρόσωπο και στο κεφάλι του.

«Αυτό;»

«Ναι.»

«Να πάω τώρα;»

«Ναι, πήγαινε.»

Ο Άσθαν άκουσε την πόρτα ν'ανοίγει και να κλείνει.

Τελείωσε το μπάνιο του, σκουπίστηκε, και βγήκε στο υπνοδωμάτιο. Η Λερβάρη δεν είχε ακόμα επιστρέψει· εκείνος, όμως, δεν καθυστέρησε: άρχισε να ντύνεται για το γεύμα. Όταν είχε φορέσει το παντε-

λόνι, το πουκάμισο, και το πανωφόρι του, η υπηρέτρια μπήκε στο δωμάτιο.

«Τη βρήκες;»

«Ναι, Άρχοντά μου.»

«Τι σου είπε;»

«Τίποτα. Έντάξει, νομίζω.» Πλησίασε τον Άσθαν και στάθηκε εμπρός του. «Ένα κουμπάκι...» είπε, και θηλύκωσε ένα κουμπί του πανωφοριού που είχε ξεχάσει εκείνος.

Ο Άσθαν γέλασε. Πήρε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια του και τη φίλησε. Τα πόδια της έπαψαν ν'ακουμπούν στο πάτωμα, για λίγο.

«Σ'ευχαριστώ, Λερβάρη.»

«Για το κουμπί, Άρχοντά μου; Δεν είναι τίποτα...»

Ο Άσθαν γέλασε πάλι, πιο εύθυμα από πριν. «Όχι για το κουμπί· γενικά.»

«Άρχοντά μου, εγώ θα έπρεπε να σας ευχαριστήσω. Γνωρίζετε γιατί...» Κοίταξε τα πόδια της.

«Ανοησίες,» είπε ο Άσθαν, καθίζοντας σε μια καρέκλα κι αρχίζοντας να βάζει τις μπότες του.

Η Λερβάρη τον σταμάτησε, γονατίζοντας εμπρός του και φροντίζοντας εκείνη για την υπόδησή του.

«Τώρα είμαστε πάτσι,» εξήγησε ο Άσθαν. «Στην αρχή, είχα προσπαθήσει να συλλέξω πληροφορίες από εσένα, το οποίο δε θεωρώ και τόσο... πώς να το πω;... καλό; ευγενικό; ηθικό;»

«Δεν είχα πρόβλημα, Άρχοντά μου.»

«Να το έχεις υπόψη σου, ωστόσο.»

«Ποιο πράγμα;»

«Ότι μπορεί κάποιος να προσπαθήσει να πάρει πληροφορίες από σένα. Οι άνθρωποι που θέλουν να μάθουν τι γίνεται στα έσω, συχνά, στρέφονται στους υπηρέτες.»

Η Λερβάρη ύψωσε το βλέμμα, για να τον κοιτάξει. «Δε θα σας προδώσω, Άρχοντά μου· ούτε τον Πρίγκιπα ή τη Βασίλισσα.»

«Δεν ήθελα να υπονοήσω αυτό,» είπε ο Άσθαν. «Απλά, έχε τα μάτια σου ανοιχτά.»

Η Λερβάρη τελείωσε με το δέσιμο των μποτών του κι εκείνος σηκώθηκε όρθιος. Φίλησε το μάγουλό της και έφυγε.

Ο Πρίγκιπας Ήλμον και η Βασίλισσα Θάρνιν τον περίμεναν στο δωμάτιο όπου είχαν γευματίσει και την προηγούμενη φορά. Το τραπέζι ήταν γεμάτο φαγητά, τα οποία έσπαγαν τη μύτη με τις μυρωδιές τους, και από το μεγάλο παράθυρο έμπαινε το δυνατό φως του μεσημεριού. Ο Μαύρος Πρίγκιπας φορούσε μαύρη τουνίκα και παντελόνι, θαρρείς και ήθελε να τιμήσει το παρωνύμιό του. Η Θάρνιν ήταν ντυμένη με το σμαραγδόχρωμο φόρεμα που της είχε, πρόσφατα, αγοράσει ο Ήλμον.

«Στρατηγέ,» είπε ο Πρίγκιπας, καθώς ο Άσθαν καθόταν αντίκρυ τους. «Πώς είναι τα πράγματα στην πρωτεύουσα;»

«Δεν έχω παρατηρήσει κανένα πρόβλημα, Υψηλότετε,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Ωραία,» είπε ο Ήλμον. Ένας υπηρέτης έβαλε φαγητό στα πιάτα τους και γέμισε τις κούπες τους με μπίρα. Ύστερα, ο Πρίγκιπας τού έκανε νόημα να φύγει, και, όταν εκείνος ήταν έξω από το δωμάτιο, είπε στον Άσθαν: «Στρατηγέ, είσαι πολύ καλός στη δουλειά σου εδώ, αλλά πρέπει να σου ζητήσω κάτι άλλο τώρα.»

«Όπως πάντα, βρίσκομαι στις διαταγές σας, Πρίγκιπά μου.»

Ο Ήλμον άρχισε να τρώει, και η Θάρνιν κι ο Άσθαν τον μιμήθηκαν.

«Θέλω γι'άλλη μία φορά να κατασκοπεύσεις για μένα,» είπε ο Μαύρος Πρίγκιπας.

Δε μ'αρέσει τούτο, σκέφτηκε ο Στρατηγός, που απεχθανόταν αυτή τη δουλειά.

«Το ξέρω ότι δεν είναι η αγαπημένη σου ενασχόληση,» πρόσθεσε ο Ήλμον, «μα πρέπει να γίνει. Και είσαι ο κατάλληλος άνθρωπος για να το κάνει.»

«Υψηλότετε, οφείλω να ομολογήσω ότι τούτο με εκπλήσσει.»

«Το γεγονός ότι σε θεωρώ τον κατάλληλο άνθρωπο;»

«Ναι.»

«Δε σου είπε ο αδελφός μου γιατί σε θεωρούσε τον κατάλληλο άνθρωπο;»

«Όχι, Πρίγκιπά μου.»

«Στρατηγέ Άσθαν, φαίνεσαι τόσο πολύ στρατιωτικός, που είσαι καταπληκτικός για τέτοιου είδους κατασκοπευτικές δουλειές.»

«Χωρίς παρεξήγηση, Πρίγκιπά μου, αλλά φοβάμαι πως δεν καταλαβαίνω.»

Ο Ήλμον γέλασε. «Κανείς δε σε υποψιάζεται. Κανείς δεν είναι ποτέ δυνατόν να νομίσει ότι εσύ θα ήσουν κατάσκοπος.»

«Η διαφωνία μου δεν είναι σκόπιμη, Υψηλότητε, αλλά—»

«Ελεύθερα,» τον παρότρυνε ο Ήλμον. «Πες μου ό,τι πιστεύεις ελεύθερα, Άσθαν.» Ήπιε μια γουλιά μπίρα.

«Ο Τύραννος νομίζω ότι με είχε υποψιαστεί, από την αρχή.»

«Ο Σάρναλ θα υποψιαζόταν τον οποιονδήποτε. Μ'έσένα, όμως, ήμασταν πιο ασφαλείς. Αν είχαμε στείλει κάποιον άλλο, θα τον καταλάβαινε πολύ πιο γρήγορα. Ίσως, μάλιστα, να του είχε κάνει και κακό. Αλλά για σένα δεν ήταν απόλυτα σίγουρος. Ήσουν κατάσκοπός μας; Δεν ήσουν; Δεν ήξερε.»

«Και τώρα, ποιον πρέπει να παραπλανήσω;»

«Την Αρχόντισσα Κερλάνα, της Έλμας. Θα πας στο παλάτι της ως αντιπρόσωπος, ως *ρυθμιστής*, της Βασίλισσας, αλλά αυτό που, στην πραγματικότητα, θέλουμε να κάνεις είναι να μάθεις αν ο Σάρναλ έχει περάσει από εκεί και αν έχει μιλήσει με την Αρχόντισσα.»

«Έχετε κάποιες ενδείξεις;»

«Όχι κάτι το ιδιαίτερο,» είπε η Βασίλισσα Θάρνιν, που, μέχρι στιγμής, ήταν σιωπηλή αλλά παρατηρητική. «Σήμερα λάβαμε την επιστολή της Κερλάνα, στην οποία δηλώνει υποταγή στη νέα εξουσία του Ένρεβηλ. Ωστόσο, δεν την εμπιστεύομαι, για... ιστορικούς λόγους, ας πούμε. Κι επιπλέον, υπήρχε κάτι στο μήνυμά της που...»

«...μας έβαλε σε υποψίες,» συμπλήρωσε ο Ήλμον. «Έτσι, βλέπεις ότι μας είσαι απαραίτητος, Άσθαν.»

«Μια ερώτηση, Πρίγκιπά μου: Αν η Αρχόντισσα της Έλμας είναι με τον Τύραννο, τότε δε θα ξέρει για μένα; Δε θα ξέρει ότι τον πρόδωσα; Και, κατά συνέπεια, δε θα με υποψιαστεί αμέσως;»

«Όποιον και να στείλουμε θα τον υποψιαστεί,» είπε ο Ήλμον. «Εσύ, όμως, είσαι, για τους ίδιους λόγους που σου προανέφερα, ο καταλληλότερος άνθρωπος. Είσαι πολύ στρατιωτικός, Άσθαν· όταν σε κοιτά ο άλλος, η πρώτη του σκέψη δεν είναι *Κατάσκοπος!*»

«Η Αρχόντισσα Κερλάνα, βέβαια, είναι εξαιρετικά ύπουλη γυναίκα,» πρόσθεσε η Θάρνιν. «Να προσέχεις.»

Ναι, συλλογίστηκε ο Άσθαν, αυτό το έχω μάθει καλά: να προσέχω.

Ο Ήλμον τον είδε που ήταν διστακτικός και προβληματισμένος, και είπε: «Δε θα είσαι μόνος, φυσικά· θα έχεις μαζί σου κάποιους στρατιώτες, καθώς και έναν ειδικό άνθρωπο.»

«Κατάσκοπο;»

Ο Πρίγκιπας ένευσε.

«Ευτυχώς που θα είναι κι ένας *πραγματικός* κατάσκοπος σ' αυτή την επιχείρηση, γιατί αλλιώς δεν τα έβλεπα καλά τα πράγματα.»

Ο Ήλμον γέλασε. «Για ορισμένες δουλειές, χρειάζεται συγκεκριμένη εκπαίδευση, Στρατηγέ· εκπαίδευση την οποία δεν έχεις. Το ξέρω.»

«Και η αποστολή που πρέπει τώρα να αναλάβω είναι διαφορετικής φύσης από την προηγούμενη, νομίζω...»

«Σαφώς. Είναι πιο... ενεργητική· πρέπει να μπεις και να μάθεις κάτι. Η άλλη ήταν πιο παθητική· περίμενες, μέχρι νεοτέρας.

»Έχεις, λοιπόν, κάποια ερώτηση να κάνεις;»

«Για να πω την αλήθεια, είμαι *γεμάτος* ερωτήσεις,» αποκρίθηκε ο Άσθαν, «αλλά εύχομαι να μπορεί να μου τις λύσει ο ειδικός σας άνθρωπος, Πρίγκιπά μου.»

«Ας αρχίσουμε από τώρα, για να μη χάνουμε χρόνο,» πρότεινε ο Ήλμον.

Κεφάλαιο 25

Αναχώρηση

Αὐριο φεύγω,» εἶπε ο Ἄσθαν στη Λερβάρη. «Ετοίμασε τα ρούχα μου και όλα τα σχετικά.»

«Θα λείψετε καιρό, Ἀρχοντά μου;» ρώτησε εκείνη. Στεκόταν στο κέντρο του δωματίου και τον κοίταζε καλά-καλά, λες κι ετούτη ήταν η τελευταία φορά που θα τον έβλεπε. Τα δάχτυλα των χεριών της ήταν μπλεγμένα μπροστά απ'τη φούστα της. Τα μάτια της έμοιαζαν πιο μεγάλα απ'ό,τι συνήθως.

Ο Ἄσθαν βάδισε ως το παράθυρο και το άνοιξε, αφήνοντας το μεσημεριανό αεράκι να του δροσίσει το πρόσωπο. Η θέα ήταν ανατολική –προς τα εκεί όπου αὐριο θα κατευθυνόταν. «Ίσως,» αποκρίθηκε στη Λερβάρη. «Θα πάω στην Ἐλμας,» πρόσθεσε. Εκείνη, φυσικά, δεν τον είχε ρωτήσει, αλλά, μάλλον, ήθελε να μάθει, υπέθετε ο Ἄσθαν. «Ὡς αντιπρόσωπος της Βασίλισσας.»

«Α...» εἶπε η Λερβάρη. «Τότε, Ἀρχοντά μου, θα – θα χρειαστείτε, σίγουρα, κάποιον να φροντίζει για τα πράγματά σας και ό,τι άλλο μπορεί να θέλετε... Και ένας έμπιστος άνθρωπος θα ήταν καλύτερος, δε θα ήταν;»

Ο Ἄσθαν στράφηκε να την αντικρίσει, γυρίζοντας την πλάτη στο παράθυρο κι ακουμπώντας τη μέση του στο περβάζι. Η υπηρέτρια εξακολουθούσε να στέκεται στο κέντρο του δωματίου, με τα δάχτυλα των χεριών μπλεγμένα μπροστά της. «Προσφέρεσαι, λοιπόν, να έρθεις;»

«Ναι, Ἀρχοντά μου!» εἶπε αμέσως η Λερβάρη, κι ένα πλατύ χαμόγελο παρουσιάστηκε στο πρόσωπό της. Μάλλον, δεν περίμενε ότι εκείνος θα το καταλάβαινε τόσο γρήγορα. *Ίσως, τελικά, ο Πρίγκιπας Ἡλμον να έχει δίκιο, σκέφτηκε ο Ἄσθαν· ίσως, όντως, να μη δίνω την εντύπωση πονηρού ανθρώπου. Αλλά, μα το Βάνραλ, θα έπρεπε να είμαι χαζός, στην προκειμένη περίπτωση!...*

«Ὡραία. Ἡλπίζα ότι θα προσφερόσουν.»

«Μου κάνετε πλάκα, Ἀρχοντά μου!»

«Σου φαίνεται ότι κάνω πλάκα;» είπε ο Άσθαν, αλλά δεν περίμενε απάντηση· συνέχισε: «Θα έρθεις μαζί μου, Λερβάρη... υπό έναν όρο.»

«Ό,τι θέλετε, Άρχοντά μου. Ό,τι θέλετε.» Μόνο που δε χοροπηδούσε απ' τη χαρά της. *Δεν ξέρει, βέβαια, σε τι μπλέκει. Όμως, ακόμα κι αν ήξερε, κάτι μού λέει ότι πάλι ίδια θα ήταν η αντίδρασή της.* Η Λερβάρη τού είχε εξομολογηθεί, παλιότερα, ότι δεν υπήρχε κάτι που να την κρατά στη Φίρθμας. Οι γονείς της ήταν νεκροί, και με τη θεία της –η οποία είχε ένα πανδοχείο εδώ, στην πρωτεύουσα– δεν πρέπει να τα πήγαινε και τόσο καλά–

Για στάσου λίγο, όμως... Ο Άσθαν θυμήθηκε κάτι. Κάτι πολύ, πολύ σημαντικό, πιθανώς.

«Άρχοντά μου;» είπε η Λερβάρη, διακόπτοντας τους συλλογισμούς του· μια σκιά ανησυχίας χρωμάτιζε την όψη της. «Τι είναι, Άρχοντά μου; Ό,τι κι αν είναι–»

«Όχι, δεν έχει σχέση με τον όρο μου,» τη διαβεβαίωσε ο Άσθαν. «Μου είχες πει ότι γεννήθηκες στην Έλμας, σωστά; Ότι είσαι από εκεί;»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.»

«Επομένως, γνωρίζεις την πόλη, έτσι;»

«Έχω φύγει πριν από πολλά χρόνια, Άρχοντά μου. Ωστόσο, αν θέλετε κάτι, θα προσπαθήσω... Όταν η μητέρα μου έφυγε... όταν πήγε στη Βέρλεχ και δεν ξαναγύρισε, τότε εγώ και τ'αδέρφια μου ήρθαμε εδώ, στη Φίρθμας, κι από τότε είμαι εδώ· δεν ξαναπήγα στην Έλμας.»

«Εντάξει,» είπε ο Άσθαν, μη θέλοντας να της φέρνει στο μυαλό άσχημα πράγματα.

«Τι θέλατε να μου ζητήσετε, Άρχοντά μου;»

«Α, ναι. Πάψε να με αποκαλείς 'Άρχοντά μου'.»

Τον ατένισε με γουρλωμένα μάτια. «Και... και πώς θα επιθυμούσατε να σας αποκαλώ;»

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Άσθαν. Και στον ενικό. Όταν είμαστε μόνοι, τουλάχιστον. Εντάξει;»

«Εντάξει, Αρχ– Άσθαν.»

«Ετοίμασε τώρα τα πράγματά μου, και τα δικά σου. Αύριο, θα ξεκινήσουμε με το χάραμα.»

Η πόρτα χτύπησε, και μια άγνωστη, αντρική φωνή ακούστηκε: «Στρατηγέ Άσθαν; Θα μπορούσα να σας μιλήσω; Είμαι ο... ειδικός άνθρωπος.»

«Περάστε, παρακαλώ.»

Η θύρα άνοιξε και ένας άντρας μπήκε, μετρίου αναστήματος, μελαχρινός, και με ήρεμη όψη και μάτια. Έδινε στον Άσθαν την εντύπωση ανθρώπου που έχει νεύρα από ατσάλι. Τα ρούχα του ήταν απλά: ένα γκριζο πουκάμισο, ένα μαύρο παντελόνι, και καφετιά, δερμάτινα παπούτσια. Στη ζώνη του δεν υπήρχε κανένα όπλο.

«Καλησπέρα, Στρατηγέ,» είπε, εύθυμα.

«Καλησπέρα. Πώς ονομάζεστε;»

«Σάρναλ.»

«Εμ... Χα-χα. Διαβολική συνωνυμία, να υποθέσω;» είπε ο Άσθαν.

«Προφανώς,» μειδίασε ο Σάρναλ. Και ρώτησε: «Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε ιδιαιτέρως;» Έριξε μια ματιά στη Λερβάρη.

Ο Άσθαν τής έκανε νόημα να φύγει, λέγοντας: «Ετοίμασε τα δικά σου πράγματα, πρώτα, και μετά, θα έρθεις από εδώ.»

Εκείνη έφυγε, κλείνοντας πίσω της.

«Κάθισε,» είπε ο Άσθαν στον Σάρναλ. «Μπορώ να σου μιλάω στον ενικό, έτσι;»

«Μόνο αν μου επιτρέψετε κι εμένα να κάνω το ίδιο, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε, ευχάριστα, ο μελαχρινός άντρας, παίρνοντας θέση στο τραπέζι.

Ο Άσθαν κάθισε αντίκρυ. «Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα, φίλε μου.»

«Όμορφα,» είπε ο Σάρναλ. «Λοιπόν, Στρατηγέ, προτού ξεκινήσουμε το ταξίδι μας, θα ήθελα να ξεκαθαρίσουμε κάτι, σχετικά με την επιχείρησή μας,» και τώρα η έκφρασή του άλλαξε, απότομα· έγινε απόλυτα σοβαρή κι αλύγιστη (ο Άσθαν έπρεπε να παραδεχτεί ότι ένιωθε λιγάκι άβολα από τούτη την ξαφνική μεταβολή): «Εγώ παίρνω τις αποφάσεις. Εσύ είσαι το πρόσωπο· εγώ είμαι το μυαλό πίσω από το πρόσωπο. Είμαστε σύμφωνοι;»

«Εμ, ναι... Θα είσαι, αναμφίβολα, πιο έμπειρος από μένα σ'αυτά.»

«Μη με παρεξηγείς, Στρατηγέ,» είπε ο Σάρναλ. «Δεν ήθελα ν'ακουστώ επιτηδес 'κακός'—»

«Όχι, δεν είναι...»

«Είμαι βέβαιος πως δε θα σου έκανα καλή εντύπωση από τα λόγια μου, μα οφείλουμε να έχουμε κάποια πράγματα ξεκαθαρισμένα για το καλό της αποστολής. Αυτό δε σημαίνει ότι δεν θα λαμβάνω υπόψη μου την άποψή σου· κάθε άλλο, Στρατηγέ, θα ζητάω πάντα την άποψή σου. Ωστόσο, εγώ θα παίρνω την τελική απόφαση περί του πώς οφείλουμε να δράσουμε.»

«Δεν το βρίσκω καθόλου παράλογο, Σάρναλ.»

Ο Σάρναλ χαμογέλασε, και η όψη του μεταλλάχτηκε πάλι· έγινε όπως πριν. *(Θεοί! Τι παράξενος άνθρωπος που είναι!...)* «Χαίρομαι που συνεννοούμαστε, Στρατηγέ. Για να πω την αλήθεια, είχα φοβηθεί ότι θα υπάρξουν προβλήματα. Πριν από λίγο, ρώτησα τον Πρίγκιπα αν σου είχε αναφέρει τα περί αρχηγίας της επιχείρησής μας και, παίρνοντας αρνητική απάντηση, παραξενεύτηκα· εκείνος, ωστόσο, με διαβεβαίωσε πως δε θα είχα φιλονικίες μαζί σου, και όντως έτσι είναι, φαίνεται.»

«Δεν είμαι τόσο δύσκολος άνθρωπος όσο δείχνω, φίλε μου,» είπε ο Άσθαν, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα.

«Αυτό είναι καλό. Μοιάζουμε, τελικά, Στρατηγέ...» Σήκωσε την καράφα που ήταν στο τραπέζι. «Επιτρέπεται;»

Ο Άσθαν ένευσε. «Φυσικά.»

Ο Σάρναλ γέμισε μια κούπα μπίρα για τον εαυτό του. «Όπως έλεγα, Στρατηγέ, μοιάζουμε τελικά. Και των δυο μας η εμφάνιση απατά.» Ύψωσε το ποτό του. «Στην υγεία σου, Στρατηγέ.» Ήπιε.

«Σ'ευχαριστώ,» είπε ο Άσθαν. «Εσύ, ωστόσο, φαίνεται να γνωρίζεις τις φυσικές σου ικανότητες· εγώ, μέχρι στιγμής, δεν είχα προσέξει τις δικές μου.»

«Οι προικισμένοι αλλά ανεκπαιδευτοι άνθρωποι με εκπλήσσουν, ώρες-ώρες. Δρουν χωρίς σκέψη. Αγνά. Και έχουν υπέροχες ιδέες, απόλυτα δικές τους.»

«Εύχομαι ν'ανταποκριθώ στις προσδοκίες σου.»

«Έχεις ήδη ανταποκριθεί, Στρατηγέ,» είπε ο Σάρναλ. Ήπιε άλλη μια γουλιά μπίρα, άφησε την κούπα του στο τραπέζι, και σηκώθηκε. «Το λοιπόν. Σε καληνυχτίζω. Θα συναντηθούμε αύριο, μόνο που τότε θα είμαι ένας από τους στρατιώτες σου.»

Ο Άσθαν σηκώθηκε, επίσης. «Ναι, μου το είπε ο Πρίγκιπας. Παρεμπιπτόντως, Σάρναλ, είσαι επαναστάτης; Εννοώ, ήσουν μέσα στην Επανάσταση από πριν, ή τώρα σε προσέλαβε ο Πρίγκιπας;»

«Ήμουν μέσα στην Επανάσταση από τότε που άρχισε, Στρατηγέ,» εξήγησε εκείνος. «Προτού έρθει ο Πρίγκιπας Ήλμον στα μέρη μας. Αλλά θα έχουμε χρόνο να τα κουβεντιάσουμε αυτά, όσο θα ταξιδεύουμε.» Του έδωσε το δεξί του χέρι.

Ο Άσθαν το έσφιξε, διαπιστώνοντας ότι ήταν σκληρό, δουλεμένο. «Καλό βράδυ.»

«Επίσης,» αποκρίθηκε ο Σάρναλ, και έφυγε.

«...Μάλιστα,» μονολόγησε ο Άσθαν, σταυρώνοντας τους πήχεις του στο στέρνο και αναλογιζόμενος, για λίγο, τον άνθρωπο που είχε μόλις γνωρίσει. *Ενδιαφέρουσα προσωπικότητα... Για να τον εμπιστευτεί ο Πρίγκιπας Ήλμον, πρέπει να είναι καλός στη δουλειά του. Κι επιπλέον, μου άρεσε που ήταν ντόμπρος μαζί μου: «Εγώ παίρνω τις αποφάσεις. Εσύ είσαι το πρόσωπο· εγώ είμαι το μυαλό πίσω από το πρόσωπο.» Όχι, δε θα έχουμε κανένα πρόβλημα, κύριε Σάρναλ.*

Σάρναλ... Τι διεστραμμένο αστείο κι ετούτο... Οι θεοί, τελικά, είναι πλακατζήδες.

Ακόμα κι ο Άνκαραζ; έθεσε το ερώτημα μια φωνή μέσα στο μυαλό του, και ο Άσθαν σκέφτηκε, ξαφνικά, ότι έφευγε από τη Φίρθμας και άφηγε τον Χάρναλιρ πίσω του. Ή, μάλλον, όχι μόνο τον Χάρναλιρ, αλλά κι αυτόν τον άλλο ιερέα που είχε έρθει σήμερα. *Τώρα, δε θα μπορώ να τους προσέχω... ούτε να φυλάω τα νώτα του Πρίγκιπα Ήλμον—*

Να φυλάς τα νώτα του Πρίγκιπα Ήλμον; Μα τι λες, ανόητε; συλλογίστηκε, αυτοσαρκαζόμενος. Νομίζεις ότι ο Μαύρος Πρίγκιπας έχει ανάγκη εσένα, για ν'αντιμετωπίσει τους ιερείς του Άνκαραζ; Πιο πολύ πρόβλημα μπορεί ν'αποτελέσεις γι'αυτόν, παρά βοήθεια. Ο Άσθαν θυμόταν πεντακάθαρα τη φορά που είχε χάσει την ψυχραιμία του και είχε επιτεθεί στον Χάρναλιρ· αν, τότε, δεν επενέβαινε ο Πρίγκιπας Ήλμον, ο Στρατηγός θα τον είχε σκοτώσει. Ή εκείνος θα είχε σκοτώσει εμένα. Αλλά τώρα δεν έχει σημασία τούτο. Ίσως νάναι καλύτερα που απομακρύνομαι απ'αυτόν και από τον καινούργιο ιερέα.

Ωστόσο, και πάλι, αισθανόταν άσχημα. Αισθανόταν ότι άφηγε τον Πρίγκιπά του αφρόρητο. Ο Ήλμον θα γελούσε, αν το άκουγε τούτο,

αλλά ο Άσθαν δεν το έβρισκε καθόλου αστείο· το ένστικτό του τον προειδοποιούσε.

Και ήξερε τι έπρεπε να κάνει.

Άνοιξε την πόρτα και βγήκε στους διαδρόμους του στρατώνα, ψάχνοντας για τη Στρατηγό Βασθέφιν. Οι φρουροί τού είπαν ότι θα την έβρισκε στο δωμάτιό της, όπου εκείνη είχε αποσυρθεί, μετά από το μεσημεριανό της γεύμα.

Ο Άσθαν πήγε εκεί και χτύπησε την πόρτα, η οποία άνοιξε, αποκαλύπτοντας τη Βασθέφιν, ντυμένη με παντελόνι και μια φαρδιά τουνίκα. Τα πόδια της ήταν γυμνά και τα κοντά, ξανθά της μαλλιά βρεγμένα, έχοντας χάσει τη σγουράδα τους. Μάλλον, είχε μόλις τελειώσει να λούζεται.

«Ενοχλώ;» ρώτησε ο Άσθαν.

«Όχι, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε εκείνη. «Περάστε.»

Παραμέρισε από το κατώφλι, αφήνοντάς τον να μπει. Το δωμάτιο έμοιαζε με το δικό του, αν και του έδινε την εντύπωση ότι ήταν ελαφρώς μικρότερο. Στο βάθος, υπήρχε ένα παράθυρο με τραβηγμένες κουρτίνες· στα δεξιά ήταν ένα κρεβάτι με ανακατεμένα σεντόνια, και δίπλα του, ριγμένα σε ένα σωρό, η πανοπλία και τα όπλα της πολεμίστριας· στ'αριστερά, αντίκρυ στο κρεβάτι, ήταν ένας καθρέφτης τοίχου και μια ντουλάπα. Από το ταβάνι κρεμόταν μια σβηστή λάμπα, αλλά το τζάκι –που βρισκόταν στη δεξιά μεριά– ήταν αναμμένο.

«Λυπάμαι που δεν μπόρεσα να έρθω στο γεύμα...»

«Δεν πειράζει,» είπε η Βασθέφιν, κλείνοντας την πόρτα.

«Με κάλεσε η Βασίλισσα και ο Πρίγκιπας, και έπρεπε να πάω. Με πληροφόρησαν ότι αύριο φεύγω για την Έλμας–»

«Την Έλμας;»

«Ως αντιπρόσωπος της Βασίλισσας,» εξήγησε ο Άσθαν. «Αλλά... προτού φύγω...» *Ελπίζω να μην κάνω καμια μεγάλη βλακεία τώρα. Ελπίζω να είσαι αυτό που φαίνεσαι, Στρατηγέ Βασθέφιν.* «Θα ήθελα να σας ζητήσω μια χάρη.»

Η Βασθέφιν ανασήκωσε τους ώμους, ξαφνιασμένη. «Βεβαίως. Αν μπορώ...»

«Λίγο πριν από το μεσημέρι, κοιτούσαμε τους ιερείς του Άνκαραζ-Κατ'αρχήν, θα πρέπει να σας ζητήσω να μην κουβεντιάσετε με κανέναν άλλο αυτά που θα πούμε εδώ.»

Η Βασθέφιν συνοφρυώθηκε. «Γιατί, τι θα πούμε;»

«Δεν είναι τίποτα το ύποπτο. Αλλά είναι κάτι το... παρεξηγήσιμο. Έχω το λόγο σας;»

«Τον έχετε,» είπε η Βασθέφιν, αν και κάπως διστακτικά.

«Για να είμαι απολύτως ειλικρινής μαζί σας, δεν τους εμπιστεύομαι τους ιερείς του Άνκαραζ-»

«Αλλά μου λέγατε πριν...» παρατήρησε η Βασθέφιν.

«Σας είπα ότι πιστεύω πως η κατάσταση είναι υπό έλεγχο, και, ναι, θέλω να το πιστεύω αυτό. Φοβάμαι, όμως...»

«Τι ακριβώς;»

«Ότι ίσως συμβεί κάτι, όσο λείπω. Και, φυσικά, δεν ξέρω αν εγώ θα μπορούσα να αποτρέψω τίποτα, ακόμα κι αν βρισκόμουν εδώ. Μάλλον, όχι· μάλλον, δε θα μπορούσα. Ωστόσο, θα είχα, όσο το δυνατόν, τα μάτια μου ανοιχτά, ώστε να προστατέψω τον Πρίγκιπα Ήλμον και τη Βασίλισσα Θάρνιν, σε περίπτωση ανάγκης. Φεύγοντας, όμως, δεν έχω τούτη τη δυνατότητα, και θα ήθελα να ζητήσω από εσάς να το κάνετε. Απλά, να έχετε τα μάτια σας ανοιχτά, κι αν αντιληφτείτε τίποτα ύποπτο... ειδοποιήστε τον Πρίγκιπα ή τη Βασίλισσα.»

«Εντάξει,» είπε η Βασθέφιν. «Αλλά με παραξενεύει που ήρθατε να μιλήσετε σ'εμένα γι'αυτό. Δε με γνωρίζετε και τόσο καλά.»

«Είδα πώς κοιτούσατε τους ιερείς· κι επιπλέον, έχω καταλάβει ότι, σίγουρα, δεν είστε ακόλουθος του Άνκαραζ. Ωστόσο, θα συζητήσω το θέμα και με τον Υποστράτηγό μου, Λύβνιρ· οπότε, κατά την απουσία μου, να ξέρετε ότι μπορείτε να απευθυνθείτε σ'αυτόν σαν να ήμουν εγώ.»

Η Βασθέφιν ένευσε.

«Πηγαίνω τώρα,» είπε ο Άσθαν.

«Καλό ταξίδι, Στρατηγέ.»

Αντάλλαξαν μία σύντομη χειραψία.

«Ευχαριστώ. Οι θεοί μαζί σας, Στρατηγέ Βασθέφιν.»

Βγήκε απ'το δωμάτιό της και κατευθύνθηκε προς το δωμάτιο του Υποστράτηγου Λύβνιρ.

Το πρωί, η ομάδα του Στρατηγού Άσθαν, Αντιπροσώπου της Βασίλισσας Θάρνιν του Ένρεβηλ, ήταν έτοιμη. Αποτελείτο από δυο ντουζίνες ιππείς και έξι υπηρέτες επάνω σε κάρο. Η Λερβάρη ήταν ανάμεσα στους υπηρέτες, καθισμένη πλάι στον οδηγό του κάρου· ο Σάρναλ ήταν ανάμεσα στους πάνοπλους καβαλάρηδες, ντυμένος ως ένας απ'αυτούς, με φολιδωτή αρματωσιά, κράνος, και ασπίδα.

Ο Πρίγκιπας Ήλμον και η Βασίλισσα Θάρνιν είχαν βγει στον περίβολο του στρατώνα, για να τους αποχαιρετήσουν, όπως επίσης και οι δύο ιερείς του Άνκαραζ, Χάρναλιρ και Άντολβαρ. Ήταν αυγή –χωρίς ήλιο, φυσικά– και το κρύο τσουχτερό. Επάνω στις επάλξεις φωτιές ήταν αναμμένες, και οι φρουροί βρίσκονταν κοντά τους.

«Στρατηγέ Άσθαν, καλή τύχη,» είπε ο Μαύρος Πρίγκιπας.

Ο Άσθαν τον χαιρέτησε στρατιωτικά, καθισμένος στη σέλα του αλόγου του. «Ευχαριστούμε, Υψηλότητα.»

«Ο Άνκαραζ μαζί σας, Στρατηγέ,» ευχήθηκε ο Άντολβαρ. Ο Χάρναλιρ έμεινε σιωπηλός. Φορούσε κουκούλα και η όψη του κρυβόταν στη σκιά της, αλλά ο Άσθαν νόμιζε ότι μπορούσε να νιώσει το ψυχρό βλέμμα του ιερέα επάνω του –πιο κρύο κι από τον αέρα που ερχόταν από τα βόρεια βουνά.

«Δεν πηγαίνουμε στη μάχη, Σεβασμιότητα, έτσι δε θα χρειαστούμε τη βοήθεια του Πολέμαρχου. Σας ευχαριστούμε, ωστόσο.»

«Κάθε στιγμή στη ζωή μας είναι μάχη, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε ο Άντολβαρ.

«Καλύτερα να πηγαίνουμε,» είπε ο Άσθαν· *προτού βριστούμε πάλι, πρόσθεσε νοερά.*

«Καλό ταξίδι,» τους ευχήθηκε η Βασίλισσα Θάρνιν.

Ο Άσθαν έκλινε το κεφάλι προς το μέρος της και, ύστερα, έστρεψε το άλογό του προς την πύλη του στρατώνα, η οποία έστεκε ανοιχτή. Χτύπησε το ζώο, με τα γκέμια, κι εκείνο ξεκίνησε να τροχάζει. Οι υπόλοιποι, ιππείς και κάρο, τον ακολούθησαν. Ο σημαιοφόρος άνοιξε τη σημαία του και την άφησε να κυματίσει· επάνω της ήταν κεντημένο το έμβλημα του Πρίγκιπα Ήλμον: ένα μαύρο ρόδο, τυλιγμένο σπειροειδώς γύρω από ένα ξιφίδιο. Ο Άσθαν αναρωτιόταν αν, τελικά, αυτό θα γινόταν και το νέο εθνικό σύμβολο του Ένρεβηλ· η

Θάρνιν, τουλάχιστον, δεν έμοιαζε να διαφωνεί. Ο Στρατηγός, βέβαια, δεν είχε ρωτήσει ούτε εκείνη ούτε τον Ήλμον· αυτά ήταν πολιτικά ζητήματα και δεν τον ενδιέφεραν άμεσα. Το άμεσο πρόβλημα ήταν να καταστήσουν το Βασίλειο ασφαλές από την απειλή του έκπτωτου Τυράννου.

Βγήκε από την πύλη του στρατώνα, μαζί με τη συνοδεία του. Οι οπλές των αλόγων τους αντηχούσαν στους πρωινούς, ήσυχους δρόμους της Φίρθμας. Πέρασαν μπροστά από το Ανακριτήριο, που δε λειτουργούσε πλέον, έκαναν κύκλο γύρω απ'το καμένο ύψωμα όπου βρισκόταν το παλάτι, και έφτασαν στην ανατολική πύλη της πρωτεύουσας, η οποία ονομαζόταν και Πύλη του Ήλιου. Από εκεί και ύστερα, ακολούθησαν τη δημοσιά που οδηγούσε στην Έλμας.

Κεφάλαιο 26

Αφτιά και Λεπίδια

Αυτή τη φορά, δε μου ξεφεύγεις, αδελφέ, σκέφτηκε ο Γάμηρ, καθισμένος οκλαδόν επάνω σε μια κεραμιδένια στέγη και τυλιγμένος στην γκρίζα του κάπα. Στο κεφάλι του είχε το μαύρο, πλατύγυρό του καπέλο, και η πλάτη του ακουμπούσε στην ψηλή καμινάδα, απ'όπου καπνός υψωνόταν στον νυχτερινό, έναστρο ουρανό με τους ασυνήθιστους αστερισμούς. (Ω, ναι, οι αστερισμοί δεν ήταν όπως παλιά· είχαν αλλάξει –από τότε που είχαν χαθεί ο ήλιος και το φεγγάρι, είχαν αλλάξει. Ποιο μπορεί να ήταν το σχέδιο των θεών για όλα τούτα;)

Το βλέμμα του Γάμηρ ήταν στραμμένο στην Αρένα. Ο άνθρωπος που είχε έρθει εδώ την προηγούμενη φορά, ο άνθρωπος που είχε εισβάλει, αποφεύγοντας τους φρουρούς του Πρίγκιπα Ήλμον, ο άνθρωπος που είχε επισκεφτεί τη Ρυθμιστή Μαλβιάρα, είχε επιστρέψει· και είχε πάλι αποφύγει τους φρουρούς και μπει κρυφά, και, αναμφίβολα, είχε πάει στα διαμερίσματα της Μαλβιάρα. Τώρα, όμως, ο Γάμηρ ήταν έτοιμος γι'αυτόν. Του την είχε στημένη, και θα τον ακολουθούσε, καθώς θα έφευγε.

Κατά πάσα πιθανότητα, είναι Αφτί του Τυράννου, σκέφτηκε, ανάβοντας την πίπα του και καπνίζοντας, ενώ έτρεμε λιγάκι από το κρύο. Δεν έχουν φύγει από τη Φίρθμας· εξακολουθούν να βρίσκονται εδώ, περιμένοντας την επιστροφή του Άρχοντά τους, μάλλον. Είτε, όμως, αυτός επιστρέψει είτε όχι, θα τα... κόψουμε όλα. Και θα δούμε, μετά, τι θα κάνει ο Σάρναλ χωρίς Αφτιά. Ο κουφός άνθρωπος δεν μπορεί ν'αντιληφτεί το ξιφίδιο που έρχεται, αθέατο, προς την πλάτη του...

Ο Γάμηρ κοίταξε το δρόμο από κάτω του, όπου περνούσε αρκετός κόσμος, πολίτες και στρατιώτες. Η Φίρθμας είχε αρχίσει να συνέρχεται από τη μάχη· η ζωή, σύντομα, θα έπαιρνε τους φυσιολογικούς της ρυθμούς. Ωστόσο, κανένας δεν μπορούσε να θεωρείται ασφαλής όσο ο Σάρναλ τριγύριζε ελεύθερος. Κάπου είχε καταχωνιαστεί, δολοπλοκώντας κατά της Βασιλίσσας Θάρνιν. Τώρα που το έδαφος ή-

ταν ακόμα αβέβαιο για την καινούργια εξουσία, ίσως κατάφερνε να την ανατρέψει. Έπρεπε, λοιπόν, να τον βρουν και να τον εξοντώσουν, γρήγορα, προτού επιτεθεί.

Ο Γάμηρ, όμως, δεν είχε κοιτάξει το δρόμο για να διαπιστώσει την κατάσταση της Φίρθμας· τον είχε κοιτάξει γιατί φοβόταν μήπως το Αφτί τού είχε ξεγλιστρήσει. Μήπως είχε βγει από την Αρένα με τρόπο που εκείνος δεν το είχε δει. Βέβαια, η θέα από εδώ ήταν καλή –ο Γάμηρ επίτηδες είχε επιλέξει το συγκεκριμένο σημείο–, αλλά ποτέ δεν ξέρεις. Ίσως ο κατάσκοπος του Τυράννου να ήταν υποψιασμένος· ίσως να φοβόταν ότι θα τον παρακολουθούσαν, ύστερα από την προηγούμενη φορά.

Νομίζω ότι, τότε, με είχε καταλάβει, ο διαολεμένος, συλλογίστηκε ο Γάμηρ, βγάζοντας την πίπα απ'το στόμα του και φυσώντας καπνό, αλλιώς δε θα χανόταν τόσο γρήγορα. Πάντως, πρέπει να τον παραδεχτώ· ξέρει τους δρόμους της Φίρθμας –ή, τουλάχιστον, τους δρόμους που τον ενδιαφέρουν– καλύτερα από μένα. Έβαλε πάλι την πίπα του στο στόμα, δαγκώνοντάς την.

Ο Γάμηρ ήταν αλήτης, προτού μπει στην Επανάσταση, και γνώριζε απέξω κι ανακατωτά κάθε στενοσόκακο και τρύπα της πρωτεύουσας, πράγμα για το οποίο περηφανευόταν. Μπορούσε να βρει την καλύτερη μπίρα δωρεάν (μπαίνοντας από μια χαραμάδα στην αποθήκη ενός εμπόρου ποτών, η οποία χαραμάδα βρισκόταν σ'έναν χώρο πλάτους λιγότερο από μισό μέτρο, ανάμεσα σ'αυτή την αποθήκη και σε μια άλλη· έπρεπε να τριφτείς πολύ άσχημα για να χωθείς εκεί, κι ακόμα πιο άσχημα για να περάσεις τη χαραμάδα –αλλά τα ποτά το άξιζαν!), να φάει ένα αξιοπρεπές γεύμα εξίσου δωρεάν (ήξερε πότε η κουζίνα του πανδοχείου «Ο Φλεγόμενος Γίγαντας» άδειαζε από ανθρώπους, χωρίς ακόμα να έχει κανένας πετάξει τα απομεινάρια από το μενού της ημέρας, και, ακριβώς τότε, γλιστρούσε μέσα από το παράθυρο, άρπαζε ό,τι ήθελε, και την έκανε), και τέσσερις πουτάνες τού χρωστούσαν διάφορες χάρες από εξυπηρετήσεις που τους είχε κάνει, έτσι, όποτε επιθυμούσε μια ζεστή νύχτα (ή πρωί, ή απόγευμα, ή μεσημέρι), ήταν βέβαιος ότι μία τους θα τον δεχόταν αφιλοκερδώς. Επίσης, είχε αρπάξει κι αυτό το υπέροχο μαύρο, πλατύ-γυρο καπέλο από έναν έμπορα, το οποίο θεωρούσε γουρλίδικο· τίπο-

τα δεν είχε πάει στραβά από τότε που το είχε πάρει στην κατοχή του –τίποτα το σημαντικό, τουλάχιστον.

Οπ! ο φίλος μας. Τα μάτια του Γάημιρ στένεψαν, καθώς είδε κάποιον να σκαρφαλώνει σε μια πλευρά της Αρένας και να πηδά κάτω, χωρίς να τον πάρει χαμπάρι κανένας φρουρός. *Τελικά, εμένα δε με είχε υπολογίσει...*

Ξεκινά, λοιπόν, το κυνηγητό! Έσβησε την πίπα του και σαλτάρισε, από την κεραμιδένια στέγη, σ'ένα σοκάκι. Δυο σκυλιά πετάχτηκαν μακριά, αγριεμένα.

Ο Γάημιρ ακολούθησε το Αφτί (αν ήταν Αφτί, βέβαια –αλλά τι άλλο μπορεί να ήταν;) μέσα στους δρόμους της Φίρθμας, και νόμιζε ότι το θήραμά του δεν τον είχε αντιληφτεί. Όταν, όμως, τα δρομάκια άρχισαν να γίνονται πιο απόμερα, τότε κατάλαβε ότι ο κατάσκοπος τον είχε πάρει πρέφα, πράγμα φανερό από τον τρόπο με τον οποίο άλλαξε το βάδισμά του.

Νάτος πάλι! σκέφτηκε ο Άταλκερ. *Το ίδιο καθίκι πρέπει νάναι. Οι κατάσκοποι της Επανάστασης παραέχουν πάρει θάρρος. Νομίζουν ότι έχουν νικήσει και ότι εκείνοι είναι που ελέγχουν πλέον την πόλη. Θα τους δείξω μερικά κόλπα που δε θα ξεχάσουν!*

Καθώς έστριβε, έριξε μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του. Στα μέσα του σοκακιού, μπλεγμένος με τις σκιές της νύχτας, ήταν ο επαναστάτης, και στο κεφάλι του είχε πάλι πλατύγυρο καπέλο. *Ναι, ο ίδιος είναι...*

Θα σε πάω μεγαλύτερη βόλτα τώρα, παλιομπάσταρδε. Πολύ, πολύ μεγαλύτερη...

Το Αφτί επιτάχυνε το βήμα του, αναγκάζοντας και τον Γάημιρ να επιταχύνει το δικό του. *Έχει πανικοβληθεί, λοιπόν; Θ'αρχίσει, σε λίγο, να τρέχει κιόλας; Μπα, αποκλείεται· κάτι άλλο είχε κατά νου.*

Και πηγαίνει προς τα δυτικά, προς τη μεριά του στρατώνα. Παράξενο· την προηγούμενη φορά, είχε πάει ανατολικά, και τον έχασα λίγο πριν από την Πύλη του Ήλιου.

Πάντως, αν ζύγωνε πολύ το στρατώνα, την είχε βάψει. Αλλά, όπως ο Γάημιρ περίμενε, δεν τον ζύγωσε. Κινήθηκε γύρω από το ύψωμα

του παλατιού, και μπήκε σ'ένα από τα οικοδομήματα που είχαν καεί από τη φωτιά του βασιλικού κήπου.

Τι πήγαινε να κάνει εκεί;

Ο Γάημιρ πλησίασε, προσεκτικά, και κοίταξε μέσα από ένα σπασμένο παράθυρο. Η αστροφεγγιά δεν τον βοηθούσε καθόλου, και λάμπες του δρόμου δεν υπήρχαν τόσο κοντά, ώστε να φωτίζουν το εσωτερικό του κατεστραμμένου σπιτιού.

Μπορεί να μου έχει στήσει παγίδα... Αλλά μπορεί και να φεύγει από την άλλη, ενώ καθυστερώ. Ατένισε όλα τα ανοίγματα του χτιρίου – όσα μπορούσε να δει από εδώ όπου βρισκόταν–, περιμένοντας μήπως καμια σκοτεινή μορφή κρύψει κάποιο από αυτά.

Τ'αφτιά του, όμως, ήταν που του έδωσαν το σημάδι το οποίο ζητούσε: ένα ελαφρύ τριξίμο, ακολουθούμενο από έναν εξίσου ελαφρύ θόρυβο... έναν θόρυβο που μπορεί να κάνει μόνο μια πόρτα καθώς κάποιος την κλείνει με προσοχή... ή ένα ντουλάπι, ή τα πατζούρια ενός παραθύρου, ή μια καταπακτή.

Μια καταπακτή;

–*Δεν έχω χρόνο για σκέψεις!* Άναψε έναν δαυλό που είχε περασμένο στη ζώνη του και μπήκε στο καμένο σπίτι, ξεθηκαρώνοντας ένα ξιφίδιο από τη μπότα του. Τ'αφτιά του ήταν τεντωμένα, προσπαθώντας να πιάσουν και τον παραμικρό ήχο. Τα μάτια του ερευνούσαν τα πάντα που αποκάλυπτε το φως στο αριστερό του χέρι.

Κάτι ανατράπηκε.

Ο Γάημιρ γύρισε αμέσως, φωτίζοντας...

...και είδε μια γάτα να πηδά έξω από ένα παράθυρο, αφού είχε ρίξει στο πάτωμα κάτι ξύλα.

Λίγο παραπέρα, όμως, πρόσεξε κάτι σημαντικό: μια καταπακτή. *Αυτήν άκουσα να κλείνει;*

Πρέπει να δοκιμάσω.

Πέρασε το ξιφίδιο στη ζώνη του και την άνοιξε, φωτίζοντας κάτω. Μια σειρά από πέτρινα σκαλοπάτια φανερώθηκαν, και στα ρουθούνια του ήρθαν οσμές από κελάρι. Γιατί μπορεί ποτέ το Αφτί να είχε κρυφτεί σε ένα κελάρι; *Πιστεύει ότι δε θα ψάξω εκεί μέσα; Πιστεύει ότι θα εγκαταλείψω την αναζήτησή μου τόσο απλά; Όχι· αυτό μοιάζει πολύ αφελές...*

Ο Γάμηρ τράβηξε πάλι το ξιφίδιό του κι άρχισε να κατεβαίνει, προσεκτικά, τα πέτρινα σκαλοπάτια. *Ίσως να βρίσκεται κάποια έξοδος στο κελάρι· κάποια υπόγεια έξοδος...*

Τελικά, φαίνεται, φίλε μου, πως υπάρχουν ακόμα πάμπολλα πράγματα να μάθεις για τούτη την τρισκατάρατη πόλη, είπε στον εαυτό του.

Όταν έφτασε κάτω, έμεινε ακίνητος για μερικές στιγμές, παρατηρώντας το χώρο και αφουγκραζόμενος. Το μέρος ήταν πετρόχτιστο και γεμάτο με βαρέλια που έφερναν μυρωδιές ποτών και φαγητών στα ρουθούνια του Γάμηρ. Πού ήταν, όμως, το Αφτί;

Βάδισε, γρήγορα, φωτίζοντας όλα τα σημεία. *Αδύνατον να έχει κρυφτεί εδώ πέρα! Πρέπει, σίγουρα, να υπάρχει κάποια έξοδος...* Κοίταξε το πάτωμα και, χωρίς να δυσκολευτεί ιδιαίτερα (τα μάτια του ήταν μαθημένα σε κάτι τέτοια), παρατήρησε ότι ένας χαλκάς ήταν πάνω σε μια πλάκα. Άλλη μια καταπακτή, λοιπόν.

Ζύγωσε και, περνώντας το ξιφίδιο στη ζώνη του, έπιασε το χαλκά, με το δεξί χέρι, πάτησε γερά στα μπιτοφορεμένα του πόδια, και τράβηξε προς τα πάνω. Η πλάκα σηκώθηκε ευκολότερα απ'ό,τι περίμενε, και ο Γάμηρ τη συγκράτησε, ώστε να μην πέσει και προκαλέσει πάταγο. Από το άνοιγμα στο πάτωμα ερχόταν μια δυνατή κακοσμία –*υπόνομος*–, αλλά όχι μόνο: θόρυβος ακουγόταν από το βάθος. Δεν ήταν δυνατός, μα διακριτός· και τ'αφτιά του Γάμηρ δεν μπορούσαν να τον μπερδέσουν. Είχε περάσει πολλές, πολλές φορές από τους υπονόμους της Φίρθμας, για να μην μπορεί να καταλάβει πότε κάποιος άνθρωπος βάδιζε μέσα τους.

Σε έχω!

Κατέβασε το σκέπασμα της καταπακτής, προσεκτικά κι αθόρυβα, έσβησε το δαυλό του και τον πέρασε στη ζώνη, τράβηξε το ξιφίδιό του ξανά, και κατέβηκε μέσα στην τρύπα. Τα πόδια του πάτησαν σε βρόμικο νερό. Τα ρουθούνια του γέμισαν από τη δυσωδία. Τα μάτια του είδαν φως στο βάθος, ενώ τ'αφτιά του εξακολουθούσαν ν'ακούνε κάποιον να βαδίζει.

Ήρθεσ απο δώ, νομίζοντας ότι θα σε χάσω, μα δεν ξέρεις καλά τον γέρο-Γάμηρ! σκέφτηκε, αρχίζοντας ν'ακολουθεί το θήραμά του. Δεν ήταν και τόσο «γέρος» –στα εικοσιένα δεν μπορεί ποτέ κανείς να

είναι γέρος—, μα θεωρούσε ότι ήξερε πολλά για την πρωτεύουσα του Ένρεβηλ· όσα κι ένας γέρος, ίσως.

Το Αφτί βγήκε σε μια από τις περιοχές που ο Γάμηρ γνώριζε καλά: στη βορειοανατολική μεριά της Φίρθμας... και δεν έχει καταλάβει ότι είμαι πίσω του. Ή, τουλάχιστον, δεν είχε δείξει κανένα σημάδι ότι τον είχε καταλάβει. Ο υπόνομος δεν ήταν και τόσο βολικός γι' αυτόν. Εκεί, ήμουν στο έδαφός μου· τώρα, θα πρέπει να προσέξω να μην τα κάνω μαντάρα.

Το Αφτί βάδισε μέσα στα δρομάκια, και ο Γάμηρ το ακολούθησε, αθόρυβα και προσπαθώντας να μένει στις σκιές.

Αλήθεια, πώς ήξερε γι' αυτή την καταπακτή μέσα στο κελάρι; αναρωτιόταν, καθώς το έβλεπε να περνά δίπλα από δύο άστεγους, που βρίσκονταν κουλουριασμένοι σε μια γωνία, τυλιγμένοι σε κουρέλια. Δεν μπορεί να την ανακάλυψε μετά την πυρκαγιά· δεν υπήρχε χρόνος. Τ'Αφτιά του Τυράννου, μάλλον, χρησιμοποιούσαν τον συγκεκριμένο υπόγειο δρόμο από παλιά. Άρα, το καμένο σπίτι πρέπει να ανήκε σε δικό τους άνθρωπο, ή σε άνθρωπο με τον οποίο συνεργάζονταν. Αλλά έχει σημασία πλέον; Ίσως και να έχει. Καλό θα ήταν να το έχω υπόψη μου...

Το Αφτί έφτασε σ' ένα μέρος που ο Γάμηρ ήξερε σαν το σπίτι του (όχι πως είχε σπίτι, βέβαια): το πανδοχείο «Ο Φλεγόμενος Γίγαντας». Δεν πήγε, όμως, στην κεντρική είσοδο, παρά χώθηκε στο σοκάκι, από πίσω. Ο Γάμηρ ακολούθησε τον κατάσκοπο, ακροπατώντας, και, σκύβοντας, τον κοίταξε από την άκρια της γωνίας του χτιρίου. Το πλατύγυρο καπέλο του το είχε βγάλει και το κρατούσε, γιατί ήταν μεγάλο, και το θήραμά του ίσως να τον παρατηρούσε, αν έστρεφε το κεφάλι στο πλάι.

Το Αφτί κοίταξε επάνω και σφύριξε. Ένα παράθυρο άνοιξε στον πρώτο όροφο του πανδοχείου και... ο Γάμηρ δεν μπορούσε να δει καλά, αλλά νόμιζε ότι μια γυναίκα παρουσιάστηκε. Ο κατάσκοπος του Τυράννου έκανε νόημα, με το δεξί χέρι, και ένα σχοινί έπεσε. Το Αφτί σκαρφάλωσε και ανέβηκε στο παράθυρο, το οποίο σύντομα έκλεισε.

Ποιο δωμάτιο είναι αυτό; σκέφτηκε ο Γάμψιρ, προσπαθώντας να υπολογίσει τη θέση του (τον Φλεγόμενο τον ήξερε απέξω κι ανακατωτά). Το Εφτά, κατέληξε.

Φύγαμε.

Άρχισε να κατευθύνεται προς τον στρατώνα της Φίρθμας.

Οι φωτιές στα τζάκια έκαιγαν δυνατές, διώχνοντας το βραδινό ψύχος από τη μεγάλη, πετρόχτιστη τραπεζαρία. Οι στρατιώτες του Μαύρου Πρίγκιπα κάθονταν στα ξύλινα τραπέζια, μιλώντας αναμεταξύ τους, τρώγοντας, πίνοντας, παίζοντας τυχερά παιχνίδια, και, ενώ τα έκαναν όλα αυτά, παρακολουθώντας τον Ιερέα Άντολβαρ ο οποίος στεκόταν ανάμεσά τους και διηγιόταν μια ιστορία αίματος, προδοσίας, και γενναιότητας από τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ. Στο δεξί χέρι βαστούσε γυμνό το ξίφος του, με τις φλόγες των τζακιών, των κεριών, και των λαμπών ν'αντανακλώνται στη λεπίδα, και στο αριστερό μια μεγάλη, ξύλινη κούπα κρασί.

Ο Ιερέας Χάρναλιρ καθόταν παράμερα, κοιτάζοντας και πίνοντας μπίρα. Το σημαδεμένο του πρόσωπο ήταν κρυμμένο στο σκοτάδι της κουκούλας του, αλλά, αν κάποιος κατάφερνε να κοιτάξει πίσω απ'τις πυκνές σκιές, θα έβλεπε το στόμα του να μειδιά και τα μάτια του να γυαλίζουν, καθώς παρακολουθούσε την ιστορία του Άντολβαρ να εκτυλίσσεται. Το ενδιαφέρον που έδειχνε θα μπορούσε κανείς να πει ότι έμοιαζε μ'αυτό ενός μικρού παιδιού που ακούει τον παππού του να του αφηγείται παλιά παραμύθια.

Η Στρατηγός Βασθέφιν καθόταν αντίκρυ του Χάρναλιρ, σ'ένα τραπέζι το οποίο μοιραζόταν με τον Υποστράτηγό της, Ύκαραν. Είχε την πλάτη της ακουμπισμένη στον τοίχο και το δεξί, μπουτοφορεμένο της πόδι επάνω στην καρέκλα εμπρός της. Κρατούσε μια κούπα μπίρα στα χέρια της, ενώ ο Ύκαραν –ένας κορακομάλλης άντρας με μακριά μαλλιά– κάπνιζε από ένα κοντό τσιμπούκι, μοιάζοντας να απολαμβάνει τις αφηγηματικές ικανότητες και την ιστορία του Ιερέα Άντολβαρ.

Η Βασίλισσα Θάρνιν και ο Πρίγκιπας Ήλμον κάθονταν σε δύο ψηλές πολυθρόνες στο πέρας της αίθουσας, παρακολουθώντας κι εκείνοι τη διήγηση του Άντολβαρ. Η Θάρνιν στήριζε τους αγκώνες της

στους βραχίονες του καθίσματός της, είχε τα δάχτυλά της ενωμένα, και το σαγόνι της ακουμπισμένο επάνω τους· τα μαύρα της μάτια ατένιζαν μια τον αφηγούμενο ιερέα, μια τους στρατιώτες στα τραπέζια, μια τη Στρατηγό Βασθέφιν, και μια τη σκοτεινή φιγούρα του Χάρναλιρ –που ήταν ο μόνος άνθρωπος εδώ μέσα ο οποίος φορούσε κουκούλα, παρά τη θερμότητα.

Ο Ήλμον είχε το μάγουλο ακουμπισμένο στη γροθιά του, ενώ στ' άλλο χέρι βαστούσε μια χρυσοποίκιλη κούπα κρασί. Τα δικά του μάτια δεν περιφέρονταν στο δωμάτιο, αλλά ήταν καρφωμένα στον Άντολβαρ, και ο Πρίγκιπας σκεφτόταν ότι, παρότι ιερέας –και, μάλιστα, ιερέας του Άνκαραζ–, ήξερε πώς να διηγείται μια πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία· ήξερε να τη διηγείται τόσο καλά όσο και ένας βάρδος. Ο Ήλμον αισθανόταν βέβαιος ότι τα αληθινά γεγονότα δε θα ήταν καθόλου έτσι όπως τα έλεγε ο Άντολβαρ, όμως, σίγουρα, κατάφερνε να γοητεύει το κοινό του, φτιάχνοντας ατμόσφαιρα μυστηρίου, αγωνίας, και ενθουσιασμού, εναλλάξ.

«Τι!» φώναξε ο Ερφάνιρ, ακούγοντας τη διαταγή του Στρατηγού. «Θέλεις να οδηγήσω τους μαχητές μου μέσα σ' αυτόν τον λάκκο φιδιών;» Καταλάβαινε πολύ καλά ότι ριψοκινδύνευε τη ζωή του μ'ετούτα τα λόγια, φίλοι μου· ωστόσο, ο Ερφάνιρ–»

Η δίφυλλη πόρτα της τραπεζαρίας άνοιξε, και ένας άντρας παρουσιάστηκε στο κατώφλι, ντυμένος με γκριζα κάπα και φορώντας πλατύγυρο καπέλο στο κεφάλι.

«Άρχοντές μου!» είπε, κάνοντας μια υπόκλιση προς τη Θάρνιν και τον Ήλμον, ενώ τα μάτια όλων ήταν στραμμένα επάνω του. «Φέρνω νέα που, αναμφίβολα, σας ενδιαφέρουν.»

«Πλησίασε.» Ο Μαύρος Πρίγκιπας τού έκανε νόημα, και ο κατάσκοπος υπάκουσε· διέσχισε την τραπεζαρία του στρατώνα και στάθηκε μπροστά στους δύο πρόχειρους θρόνους.

«Ξαναείδα τον άνθρωπο που είχε πάει την προηγούμενη φορά στη Ρυθμιστή Μαλβιάρα, Πρίγκιπά μου. Δεν είμαι απόλυτα βέβαιος ότι ήταν ο ίδιος, πάντως μάλλον ήταν.»

«Κατάφερες να τον ακολουθήσεις;» ρώτησε η Θάρνιν, ενώ ο Άντολβαρ είχε ζυγώσει τους θρόνους, σαν κι εκείνος να είχε δικαίωμα να ξέρει τι συνέβαινε. Ο Μαύρος Πρίγκιπας δεν τον έδιωξε, ούτε η Βασίλισσα, γιατί κι οι δυο τους γνώριζαν πως θα ήταν ασύνετο να

φερθούν έτσι σ'έναν ιερέα του Άνκαραζ, από τη στιγμή που επιθυμούσαν τη βοήθεια των ακόλουθων του Πολέμαρχου και των ιερομαχητών του.

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε ο Γάημρ. «Προσπάθησε πάλι να με παραπλανήσει, βέβαια, μα δεν τα κατάφερε.» Ένα νικητήριο μειδίαμα έπαιξε στο πρόσωπό του. «Και, στο τέλος, με οδήγησε στον *Φλεγόμενο Γίγαντα*, ένα πανδοχείο στη βορειοανατολική μεριά της Φίρθμας, αν δεν το γνωρίζετε. Ο τύπος πήγε *πίσω* από αυτό το χτίριο, σ'ένα σοκάκι, σφύριξε κοιτώντας επάνω, και ένα παράθυρο άνοιξε, όπου *νομίζω* πως είδα μια γυναικεία μορφή. Ό,τι κι αν ήταν, όμως, γυναίκα ή άντρας, έριξε ένα σχοινί σ'αυτόν που παρακολουθούσα κι εκείνος ανέβηκε. Το δωμάτιο στο οποίο μπήκε ήταν το νούμερο εφτά, αν τα έχω υπολογίσει καλά.»

«Πιστεύεις ότι ήταν Αφτί του Τυράννου;» ρώτησε ο Ήλμον.

«Είμαι σχεδόν βέβαιος, Πρίγκιπά μου.»

«Θα πρέπει, λοιπόν, να κάνουμε μια νυχτερινή επίσκεψη στον *Φλεγόμενο*,» είπε ο Μαύρος Πρίγκιπας, καθώς σηκωνόταν και έπαιρνε από το πλάι του θρόνου του το θηκαρωμένο του ξίφος.

Η Θάρνιν σηκώθηκε, επίσης, αν και με κάποια δυσκολία, λόγω των εγκαυμάτων της.

«Καλύτερα να μείνεις εδώ,» της είπε ο Ήλμον.

Εκείνη ένευσε, γνωρίζοντας πως είχε δίκιο. Περισσότερο βάρος θα τους ήταν, παρά βοήθεια, στην κατάστασή της.

«Θα μου επιτρέψετε να σας συνοδέψω, Υψηλότατε;» είπε ο Άντολβαρ.

Ο Ήλμον τον κοίταξε λίγο διστακτικά, αλλά, έπειτα, κατένευσε. «Η βοήθειά σου θα ήταν πολύτιμη, Σεβασμιότατε.»

«Πώς θα δράσουμε;» ρώτησε ο Άντολβαρ. «Θα περικυκλώσουμε το πανδοχείο;»

«Ναι. Και μερικοί από εμάς θα εισβάλουν.»

Ο ιερέας στράφηκε στη Βασθέφιν. «Στρατηγέ!» φώναξε. «Χρειαζόμαστε πενήντα μαχητές, πλήρως εξοπλισμένους, για μια άμεση επιχείρηση εντός της πόλης.»

Η Βασθέφιν άφησε την κούπα της στο τραπέζι και ορθώθηκε. Δεν της άρεσε ο τόνος του ιερέα. Ποιος νόμιζε ότι ήταν; Η θρησκεία του Άνκαραζ είχε *απαγορευτεί* σ'όλα τα βασίλεια των Ωθράγκος! Σ'όλη

τη Νότια Βάλγκριθμωρ! Και τώρα οι ιερείς του Πολέμαρχου έρχονταν ξαφνικά στο Ένρεβηλ και έδιναν διαταγές στους επίσημους στρατιωτικούς της χώρας; Πώς *τολμούσαν*; Και ούτε η Βασίλισσα Θάρνιν ούτε ο Πρίγκιπας Ήλμον φαινόταν να διαφωνούν στο ελάχιστο με τούτη την ελεεινή κατάσταση! *Ο Στρατηγός Άσθαν έχει απόλυτο δίκιο ότι κάποιος πρέπει να προσέχει τα νώτα τους. Θα βρεθούν προ εκπλήξεως!*

Ο Ήλμον είδε ότι η Βασθέφιν δεν απαντούσε στον Άντολβαρ, έτσι είπε: «Στρατηγέ, υπάρχει κάποιο πρόβλημα;»

«Όχι, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε εκείνη· «απλά περιμένω διαταγή από εσάς, ή από τη Βασίλισσα.»

«Συμφωνούμε με τον Ιερέα Άντολβαρ. Σκοπεύουμε να περικυκλώσουμε ένα πανδοχείο μέσα στη Φίρθμας, τον *Φλεγόμενο Γίγαντα*.»

Η Βασθέφιν έκλινε το κεφάλι. «Οι μαχητές μου θα ετοιμαστούν αμέσως, και θα σας περιμένουν μπροστά από την πύλη του στρατώνα.» Βγήκε από την τραπεζαρία, ενώ ο Υποστράτηγος Ύκαρκαν κοίταζε την πλάτη της, συνοφρυωμένος.

«Ας εξοπλιστούμε,» είπε ο Ήλμον στον Άντολβαρ, και κατευθύνθηκε προς το δωμάτιό του.

Μετά από λιγότερο από μισή ώρα, βρίσκονταν όλοι συγκεντρωμένοι μπροστά από την πύλη: ο Μαύρος Πρίγκιπας (φορώντας μαύρη αλυσιδωτή αρματωσιά, κρατώντας μαύρη ασπίδα με το έμβλημά του επάνω, και έχοντας στους ώμους ριγμένο έναν μαύρο μανδύα), ο Ιερέας Άντολβαρ (ντυμένος κι εκείνος με αλυσιδωτή αρματωσιά – αλλά όχι μαύρη–, χιτώνα με το σύμβολο του Άνκαραζ, και μανδύα), η Στρατηγός Βασθέφιν (που, αν και ο Υποστράτηγός της επέμενε να πάει αυτός ή κάποιος άλλος διοικητής σε τούτη την επιχείρηση, εκείνη δήλωσε ότι θα πήγαινε η ίδια –ο λόγος, βέβαια, ήταν ότι ήθελε να ξέρει τι θα έκανε ο Άντολβαρ και, γενικότερα, τι θα γινόταν, από πρώτο χέρι), ο Γάημιρ (που έμοιαζε παράξενος ανάμεσα στους υπόλοιπους, γιατί ήταν ο μόνος χωρίς ατσάλι επάνω του), και πενήντα στρατιώτες, άπαντες έφιπποι.

Η πύλη άνοιξε και βγήκαν από το στρατόνα, καλπάζοντας. Πέρασαν μπροστά από το Ανακριτήριο και το φρουραρχείο της Φίρθμας και πήγαν, από τον συντομότερο δρόμο, στον *Φλεγόμενο Γίγαντα*. Οι

οπλές των αλόγων τους τάραζαν τη νύχτα, βροντώντας πάνω στο πλακόστρωτο.

«Περικυκλώστε το χτίριο!» φώναξε η Βασθέφιν, τραβώντας το ξίφος της. «Κανείς δε μπαίνει, κανείς δε βγαίνει!»

«Γάμηρ,» είπε ο Ήλμον στον κατάσκοπό του, «ρίξε καμια ματιά τριγύρω, να δεις μήπως κάποιος μας παρακολουθεί, ή οτιδήποτε άλλο ύποπτο.»

«Μάλιστα, Υψηλότετε,» αποκρίθηκε εκείνος, κατεβαίνοντας απ'το άλογό του και φεύγοντας, τη στιγμή που κι οι άλλοι μαχητές αφίππευαν.

Ο Μαύρος Πρίγκιπας, ξεπεζεμένος και ξεσπαθωμένος, ζύγωσε την είσοδο του πανδοχείου. Η Βασθέφιν, ο Άντολβαρ, και έξι μαχητές τον περιστοιχίζαν, ενώ κι άλλοι ακολουθούσαν.

Κλότσησε την πόρτα, ανοίγοντάς την.

Στην τραπεζαρία του *Φλεγόμενου Γίγαντα*, οι πελάτες είχαν ακούσει τα άλογα και τις φωνές απέξω, έτσι σύγχυση επικρατούσε στο δωμάτιο· όμως, μόλις ο Μαύρος Πρίγκιπας και οι πάνοπλοι πολεμιστές του μπήκαν, μια τρομαγμένη σιγή απλώθηκε.

Μια σιγή πολύ, πολύ βαθιά, όπως μόνο ετούτη την εποχή, μετά από τη μυστηριώδη εξαφάνιση του ήλιου, μπορούσε να είναι.

«Συλλαμβάνεστε όλοι!» δήλωσε ο Ήλμον.

Φωνές άρχισαν πάλι ν'ακούγονται.

«Πρίγκιπά μου, τι κάναμε;»

«Ποιος είπε κακό για μας;»

«Ποιος μας κακολόγησε;»

«Δεν είμαστε προδότες!»

«Σιχαινόμαστε τον Σάρναλ!»

«Είμαστε μαζί σου!»

«Ζήτω ο Μαύρος Πρίγκιπας!»

«*ΣΚΑΣΜΟΣ!*» τους διέκοψε η Στρατηγός Βασθέφιν, κλοτσώντας ένα τραπέζι και αναποδογυρίζοντάς το, μαζί μ'ό,τι βρισκόταν επάνω του –φαγητά, ποτά, πιάτα, κουταλοπίρουνα.

«Εσύ είσαι ο πανδοχέας;» Ο Ήλμον στράφηκε στον άντρα πίσω από το μπαρ, ο οποίος έμοιαζε, αν μη τι άλλο, γραφικός. Ήταν ο άνθρωπος που θα *περίμενες* να διευθύνει ένα πανδοχείο: μετρίου αναστήματος, με μπιροκοιλιά, καράφλα, και μαύρο, φουντωτό μουστά-

κι. Φορούσε ένα άσπρο, αλλά πολυλεκιασμένο, πουκάμισο και μια καφέ, πέτσινη ποδιά· τουλάχιστον, αυτά φαίνονταν, καθώς στεκόταν πίσω από τον ξύλινο πάγκο.

«Μάλιστα, Υψηλότετε,» αποκρίθηκε, κι από τη γυαλάδα των ματιών του ο Ήλμον κατάλαβε ότι μπορεί ετούτος ο άνθρωπος να φαινόταν σαν το αρχέτυπο του πανδοχέα, μα έκρυβε περίσσια πονηριά εντός του· *άλλο ένα σημάδι ότι σ' αυτό τον κόσμο η εμφάνιση απατά.* «Είστε ο Μαύρος Πρίγκιπας, σωστά;»

«Σωστά.» Ο Ήλμον τον πλησίασε, θηκαρώνοντας το σπαθί του και σηκώνοντας την προσωπίδα του κράνους του. «Έχουμε πληροφορίες ότι κρύβεις Αφτιά του Τυράννου στο πανδοχείο σου.»

«Όχι, Πρίγκιπά μου!» αναφώνησε ο πανδοχέας. «Ποτέ!»

«Οι πληροφορίες μας, φίλε μου, είναι *ακριβείς*,» τόνισε ο Ήλμον, στενεύοντας τα μάτια.

Ο άντρας τράβηξε, νευρικά, το φουντωτό του μουστάκι. «Αα... εμ... εεεε... δεν ξέρω εγώ κάτι, Υψηλότετε, αλλά, αφού το λέτε εσείς, κάτι θα ξέρετε... Υποθέτω, έχετε δίκιο. Μπορείτε να ερευνήσετε το πανδοχείο μου, ελεύθερα.»

«Σ' ευχαριστούμε που μας το επιτρέπεις—»

«Όχι όχι όχι! δεν ήθελα να πω κάτι τέτοιο, Υψηλότετε. Ίσφαλώς και μπορείτε να το ερευνήσετε όποτε θέτε. Θέλω να πω, εγώ δεν κρύβω Αφτιά —δεν ξέρω ότι κρύβω, δηλαδή. Αν κάποιος τέτοιος, όμως, είναι δω μέσα... με καταλαβαίνετε.»

Η Ταναρίμια επέστρεψε, γρήγορα, στο δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα πίσω της. «Σ' ακολούθησαν!» σφύριξε στον Άταλκερ. «Σ' ακολούθησαν!»

«Όχι!» αντιγύρισε εκείνος, που στεκόταν μπροστά στο παράθυρο, κοιτάζοντας το στρατό που ήταν συγκεντρωμένος από κάτω, στο σοκάκι. «Με έχασε στον υπόνομο· είμαι βέβαιος.»

«Σκατά που είσαι βέβαιος! Αν δε σε είχε ακολουθήσει, τώρα δε θα βρίσκονταν ετούτοι εδώ. Και *ανεβαίνουν*, Άταλκερ. Έρχονται πάνω.»

«Το απέναντι χτίριο δεν είναι και πολύ μακριά. Μπορείς να πηδήξεις;»

«Έχουμε κάνει και χειρότερα,» είπε η Ταναρίμια.

«Αυτός ο μπάσταρδος ο αδελφός σου θα μας πρόδωσε, πάντως. Εμένα δεν με ακολούθησαν.»

«Ο Άνερθαν δεν μπορούσε να ξέρει ότι κρυβόμαστε στον Φλεγόμενο.»

«Μήπως του το είπες, εκ παραδρομής;» ρώτησε ο Άταλκερ, ανοίγοντας το παράθυρο.

«Είσαι τρελός;»

«Τέλος πάντων· ας φύγουμε τώρα, και μετά θα βρούμε την άκρη.» Πάτησε στο περβάζι και έδωσε σάλτο. Τα μποτοφορεμένα πόδια του πάτησαν γερά στην αντικρινή στέγη, σπάζοντας μερικά κεραμίδια.

Οι πολεμιστές από κάτω τον είδα και φώναξαν.

Η Ταναρίμια πήδησε, αμέσως. Γλίστρησε στα κεραμίδια και ούρλιαξε. Ο Άταλκερ, όμως, την έπιασε απ'τον καρπό και την τράβηξε πάνω, ενώ οι στρατιώτες πρόσταζαν: «Σταματήστε! Εν ονόματι της Βασίλισσας Θάρνιν, σταματήστε!»

Τα δύο Αφτιά έτρεξαν πάνω στην οροφή, καθώς δύο βέλη σφύριζαν πίσω τους· το ένα χτύπησε σε μια καμινάδα, το άλλο πήγε στους αιθέρες και κατέληξε σ'ένα σοκάκι, πλάι σε δυο σκυλιά που τσακώνονταν για ένα κόκαλο.

Ο Άταλκερ και η Ταναρίμια συνέχισαν να τρέχουν, πηδώντας από στέγη σε στέγη, για ν'απομακρυνθούν όσο το δυνατόν περισσότερο από εδώ, προτού κατεβούν πάλι στους δρόμους της Φίρθμας.

Αναπάντεχα, κάποιος πετάχτηκε πλάι τους και γρονθοκόπησε τον Άταλκερ στο πλάι του κεφαλιού, σωριάζοντάς τον, ζαλισμένο, στα κεραμίδια.

Η Ταναρίμια στράφηκε, πάραυτα, στον άγνωστο, κι έκανε να τον κλοτσήσει σ'άχαμνά. Ο Γάημιρ έπιασε το πόδι της και την πέταξε πίσω και κάτω από την οροφή. Το σώμα της ακούστηκε να κοπανά στο πλακόστρωτο, αλλά καμία κραυγή δεν ήρθε. Είχε χάσει τις αισθήσεις της, ή ήταν νεκρή;

Ο Άταλκερ σηκώθηκε, ξεθηκαρώνοντας ένα ξιφίδιο. «Εσύ!» γρύλισε, βλέποντας το πλατύγυρο καπέλο στο κεφάλι του εχθρού του. «Πώς στο Σάλ'γκρεμ'ρωθ είσαι πάλι εδώ;» Επιτέθηκε ημικυκλικά με τη λεπίδα του.

Ο Γάημιρ απέφυγε το χτύπημα και τράβηξε το δικό του ξιφίδιο. «Σ'ακολούθησα. Τώρα, παραδόσου. Δεν πρόκειται να ξεφύγεις, έτσι κι αλλιώς.»

«Στου Σάλ'γκρεμ'ρωθ τα Κέρατα, παλιοκαριόλη!» Ο Άταλκερ ξαναεπιτέθηκε, αλλά τώρα καρφωτά.

Ο Γάημιρ απέκρουσε το λεπίδι του, με το δικό του, κι επιχείρησε να τον γρονθοκοπήσει, αλλά εκείνος του άρπαξε τη γροθιά με το αριστερό χέρι· έτσι, άρχισαν ο ένας να σπρώχνει τον άλλο, ενώ τα πόδια τους γλιστρούσαν πάνω στα κεραμίδια.

«*Παράτα τα, ρε ρεζίλη!*» γρύλισε ο Γάημιρ, πίσω από σφιγμένα δόντια. «*Την έχεις κάτσει τώρα!*»

Ο Άταλκερ τον κλότσησε στα γόνατα, και κατρακύλησαν κι οι δύο. Ο Γάημιρ έχασε το ξιφίδιό του, αλλά τέντωσε τα χέρια, για να πιαστεί από κάπου. Γραπώθηκε από την επάνω μεριά του πλαισίου ενός παραθύρου.

Πού είν'ο άλλος; αναρωτήθηκε.

Ο νυχτερινός ουρανός σκιάστηκε, τότε. Ο Γάημιρ ύψωσε το βλέμμα και είδε τον Άταλκερ να στέκεται από πάνω του και να τον κοιτάζει... και να σηκώνει το πόδι του, για να του πατήσει τα χέρια.

Σκατά!...

Το πόδι του Άταλκερ κατέβηκε—

—και ο Γάημιρ ξεγάντζωσε το ένα του χέρι από το πλαίσιο του παραθύρου και έπιασε τον αστράγαλο του αντιπάλου του, κρατώντας τον, γερά.

«Άκουσέ με, σκουπιδοσούρητη!» του φώναξε. «Παραδόσου και δε θα σε τραβήξω κάτω· μην παραδοθείς και θα πέσουμε κι οι δύο!»

Ο Άταλκερ έκανε να κατεβάσει το ξιφίδιό του και να καρφώσει το χέρι του Γάημιρ που του κρατούσε το πόδι. Εκείνος, όμως, δεν τον άφησε· τον τράβηξε, δυνατά...

...και, όπως είχε πει και ήταν αναμενόμενο, έπεσαν κι οι δύο.

Ωστόσο, ο Γάημιρ, που δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε κυνηγηθεί πάνω σε στέγες, ήξερε τι έπρεπε να κάνει, ακόμα και σε τούτη τη δυσμενή περίπτωση.

Άφησε το πόδι του Αφτιού και πιάστηκε από την κάτω μεριά του πλαισίου του παραθύρου.

Ο Άταλκερ βρόντησε στο πλακόστρωτο, και έμεινε ακίνητος.

Γαμώτο! σκέφτηκε ο Γάημιρ. *Είναι νεκρός; Δε μπορεί νάναι νεκρός, ο κανάγιας· ένα όροφο έχει το καταραμένο σπίτι!* Πήδησε κάτω και προσγειώθηκε στα πόδια του.

Από κάποια απόσταση, άκουγε στρατιώτες να τρέχουν και να φωνάζουν. Δεν τους έδωσε, όμως, σημασία, ούτε τους κάλεσε· έσκυψε δίπλα στον ακίνητο άντρα και έπιασε το σφυγμό στο λαιμό του.

Ζούσε.

Ωστόσο, πρέπει να είχε σπάσει το αριστερό του χέρι, αν έκρινε ο Γάημιρ από τη μεριά όπου ήταν πεσμένος.

Ο Άταλκερ, τότε, κινήθηκε. Αρχικά, ήταν ζαλισμένος και δεν μπορούσε να καταλάβει τι γινόταν, ούτε καν να θυμηθεί πού βρισκόταν. Ύστερα, όμως, αισθάνθηκε έναν δυνατό πόνο στο αριστερό του χέρι και τα θυμήθηκε όλα. *Εκείνος ο ελεεινός μπάσταρδος μ'έριξε!*

Η όρασή του ξεθόλωσε, και είδε από πάνω του τον καταραμένο κατάσκοπο του Μαύρου Πρίγκιπα.

«Συνήλθες, βλέπω,» είπε ο Γάημιρ, παίρνοντας το πλατύγυρο καπέλο του από κάτω και φορώντας το. Ορθώθηκε και φώναξε στους στρατιώτες που μπορούσε ν'ακούσει: *«Εδώ είναι! Εδώ είναι τα Αφτιά του Τυράννου! Γρήγορα! Γρήγορα!»*

Ο Άταλκερ γύρισε, μουγκρίζοντας από τον πόνο.

Οι στρατιώτες ήρθαν, και ο Γάημιρ τούς είπε: «Αυτός είναι. Αλλά, προσέχετε, γιατί είναι χτυπημένος. Πρέπει νάχει σπάσει το χέρι του.»

«Πάω να καλέσω θεραπευτή,» δήλωσε μια πολεμίστρια, και έφυγε, τρέχοντας.

«Ήταν και μια γυναίκα μαζί του,» είπε ο Γάημιρ στους στρατιώτες. «Έπεσε απ'την αντίθετη μεριά του χιτριού. Ελάτε μαζί μου, δυο από σας.»

Δύο πολεμιστές τον ακολούθησαν και εκείνος έστριψε, για να βρει την κατάσκοπο πεσμένη ανάσκελα σ'ένα σοκάκι. Γονάτισε δίπλα της και της έπιασε το σφυγμό.

«Πρέπει νάναι νεκρή,» είπε. «Αλλά επιβεβαιώστε το.»

Ένας στρατιώτης τη σήκωσε στα χέρια, και έφυγαν από το στενορύμι.

Κεφάλαιο 27

Εν Πλω

Η Ρικνάβαθ διηγήθηκε στον Βάνμιρ όλα όσα είχε δει και ακούσει στην Οντον'γκόκι: του είπε για την αλλαγή της πραγματικότητας που συνέβαινε στην καταραμένη ήπειρο· του είπε για τους τρεις παράξενους ήλιους που μεταβάλλονταν· του είπε για το δάσος των γκριζοπόρφυρων κεράτων και για την πύλη που επέτρεπε στην Πρωτοπλασματική Μάζα να εισβάλλει· του είπε για τον παγιδευμένο Ράζλερ που είχε χάσει την ανθρώπινη μορφή του και ζούσε μια παράξενη, εφιαλτική ζωή· του είπε για τον Οφθαλμό-Έξω-Από-Την-Κουαλανάρα ο οποίος της είχε μιλήσει και είχε προσπαθήσει να την τραβήξει προς το μέρος του· και του είπε για τη βοήθεια που της προσέφερε ο παγιδευμένος Ράζλερ, ώστε να γλιτώσει από την ελκτική δύναμη.

Αφότου τα άκουσε όλα τούτα, ο Βάνμιρ κάθισε στην πλώρη, συλλογισμένος και τυλιγμένος στην κάπα του.

— Έχω κι άλλα να σου πω—

Πόσα άλλα ακόμα; σκέφτηκε εκείνος. Η κατάσταση είναι ήδη δύσκολη. Απίστευτα δύσκολη. Πώς θα καταφέρω ποτέ να κλείσω αυτό το άνοιγμα στην Οντον'γκόκι; Αλλά αποκρίθηκε—Πες μου, Ρικνάβαθ—

—*Νομίζω ότι οι Έξωθεν είναι είδωλα, αντικατοπτρισμοί, σαν τις φιγούρες που βλέπεις στον καθρέφτη—Και του εξήγησε πως είχε προσπαθήσει να μπει μέσα σε έναν, αλλά δεν τα είχε καταφέρει· είχε βγει απ'την άλλη, λες και δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια σκιά—Ενώ, κανονικά, θα έπρεπε να είχα δει εσωτερικά όργανά και, μετά, ψυχή. Ωστόσο, τίποτα από αυτά δεν έχουν οι Έξωθεν, Βάνμιρ. Μοιάζουν να μη βρίσκονται εδώ, αλλά κάπου αλλού, και μόνο οι εικόνες τους, τα είδωλά τους, να αντικατοπτρίζονται στην Κουαλανάρα, το οποίο δεν είναι παράλογο, αν σκεφτείς δύο πράγματα: πρώτον, φοβούνται τους καθρέφτες· δεύτερον, ο Οφθαλμός δεν είναι στον κόσμο μας, είναι έξω απ'αυτόν—*

«...Ναι,» μουρμούρισε ο Βάνμιρ, και ο Μάηραν, που καθόταν παραδίπλα, έστρεψε το βλέμμα στο μέρος του, ερωτηματικά. Ο Άρχοντας του Ράλτον τού έκανε νόημα ότι δε συνέβαινε τίποτα. «Με τη Ρικνάβαθ μιλάω,» εξήγησε, και ο ξανθομάλλης πολεμιστής ένευσε, αν και ποτέ δε θα κατάφερνε να συνηθίσει το γεγονός ότι μπορούσαν να συζητάνε με μια γυναίκα που δεν ήταν παρούσα.

—Πρέπει να υπάρχει κάποιο κλειδί, για να ξεκλειδώσουμε τούτη την κατάσταση—είπε ο Βάνμιρ.

—Σκέφτηκες κάτι;—

—Όχι, αλλά έχουμε πολλά χρήσιμα στοιχεία τώρα, Ρικνάβαθ: ξέρουμε τι, μάλλον, είναι οι Έξωθεν, πράγμα που μπορεί να μας βοηθήσει για να τους πολεμήσουμε· ξέρουμε πώς είναι η κατάσταση στην Οντονγκόκι· ξέρουμε ποιος άνοιξε το δρόμο για την Πρωτοπλασματική Μάζα· ξέρουμε ότι αυτός ο ίδιος ξεγελάστηκε από τον Οφθαλμό και θέλει να τον εκδικηθεί· και ξέρουμε ότι ο Οφθαλμός δεν μπορεί να επηρεάσει τα γεγονότα στην Κουαλανάρα, παρά μόνο έμμεσα—

—Το βασικό πρόβλημα, όμως, είναι πώς θα κλείσουμε την πύλη—

—Τα βασικά προβλήματα λύνονται βήμα-βήμα—

—Κι από πού ξεκινάμε;—

—Από εκεί όπου έχουμε ήδη ξεκινήσει: από την εξολόθρευση του Φανλαγκόθ, του Νουτκάλι, και του Λιζναγκάρ. Αν δεν σκοτώσουμε αυτούς, τίποτ'άλλο δε γίνεται—

—Σκέψου, όμως, Βάνμιρ, πως, αν καταφέρουμε να κλείσουμε πρώτα την πύλη, τότε οι τρεις Ράζλερ θα χάσουν, κατευθείαν, τις δυνάμεις τους, οι οποίες προέρχονται από την Πρωτοπλασματική Μάζα—

—Δεν ξέρω πώς να κλείσω την πύλη, Ρικνάβαθ· ξέρεις εσύ;—

—Όχι—

—Κι οι δύο, όμως, ξέρουμε πώς να σκοτώσουμε τους Ράζλερ—

—Καλύτερα, λοιπόν, να συνεχίσω την αναζήτησή μου...—

—Ναι—συμφώνησε ο Βάνμιρ—Πού θα πας τώρα;—

—Στο Νούφρεκ. Εκεί δεν υποτίθεται ότι βρίσκεται ο Νουτκάλι;—

—Ναι, εκεί ήταν, μέχρι στιγμής τουλάχιστον—

Η Ρικνάβαθ έφυγε· ο Βάνμιρ αισθάνθηκε την παρουσία της να τον εγκαταλείπει, και βυθίστηκε στις σκέψεις του, προσπαθώντας να κατανοήσει όλο αυτό το παρανοϊκό παιχνίδι που παιζόταν στην

Κουαλανάρα. Τι οντότητα ήταν αυτός ο Οφθαλμός; Η Ρικνάβαθ είχε κάποτε πει ότι τον είχε αισθανθεί τόσο ισχυρό όσο έναν ολόκληρο κόσμο, το οποίο ήταν *τελείως* αλλόκοτο. Θα μπορούσε ποτέ ένας κόσμος να *μιλά*; Θα μπορούσε ένας κόσμος να έχει στήσει την πλεκτάνη με τον παγιδευμένο Ράζερ;

Και οι Έξωθεν... Είδωλα. Αντικατοπτρισμοί. Έρχονταν στην Κουαλανάρα ως αντικατοπτρισμοί...

—*Βάνμιρ!*—

Η Ρικνάβαθ είχε επιστρέψει. Γιατί, όμως, τόσο γρήγορα; Και η φωνή της «ακουγόταν» ανήσυχη, ταραγμένη.

—*Τι είναι;*—

—*Ένα πλοίο σάς ακολουθεί. Και μέσα βρίσκονται δύο Απρόσωποι. Αυτοί που σας κυνηγούσαν και πριν, νομίζω—*

Ο Βάνμιρ καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα του. Ο Μάηραν τού έριξε ένα λοξό βλέμμα, μα δε μίλησε.

—*Θα το έχουμε υπόψη μας, Ρικνάβαθ—*

—*Να προσέχεις—*είπε εκείνη, και έφυγε πάλι.

Να προσέχω, συλλογίστηκε ο Βάνμιρ, *ναι... Αλλά τι σκεφτόμουν πριν;* Νόμιζε ότι πλησίαζε σε κάποιο συμπέρασμα, και η Ρικνάβαθ τον είχε διακόψει. Στο μυαλό του ήταν ο Οφθαλμός και, μετά, οι Έξωθεν... Ναι, οι Απρόσωποι, που έρχονταν ως αντικατοπτρισμοί, από κάποιον άλλο κόσμο. *Αφού, λοιπόν, αυτοί έρχονται εδώ, γιατί κι εμείς να μη μπορούμε να πάμε εκεί;*

Πώς, όμως; Πώς γίνεται να μεταφερθείς σε άλλο κόσμο ως αντικατοπτρισμός; Λογικά, θα έπρεπε να χρησιμοποιήσεις κάποιον καθρέφτη, και κάποια συγκεκριμένη τεχνική... μια τεχνική που ο Βάνμιρ δε γνώριζε, ούτε είχε καμία ιδέα πού μπορούσε να μάθει. Ωστόσο, ο Φανλαγκόθ ίσως να ήξερε: ίσως να ήξερε πού μπορούσε να βρεθεί αυτή η γνώση. *Αλλά τώρα πρέπει να τον σκοτώσω, όπως και τους δύο συγγενείς του...*

Να πάρει! Θα είχα διδαχτεί τόσα από αυτόν...

Αλλά για στάσου λίγο. Αν εξολόθρευε τους Ράζερ, μα δεν έκλεινε την πύλη στην Οντον'γκόκι, τότε τι θα κατόρθωνε; Τίποτα. Και δε θα το θεωρούσε απίθανο να γεννηθούν άλλοι Φανλαγκόθ, Νουτκάλι, και Λιζναγκάρ, οι οποίοι θα τυραννούσαν με τον ίδιο τρόπο τον κόσμο... όταν, βέβαια, οι Μετουσιωμένοι σταματούσαν να χρησιμοποι-

ούν τη Ρικνάβαθ ως όργανο μετατροπής της Κουαλανάρα σε Αρχέτοπο. Αλλά τούτο ήταν από μόνο του ένα διαφορετικό πρόβλημα: Αν τα φωτεινά πλάσματα δεν κρατούσαν την υπόσχεσή τους –να ελευθερώσουν τον κόσμο του Βάνμιρ όταν οι Ράζλερ ήταν νεκροί και το άνοιγμα στην Οντονγκόκι είχε κλείσει–, τότε η καταστροφή θα ερχόταν από άλλη μεριά, αλλά θα ερχόταν.

Τι σκατά γίνεται τώρα, λοιπόν; Πρέπει να βρω ένα σχέδιο που και κλείνει την πύλη και αποτινάζει τους Μετουσιωμένους από τη Ρικνάβαθ.

Χρειάζομαι βοήθεια. Νομίζω ότι κάτι λείπει: η άκρη σ'έτουτο το κουβάρι.

Ακούμπησε το σαγόνι στη γροθιά του. *Οι Έξωθεν είναι αντικατοπτρισμοί στον κόσμο μας... Φαινόταν σημαντική αυτή η πληροφορία. Γιατί, όμως; Σε τι μπορούσε να του φανεί χρήσιμη;*

Σκέψου, Βάνμιρ! Σκέψου!

Σκεφτόταν καθ'όλη τη διάρκεια του ταξιδιού του πάνω στην *Ταραλάνη*, αλλά λύση δεν έβρισκε. Το μόνο που κατάφερε ήταν να βάλει τα δεδομένα που είχε σε μια σειρά, κι αυτό ήλπιζε, μελλοντικά, να τον βοηθούσε. Η λύση πίστευε ότι θα παρουσιαζόταν, αν είχε την κατάσταση όσο το δυνατόν πιο ξεκάθαρη μέσα στο νου του.

Στα διαλείμματα που έκανε από τους συλλογισμούς του, μιλούσε με τη Ρικνάβαθ, όταν εκείνη τον επισκεπτόταν, κοιτούσε νότια, για να δει αν το πλοίο των Έξωθεν ζύγωνε, και συζητούσε με την Εύψυχη. Η Μιρλίμια τού διηγήθηκε, σε σπαστά Ωθράγκικα, την ιστορία της – πώς, δηλαδή, κατέληξε στη Ναλκούθ, χωρίς χρήματα και έχοντας ανάγκη ένα μεταφορικό μέσο. Ο πατέρας της, είπε, ήταν μεγάλεμπορας που συναλλασσόταν με όλα τα βασίλεια των Ωθράγκος, καθώς και με τη Βόρεια Ναζ-Λορ και αρκετά νησιά. Η Εύψυχη πήγαινε μαζί του σε αρκετά από αυτά τα ταξίδια, αλλά, όταν μεγάλωσε (ήταν πλέον δεκαοχτώ χρονών), θέλησε να ταξιδέψει μόνη της. Ο πατέρας της δε διαφώνησε· πιστεύοντας ότι η κόρη του έπρεπε να μάθει τη δουλειά που ήταν η κληρονομιά της, της έδωσε με προθυμία ένα από τα σκάφη του (είχε τέσσερα πλοία, τόνισε με περηφάνια η Εύψυχη στον Βάνμιρ) και της είπε να πάει στη Νήσο Άγκρεμ και να αγοράσει

γλυπτά πάνω σε πέτρες του Απολιθωμένου Δάσους, το οποίο βρισκόταν στα νότια του νησιού. Υπάρχουν άνθρωποι που ακριβοπληρώνουν γι'αυτά, και στη Βάλγκριθμωρ και στη Ναζ-Λορ, αλλά και στη Μιρλίμη. Έτσι, η Εύψυχη ξεκίνησε. Στο δρόμο προς τις Νήσους Λάβηθ έκανε μερικές επιτυχείς συναλλαγές, χωρίς να έχει κανένα απολύτως πρόβλημα· όταν, όμως, έφτασε στη Νήσο Άγκρεμ, πειρατές επιτέθηκαν στο καράβι της, πηδώντας από τις ψηλές, πετρώδεις ακτές. *(Οι πειρατές του Φανλαγκόθ; αναρωτήθηκε ο Βάνμιρ.)* Η εμπόρισσα ίσα που κατάφερε να γλιτώσει με τη ζωή της και με τις δύο Ρογκάνες μισθοφόρους της. Έτσι, βρέθηκαν, με ελάχιστα χρήματα, στη Ναλκούθ. Προσπάθησαν να μάθουν αν ήταν αραγμένος στο λιμάνι κάποιος γνωστός ο οποίος θα τις έπαιρνε μαζί του, μα φάνηκαν άτυχες· πληροφορήθηκαν μόνο για την παρουσία του Πολύμαχου. Αλλά ο Πολύμαχος δεν κάνει δουλειές μαζί σου, όταν δεν έχεις να τον πληρώσεις. Ευτυχώς, όμως, παρουσιάστηκαν ο Βάνμιρ και ο Μάηραν, που είχαν χρήματα και που κατευθύνονταν στη Νουάλβορ, όπου ο πατέρας της Εύψυχης είχε έναν γνωστό, ο οποίος σίγουρα θα τη βοηθούσε. Την ήξερε, μάλιστα· την είχε δει προ τριετίας.

«Ποιο είναι τ'όνομά του;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

Ο γνωστός αποδείχτηκε, τελικά, ότι ήταν γνωστή· απλά, ο Άρχοντας του Ράλτον δεν είχε καταλάβει καλά, έτσι όπως μιλούσε σπαστά η Εύψυχη. Προφανώς, οι γλώσσες των Ωθράγκος και των Μιρλίμιων δεν είχαν πολλά κοινά σημεία, και η συνεννόηση ήταν δύσκολη. *Ωστόσο, αφού είναι εμπόρισσα και αφού εμπορεύεται με τα δικά μας βασίλεια, δε θα έπρεπε να ξέρει να μιλάει και τη λαλιά μας; Ο πατέρας της –από,τι μου είπε, τουλάχιστον– ξέρει.*

Η γνωστή της Εύψυχης ονομαζόταν Βανρίλια ε Σέντριν, και πρέπει να ανήκε σε κάποια ευγενική οικογένεια που ο Βάνμιρ δεν είχε υπόψη του. Ο Ρόλμαρ, κατά πάσα πιθανότητα, θα τη γνώριζε –αυτός ήξερε σχεδόν όλους τους Οίκους του Βασιλείου–, αλλά τώρα δεν ήταν εδώ.

«Με τον Οίκο των Γάθιν έχετε συναλλαγές;» ρώτησε ο Βάνμιρ τη Μιρλίμια, αργά και καθαρά. «Οίκο των Γάθιν.»

«Βασιλική οίκος;» αποκρίθηκε η Εύψυχη. Κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν με βασιλική οίκος.»

Η Ρικνάβαθ δεν βρήκε τον Νουτκάλι στην Έρλεν, πρωτεύουσα του Νούφρεκ, αλλά μετέφερε στον Βάνμιρ κάποια άλλα νέα από εκεί: Μια καινούργια Βασίλισσα καθόταν στο θρόνο, έχοντας φυλακίσει την Καλβάρθα και διαθέτοντας πρωτόγνωρες δυνάμεις. Το όνομά της ήταν Νίθρα Ρίνκιλ—

—*Νίθρα*;—έκανε ο Βάνμιρ—*Η γνώστη Νίθρα; Που είχε έρθει και στο Ράλτον*;—

—*Δεν ξέρω. Έχει κόκκινα μαλλιά*—

Ο Βάνμιρ συνοφρυώθηκε—*Η Νίθρα ήταν μελαχρινή... Τι είδους, όμως, πρωτόγνωρες δυνάμεις διαθέτει*;—ρώτησε, ενθυμούμενος αυτά που του είχε πει, κάποτε, ο Φανλαγκόθ, στους βάλτους Βένεβριαμ: ότι η Νίθρα είχε δευτερογενές αίμα εντός της και εκείνος είχε φροντίσει να ξυπνήσουν ορισμένα Χαρίσματα μέσα της —η Ματιά, η Προσταγή, και το Κοσμικό Κέλευσμα. Μ'αυτά τα όπλα, η Νίθρα θα νικούσε τον Νουτκάλι· θα τον έδιωχνε από το Νούφρεκ και θα του χαλούσε τα σχέδια για ολόκληρη τη Λιάμνερ-Κρωθ. Επομένως, ήταν λογικό εκείνη να είναι τώρα η νέα Βασίλισσα. Το μόνο παράξενο ήταν ότι είχε κόκκινα μαλλιά.

—*Δεν ξέρω ακριβώς τις δυνάμεις της, Βάνμιρ*—αποκρίθηκε η Ρικνάβαθ—*Ο κόσμος, πάντως, λέει πως έριξε τις πύλες της Έρλεν με τη φωνή της. Την αποκαλούν Εκλεκτή της Λιάμνερ Κρωθ*—

Έριξε τις πύλες με τη φωνή της; Εκλεκτή της Λιάμνερ Κρωθ; Μόνο τον Φανλαγκόθ μπορούν να μου φέρουν στο νου όλα τούτα. Μήπως είναι η ίδια Νίθρα, τελικά; Η Νίθρα που ήρθε, κυνηγημένη, στο Ράλτον;

—*Είσαι σκεπτικός, Βάνμιρ*...—

—*Ναι, γιατί νομίζω ότι ξέρω τι γίνεται στο Νούφρεκ, και ότι μιλάμε για την ίδια Νίθρα*—

—*Πώς ξέρεις*;—

—*Μου είχε μιλήσει ο Φανλαγκόθ, όταν ήμασταν στους βάλτους Βένεβριαμ*—

—*Τι σου είχε πει*;—

Ο Βάνμιρ τής είπε ό,τι θυμόταν από εκείνη τη συζήτηση.

—Δεν ανέφερε πού μπορεί να πήγαινε ο Νουτκάλι, φεύγοντας από το Νούφρεκ;—

—Πιστεύεις ότι ο Φανλαγκόθ θα μου έλεγε ποτέ κάτι τέτοιο;—

—Σωστά. Πού προτείνεις, όμως, να ερευνήσω τώρα;—

—Δεν ξέρω, Ρικνάβαθ—

—Αυτό δε με βοηθάει καθόλου. Η Κουαλανάρα είναι ένα πολύ μεγάλο μέρος, Βάνμιρ—

—Σκέψου το λογικά. Πόσο μακριά μπορεί να έχει πάει ο Νουτκάλι; Ακόμα κι οι Ράζλερ δεν έχουν φτερά. Ερεύνησε όλους τους τόπους γύρω από την Έρλεν και γύρω από το Νούφρεκ—

Κεφάλαιο 28

Σκοτεινό Πρωινό

Η Ρικέλθη ξύπνησε μουδιασμένη στον δεξή ώμο και στο αριστερό πόδι. Ο Έζβαρ τής έκανε μασάζ, για ν' αρχίσει πάλι το αίμα να κυλά.

«Τι ώρα είναι;» μούγκρισε εκείνη, κοιτάζοντας προς το παράθυρο μέσα από μισόκλειστα βλέφαρα.

«Αυγή, μου φαίνεται,» αποκρίθηκε ο Έζβαρ, και ορθώθηκε.

Η Ρικέλθη παρατήρησε ότι ήταν ντυμένος με τα ταξιδιωτικά του ρούχα. «Πόση ώρα είσαι σηκωμένος;»

«Όχι πολύ,» είπε εκείνος, κι έριξε δύο κούτσουρα στο τζάκι. «Οι στρατιώτες της Επάρχου έχουν αρχίσει να συγκεντρώνονται έξω από το πανδοχείο· και οι δικοί μας, επίσης.»

«Τι ώρα έβγαλε το σκασμό ο άντρας της;»

«Δεν ξέρω· με πήρε ο ύπνος προτού τελειώσει ο σαματάς.»

«Κι εμένα,» είπε η Ρικέλθη, και κάθισε πάνω στο κρεβάτι. Χασμουρήθηκε, και η μασέλα της έτριξε. Κοίταξε τα σπασμένα και επιδεμένα δάχτυλα του δεξιού της χεριού. «Νομίζεις ότι είναι καιρός να βγάλω πια τους νάρθηκες;»

«Δεν είμαι εγώ ο θεραπευτής που τα έδεσα. Πότε σου είπε εκείνος να τους βγάλεις;»

«Σε κάνα μήνα.»

«Έχει περάσει ένας μήνας;»

«Όχι. Έχουν περάσει σχεδόν είκοσι μέρες, αλλά έχω την εντύπωση ότι—»

«Άσε τις εντυπώσεις σου για άλλα πράγματα,» είπε ο Έζβαρ, και φίλησε το μάγουλό της.

Η Ρικέλθη ένευσε. «Ναι, μάλλον έχεις δίκιο. Πάω στο δωμάτιό μου, να ντυθώ. Σίγουρα, ο Άλισβαρ είναι κάτω;»

«Άκουσα τη φωνή του.»

Η Ρικέλθη σηκώθηκε και ο Έζβαρ έριξε την κάπα του στους ώμους της. Εκείνη την κράτησε κλειστή μπροστά της (χτες βράδυ, είχε έρθει στο δωμάτιο φορώντας μόνο το μεσοφόρι της) και βγήκε στο

διάδρομο, ο οποίος ήταν άδειος. Πήγε στην πόρτα του δωματίου της και την άνοιξε, περνώντας το κατώφλι και κλείνοντας πάλι. Ετοιμάστηκε, με κάποια δυσκολία (αφού οι καταραμένοι νάρθηκες στο δεξί της χέρι την εμπόδιζαν –ουσιαστικά, την καθιστούσαν μονόχειρη), και έριξε μια ματιά από το παράθυρο, ψάχνοντας να δει αν η Λαθέμη και ο Φάντραν ήταν κάτω. Δεν τους είδε, όμως· είδε μόνο τον άντρα που πρέπει να ήταν διοικητής των στρατιωτών τους, έναν τύπο με μουστάκι και σγουρά, μαύρα μαλλιά.

Η Ρικέλθη πήρε την κάπα του Έζβαρ στον ώμο και βγήκε απ'το δωμάτιό της. Απέξω, ο ερημίτης του Δρακοδάσους την περίμενε, στεκόμενος μπροστά απ'τη σκάλα του πανδοχείου. Η Αρχόντισσα τού έδωσε την κάπα κι άρχισαν να κατεβαίνουν.

Ο Φάντραν ήπια μια μεγάλη γουλιά καφέ και ύστερα ακούμπησε το μέτωπο στις παλάμες του. «Είμαι χάλια...» μουρμούρισε, καθώς ήταν καθισμένος στο μικρό τραπέζι του ευρύχωρου δωματίου. «Χάλια.»

«Καλά να πάθεις,» είπε η Λαθέμη, που στεκόταν μπροστά στον μεγάλο καθρέφτη και χτενιζόταν. «Γιατί πρέπει πάντα να με κάνεις ρεζίλι μ'αυτές σου τις *αηδίες*;»

«Κάτι έγινε χτες βράδυ,» εξήγησε ο Φάντραν, ψευδίζοντας· ακόμα τε μεθύσι δεν του είχε περάσει. «Κάποιοι αλήτες κάνανε φασαρία–»

«Ναι, όντως!» γρύλισε η Λαθέμη, στρεφόμενη στο μέρος του. «Κάποιοι αλήτες –όπως ο σύζυγός μου!– κάνανε φασαρία. Καταλ–»

«Λαθέμη, σου λέω αλήθεια. Ήταν κάτι ξωτικά. Είχανε παράξενες φάτσες–»

«*Ξωτικά!*» έκανε η Λαθέμη. «Δεν υπάρχουν *ξωτικά!* Εσύ ήσουν τύφλα και έβλεπες *ξωτικά!*»

Ο Φάντραν ύψωσε το ένα του χέρι, ενώ με το άλλο έπινε καφέ. Μετά, είπε: «Μη... μη φωνάζεις. Τ'αφτιά μου βουίζουν...»

«Τ'αφτιά σου *βουίζουν*; Ξέρεις πώς βούιζαν τα *δικά μου* αφτιά χτες βράδυ; Τελείωνε τον καφέ σου, να συνέλθεις λίγο και να φύγουμε απο δώ, προτού με γελοιοποιήσεις κι άλλο.»

Ο Φάντραν ήπια ακόμα μία γουλιά, σαν να ήθελε να δείξει ότι ήταν πρόθυμος να συνεργαστεί. «Υπήρχαν, πάντως, ξωτικά. Τα είδα, και δεν τα είδα μόνο εγώ· τα είδαν κι οι στρατιώτες—»

«—οι οποίοι ήταν, επίσης, τύφλα!»

«Όχι, δεν ήταν. Όχι όλοι...»

Η Λαθέμη αναστέναξε.

«Κι αν δεν ήταν ξωτικά, τότε σίγουρα ήταν κάποιοι επικίνδυνοι αλήτες εκεί έξω...»

«Γιατί επικίνδυνοι;»

«Γιατί... φαίνονταν.»

Η Λαθέμη σταύρωσε τα χέρια μπροστά της και τον αγριοκοίταξε.

Ο Φάντραν ήπια καφέ.

«Δε θα μου ξανακάνεις αυτές τις ιστορίες,» του είπε η Λαθέμη — «ειδικά εκεί όπου πηγαίνουμε. Ειδικά στη Νουάλβορ.»

Ο Φάντραν ένευσε.

«Ξέρεις πόσο σημαντικό είναι!» Πλησίασε το τραπέζι και κάθισε δίπλα του. «Σύντομα, θα είμαι *Βασίλισσα*. Δε θέλω όλα να διαλυθούν από μια ανοησία!»

«Δε γίνεται, πολυαγαπημένη μου,» αποκρίθηκε ο Φάντραν, χαμογελώντας σαν ηλίθιος. «Το λέει το σημάδι επάνω σου.»

Η Λαθέμη τού έσφιξε τον αριστερό πήχη, μπήγοντας τα νύχια της επώδυνα στη σάρκα του. «Μην τυχόν και το αναφέρεις αυτό μπροστά σε άλλους!»

Ο Φάντραν τράβηξε το χέρι του πίσω. «Τάχουμε ξαναπει. Ξέρω τι κάνω!»

«Όχι όταν είσαι πιωμένος.»

Εκείνος κοίταξε τον καφέ μέσα στην κούπα του, σαν το μυαλό του να ταξίδευε αλλού.

Η Λαθέμη τον χαστούκισε. «Σύνελθε! Ακούς τι σου λέω; Τέρμα αυτές οι αηδίες απο δώ και μπρος. Στη Νουάλβορ τα πράγματα θα είναι επικίνδυνα. Και ακόμα και στο δρόμο μπορεί νάναι επικίνδυνα, με την Αρχόντισσα Ρικέλθη. Είναι παμπόνηρη. Αλεπού. Να έχεις τη γλώσσα σου μαζεμένη, όταν είσαι κοντά της. Ή καλύτερα να μη μιλάς καθόλου.»

«...’νταξ’...» Ο Φάντραν σήκωσε την κούπα για να πει, αλλά η Λαθέμη τον χαστούκισε ξανά, αυτή τη φορά στο άλλο μάγουλο. «Ω!»

Τα μάτια του την ατένισαν θυμωμένα (*Φαίνεται να ξυπνά, επιτέλους!* σκέφτηκε η Έπαρχος). «Τι έκανα τώρα; Τι σ' έχει πιάσει;»

«Για να μην ξεχνιόμαστε.» Σηκώθηκε απ' τη θέση της. «Τελείωνε τον καφέ· πρέπει να φεύγουμε. Άντε!»

Η Ρικέλθη είχε ανεβεί στ' αλόγο της και περίμενε, όπως και οι υπόλοιποι, την Έπαρχο Λαθέμη και τον Έπαρχο Φάντραν να βγουν από τον Υπόλοφο. Ήλιος, γι' ακόμα μια μέρα, δεν υπήρχε στον ουρανό, και η Αρχόντισσα της Έριγκ αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διαπερνά, καθώς σκεφτόταν: *Πλησιάζει ένα δεκαήμερο από εκείνο το μεσημέρι που χάθηκε. Θα μπορέσει, άραγε, ο Έζβαρ να βρει την αιτία του φαινομένου;*

Αρχέτοπος, είπε· ο κόσμος μετατρέπεται σε Αρχέτοπο. Τι παράξενο...

Ύστερα, όμως, ο νους της πήγε σε άλλα, πιο επίγεια ζητήματα: στην κηδεία του Βασιληά Άργκελ. *Τελικά, δε θα τη χάσω. Αποκλείεται να αρχίσει πριν από την έλευση της Λαθέμης. Ετούτη η συνάντηση στον Υπόλοφο ήταν τυχερή, απ' ό, τι φαίνεται.*

Η πόρτα του πανδοχείου άνοιξε, και η Κυρά της Βένεριγκ βγήκε, μαζί με τον σύζυγό της, ο οποίος παραπατούσε από το μεθύσι.

«Καλημέρα, Έπαρχε,» χαιρέτησε η Ρικέλθη, υπομειδιώντας.

«Καλημέρα, Αρχόντισσα Ρικέλθη,» αποκρίθηκε η Λαθέμη. «Μας συγχωρείτε για την αναστάτωση χτες βράδυ.»

«Δεν ήταν τίποτα το πολύ ενοχλητικό,» είπε ψέματα εκείνη, «αν και ο σύζυγός σας παραλίγο να με σκοτώσει και, μετά, να σκοτώσει και τον διοικητή της συνοδείας μου.»

Τα μάτια της Λαθέμης γούρλωσαν ελαφρώς. Δεν το ήξερε αυτό. «Πότε...;»

«Με συγχωρείτε,» είπε ο Φάντραν. «Θα ήθελα να καθίσω. Ο καιρός είναι λίγο περίεργος σήμερα.» Έκανε μια κωμική (λόγω μέθης) υπόκλιση στη Ρικέλθη και βάδισε ως τη μία από τις δύο άμαξες της συνοδείας της συζύγου του. Ένας υπηρέτης κρατούσε την πόρτα ανοιχτή, και ο Φάντραν μπήκε, χτυπώντας το κεφάλι του στην οροφή. Ύστερα, ξάπλωσε στον έναν απ' τους καναπέδες...

...σαν μεθυσμένος αλήτης! σκέφτηκε, εξοργισμένη, η Λαθέμη. Βέβαια, είναι μεθυσμένος. Αλλά δε θα έπρεπε να είναι και αλήτης! Που να τον μασήσουν τα Δόντια του Σάλ'γκρεμ'ρωθ! πάντα με κάνει ρεζίλι με τις σάχλες του. Θα έπρεπε να είναι προσωπικός μου γελωτοποιός, όχι άντρας μου!

Στράφηκε πάλι στη Ρικέλθη. «Τι συνέβη χτες;»

«Μου πέταξε ξιφίδια,» εξήγησε εκείνη. «Δε σκόπευε να με χτυπήσει, αλλά λίγο έλειψε...»

Μα τα Οκτώ Κέρατα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ! γρύλισε εντός της η Λαθέμη. Εκτόξευε ξιφίδια ενώ ήταν τύφλα! «Με συγχωρείτε, Αρχόντισσά μου.» Και τώρα είμαι υποχρεωμένη να απολογούμαι για τις δικές του ηλιθιότητες!

«Το κακό δεν έγινε,» είπε η Ρικέλθη. «Αλλά θα προτιμούσα να μην είμαι στόχος και στο μέλλον,» πρόσθεσε, μειδώντας πλατιά. Μπορούσε να δει ότι η Λαθέμη ήταν εκτός εαυτού, όμως συγκρατούσε το θυμό της... *με τα χέρια της, θα έλεγε κανείς*, συλλογίστηκε η Ρικέλθη, παρατηρώντας ότι οι γροθιές της Επάρχου ήταν σφιγμένες επάνω στη φαρδιά της ζώνη· οι φάλαγγες των δαχτύλων της είχαν ασπρίσει.

«Σας διαβεβαιώνω πως δε θα επαναληφθεί,» είπε η Αρχόντισσα της Βένεριγκ, και πήγε στην άμαξά της. Μπήκε, και ο υπηρέτης έκλεισε την πόρτα πίσω της.

Ο διοικητής της συνοδείας της Επάρχου έδωσε διαταγή να ξεκινήσουν, και ο Άλισβαρ έκανε κι εκείνος νόημα στους λιγοστούς του ιππείς. Έτσι, ακολούθησαν τον δρόμο που τους απομάκρυνε από τον Υπόλοφο και τους έβγαζε στην κεντρική δημοσιά του Νόρβηλ.

Για να δούμε, σκέφτηκε η Ρικέλθη, όταν έφτασαν στη διακλάδωση κι έστριψαν νότια, ταξιδεύοντας προς τη Νουάλβορ, θα καταφέρουμε να αποσπάσουμε καθοδόν καμία χρήσιμη πληροφορία από την Αρχόντισσα Λαθέμη;... Ο σύζυγός της, σίγουρα, θα ήταν ένας εύκολος στόχος, αλλά τώρα, μετά από τα χτεσινοβραδινά, είμαι βέβαιη πως εκείνη θα τον κρατάει συνέχεια από το κολάρο.

Λοξοκοίταξε την άμαξα της Επάρχου. *Τι σκέφτεσαι για μένα, Λαθέμη; Ξέρω ότι είσαι με τους συνωμότες κατά του Στέμματος, ή όχι;*

Υπομονή. Η Ρικέλθη δεν ήταν βιαστική γυναίκα. Θα παρακολουθούσε την Αρχόντισσα της Βένεριγκ και θα «χτυπούσε» τη στιγμή

που τη βόλευε καλύτερα. *Ποια είναι η γνώμη σας για τον Έπαρχο Κάβμαρ; Θα ρωτούσε. Είχατε ξανακούσει ότι ο Μόρντεναρ σχεδίαζε κάτι εναντίον του Βασιλιά μας; Θα φανταζόσασταν ποτέ ότι ο Αρχοντας Μόλραν, της Σέλριγκ, –ο πατέρας της νύφης μου!– μπορούσε να είναι προδότης;*

Ούτε εγώ δε θα το φανταζόμουν αυτό, σκέφτηκε η Ρικέλθη. Ή, μάλλον, όχι, θα το φανταζόταν· απλά δεν το είχε υποψιαστεί. *Νόμιζα ότι τον ήξερα καλά, τον άθλιο.* Ήταν εραστής της ένα φεγγάρι (έτσι η Ρικέλθη είχε γνωρίσει και τη Ζιάθραλ και την είχε προτείνει για νύφη του γιου της –φυσικά, η Ζιάθραλ δεν ήξερε για τη σχέση της Ρικέλθης με τον πατέρα της, ούτε και πολλοί άλλοι το γνώριζαν), καθότι ήθελε να εξαπλώσει την επιρροή της και προς τη Σέλριγκ... και δεν ήταν και τόσο κακός στο κρεβάτι. Άφησε που, μπροστά στον μακαρίτη σύζυγό της, τον Έπαρχο-Κεντροφύλακα Άνγκεδβαρ, οι πάντες ήταν καλύτεροι στο κρεβάτι· ο άνθρωπος ήταν σαν ένα κομμάτι ξύλο, μερικά χρόνια ύστερα από το γάμο τους! Τέλος πάντων... Τον Μόλραν δεν τον υποψιαζόταν· όχι άμεσα, τουλάχιστον. Πίστευε ότι μ'αυτόν και μ'εκείνη ίσχυε το «μεταξύ κατεργαρέων, ειλικρίνεια». Αλλά, προφανώς, ο Έπαρχος της Σέλριγκ δεν πίστευε το ίδιο. Το καθίκι. *Θα τον συναντήσω στη Νουάλβορ, δε θα τον συναντήσω; Αναρωτιέμαι τι θα έχει να μου πει, ύστερα από όλα τούτα.*

Βέβαια, υπήρχε και η περίπτωση ο Μόλραν να μην ήταν εκεί: να μην είχε καταφέρει η Ζιάθραλ να τον πείσει να έρθει. Ή να ήταν και η Ζιάθραλ προδότρια· ή ο πατέρας της να την είχε κάνει προδότρια· ή να την είχε κρατήσει αιχμάλωτη στη Σέλριγκ. Αλλά, *αν είναι έξυπνος, όπως και νομίζω πως είναι, θα έρθει και θα διαπραγματευτεί με τον Πρίγκιπα Ζάρναβ.*

Ας το άφηνε, όμως, ετούτο το ζήτημα για τώρα· θα είχε χρόνο να ασχοληθεί μαζί του στη Νουάλβορ. Προς το παρόν, η Έπαρχος Λαθέμη προείχε...

Η Ζιάθραλ δεν είχε κοιμηθεί καθόλου το βράδυ. Και, στην αρχή, νόμιζε ότι έφταιγαν γ'αυτό οι κραυγές του Χανραμάρ. Ο Διοικητής Έντμυρ είχε βεβαιωθεί ότι όλο το φρουραρχείο βρισκόταν υπό τον έλεγχό του και, ύστερα, είχε ξεκινήσει την ανάκριση του ανθρώπου

που τον είχε προδώσει, προσπαθώντας να μάθει ποιοι τον είχαν βάλει να ενεργήσει όπως ενεργήσει και τι του είχαν υποσχεθεί. Τα βασανιστήρια δεν άργησαν να αντικαταστήσουν τις απλές ερωτήσεις. Η Ζιάθραλ δεν παρακολουθούσε να δει για τι είδους βασανιστήρια επρόκειτο, πάντως είχε την εντύπωση πως, όσο ο χρόνος περνούσε, τόσο χειροτέρευαν· ή ίσως απλά οι αντοχές του Χανραμάρ να τελείωναν.

Αφήστε τον πια! σκεφτόταν, καθώς ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι που της είχαν παραχωρήσει και προσπαθούσε να κοιμηθεί. *Σας είπε ό,τι ήταν να σας πει! Αφήστε τον!* Ακόμα, όμως, και όταν τον άφησαν, ο ύπνος αρνιόταν να την πάρει στην αγκαλιά του. Η Ζιάθραλ στριφογύριζε πάνω στο στρώμα και κάτω απ'τα σκεπάσματα, πιστεύοντας κάθε φορά που άλλαζε θέση (μπρούμυτα, ανάσκελα, στο δεξί πλευρό, στο αριστερό πλευρό) ότι τώρα θα χαλάρωνε και θα κοιμόταν ήρεμα. Ωστόσο, καμία θέση δεν ήταν, τελικά, αρκετά καλή· η μία αποδεικνυόταν χειρότερη της άλλης. Και τα νεύρα του σώματος της Ζιάθραλ ήταν όλα –όλα μα όλα– τσιτωμένα. Νόμιζε ότι μπορούσε να τα νιώσει κάτω απ'το δέρμα της, σαν ευλύγιστα ξύλα.

Με τον ερχομό της αυγής, πέταξε τα σκεπάσματα από πάνω της και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού, με το πρόσωπό της στα χέρια και τους αγκώνες της στα γόνατα. Τότε μόνο διαπίστωσε ότι δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της. Σκούπισε τα μάγουλά της, με την ανάστροφη της παλάμης, και φόρεσε τις μπότες της. Ύστερα, σήκωσε το Εύρημα από το τραπεζάκι όπου το είχε ακουμπήσει και το πέρασε στη ζώνη της. Δε θα άφηνε να της το ξαναπάρουν· ποτέ. Ήταν το μόνο πράγμα που τη συνέδεε πλέον με τον πατέρα της και την Ελμάρνια· ήταν το μόνο πράγμα που της θύμιζε το έγκλημα που είχε διαπράξει ο Έπαρχος Κάβμαρ κατά του Οίκου των Θάρνεβιν. *Και θα πληρώσει γι'αυτό.* Έσφιξε τη λαβή του θηκαρωμένου ξίφους.

Πήρε την κάπα της και την έδεσε στους ώμους. Άνοιξε την πόρτα του δωματίου και, διασχίζοντας τους διαδρόμους του φρουραρχείου, ανέβηκε σ'έναν πέτρινο εξώστη, όπου στεκόταν ένας φρουρός, ο οποίος της έριξε ένα γρήγορο βλέμμα και, μετά, στράφηκε απ'την άλλη.

Η Ζιάθραλ πήρε μια βαθιά ανάσα καθαρού αέρα, γεμίζοντας τα πνευμόνια της. Έπρεπε να είχε έρθει εδώ από πριν· μπορεί, τότε, να είχε χαλαρώσει και να είχε καταφέρει να κοιμηθεί.

Ο δρόμος από κάτω ήταν ήσυχος· μονάχα ένας άνθρωπος περνούσε, βαδίζοντας βιαστικά και, ίσως, ύποπτα. Αλλά ποιος δεν ήταν πλέον «ύποπτος» στη Νουάλβορ;

Η Ζιάθραλ, πάντως, αισθανόταν έκπληκτη από τούτη τη γαλήνη. Θα περίμενε κανείς οι εξεγερθέντες κατά του Οίκου των Γάθνιν να έχουν στραφεί εναντίον του Διοικητή Έντιμρ, στέλνοντας μαχητές τους, για να πολιορκήσουν το φρουραρχείο. *Γιατί, άραγε, καθυστερούν;* Η καθυστέρησή τους αυτή την τρώμαζε.

Όμως δεν ήταν το μοναδικό πράγμα που την τρώμαζε...

Έστρεψε το βλέμμα της στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, το οποίο φαινόταν πάνω από τα υπόλοιπα οικοδομήματα της πρωτεύουσας. Ο Δάρβαν και η Φάλμα, σίγουρα, βρίσκονταν εκεί μέσα, κι εκείνη όχι μόνο δεν μπορούσε να τους δει, να τους αγκαλιάσει, να τους φιλήσει, αλλά φοβόταν κι ότι ίσως κάτι κακό να τους συνέβαινε... ή να τους είχε ήδη συμβεί.

«Όχι, δεν έχουν κατακτήσει ακόμα το παλάτι, Αρχόντισσά μου,» της είχε πει ο Διοικητής Έντιμρ. «Αν το είχαν κατακτήσει, θα είχαν διαλαλήσει τα νέα παντού, για να δείξουν τη δύναμή τους, καθώς και την ολοκληρωτική ήττα των Γάθνιν. Επιπλέον, δείτε τις σημαίες.» Είχε υψώσει το χέρι του, για να δείξει. «Δείτε τις σημαίες που κυματίζουν στους Δεκαεννέα Πύργους. Έχουν επάνω τους το οικόσημο των Γάθνιν!»

Και, ναι, ακόμα το ίδιο οικόσημο είχαν, παρατηρούσε η Ζιάθραλ. Το παλάτι δεν έχει πέσει στα χέρια τους. Δεν έχει πέσει στα χέρια τους. Ο Δάρβαν και η Φάλμα μου είναι καλά μέσα. Ασφαλείς.

Αλλά για πόσο; έθεσε το επώδυνο ερώτημα μια δαιμονική φωνή στο νου της. Για πόσο;

Η Ζιάθραλ έσφιξε πάλι τη λαβή του Ευρήματος στη ζώνη της. Ασυναίσθητα.

Τότε ήταν που καλπασμός ακούστηκε από τα ανατολικά, από τη μεριά του Παλατιού των Δεκαεννέα Πύργων, και ένα άλογο, με κουκουλοφόρο αναβάτη, φάνηκε να ζυγώνει, βροντώντας τις οπλές του πάνω στο πλακόστρωτο, σα να το μισούσε.

Ο ιππέας τράβηξε τα χαλινάρια μπροστά από την πύλη του Βόρειου Φρουραρχείου. «Μήνυμα για τον Διοικητή Έντιμρ!» φώναξε. «Από την Αδελφότητα της Ελευθερίας!» Και πέταξε μια κυλινδρική θήκη στο έδαφος, προτού στρέψει το αλόγο του από την άλλη κι απομακρυνθεί.

Η Ζιάθραλ άρχισε αμέσως να κατεβαίνει τα σκαλοπάτια· και, όταν έφτασε στην τραπεζαρία του φρουραρχείου, τη βρήκε ανάστατη, γεμάτη με στρατιώτες.

«Πού είναι το μήνυμα;» ρώτησε. «Πού είναι ο Διοικητής Έντιμρ;»

«Στα διαμερίσματά του,» είπε μια φωνή απ'τα δεξιά της. «Αναπαύεται.» Η Ζιάθραλ στράφηκε, για να δει τον Νάδμαρ, τον ξάδελφο του Επόπτη. «Ένας στρατιώτης τού πηγαίνει τώρα την επιστολή. Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω, Αρχόντισσά μου;» Έκανε μια κομπή υπόκλιση, αν και εκείνο το ειρωνικό μειδίαμα υπήρχε πάλι στα χείλη του. Το ειρωνικό μειδίαμα που δεν της άρεσε και τόσο.

«Δε χρειάζομαι κάτι,» απάντησε η Ζιάθραλ. «Ήθελα απλά να δω τι γράφουν οι προδότες.»

«Ποιοι είναι οι προδότες;» είπε ο Νάδμαρ, και γέλασε. «Δύσκολα ξεχωρίζει κανείς τους 'προδότες', σήμερα.»

Η Ζιάθραλ χαμογέλασε, άθελά της· το πρόσωπό της, ωστόσο, το ένωθε σκληρό και άκαμπτο, καθώς τα χείλη της κινούνταν. «Ναι, τούτο είν'αλήθεια, Νάδμαρ. Αλλά ξέρεις σε ποιους αναφέρομαι.»

«Στην Αδελφότητα της Ελευθερίας.»

«Ναι... Τ-τι άθλιο όνομα...» Συνοφρυώθηκε.

«Εκείνοι, προφανώς, θεωρούν τους εαυτούς τους απελευθερωτές, Αρχόντισσά μου.»

«Απελευθερωτές ποιων; Εγώ θα τους έλεγα φονιάδες!»

«Διακρίνω κάτι προσωπικό, Αρχόντισσά μου, ή λαθεύω;» είπε ο Νάδμαρ. «Εννοώ, κάτι περισσότερο από το γεγονός ότι σας φυλάκισαν εδώ.»

Πώς το κατάλαβε; απόρησε η Ζιάθραλ. *Πρέπει κάποιος να του το είχε πει! Αλλά ποιος; Μόνο η Κάρλα γνωρίζει για την ενέδρα που μας είχαν στήσει, και δε νομίζω να μίλησε.* Κοίταξε τον ξάδελφο του Έντιμρ ερευνητικά. *Υπάρχει κάτι επάνω του το οποίο με κάνει να μην τον εμπιστεύομαι—*

«Δε φαίνεστε καλά, Αρχόντισσά μου. Θα θέλατε λίγο τσάι;» Τα λόγια του έσχισαν, σαν καλοακονισμένη λεπίδα τους, συλλογισμούς της.

«Ν-ναι,» αποκρίθηκε η Ζιάθραλ. «Λίγο τσάι θα ήταν ό,τι πρέπει.»

«Καθίστε.» Ο Νάδμαρ πλησίασε ένα τραπέζι και τράβηξε μια καρέκλα.

Η Ζιάθραλ ακολούθησε την προτροπή του, κι εκείνος, σύντομα, της έφερε μια κούπα γεμάτη ζεστό τσάι. Τράβηξε μια άλλη καρέκλα και κάθισε κοντά της.

«Με συγχωρείτε, Αρχόντισσά μου, αν γίνομαι αδιάκριτος, αλλά θα μπορούσα να ρωτήσω το όνομά σας; Ολόκληρο το όνομά σας.» Ήθελε να μάθει τον Οίκο της. Γιατί; Απλό ενδιαφέρον, ή κάτι περισσότερο; *Μου φαίνεται αναξιόπιστος...*

Ωστόσο, του είπε: «Ζιάθραλ ε Θάρνεβιν σι Νίλγκωρ.»

«Νίλγκωρ;» έκανε ο Νάδμαρ, δείχνοντας έκπληκτος. «Με ποιον από τους Νίλγκωρ είστε παντρεμένη, αν επιτρέπεται, Αρχόντισσά μου;»

«Τον Δάρβαν, γιο της Αρχόντισσας Ρικέλθης.» *Γιατί του απαντάω;* Ήπие λίγο από το τσάι της. Καυτό· πολύ καυτό. Έγλειψε τα χείλη, για να πάρει η γλώσσα της αέρα.

«Και πώς βρεθήκατε εδώ μόνη σας, αν επιτρέπεται;»

Όχι, δεν επιτρέπεται! μούγκρισε εσωτερικά η Ζιάθραλ. Ο τύπος είχε αρχίσει να γίνεται ενοχλητικός. «Γιατί θέλεις να ξέρεις;»

«Αν σας προσβάλλω, Αρχόντισσά μου, παρακαλώ, συγχωρέστε με.»

Μιλάει όμορφα, όμως. Και ο τρόπος του είναι... ευγενικός. Αν και εξακολουθεί να μου φαίνεται αναξιόπιστος. «Δε με προσβάλλεις· δεν είναι αυτό. Απλά, δε μ'αρέσει να τα θυμάμαι...» Ακούμπησε την πλάτη της στην καρέκλα. «Ας πούμε ότι κάποιες... δυστυχίες συγκυρίες με έφεραν εδώ.»

«Καταλαβαίνω, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο Νάδμαρ, αν και η Ζιάθραλ αμφέβαλλε ότι καταλάβαινε. Τι μπορούσε να καταλάβει κάποιος που δεν γνώριζε τίποτα γι'αυτήν; «Πάντως, να ξέρετε πως, αν θελήσετε κάτι, είμαι στη διάθεσή σας.»

Η Ζιάθραλ συνοφρυώθηκε. *Τι είδους άνθρωπος είσαι; Το βλέμμα σου τώρα είναι σχεδόν... επαγγελματικό. Είσαι από κείνους τους*

καιροσκόπους οι οποίοι προσκολλούνται σ'όποιον άρχοντα βρουν και τον προδίδουν το ίδιο γρήγορα;

Μην ξεχνάς, Ζιάθραλ, θύμισε στον εαυτό της, ο Νάδμαρ ήταν στη φυλακή, προτού ο ξάδελφός του τον απελευθερώσει, μαζί με τους υπόλοιπους.

«Γιατί ο Έντιμρ σε είχε συλλάβει;» τον ρώτησε.

«Είχα μια μικρή ανάμιξη με τη μαύρη αγορά, Αρχόντισσά μου. Τίποτα το σπουδαίο. Αλλά εκείνος είναι από τους ανθρώπους που έχουν το Νόμο για θεό τους· δεν κάνει εξαίρεση ούτε για έναν συγγενή. Ακόμα κι αν η ίδια του η μητέρα ήταν μπλεγμένη σε κάτι παράνομο, θα τη φυλάκιζε.»

Έτσι, ε; Αναρωτιέμαι αν ο Έντιμρ συμφωνεί. «Πού είναι τα διαμερίσματά του;»

«Του ξαδέλφου μου, εννοείτε, Αρχόντισσά μου;»

«Ναι.» Ήπιε μια μικρή γουλιά τσάι.

«Γιατί ρωτάτε; Θέλετε να τον δείτε; Πρόκειται για κάτι επείγον που σας προέκυψε τώρα;»

Η Ζιάθραλ μειδίασε, αχνά. *Τι φοβάσαι, ότι θα τον ρωτήσω για σένα;* «Θέλω να μάθω για το μήνυμα της... Αδελφότητας της Ελευθερίας.»

«Α, ναι. Ελάτε μαζί μου.»

Ο Νάδμαρ ορθώθηκε, και η Ζιάθραλ τον ακολούθησε στους διαδρόμους και στις σκάλες του φρουραρχείου.

Η πόρτα του δωματίου του Έντιμρ ήταν κλειστή, και η Αρχόντισσα χτύπησε, διακριτικά.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε η φωνή του από μέσα.

«Η Αρχόντισσα Ζιάθραλ, κύριε διοικητά. Μπορώ να περάσω;»

«Ασφαλώς.» Βήματα ακούστηκαν στο εσωτερικό του δωματίου, και ο Έντιμρ άνοιξε. Για να δει ότι δεν ήταν μόνο η Αρχόντισσα Ζιάθραλ στο κατώφλι του. Τα μάτια του σκοτείνιασαν λιγάκι, καθώς αντίκρισαν τον Νάδμαρ.

«Καλημέρα, ξάδελφε,» χαιρέτησε εκείνος, μειδιώντας με το συνηθισμένο του μειδίαμα.

«Ο Νάδμαρ με οδήγησε ως τα διαμερίσματά σας,» εξήγησε η Ζιάθραλ, γιατί αισθανόταν πως έπρεπε να εξηγήσει, «καθότι δεν ήξερα πού είναι.»

«Περάστε, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Έντιμρ, παραμερίζοντας από την είσοδο.

Η Ζιάθραλ μπήκε.

Ο Νάδμαρ έμεινε στο κατώφλι.

Ο Έντιμρ τού έκλεισε την πόρτα καταπρόσωπο (όχι απότομα ή δυνατά· απλά την έκλεισε) και στράφηκε στην Αρχόντισσα.

Η Ζιάθραλ στεκόταν στη μέση του δωματίου, και δεξιά της ήταν ένα γραφείο, πάνω στο οποίο βρισκόταν ανοιχτή μια κυλινδρική θήκη και ένα χαρτί ήταν απλωμένο. Δεν είχε καμία αμφιβολία τι ήταν αυτό το χαρτί.

«Έμαθα ότι ένα μήνυμα ήρθε, από την Αδελφότητα της Ελευθερίας...»

«Αυτό είναι,» είπε ο Έντιμρ, δείχνοντας, με μια απλή, σχεδόν αδιάφορη χειρονομία, το χαρτί πάνω στο γραφείο. «Διαβάστε το, αν θέλετε. Για την ακρίβεια, σκόπευα να σας το δώσω, ώστε να μου πείτε την άποψή σας... αν και δε νομίζω ότι έχουμε και πολλές επιλογές,» πρόσθεσε, με μια έκφραση που αντανakλούσε απογοήτευση, θυμό, κι απόγνωση συνάμα.

Η Ζιάθραλ πήρε το χαρτί στα χέρια και το διάβασε. Τα μάτια της έκαναν πουλάκια από την αϋπνία και την κούραση, αλλά, παρ'όλ'αυτά, τα γράμματα τής φάνηκαν εξαιρετικά ευανάγνωστα – έντονα, μάλιστα· πολύ έντονα, σαν να ήταν από κάποια παραμυθένια μαγική φωτιά.

Προς Διοικητήν Έντιμρ του Βορείου Φρουραρχείου,

Ο άσκοπος ξεσηκωμός σου, υποστηρικτή του εκπλεσόντος Οίκου των Γάθνιν, δεν θα περάσει έτσι. Θα σε εκτελέσουμε προς παραδειγματισμόν, εσένα και απαξάπαντες τους συνεργούς σου.

Ο μοναδικός τρόπος δια να σώσεις το άθλιο τομάρι σου είναι όπως παραδοθείς έως το βράδυ.

Αδελφότης της Ελευθερίας

«Διοικητή Έντιμρ,» είπε η Ζιάθραλ, αφήνοντας το μήνυμα πάλι επάνω στο γραφείο, «θα μπορούσε να ήταν και χειρότερα. Θα μπορούσαν να μη μας είχαν δώσει καθόλου χρόνο. Αλλά, έτσι κι αλλιώς, υποθέτω πως εμείς δε σκοπεύουμε να παραδοθούμε, σωστά;»

Ο Έντιμρ ένευσε. «Σωστά, Αρχόντισσά μου.»

«Και τι σκοπεύουμε να κάνουμε; Να ταβάλουμε μ'όλη την πόλη;»

«Έτσι φαίνεται...»

«Τι είν'αυτά τα χάλια, ρε συ;» μούγκρισε ο Ράνιρ, χτες βράδυ. Ο Ζάνμελ και η Αϊλρέηκ είχαν μόλις μπει από την πίσω πόρτα του πανδοχείου του.

«Δεν ήθελα να μπω από μπροστά,» εξήγησε ο δολοφόνος. «Ίσως να κατασκοπεύουν την είσοδο οι άνθρωποι του Χεριού.»

«Και μπήκες απ'το μαγειρείο μου, ρε;» Ο μάγειρας κι οι βοηθοί του είχαν τρομοκρατηθεί, όταν ο Ζάνμελ άνοιξε την πόρτα και πέρασε το κατώφλι, μαζί με την Αϊλρέηκ, ζητώντας τον Ράνιρ, επειγόντως. «Είσαι χειρότερος από τον Φένταρ, μου φαίνεται.»

«Υπάρχει τρόπος να πάμε στο δωμάτιό μου, χωρίς να μας δουν; Μπορείς να κάνεις κάποιο αντιπερισπασμό;»

«Ποιος σας τραυμάτισε;»

«Άνθρωποι του Χεριού.»

«Λοιπόν...» ξεφύσησε ο Ράνιρ. «Λοιπόν... Θα φέρω, γι'αρχή, μια κάπα για την κοπελιά, ώστε να φοράτε κι οι δυο κουκούλες. Μετά, μια σερβιτόρα μου θα ρίξει 'τυχαία' τα φαγητά κάτω, και θα περάσετε όσο θα καθαρίζουμε το μέρος.»

Δεν υπήρχε καλύτερο σχέδιο, οπότε το εφάρμοσαν. Ο Ζάνμελ και η Αϊλρέηκ πέρασαν από την τραπεζαρία και έφτασαν επάνω, στο δωμάτιό του. Εκείνος περιποιήθηκε τις πληγές και των δυο τους και, μετά, έπεσαν να κοιμηθούν, πολύ εξουθενωμένοι για οποιαδήποτε κουβέντα.

Καθώς τον έπαιρνε ο ύπνος, ο Ζάνμελ αναρωτήθηκε τι είχε γίνει ο Έπαρχος Κάβμαρ. Είχε επιστρέψει κι αυτός στον *Χαριτωμένο Χορευτή*; Λογικά, πρέπει να είχε επιστρέψει, αλλά ποτέ δεν ξέρεις. *Γιατί δε ρώτησα τον Ράνιρ; Να τον ρωτήσω τώρα; Αλλά, τότε, δεν είχε*

δύναμη να σηκωθεί, έτσι έμεινε ξαπλωμένος δίπλα στην Αϊλρέηκ, σκεπτόμενος: *Το πρωί, καλύτερα... το πρωί.*

Και το πρωί ήρθε. Η πόρτα χτύπησε, ξυπνώντας τον Ζάνμελ, ο οποίος ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι. Η Νότια Ρουζβάνη κοιμόταν· ο χτύπος δεν την είχε ενοχλήσει στο ελάχιστο.

Η πόρτα χτύπησε πάλι. «Εγώ είμαι,» ακούστηκε η φωνή του Κάβμαρ.

Ο Ζάνμελ σηκώθηκε και άνοιξε, αφήνοντας τον Έπαρχο να περάσει.

«Τι έγινε χτες βράδυ;» είπε εκείνος. «Επέστρεψες και δεν ήρθες να μου πεις τίποτα;»

Η Αϊλρέηκ σάλεψε, αλλά δεν ξύπνησε.

Ο Ζάνμελ κάθισε στην καρέκλα πλάι στο τζάκι. «Δε βλέπεις ότι είμαστε κι οι δύο τραυματισμένοι;»

Ο Κάβμαρ πήρε θέση αντίκρυ του. «Σας είδα να έρχεστε χτες. Από το... παρατηρητήριό μου.»

«Τότε, γιατί γκρινιάζεις;» μούγκρισε ο Ζάνμελ.

«Διότι δεν ήρθες να μου μιλήσεις. Κι επιπλέον, δεν ήμουν βέβαιος ότι ο κουκουλοφόρος τύπος που συνόδευε την Αϊλρέηκ ήσουν εσύ.»

«Έχεις κάποιο δίκιο, Έπαρχε, αλλά ήμασταν κι οι δύο σε άσχημη κατάσταση.»

«Τι έγινε, λοιπόν;» ρώτησε ο Κάβμαρ, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα και σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του.

«Πήγα στο κατάστημα και βρήκα τα πάντα διαλυμένα. Ράφια ήταν πεσμένα, ένα παράθυρο σπασμένο—»

«Νομίζω ότι μπορώ να πω αυτή την ιστορία καλύτερα.»

Οι δύο άντρες στράφηκαν στην Αϊλρέηκ, που τώρα είχε ξυπνήσει, αλλά εξακολουθούσε να είναι ξαπλωμένη. Ο Κάβμαρ τής έγνεψε να συνεχίσει, κι εκείνη τους εξήγησε όλα όσα είχαν συμβεί στο κατάστημά της.

«Είδες ο καταραμένος ο Λώντιρ;» είπε ο Έπαρχος στον Ζάνμελ. «Μας κατάλαβε αμέσως.»

«Όχι εμάς, συγκεκριμένα. Κατάλαβε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά.»

«Έχει διαίσθηση γάτας.» Ο Κάβμαρ στράφηκε στη Νότια Ρουζβάνη. «Αϊλρέηκ, μας συγχωρείς γι'αυτή την ταλαιπωρία. Να είσαι βέ-

βαιη πως θα σε αποζημιώσω και με το παραπάνω, όταν βρεθώ στη Νέλβορ.»

«Παραλίγο να με σκοτώσουν εκεί μέσα, Έπαρχε...» είπε εκείνη, κοιτάζοντας το ταβάνι, καθώς ήταν ξαπλωμένη.

«Καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε ο Κάβμαρ. «Αλλά τώρα δεν μπορώ να κάνω κάτι για ν'αλλάξω το παρελθόν... και φοβάμαι ότι ίσως να μην μπορώ να κάνω τίποτα για ν'αλλάξω και το μέλλον,» πρόσθεσε, μουντά.

«Τι εννοείς;» τον ρώτησε ο Ζάνμελ.

«Εννοώ ότι δεν έχουμε πλέον τρόπο για να σκοτώσουμε το Χέρι. Ή, μήπως, έχεις κάποιο εναλλακτικό σχέδιο που δεν ξέρω;» Ουσιαστικά, ήλπιζε ότι ο δολοφόνος θα είχε ένα τέτοιο σχέδιο, αλλά ήξερε πως η ελπίδα του ήταν παιδαριώδης. Ήταν η ελπίδα του απελπισμένου. Κι αυτού του είδους οι ελπίδες είναι, μάλλον, βλαβερές.

Ο Ζάνμελ κούνησε το κεφάλι αρνητικά, επιβεβαιώνοντας τις σκέψεις του Κάβμαρ. «Βέβαια,» πρόσθεσε, «πάντα υπάρχει κάποιος τρόπος, Έπαρχε. Το θέμα είναι ότι τώρα δεν μπορούμε να παγιδέψουμε τον Λώντιρ μέσω της Αϊλρέηκ.»

«Και πώς αλλιώς να τον παγιδέψουμε;»

«Ίσως θα ήταν συνετότερο να μην αρχίσουμε από το κεφάλι, αλλά από το σώμα.»

«Όταν κόψεις το κεφάλι—» είπε ο Κάβμαρ.

«—το σώμα πεθαίνει· το ξέρω,» τον διέκοψε ο Ζάνμελ. «Όμως, όταν δεν *μπορείς* να κόψεις το κεφάλι, όταν δεν *μπορείς* να το *φτάσεις* για να το κόψεις, τότε πρέπει να κόψεις, πρώτα, ό,τι άλλο βρίσκεται στο δρόμο σου.»

«Ενδιαφέρουσα θεωρία,» παραδέχτηκε ο Κάβμαρ, «και λογική. Να υποθέσω πως προτείνεις να δολοφονήσουμε τους εξεγερθέντες ευγενείς;»

«Ναι. Χωρίς αυτούς, το Χέρι είναι ανίσχυρο. Εκείνοι διαθέτουν τα χρήματα και το στρατό.»

«Όχι αποκλειστικά. Ο Λώντιρ έχει όλη τη Δυτική Περιφέρεια υπό τον πλήρη έλεγχό του, και είμαι βέβαιος πως ελέγχει και κάμποσους στρατιωτικούς διοικητές άλλων περιφερειών οι οποίοι βρίσκονται σε θέσεις-κλειδιά.»

«Ωστόσο,» τόνισε ο Ζάνμελ, «ο θάνατος των σημαντικότερων ευγενών θα σπάσει μερικούς συνδετικούς κρίκους της αλυσίδας.»

«Αυτό ισχύει. Αλλά τι θα γίνουν, τότε, οι απομονωμένοι κρίκοι;»

«Το Χέρι δε θα έχει πρόσβαση σ'αυτούς.»

«Και τι θα κάνουν οι ίδιοι οι κρίκοι; Μήπως με το σχέδιο που προτείνεις θα φέρουμε χειρότερο χάος στην πρωτεύουσα;»

«Είναι πιθανό, δεν ξέρω. Εσύ τα ξέρεις καλύτερα από μένα αυτά τα ζητήματα, Έπαρχε. Τι λες;»

«Λέω ότι ο κίνδυνος είναι μεγάλος.»

«Και τώρα δεν είναι; Επίσης, σκέψου και το αντίστροφο,» είπε ο Ζάνμελ: «Αν υποθέσουμε ότι σκοτώνουμε το Χέρι, μετά τι θα γίνει με τους ευγενείς; Θα τα παρατήσουν έτσι απλά; Δε νομίζω.»

«Σωστό...» αποκρίθηκε ο Κάβμαρ, σκεπτικός. Κοίταξε τις φλόγες του τζακιού, για λίγο· το βλέμμα του χάθηκε μέσα τους. Ύστερα, είπε: «Το καλύτερο ξέρεις ποιο θα ήταν; Να μπορέσουμε να βγάλουμε τους εξεγερθέντες από τις θέσεις-κλειδιά και να βάλουμε εκεί δικούς μας. Αλλά, έτσι όπως έχει μπερδευτεί η κατάσταση, δεν έχω την παραμικρή ιδέα ποιον μπορώ να εμπιστευτώ, Ζάνμελ. Τι κάνεις, λοιπόν, όταν δεν μπορείς να εμπιστευτείς κάποιον;» Το βλέμμα του στράφηκε στο δολοφόνο.

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους.

«Τι κάνεις όταν δεν μπορείς να τον εμπιστευτείς, αλλά χρειάζεσαι τη βοήθειά του;»

«Δεν ξέρω, Έπαρχε· εσύ πες μου.»

«Πώς θα ενεργούσες, Ζάνμελ; Ποια είναι η πρώτη σου σκέψη;» επέμεινε ο Κάβμαρ.

«Ο υποθετικός αναξιόπιστος αρνείται να κάνει κάποια συμφωνία μαζί μου;» ρώτησε ο Ζάνμελ.

«Ναι. Αλλά εσύ χρειάζεσαι τη βοήθειά του, ούτως ή άλλως.»

«Με τη βία. Δε βλέπω άλλη λύση.»

«Εκβιασμός, συνεπώς,» τόνισε ο Κάβμαρ.

«Έχεις κάποιο μέσο για να τους εκβιάσεις;»

«Ναι, Ζάνμελ. Εσένα.»

Ο δολοφόνος ύψωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά.

«Θα σκοτώσεις έναν ευγενή. Θα σκοτώσεις άλλον έναν. Στον τρίτο θα πούμε: 'Αν δε συμμορφωθείς με τις απαιτήσεις μας, παρόμοια μοίρα σε περιμένει...'»

«Έπαρχε, θα πρέπει να σου θυμίσω ότι δεν είμαι πλέον νεκρενοικημένος δολοφόνος. Ο... συνέταιρός σου φρόντισε για τούτο.» Υπήρχε συγκαλυμμένος θυμός στη φωνή του Ζάνμελ, αλλά ο Κάβμαρ αποφάσισε να μη μείνει σ' αυτό.

«Θες να πεις ότι δεν *μπορείς* να τους σκοτώσεις, ή δεν *θέλεις*;»

Ο Ζάνμελ σηκώθηκε απ' την καρέκλα του και βάδισε, νευρικά, μέσα στο δωμάτιο, σφίγγοντας τα δόντια. *Δεν είμαι βέβαιος, Έπαρχε!* συλλογίστηκε. *Δεν είμαι βέβαιος για τον εαυτό μου!* Προτού χάσει τον νεκραδελφό του, δε θα χρειαζόταν δεύτερη σκέψη· θα ήταν σίγουρος ότι μπορούσε να τους δολοφονήσει. Αλλά τώρα... τώρα δεν ήξερε πλέον τι μπορούσε να καταφέρει και τι όχι. Του είχαν κλέψει τα όπλα του· τον είχαν αφήσει γυμνό. *Μπορώ να πολεμήσω, μα μπορώ και να νικήσω;*

Στάθηκε μπροστά στο παράθυρο, ενώ τα μάτια του Κάβμαρ και της Αϊλρέηκ ήταν καρφωμένα στην πλάτη του.

Παλιά, ήμουν βέβαιος ότι θα νικούσα; Ποιος είναι ποτέ βέβαιος ότι θα νικήσει; Κανείς... Κι όμως, εγώ, τότε, ήμουν.

Μια ψευδαίσθηση.

Μια χρήσιμη ψευδαίσθηση, ίσως.

Όπως και νάχει, όμως, ήμουν ισχυρότερος...

Αλλά, και χωρίς το νεκραδελφό του, δεν κατάφερε να μπει στο Ναό του Σάλ'γκρεμ'ρωθ; Δεν κατάφερε να σώσει την Αϊλρέηκ από τους ανθρώπους του Χεριού; Δεν κατάφερε να σώσει τον Έπαρχο;

Ακόμα μπορώ να νικήσω! Όπως νίκησα τον Ανκαράζ, στην Έριγκ— Όχι, δε θα τον ωφελούσε να έχει ανταπάτες. Χωρίς τον Χέντραμ, δε θα πετύχαινε ποτέ μια τόσο μεγάλη νίκη. *Όμως μπορώ να πετύχω μια μικρότερη.* Μπορούσε να δείξει στον εαυτό του ότι εξακολουθούσε να είναι ικανός στη δουλειά του, παρότι είχε χάσει ένα από τα σημαντικότερά του όπλα.

Το Χέρι πρέπει να πεθάνει!

Στράφηκε να κοιτάξει τον Έπαρχο.

«Θα το κάνω,» δήλωσε. «Αν είσαι σίγουρος ότι αυτό είναι το καλύτερο σχέδιο δράσης, θα το κάνω.»

Ο Κάβμαρ είδε τη φωτιά στα μάτια του δολοφόνου, και σκέφτηκε: *Και νομίζω ότι θα το κάνεις πολύ καλά, Ζάνμελ.* Γέλασε, ικανοποιημένος, καθώς ορθωνόταν. «Ο Λώντιρ δε θα κερδίσει σε τούτο το παιχνίδι. Δε θα τον αφήσουμε.» Έτεινε το χέρι του προς τον Ζάνμελ, κι εκείνος το έσφιξε.

«Έπαρχε, σε απεχθάνομαι, αλλά η συνεργασία μας βαίνει άριστα, πρέπει να πω.»

«Οι καλοί συνεργάτες δεν επιτρέπουν στα προσωπικά τους συναισθήματα να τους επηρεάζουν, φίλε μου.»

«Από πού νομίζεις ότι οφείλω να ξεκινήσω;» ρώτησε ο Ζάνμελ, καθώς τα χέρια τους χώρισαν.

Ο Κάβμαρ κοίταξε το πάτωμα. «Θα το σκεφτώ λίγο αυτό, γιατί ίσως η πρώτη μας κίνηση να είναι και η σημαντικότερη... Ωστόσο, ώσπου να οργανώσω τους φόνους, θα μπορούσες να κάνεις μια άλλη δουλειά για μένα.»

«Ποιον θες να σκοτώσω;»

«Κανέναν. Κανέναν δε χρειάζεται να σκοτώσεις τώρα.»

Η Φερνάλβιν έδωσε τη μία της μπότα.

«Υπάρχει κάτι που μπορώ να σου πω, για να σε μεταπείσω;» ρώτησε ο Ζάρναβ, κοιτάζοντάς την.

«Όχι.» Η Φερνάλβιν έδωσε την άλλη της μπότα.

«Σκέψου τι θα γίνει αν αποτύχεις.»

Η Φερνάλβιν ορθώθηκε. Ήταν ντυμένη με μπεζ, κοντομάνικη τουνίκα, λαδί, εφαρμοστό παντελόνι, και ψηλές, καφετιές μπότες. Στα χέρια της κουλουριάζονταν πέτσινα περικόρπια. Πήρε τη ζώνη με το σπαθί της από την κρεμάστρα και την έδωσε γύρω απ'τη μέση της.

«Αν αποτύχω, θα πεθάνω,» είπε. «Αλλά, τουλάχιστον, θα πεθάνω προσπαθώντας να γλιτώσω το γιο μας από τα χέρια αυτών των καθαρμάτων. Εσύ δε νοια-;» Σταμάτησε, γιατί ήξερε ότι θα ήταν σκληρό να το πει.

Ο Ζάρναβ, βέβαια, κατάλαβε, παρότι εκείνη δεν τελείωσε τα λόγια της. «Νομίζεις ότι δε νοιάζομαι για τον Άνγκεδβαρ; Φερνάλβιν...» Ζύγωσε, πιάνοντας τους ώμους της. «Νοιάζομαι και για τους δυο σας.»

Εκείνη χάιδεψε το μάγουλό του. «Είμαι μεγάλη,» είπε. «Αν πεθάνω, θα είναι η ώρα μου. Αλλά, αν πεθάνει ο Άνγκεδβαρ, δε θα είναι η ώρα του.» Φίλησε τον Ζάρναβ στα χείλη.

«Δε θέλω να πεθαίνεις.»

«Δεν το σκοπεύω. Αν αμφιβάλλεις για μένα,» πρόσθεσε, μειδώντας, «έλα να με δοκιμάσεις!» Βάδισε προς την εξώπορτα των πριγκιπικών διαμερισμάτων του συζύγου της.

«Δεν έχω διάθεση για ξιφομαχία,» είπε ο Ζάρναβ, ακολουθώντας την.

«Δε χρειάζεται διάθεση, αγάπη μου. Ο πόλεμος δε σε ρωτάει. Έρχεται, είτε έχεις διάθεση είτε όχι.»

«Δίδαγμα από τη Φεν εν Ρωθ;»

«Και πολύ σημαντικό, θα έλεγα. Επιπλέον, τόσο καιρό που είσαι τραυματισμένος, όλο κάθεσαι. Χρειάζεσαι λίγη εξάσκηση. Δε θέλω ν'αφήσω τον άντρα μου να παχύνει και να πλαδαρώσει!»

Ο Ζάρναβ γέλασε. «Εντάξει,» είπε. Πήρε το σπαθί του και το έδεσε στη ζώνη του.

Βγήκαν απ'τα πριγκιπικά διαμερίσματα και πήγαν στον Απάνεμο Κήπο, στο κέντρο του συμπλέγματος των Δεκαεννέα Πύργων, χωρίς να ζητήσουν κατευθύνσεις από υπηρέτες ή φρουρούς, και χωρίς να χαθούν. Ο Ζάρναβ θυμόταν το πατρικό του, παρότι κατοικούσε πια στην Έριγκ: και οι ημέρες που βρισκόταν εδώ είχαν αναζωογονήσει τη μνήμη του.

Στον κρεμαστό κήπο, τρεις στρατιώτες τούς περίμεναν (όπως είχε προστάξει η Φερνάλβιν). Επίσης, ο Άσιλθαρ, ο μικρός γιος του Άρχοντα-Φύλακα Άραντιρ του Ράλτον, έκανε βόλτα εκεί. «Γεια σου, θεία,» χαιρέτησε την Κεντροφύλακα, κι εκείνη τον αντιχαιρέτησε.

Ύστερα, τράβηξε το ξίφος της και στάθηκε στο ξέφωτο, αντίκρυ στους τρεις στρατιώτες, ένας από τους οποίους ξεθηκάρωσε.

«Οι άλλοι βαριέστε;» ρώτησε η Φερνάλβιν.

Οι άντρες την κοίταξαν παραξενεμένοι. «Θέλετε και οι τρεις να σας επιτεθούμε, Έπαρχε;» απόρησε ένας.

«Ναι.»

Οι παλατιανοί πολεμιστές τράβηξαν τα ξίφη τους, κι άρχισαν να κάνουν κύκλο γύρω από τη Φερνάλβιν, η οποία λύγισε τα γόνατα και τέντωσε το σπαθί εμπρός της, παρατηρώντας τις κινήσεις τους.

Ο Ζάρναβ ακούμπησε την πλάτη του σ'ένα δέντρο, παρακολουθώντας. Δεν αμφέβαλλε ότι η σύζυγός του θα τους κατάφερνε και τους τρεις. Ήταν μία από τις καλύτερες ξιφομάχους στο Βασίλειο.

Οι στρατιώτες όρμησαν. Η Φερνάλβιν απέκρουσε εύκολα τα χτυπήματά τους, και σκέφτηκε: *Δε μάχονται κανονικά. Τι φοβούνται; «Τόσο καλοί είστε;»* τους είπε. «Θ'αρχίσω ν'ανησυχώ για την ασφάλειά μου εδώ μέσα. Τώρα είμαι ο εχθρός· έτσι επιτίθεστε στον εχθρό;» *Μα τους θεούς, ήρθα εδώ για να ξεμουδιάσω, όχι για να τους κάνω μάθημα!*

Ένας από τους πολεμιστές έγνεψε στους άλλους δύο, με το κεφάλι. Καταφατικό νεύμα. Και όρμησαν συγχρονισμένα καταπάνω της. Η Φερνάλβιν απέφυγε μια σπαθιά στο κεφάλι, παραμέρισε μια δεύτερη που πήγαινε προς το στήθος της, και έμπλεξε το ξίφος της με το ξίφος του τελευταίου μαχητή, προτού πηδήσει όπισθεν.

«Ναι!» γέλασε. «Έτσι είναι καλύτερα! Αλλά συνεχίζετε να είστε αδέξιοι...» τόνισε, στενεύοντας τα μάτια.

Μην το χοντραίνεις, Φερνάλβιν, συλλογίστηκε ο Ζάρναβ. *Ο εκνευρισμένος άνθρωπος είναι επικίνδυνος, και γίνονται και ατυχήματα.*

Οι στρατιώτες έκαναν πάλι κύκλο γύρω της, και επιτέθηκαν.

Εντάξει, σκέφτηκε η Φερνάλβιν, βλέποντας πως μάχονταν, επιτέλους, σαν πραγματικοί πολεμιστές μέσα στη μάχη, *τώρα ήρθε η ώρα της αντεπίθεσης.*

Απέφυγε ένα σπαθί, πηδώντας στο πλάι. Απέκρουσε ένα δεύτερο και κλότσησε τον χειριστή του, σωριάζοντάς τον ανάσκελα. Αφόπλισε τον τρίτο στρατιώτη, στέλνοντας το ξίφος του να καρφωθεί στον κορμό ενός δέντρου.

Ο Ζάρναβ βλεφάρισε· δεν είχε καταλάβει πώς ακριβώς έγινε αυτό...

Ένας μόνο μαχητής ήταν τώρα όρθιος και οπλισμένος, και επιτέθηκε στη Φερνάλβιν στα ίσια. Μετά από μια σύντομη ανταλλαγή χτυπημάτων, εκείνη έβαλε τη λεπίδα της μπροστά στο λαιμό του, και ο άντρας άνοιξε τη δεξιά του γροθιά, αφήνοντας το ξίφος του να πέσει.

Ναι, Φερνάλβιν, σκέφτηκε ο Ζάρναβ, *είσαι, αναμφίβολα, η καλύτερη. Όμως, και πάλι, ανησυχώ γι'αυτό που σχεδιάζεις το βράδυ. Οι εχθροί θα είναι παντού γύρω σου· θα είσαι παγιδευμένη. Θα προλάβεις ν'ανεβείς στο παλάτι, προτού σε σκοτώσουν;*

Τράβηξε το ξίφος του. «Θα ξιφομαχήσει η όμορφη Δέσποινα της Έριγκ μ'έναν Πρίγκιπα από το Νότο;»

Η Φερνάλβιν χαμογέλασε. «Αν μου κάνετε την τιμή, Υψηλότητα,» είπε, υποκλινόμενη, με το σπαθί της προτεταμένο. Αλλά, συγχρόνως, αναρωτιόταν: *Γιατί μου λέει αυτά που μου είπε κι όταν πρωτογνωρίστηκαμε; Είναι τόσο βέβαιος ότι δε θα με ξαναδεί;*

Κεφάλαιο 29

Ένας Μυστηριώδης Φίλος· μια Βραδινή Αποστολή· μια Αναγκαία Έκρηξη

Ενα βέλος είχε καρφωθεί σ'ένα από τα παράθυρα του Βόρειου Φρουραρχείου, σφυρίζοντας δίπλα απ'το κεφάλι ενός φρουρού, χωρίς προφανώς να τον έχει στόχο. Το βέλος ήταν μικρό («από αυτά που χρησιμοποιούν οι φονιάδες, και είναι παράνομα, κανονικά,» είχε πει ο Διοικητής Έντιμρ) κι επάνω του βρισκόταν περασμένο ένα κομμάτι χαρτί, το οποίο έγραφε:

Θα έρθω το μεσημέρι, από την πίσω πόρτα, για να συζητήσουμε. Να με περιμένετε.

Ένας Φίλος του Οίκου των Γάθνιν

Η Ζιάθραλ στεκόταν τώρα στην αρχή του διαδρόμου που οδηγούσε στην πίσω πόρτα του φρουραρχείου. Δίπλα της ήταν η Ταχυπομπός Κάρλα, ενώ λίγο πιο μπροστά βρίσκονταν ο Έντιμρ και μερικοί πολεμιστές του. Αυτός που θα ερχόταν δεν πρέπει να ήταν εχθρός – άλλωστε, το μήνυμα έγραφε *Ένας Φίλος του Οίκου των Γάθνιν*–, αλλά ποτέ δε βλέπτε να είναι κανείς προετοιμασμένος για κάθε ενδεχόμενο. Διότι δεν αποκλειόταν κιόλας όλα τούτα να ήταν στημένα από την Αδελφότητα της Ελευθερίας, ώστε να γίνει εισβολή στο φρουραρχείο.

Αλλά, σκέφτηκε η Ζιάθραλ, *αν ήθελαν να κάνουν εισβολή, θα μας έλεγαν από πού θα έρχονταν; Δε βγάζει νόημα...*

Πήρε μια βαθιά ανάσα, έχοντας το βλέμμα της καρφωμένο στην πόρτα, στο τέλος του διαδρόμου. Άντε, *ό,τι είναι να γίνει ας γίνει.*

Ύστερα, όμως, συλλογίστηκε: *Γι'άλλη μια φορά βρίσκομαι μπλεγμένη σε πολιορκία, που να πάρει και να σηκώσει! Τι δαιμονική τύχη*

*είν'αυτή που με κυνηγά, τελευταία; Πρώτα, η πολιορκία της Έριγκ-
μετά, η προδοσία του πατέρα· μετά, η ενέδρα του Κάβμαρ, χίλιες
κατάρες επάν–*

Η πόρτα χτύπησε, κόβοντας την ανάσα της Ζιάθραλ και κάνοντάς τη να σφίξει τη λαβή του Ευρήματος, στη ζώνη της.

Ο Έντιμρ έγενεψε σ'ένα στρατιώτη ν'ανοίξει, ενώ ο ίδιος κι άλλοι δύο ύψωναν οπλισμένες βαλλίστρες. Ο πολεμιστής –ένας από τους απελευθερωμένους εγκληματίες– ζύγωσε την πόρτα και έπιασε δι-στακτικά τον σύρτη, ενώ στο άλλο χέρι βαστούσε το ξίφος του, γυμνολέπιδο.

Τράβηξε την αμπάρα και άνοιξε, αποκαλύπτοντας μια σκοτεινή, κουκουλοφόρο φιγούρα, η οποία δεν έδειξε να τρομάζει από το ασάλι στο χέρι του στρατιώτη.

«Χαίρετε,» είπε· η φωνή ήταν αντρική, και αντήχησε μέσα στο διάδρομο. «Θα μπορούσα να δω τον Διοικητή Έντιμρ;»

Ο στρατιώτης παραμέρισε, και ο άγνωστος μπήκε.

«Τα χέρια σου ψηλά!» πρόσταξε ο Έντιμρ, σημαδεύοντας.

«Τα όπλα μου δεν έχουν στόχο εσάς,» είπε ο άγνωστος, και κατέ-βασε την κουκούλα του, καθώς ζύγωνε, άφοβα.

Στην αρχή, η Ζιάθραλ νόμιζε ότι η φωνή του σκοτεινού άντρα τής θύμιζε κάτι, μα δεν μπορούσε να την αντιστοιχήσει σε κάποιο πρόσωπο. Τώρα, όμως, είδε πεντακάθαρα ποιος ήταν, και η χαρά της που τον ξανάβλεπε ήταν τόση που έτρεξε και τον αγκάλιασε, φιλώντας τον στο μάγουλο.

«Νεκρόμεμον!»

«Αρχόντισσα Ζιάθραλ,» είπε εκείνος, χαμογελώντας. «Δεν περίμενα να σας βρω εδώ. Και το όνομά μου δεν είναι πλέον Νεκρομένων· είναι Ζάνμελ.»

Η Κάρλα πλησίασε και αγκάλιασε κι αυτή τον δολοφόνο, φιλώντας τον στο άλλο μάγουλο.

Ο Ζάνμελ γέλασε. «Ταχυπομπέ, ούτε εσένα περίμενα να σε βρω εδώ.»

«Βλέπω, γνωρίζετε...» παρατήρησε ο Έντιμρ, που είχε κατεβάσει τη βαλλίστρα του και είχε κάνει νόημα στους στρατιώτες του να κατεβάσουν κι εκείνοι τις δικές τους.

«Ναι,» είπε η Κάρλα. «Είναι ο Νεκρομένων, και δουλεύει για τον Οίκο των Γάθιν.»

«Σας παρακαλώ. Δεν ονομάζομαι Νεκρομένων πια. Θα με λέτε Ζάνμελ. Αυτό είναι το όνομά μου· το πραγματικό μου όνομα.»

Η Ζιάθραλ τον κοίταξε παραξευμένη, αλλά δεν έφερε αντίρρηση. Ο δολοφόνος, μάλλον, θα είχε τους λόγους του για τούτη την αλλαγή.

«Σ'έστειλαν οι Γάθιν, λοιπόν;» ρώτησε ο Έντιμρ.

«Όχι,» είπε ο Ζάνμελ. «Ωστόσο, είμαι υπέρ του Βασιλικού Οίκου και κατά των εξεγερθέντων.»

Καχυποψία καθρεπτίστηκε στο πρόσωπο του Έντιμρ. «Και γιατί βρίσκεσαι εδώ;»

«Για να σας πληροφορήσω πως έχει ήδη αρχίσει η αντεπίθεση εναντίον των εξεγερθέντων, και πιθανώς να χρειαστούμε τη βοήθειά σας, κάποια στιγμή.»

«Ποιοι να χρειαστείτε; Είπες ότι δε σε έχει στείλει ο Οίκος των Γάθιν.»

«Δεν έχει σημασία ποιος με έχει στείλει. Και, κατ'αρχήν, εσύ ποιος είσαι; Είσαι ο Διοικητής Έντιμρ;»

Ο άντρας ένευσε. «Ναι, ο Διοικητής Έντιμρ είμαι, και για μένα έχει σημασία ποιος σε έστειλε.»

«Δε νομίζω ότι ο Ζάνμελ είναι εναντίον μας, κύριε διοικητά,» είπε η Ζιάθραλ.

«Αφήστε εγώ να το κρίνω αυτό, Αρχόντισσά μου.»

«Δουλεύω μόνος,» δήλωσε ο δολοφόνος. «Ή σχεδόν μόνος. Και η όλη υπόθεση με αφορά, προσωπικά.»

«Εξήγησέ μας,» απαίτησε ο Έντιμρ.

«Γνωρίζεις έναν άνθρωπο που ονομάζεται 'το Χέρι' ή 'ο Απέθαντος';»

Ο Επόπτης κούνησε το κεφάλι.

«Είναι, επίσης, Αρχιερέας του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, στο Ναό της Δυτικής Περιφέρειας.»

«Κάτι έχω ακούσει γι'αυτό το Ναό, Ζάνμελ,» παραδέχτηκε ο Έντιμρ. «Νομίζω, όμως, πως μόνο διεφθαρμένοι ευγενείς συχνάζουν εκεί.»

Ο δολοφόνος μειδίασε. «Οι ευγενείς που συχνάζουν εκεί είναι πολύ περισσότεροι απ'ό,τι πιστεύεις. Ο Ναός έχει τρομερή επιρροή, όπως και ο Αρχιερέας του.»

«Γιατί μου τα λες αυτά;»

«Γιατί θέλω να σκοτώσω τον εν λόγω Αρχιερέα. Για προσωπικούς λόγους, πρωτίστως. Επίσης, καλό θα ήταν να γνωρίζεις ποιος υποκίνησε την εξέγερση.»

«Την υποκίνησε αυτός ο Αρχιερέας του Σάλ'γκρεμ'ρωθ;»

«Ναι. Το Χέρι, που είναι γνωστός και ως 'ο Απέθαντος',» επανέλαβε ο Ζάνμελ.

«Και πώς μπορώ εγώ να σε βοηθήσω να τον σκοτώσεις;» ρώτησε ο Έντιμρ.

«Με το να παραμείνεις εδώ, στο φρουραρχείο, σθεναρά, και να μην παραδοθείς σε καμία περίπτωση. Σύντομα, η εξέγερση θα διαλυθεί.»

Ο Έντιμρ αναστέναξε, και μετά, αποκρίθηκε: «Να σου πω την αλήθεια, με χαροποιεί το γεγονός ότι δεν είμαστε τελείως μόνοι εδώ πέρα. Είχα την εντύπωση πως ήμασταν καταδικασμένοι, αλλά τώρα μου δίνεις μια ελπίδα. Το ότι, όμως, τα κίνητρά σου είναι σκιερά με ανησυχεί.»

«Τα κίνητρά μου δε θα έπρεπε να σ'απασχολούν. Είμαι με το μέρος σου.»

Ο Έντιμρ ένευσε. «Εντάξει. Δεν έχω τίποτα να χάσω.»

«Προφανώς,» αποκρίθηκε ο Ζάνμελ. «Πες μου, όμως: ποιος σε είχε αντικαταστήσει εδώ, στο φρουραρχείο;»

«Ο Χανραμάρ—»

«Έμαθες με ποιον είχε κάνει συμφωνία;»

«Ναι.»

«Θα μου μεταφέρεις την πληροφορία αυτή; Θα μου φανεί, σίγουρα, πολύ χρήσιμη.»

«Είχε συνεννοηθεί με τον Οίκο των Κάσμεγκωρ,» είπε ο Έντιμρ.

Τον Οίκο των Κάσμεγκωρ! σκέφτηκε η Ζιάθραλ, που δεν το ήξερε αυτό, μέχρι στιγμής. Οι Κάσμεγκωρ ήταν από τις αρχαιότερες οικογένειες στη Νουάλβορ. Θα περίμενε κανείς ότι θα υποστήριζαν τους *Γάθνιν*, όχι την Αδελφότητα της Ελευθερίας. *Τι πιστεύουν ότι θα κερδίσουν; Πηγαίνουν για το θρόνο;*

«Με κάποιο συγκεκριμένο άτομο από αυτό τον Οίκο;» ρώτησε ο Ζάνμελ.

«Ναι,» απάντησε ο Έντιμρ· «με τον Θόρβαν Κάσμεγκωρ. Επίσης, ίσως να έβρισκες χρήσιμη και την πληροφορία ότι η γυναίκα του Χανραμάρ έχει συγγένεια με τους Κάσμεγκωρ.»

«Σ'ευχαριστώ, διοικητή,» είπε ο Ζάνμελ. «Θα επιστρέψω, κάποια στιγμή, για να ξανασυζητήσουμε. Θα έρχομαι πάντα από την πίσω πόρτα, και θα λέω το σύνθημα 'Το κοράκι στη σοφίτα'.»

«Το κοράκι στη σοφίτα,» επανέλαβε ο Έντιμρ. «Εντάξει, Ζάνμελ· θα το έχουμε υπόψη μας.»

«Αρχόντισσα Ζιάθραλ. Ταχυπομπέ Κάρλα. Σας χαιρετώ.»

«Αντίο, Ζάνμελ. Καλή τύχη,» είπε η Ζιάθραλ.

«Καλή τύχη,» είπε η Κάρλα.

Ο δολοφόνος στράφηκε και βάδισε προς την πίσω πόρτα, σηκώνοντας την κουκούλα της κάπας του.

Καθώς πήγαινε προς τον *Χαριτωμένο Χορευτή*, ο Ζάνμελ αισθάνθηκε ένα αόρατο, ενεργειακό κύμα να κλονίζει το σώμα του, από το κεφάλι ως τα δάχτυλα των ποδιών. Το τραύμα στον ώμο του φλογίστηκε, σαν κάποιος να του είχε, ξαφνικά, περάσει βελόνες.

Ο δολοφόνος άπλωσε το χέρι του, για να κρατηθεί από έναν τοίχο, και άκουσε τη φωνή του Φανλαγκόθ ν'αντηχεί εντός του.

—Ένα πολύ σημαντικό γεγονός θα διαδραματιστεί απόψε: Η Έπαρχος-Κεντροφύλαξ Φερνάλβιν θα συναντήσει την Αδελφότητα της Ελευθερίας —τους εξεγερθέντες— στην Οδό Μεγαλειωδών Σκιών, κάτω από την όγδοη καμάρα, μετρώντας από το παλάτι. Να είσαι εκεί—

—Τι πρέπει να κάνω;—

—Να τους παρακολουθήσεις. Μάλλον, θα πάνε σε κάποιον εσωτερικό χώρο για να συζητήσουν. Εσύ δεν πρέπει να μπεις εκεί. Θα περιμένεις απέξω, κρυμμένος. Και, όταν βγουν για να πάνε στο παλάτι, τότε θα τους ακολουθήσεις ξανά. Η Φερνάλβιν θα τους έχει πει ότι θα τους οδηγήσει σε μια κρυφή είσοδο, για να εισβάλουν και να κατατροπώσουν τον Οίκο των Γάθνιν. Ψέματα, φυσικά. Μόλις φτάσουν εκεί, οι παλατιανοί φρουροί θα τους χτυπήσουν από ψηλά, και

μια σχοινένια σκάλα θα πέσει, για ν'ανεβεί η Έπαρχος. Εκείνο που θέλω εσύ να κάνεις είναι να φροντίσεις η Φερνάλβιν να μη σκοτωθεί. Κι αν μπορείς να σκοτώσεις και κανέναν από τους εχθρούς μας – κανένα σημαντικό πρόσωπο–, τόσο το καλύτερο–

—Δεν καταλαβαίνω. Γιατί η Έπαρχος να στήσει όλο αυτό το παιχνίδι;—

—Για να απελευθερώσει τον γιο της, Άνγκεδβαρ. Θα πει στην Αδελφότητα της Ελευθερίας ότι θα τους οδηγήσει στην κρυφή είσοδο του παλατιού μόνο αν αφήσουν το γιο της να φύγει από την πόλη. Έχεις καμια άλλη ερώτηση;—

—Όχι, δε νομίζω—

—Ωραία. Να είσαι, λοιπόν, στην Οδό Μεγαλειωδών Σκιών, καθώς θα βραδιάζει. Προστάτεψε την Έπαρχο-Κεντροφύλακα της Έριγκ—

Ο Ζάνμελ αισθάνθηκε την παρουσία του Φανλαγκόθ να τον εγκαταλείπει, και συνέχισε την πορεία του προς τον Χαριτωμένο Χορευτή. Καθώς βάδιζε, δύο πράγματα τον απασχολούσαν: Το πρώτο ήταν, γιατί πόνεσε όταν ο Ράζερ του μίλησε. Νόμιζε ότι αυτό είχε γίνει την προηγούμενη φορά επειδή εκείνος τον είχε επικαλεστεί· αλλά τώρα γιατί; Το δεύτερο ήταν τα λόγια του Φανλαγκόθ, που αντηχούσαν μέσα στο μυαλό του: Προστάτεψε την Έπαρχο-Κεντροφύλακα της Έριγκ.

Δε μ'αρέσει όταν μου ζητάνε να προστατέψω κάποιον! Και την Αρχόντισσα Ρικέλθη υποτίθεται πως έπρεπε να την προστατέψω, και όλα πήγαν τελείως, μα τελείως, στραβά...

Ο Χάφναρ κράτησε τη λάμπα του ψηλά, φωτίζοντας το πέραςμα. «Εδώ,» είπε, «έπρεπε, κανονικά, να υπάρχει μια στροφή...» Αριστερά του ήταν η Σρ'άερ, την οποία κρατούσε από τα λουριά, με το γαντοφορεμένο του χέρι. Δεξιά του ήταν η Ταλίνα, που είχε προθυμοποιηθεί να βοηθήσει τους δράκαρχους στην αναζήτησή τους για κάποιο πέραςμα που θα τους έβγαζε από το παλάτι και θα τους οδηγούσε στην πόλη. Πίσω από την ποιήτρια βρισκόταν ο μονόχειρας Πάρνορ, κρατώντας τον δικό του δράκο, Σρ'έεν, από τα λουριά.

«Ταλίνα, βγάλε πάλι το χάρτη μας,» ζήτησε ο Χάφναρ, κι εκείνη υπάκουσε. Οι δύο δράκαρχοι κοίταξαν πάνω απ'τους ώμους της. «Ναι... εδώ έπρεπε να είναι η στροφή· καλά το θυμάμαι.»

«Είναι χτισμένη,» είπε ο Πάρνορ· «δεν υπάρχει άλλη εξήγηση. Κάποτε, την έχτισαν, για κάποιο λόγο.»

«'Η ίσως να έκλεισε από μόνη της, λόγω σεισμού.»

«Δε μου φαίνεται και πολύ πιθανό, δρακαδελφέ. Άνθρωποι το χτίζουν άνθρωποι το γκρεμίζουν αυτό το λαβυρινθώδες παλάτι... κάνοντάς το όλο και πιο λαβυρινθώδες.»

Ο Χάφναρ άφησε τα λουριά της *Σρ'άερ* κι άγγιξε τον τοίχο εμπρός του. «Ίσως μπορούμε να τον ρίξουμε...» μουρμούρισε. Έβαλε τ'αφτί του πάνω στις πέτρες και τις χτύπησε, με τη γαντοφορεμένη του γροθιά.

«Τι κάνεις;» ρώτησε η Ταλίνα.

«Προσπαθώ να καταλάβω πόσο πάχος έχει,» απάντησε ο Χάφναρ, ξαναχτυπώντας τον τοίχο.

«Πόσο έχει, λοιπόν;»

«Σς.» Ο Χάφναρ χτύπησε τον τοίχο για τρίτη φορά. Ύστερα, πήρε τ'αφτί του από πάνω του και κοίταξε τους άλλους δύο. «Δεν πρέπει να είναι πολύ παχύς. Με δρακοφωτιά, θα καταφέρουμε να τον ρίξουμε.»

«Δε θα είναι επικίνδυνο;» έθεσε το ερώτημα ο Πάρνορ. «Μπορεί να πέσει ο πύργος στο κεφάλι μας.»

«Μη γίνεσαι ακραίος—»

«Χάφναρ, είναι παρακινδυνευμένο. Αυτό θέλω να σου τονίσω.»

«Αν, όμως, ο χάρτης μας είναι σωστός—» Πήρε το χάρτη από τα χέρια της Ταλίνα. «Αν ο χάρτης μας είναι σωστός, Πάρνορ, τότε, δες! μετά από τη στροφή, υπάρχουν σκάλες που κατεβαίνουν και οδηγούν σ'ετούτη εδώ την αίθουσα, όπου υπάρχουν κι άλλες σκάλες, και μία απ'αυτές βγάζει κάτω από το έδαφος. Ίσως να έχουμε βρει το πέρασμα που ζητάμε! Θ'αφήσουμε έναν τοίχο να μας σταθεί εμπόδιο; Μπορούμε να τον ρίξουμε· άνετα, νομίζω.»

Ο Πάρνορ ήταν διστακτικός. Άφησε τα λουριά του *Σρ'έεν* και πλησίασε τον τοίχο, περνώντας ανάμεσα από τον Χάφναρ και την Ταλίνα. Ακούμπησε το αφτί του στις πέτρες και τις χτύπησε, μία, δύο, τρεις φορές, με το μοναδικό του χέρι.

«Ίσως νάχεις δίκιο,» είπε, τελικά. «Ίσως η δρακοφωτιά να το διαλύσει τούτο το εμπόδιο.»

«Ας το επιχειρήσουμε, λοιπόν. Ταλίνα, απομακρύνσου.»

Η ποιήτρια ένευσε και υπάκουσε.

«Κι εμείς πρέπει ν'απομακρυνθούμε,» τόνισε ο Πάρνор. «Όσο πιο μακριά βρισκόμαστε, τόσο το καλύτερο.»

Ο Χάφναρ δε διαφώνησε, έτσι ακολούθησαν την Ταλίνα και στάθηκαν στα πέντε μέτρα απόσταση από τον τοίχο. Αν πήγαιναν πιο μακριά, θα έπρεπε να στρίψουν, και θα τον έχαναν από το οπτικό τους πεδίο.

Οι δράκαρχοι έπιασαν τους δράκους τους από τα κέρατα και τους καβάλησαν.

«Με το τρία,» είπε ο Χάφναρ. «Ένα... δύο... –*τρία!*»

Η *Σρ'άερ* και ο *Σρ'έεν* εξαπέλυσαν φλόγες κατά μήκος του περάσματος. Η δυνατή θερμότητα χτύπησε τα πρόσωπα του Πάρνор και της Ταλίνα· ο Χάφναρ δεν την ένιωσε τόσο όσο εκείνοι, λόγω της δερμάτινης του μάσκας. Η φλογερή αίσθηση, όμως, δεν κράτησε για πολύ, γιατί, σχεδόν αμέσως, ο τοίχος εξερράγη, εκτοξεύοντας πέτρες και χώμα.

Η Ταλίνα σωριάστηκε, καλύπτοντας το κεφάλι της, με τους πήχεις. Ο Πάρνор γονάτισε, υψώνοντας το μοναδικό του χέρι. Ο Χάφναρ τον μιμήθηκε. Λίθινα θραύσματα και χώματα τούς έλουσαν και τους τρεις· ύστερα, το κύμα της έκρηξης πέρασε και άρχισαν να βήχουν από τη σκόνη και τον καπνό. Τα μάτια τους είχαν δακρύσει.

«...*Εξ-ω!*» έκρωξε, με δυσκολία, ο Πάρνор. «*Εξω!*» Και προχώρησε προς τη μεριά απ'την οποία είχαν έρθει, τραβώντας τον *Σρ'έεν* από τα λουριά.

Ο Χάφναρ τον ακολούθησε, παίρνοντας τη λάμπα του από κάτω –η οποία, ευτυχώς, δεν είχε σβήσει– και υψώνοντάς τη, με το δεξί χέρι, ενώ με το αριστερό τραβούσε τη *Σρ'άερ*, που ακουγόταν λαχανιασμένη.

«*Ταλίνα!*» ξερόβηξε. «*Ταλίνα! Έλα!*»

Η ποιήτρια έπιασε το μανδύα του δράκαρχου και βάδισε πίσω του, τρεκλίζοντας.

Οι τρεις τους διέσχισαν τα εγκαταλειμμένα περάσματα και βρέθηκαν στην αίθουσα με τους δύο κίονες –ο ένας εκ των οποίων ήταν

σπασμένος και πεσμένος στο πλακόστρωτο δάπεδο— και το λάξευμα του τεράστιου δράκου, το οποίο ξεκινούσε από τον έναν τοίχο, περνούσε από το πάτωμα, και έφτανε στον άλλο. Η αίθουσα αυτή ήταν η ίδια όπου είχαν βρεθεί και ο Πρίγκιπας Νόρβορ, η Αρχόντισσα Μιάνη, η Πριγκίπισσα Νιρκένα, και η Σαντάνρα, όταν προσπαθούσαν να βγουν από τα δαιδαλώδη περάσματα. Ο Χάφναρ, ο Πάρνορ, και η Ταλίνα διάβηκαν την αντικρινή πόρτα και μπήκαν στη βιβλιοθήκη του Πύργου των Δράκων, ακόμα βήχοντας.

Ο Νίσαρελ στεκόταν πλάι σ'ένα γραφείο, έχοντας ανήσυχη όψη στο πρόσωπό του. «Τι σας συνέβη; Ακούστηκε ένας κρότος.»

«Ανατινάξαμε έναν τοίχο,» εξήγησε ο Χάφναρ.

«Τι! Χωρίς να ρωτήσετε κανέναν;»

«Νίσαρελ, δες!» Ο Χάφναρ άφησε τη λάμπα σ'ένα ράφι και άπλωσε το χάρτη πάνω στο γραφείο, μπροστά στον δράκαρχο. «Το πέρασμα αυτό είναι ό,τι χρειαζόμαστε.» Έδειξε.

«Ναι, ε;» αποκρίθηκε εκείνος. «Και πού το ξέρεις ότι είναι ανοιχτό ως το τέλος;»

«Θα πρέπει να το ανακαλύψουμε. Δε νομίζεις ότι αξίζει τον κόπο;»

Ο Νίσαρελ κούνησε το κεφάλι. «Είμαι μπερδεμένος,» παραδέχτηκε. «Κι αυτό δεν είναι το μόνο πέρασμα που μας εξυπηρετεί. Βρήκα άλλο ένα.» Ξεφύλλισε ένα βιβλίο που ήταν ανοιχτό πάνω στο γραφείο, και έφτασε σ'ένα σημείο όπου υπήρχε ένας χάρτης, ο οποίος έπανε και τις δύο σελίδες. «Ορίστε.» Έδειξε, με τον δείκτη του δεξιού του χεριού. «Ξεκινάει από εδώ, πηγαίνει εδώ, και καταλήγει εδώ.»

«Στάσου,» είπε ο Χάφναρ. «Νομίζω ότι κάπου συμπίπτουν.» Έβαλε το χάρτη του κοντά στο χάρτη του Νίσαρελ. «Ναι, φτάνουν στο ίδιο μέρος! Αλλά το δικό σου αρχίζει από... από άλλο πύργο, όχι από τον Πύργο των Δράκων.»

«Περνάει, όμως, κι απο δώ.» Ο Νίσαρελ έδειξε το σημείο όπου υπήρχαν —σύμφωνα με το διάγραμμα, τουλάχιστον— σκάλες οι οποίες έβγαζαν από τον άλλο πύργο στον Πύργο των Δράκων.

«Αυτές οι σκάλες δεν υπάρχουν πλέον.»

Ο Νίσαρελ ένευσε. «Έτσι νομίζω κι εγώ. Αλλά, αν βρούμε πού ήταν, τότε ίσως καταφέρουμε να εντοπίσουμε και το υπόλοιπο πέρασμα.»

«Ο δικός μου δρόμος είναι πιο σύντομος.»

«Πρέπει νάχεις δίκιο. Αλλά, μ'όλα αυτά τα περάσματα που έχουν χτιστεί και ξαναχτιστεί μέσα στους αιώνες, δύσκολα θα βγάλουμε άκρη. Κάπου θα σκαλώνει κι ο δρόμος που έχεις βρει. Αποκλείεται τα πάντα να είναι όπως τα δείχνει τούτος δω ο χάρτης, Χάφναρ. Τον σχεδίασαν τον καιρό του προπάππου μου.»

«Γιατί δε χωρίζετε;» πρότεινε η Ταλίνα. «Μπορούν μερικοί να ερευνήσουν για τον έναν δρόμο και μερικοί για τον άλλο.»

«Αυτή είναι μια λύση,» συμφώνησε ο Πάρνορ. «Εξάλλου, ποτέ δε θα είμαστε βέβαιοι ότι ο χάρτης που κρατάμε είναι σωστός. Και, μάλλον, αποκλείεται κανένας χάρτης να είναι 'σωστός'. Θα πρέπει να συνδυάσουμε, κάπως, τις πληροφορίες που έχουμε, δε νομίζετε;»

«Ναι,» ένευσε ο Νίσαρελ. «Ας το κάνουμε έτσι, λοιπόν. Χάφναρ, συμφωνείς;»

«Συμφωνώ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Καλό θα ήταν, όμως, να περιμένουμε λίγο, προτού πάμε πάλι εκεί όπου έγινε η έκρηξη, ώστε να έχει διαλυθεί η σκόνη.»

Ο Πάρνορ κατένευσε, και είπε: «Θέλω να δω αν αυτός ο τοίχος έπεσε, τελικά.»

«Πρέπει να έχει πέσει. Αν ήταν τόσο παχύς όσο νόμιζα, πρέπει να έχει πέσει...»

Κεφάλαιο 30

Η Συμφωνία

Ένας καβαλάρης ζύγωσε το Βόρειο Φρουραρχείο· οι οπλές του αλόγου του αντηχούσαν μέσα στη νύχτα. Τράβηξε τα χαλινάρια και φώναξε: *«Διοικητή Έντμιν! Η Αδελφότητα της Ελευθερίας απαιτεί την απάντησή σου!»*

Ένας από τους φρουρούς στις επάλξεις κατέβηκε, για να ειδοποιήσει τον Επόπτη. Τον βρήκε στην τραπεζαρία του φρουραρχείου, μαζί με την Αρχόντισσα Ζιάθραλ, την Ταχυπομπό Κάρλα, και τον ξάδελφό του, Νάδμαρ. Οι τέσσερις τους κάθονταν δίπλα σ'ένα τζάκι και έπαιρναν το βραδινό τους.

Ο στρατιώτης ζήτησε συγγνώμη που τους διέκοπτε και ανέφερε.

«Θέλουν την απάντησή μου, λοιπόν...» είπε ο Έντμιν, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα. «Πολύ καλά· θα την έχουν.» Σηκώθηκε.

Η Ζιάθραλ, η Κάρλα, και ο Νάδμαρ τον πήραν στο κατόπι, καθώς ανέβαινε τις σκάλες του φρουραρχείου, γιατί είχαν την περιέργεια να δουν τι θα γινόταν.

Ο Έντμιν βγήκε στις επάλξεις, όπου η νύχτα ήταν σιωπηλή και ένα παγερό αεράκι περόνιαζε το σώμα.

«Είσαι απεσταλμένος της Αδελφότητας;» φώναξε ο Επόπτης στον καβαλάρη που περίμενε, στο δρόμο.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Η απάντησή μου είναι αυτή!» Ο Έντμιν τράβηξε ένα ξιφίδιο από τη ζώνη του και το εκτόξευσε, στροβιλιζόμενο, προς τον υπέα. Η λεπίδα χτύπησε στο πλακόστρωτο, αντηχώντας δυνατά, και το άλογο χρεμέτισε, τρομαγμένο, και σηκώθηκε στα πισινά του πόδια.

Ο καβαλάρης κρατήθηκε γερά από τη ράχη του. «Επιμένεις στην άσκοπη αντίστασή σου, Διοικητή Έντμιν;»

Ο Επόπτης δεν αποκρίθηκε.

«Να περιμένεις επίθεση αύριο!» φώναξε ο υπέας και, στρέφοντας το άλογο του, έφυγε καλπάζοντας.

Η Φερνάλβιν βγήκε απ'το παλάτι καβάλα στ'άλογό της. Φορούσε μια γκριζα κάπα πάνω από τα ρούχα της και στο πλευρό της ήταν θηκαρωμένο το σπαθί της. Μέσα από την κουκούλα της, τα μάτια της κοιτούσαν ευθεία μπροστά, τη σκοτεινή Οδό των Μεγαλειωδών Σκιών. Ούτε μια στιγμή δεν έστρεψε το βλέμμα της πίσω, καθώς άκουγε την κεντρική πύλη των Δεκαεννέα Πύργων να κλείνει. Γνώριζε, όμως, ότι ο Ζάρναβ θα την κοιτούσε μέχρι που εκείνη θα χανόταν από το πεδίο της όρασής του, κι αυτό τη γέμιζε με επιπλέον δύναμη.

Η Φερνάλβιν πέρασε μέσα στο σκοτάδι της Οδού Μεγαλειωδών Σκιών· το σκοτάδι που διαλυόταν μονάχα από καμια λάμπα εδώ κι εκεί, αλλά που απόψε της έμοιαζε πέντε φορές πυκνότερο από άλλοτε. Και ήταν κι αυτή η διάχυτη σιγαλιά... η σιγαλιά που είχε επικρατήσει μετά από την εξαφάνιση του ήλιου· η σιγαλιά που την άκουγες μόνο όταν υπήρχαν ελάχιστοι θόρυβοι γύρω σου. Και τώρα, ναι, υπήρχαν ελάχιστοι θόρυβοι γύρω από την Έπαρχο-Κεντροφύλακα της Έριγκ· συγκεκριμένα, ο μόνος ήχος που έφτανε στ'αφτιά της ήταν το *τοκ, τοκ, τοκ* των οπλών του αλόγου της επάνω στο πλακόστρωτο.

Η σιγαλιά πάγωνε την καρδιά της περισσότερο από το σκοτάδι.

Η Φερνάλβιν ύψωσε το αριστερό της χέρι και έσφιξε το περιδέριο που κρεμόταν κάτω απ'το πουκάμισό της –το περιδέριο της μητέρας της, που αποτελείτο από πολλά, μικρά οφθαλμοειδή σμαράγδια. Όποτε είχε να κάνει με το υπερφυσικό –με δυνάμεις που αδυνατούσε να καταλάβει πώς έπρεπε να αντιμετωπίσει–, πάντοτε σ'αυτό στρεφόταν.

Υπερφυσικό; Τα δάχτυλά της χαλάρωσαν επάνω στο κρυμμένο κόσμημα. *Γιατί υπερφυσικό; Ξέρω ακριβώς τι πρέπει να κάνω.*

Η σιγαλιά... ψιθύρισε μια φωνή (η φωνή του ανέμου ίσως, ο οποίος περνούσε μέσα από τα σοκάκια της πόλης), *η σιγαλιά είναι που σε τρομάζει.*

Η Φερνάλβιν έφερε στο νου της τον Άνγκεδβαρ, κλειδαμπαρωμένο σε κάποιο υγρό και σκοτεινό κελί, και ο τρόμος της υποχώρησε. Αντικαταστάθηκε από σιδηρά αποφασιστικότητα.

Πρέπει να έχω το μυαλό μου στις καμάρες, σκέφτηκε η Έπαρχος. Στην όγδοη θα τους συναντήσω...

Άρχισε να μετρά, ενώ, συγχρόνως, κοιτούσε να δει μήπως κανένας την περίμενε· κι εκείνο που της έκανε εντύπωση ήταν πως, γενικά, δεν υπήρχε ψυχή στην Οδό Μεγαλειωδών Σκιών απόψε. Αναμφίβολα, ήταν στημένο από την Αδελφότητα της Ελευθερίας, γιατί, παρότι το μέρος ετούτο ήταν ανέκαθεν και εκ φύσεως σκοτεινό, πάντοτε υπήρχαν άνθρωποι σε ταβέρνες, ή άνθρωποι καθισμένοι σε πεζούλες, κοντά σε φανάρια, ή άνθρωποι επάνω σε μπαλκόνια, οι οποίοι κοιτούσαν κάτω, τους περαστικούς, ή καταστηματαρχές που είχαν τα μαγαζιά τους ανοιχτά μέχρι αργά. Απόψε, όμως, η Οδός Μεγαλειωδών Σκιών έμοιαζε με άδεια υπόγεια σήραγγα.

Η Φερνάλβιν μέτρησε ως την όγδοη καμάρα, και σταμάτησε το άλογό της. Είδε ότι κάποιος την περίμενε: μια κουκουλοφόρος μορφή, η οποία ακουμπούσε στον τοίχο της ένατης καμάρας, βρισκόμενη στην άκρη της ακτίνας φωτός μιας κρεμαστής λάμπας.

Η Έπαρχος-Κεντροφύλαξ της Έριγκ κατέβηκε απ'το άλογό της, παίρνοντάς το από τα χαλινάρια, και βάδισε προς τον άγνωστο.

Ο Ζάνμελ την κοίταζε από μια στέγη –και αυτήν και τον άγνωστο, ο οποίος ήταν, αναμφίβολα, άνθρωπος της Αδελφότητας της Ελευθερίας. Ο δολοφόνος είχε έρθει πριν από αρκετή ώρα, ζυγώνοντας από τα νότια της Οδού Μεγαλειωδών Σκιών κι ανεβαίνοντας, αθόρυβος κι αθέατος, μια πέτρινη σκάλα, ώστε να πατήσει σ'ένα πεζούλι, να πιαστεί από την άκρη μιας οροφής, και να την καβαλήσει. Από την άλλη πλευρά του σπιτιού, μπορούσε να δει τον μακρύ δρόμο με τις πάμπολλες καμάρες οι οποίες παρεμπόδιζαν την όραση. Ο Ζάνμελ κινήθηκε πάνω στη στέγη, έτσι ώστε να βρίσκεται ανάμεσα σε δύο απ'αυτές –την όγδοη και την ένατη, μετρώντας από το παλάτι, αν τα είχε υπολογίσει σωστά– και να κοιτάζει άνετα κάτω. Η οδός ήταν τελείως άδεια· καμία σχέση με πριν, που ο δολοφόνος είχε περάσει για να κάνει μια γρήγορη καταμέτρηση των καμαρών. Η Αδελφότητα πρέπει να είχε φροντίσει να πέσει ερημιά, για τη συνάντηση που είχε κανονίσει. Και τώρα, ο Ζάνμελ έβλεπε τη συνάντηση αυτή να πραγματοποιείται: η Έπαρχος –κουκουλωμένη αλλά φανερό πως ήταν εκείνη, από το βάδισμα και το παράστημά της– είχε κατεβεί

απ'το άλογό της και ζύγωνε τον μυστηριώδη άγνωστο, ο οποίος είχε φτάσει εδώ πριν από... μισή ώρα, υπολόγιζε ο Ζάνμελ.

Η Φερνάλβιν πλησίασε τον απεσταλμένο της Αδελφότητας και στάθηκε εμπρός του, προσπαθώντας να διακρίνει το πρόσωπό του πίσω από τη σκιά της κουκούλας του και αποτυχαίνοντας.

«Έρχομαι από τους Δεκαεννέα Πύργους,» δήλωσε, «πρόθυμη να συζητήσω μαζί σας.»

«Νομίζαμε ότι θα έρχονταν περισσότεροι,» είπε μια αντρική φωνή. *Είναι άντρας, λοιπόν,* παρατήρησε η Φερνάλβιν, που, αρχικά, δεν ήταν βέβαιη. «Ποια είσαι;»

«Η Έπαρχος-Κεντροφύλαξ της Έριγκ, Φερνάλβιν ε Νίλγκωρ. Και έχω να σας κάνω μία, πιστεύω, πολύ ενδιαφέρουσα πρόταση. Θα πάμε, λοιπόν, κάπου να συζητήσουμε;»

«Ακολουθήστε με, Έπαρχε.» Ο άγνωστος στράφηκε και βάδισε προς μια πόρτα, κάτω από την ένατη καμάρα.

Η Φερνάλβιν τον ακολούθησε, σιωπηλά.

«Δέστε το άλογό σας εκεί,» είπε ο άγνωστος, δείχνοντας μια κολόνα.

Η Έπαρχος το έδεσε, καθώς εκείνος άνοιγε την πόρτα. Ύστερα, τον ακολούθησε στο εσωτερικό, και η ξύλινη θύρα έκλεισε.

Ο Ζάνμελ παρέμεινε γαντζωμένος στη στέγη, ενθυμούμενος τα λόγια του Φανλαγκόθ: *Μάλλον, θα πάνε σε κάποιον εσωτερικό χώρο για να συζητήσουν. Εσύ δεν πρέπει να μπεις εκεί. Θα περιμένεις απέξω, κρυμμένος.*

Η Φερνάλβιν βρέθηκε σ'ένα δωμάτιο με ξύλινο τραπέζι στο κέντρο. Παράθυρο φαινόταν να υπάρχει μόνο ένα, αλλά τα πατζούρια ήταν κλειστά και οι κουρτίνες τραβηγμένες. Γύρω από το τραπέζι κάθονταν τέσσερις άνθρωποι. Η Έπαρχος αναγνώριζε τους μισούς: Η μελαχρινή γυναίκα με τα μακριά μαλλιά και την κοκάλινη χτένα ήταν η Βανρίλια ε Σέντριν, η οποία είχε βγει νικήτρια στους περσινούς Αγώνες Ταχυδρομίας και ο Βασιληάς Άργκελ είχε περάσει, προσωπικά, το Χρυσό Περιδέραιο Ταχύτητος στο λαιμό της (*Καλύτερα να την είχε πνίξει μ'αυτό!* σκέφτηκε τώρα η Φερνάλβιν). Ο ασπρομάλλης, γενειοφόρος άντρας με την πίπα και το γυαλιστερό

μαύρο πανωφόρι ήταν ο Δάνβρι ε Κάσμεγκωρ, ο αρχηγός του Οίκου των Κάσμεγκωρ. Ο κορακομάλλης, ψηλόλιγνος τύπος με το ξύλινο κομπολόι ήταν άγνωστος για τη Φερνάλβιν, όπως επίσης και ο καστανός άντρας με τα μακριά μαλλιά και το μουστάκι. Ο δεύτερος, όμως, είχε τέτοιο ύφος και στήσιμο των ώμων που πρέπει να ήταν στρατιωτικός. *Κάποιος από τους διοικητές που πρόδωσαν τη φρουρά της Νουάλβορ.*

«Καθίστε, Έπαρχε,» είπε ο κουκουλοφόρος που είχε φέρει τη Φερνάλβιν εδώ.

Ακούγοντας τη λέξη *Έπαρχε*, οι τέσσερις καθισμένοι στο τραπέζι βλεφάρισαν.

Η Φερνάλβιν κατέβασε την κουκούλα της και πήρε θέση αντίκρουτους. Οι καρέκλες ήταν τοποθετημένες έτσι ώστε εκείνοι να βρίσκονται απέναντί της, σαν ανακριτές ή δικαστές. Ο άντρας που την είχε φέρει εδώ δεν κάθισε· η Έπαρχος τον άκουσε να κάνει μερικά βήματα πίσω της και, μετά, να σταματά.

«Κεντροφύλακα Φερνάλβιν,» είπε ο Δάνβρι ε Κάσμεγκωρ, κλίνοντας το κεφάλι σε χαιρετισμό. «Οφείλω να ομολογήσω πως δεν περιμέναμε εσάς.»

«Προθυμοποιήθηκα να έρθω, γιατί έχω να σας κάνω μια πρόταση που είμαι βέβαιη πως θα σας ενδιαφέρει,» αποκρίθηκε εκείνη, ατενίζοντας, ένα-ένα, τα πρόσωπά τους και παρατηρώντας ότι την κοίταζαν διστακτικά. Ωστόσο, δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα παραπάνω. *Ρικέλθη*, σκέφτηκε, *εσύ έπρεπε να ήσουν εδώ, χίλιες κατάρες επάνω στην ψυχή σου. Θα τα κατάφερνες καλύτερα από μένα να συνεννοηθείς με τούτους τους εγκληματίες.*

«Όλες οι προτάσεις μάς ενδιαφέρουν,» είπε ο Δάνβρι. «Η επιθυμία μας είναι αυτή η δύσκολη κατάσταση να λήξει αναίμακτα. Αλλά επιτρέψτε μου, πρώτα, να σας συστήσω... Την Βανρίλια ε Σέντριν, πιστεύω, θα την ξέρετε.»

Η Φερνάλβιν ένευσε. «Τη γνωρίζω.»

«Ο κύριος είναι έμπορος,» συνέχισε ο Δάνβρι, κοιτάζοντας τον ψηλόλιγνο άντρα με το κομπολόι. «Ονομάζεται Βάκναν. Ίσως να τον έχετε ακουστά.»

«Φοβάμαι πως όχι.»

«Ο κύριος» –τόρα, ο Δάνβιρ κοίταξε τον καστανομάλλη με το μουστάκι– «είναι ο νέος Επόπτης της Κεντρικής Περιφέρειας της Νουάλβορ. Ονομάζεται Θάνκαρ.»

«Ποια είναι η πρότασή σας, λοιπόν, Έπαρχε;» ρώτησε η Βανρίλια.

«Έχετε το γιο μου, Άνγκεδβαρ,» είπε η Φερνάλβιν. «Βρίσκομαι εδώ ώστε να διαπραγματευτώ για την απελευθέρωσή του.»

«Τι έχετε να μας προσφέρετε;»

«Έναν τρόπο να εισβάλετε στο παλάτι και να πιάσετε τον Οίκο των Γάθνιν απροετοίμαστο.»

Ο Θάνκαρ συνοφρυώθηκε. «Τι τρόπο;»

«Μια μυστική είσοδος, εύκολα προσβάσιμη, αλλά δύσκολο να εντοπιστεί.»

«Πώς ξέρουμε ότι δε μας λέτε ψέματα, Έπαρχε;» ρώτησε η Βανρίλια. «Μια μητέρα θα έκανε τα πάντα για να βοηθήσει τα παιδιά της.»

Φερνάλβιν, πρέπει να φανείς πολύ πειστική τώρα. «Θα σας οδηγήσω στη μυστική είσοδο απόψε κιόλας· δε θα φύγω. Έτσι, αν δείτε ότι σας είπα ψέματα, μπορείτε να με σκοτώσετε.»

Οι συνωμότες αλληλοκοιτάχτηκαν.

Ύστερα, ο Δάνβιρ είπε: «Ας υποθέσουμε ότι η πρότασή σας είναι δελεαστική, Έπαρχε. Πώς ακριβώς προτείνετε να γίνουν τα πράγματα; Θέλετε, ας πούμε, να δείτε πρώτα τον γιο σας ελεύθερο;»

«Σαφώς. Και αυτόν και την πολεμίστρια που απήχθη μαζί του–»

«Η πολεμίστρια μάς είναι αμελητέα,» είπε ο Θάνκαρ.

«Τότε, θα ήθελα να δω και εκείνη και τον γιο μου έξω από τα τείχη της Νουάλβορ· και μετά, θα σας οδηγήσω στη μυστική είσοδο του Παλατιού των Δεκαεννέα Πύργων. Ο Οίκος των Γάθνιν θα πέσει μέσα στη νύχτα. Το πρωί, η πρωτεύουσα θα είναι εξολοκλήρου δική σας.»

Οι συνωμότες αλληλοκοιτάχτηκαν ξανά· και ο Δάνβιρ είπε: «Νομίζω πως αυτό πρέπει να το συζητήσουμε μόνοι μας.» Σηκώθηκε από την καρέκλα του, και οι υπόλοιποι τον μιμήθηκαν. «Αν μας επιτρέπεις, Έπαρχε...»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε η Φερνάλβιν, που κι εκείνη ήταν όρθια. «Με την ησυχία σας. Αλλά να έχετε υπόψη ότι η νύχτα δε θα κρατήσει για πάντα.»

Οι συνωμότες άνοιξαν μια πόρτα στο βάθος του δωματίου, και έφυγαν.

Η Έπαρχος στράφηκε πίσω της, για να δει πού ήταν ο συνοδός της, και διαπίστωσε ότι στεκόταν με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο. Η κουκούλα του ήταν ριγμένη στους ώμους κι ένα μελαχρινό, κοντοκουρεμένο κεφάλι είχε αποκαλυφτεί. Το πρόσωπό του ήταν όμορφο κι από το δεξί του αφτί κρεμόταν ένα αργυρό σκουλαρίκι. Η Φερνάλβιν δεν τον είχε ξαναδεί ποτέ της.

«Θέλετε κάτι να πειίτε, Έπαρχε;» τη ρώτησε.

«Όχι,» του αποκρίθηκε, και κάθισε πάλι. Δεν πίστευε ότι θα τη δηλητηρίαζαν, αλλά ποτέ δεν ξέρεις...

Η πόρτα άνοιξε και οι συνωμότες βγήκαν. Η Φερνάλβιν νόμιζε ότι είχε περάσει πολλή ώρα, αλλά, επίσης, αντιλαμβανόταν ότι αυτή δεν πρέπει να ήταν παρά μια ψευδαισθήση που προερχόταν από την εσωτερική της ανησυχία και από τον κλειστό, σκοτεινό χώρο όπου βρισκόταν. Μάλλον, δεν είχε περάσει πάνω από μισή ώρα.

Η Έπαρχος ορθώθηκε, γιατί είδε πως οι τέσσερις αντίκρυ της δεν πήγαιναν να καθίσουν. *Αποφάσισαν να ακολουθήσουν την πρότασή μου;*

«Καταλαβαίνουμε ότι είναι πολύ πιθανό να σχεδιάζεις να μας προδώσεις,» είπε η Βανρίλια· μιλούσε στον ενικό, θέλοντας, μάλλον, να δείξει ότι, αυτή τη στιγμή, η Φερνάλβιν δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μία γυναίκα, και μάλιστα, παγιδευμένη σ'ένα δωμάτιο γεμάτο εχθρούς. «Καταλαβαίνουμε ότι μπορεί να μην υπάρχει καμία μυστική είσοδος που να βγάξει στο εσωτερικό του παλατιού.» Η Φερνάλβιν προσπάθησε να κρατήσει την όψη της ουδέτερη και την αναπνοή της σταθερή. «Ωστόσο, θα κάνουμε όπως είπες: θα απελευθερώσουμε το γιο σου και την πολεμίστρια –θα τους δεις ή ίδια να φεύγουν από τη βόρεια πύλη– και θα σε αφήσουμε να μας οδηγήσεις στο πέρασμα για το οποίο μας μίλησες. Αν μας είπες ψέματα, θα κρατήσουμε εσένα αιχμάλωτη. Έτσι, όπως βλέπεις, δε χάνουμε τίποτα.»

Η Φερνάλβιν ένευσε. «Πολύ σωστά.»

«Μπορούμε, επομένως, να ξεκινήσουμε,» είπε ο Δάνβιρ.

Ο Βάκναν χτύπησε την πόρτα από την οποία είχαν μόλις βγει, και έξι φρουροί ήρθαν. «Θα πάρουμε το σπαθί σας, Έπαρχε, και θα σας δέσουμε τα χέρια.»

Η Φερνάλβιν δεν αντιστάθηκε, καθώς μία γυναίκα την αφοπλίζει και ένας άντρας έπιανε τους πήχεις της και τους τραβούσε πίσω απ'την πλάτη.

«Λύσε τα περικάρπιά της, πρώτα,» πρόσταξε ο τύπος με το αργυρό σκουλαρίκι, και η Έπαρχος πάγωσε.

Όχι! σκέφτηκε. Πώς το ψυλλιάστηκαν;

Ο φρουρός που είχε φέρει τα χέρια της πίσω απ'την πλάτη έλυσε το δεξί της περικάρπιο, και μια λιγνή αλλά κοφτερή λεπίδα γλίστρησε στο πάτωμα. Η Φερνάλβιν το περίμενε ότι θα την έδεναν και είχε προετοιμαστεί κατάλληλα, προτού φύγει απ'το παλάτι.

Ο άντρας με το αργυρό σκουλαρίκι γέλασε. Έσκυψε και σήκωσε τη λεπίδα. «Σκεφτόσουν να δραπετεύσεις, Έπαρχε;»

Η Φερνάλβιν δεν απάντησε.

«Για λύσε και τ'άλλο περικάρπιο, στρατιώτη.»

Εκείνος υπάκουσε, και ακόμα μια λιγνή αλλά κοφτερή λεπίδα έπεσε. Αυτή τη φορά, όμως, δεν κατέληξε στο πάτωμα, παρά στο χέρι του άντρα με το σκουλαρίκι, ο οποίος γέλασε ξανά.

«Θα με κατηγορήσετε επειδή ήρθα προετοιμασμένη;» σφύριξε η Φερνάλβιν, κοιτάζοντάς τον πάνω απ'τον ώμο της.

«Καθόλου,» αποκρίθηκε εκείνος, καθώς ο στρατιώτης έβγαζε έναν σπάγκο απ'τη ζώνη του και τον περνούσε γύρω απ'τους καρπούς της. «Είχες κάθε λόγο να είσαι επιφυλακτική.»

Ο στρατιώτης έσφιξε τον σπάγκο απότομα, κάνοντάς τον να μπηχτεί, επώδυνα, στο δέρμα της Φερνάλβιν. Η Έπαρχος αισθάνθηκε το αίμα της να κόβεται και τα χέρια της ν'αρχίζουν να μουδιάζουν.

«Ωστόσο,» πρόσθεσε ο Βάκναν, «αυτή σου η κίνηση, Έπαρχε, δεν μπορεί παρά να μας κινήσει τις υποψίες. Μήπως σκόπευες να μας προδώσεις; Μήπως δεν υπάρχει μυστικό έπρασμα, αλλά σχεδιάζεις να δραπετεύσεις, προτού μας οδηγήσεις εκεί;»

«Δε νομίζω ότι θα ήταν ποτέ δυνατόν να δραπετεύσω, με τόσους από εσάς γύρω μου,» απάντησε, ευθέως, η Φερνάλβιν, κοιτάζοντάς τον καταπρόσωπο. *Και τώρα, σκέφτηκε, είμαι, κατά πάσα πιθανότητα, καταδικασμένη. Τουλάχιστον, να σωθεί ο Άνγκεδβαρ...*

«Πάμε έξω,» είπε η Βανρίλια.

Ο Ζάνμελ είδε την πόρτα ν'ανοίγει και δύο άντρες με πανοπλία να βγαίνουν. Ύστερα, βγήκε και η Έπαρχος, ενώ μια γυναίκα (που, επίσης, φορούσε πανοπλία) την έσπρωχνε. Τα χέρια της Κεντροφύλακος ήταν δεμένα πίσω απ'την πλάτη της, και το θηκάρι στη ζώνη της άδειο.

Ο Φανλαγκόθ δε με είχε προειδοποιήσει γι'αυτό!

Από την πόρτα, βγήκαν κι άλλες φιγούρες, με κουκούλες και κάπες, καθώς και τρεις ακόμα στρατιώτες.

Έπαρχε, σκέφτηκε ο Ζάνμελ, μου φαίνεται ότι, σίγουρα, θα χρειαστείς τη βοήθειά μου. Εκτός αν έχεις κάποιον τρόπο να λυθείς από μόνη σου.

Μέτρησε τους ανθρώπους που είχαν βγει από την πόρτα: Δώδεκα, μαζί με τη Φερνάλβιν.

Και τώρα, πρέπει ν'αρχίσουν να πηγαίνουν προς το παλάτι...

Το ακριβώς αντίθετο, όμως, συνέβη: Ακολούθησαν την Οδό Μεγαλειωδών Σκιών προς τα δυτικά, προς το κέντρο της Νουάλβορ (!).

Φανλαγκόθ, τι έγινε πάλι; γρύλισε ο Ζάνμελ εντός του. Δεν το είχες «δει» αυτό; Κατέβηκε από τη στέγη όπου ήταν σκαρφαλωμένος κι άρχισε να τους ακολουθεί, βαδίζοντας παραλλήλως της Οδού Μεγαλειωδών Σκιών, και κοιτάζοντάς τους από τα κάθετα προς αυτήν σοκάκια. Εξάλλου, ήταν πανεύκολο να τους παρακολουθεί κανείς· μονάχα εκείνοι βρίσκονταν στο συγκεκριμένο δρόμο, και ήταν δώδεκα –δε μπορείς να χάσεις μια τόσο μεγάλη ομάδα, ακόμα και χωρίς νεκραδελφό μέσα σου.

Έτσι, ο Ζάνμελ τούς ακολούθησε, μέχρι που έφτασαν στην Οδό Κάρων, η οποία διέσχιζε τη Νουάλβορ από το Βορρά ως το Νότο, ξεκινώντας από τη Βόρεια Πύλη και φτάνοντας ως την Πύλη του Γλάρου και το λιμάνι. Η ομάδα έστριψε βόρεια.

Τι πάνε να κάνουν εκεί; Ο Ζάνμελ ένιωθε τελείως χαμένος. Ποια ήταν η θέση του τώρα; Αυτά που συνέβαιναν δεν είχαν καμία σχέση μ'αυτά που του είχε πει ο Φανλαγκόθ!

Αλλά υποθέτω πως πάλι οφείλω να προστατέψω την Έπαρχο. Βέβαια, εκεί όπου βρίσκεται, ανάμεσα σε έντεκα εχθρούς, και δεμένη, δεν ξέρω πώς θα καταφέρω να το επιτύχω αυτό, αν κινδυνέψει.

Η κατάσταση άρχιζε να του θυμίζει μία πολύ παρόμοια... με την Αρχόντισσα Ρικέλθη.

«Θα περιμένεις εδώ,» είπε ο Δάνβρι ε Κάσμεγκωρ, όταν έφτασαν κοντά στη βόρεια πύλη της Νουάλβορ, «και θα δεις το γιο σου να βγαίνει από την πόλη.»

«Μαζί με την πολεμίστρια, και λυτός,» τόνισε η Φερνάλβιν.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Δάνβρι. «Έπαρχε,» πρόσθεσε, υπομειδιώντας, «αφού έχουμε εσένα, δε νομίζω ότι υπάρχει, άλλο, λόγος να κρατάμε το γιο σου.» Στράφηκε και βάδισε. Οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν· μονάχα δύο φρουροί έμειναν εκατέρωθεν της Φερνάλβιν, καθώς και ο άντρας με το αργυρό σκουλαρίκι.

Εκείνη κοίταξε, πρώτα, στα δεξιά και, ύστερα, στ'αριστερά –μια, μάλλον, ενστικτώδη κίνηση, που της είχε μείνει από τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ· μια κίνηση που έκανε πάντα ένας πολεμιστής, όταν βρισκόταν σε δύσκολη θέση, προκειμένου να δει τι πλεονέκτημα μπορούσε να του προσφέρει το περιβάλλον του, ή πόσο τον παρακώλυε.

Η Φερνάλβιν πρόσεξε ότι ο άντρας με το σκουλαρίκι παρατήρησε αμέσως αυτή της την κίνηση· τα μάτια του γυάλισαν μέσα στην κουκούλα του, καθώς ακολουθούσαν το βλέμμα της. *Είναι προσεκτικός μαζί μου· πολύ προσεκτικός. Δε με υποτιμά, παρότι είμαι δεμένη. Σίγουρα έχει ακούσει για μένα. Αλλά, ακόμα και να μπορούσα να ξεφύγω, τώρα δε θα το έκανα· όχι όσο η ζωή του Άνγκεδβαρ διακυβεύεται. Όταν, όμως, ο γιος μου έχει βγει από τη Νουάλβορ και είναι ασφαλής, τότε θα λογαριαστούμε μ'αυτά τα καθάρματα...*

Θα μπορούσα εύκολα να τους σκοτώσω και τους τρεις, σκέφτηκε ο Ζάνμελ, καθώς κοίταζε τους δύο στρατιώτες εκατέρωθεν της Επάρχου και τον κουκουλοφόρο εμπρός της. *Μα κάτι μου λέει πως πρέπει να περιμένω. Νομίζω πως έχω καταλάβει τι γίνεται: Πάνε να φέρουν*

το γιο της, για να τον βγάλουν από την πύλη· και μετά, θα της ζητήσουν να τους οδηγήσει στην κρυφή είσοδο του παλατιού.

Γιατί, όμως, δε μου τα είπες αναλυτικά, Φανλαγκόθ; Πρέπει πάντοτε να υπάρχει κάτι μυστήριο μ'έσένα;

«Γιατί με ενοχλείτε μέσα στην άγρια νύχτα;» ρώτησε ο Λώντιρ, ατενίζοντας τους τέσσερις που στέκονταν αντίκρυ του, μέσα στη μεγάλη αίθουσα του Ναού του Σάλ'γκρεμ'ρωθ. Ο Αρχιερέας ήταν ντυμένος με τα άμφιά του και το κερασφόρο του διάδημα.

Η Βανρίλια συνοφρυώθηκε. *Το παρακάνεις, Λώντιρ. Πρόσεχε πώς μιλάς. Η εξουσία σου είναι μεγάλη στη Νουάλβορ, και είσαι ο συνδετικός κρίκος όλων μας, αλλά μην αφήνεις τα μυαλά σου να παίρνουν τόσο αέρα!*

Ο Δάνβιρ τον αγριοκοίταξε. *Αρχιερέας του Σάλ'γκρεμ'ρωθ ή μη, ελπίζω να ζητήσεις συγνώμη για τούτη τη συμπεριφορά προς έναν Κάσμεγκωρ!*

Ο Βάγκναν έμεινε ανέκφραστος. *Το Χέρι αντιλαμβάνεται τη δύναμή του και δε διστάζει να την επιδεικνύει, όποτε μπορεί. Αυτό είναι και πλεονέκτημα και μειονέκτημα, αναλόγως των περιστάσεων. Τώρα θα έλεγα πως όφειλε να μη μιλήσει έτσι, ειδικά αν σκεφτεί κανείς πως αυτός ο ματαιόδοξος Κάσμεγκωρ είναι μαζί μας. Αλλά εγώ, βέβαια, δε δίνω ούτε ένα σπασμένο κορονίδιο για τη συμπεριφορά του αγαπητού μας Αρχιερέα· ας κάνει ό,τι νομίζει, φτάνει τα κέρδη για όλους μας να είναι καλά...*

Ο Θάνκαρ κράτησε την αναπνοή του. *Δεν είναι σωστό να θυμώνει κανείς τους ευεργέτες του, πόσο μάλλον όταν είναι και ιερωμένοι. Ίσως θα έπρεπε να είχαμε πει στην Έπαρχο να περιμένει ως το πρωί...*

«Ο λόγος είναι σημαντικός,» είπε η Βανρίλια στο Χέρι. «Η Έπαρχος-Κεντροφύλαξ Φερνάλβιν, της Έριγκ, ήρθε να μας επισκεφτεί.»

«Να και κάτι απρόσμενο...» αποκρίθηκε ο Αρχιερέας. «Να υποθέσω ότι τώρα είναι αιχμάλωτή σας;»

«Είναι, αλλά... όχι εντελώς. Έχει προτείνει μια συμφωνία,» είπε η Βανρίλια, και του εξήγησε, αναλυτικά.

Ο Λώντιρ σταύρωσε τα χέρια μπροστά του, ακούγοντας με προσοχή. Καθώς άκουγε, συνοφρυωνόταν ολοένα και περισσότερο· και, στο τέλος, είπε: «Παγίδα είναι.»

«Υπάρχει, όμως, και η πιθανότητα η Έπαρχος να γνωρίζει, όντως, κάποια μυστική είσοδο—» άρχισε ο Δάνβιρ.

«Παγίδα είναι,» τον διέκοψε το Χέρι. «Πιστεύεις, Άρχοντά μου, ότι η Έπαρχος-Κεντροφύλαξ Φερνάλβιν θα πρόδιδε ποτέ τον Οίκο των Γάθνιν; Οι Γάθνιν και οι Νίλγκωρ είναι συγγενείς! Ο σύζυγος της Επάρχου είναι ο Πρίγκιπας Ζάρναβ ε Γάθνιν, ο αδελφός του τέως Βασιληά μας.»

«Η Φερνάλβιν είναι, επίσης, μητέρα, Λώντιρ,» τόνισε η Βανρίλια, «και μια μητέρα θα έκανε πολλά για τα παιδιά της.»

«Θα ριψοκινδύνευε τη ζωή της, ναι. Αλλά δε νομίζω ότι υπάρχει μυστική είσοδος που οδηγεί στο παλάτι. Θα το ήξερα.» Ο Νουτκάλι θα μου το είχε πει, πρόσθεσε νοερά. Αν και δεν πολυμιλάει τελευταία, ο μπάσταρδος, πιστεύω ότι, κάποτε, θα μου το είχε πει. Δεν μπορεί να είχε αποφασίσει να μου κρύψει κάτι τόσο σημαντικό, όταν μου αποκάλυψε τη σήραγγα των Δεκαεννέα Πύργων που βγάζει έξω από τη Νουάλβορ και με συμβούλεψε να φροντίσω γι'αυτήν.

«Πώς;» απαίτησε ο Δάνβιρ.

«Άρχοντά μου,» είπε ο Λώντιρ, «έρχομαι σε επικοινωνία με διάφορες... οντότητες.»

Ή έτσι λες, σκέφτηκε ο Δάνβιρ, αλλά δεν αποκρίθηκε.

«Ακόμα κι αν δεν υπάρχει πέρασμα,» είπε η Βανρίλια, «δε χάνουμε τίποτα. Αφήνουμε το γιο της να φύγει και έχουμε αιχμάλωτη εκείνη. Η Φερνάλβιν είναι πολύ πιο σημαντική.»

«Αν είναι έτσι, τότε γιατί να μην κρατήσουμε και την Έπαρχο και το παιδί της;»

«Πιστεύεις ότι αποκλείεται το μυστικό πέρασμα να είναι υπαρκτό;»

Ετούτα τα λόγια έβαλαν τον Αρχιερέα σε σκέψεις. Θα μπορούσε ο Νουτκάλι να το είχε παραβλέψει; Ή να το είχε κρύψει, επίτηδες; Εξάλλου, ήταν κι άλλα πράγματα που δεν του είχε αποκαλύψει: Δεν του είχε πει πώς δραπέτευσε, και πού βρισκόταν τώρα, ο Έπαρχος Κάβμαρ, ούτε τι συνέβη στην Πριγκίπισσα Λιόλα, όταν εκείνη η ακτινοβολία την τύλιξε, παίρνοντάς την από τα χέρια των λιμενοφυ-

λάκων. *Αν ο Νουτκάλι παίζει παιχνίδι μαζί μου, θα τον αφήσω να νικήσει;*

«Ίσως και να είναι...» μουρμούρισε ο Λώντιρ. «Ίσως και να είναι υπαρκτό.»

«Οι πηγές σου είναι... *αναξιόπιστες*, τελικά;» ρώτησε ο Δάνβιρ.

Ο Αρχιερέας τον ατένισε, αγριεμένα. «Είναι δύσκολο κανείς να γνωρίζει τα πάντα.»

«Τι κάνουμε, λοιπόν;» έθεσε το ερώτημα η Βανρίλια. «Αφήνουμε το γιο της Επάρχου, ή όχι;»

«Υπάρχει και μια άλλη εναλλακτική λύση,» είπε ο Βάκναν.

«Η οποία είναι;» ρώτησε το Χέρι.

«Να βασανίσουμε την Έπαρχο, μέχρι να μας αποκαλύψει πού βρίσκεται η μυστική είσοδος.»

«Θα καθυστερήσουμε έτσι,» είπε ο Λώντιρ, «και στους Δεκαεννέα Πύργους θα καταλάβουν ότι την αιχμαλωτίσαμε.»

«Ποια η διαφορά;»

«Θα είναι προετοιμασμένοι καλύτερα, ενώ τώρα, αν όντως υπάρχει αυτή η μυστική είσοδος, θα τους πιάσουμε απροετοίμαστους –ή, τουλάχιστον, λιγότερο προετοιμασμένους.»

«Αν, όμως, είναι παγίδα, όπως αρχικά υπέθεσες;» έθεσε το ερώτημα ο Βάκναν.

«Θα έχουμε την Έπαρχο για όμηρο,» είπε ο Αρχιερέας. «Και θα απειλήσουμε πως θα τη σκοτώσουμε, αν οι Γάθιν επιχειρήσουν να μας επιτεθούν.»

«Δε νομίζω ότι είναι παγίδα,» είπε η Βανρίλια. «Νομίζω πως η Φερνάλβιν απλά θέλει να σώσει το γιο της, αδιαφορώντας για τη δική της ζωή. Το αν υπάρχει ή αν δεν υπάρχει μυστική είσοδος θα το δούμε στην πορεία.»

«Αν είναι να κάνουμε κάτι, καλύτερα να μην καθυστερούμε,» τόνισε ο Δάνβιρ, ανάβοντας την πίπα του.

«Θα ελευθερώσεις τον Άνγκεδβαρ και την πολεμίστρια;» ρώτησε η Βανρίλια τον Αρχιερέα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ.

Ο Άνγκεδβαρ άκουσε βήματα να κατεβαίνουν τις σκάλες. Σε παράξενη ώρα έρχονταν οι δεσμοφύλακές του, σκέφτηκε. Δεν είχαν έρθει

πριν από λίγο, να φέρουν σ'εκείνον και την Ηλφίρα φαγητό; *Ή, μήπως, έχω αρχίσει να χάνω εντελώς την αίσθηση του χρόνου εδώ μέσα;*

Πήρε την πλάτη του από τον τοίχο και ορθώθηκε, κοιτάζοντας έξω απ'το παραθυράκι του κελιού του.

«Ηλφίρα!» φώναξε, αλλά δεν πήρε απάντηση. Η πολεμίστρια πρέπει να είχε αποκοιμηθεί.

Η ξύλινη πόρτα άνοιξε, και ένας φρουρός μπήκε —ένας από τους άντρες με τα σπαθιά, τις μαύρες δερμάτινες πανοπλίες, και τα καρφιά στους ώμους και στους πήχεις. Ο Άνγκεδβαρ δεν είχε καταλάβει τι είδους άνθρωποι ήταν αυτοί. Ποιον υπηρετούσαν; Τον Κάβμαρ; Δεν ήταν λίγο παράξενα ντυμένοι, για να υπηρετούν τον Έπαρχο της Νέλβορ;

Ο άντρας ζύγωσε το κελί του, ενώ φαινόταν πως κι άλλοι περίμεναν πιο πίσω, στη σκάλα. Τα γυμνολέπιδα ξίφη τους γυάλιζαν στο ασθενικό φως. *Ήρθαν να μας εκτελέσουν;*

Ο φρουρός ξεκλείδωσε την πόρτα και είπε στον Άνγκεδβαρ: «Βγες. Κι ανέβα.»

Εκείνος έσκυψε, για να βάλει τις μπότες του, καθώς ο σπαθοφόρος άντρας στρεφόταν τώρα στο κελί της Ηλφίρα. Το κλειδί του περιστράφηκε μέσα στην κλειδαριά και η πόρτα άνοιξε. «Εύπνα!» είπε. «Και σήκω πάνω. Ώρα να βγεις.»

Ο Άνγκεδβαρ ορθώθηκε, έχοντας φορέσει τις μπότες του.

«Τι κάθεσαι κει, ακόμα;» τον ρώτησε ένας από τους φρουρός στη σκάλα. «Προχώρα!»

Ο Άνγκεδβαρ υπάκουσε, ξεκινώντας ν'ανεβαίνει τα σκαλοπάτια. Δεξιά κι αριστερά του στέκονταν οπλισμένοι πολεμιστές. *Πού θα μας πάνε;*

Όταν έφτασε επάνω, του είπαν να περιμένει. Τώρα βρισκόταν σ'έναν μισοσκότεινο διάδρομο, χωρίς παράθυρα και με ελάχιστους κρεμασμένους δαυλούς, έτσι ώστε οι σκιές να ξεγελούν το μάτι. Στους τοίχους υπήρχαν λαξεύματα και τοιχογραφίες που παραξένευαν τον Άνγκεδβαρ, καθώς νόμιζε ότι απεικόνιζαν τέρατα. *Γιατί έχω την αίσθηση ότι είμαι σε κάποιον ναό;*

Βλεφάρισε. Στο πέρας του διαδρόμου, του γεννήθηκε η εντύπωση ότι κάτι είχε σαλέψει. Κάτι που ήταν κρεμασμένο στον τοίχο. Αθελά

του, ένα ρίγος τον διαπέρασε. *Πού στου Σάλ'γκρεμ'ρωθ τις Ουρές είμαι;*

Η Ηλφίρα ανέβηκε και στάθηκε δίπλα του. «Άνγκεδβαρ... τι συμβαίνει;» του ψιθύρισε.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Προχωράτε!» πρόσταξε ένας φρουρός, και δυνατά χέρια τούς έσπρωξαν και τους δύο.

Ξεκίνησαν να βαδίζουν κατά μήκος του διαδρόμου, και ο Άνγκεδβαρ κατάφερε, τελικά, να δει ότι αυτό που είχε σαλέψει στο πέρας του ήταν άνθρωπος – μια γυναίκα, κρεμασμένη ανάποδα (!). Οι αστράγαλοί της ήταν δεμένοι κοντά στο ταβάνι και οι καρποί της κοντά στο δάπεδο. Φορούσε ένα μεταξωτό, μαύρο μπούστο που γυάλιζε στο φως των λιγοστών δαυλών, καθώς και μακριά ως τον αγκώνα, μαύρα γάντια. Το κεφάλι της ήταν ξυρισμένο γουλί.

Τι είν' αυτό; σκέφτηκε ο Άνγκεδβαρ. *Τι μέρος είναι εδώ; Μας πηγαίνουν κι εμάς για να μας κρεμάσουν έτσι;*

Πέρασαν κοντά από την αναποδογυρισμένη γυναίκα, και μερικοί από τους φρουρούς τη χαστούκισαν, με τα θηκάκια των σπαθιών τους. Τα μάτια της ήταν κλειστά, και δε μιλούσε.

«Πού μας πηγαίνετε;» απαίτησε ο Άνγκεδβαρ.

«Προχώρα και μη ρωτάς,» του είπε ένας φρουρός, καθώς ανέβαιναν άλλη μια σκάλα.

Τους οδήγησαν μέσα από περάσματα και δωμάτια, μέχρι που κατέληξαν σε μια μεγάλη αίθουσα. Όλοι οι χώροι τους οποίους είχαν διασχίσει έδιναν την εντύπωση ναού στον Άνγκεδβαρ, κι εκείνος είχε αρχίσει ν' αναρωτιέται μήπως, όντως, βρισκόταν μέσα σε ναό. Κι αν ετούτο το μέρος ήταν ναός, τότε μπορούσε να είναι μονάχα ναός του Σάλ'γκρεμ'ρωθ...

Στο κέντρο της μεγάλης αίθουσας υπήρχε το άγαλμα ενός τερατουργήματος, με πέντε πόδια (το ένα εκ των οποίων φύτρωνε από την κοιλιά του!), κέρατα σ' όλο του το σώμα (πάνω στα οποία μάτια ήταν έντονα ζωγραφισμένα), ανθρωπόμορφο κεφάλι, και ουρές στα οπίσθια και στους ώμους. *Ναι, ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ είναι, σίγουρα!* Το βλέμμα του Άνγκεδβαρ, όμως, δεν έμεινε για πολύ επάνω στο ακατονόμαστο θηρίο, γιατί είδε τέσσερις κουκουλοφόρους να κάνουν νόημα στους φρουρούς, και οι φρουροί έσπρωξαν εκείνον

και την Ηλφίρα, ωθώντας τους προς την έξοδο του χώρου. Οι κουκουλοφόροι προπορεύονταν.

«Άνγκεδβαρ, τι συμβαίνει;» ρώτησε ξανά η Ηλφίρα· η φωνή της έτρεμε, και το χέρι της έσφιξε το δικό του.

Εκείνος δεν αποκρίθηκε· δεν ήξερε τι ν'αποκριθεί. Να έλεγε πως όλα θα πήγαιναν καλά και τέτοιες αηδίες; Δεν είχε νόημα. Καλύτερα να βρισκόταν σε ετοιμότητα, μήπως και τους δινόταν καμια ευκαιρία να ξεφύγουν.

Βγήκαν από το οικοδόμημα που πρέπει να ήταν ναός και βρέθηκαν σε κακοφτιαγμένους δρόμους με ραγισμένο πλακόστρωτο. Τα χτίρια γύρω τους ήταν σε άθλια κατάσταση· πολλά, μάλιστα, ήταν μισογκρεμισμένα. Ο Άνγκεδβαρ αναρωτήθηκε αν είχαν μεταφέρει εκείνον και την Ηλφίρα σε άλλη πόλη, όταν τους νάρκωσαν. Ετούτη, σίγουρα, δεν μπορεί να ήταν η Νουάλβορ!

Οι συνοδοί τους τους οδήγησαν σε μια γέφυρα, η οποία περνούσε πάνω από έναν ποταμό που δεν ήταν άγνωστος στον Άνγκεδβαρ. *Αυτός πρέπει νάναι ο ποταμός Σάλερεκ. Μα τους θεούς! φαίνεται πως είμαστε στη Νουάλβορ, τελικά. Και, για να χρειάζεται να διασχίσουμε γέφυρα... βρισκόμασταν στη Δυτική Περιφέρεια, τόση ώρα! Γιαυτό δεν αναγνώριζα την πόλη· δεν έχω ποτέ ξανά πάει στη Δυτική Περιφέρεια. Και δεν περίμενα ότι θα ήταν σε τέτοια χάλια!...*

«Βαδίζετε προσεχτικά,» είπε ένας φρουρός. «Το πάτωμα εδώ γλιστράει.»

Ο Άνγκεδβαρ διαπίστωσε πως ο άντρας δεν έλεγε ψέματα: το πάτωμα της γέφυρας, όντως, γλιστρούσε. Πολύ. Ωστόσο, τη διέσχισαν χωρίς κανένας να πέσει, και έφτασαν σε μέρη που ήταν πιο γνώριμα. Πέρασαν από δρόμους και από σοκάκια, μη σταματώντας πουθενά, και οι τέσσερις κουκουλοφόροι, διαρκώς, προπορεύονταν.

Όταν πλησίασαν τη βόρεια πύλη της Νουάλβορ (ο Άνγκεδβαρ την ήξερε· την είχε δει πολλές φορές), ακούστηκε η φωνή...

«Αυτός είναι ο γιος σου,» είπε ο άντρας με το σκουλαρίκι, «και δίπλα του είναι η πολεμίστρια. Τους βλέπεις;»

«Θέλω να τους δω από κοντά.»

«Δεν είναι απαραίτητο.»

«Αυτό δεν ήταν μέσα στη συμφωνία μας!» σφύριξε η Φερνάλβιν.

«Ούτε το άλλο, όμως, ήταν.»

«Κάνε πέρα –θέλω να δω το γιο μου.» Έσπρωξε τον άντρα, με τον ώμο της, και φώναξε: «Άνγκεδβαρ! Άνγκεδβαρ!»

Οι τέσσερις κουκουλοφόροι σταμάτησαν να βαδίζουν και στράφηκαν, όπως επίσης και οι φρουροί με τις πέτσινες πανοπλίες και τα καρφιά (που ήταν κι αυτοί τέσσερις), και οι δύο αιχμαλώτοί τους.

Ο Άνγκεδβαρ –ο ένας από τους αιχμαλώτους– κοίταξε προς τα εκεί απ'όπου είχε έρθει η φωνή. Νόμιζε ότι την αναγνώριζε, αλλά όχι... δεν μπορεί να ήταν η μητέρα του.

«Δάνβιρ!» φώναξε η Φερνάλβιν. «Η συμφωνία μας δεν ισχύει, αν δε δω το γιο μου από κοντά!»

Θεοί! σκέφτηκε ο Άνγκεδβαρ. Είναι η μητέρα μου!

Οι τέσσερις κουκουλοφόροι άρχισαν να ζυγώνουν, και έκαναν νόημα και στους φρουρούς να ακολουθήσουν. Εκείνοι υπάκουσαν, σπρώχνοντας τον Άνγκεδβαρ και την Ηλφίρα.

Ο Ζάνμελ τα παρακολουθούσε όλα αυτά, σκαρφαλωμένος σε μια στέγη, και του φαινόταν πως ετούτη ήταν η τέλεια στιγμή για να δράσει. *Ο Φανλαγκόθ, όμως, μου είπε να περιμένω μέχρι να πάνε στο παλάτι...*

Αλλά ο Φανλαγκόθ, επίσης, «ξέχασε» να μου αναφέρει ότι θα έφερναν την Έπαρχο, πρώτα, εδώ. Στους δαίμονες ο Ράζερ, λοιπόν! Τώρα τούτα τα καθάρματα θα πεθάνουν προτού το καταλάβουν!

Ο Ζάνμελ παρακολουθούσε τους κουκουλοφόρους να ζυγώνουν.

Η απόσταση μίκραινε...

Μίκραινε...

Ύψωσε τις μικρές βαλλίστρες στα χέρια του.

–*Τώρα!*

Πάτησε τις σκανδάλες.

Το ένα βέλος καρφώθηκε στο λαιμό του ενός φρουρού της Επαρχου· το δεύτερο καρφώθηκε στο λαιμό του άλλου. Οι άντρες έπεσαν, ξαφνιασμένοι· και, συγχρόνως, ο Ζάνμελ πήδησε από τη στέγη, πέφτοντας πάνω στον άντρα με το σκουλαρίκι και σωριάζοντάς τον, μπρούμυτα.

Στα χέρια του βρίσκονταν δύο ξιφίδια (τις βαλλίστρες τις είχε αφήσει να πέσουν) και τα μάτια του στράφηκαν στους τέσσερις ερχόμε-

νους κουκουλοφόρους και στους τέσσερις ερχόμενους φρουρούς. Οι δύο τετράδες δεν ζύγωναν η μία πίσω από την άλλη, αλλά σχημάτιζαν γωνία –γιαυτό κιόλας ετούτη η στιγμή ήταν κατάλληλη στα μάτια του δολοφόνου.

Καθώς οι αντίπαλοί του ήταν ακόμα ξαφνιασμένοι από αυτό που είχε συμβεί κοντά στην Έπαρχο, ο Ζάνμελ εξαπέλυσε τα ξιφίδια του, στέλνοντάς τα να στριφογυρίσουν στον αέρα.

Το πρώτο βρήκε τον φρουρό δίπλα στην Ηλφίρα στο στήθος. Το δεύτερο πέτυχε τον φρουρό δίπλα στον Άνγκεδβαρ στο μάτι. Και οι δύο κατέρρευσαν.

«Τρέξε!» φώναξε ο γιος της Φερνάλβιν, πιάνοντας την πολεμίστρια από το χέρι και ακολουθώντας πρώτος τη συμβουλή του.

«Έπαρχε, γύρνα να κόψω τα δεσμά σου,» είπε ο Ζάνμελ, καθώς ξεθηκάρωνε το σπαθί του. Ο δεξής, τραυματισμένος του ώμος τον πονούσε σαν δαιμονισμένος, από την απότομη κίνηση που είχε κάνει, για να εκτοξεύσει τα ξιφίδια· όμως δεν μπορούσε να γίνει τίποτα γι'αυτό τώρα. Αν ο Χέντραμ ήταν ακόμα μαζί– Όχι, δεν είχε νόημα να περνάει καν απ'το μυαλό του τούτο.

Οι φρουροί πίσω από την Ηλφίρα και τον Άνγκεδβαρ άρχισαν να τους κυνηγάνε, καθώς εκείνοι πηγαιναν προς τη Φερνάλβιν και τον Ζάνμελ.

Ο ένας από τους κουκουλοφόρος ξεσπάθωσε.

Η Έπαρχος έστρεψε την πλάτη στο δολοφόνο, κι εκείνος της έκοψε τα δεσμά, με μια γρήγορη κίνηση, προτού πεταχτεί μπροστά, για ν'αντιμετωπίσει τους φρουρούς που καταδίωκαν το γιο της και την πολεμίστρια φίλη του.

Οι σπαθοφόροι μαχητές του Ναού επιτέθηκαν στον Ζάνμελ, ο οποίος απέκρουσε κι απέφυγε τα χτυπήματά τους, ενώ ο καταραμένος του ώμος τον λόγχιζε με πόνο. *Να πάρουν όλοι οι δαίμονες! θα μου πέσει το ξίφος μου!*

Ο κουκουλοφόρος που είχε ξεσπαθώσει κατέβασε την κουκούλα του και ζύγωσε το δολοφόνο. Ήταν ο Θάνκαρ, μπορούσε να δει η Φερνάλβιν, η οποία έσκυψε και πήρε το σπαθί του νεκρού στρατιώτη πλάι της.

Ο άντρας με το σκουλαρίκι έκανε να σηκωθεί, αλλά ο Άνγκεδβαρ τον κλότσησε στα πλευρά, μία, δύο, τρεις φορές, και εκείνος, βογκώντας, κατέρρευσε πάλι.

Η Ηλφίρα πήρε το σπαθί του άλλου νεκρού στρατιώτη.

Ο Ζάνμελ απέφυγε τις επιθέσεις των φρουρών, και μετέφερε το ξίφος του στο αριστερό χέρι, καθώς υποχωρούσε. Ο Θάνκαρ όρμησε καταπάνω του—

Η Φερνάλβιν απέκρουσε το λεπίδι του καινούργιου Επόπτη της Κεντρικής Περιφέρειας και τον έσπρωξε πίσω.

«Φερνάλβιν!» φώναξε ο Δάνβιρ. «Είσαι νεκρή! Θα πεθάνετε όλοι γι' αυτό!» Καθώς, όμως, μιλούσε, απομακρυνόταν, τρέχοντας. Η Βανρίλια είχε ήδη φύγει (αναμφίβολα, χρησιμοποιώντας την Ταχύτητα, υπέθετε η Έπαρχος της Έριγκ), και ο Βάκναν δε φαινόταν πουθενά.

Όχι! σκέφτηκε ο Ζάνμελ, παρατηρώντας ότι οι κουκουλοφόροι στόχοι του την είχαν γλιτώσει. Αυτούς ήθελε να σκοτώσει, όχι τους φρουρούς· απλά, είχε επιτεθεί στους φρουρούς πρώτα για να τους βγάλει απ' τη μέση. Αν δεν το είχε κάνει, θα χτυπούσαν τη Φερνάλβιν, το γιο της, και την πολεμίστρια.

Η Ηλφίρα επιτέθηκε στους σπαθοφόρους μαχητές του Ναού, μαζί με τον Άνγκεδβαρ, ο οποίος είχε πάρει δύο ξιφίδια από τους νεκρούς στρατιώτες.

Η Φερνάλβιν απέφυγε το ξίφος του Θάνκαρ και τον κάρφωσε στα πλευρά. Ο άντρας παραπάτησε και τα μάτια του γούρλωσαν· ένα μουγκρητό βγήκε απ' τα χείλη του. Η Έπαρχος τράβηξε το λεπίδι της έξω, αφήνοντάς τον να σωριαστεί.

Ο Ζάνμελ έτρεξε ξοπίσω του Δάνβιρ.

«Όχι!» του φώναξε η Φερνάλβιν. «Έλα πίσω!» Δεν είχε καταλάβει ποιος ήταν ο μυστηριώδης σωτήρας της, αλλά δε θα τον άφηνε να σκοτωθεί από μια βλακεία, ύστερα από τόσο που την είχε βοηθήσει. «Υπάρχουν στρατιώτες τους παντού!»

Ο Ζάνμελ αντιλαμβανόταν πως η Έπαρχος είχε δίκιο, όπως επίσης αντιλαμβανόταν ότι ο ώμος του τον πονούσε φρικτά. Σταμάτησε να κυνηγά τον ευγενή, λαχανιασμένος.

Ο Άνγκεδβαρ σκότωσε τον φρουρό που αντιμετώπιζε, μπήγοντας τα ξιφίδιά του στο στέρνο του άντρα. Μετά, στράφηκε στον αντίπα-

λο της Ηλφίρα. Οι δυο τους μαζί, τον ξεπάστρεψαν χωρίς δυσκολία· εκείνη έμπλεξε το σπαθί της με το σπαθί του και ο Άνγκεδβαρ τον κάρφωσε στο λαιμό.

Ο Ζάνμελ έσκυψε, για να μαζέψει τα ξιφιδιά του από τους δύο νεκρούς πολεμιστές με τις πέτσινες πανοπλίες. Ύστερα, πλησίασε τη Φερνάλβιν, η οποία είδε τώρα το πρόσωπό του και είπε, έκπληκτη: «Νεκρόμεμον...!»

«Όχι, Έπαρχε. Ζάνμελ με λένε.»

Η Φερνάλβιν συνοφρυώθηκε. Έκανα λάθος; Δεν είν' αυτός; «Πρέπει να φύγουμε,» του είπε. «Να πάμε στο παλάτι.»

«Όχι,» διαφώνησε ο Ζάνμελ, σηκώνοντας τις μικρές του βαλλίστρες από κάτω. «Είχες δίκιο σ' αυτό που είπες πριν: υπάρχουν στρατιώτες των εχθρών μας παντού—»

«Και τι προτείνεις; Να μείνουμε εδώ και να—;»

«Το Βόρειο Φρουραρχείο είναι με το μέρος μας, και είναι κοντά. Ελάτε.» Ο Ζάνμελ στράφηκε, αρχίζοντας να βαδίζει, βιαστικά.

«Τι;» είπε η Φερνάλβιν, καθώς εκείνη, ο Άνγκεδβαρ, και η Ηλφίρα τον ακολουθούσαν. «Γιατί;»

«Ο Διοικητής Έντιμρ έκανε επανάσταση κατά της επανάστασης. Θα του χτυπήσουμε από την πίσω πόρτα. Θα μας ανοίξει.»

Κεφάλαιο 31

Αποτυχίες

Η πόρτα χτύπησε, και η φωνή είπε: «Το κοράκι στη σοφίτα.»
«Αυτό είναι το σύνθημα,» ψιθύρισε ο ένας στρατιώτης στον άλλο.

Εκείνος ένευσε. «Ναι· άνοιξε.»

«Μη βιάζεσαι. Τρέχα να ειδοποιήσεις τους άλλους» –έδειξε πίσω, με τον αντίχειρά του– «και γύρνα πάλι.»

Ο στρατιώτης απομακρύνθηκε, βιαστικά.

Η πόρτα ξαναχτύπησε και η φωνή ξανάπε: «*Το κοράκι στη σοφίτα,*» πιο έντονα και ανήσυχα από πριν.

Ο στρατιώτης που είχε μείνει μόνος τράβηξε το σπαθί του και κράτησε την ανάσα του.

Ο άλλος, που είχε φύγει, ακούστηκε να έρχεται, τρέχοντας.

Ο σπαθοφόρος τού έκανε νόημα να βιαστεί.

Η πόρτα χτύπησε. «*Το κοράκι στη σοφίτα!*»

Ο στρατιώτης που είχε απομακρυνθεί έφτασε πάλι κοντά στον σύντροφό του και πήρε μια οπλισμένη βαλλίστρα από τον τοίχο. Έβαλε ένα βέλος επάνω της και την ύψωσε. «Άνοιξέ του,» είπε.

«Τους ειδοποίησες τους άλλους; Είναι έτοιμοι για οτιδήποτε;»

Ο βαλλιστροφόρος κατένευσε, και ο στρατιώτης με το σπαθί τράβηξε την αμπάρα της πόρτας και άνοιξε.

Ο Ζάνμελ μπήκε. «Δε μ'ακούγατε τόση ώρα;» μούγκρισε.

Η Φερνάλβιν, η Ηλφίρα, και ο Άνγκεδβαρ έκαναν να τον ακολουθήσουν, αλλά ο βαλλιστροφόρος τούς σταμάτησε, λέγοντας: «Έφερες και τους φίλους σου τώρα, *Κοράκι;*»

«Πρόσεχε τα λόγια σου, στρατιώτη,» αποκρίθηκε ο Ζάνμελ. «Η κυρία είναι η Έπαρχος-Κεντροφύλαξ Φερνάλβιν, της Έριγκ, και ο κύριος είναι ο γιος της, Άρχων Άνγκεδβαρ. Οδήγησέ μας στον Επόπτη.»

Τα μάτια του βαλλιστροφόρου γούρλωσαν. Κατέβασε το όπλο του και έκανε μια μουδιασμένη υπόκλιση. «Άρχοντές μου, με συγχωρεί-

τε. Ελάτε μαζί μου και θα σας οδηγήσω στον Επόπτη. Βρίσκεται στην τραπεζαρία, αν δεν κάνω λάθος.»

Ο άλλος φρουρός έκλεισε την πόρτα και την αμπάρωσε.

Ο βαλλιστροφόρος έβγαλε το βέλος από τη βαλλίστρα του και την κρέμασε στον τοίχο. Μετά, ξεκίνησε να βαδίζει κατά μήκος του διαδρόμου. Ο Ζάνμελ, η Φερνάλβιν, ο Άνγκεδβαρ, και η Ηλφίρα τον ακολούθησαν.

«Για λίγο,» ψιθύρισε η Έπαρχος στο δολοφόνο, «είχα ανησυχήσει ότι μας έφερες σε λάθος μέρος.»

«Μην ανησυχείς, Αρχόντισσά μου· απλά είναι φοβισμένοι – δικαιολογημένα, νομίζω.»

«Στο παλάτι,» είπε η Φερνάλβιν, «δεν είχαμε μάθει απολύτως τίποτα για την κατάσταση εδώ.»

«Υποθέτω πως δε φτάνουν και πολλά νέα στους Δεκαεννέα Πύργους, τις τελευταίες ημέρες...»

«Για σένα είχα ακούσει ότι– Μια στιγμή. *Είσαι*, τελικά, ο νεκρενοικημένος δολοφόνος Νεκρομένων, ή όχι; Γιατί, αν δεν είσαι, σίγουρα, του μοιάζεις απίστευτα.»

«Και ναι και όχι, Έπαρχε. Και είμαι και δεν είμαι. Το σώμα μου είναι το ίδιο» –*ή περίπου το ίδιο*, πρόσθεσε νοερά, ενθυμούμενος ότι το σώμα στο οποίο τώρα κατοικούσε ήταν, ουσιαστικά, δημιούργημα του Φανλαγκόθ–, «και το πνεύμα μου επίσης, αλλά... δεν είμαι ο ίδιος. Δεν είμαι νεκρενοικημένος πλέον.»

«Έτσι άκουσα. Συνέβη κάτι με τη Ρικέλθη, μου είπαν, και μετά, έχασαν τα ίχνη σου.»

«Για κάποιο καιρό, είχα κι εγώ ο ίδιος ‘χάσει τα ίχνη μου’, Έπαρχε.»

«Αν η Ρικέλθη φταίει για την απώλεια του νεκραδελφού σου,» είπε η Φερνάλβιν, «θα σε βοηθήσω να πάρεις εκδίκηση.»

«Εκδίκηση; Όχι, Έπαρχε– Τι εννοείς, αν εκείνη φταίει για το χαμό του Χέντραμ;»

«Σε πρόδωσε. Αποκάλυψε το όνομά του.»

«Όχι...» μουρμούρισε, έντονα, ο Ζάνμελ. Μετά, έστρεψε το βλέμμα του, για να κοιτάξει την Έπαρχο. «Πώς είναι δυνατόν; Ήθελε να την προστατέψω στη Δυτική Περιφέρεια!»

«Την έπιασαν, Ζάνμελ,» εξήγησε η Φερνάλβιν.

«Είναι αιχμάλωτή τους τώρα;»

«Όχι. Τη χρησιμοποίησαν μόνο για να μάθουν το όνομα του νεκραδελφού σου· μετά, την άφησαν να φύγει.» *Δυστυχώς, σκέφτηκε η Φερνάλβιν. Δεν μπορούσαν να κάνουν ένα, τουλάχιστον, καλό στον κόσμο και να τη σκοτώσουν;*

Ο στρατιώτης που τους οδηγούσε άνοιξε μια ξύλινη πόρτα και τους άφησε να μπουν στην τραπεζαρία. «Ο Διοικητής Έντιμρ είναι εκεί,» τους είπε, δείχνοντας στο βάθος.

Εκείνοι προχώρησαν, και είδαν τον Ελόπτη να ορθώνεται. Όμως δεν ήταν μόνος· μαζί του είχαν ορθωθεί κι άλλοι τρεις: Ο πρώτος ήταν ο Νάδμαρ, που ούτε ο Ζάνμελ, ούτε η Φερνάλβιν, ούτε ο Άνγκεδβαρ, ούτε η Ηλφίρα τον γνώριζαν· η δεύτερη ήταν η Ταχυπομπός Κάρλα, που μονάχα ο Ζάνμελ τη θυμόταν (οι άλλοι, αν και την είχαν δει πού και πού, δεν την ξεχώριζαν από μια οποιαδήποτε βασιλική ταχυπομπό)· και η τρίτη ήταν η Αρχόντισσα Ζιάθραλ, που άπαντες τη γνώριζαν, και η οποία είπε, έκπληκτη, μόλις τους είδε:

«Φερνάλβιν; Άνγκεδβαρ;»

«Ζιάθραλ,» αποκρίθηκε η Έπαρχος, σταματώντας αντίκρυ της και κοιτάζοντάς την, παραξενεμένη. «Τι κάνεις εδώ;»

«Είναι μεγάλη ιστορία.»

«Ελπίζω να πήγες στη Σέλριγκ, όπως είχαμε συμφωνήσει...»

Η Ζιάθραλ αισθάνθηκε έναν καυτό θυμό να ξεκινά απ'το πίσω μέρος του κεφαλιού της και ν'απλώνεται στους ώμους και στην πλάτη της. *Η σκύλα! Ύστερα από όσα πέρασα, τολμά ακόμα να υπονοεί ότι ίσως είμαι με τους καταραμένους συνωμότες!* «Φυσικά και πήγα, Φερνάλβιν!» αντιγύρισε, τρίζοντας τα δόντια, και μετά, στράφηκε απ'την άλλη.

«Αρχόντισσά μου,» είπε ο Έντιμρ στη Φερνάλβιν, παρατηρώντας ότι υπήρχε κάποια ένταση και θέλοντας να την αποφορτίσει, «τι σας φέρνει εδώ, στο φρουραρχείο μου; Κατ'αρχήν, καθίστε, παρακαλώ. Και εσείς και οι υπόλοιποι. Φαίνεστε όλοι σας ταλαιπωρημένοι.»

Οι στρατιώτες τούς έφεραν καρέκλες και τους προσέφεραν κρύα μπίρα. Η Έπαρχος της Έριγκ διηγήθηκε τι είχε συμβεί απόψε, και ρώτησε τον Ζάνμελ: «Εσύ πώς βρέθηκες κοντά μου;»

«Ο Φανλαγκόθ με είχε ειδοποιήσει, και μου είχε ζητήσει να σε προστατέψω, Αρχόντισσά μου.» *Ευτυχώς, κατάφερα να προστατέψω σωστά κάποιον...*

«Το πρόβλημα είναι πως τώρα δεν μπορούμε να επιστρέψουμε στο παλάτι,» είπε η Φερνάλβιν. «Καλύτερα να περιμένεις. Ο Άνγκεδβαρ και η Ηλφίρα θα είχαν φύγει από την πόλη, και εγώ θα οδηγούσα τους εχθρούς μας στους Δεκαεννέα Πύργους. Τότε, θα ήταν καλύτερα να δράσεις.»

«Νόμιζα ότι είχα ευκαιρία να τους σκοτώσω,» εξήγησε ο Ζάνμελ, «και δεν ήμουν βέβαιος αν αυτή η ευκαιρία θα ξαναπαρουσιαζόταν. Μπορούσα να ξεπαστρέψω εύκολα τους φρουρούς τους –ώστε εσείς να είστε ασφαλείς– και να τους επιτεθώ. Έχοντας και τη δική σας βοήθεια, υπέθεσα ότι θα κατάφερνα το σκοπό μου. Αλλά, μάλλον, έκανα λάθος. Το τραύμα στον ώμο μου με εμπόδισε, όπως επίσης και...» *και το γεγονός ότι δεν έχω πλέον τον Χέντραμ μαζί μου, «...και άλλα πράγματα. Τέλος πάντων.»*

«Δε σε κατηγορώ, Ζάνμελ· σου χρωστάω ήδη πολλά. Σ'ευχαριστώ,» είπε η Φερνάλβιν, αγγίζοντας τον αγκώνα του. «Κι επιπλέον, δεν ξέφυγαν όλοι οι εχθροί μας: ο Θάνκαρ, ο νέος Επόπτης της Κεντρικής Περιφέρειας, είναι νεκρός. Τον σκότωσα η ίδια.»

«Έκανα ό,τι μπορούσα, Έπαρχε. Και θα ήθελα να είχα κάνει περισσότερα. Χρωστάω κι εγώ πολλά... στο Χέρι· και, σύντομα, θα τον ξεπληρώσω.» Ήπιε μια γερή γουλιά μπίρα και σηκώθηκε απ'τη θέση του. «Πρέπει να φύγω.»

«Πού θα πας;» ρώτησε η Φερνάλβιν.

«Αυτό δεν μπορώ να το φανερώσω, Έπαρχε· λυπάμαι. Είναι το προσωπικό μου κρησφύγετο σ'ετούτο τον πόλεμο, και πρέπει να το γνωρίζω μόνο εγώ.»

Η Φερνάλβιν ένευσε. «Όπως επιθυμείς. Μπορείς, όμως, να μου κάνεις ακόμα μία χάρη, αν είναι δυνατό, Ζάνμελ;»

«Τι θα ήθελες;»

«Να ειδοποιήσεις τους ένοικους των Δεκαεννέα Πύργων ότι είμαι καλά. Ο Ζάρναβ θα πεθάνει απ'την ανησυχία του, καθώς θα με περιμένει να έρθω και δε θα εμφανίζομαι.»

«Ίσως είναι δύσκολο να πλησιάσω,» είπε ο Ζάνμελ. «Ειδικά ύστερα από τα τελευταία γεγονότα.»

«Το καταλαβαίνω,» είπε η Φερνάλβιν. «Αλλά, αν μπορέσεις, κάποια στιγμή....»

«Εντάξει· θα προσπαθήσω.»

«Υπάρχει χαρτί και μελάνι;» ρώτησε η Έπαρχος τον Διοικητή Έντιμρ.

Ο Επόπτης πρόσταξε έναν στρατιώτη να φέρει αυτά που ζήτησε η Φερνάλβιν, και, σε λίγο, εκείνη τα είχε εμπρός της. Έγραψε ένα σύντομο γράμμα στον σύζυγό της και το ράντισε με άμμο (την οποία, επίσης, της είχε φέρει ο στρατιώτης), για να στεγνώσει πιο γρήγορα. Ύστερα, το τύλιξε και το έδωσε στον Ζάνμελ, που το πέρασε στη ζώνη του και έκανε να φύγει.

Η Ζιάθραλ τον σταμάτησε. «Περίμενε.»

Ο δολοφόνος γύρισε. «Αρχόντισσά μου;»

«Μπορείς να παραδώσεις ένα μήνυμα και για μένα;»

Ο Ζάνμελ ένευσε. «Αν καταφέρω να παραδώσω αυτό της Επάρχου, σίγουρα δε θα είναι δύσκολο να παραδώσω και το δικό σου.»

«Ωραία,» είπε η Ζιάθραλ. Πήρε το χαρτί και το μελάνι από τη Φερνάλβιν και έγραψε ένα γράμμα στον Δάρβαν, λέγοντάς του πού βρισκόταν και τονίζοντάς του ότι ήταν καλά. Το ράντισε κι αυτή με άμμο, για να στεγνώσει, και το έδωσε στον Ζάνμελ.

«Για ποιον είναι;» ρώτησε ο δολοφόνος που είχε γίνει μαντατοφόρος, καθώς το περνούσε στη ζώνη του.

«Για τον Άρχοντα Δάρβαν ε Νίλγκωρ.»

«Πολύ καλά,» αποκρίθηκε ο Ζάνμελ. «Σας χαιρετώ.»

«Καλή τύχη, φίλε μου,» του είπε ο Έντιμρ. «Και να προσέχεις, αν σκέφτεσαι να επιστρέψεις, γιατί, προτού εσύ κι η Έπαρχος έρθετε, λάβαμε μήνυμα από τους εχθρούς μας, την Αδελφότητα της Ελευθερίας, ότι θ' αρχίσουν να μας επιτίθενται από το πρωί. Αυτό σημαίνει ότι, μάλλον, το φρουραρχείο μου θα είναι, στο εξής, περικυκλωμένο από αντίπαλους στρατιώτες.»

«Καταλαβαίνω,» είπε ο Ζάνμελ. «Αλλά μην το βάζετε κάτω· τα πράγματα, σύντομα, θα καλυτερεύσουν.»

«Το εύχομαι.»

Ο δολοφόνος έφυγε από την τραπεζαρία.

Η Φερνάλβιν στράφηκε στη νύφη της. «Λοιπόν, Ζιάθραλ... θέλεις τώρα να μου πεις πώς βρέθηκες εδώ;»

«Δεν έχω κανένα πρόβλημα να σου πω,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά πάψε να υπονοείς ότι είμαι με τους εχθρούς μας, Φερνάλβιν!»

«Δεν υπονοώ ότι είσαι μαζί τους.» (*Εμένα μου λες! σκέφτηκε η Ζιάθραλ.*) «Μίλησέ μου. Σε ακούω.» Η Έπαρχος σταύρωσε τα χέρια εμπρός της, καθώς ακουμπούσε την πλάτη της στην καρέκλα.

Ο Ζάνμελ βρήκε τον εαυτό του κυνηγημένο στα σοκάκια της Νουάλβορ. Οι κατάσκοποι του Χεριού τον είχαν δει να βγαίνει από το φρουραρχείο και τον είχαν πάρει στο κατόπι. Ήταν τρεις και έρχονταν πίσω του σαν γάτες, ευκίνητοι κι αθόρυβοι.

Δεν πρέπει να τους οδηγήσω στον Χαριτωμένο Χορευτή. Αυτό θα μας καταδικάσει όλους: εμένα, τον Κάβμαρ, την Αϊλρέηκ, τον Ράνιρ –ο οποίος ήταν αρκετά καλός μαζί μας ώστε να μας φιλοξενήσει. Όχι, πρέπει να τους ξεφορτωθώ.

Και ο δεξής του ώμος ήταν σε μαύρα χάλια. Τον πονούσε και μόνο που βάδιζε. Αν ο Χέντραμ ήταν– Δε θα σκεφτόταν έτσι. Δε θα σκεφτόταν τι θα μπορούσε να έχει· θα σκεφτόταν μόνο τι είχε. Και ήξερε πως είχε δύο οπλισμένες και έτοιμες χειροβαλλίστρες...

Συνέχισε να βαδίζει νότια, προσπερνώντας τον Χαριτωμένο Χορευτή και κατευθυνόμενος προς την Πύλη του Γλάρου. Είδε μια αποθήκη που είχε αποτυπώσει στο νου του από παλιά –από τις μέρες που τριγύριζε σε τούτα τα μέρη χωρίς σκοπό, μετά από την αποτυχημένη του εξόρμηση στη Δυτική Περιφέρεια, μαζί με την Αρχόντισσα Ρικέλθη– και έστριψε πίσω της. Οι κατάσκοποι του Χεριού τον ακολουθούσαν· δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία για τούτο.

Πήδησε πάνω σ'ένα πεζούλι και πιάστηκε από το γείσο της στέγης. Ο δεξής του ώμος τον πέθανε στον πόνο, αλλά εκείνος τον αγνόησε, τρίζοντας τα δόντια, και τράβηξε το σώμα του επάνω, γρήγορα. Όταν καβάλησε την οροφή, νόμιζε ότι το τραύμα του είχε αρχίσει πάλι να αιμορραγεί. Ο πόνος ήταν τόσο δυνατός που τον έκανε να σκέφτεται ότι αποκλείεται να κατάφερνε να σηκώσει όπλο με το δεξί χέρι και να σημαδέψει σωστά. Έτσι, τράβηξε τη μία μόνο βαλλίστρα του, με το αριστερό.

Οι κατάσκοποι έστριψαν εκεί όπου είχε στρίψει κι εκείνος.

Ο Ζάνμελ έριξε...

...κι αστόχησε.

Δεν πέτυχε τον εχθρό στο κεφάλι, όπως ήθελε, αλλά στον ώμο.

Οι άλλοι δύο, πάραυτα, ύψωσαν τις δικές τους χειροβαλλίστρες και έβαλαν. Ο δολοφόνος έπεσε στο πλάι, και τα βέλη σφύριζαν από πάνω του.

Ύστερα, πήρε γονατιστή θέση, τραβώντας ένα ξιφίδιο (με το αριστερό χέρι, φυσικά) και εκτοξεύοντάς το κάτω. Η λεπίδα καρφώθηκε στο στήθος ενός κατασκόπου –και ο Ζάνμελ είδε πως ήταν ο κατάσκοπος τον οποίο είχε, πριν, πετύχει στον ώμο.

Ταυτόχρονα, οι άλλοι δύο πιάνονταν από το γείσο της αποθήκης και ανέβαιναν. Ο Ζάνμελ πρόλαβε να κλοτσήσει τον έναν στο διάφραγμα, ρίχνοντάς τον κάτω, στο σοκάκι· αλλά ο δεύτερος βρέθηκε πάνω, και τράβηξε ένα κοντόσπαθο απ'τη ζώνη του, επιτιθέμενος.

Ο δολοφόνος απέφυγε τη λεπίδα, που διέγραψε μια ημικυκλική τροχιά μπροστά απ'την κοιλιά του. Ξεθηκάρωσε το δικό του ξίφος κι απέκρουσε το επόμενο χτύπημα. Ο εχθρός τον έσπρωξε, κι εκείνος παραπάτησε, και βρέθηκε στην άκρη της στέγης.

Ο κατάσκοπος επιτέθηκε ξανά, καρφωτά. Ο Ζάνμελ απέφυγε τη σπαθιά, κάνοντας στο πλάι, και τώρα ο άνθρωπος του Χεριού ήταν που βρέθηκε στην άκρη της στέγης. Από την όψη του, φάνηκε ότι πανικοβλήθηκε προς στιγμή, καθώς προσπαθούσε να κρατήσει την ισορροπία του, και τότε ο δολοφόνος τον σπάθισε στα πλευρά.

Ο άντρας έπεσε απ'την αποθήκη, με μια κραυγή, την οποία ακολούθησε ένας δυνατός γδούπος.

Ωρα να φεύγω, σκέφτηκε ο Ζάνμελ, που νόμιζε ότι είχε αρχίσει να ζαλίζεται. Το τραύμα του πρέπει να του είχε φέρει πυρετό. *Δεν είμαι καθόλου καλά...*

Λύγισε τα γόνατα κοντά στην άκρια της οροφής, και πήδησε κάτω, στο σοκάκι.

Το μάτι του πήρε κάτι να κινείται, και ο δολοφόνος στράφηκε –για να δει τον κατάσκοπο που είχε κλοτσήσει στο διάφραγμα να είναι ανασηκωμένος και να προσπαθεί να τον καρφώσει στο γόνατο, μ'ένα ξιφίδιο.

Ο Ζάνμελ μετακίνησε αμέσως το πόδι του, και η λεπίδα τον βρήκε στην κνήμη, σχίζοντάς του το παντελόνι· το τραύμα, ωστόσο, δεν ήταν τίποτα παραπάνω από επιφανειακό.

Ο κατάσκοπος προσπάθησε να σηκωθεί στα πόδια του, για ν'αντιμετωπίσει το δολοφόνο, αλλά εκείνος τον κλότσησε, ρίχνοντάς τον κάτω. Ύστερα, πάτησε στο στέρνο του και άγγιξε το λαιμό του, με την αιχμή του ξίφους του.

«Πού ήσασταν κρυμμένοι και με είδατε;» ρώτησε.

«Κοντά στο Βόρειο Φρουραρχείο,» απάντησε ο κατάσκοπος. «Το παρακολουθούμε.»

«Πόσες φορές με έχετε δει να πηγαίνω εκεί;»

«Μία. Τώρα, δηλαδή. Είχες μαζί σου και τους άλλους. Οι εργοδότες μου θα σε σκοτώσουν γι' αυτό!»

«Ή εγώ θα τους σκοτώσω πρώτος.»

Ο κατάσκοπος γέλασε, ξερά. «Αυτά τα έχουν πει πολλοί...»

Ο Ζάνμελ τού πίεσε το σαγόνι, με το ξίφος. «Πού είναι ο Αρχιερέας σας απόψε; Πού είναι ο *Απέθαντος*; Έχω όρεξη να δοκιμάσω πόσο '*απέθαντος*' είναι.»

«Είσαι τρελός—»

«Απάντησέ μου! Πού είναι;»

«Δεν ξέρω! Στο Ναό, ίσως.»

Στο Ναό... Αλλά εκεί δεν μπορώ να διεισδύσω εύκολα.

Χτύπησε τον κατάσκοπο, δυνατά, με το πλατύ μέρος της λεπίδας του, αναισθητοποιώντας τον.

Πάμε πίσω, στον Χαριτωμένο Χορευτή. Θέλω, πραγματικά, να κοιμηθώ, να καθαρίσει το μυαλό μου...

Ο Λώντιρ πέταξε το ποτήρι του στον τοίχο, θρυμματίζοντάς το και εκτοξεύοντας κρασί τριγύρω.

«*Με κοροϊδεύεις, Βανρίλια;*» ούρλιαξε. «*Ένας άνθρωπος –μόνος του– σας έστησε ΕΝΕΔΡΑ;*»

«Μας περίμενε. Πρέπει να τόχε προμελετήσει. Πρέπει... Και ήταν πολύ γρήγορος!»

Αναστέναξε. «Πού είναι οι άλλοι;» απαίτησε, ενώ σκεφτόταν: *Ο Έπαρχος! Ο Έπαρχος Κάβμαρ φταίει για τούτο!* Ο κατάσκοπος του Λώντιρ που είχε παρακολουθήσει τους άντρες οι οποίοι βγήκαν από τα *Μαγικά της Νότιας Ρουζβάνης* τού είχε αναφέρει πως ο ένας από τους δύο ήταν, σίγουρα, ο Έπαρχος Κάβμαρ, γιατί ο άλλος τον είχε

πει Έπαρχε. Επίσης, ο Κάβμαρ είχε πει το σύντροφό του Ζάνμελ. Ζάνμελ... Ποιος μπορεί να ήταν αυτός ο Ζάνμελ;

«Δεν ξέρω,» απάντησε η Βανρίλια. «Πάντως, δε νομίζω να έμειναν εκεί. Εκτός απ'αυτό τον ηλίθιο, τον Θάνκαρ, που έβγαλε το σπαθί του και επιτέθηκε, ενώ φαινόταν πως δεν είχαμε πιθανότητες νίκης—»

«Ίσως και να είχατε!» φώναξε το Χέρι. «Αν μένατε και πολεμούσατε συντονισμένα, ίσως και να είχατε!»

«Είσαι τρελός; Ο εχθρός μας είχε κόψει τα σχοινιά της Φερνάλβιν, είχε σκοτώσει τους δύο από τους τέσσερις φρουρούς που συνόδευαν το γιο της και τη φίλη του, και είχε τοξέψει και τους δύο στρατιώτες που φύλαγαν την Έπαρχο. Επίσης, είχε σωριάσει τον Ξάρκαν, ο οποίος αμφιβάλλω αν επέζησε ύστερα από τούτα. Περίμενες να τα βάλουμε μ'όλους αυτούς; Η Φερνάλβιν μόνη της και μ'ένα σπαθί στο χέρι μπορεί να κατάφερνε να μας σκοτώσει, πόσο μάλλον όταν—!»

«Αρκετά,» τη διέκοψε ο Λώντιρ, υψώνοντας το χέρι του, «αρκετά. Τα άκουσα μία φορά, και μου φτάνει.»

Η Βανρίλια πήρε μια βαθιά ανάσα. «Με συγχωρείς. Έχω πανικοβληθεί. Πρέπει να ηρεμήσω.» Παραμέρισε τα μαλλιά απ'το ιδρωμένο πρόσωπό της και κάθισε στον καναπέ του μικρού καθιστικού.

Το Χέρι γέμισε ένα ποτήρι με νερωμένο κρασί και της το έδωσε.

«Σ'ευχαριστώ, Λώντιρ,» είπε η Βανρίλια, και ήπие.

Ο Αρχιερέας του Σάλ'γκρεμ'ρωθ στράφηκε στις φλόγες του τζακιού. *Νουτκάλι, καταραμένη μπάσταρδε, μίλησέ μου! Μίλησέ μου, γιατί είμαι σχεδόν βέβαιος ότι έχεις στραφεί εναντίον μου. Μονάχα εσύ θα μπορούσες να είχες κανονίσει αυτή την παγίδα. Εσύ ή κάποιος της δαιμονισμένης σου οικογένειας. Μίλησέ μου!*

Η φωτιά κράτησε τη σιωπή της.

Κεφάλαιο 32

Στην Υπηρεσία της Βασίλισσας

Η Νίθρα αγκάλιασε την αδελφή της, τη μητέρα της, και τέλος, τον πατέρα της, και παρατήρησε ότι όλοι τους την έσφιξαν δυνατά, σα να φοβόνταν ότι μπορεί πάλι να εξαφανιζόταν.

Εκείνη χαμογέλασε. «Δε σκοπεύω να φύγω σύντομα. Θα ξαναϊδωθούμε.»

«Μη διστάσεις να μας ειδοποιήσεις, αν μας χρειαστείς,» είπε ο Ένκεριν.

«Θα το θυμάμαι, μπαμπά,» αποκρίθηκε η Νίθρα, και φίλησε το μάγουλό του.

Ο Κένκορ, που είχε αποφασίσει να μείνει μαζί της, στο παλάτι, αντάλλαξε μια χειραψία με τον πατέρα τους, αγκάλιασε τη μητέρα τους, και φίλησε τη Ζόφρα. Ύστερα, εκείνοι έφυγαν από τον ξενώνα, ακολουθώντας έναν στρατιώτη, ο οποίος θα τους οδηγούσε εκεί όπου ήταν σταβλισμένα τα άλογά τους.

Η Νίθρα έμεινε μόνη στο διάδρομο, μαζί με τον αδελφό της. Τον κοίταξε απ'την κορυφή ως τα νύχια. Σήμερα, ήταν φρεσκοξυρισμένος· παράξενο αυτό. Πρέπει να είχε πάρει την «αποστολή» του εδώ, στο παλάτι, πολύ σοβαρά. Πράγμα φανερό κι από το ντύσιμό του: Φορούσε ρούχα επίσημα, κομψά, και ακριβά: ένα σκούρο-μπλε πανωφόρι με πορφυρό, γυαλιστερό σιρίτι και κουμπιά χρυσά, τετράγωνα, και σκαλιστά· ο γιακάς ενός λευκού πουκαμίσου ξεπρόβαλλε απ'τη λαιμόκοπή του, ενώ τα δαντελωτά μανίκια του ίδιου πουκαμίσου έβγαιναν από τις άκριες των μανικιών του. Γύρω από τη μέση του Κένκορ τυλιγόταν μια φαρδιά, μαύρη, δερμάτινη ζώνη, όπου βρισκόταν θηκαρωμένο το ξίφος του· το θηκάρι είχε αργυρή διακόσμηση και στολιζόταν από ημιπολύτιμους λίθους, ενώ η αγκράφα της ζώνης ήταν μεγάλη, ασημένια, και είχε επάνω ένα σμαράγδι. Το παντελόνι του ήταν από λευκό μετάξι και φρεσκοσιδερωμένο, οι μπότες του μαύρες, καλογυαλισμένες, και ψηλές. Από το λαιμό του κρεμόταν ένα περιδέραιο με αμέθυστο στην άκρη.

Η Νίθρα μειδίασε, παρατηρώντας τον αδελφό της.

«Αισθάνεσαι άτακτη, τώρα που έφυγαν η μαμά κι ο μπαμπάς;» είπε ο Κένκορ.

Η Νίθρα γέλασε, γιατί αυτό ήταν κάτι που είχε ακούσει πολλές φορές στο παρελθόν. Όταν εκείνη κι ο αδελφός της ήταν μικροί, περίμεναν ο Άρχοντας Ένκεριν και η Αρχόντισσα Νάλρα να φύγουν, για να κάνουν ό,τι κατεργαριά τούς κατέβαινε. Είχαν σκαρφαλώσει στη στέγη της έπαυλής τους· είχαν εξερευνήσει την πίσω μεριά του Σκοτεινού Χαμηλώματος: ένα μέρος γεμάτο πυκνά δέντρα που λεγόταν ότι ήταν στοιχειωμένο· είχαν πάει στη θάλασσα μέσα στην άγρια νύχτα· είχαν μπει στο κελάρι, για να βρουν παλιά κρασιά και να πιουν. Σε όλες τους τις εξορμήσεις, ο Κένκορ ήταν καλύτερος: σκαρφάλωνε σαν αϊλουρος, κολυμπούσε σαν ψάρι, ακροπατούσε σαν κλέφτης· η Νίθρα, όμως, μπορούσε πάντα να τον βάλει να κάνουν ό,τι εκείνη ήθελε. Όταν του είχε προτείνει να πάνε στο Σκοτεινό Χαμηλώμα, ο Κένκορ είχε πει: «Υπάρχουν φαντάσματα εκεί, που θα μας τυφλώσουν, και δαίμονες του Λύκου, που θα μας φάνε τα πόδια!» Είχαν πάει, όμως. Όταν του είχε προτείνει να μπουν στο κελάρι και να πιουν παλιά κρασιά, είχε πει: «Θα μεθύσουμε και θα μας πιάσουν, Νίθρα!» Το είχαν κάνει, όμως.

Περιέργως, ήταν η μόνη —η μόνη— που μπορούσε να πείσει τον αδελφό της να κάνει κάτι που δεν ήθελε, και μάλιστα να το θεωρήσει και καλή ιδέα. Ωστόσο, όποτε τον έπειθε, η Νίθρα παρατηρούσε ότι αισθανόταν κουρασμένη, σαν να είχε τρέξει, ή ζαλισμένη, σαν να διάβαζε για πολλές ώρες· και υποψίες γέμισαν το νου της. Μήπως διέθετε το Χάρισμα των Ρουζβάνων; Μήπως διέθετε την Πειθώ; Έτσι, μίλησε στον πατέρα της και, εν συνεχεία, με δική του προτροπή, στην τοπική ιέρεια της Λιάμνερ Κρωθ...

«Τι έχεις κατά νου;» ρώτησε τώρα τον αδελφό της.

«Εσύ θα έπρεπε να έχεις κάτι κατά νου, Νίθρα,» αποκρίθηκε ο Κένκορ. «Εσύ πάντα έχεις κάτι κατά νου.» Το βλέμμα του ήταν πάλι κάπως επιφυλακτικό, κι εκείνη δεν μπορούσε να μην το προσέξει.

«Σου φαίνομαι παράξενη;» του είπε, όχι εχθρικά ή απότομα, αλλά με φωνή ήρεμη και μαλακή.

«Λιγάκι,» παραδέχτηκε ο Κένκορ.

«Μ'εμπιστεύεσαι;»

«Σ'αγαπώ, Νίθρα. Είσαι αδελφή μου.»

«Με εμπιστεύεσαι;» επανέλαβε εκείνη.

Τα χείλη του Κένκορ έσμιξαν. «Γιατί να *μη* σ'εμπιστευόμαι;»

«Γιατί το βλέπω στο πρόσωπό σου.»

«Κοίτα,» είπε ο Κένκορ, «όλ'αυτά μού φαίνονται παράξενα, εντάξει; Πιστεύεις ότι είμαι παράλογος;»

Η Νίθρα κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Τι έχεις κατά νου, λοιπόν, για σήμερα; Πώς θα μπορούσα να σε βοηθήσω;»

«Για την ώρα, πάμε στην αίθουσα του θρόνου,» είπε η Νίθρα, αρχίζοντας να βαδίζει. «Και μετά, έχω να συζητήσω με την Αρχόντισσα Κονθάρα.»

Ο Κένκορ την ακολούθησε. «Είναι εδώ;»

«Ναι. Φιλοξενούμενή μου.»

«Με παραξενεύει που σε δέχτηκε για Βασίλισσα.»

«Δε με δέχτηκε· όχι ακόμα.»

«Αχά...» είπε ο Κένκορ. «Κατάλαβα τι είδους 'φιλοξενούμενη' εί-
ναι.»

«Όχι, δεν είναι ακριβώς έτσι. Δεν είναι αιχμάλωτή μου. Δε θα την κρατήσω χωρίς τη θέλησή της· αλλά θέλω, πρώτα, να της μιλήσω. Να της μιλήσω διεξοδικά.»

Στην αίθουσα του θρόνου, ο Ρέλγκριν πλησίασε τη Νίθρα και φίλησε το χέρι της κάνοντας μια επίσημη υπόκλιση. Ο Κένκορ τον κοίταξε με το ένα του φρύδι μισοϋψωμένο.

«Ο καινούργιος Αρχιστράτηγος του Νούφρεκ,» του είπε η Νίθρα, «Άρχων Ρέλγκριν Κόβρεν. Ρέλγκριν, απο δώ ο αδελφός μου, Κένκορ. Θα μείνει στο παλάτι για κάποιο καιρό, ώστε να με βοηθήσει.»

«Καλωσορίσατε, Άρχοντά μου,» είπε ο Ρέλγκριν, δίνοντάς του το δεξί χέρι.

Εκείνος το έσφιξε, αποκρινόμενος επιφυλακτικά: «Χάρηκα για τη γνωριμία, Αρχιστράτηγε.»

«Πώς είσαι σήμερα, Νίθρα;» ρώτησε ο Ρέλγκριν, στρέφοντας το βλέμμα του σ'εκείνη.

Η Νίθρα είδε, με την άκρια του ματιού της, τον Κένκορ να συνοφρυώνεται. *Δε νομίζω να συμπάθησε τον καινούργιο μας Αρχιστράτηγο· ή ίσως να απορεί με την οικειότητά του προς εμένα.*

«Καλύτερα,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα. «Αλλά ακόμα κρατάω αυτό, όπως βλέπεις,» πρόσθεσε, υψώνοντας το εβένινο μπαστούνι της.

Ο Ρέλγκριν άλλαξε θέμα: «Ένας κύριος έχει έρθει να σε δει. Ονομάζεται Σαμόλθιρ Κυματοπαλαιστής. Λέει πως είναι καπετάνιος και ότι γνωρίζει τον Φένταρ των Ωθράγκος και τη Χρυσοδάκτυλη τη Μιρλίμια.»

Η Νίθρα κοίταξε πέρα από τον Αρχιστράτηγο και είδε πως, όντως, ο Σαμόλθιρ καθόταν σε μια καρέκλα και περίμενε. Τα μάτια του είχαν στραφεί επάνω της, καθώς την είχε ατενίσει να μπαίνει στην αίθουσα. Μαζί του ήταν και η Αλλάρνα η Ωθράγκι.

«Θα του μιλήσω,» είπε η Νίθρα, βαδίζοντας προς το μέρος του. Ο Κένκορ την ακολούθησε, αλλά ο Ρέλγκριν όχι.

Ο Σαμόλθιρ και η Αλλάρνα σηκώθηκαν από τις θέσεις τους και υποκλίθηκαν, ο πρώτος κοφτά και η δεύτερη διστακτικά.

«Καλημέρα,» τους χαιρέτησε η Νίθρα.

«Καλημέρα, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε ο Κυματοπαλαιστής.

«Παρακαλώ, καθίστε.»

Κάθισαν, κι εκείνη κάθισε αντίκρυ τους, όπως επίσης και ο Κένκορ.

«Πιστεύω, Καπετάνιε, πως βρίσκεσαι εδώ για την ανταμοιβή που σου υποσχέθηκα...»

«Για να πούμε το αληθές του πράγματος, Μεγαλειοτάτη, ναι, γ' αυτό το λόγο ήρθα.»

Η Νίθρα έκανε νόημα σ' έναν στρατιώτη να πλησιάσει, και τον ρώτησε: «Ποιος είναι υπεύθυνος του Βασιλικού Θησαυροφυλακίου;»

«Ο Αρχιστράτηγος Ρέλγκριν, Βασίλισσά μου.»

«Ειδοποίησέ τον· θέλω να του μιλήσω.»

Ο πολεμιστής υποκλίθηκε και πήγε στον Ρέλγκριν, ο οποίος στεκόταν στην άλλη μεριά της αίθουσας, αλλά πλησίασε αμέσως. Την ίδια στιγμή, ο Φένταρ έμπαινε στο μεγάλο δωμάτιο, ντυμένος με την καινούργια του πανοπλία –αυτή της Βασιλικής Φρουράς– και τον επίσης καινούργιο μενεξεδί του μανδύα, που τον αναγνώριζε ως διοικητή.

«Υποσχέθηκα στον κύριο Σαμόλθιρ μια πλουσιοπάροχη ανταμοιβή, Αρχιστράτηγε,» είπε η Νίθρα στον Ρέλγκριν. «Γέμισε ένα σεντούκι με χρυσάφι –και μόνο με χρυσάφι· τίποτα μικρότερης αξίας– από το

Βασιλικό Θησαυροφυλάκιο και φρόντισε να μεταφερθεί στο πλοίο του.»

«Ποιο είναι το πλοίο σας, Καπετάνιε;» ρώτησε ο Ρέλγκριν.

«Ο *Κυματόλυκος*, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Σαμόλθιρ. «Είναι αραγμένο στη βόρεια μεριά του λιμανιού.»

«Μέχρι το μεσημέρι θα έχετε την ανταμοιβή σας.»

«Σας ευχαριστώ, Βασίλισσά μου,» είπε ο Σαμόλθιρ στη Νίθρα, παίρνοντάς το βλέμμα του από τον Ρέλγκριν.

«Σ’το είχα υποσχεθεί, Καπετάνιε, και προσπαθώ πάντοτε να εκπληρώνω τις υποσχέσεις μου.» Σηκώθηκε από το κάθισμα της, και μαζί της σηκώθηκαν κι οι υπόλοιποι.

Ο Φένταρ πλησίασε, και ο Σαμόλθιρ τον κοίταξε συνοφρυωμένος.

Εκείνος χαμογέλασε. «Έχω την τιμή να είμαι Διοικητής του Πρώτου Τάγματος της Βασιλικής Φρουράς της Έρλεν,» εξήγησε.

«Δηλαδή, δε θάρθεις μαζί μας, στη Βάλγκριθμωρ;»

«Όχι,» είπε ο Φένταρ. «Για την ώρα, πρέπει να μείνω εδώ. Στο μέλλον, όμως, θα έρθω. Έχω ανειλημμένες υποχρεώσεις εκεί. Τον αδελφό μου δεν τον έχω ακόμα βρει, Σαμόλθιρ.»

«Καλύτερα να τ’αφήσεις, φίλε μου,» είπε ο Κυματοπαλαιστής, ακουμπώντας τον αρματωμένο του ώμο. «Τη βόλεψες καλά εδώ. Το αξίζεις.»

Ο Φένταρ κούνησε το κεφάλι. «Θα τον βρω. Έχω ορκιστεί σε όλους τους θεούς που γνωρίζω· θα τον βρω. Και η Βασίλισσα Νίθρα υποσχέθηκε να με βοηθήσει στην αναζήτησή μου.»

Ο Σαμόλθιρ στράφηκε στο μέρος της. «Βασίλισσά μου, την έχετε άσχημα, που βάλατε τούτον τον μπαγαπόντη για διοικητή της φρουρά σας,» είπε, μειδώντας πλατιά.

Η Νίθρα γέλασε, και αποκρίθηκε: «Έχω πλήρη εμπιστοσύνη στον Φένταρ, Καπετάνιε. Αν δεν ήταν εκείνος και η Χρυσοδάκτυλη, δε θα είχα φτάσει ποτέ στην Έρλεν.»

«Είναι, βεβαίως, πολύ ικανός και αγωνιστικός άνθρωπος, Μεγαλειοτάτη,» είπε ο Σαμόλθιρ. «Και τώρα, να σας αποχαιρετήσω.» Έκανε μια σύντομη υπόκλιση· και ήταν έτοιμη να υποκλιθεί και η Αλλάρνα, όταν η Νίθρα τη σταμάτησε, λέγοντας:

«Γιατί δε μένετε λίγο ακόμα; Είμαι σίγουρη πως ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη θα θέλουν να σε δουν, Καπετάνιε—»

«Ποιος, εγώ;» έκανε ο Φένταρ. «Να θέλω να δω αυτόν τον παλιопειρατή; Όχι, Μεγαλειοτάτη, σας ικετεύω, διώξτε τον!» Γελούσε, όμως.

«Και εγώ θα ήθελα να μιλήσω με την Αλλάρνα, τώρα που όλα τελείωσαν,» ολοκλήρωσε η Νίθρα, και είδε πως η Ωθράγκι φάνηκε σοκαρισμένη από αυτά της τα λόγια, σαν η Βασίλισσα να είχε πει πως θα τη φυλάκιζε, θα την οδηγούσε στην κρεμάλα, ή κάτι παρόμοια «ευχάριστο».

«Αν το επιθυμεί η Μεγαλειότητά Σας...» αποκρίθηκε ο Σαμόλθιρ. «Σαφώς και θα μείνουμε.»

Η Νίθρα κοίταξε τον Αρχιστράτηγο του Βασιλείου της. «Ρέλγκριν, μη δώσεις διαταγή να μεταφερθεί το σεντούκι στο πλοίο, ακόμα. Μόλη την αναστάτωση στην πόλη, ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να συμβεί.»

«Καταλαβαίνω, Βασίλισσά μου. Θα το ετοιμάσουμε και θα το αφήσουμε στο Θησαυροφυλάκιο.»

Η Νίθρα ένευσε.

Η Αρχόντισσα Κονθάρα ήταν μισοξαπλωμένη επάνω στο ανάκλιντρο, και το φως που έμπαινε από το ανοιχτό παράθυρο την έλουζε, κάνοντάς τη να μοιάζει με παραμυθένια παρουσία μέσα στο λευκό της φόρεμα. Στο αριστερό χέρι κρατούσε μια βεντάλια και, κάπου-κάπου, έκανε αέρα στον εαυτό της. Τα καστανά της μαλλιά ήταν πιασμένα πίσω απ'το κεφάλι της.

Τα φρύδια της έσμιξαν, μόλις είδε τη Νίθρα να μπαίνει στο δωμάτιο.

«Καλημέρα, Αρχόντισσά μου,» χαιρέτησε η Βασίλισσα. «Ήρθα να συζητήσουμε.» Κάθισε σε μια πολυθρόνα και σταύρωσε τα πόδια της στο γόνατο.

«Τι έχουμε να πούμε;» Η Κυρά της Ήανβαν δεν έμοιαζε να θέλει να κάνει καμία υποχώρηση από την αρχική της θέση. *Θέμα γοήτρου, σίγουρα*, σκέφτηκε η Νίθρα. *Μπορώ, όμως, να την κάνω να συμφωνήσει μαζί μου, χωρίς να πιστέψει ότι το... γόητρό της έχει πληγεί. Πρέπει να τα καταφέρω.*

«Θεωρείτε ότι δεν έχουμε τίποτα να πούμε;»

«Εκτός απ'το γεγονός ότι είμαι αιχμάλωτη—»

«Δεν είστε αιχμάλωτη,» τη διέκοψε η Νίθρα. «Είστε φιλοξενούμενή μου. Σας φέρθηκε κανένας με τρόπο που κρίνετε ότι θα φερόταν σ'έναν αιχμάλωτο;»

«Δε ζήτησα να φύγω...»

Η Νίθρα μειδίασε. *Πράγματι, κανείς δε θα σ'άφηνε να φύγεις, αλλά αυτό είναι ένα τελείως διαφορετικό θέμα.* «Αρχόντισσά μου, ήθελα μονάχα να ηρεμήσετε, ώστε να μιλήσουμε πιο νηφάλια και πολιτισμένα, πράγμα το οποίο δε νομίζω ότι ήταν δυνατόν να επιτευχθεί χτες, στην αίθουσα του θρόνου,» είπε, φορτίζοντας τα λόγια της με Πειθώ –διακριτικά, όμως, για να μην αντιληφτεί η Κονθάρρα τη χρήση του Χαρίσματος.

«Είμαι απόλυτα ήρεμη,» αποκρίθηκε, κοφτά, η Κυρά της Ήανβαν, «και εξακολουθώ να πιστεύω ότι σφετερίστηκες άνομα το Θρόνο του Νούφρεκ. Σ'το είχα πει και τότε, στην πόλη μου, και θα σ'το πω και τώρα, Νίθρα Ρίνκιλ: Δε θα σε υποστηρίξω ως Βασίλισσα.»

«Αρχόντισσά μου, δε γίνεται αλλιώς—»

«Ναι, αυτό θα έλεγαν όλοι οι σφετεριστές, αναμφίβολα...»

«Θα προτιμούσατε την Καλβάρθα στο θρόνο;»

Η Κονθάρρα έμεινε σιωπηλή. Έκλεισε τη βεντάλια της.

«Γιατί, αν φύγω από το θρόνο εγώ, τότε θα πρέπει να τον παραχωρήσω στην ξαφέλφη μου,» συνέχισε η Νίθρα, «η οποία, σύμφωνα με τη σειρά νόμιμης διαδοχής, τον δικαιούται.»

«Πού θες να καταλήξεις;»

«Στο ότι πρέπει να επιλέξετε, ανάμεσα σε μένα και την Καλβάρθα.»

«Δεν είμαι υποχρεωμένη να επιλέξω ούτε εσένα ούτε εκείνη!» αντιγύρισε η Κονθάρρα, ατενίζοντάς τη με ασάλευτο βλέμμα, σα να την προκαλούσε να χρησιμοποιήσει την Πειθώ. Η Νίθρα, όμως, ήξερε ότι δε θα πετύχαινε μια μακροπρόθεσμη συμφωνία έτσι. Με την Πειθώ, ποτέ δεν έκανε κανείς μακροπρόθεσμες συμφωνίες, γιατί η λογική κυριαρχούσε, μετά, και η απάτη γινόταν φανερή. Το Χάρισμα, όμως, μπορούσε να *υποβοηθήσει* την επίτευξη μιας μακροπρόθεσμης συμφωνίας.

«Αρχόντισσα Κονθάρρα, αν παραιτηθώ από το θρόνο, τότε θα πρέπει να τον παραδώσω στην Καλβάρθα. Διαφωνείτε μ'αυτό;»

Εκείνη δε μίλησε. *Και τι να πει; Ουσιαστικά, διαφωνεί, αλλά το ξέρει ότι δεν έχει νόημα να εκφράσει τη διαφωνία της. Γιατί, αν την εξέφραζε, θα έπρεπε να μου αποκριθεί: «Ναι, Νίθρα, διαφωνώ! Εγώ πρέπει να είμαι Βασίλισσα του Νούφρεκ. Δεν το βλέπεις; Δε βλέπεις ότι μόνο εγώ μπορώ να διοικήσω σωστά το Βασίλειο; Παραιτήσου από το θρόνο και δώσε τον σε μένα!»*

«Είτε διαφωνείτε είτε όχι,» συνέχισε η Νίθρα, επικαλούμενη τη δύναμη της Πειθούς, «γνωρίζετε πολύ καλά πως έτσι είναι. Αν φύγω, θα έρθει η Καλβάρθα. Εκτός αν πιστεύετε ότι θα έπρεπε να παραιτηθώ από το θρόνο και να παραχωρήσω τη θέση μου σε κάποιον άλλο. Αυτό, όμως, θα έφερνε μόνο εσωτερικές αναταραχές στο Βασίλειο, τις οποίες αμφιβάλλω ότι ο αντικαταστάτης μου θα μπορούσε να λύσει. Εγώ, όμως, μπορώ. Ακόμα και το ιερατείο με υποστηρίζει. Η Λιάμνερ Κρωθ με έχει επιλέξει, για να επαναφέρω το Νούφρεκ στο δρόμο της, ύστερα από τη δυστυχή βασιλεία της Καλβάρθα και από τα δεινά που είχαν επέλθει λόγω αυτής και λόγω της παρουσίας του Νουτκάλι.»

Η Κονθάρα εξακολουθούσε να είναι σιωπηλή. Είχε ανοίξει πάλι τη βεντάλια της και αέριζε, με αργές κινήσεις, το πρόσωπό της· μερικές τούφες από τα καστανά της μαλλιά πετούσαν προς τα πίσω.

Την έχω στριμώξει, και το ξέρει. Δε χρειάζεται καν Πειθώ για να την κάνω να το δει αυτό, γιατί είναι η αλήθεια. Πρέπει, όμως, να την αναγκάσω και να αποδεχτεί την αλήθεια... πράγμα το οποίο η Νίθρα γνώριζε ότι, πολλές φορές, ήταν δύσκολο. Οι άνθρωποι, συνήθως, απέφευγαν να κοιτάζουν την αλήθεια, όταν δεν τους συνέφερε.

«Όπως βλέπετε, λοιπόν,» είπε, ξαναχρησιμοποιώντας την Πειθώ, «αυτή τη στιγμή, είμαι η καλύτερη Βασίλισσα που θα μπορούσε να έχει το Νούφρεκ. Δεν ήταν ψέματα όταν, κάποτε, σας είπα, Αρχόντισσά μου, ότι επιθυμώ μόνο την ευημερία του Βασιλείου.»

«Και μου ζητάς να σε υποστηρίξω. Μου ζητάς να κάνω εκείνο που σου είπα ότι δεν θα κάνω...»

«Ακριβώς,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Τι άλλη επιλογή έχετε, Αρχόντισσα Κονθάρα; Εγώ, κατ'αρχήν, σας δηλώνω πως θα σας αφήσω να φύγετε από το παλάτι, όποια απόφαση κι αν πάρετε –είτε συμφωνήσετε να με υποστηρίξετε είτε όχι. Αλλά ποια άλλη επιλογή έχετε; Θα πάτε στην Ήανβαν και θα προσπαθήσετε να συγκεντρώσετε

τους ευγενείς του Βασιλείου εναντίον μου, για να με εκθρονίσετε; Θα προκαλέσετε εμφύλιο πόλεμο, προκειμένου να το κατορθώσετε; Κι ας πούμε ότι τα καταφέρνετε. Μετά, ποιος θα βασιλέψει;» Τα λόγια της, φυσικά, φορτίζονταν από διακριτική Πειθώ· η Νίθρα αισθανόταν ήδη το κεφάλι της να την πονά λίγο, από τη χρήση του Χαρίσματος. «Νομίζετε ότι όλοι θα παραμερίσουν για εσάς;» Δε χρειαζόταν η Κονθάρρα να απαντήσει· η Βασίλισσα μπορούσε να δει τη σκιά στο βλέμμα της. Ναι, το ήξερε ότι οι άλλοι δε θα παραμέριζαν για εκείνη. «Επομένως, τι θα έχετε; Έναν ακόμα εμφύλιο πόλεμο; Δολοφονίες; Δηλητηριάσεις;

»Και να ξέρετε πως, ενώ θα γίνονται όλα αυτά, ο Βασιληάς Σίλγκερομ, του Άνφρακ, θα σας χτυπά από τη Δύση.»

Η Κονθάρρα ξαφνιάστηκε από τούτο· τα μάτια της διαστάλθηκαν ελαφρώς. Ίσως κάποιος άλλος να μην το είχε προσέξει, αλλά η Ματιά της Νίθρα το είδε αμέσως.

«Ναι, Αρχόντισσά μου, ο Μονάρχης του Άνφρακ έχει εκστρατεύσει κατά του Νούφρεκ. Ο Έπαρχος Τάκμιν είχε ζητήσει ενισχύσεις από τον πεθερό του, όταν βρισκόταν ακόμα στη Βόλγκρεν. Αυτό σημαίνει ότι ίσως ήδη ο στρατός του Σίλγκερομ να βρίσκεται στα δυτικά μας σύνορα, τα οποία δεν είναι καθόλου, μα καθόλου, καλά φυλαγμένα. Η Πριγκίπισσα Φόλνα, η κόρη του, άρχει εκεί τώρα, ως Έπαρχος της Σάλγκρινεβ, ύστερα από τον Όρκο της με τον Τάκμιν. Θα αφήσει τους πολεμιστές του πατέρα της να προελάσουν ανενόχλητοι.

»Πιστεύετε, λοιπόν, Αρχόντισσά μου, πως ετούτη είναι μια περίοδος για διχασμό ανάμεσά μας, ή μια περίοδος για να ενώσουμε όσες από τις δυνάμεις μας μας έχουν απομείνει; Σας *χρειάζομαι*, Αρχόντισσα Κονθάρρα, για να αντιμετωπίσω τον Βασιληά Σίλγκερομ. Σας *χρειάζομαι* ως σύμμαχο.»

«Και οι υπόλοιποι ευγενείς του Βασιλείου;» ρώτησε η Κονθάρρα. «Θα συμμαχήσουν κι αυτοί μαζί σου; Θα σε αποδεχτούν, νομίζεις;» *Επιτέλους, υποχωρεί από τη θέση της! Δε βρίσκομαι μακριά, σκέφτηκε η Νίθρα.*

«Ναι· νομίζω πως, βλέποντας τον κίνδυνο, θα με αποδεχτούν,» απάντησε· η Πειθώ σημάδευε τώρα το νου της Κονθάρρα όπως ένας κυνηγός σημαδεύει, με κάθε προσοχή, το θήραμά του. «Αλλά, ακόμα

κι αν αυτοί δεν με αποδεχτούν, τούτο δε σημαίνει πως κι εσείς δε θα έπρεπε να με αποδεχτείτε· γιατί γνωρίζω πως, πάνω απ'όλα, σας ενδιαφέρει η ασφάλεια του Νούφρεκ, όπως οφείλει να ενδιαφέρει και καθέναν από εμάς.» Το βέλος εκτοξεύτηκε.

Η Κονθάρα έκλεισε τη βεντάλια της κι ακούμπησε την άκριά της επάνω στο ανάκλιντρο, σαν να ήταν μικρό ραβδί. «Η αλήθεια είναι ότι δε θ'άφηνα ποτέ τους Ανφρακιανούς να κατακτήσουν το Νούφρεκ. Αν το κατακτήσουν, τότε όλοι μας είμαστε χαμένοι...»

Η Νίθρα ένευσε. «Ακριβώς, Αρχόντισσά μου.» *Την έχω καταφέρει! Είναι δική μου τώρα. Ακόμα κι αν, μελλοντικά –πολύ μελλοντικά–, σκέφτεται να με εκθρονίσει, είναι δική μου τώρα. Σύμμαχός μου.*

«Δώσε μου λίγο χρόνο να το σκεφτώ, Νίθρα,» ζήτησε η Κονθάρα.

«Όσο χρόνο επιθυμείτε.»

«Ως το βράδυ, θα έχεις την απάντησή μου,» υποσχέθηκε η Κυρά της Ήανβαν.

Και πράγματι, όταν ο ουρανός σκοτεινίαζε, όταν το φως άγνωστης προέλευσης χανόταν, η Κονθάρα απάντησε στη Νίθρα, και η απάντησή της ήταν θετική. Την αποδεχόταν ως Βασίλισσα του Νούφρεκ και θα τη βοηθούσε εναντίον των Ανφρακιανών.

Ο Αίθριν, Διοικητής του Τέταρτου Τάγματος της Βασιλικής Φρουράς της Καλβάρθα, είχε αιχμαλωτιστεί κατά τη μάχη της Έρλεν, και τον είχαν πάει στα κελιά του παλατιού, αντίκρυ στον Διοικητή Σάβμιν και μακριά, πολύ μακριά, από τη Βασίλισσα, η οποία, επίσης, βρισκόταν κλειδωμένη εδώ κάτω, παρότι, λόγω της ευγενικής της καταγωγής, κάτι τέτοιο ήταν απαράδεκτο, θεωρούσε ο Αίθριν.

«Πρέπει να οργανώσουμε ένα σχέδιο απόδρασης,» του έλεγε, συχνά-πυκνά, ο Σάβμιν. «Να πάρουμε τη Βασίλισσα απο δώ και να φύγουμε.»

«Αδύνατον,» αποκρινόταν ο Αίθριν, σε ό,τι κι αν πρότεινε ο συνάδελφός του. «Αδύνατον. Αδύνατον.»

«Προδότη! Δεν έχεις καθόλου πίστη στη Βασίλισσα;»

«Δεν είσαι ρεαλιστής, Σάβμιν.»

«Ρεαλιστής; Όχι, δεν είμαι ρεαλιστής. Είμαι ιδεαλιστής, και θέλω να μας πάρω απο δώ, όπως επίσης και τη Βασίλισσα!»

Ο Αίθριν κουνούσε το κεφάλι.

Ο Σάβμιν είχε πλέον απελπιστεί μαζί του και δεν του μιλούσε. Καθόταν στο βάθος του κελιού του, με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο, και προσπαθούσε να οργανώσει μόνος του ένα σχέδιο απόδρασης. Το δυστυχές ήταν πως, κάθε φορά που νόμιζε ότι έφτανε κάπου, παρατηρούσε μια τρύπα στη συλλογιστική του και τ'απέρριπτε όλα, ενώ νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει τον Αίθριν να μουρμουρίζει, απαισιόδοξα: *Σ'το είπα, δε σ'το είπα; Είναι αδύνατον, Σάβμιν. Αδύνατον.*

Στο Λύκο το «αδύνατον»! σκεφτόταν τώρα ο Σάβμιν, τρώγοντας το μεσημεριανό που του είχε φέρει ο φρουρός. *Στο Λύκο το «αδύνατον»!* *Αν δεν προσπαθήσουμε, θα είμαστε για πάντα φυλακισμένοι σε τούτα τα μπουντρούμια. Και πόσο θα ήθελα να πιάσω στα χέρια μου αυτή την καταραμένη σκύλα, τη Νίθρα!* Τα δάχτυλά του έσφιζαν το ξύλινο κουτάλι, και παραλίγο να το σπάσουν.

Αν ήταν κι οι άλλοι διοικητές της Βασιλικής Φρουράς εδώ, τότε ίσως κάτι να γινόταν. Αλλά, σύμφωνα μ'ό,τι είχε μάθει ο Σάβμιν, ήταν κι οι τρεις τους νεκροί· και ο θάνατος της Βερνάλθα τον λυπούσε ιδιαίτερα, κι έκανε την επιθυμία του για εκδίκηση ακόμα ισχυρότερη.

Αν κάποιος με βοηθούσε....

Όταν, όμως, σκεφτόταν «κάποιος», δεν ερχόταν μια σκοτεινή, ακαθόριστη φιγούρα στο μυαλό του· δεν ερχόταν ο οποιοσδήποτε. Ερχόταν ο Μέριλεβ, ο αδελφός της Καλβάρθα.

Χτες, ένας φρουρός είχε πάρει τη Βασίλισσα από το κελί της και την είχε βγάλει από τα μπουντρούμια του παλατιού. Ο Σάβμιν ποτέ δεν έμαθε το λόγο αυτής της εξόδου, αλλά, όταν η Καλβάρθα επέστρεψε, είδε πως δεν ήταν μόνη: μαζί της ήταν ο αδελφός της, ο οποίος έριξε μια πολύ έντονη ματιά και σ'εκείνον και στον Αίθριν.

Αν μας βοηθούσε.... Αν έχει κατά νου να μας βοηθήσει....

Βήματα ακούστηκαν στο διάδρομο, και ο Σάβμιν ορθώθηκε και κοίταξε απέξω. Ποιος ερχόταν αυτή την ώρα;

Ατένισε έναν φρουρό, ο οποίος πλησίαζε. Ο στρατιώτης, όμως, δε στάθηκε μπροστά στη δική του πόρτα, αλλά μπροστά στην πόρτα του Αίθριν. Έβγαλε ένα κλειδί, την ξεκλείδωσε, και την άνοιξε.

«Ο Διοικητής Αίθριν;» ρώτησε.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, καθώς σηκωνόταν.

«Ελάτε μαζί μου.»

Ο Αίθριν δίστασε. *Τι σημαίνει τούτο;* αναρωτήθηκε. Δεν μπορούσε να φανταστεί γιατί του ζητούσαν να βγει. Ήθελαν, μήπως, να τον εκτελέσουν; Όχι· αν ήταν έτσι, τότε θα έπρεπε να έχουν ξεκλειδώσει και τον Σάβμιν. Αποκλείεται να σκότωναν μόνο έναν από τους παλιούς διοικητές της Βασιλικής Φρουράς. Αν τους σκότωναν, θα τους σκότωναν όλους.

Ο Αίθριν πέρασε το κατώφλι του κελιού του, και ακολούθησε τον στρατιώτη μέσα στον μακρύ διάδρομο.

Ο Σάβμιν τούς κοίταζε να απομακρύνονται.

Ο Άλαντμιν καθόταν πίσω απ'το γραφείο του, όταν ο Αίθριν μπήκε στο δωμάτιο, με τη συνοδεία ενός στρατιώτη. Ο διοικητής ήταν ντυμένος ακριβώς όπως είχε αιχμαλωτιστεί –εκτός από την πανοπλία του και τον μενεξεδί του μανδύα, φυσικά. Φορούσε γκριζο παντελόνι, καφετιές μπότες, και λευκό πουκάμισο· η ενδυμασία του όλη ήταν κηλιδωμένη από πιτσιλιές αίματος. Ωστόσο, δε φαινόταν να έχει κανένα σοβαρό τραύμα επάνω του· ο Άλαντμιν μπορούσε να δει μόναχα μια χαρακιά στο αριστερό του μάγουλο. Το στρογγυλωπό του πρόσωπο ήταν αξύριστο και τα μαύρα του μαλλιά ανακατεμένα.

«Αίθριν,» τον χαιρέτησε ο Αρχικατάσκοπος. «Κάθισε.» Έκανε νόημα στον στρατιώτη να φύγει, κι εκείνος υπάκουσε, κλείνοντας την πόρτα.

Ο διοικητής πήρε θέση αντίκρυ του Άλαντμιν. «Είναι ωραία να είσαι προδότης;»

«Πολύ όμορφα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Είναι ωραία να είσαι αιχμάλωτος;»

«Πολύ άσχημα. Γιατί με έφερες εδώ, Άλαντμιν;»

«Η Βασίλισσα χρειάζεται τη βοήθειά σου.»

«Ναι, το ξέρω· είναι φυλακισμένη σ'ένα σκοτεινό μουντρούμι. Αλλά, δυστυχώς, δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να τη βοηθήσω.»

«Είσαι αναστατωμένος, παρατηρώ,» είπε ο Άλαντμιν. «Αλλά πιστεύω ότι είσαι κι αρκετά έξυπνος για να μπορείς να δεις ότι σου δίνεται μια ευκαιρία.»

«Απορώ που ο στρατός του Έπαρχου Τάκμιν αποδέχτηκε τη Νίθρα. Όταν μας ανακοίνωσαν ότι εκείνη είναι πλέον Βασίλισσα του Νούφρεκ και το στράτευμα την υποστηρίζει πλήρως, νόμιζα ότι μας έκαναν πλάκα, για να μας εκνευρίσουν. Τελικά, φαίνεται πως δεν είναι έτσι...»

«Προφανώς. Είσαι πρόθυμος να υπηρετήσεις τη νέα Βασίλισσα, Αίθριν;»

«Αν εγώ είμαι πρόθυμος να την υπηρετήσω, εκείνη είναι πρόθυμη να με εμπιστευτεί;»

«Σε χρειάζεται για μια πολύ συγκεκριμένη δουλειά, και θα σε ανταμείψει, αν την κάνεις σωστά και αποδείξεις την πίστη σου. Η Νίθρα δεν έχει κάτι εναντίον σου, Αίθριν. Επιθυμούσε μόνο να εκθρονίσει τη Καλβάρθα, για το καλό του Νούφρεκ.»

«Γιαυτό συμάχησε με το υποχείριο των Ανφρακιανών, τον Έπαρχο Τάκμιν;»

«Η συμμαχία της ήταν... εικονική.»

Τα μάτια του Αίθριν στένεψαν. «Άλαντμιν... μας είπαν ότι ο Έπαρχος 'σκοτώθηκε στη μάχη'. Αλλά, αναρωτιέμαι, πώς *πραγματικά* σκοτώθηκε;...»

Ο Αρχικατάσκοπος κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν είναι αυτό που σκέφτεσαι. Δε φρόντισα εγώ για το θάνατό του.»

«Με παραξενεύει αυτό. Αν η συμμαχία της Νίθρα ήταν εικονική, τότε—»

«Ναι, σκοπεύαμε να ξεφορτωθούμε τον Τάκμιν, αυτό είν'αλήθεια. Όμως ο θάνατός του, έτσι όπως ήρθε, δεν οφειλόταν ούτε σε μένα ούτε σ'εκείνη.»

«Ενδιαφέρον,» σχολίασε ο Αίθριν. «Η τύχη είναι με το μέρος σας.»

«Η Μεγάλη Θεά είναι με το μέρος της νέας Βασίλισσας,» τόνισε ο Άλαντμιν. «Η Νίθρα είναι Εκλεκτή της. Είσαι πρόθυμος να την υπηρετήσεις;»

«Τι πρέπει να κάνω;»

«Η Νίθρα επιθυμεί να συγκροτήσει μια καινούργια Βασιλική Φρουρά για τον εαυτό της. Δεν υπάρχει, όμως, κανένας για να διδάξει την ικανότητα Αντιπειθούς στους πολεμιστές της.»

«Και θέλει εγώ να το κάνω.» Δεν ήταν ερώτηση.

Ο Άλαντμιν ένευσε.

«Τι θα κερδίσω;»

«Την ελευθερία σου, κατά πρώτον. Μία θέση στην καινούργια Βασιλική Φρουρά, κατά δεύτερον.»

«Μία θέση; Μία οποιαδήποτε θέση;»

«Εννοείται πως θα είσαι πάλι διοικητής, Αίθριν,» είπε ο Άλαντμιν.

«Σε ενδιαφέρει η προσφορά της Βασίλισσας;»

«Είναι δελεαστική...»

«Θα είσαι ανόητος να μη δεχτείς.»

«Κράτα τους χαρακτηρισμούς σου για άλλους, Άλαντμιν,» αποκρίθηκε ο Αίθριν, με επίπεδο, όχι απότομο τόνο.

«Ποια είναι η απάντησή σου;» επέμεινε ο Αρχικατάσκοπος.

«Να υποθέσω ότι δεν έχω χρόνο να το σκεφτώ;»

«Να το υποθέσεις. Πρέπει ν'αποφασίσεις τώρα.»

«Δέχομαι,» είπε ο Αίθριν, δίχως δισταγμό.

Ο Άλαντμιν δεν ήξερε πώς να χαρακτηρίσει την προθυμία του. Λογική ή ύποπτη; Δεν έχει σημασία, σκέφτηκε. Θα τον δει και η Νίθρα, κι αν υπάρχει κακό στο νου του, θα το αντιληφτεί. Αυτά πάντα τα καταλαβαίνει. Η ικανότητά της είναι τρομακτική.

«Χαίρομαι,» είπε ο Άλαντμιν, καθώς σηκωνόταν. «Φρουρέ!» φώναξε, και η πόρτα άνοιξε, για να μπει ο πολεμιστής που περίμενε απέξω. «Οδηγήσε τον Διοικητή Αίθριν στα παλιά του διαμερίσματα μέσα στο παλάτι, και φρόντισε να του δοθούν ρούχα και ό,τι άλλο επιθυμεί.»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο στρατιώτης.

Ήταν απόγευμα, και η Νίθρα καθόταν σ'έναν καναπέ της βασιλικής αίθουσας. Πλάι της βρισκόταν η Αλλάρνα, ντυμένη με ρούχα του παλατιού, τα οποία της είχε δώσει η Βασίλισσα.

«Πες μου τα νέα σου,» είχε ζητήσει η Νίθρα, όταν εκείνη και η Ωθράγκι ήρθαν να καθίσουν εδώ, σ'ετούτο το σχετικά απομονωμένο μέρος της μεγάλης αίθουσας, μπροστά σ'ένα παράθυρο, από το τζάμι του οποίου μπορούσες ν'ατενίσεις ανατολικά, ως το λιμάνι, ως τη θάλασσα, ως τα πέρατα του ορίζοντα.

«Βασίλισσά μου, σας τα είπα στο πλοίο: Με βρήκε ο Σαμόλθιρ, στην Άζ—»

«Μην αρχίσεις να μου μιλάς έτσι. Σε θεωρώ φίλη μου, Αλλάρνα. Μίλα μου στον ενικό, και χωρίς 'Βασίλισσά μου' και τέτοιες αηδίες.»

Η Ωθράγκι χαμογέλασε. «Εντάξει, Νίθρα. Αλλά τα νέα μου δεν είναι και πολλά, έτσι κι αλλιώς. Τα δικά σου πρέπει νάναι πολύ περισσότερα... Θα μου τα διηγηθείς;»

Η Νίθρα συμφώνησε, και της είπε, εν συντομία, τα όσα είχε περάσει. Η Αλλάρνα άκουγε με το στόμα μισάνοιχτο, και σε ορισμένα σημεία έμοιαζε να μην πιστεύει τη Ρουζβάνη, ειδικά εκεί που άρχισε να της λέει για τους Αρχέτοπους.

«Κι όμως!» τόνισε η Νίθρα. «Τέτοια μέρη *υπάρχουν*. Και ούτε εκεί μπορείς να δεις τον ήλιο... όπως τώρα εδώ.»

«Τι σημαίνει αυτό;»

«Δεν ξέρω ακριβώς. Αλλά δεν έχεις νιώσει μια παράξενη γαλήνη, τις τελευταίες μέρες, Αλλάρνα; Μια ηρεμία πιο... πιο ήρεμη από παλιά; Όταν κανείς δε μιλάει—»

«Ναι,» ένευσε η Ωθράγκι, «ναι. Αλλά νόμιζα ότι ήταν η ιδέα μου.»

«Δεν ήταν η ιδέα σου. Κάτι ασυνήθιστο συμβαίνει στον κόσμο, και...» —το βλέμμα της Νίθρα φάνηκε να χάνεται στον ορίζοντα— «θα ήθελα να ανακαλύψω τι, όταν έχω το χρόνο. Γιατί τώρα» —το βλέμμα της στράφηκε πάλι στην Αλλάρνα— «υπάρχουν πάρα πολλά πράγματα που με απασχολούν. Πάρα πολλά πράγματα που πρέπει να βάλω σε μια τάξη στο Νούφρεκ. Και ήθελα να σε ρωτήσω: τι σχεδιάζεις για όταν επιστρέψεις στη Βάλγκριθμωρ; Έχεις κάπου συγκεκριμένα να πας; Κάτι συγκεκριμένο να κάνεις;»

«Γιατί με ρωτάς;» είπε η Αλλάρνα, μαγκωμένα.

«Γιατί, αν ήθελες, θα σου πρότεινα να μείνεις εδώ, στο παλάτι.»

Το σαγόνι της Ωθράγκι λύθηκε.

«Θα δουλεύεις, φυσικά,» είπε η Νίθρα. «Θα διευθύνεις ένα μέρος του υπηρετικού προσωπικού.»

«Βασίλισσά μου... Νίθρα. Ύστερα από την... την προηγούμενή μου δουλειά, δεν πίστευα ότι...»

Η Αλλάρνα ήταν ανθρωποκυνηγός, όταν την είχε γνωρίσει η Νίθρα· ή, μάλλον, βοηθός ανθρωποκυνηγού. Βρισκόταν στις υπηρεσίες της Νιρμέα, που συνέλεγε κομμάτια Ρουζβάνων —μάτια, δάχτυλα, εσωτερικά όργανα—, για να τα πουλά σε ανθρώπους οι οποίοι θεωρούσαν ότι αυτά έχουν κάποια μυστικιστική δύναμη.

«Το παρελθόν δε με απασχολεί,» είπε η Βασίλισσα. «Το μέλλον με απασχολεί. Θα ήθελες να μείνεις στο παλάτι;»

Η Αλλάρνα δάγκωσε το χείλος της, σκεπτική.

Ο Άλαντμιν πλησίασε. «Νίθρα, μπορώ να σου μιλήσω;»

«Είναι κάτι σημαντικό;» ρώτησε εκείνη.

«Σημαντικό, ναι· επείγον, όχι. Αν διακόπτω—»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα. Αλλάρνα, σκέψου το και θα επιστρέφω,» είπε η Νίθρα. Πήρε το εβένινό της μπαστούνι από δίπλα και σηκώθηκε.

«Όχι!» Η Αλλάρνα πετάχτηκε πάνω. «Θα φύγω εγώ.»

Η Νίθρα γέλασε. «Εντάξει, μην κάνεις έτσι. Υποθέτω πως, ούτως ή άλλως, ο Άλαντμιν θα θέλει να συζητήσουμε σε κάποιον πιο ιδιαίτερο χώρο. Κάθισε.»

Η Ωθράγκι υπάκουσε, και η Βασίλισσα κι ο Αρχικατάσκοπός της απομακρύνθηκαν. Πλησίασαν μια πλευρική πόρτα της βασιλικής αίθουσας, την άνοιξαν, και μπήκαν σ'έναν διάδρομο.

Ο Άλαντμιν οδήγησε τη Νίθρα στο γραφείο του, όπου και κάθισαν. «Μίλησα με τον Αίθριν, τον Διοικητή του Τέταρτου Τάγματος της Βασιλικής Φρουράς. Μονάχα αυτός κι ο Σάβμιν αιχμαλωτίστηκαν· οι άλλοι είναι νεκροί.»

«Μάλιστα· και τι σου είπε;»

«Δέχεται. Θα διδάξει στη νέα Βασιλική Φρουρά την τεχνική Αντιπειθούς.»

«Έτσι απλά;»

«Στην αρχή,» είπε ο Άλαντμιν, «ήταν κάπως διστακτικός. Ή, μάλλον, θυμωμένος, θα έλεγα. Μετά, όμως, είδε ότι η πρότασή σου τον συμφέρει. Βέβαια,» πρόσθεσε, μπλέκοντας τα δάχτυλα των χεριών του αναμεταξύ τους, ενώ οι αγκώνες του ακουμπούσαν στο γραφείο, «εσύ θα κρίνεις καλύτερα αν οι προθέσεις του είναι αγαθές.»

«Θα του μιλήσω,» είπε η Νίθρα. «Μου βάζεις λίγο κρασί;»

Ο Άλαντμιν ένευσε. Σηκώθηκε απ'τη θέση του και γέμισε δύο ποτήρια, δίνοντας το ένα στη Βασίλισσα και κρατώντας το άλλο για τον εαυτό του. Παραμέρισε ένα μεγάλο, δερματόδετο βιβλίο και κάθισε επάνω στο γραφείο του, μπροστά της. Ήπια μια γουλιά απ'το κρασί και είπε: «Υπάρχει κι άλλο ένα θέμα, Νίθρα: η κηδεία του Τάκμιν. Θα γίνει εδώ, ή σκοπεύεις να τον στείλεις στη Σάλγκρινεβ;»

«Το πτώμα του το έχουν οι ιέρειες της Θανής;»

«Ναι. Και εκείνες είναι που ρώτησαν σχετικά με την κηδεία. Έστειλαν μήνυμα στο παλάτι.»

«Νομίζω ότι καλύτερα θα ήταν να τον στείλουμε στη Σάλγκρινεβ... μαζί με μία προειδοποίηση, ίσως: κάποια επιστολή– Και, Άλαντμιν, επειδή τώρα το θυμήθηκα, πες μου: έχεις κανένα νέο από τους Λυκολάτρες;»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι.

«Πρέπει να σταματήσουμε τους πολεμιστές του Τάκμιν οι οποίοι τους χτυπάνε, και έχω βρει έναν καλό τρόπο –μια καλή αιτιολογία– για να το κάνουμε. Θα προστάξω τον Ρέλγκριν να ανακαλέσει το στρατό: να τον φέρει όλο στην Έρλεν–»

«Πώς θα φανεί αυτό στις ιέρειες;»

«Περίμενε· δεν τελείωσα. Θα τους ανακαλέσει με την αιτιολογία ότι τους χρειαζόμαστε για ν'αντιμετωπίσουμε το εχθρικό στράτευμα που έρχεται από το Άνφρακ. Εξάλλου, η εκκαθάριση των Λυκολατρών μπορεί να περιμένει· η αντιμετώπιση της εισβολής δεν μπορεί. Ακόμα κι οι ιέρειες της Προστάτιδας Θεάς θα το καταλάβουν τούτο.»

Ναι, συλλογίστηκε ο Άλαντμιν, αλλά τα έχεις ήδη κάνει πολλά μαζί τους...

«Τι σκέφτεσαι;» ρώτησε η Νίθρα, γιατί ο δισταγμός ήταν φανερός στο πρόσωπό του.

«Δεν είμαι βέβαιος πως οι ιέρειες θα το καταλάβουν... ειδικά ύστερα από όσα τους έκανες, χτες βράδυ, Νίθρα.»

«Έχω, όμως, δώσει το λόγο μου στους Λυκολάτρες, κι αφού τώρα *μπορώ* να τους βοηθήσω, θα τους βοηθήσω.»

«Όπως νομίζεις,» είπε ο Άλαντμιν.

«Διαφωνείς;»

«Όχι απόλυτα. Κι εγώ θέλω να τους βοηθήσω. Ωστόσο, φοβάμαι τις ιέρειες.»

«Οι ιέρειες θα πρέπει να μάθουν να εμπιστεύονται την κρίση μου. Άλλωστε, είμαι η Εκλεκτή της Μεγάλης Μητέρας.»

Γιατί έχω την αίσθηση ότι αυτή η κατάσταση με τα ιερατεία και την «Εκλεκτή» θα τεθεί εκτός ελέγχου, πολύ σύντομα; σκέφτηκε ο Άλαντμιν.

Και άλλαξε θέμα: «Τι θα γίνει, τελικά, με το πτώμα του Τάκμιν;»

«Δεν είπα; Θα το στείλουμε στη Σάλγκρινεβ. Διαφωνείς και μ'αυτό;»

«Όχι. Μου φαίνεται καλή ιδέα.»

Κεφάλαιο 33

Διδασκαλία

Οταν σκοτώθηκε η Αστρογέννητη, η Χρυσοδάκτυλη ήθελε να δολοφονήσει τον Φένταρ. Ύστερα, η οργή της καταλάγιασε και απλά δεν ήθελε ούτε να του μιλά ούτε να τον βλέπει· και, φυσικά, δε θα τη λυπούσε καθόλου ο θάνατός του, ούτε θα τον βοηθούσε, σε καμία περίπτωση, να γλιτώσει το μοιραίο. Μετά από αυτό το στάδιο, ήρθε η αδιαφορία· δεν ήθελε να ξέρει ότι ο Φένταρ υπήρχε, δεν ήθελε να θυμάται ποιος ήταν και τι είχε κάνει (ότι εξαιτίας του –και κατά τη γνώμη της πάντα– η Αστρογέννητη είχε σκοτωθεί), αλλά δε θα τον άφηνε και να πεθάνει, αν μπορούσε να το αποτρέψει· ήταν για εκείνη ένας σύντροφος –ένας οποιοσδήποτε σύντροφος–, του οποίου τα νώτα οφείλεις να προφυλάσσεις, ώστε κι αυτός να προφυλάσσει τα δικά σου. Μετά, η Χρυσοδάκτυλη είχε ξεσπάσει, μέσα στη σκηνή τους, στον κατασκηνωμένο στρατό του Έπαρχου Τάκμιν, ένα χιλιόμετρο απόσταση από τα τείχη της Βόλγκρεν· ο Φένταρ είχε δεχτεί το ξέσπασμά της και της είχε μιλήσει με λόγια που προέρχονταν από τις εμπειρίες του στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ:

«Είμαι βέβαιος ότι γνωρίζεις πολλά πράγματα για το πώς να σκοτώνεις ανθρώπους. Είμαι, μάλιστα, βέβαιος πως, αυτή τη στιγμή, μπορείς, με κάποιο μυστήριο τρόπο, να με σκοτώσεις εύκολα και γρήγορα, παρά τα χρόνια που έχω φάει στα πεδία μαχών. Ωστόσο, όποιοι σε εκπαίδευσαν να σκοτώνεις δε σου έμαθαν ένα πολύ σημαντικότερο πράγμα: Πώς να αντιμετωπίζεις το θάνατο ενός συντρόφου. Πρόκειται για ένα μάθημα που έχω διδαχτεί ξανά και ξανά, στη Φεν εν Ρωθ, Χρυσοδάκτυλη... το οποίο κάθε φορά πονάει το ίδιο – πονάει πολύ. Και σε βάζει και σε φθοροποιές σκέψεις: Πώς θα μπορούσε να είχε σωθεί; Πώς θα μπορούσα να τον είχα σώσει; Γιατί οι άλλοι δεν τον βοήθησαν; Αν είχαμε αναπτύξει διαφορετική στρατηγική, δε θα είχε γίνει το κακό. Αν ο βοϊδοκέφαλος ο διοικητής μας είχε φερθεί σωστότερα· αν δεν είχε κάνει εκείνη την ηλιθιότητα· αν είχε διατάξει υποχώρηση όταν έπρεπε κι όχι μετά...»

Και είχε δει την έκφρασή της να αλλάζει.

Από τότε, η Μιρλίμια δεν τον κοίταζε με την ίδια αποστροφή, το ίδιο *μίσος*, με το οποίο τον κοίταζε πριν. Ωστόσο, εξακολουθούσε να είναι διστακτική μαζί του, αν και του έδινε την εντύπωση πως, σίγουρα, δεν τον ήθελε πια νεκρό και δεν τον κατηγορούσε για το θάνατο της Αστρογέννητης. Φυσικά, δεν μπορούσε να είναι βέβαιος για το τελευταίο· η Χρυσοδάκτυλη την αγαπούσε την Αστρογέννητη πάρα πολύ.

Αφότου, όμως, κατέκτησαν την Έρλεν, ο Φένταρ είδε τη διάθεση της Μιρλίμιας να μεταβάλλεται αξιοσημείωτα, σαν ένα βάρος να είχε φύγει από πάνω της, σαν ένα χαμένο φως να είχε ξανανάψει εντός της. Και σήμερα, που ο Σαμόλθιρ ήταν φιλοξενούμενος στο παλάτι της Βασίλισσας Νίθρα, και οι τρεις τους μίλησαν, έφαγαν, και ήπιαν μαζί, η Χρυσοδάκτυλη ήταν πιο ανοιχτή από ποτέ. Πιο ανοιχτή κι από τότε που ο Φένταρ την είχε πρωτογνωρίσει... αν και, ασφαλώς, *ήταν* η Χρυσοδάκτυλη. Πάντα θα ήταν η Χρυσοδάκτυλη: πάντα θα γλιστρούσε ευκολότερα από την ευθυμία στη βαρυθυμία, παρά από τη βαρυθυμία στην ευθυμία· πάντα θα ήταν παρορμητική όταν κάτι της είχε καρφωθεί στο μυαλό, και πάντα θα ήταν επιφυλακτική όταν έπρεπε να είναι –το τελευταίο αποτελούσε, αναμφίβολα, μέρος της εκπαίδευσής της ως δολοφόνος· το προηγούμενο πρέπει να ήταν μέρος του χαρακτήρα της, που κρυβόταν πίσω από την πανοπλία της ατσάλινης φόνισσας.

Ωστόσο, όλα όσα είχε δει σήμερα στη Χρυσοδάκτυλη ποτέ δε θα μπορούσαν να προετοιμάσουν τον Φένταρ για τη βραδινή της επίσκεψη...

Όταν το φως είχε χαθεί από τον ουρανό και εκείνος είχε ξαπλώσει στα διαμερίσματά του μέσα στο παλάτι, η Μιρλίμια ήρθε να τον συναντήσει, με ελάχιστα ρούχα επάνω της, με τη μυρωδιά του γλυκού κρασιού στην αναπνοή της, και με ερωτική διάθεση στα χείλη και στο σώμα.

«...θα πρέπει να ξέρεις ότι μοιραζόμαστε τα πάντα, εγώ κι εκείνη...» είχε πει η Αστρογέννητη στον Φένταρ, όταν οι δύο Μιρλίμιες τον είχαν παρασύρει στο δωμάτιο τους, για να κοιμηθούν μαζί του... αν κι εκείνος, αρχικά, είχε πιστέψει πως σκόπευαν να τον δολοφονήσουν,

με διαταγή του Σαμόλθιρ –και τώρα που το ξανασκεφτόταν, ασφαλώς, του φαινόταν γελοίο.

Πάντως, η Χρυσοδάκτυλη δε φαινόταν πλέον να επιθυμεί να μοιράζεται τα πάντα με την Αστρογέννητη, πράγμα που αποτελούσε ένα πολύ καλό σημάδι ότι είχε αρχίσει να ξεχνά το θάνατό της –ή, τουλάχιστον, να τον ξεπερνά· να παύει να επηρεάζεται ψυχικά από αυτόν κάθε ώρα της ημέρας και της νύχτας– και ότι είχε σταματήσει να κατηγορεί τον Φένταρ για το κακό.

Δε μίλησαν, όταν ήρθε στο υπνοδωμάτιό του· η Χρυσοδάκτυλη, εξάλλου, πάντοτε ήταν λιγομίλητη, και εκείνος δεν ήταν πολύ πιο ομιλητικός. Έκαναν έρωτα σχεδόν μέχρι την αυγή, και μετά, κοιμήθηκαν, ο ένας στην αγκαλιά του άλλου.

.....Ο Φένταρ άκουσε έναν θόρυβο μέσα στον ύπνο του. τοκ τοκ τοκ.'Όνειρο, μάλλον.
Τα μαξιλάρια ήταν πολύ ζεστά και μαλακά, για να σηκωθεί.
Ο ήχος, πάλι –τοκ τοκ τοκ. ...Επίμονος.
'Ένα μουρμουρητό: *Φένταρ*.
Μια ανάσα κοντά σ'αφτί του.
Κάποιος χτυπά, Φένταρ. Την πόρτα.

Άρχισε να συνέρχεται και να αντιλαμβάνεται πλήρως το περιβάλλον του.

«Μμμμ... Οοοχ... Έχω *πιαστεί*,» έκανε η Χρυσοδάκτυλη. «Σήκω· είσαι βαρύς. Και κάποιος χτυπά.»

Ο Φένταρ ανασηκώθηκε, στηριζόμενος στον αγκώνα του. Όντως, κάποιος χτυπούσε την εξώπορτα των διαμερισμάτων του. Παραμέρισε την κουβέρτα και πάτησε στα γυμνά του πόδια. Φόρεσε το παντελόνι του, έριξε μια τουνίκα επάνω του, και πήγε ν'ανοίξει.

Στο κατώφλι, ένας στρατιώτης τον περίμενε. «Με συγχωρείτε που σας ξυπνάω, Άρχοντά μου...»

Άρχοντά μου! Τι... τι λέει ο άνθρωπος! Ο Φένταρ δε νόμιζε ότι θα κατάφερνε ποτέ να συνηθίσει αυτή την προσφώνηση. «Δεν πειράζει. Τι είναι;» Πέρασε το χέρι του μέσα απ'τα μαλλιά του, γιατί φανταζόταν ότι θα έδινε την εντύπωση μπекρή, ύστερα από τη βραδιά με τη Χρυσοδάκτυλη· και δεν έπρεπε κάποιος που τον αποκαλούσαν *Άρχοντά μου* να μοιάζει με μπекρή, σωστά;

«Η Βασίλισσα Νίθρα σάς ζητά,» είπε ο στρατιώτης. «Θέλει να τη συναντήσετε στην αίθουσα του θρόνου, το συντομότερο δυνατό.»

Ο Φένταρ ένευσε. «Θα έρθω.»

Ο στρατιώτης υποκλίθηκε και έφυγε.

Ο Φένταρ έκλεισε την πόρτα και επέστρεψε στο υπνοδωμάτιο, για να δει ότι η Χρυσοδάκτυλη είχε σηκωθεί, είχε ρίξει μια λευκή ρόμπα επάνω της, και καθόταν μπροστά στο τζάκι. Του φαινόταν τόσο... φυσιολογική σ' αυτή τη στάση· τόσο διαφορετική απ' ό,τι συνήθως.

Τα μάτια της στράφηκαν στο μέρος του, και τον κοίταξαν ερευνητικά.

«Τι;» είπε ο Φένταρ. «Τόσο χάλια δείχνω;» Πέρασε τα χέρια του ξανά μέσα απ' τα μαλλιά του.

«Τι σκέφτεσαι;» ρώτησε η Χρυσοδάκτυλη.

«Ε;»

«Τι σκέφτεσαι για μένα, εννοώ. Νομίζεις ότι ξέχασα την Αστρογέννητη;»

Είπα κι εγώ... τόσο φυσιολογική;... «Δε σκέφτομαι τίποτα· δε νομίζω τίποτα,» αποκρίθηκε, και πήγε μπροστά στον καθρέφτη, παρατηρώντας ότι δεν ήταν τόσο χάλια όσο πίστευε.

Η Χρυσοδάκτυλη σηκώθηκε και τον πλησίασε, αγκαλιάζοντας την πλάτη του και φιλώντας το μάγουλό του. «Δεν την έχω ξεχάσει· ποτέ δε θα την ξεχάσω.»

Ο Φένταρ περιστράφηκε, για να την κοιτάξει καταπρόσωπο. Στα μάτια της δεν είχε επιστρέψει το μίσος.

«Αλλ' αυτό δεν έχει πλέον σημασία,» συνέχισε η Χρυσοδάκτυλη. «Εξακολουθείς να είσαι ο καλύτερος άνθρωπος για να πηδιέμαι μαζί του σ' ετούτο το παλάτι. Καταλαβαίνεις;»

Ο Φένταρ μειδίασε. «Πλήρως. Κι εγώ πιστεύω πως είσαι ο καλύτερος άνθρωπος για να πηδιέμαι μαζί του, σ' ετούτο το παλάτι ή σε οποιοδήποτε άλλο, ίσως.»

Η Χρυσοδάκτυλη τον φίλησε, ηχηρά, στα χείλη, και είπε: «Πηγαίνω στα διαμερίσματά μου.» Έριξε τη ρόμπα της πάνω στην καρέκλα όπου πριν από λίγο καθόταν, κι άρχισε να ντύνεται, μαζεύοντας τα ρούχα της, που βρίσκονταν σκόρπια στο πάτωμα. «Ποιος χτύπησε, και τι ήθελε;» ρώτησε.

«Δεν άκουσες;»

«Όχι.»

«Ένας στρατιώτης ήταν. Μου είπε ότι η Νίθρα θέλει να με δει στην αίθουσα του θρόνου, το συντομότερο δυνατό.»

«Τότε, καλύτερα να μην κάνεις τη Μεγαλειοτάτη να περιμένει.»

Ο Φένταρ μπήκε στη βασιλική αίθουσα, ντυμένος με την πανοπλία του και τον μενεξεδί του μανδύα.

«Φένταρ!» είπε η Νίθρα, που καθόταν στο θρόνο. «Πλησίασε.» Στο πορφυρό της κεφάλι βρισκόταν το Στέμμα του Νούφρεκ· ο Ρέλγκριν είχε, μόλις χτες, ανακαλύψει πού το είχε κρύψει ο Αρχιστράτηγος Σάνλον και το είχε δώσει στη Βασίλισσά του, γεμάτος υπερηφάνεια.

Ο Φένταρ ζύγωσε το θρόνο και υποκλίθηκε.

«Να σου γνωρίσω τον Διοικητή του Δεύτερου Τάγματος της Βασιλικής Φρουράς,» του είπε η Νίθρα, και έκανε νόημα σε κάποιον, στα δεξιά του Φένταρ. «Διοικητή Αίθριν, πλησίασε.»

Ο άντρας υπάκουσε. Φορούσε κι εκείνος πανοπλία και έναν μενεξεδί μανδύα. Είχε μαύρα μαλλιά και ήταν στρογγυλοπρόσωπος· στο αριστερό του μάγουλο υπήρχε μια χαρακιά. Ο Φένταρ νόμιζε ότι τον θυμόταν· πρέπει να ήταν ένας απ'αυτούς που είχαν αιχμαλωτίσει στη μάχη για την Έρλεν.

«Να σου γνωρίσω τον Φένταρ, Διοικητή του Πρώτου Τάγματος της Βασιλικής Φρουράς,» είπε η Νίθρα.

«Χαίρω πολύ.» Ο Αίθριν έκλινε το κεφάλι του προς τη μεριά του Ωθράγκος. Τα μάτια του έλεγαν ότι κι εκείνος τον είχε αναγνωρίσει.

«Παραμοίως.»

«Δε σου έχω μιλήσει γι'αυτό, Φένταρ,» είπε η Νίθρα, «αλλά όλοι οι πολεμιστές της Βασιλικής Φρουράς του Νούφρεκ οφείλουν να γνωρίζουν την τεχνική αντίστασης Πειθούς. Πρόκειται για μια τεχνική που δεν πρέπει να ξέρει κανένας άλλος, ακόμα κι εγώ. Είναι απαγορευμένο από τους Νόμους του Βασιλείου και από τη Μεγάλη Μητέρα. Αυτό σημαίνει πως ό,τι διδάχτεις δεν πρέπει να το μεταδώσεις παρά μόνον στους μαχητές του τάγματός σου, και οι μαχητές του τάγματός σου δεν πρέπει να το μεταδώσουν σε κανέναν απολύτως. Οι παραβάτες –όσοι παράνομα διδάσκουν την τεχνική, αλλά και όσοι παράνομα τη διδάσκονται– εκτελούνται.»

«Καταλαβαίνω,» είπε ο Φένταρ. «Ποιος, όμως, θα με διδάξει εμένα;»

«Ο Διοικητής Αίθριν, ασφαλώς. Οι διοικητές της Βασιλικής Φρουράς κατέχουν όχι μόνο την ικανότητα Αντιπειθούς, αλλά πρέπει να ξέρουν και πώς να τη διδάξουν σε άλλους.»

«Δηλαδή, θα πρέπει κι εγώ να μάθω πώς να τη διδάσκω σε άλλους;»

«Φυσικά. Οφείλεις να τη διδάξεις στους πολεμιστές του τάγματός σου.»

Πολύ ευχάριστα όλα τούτα... σκέφτηκε ο Φένταρ. «Θα χρειαστεί καιρό, μέχρι να μάθω;» ρώτησε τον Αίθριν.

«Εξαρτάται,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δεν έχω ξαναδιδάξει έναν Ωθράγκο. Ίσως να σου είναι ευκολότερο να αποκτήσεις την ικανότητα Αντιπειθούς· ίσως να σου είναι δυσκολότερο. Δεν ξέρω.»

«Παίζει ρόλο η φυλή μου;» απόρησε ο Φένταρ.

«Δεν ξέρω,» επανέλαβε ο Αίθριν. «Δεν έχω ξαναδιδάξει σε Ωθράγκο, όπως είπα. Μια υπόθεση έκανα.»

«Οι Ρουζβάνοι πόσο γρήγορα μαθαίνουν;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Και για εμάς εξαρτάται. Ο χρόνος είναι ανάλογος των φυσικών ικανοτήτων του καθενός. Αλλά μέσα σε έξι μήνες οι περισσότεροι ξέρουν τα βασικά, και μέσα σε ένα έτος κατέχουν πλήρως την τεχνική. Βέβαια, πάντα υπάρχουν περιθώρια για εξέλιξη. Άλλοι είναι καλύτεροι στην αντίσταση Πειθούς, άλλοι χειρότεροι. Ισχύει, δηλαδή, ό,τι και σ'όλα τα υπόλοιπα πράγματα.»

«Εντάξει,» είπε ο Φένταρ. «Πότε θα ξεκινήσουμε;»

«Αμέσως, αν αισθάνεσαι έτοιμος.»

Ο Φένταρ ανασήκωσε τους ώμους. «Έτοιμος είμαι.»

«Καλώς. Ακολουθήσέ με.»

Έφυγαν από την αίθουσα του θρόνου, και ο Αίθριν τον οδήγησε πάνω σε πολλές σκάλες, σε έναν ψηλό πυργίσκο του παλατιού. Τελικά, άνοιξε μια ξύλινη πόρτα, για να αντικρίσουν έναν χώρο που δεν έμοιαζε καθόλου με το εκπαιδευτήριο που περίμενε ο Φένταρ. Επρόκειτο για ένα καθιστικό, γεμάτο με κάθε λογής αντικείμενα. Η πρώτη εντύπωση που γεννήθηκε στον Ωθράγκο ήταν ότι υπήρχαν περισσότερα πράγματα εδώ μέσα απ'όσα έμοιαζαν να χωράνε· μετά, άρχισε να τα διακρίνει ένα-ένα: τους πίνακες στους τοίχους, τα α-

γαλματίδια πάνω στα έπιπλα, τα ράφια με τα βιβλία πλάι στον καναπέ, το τζάκι ανάμεσα στις δύο καρέκλες, το χαλί που είχε ασυνήθιστα ρομβοειδή σχήματα, τα κηροπήγια στις γωνίες, το σβηστό πολύφωτο που κρεμόταν από το ταβάνι, το ανοιχτό παράθυρο στο βάθος—

«Πέρασε,» του είπε ο Αίθριν.

Ο Φένταρ διάβηκε το κατώφλι, μπαίνοντας στο δωμάτιο που μπορούσε να χαρακτηρίσει μονάχα ως *παράξενο*.

«Λύσε την πανοπλία σου· δε θα σου χρειαστεί, και καλύτερα να νιώθεις άνετα,» είπε ο Αίθριν, κλείνοντας την πόρτα και πηγαίνοντας να σταθεί μπροστά στο παράθυρο.

Ο Φένταρ υπάκουσε, αμίλητος, και άφησε τα κομμάτια της αρματοσιάς του πάνω στον καναπέ ο οποίος βρισκόταν δίπλα στα ράφια με τα βιβλία. Μετά, ρώτησε: «Τι θα κάνουμε, λοιπόν;»

Ο Αίθριν σταύρωσε τα χέρια εμπρός του· η μορφή του φαινόταν σκοτεινή, καθώς το φως ερχόταν από το παράθυρο πίσω του. «Η τεχνική Αντιπειθούς είναι η ικανότητα να μπορείς ν'αποφασίζεις μια πορεία και να μην παρεκκλίνεις από αυτήν. Είναι, κατά κάποιο τρόπο, οι παρωπίδες που πρέπει να φοράς, αλλά, συγχρόνως, είναι και κάτι πολύ, πολύ περισσότερο από αυτό. Είναι η δύναμη να μπορείς να διακρίνεις *πότε* να βάλεις τις παρωπίδες και *πότε* όχι. Οφείλεις να είσαι επιφυλακτικός με τους πάντες, γιατί δε γνωρίζεις ποιος χειρίζεται την Πειθώ και ποιος δεν τη χειρίζεται. Πρέπει ν'ακούς διπλά και να *επεξεργάζεσαι* τα λόγια μέσα στο κεφάλι σου. Δεν πρέπει να πιστεύεις εύκολα. Όλοι είναι ψεύτες, μέχρι αποδείξεως του αντιθέτου. Ακόμα και τα ακίνητα πράγματα. Ακόμα κι αυτή η βαλσαμωμένη κουκουβάγια, στα δεξιά σου.»

Ο Φένταρ στράφηκε να κοιτάξει... και δεν είδε καμία κουκουβάγια.

«Ακόμα κι εγώ,» είπε ο Αίθριν.

«Λιγάκι... φτηνό δεν ήταν αυτό το κόλπο;» ρώτησε ο Φένταρ, στρεφόμενος πάλι στον δάσκαλό του, που, για κάποιο λόγο, δυσκολευόταν να τον σκέφτεται ως *δάσκαλο*. «Έχω ακούσει ότι η Πειθώ είναι μια... μυστικιστική, μαγική δύναμη, όχι κόλπα.»

«Μυστικιστική; Μαγική; Τι σημαίνουν αυτά, Φένταρ;»

«Ότι... ότι...» Πώς να το έλεγε ακριβώς;

«Ότι δεν τη γνωρίζεις *εσύ*· ότι δεν τη γνωρίζει πολλός κόσμος.»

«Και λοιπόν; Τι νόημα έχουν οι λέξεις;»

«Απλά κουβεντιάζουμε,» είπε ο Αίθριν. «Φέρε μου ένα ποτήρι κρασί από το τραπεζάκι» –έδειξε– «και κάθισε, να πούμε περισσότερα.»

Ο Φένταρ στράφηκε, να βρει το τραπεζάκι, αλλά είδε πως ήταν ανύπαρκτο. «Τα αστεία σου έχουν γίνει κουραστικά... δάσκαλε.» Κάθισε σε μια πολυθρόνα, βγάζοντας από πάνω της ένα αγαλματίδιο – που απεικόνιζε μια γυναίκα η οποία είχε την παλάμη της κάτω απ'τα χείλη και έμοιαζε να φυσά– και αφήνοντάς το κάτω, στο χαλί.

Ο Αίθριν κάθισε αντίκρυ του, εξακολουθώντας να βρίσκεται μπροστά από το φως, κι επομένως, η μορφή του να είναι σκοτεινή. Ο Φένταρ αναρωτήθηκε αν ο Ρουζβάνος το έκανε επίτηδες· αν αυτό αποτελούσε μέρος της εκπαίδευσης.

«Θα πρέπει να γνωρίζεις,» είπε ο Αίθριν. «Δε θα πρέπει να βασιζέσαι στα λόγια κανενός. Οι πάντες είναι αναξιόπιστοι. Αυτό είναι το πρώτο σκαλοπάτι για την απόκτηση της τεχνικής Αντιπειθούς.»

«Δε φαίνεται δύσκολο. Σ'όλη μου τη ζωή κανέναν δεν εμπιστεύομαι απόλυτα.»

«Τότε, γιατί έπες στην παγίδα μου –και, μάλιστα, δύο φορές; Εγώ δεν έχω ούτε καν την Πειθώ, Φένταρ. Είμαι ένας απλός άνθρωπος, όχι ένας Χαρισματικός Ρουζβάνος.»

Ο Ωθράγκος δεν αποκρίθηκε.

«Απάντησέ μου,» τον προκάλεσε ο Αίθριν. «Γιατί έπες στην παγίδα μου; Γιατί έπες την πρώτη φορά, και γιατί έπες τη δεύτερη φορά;»

Ο Φένταρ κούνησε το κεφάλι, καθώς αντιλαμβανόταν πως ο δάσκαλός του περίμενε, πραγματικά, μια σοβαρή απάντηση. «Δεν ξέρω,» είπε. «Την πρώτη φορά, υπέθεσα ότι, όντως, υπήρχε μια κουκουβάγια εκεί. Γιατί να μην υπήρχε, άλλωστε; Τόσα άλλα πράγματα υπάρχουν σε τούτο το δωμάτιο· σαν αποθήκη είναι.» Σταμάτησε, για λίγο, αναμένοντας τον Αίθριν να μιλήσει· αλλά, βλέποντας πως εκείνος σώπαινε, συνέχισε: «Τη δεύτερη φορά... πάλι, γιατί να μην υπήρχε κι ένα μπουκάλι κρασί εδώ μέσα;»

«Ξαναπροσπάθησε,» είπε ο Αίθριν.

«Τι;»

«Είπα, ξαναπροσπάθησε.»

«Τι να ξαναπροσπαθήσω;»

«Να εντοπίσεις το λόγο για τον οποίο έπεσες στην παγίδα μου δύο φορές.»

Θα με τρελάνουν αυτοί οι τρισκατάρατοι Ρουζβάνοι! σκέφτηκε ο Φένταρ. Ακούμπησε το σαγόνι του στα δάχτυλα του δεξιού του χεριού. Τι μπορεί να θέλει να του πω;... Η απάντηση, μάλλον, θα είναι απλή.

«Γιατί σ'εμπιστεύομαι.»

«Γιατί μ'εμπιστεύεσαι;»

«Γιατί υποτίθεται πως είσαι ο δάσκαλός μου, που θα μου μάθει την ικανότητα να αντιστέκομαι στην Πειθώ.»

«Πώς είσαι τόσο σίγουρος ότι δε σε κοροϊδεύω;»

Καλή ερώτηση! Όλα τούτα μοιάζουν με φάρσα. «Επειδή η Βασίλισσα Νίθρα σου ανέθεσε αυτή τη δουλειά.»

«Και λοιπόν;»

«Είσαι προδότης;»

«Εγώ ρωτάω εσένα.»

«Επανάλαβε την ερώτηση· ξεκάθαρα!»

«Γιατί έπεσες στην παγίδα μου δύο φορές;»

«Σου είπα: γιατί δεν πίστευα ότι θα με κοροϊδέψεις.»

«Δεν το πίστευες την πρώτη φορά· δεν το πίστευες και τη δεύτερη;»

«Η Βασίλισσα σου ανέθεσε την εκπαίδευσή μου—»

«Ναι, μου το ανέφερες αυτό.»

Μετά από κάμποση ώρα, κατά την οποία η συζήτησή τους συνεχιζόταν σ'αυτό το ρυθμό και λύση δε βρισκόταν, ο Αίθριν είπε, απρόσμενα:

«Έπεσες στην παγίδα μου για τρίτη φορά, Φένταρ των Ωθράγκος.»

Ο Φένταρ βλεφάρισε. *Τι λέει τώρα;*

«Όπως θα έπρεπε να έχεις ήδη αντιληφτεί,» εξήγησε ο Αίθριν, «συνεχίζω έναν ανούσιο διάλογο μαζί σου, με μοναδικό σκοπό να σε καθυστερήσω και να σε μπερδέψω.

»Γιατί, λοιπόν, νομίζεις ότι έπεσες στην παγίδα μου για *τρίτη* φορά;»

Ο Φένταρ έσφιξε τη γροθιά του, οργισμένος. «Δεν έχω την παραμικρή ιδέα!» μούγκρισε. «Και δεν απαντώ!»

Ο Αίθριν γέλασε. «Ωραία. Μαθαίνεις, φίλε μου. Ηρέμησε, όμως, σε παρακαλώ.»

Ο Φένταρ, που είχε τεντωθεί εμπρός και η όψη του είχε αγριέψει, έκανε πίσω, ακουμπώντας την πλάτη του στην πολυθρόνα και χαλαρώνοντας. *Δεν ωφελεί να χάνω την ψυχραιμία μου... Τι σπάσιμο νεύρων είναι αυτή η καταραμένη... «διδασκαλία»!*

«Όπως βλέπεις,» είπε ο Αίθριν, «ο λόγος έχει διάφορες δυνάμεις. Τις δύο πρώτες φορές, σε έστρεψε σε λανθασμένη κατεύθυνση. Την τρίτη σε έκανε κύκλους που δε βγάζουν πουθενά. Εμείς οι Ρουζβάνοι λένε ότι είμαστε καλοί στο να χρησιμοποιούμε τις δυνάμεις του λόγου.»

Είστε τελείως παλαβοί! συλλογίστηκε ο Φένταρ.

«Εγώ, παρότι δεν κατέχω καν την Πειθώ, σε κατάφερα σχετικά εύκολα,» συνέχισε ο Αίθριν. «Φαντάσου τώρα τι θα μπορούσε να κάνει κάποιος που κατέχει την Πειθώ.»

«Δεν τολμώ να φανταστώ,» είπε, ξερά, ο Φένταρ.

«Δεν έχεις ποτέ δεχτεί την επίδραση της Πειθούς;»

Ο Φένταρ το συλλογίστηκε. «Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε, τελικά. «Ίσως. Όσο ταξίδευα με τη Νίθρα, ίσως εκείνη να χρησιμοποίησε Πειθώ επάνω μου. Σίγουρα, χρησιμοποίησε την ικανότητα που ονομάζει Προσταγή, αλλά την Προσταγή την καταλαβαίνεις εύκολα· νομίζεις ότι το ίδιο σου το μυαλό σου στέκεται εμπόδιο. Μάλλον, δεν ισχύει το ίδιο και με την Πειθώ.»

«Δεν έχω ιδέα για την Προσταγή,» είπε ο Αίθριν, «αλλά για την Πειθώ, όντως, δεν ισχύει το ίδιο. Η Πειθώ είναι πιο διακριτική δύναμη. Γλιστρά μέσα στο νου σου σαν κλέφτης, ξεκλειδώνει τις πίσω πόρτες του σπιτιού σου, και σε ναρκώνει ενώ ακόμα κοιμάσαι.»

«Τι κάνεις για να την εμποδίσεις;»

«Δεν κοιμάσαι ποτέ. Το μυαλό σου είναι, διαρκώς, άγρυπνο. Σου είπα, Φένταρ, και θα σ'το επαναλάβω άπειρες φορές ακόμα: *Μην εμπιστεύεσαι τα λόγια κανενός.*»

«Έτσι εύκολο είναι; Αν είναι τόσο εύκολο, τότε γιατί δεν έχουν μάθει όλοι να αντιστέκονται στην Πειθώ;»

«Αυτό είναι το πρώτο σκαλοπάτι. Δεν άκουσες τι σου είπα πριν;»

«Πόσα σκαλοπάτια υπάρχουν;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Ενενήντα-τρία.»

«Δε σε πιστεύω.»

«Θετικό σημάδι,» είπε ο Αίθριν.

«Να σου κάνω μια άλλη ερώτηση;»

«Γιαυτό είμαστε εδώ...»

«Γιατί δεν έχεις φέρει στο δωμάτιο κάποιον που να κατέχει την Πειθώ;»

«Γιατί να τον φέρω;»

«Πώς θα μάθω να αποκρούω ένα όπλο, όταν αυτό το όπλο δεν έχει στραφεί ποτέ εναντίον μου;» απόρησε ο Φένταρ.

«Μα, σήμερα *στράφηκε* εναντίον σου,» τον διαβεβαίωσε ο Αίθριν. «Εγώ, όπως είπαμε, δεν έχω την Πειθώ, δεν έχω το Χάρισμα, αλλά έχω το στόμα μου, και το μυαλό μου· κι αυτά φτάνουν για τώρα. Πιστεύεις ότι δεν ήταν αρκετά για να σε παραπλανήσουν;»

Ο Φένταρ έπρεπε να παραδεχτεί πως ήταν. Ωστόσο, είπε: «Σ'αυτό έχεις δίκιο, αλλά—»

«Μη βιάζεσαι. Θα χρειαστεί να αντιμετωπίσεις και Ομιλητές, προτού αποκτήσεις την ικανότητα Αντιπειθούς· όμως πρέπει, πρώτα, να μπορείς να αντιμετωπίσεις κάποιον που δεν είναι Ομιλητής. Γιατί, αν δυσκολεύεσαι ν'αποκρούσεις τις δικές μου ποταπές σπαθιές, τότε πώς είναι δυνατόν ποτέ να ελπίζεις ότι θα αποκρούσεις τις σπαθιές ενός άριστου ξιφομάχου;»

«Καταλαβαίνω,» είπε ο Φένταρ.

Ο Αίθριν σηκώθηκε από τη θέση του. «Τελειώσαμε, για σήμερα.»

«Αυτό ήταν;»

«Ναι.»

Ο Φένταρ δε σηκώθηκε. «Δε σε πιστεύω.»

«Έλεσες στην παγίδα μου για τέταρτη φορά, τότε· γιατί τώρα» είπε ο Αίθριν, καθώς βάδιζε προς την έξοδο, «δε λέω ψέματα.»

Ο Φένταρ ορθώθηκε. «*Μην εμπιστεύεσαι κανέναν*· αυτό δεν είπες;»

«*Διάκρινε τις προθέσεις του άλλου*· αυτό θα είναι το επόμενο μας μάθημα.» Ο Αίθριν έπιασε το πόμολο, αλλά δεν το τράβηξε.

«Οφείλω να ομολογήσω ότι έχω μπερδευτεί μ'όλα τούτα,» είπε ο Φένταρ, καθώς μάζευε τα κομμάτια της πανοπλίας του από τον καναπέ. «Στην ξιφομαχία, τα πράγματα είναι απλούστερα.»

«Όχι τόσο,» διαφώνησε ο Αίθριν. «Ορισμένες φορές, είναι σαφώς πιο πολύπλοκα, θα έλεγα.»

«Είσαι τρελός, δάσκαλε.»

«Είναι θετικό σημάδι να θεωρείς το δάσκαλό σου τρελό. Σημαίνει ότι είναι απρόβλεπτος, και πρέπει πάντα να είσαι προσεκτικός μαζί μου.» Άνοιξε την πόρτα και βγήκε απ'το δωμάτιο.

Κεφάλαιο 34

Η Οργή της Λύκαινας

Το βράδυ, ο Ρέλγκριν την περίμενε στα διαμερίσματά της, στεκόμενος δίπλα από ένα στρωμένο τραπέζι με κεριά. Από το λουτρό έρχονταν αρωματικές οσμές.

Η Νίθρα έκλεισε την πόρτα πίσω της και ατένισε τον Αρχιστράτηγο του Βασιλείου, ο οποίος ήταν χτενισμένος, ξυρισμένος, και ντυμένος κομψά.

«Βασίλισσά μου,» είπε ο Ρέλγκριν, χαμογελώντας (και, προφανώς, ευχαριστημένος με τον εαυτό του), «φρόντισα να ετοιμαστεί βραδινό για εσάς, και μπάνιο.»

Η Νίθρα βάδισε προς το μέρος του, ανταποδίδοντάς του το χαμόγελο· δεν έπρεπε να του δώσει την εντύπωση πως δεν τα ήθελε όλα αυτά. «Σ'ευχαριστώ, Ρέλγκριν...»

«Είμαι υπηρέτης σου,» αποκρίθηκε εκείνος, κάνοντας μια κοφτή υπόκλιση.

«...Αλλά, σου είπα, δε σε θέλω για υπηρέτη. Επιπλέον, τώρα πια, έχουμε στο παλάτι κανονικούς υπηρέτες.»

Ο Ρέλγκριν την πλησίασε. Άγγιξε τον μη-τραυματισμένο της ώμο και είπε: «Πιο 'κανονικός' υπηρέτης από εμένα δεν είναι δυνατόν να υπάρξει, Νίθρα. Είμαι ολόκληρος δικός σου. Η Μεγάλη Μητέρα με έφτιαξε για σένα.»

Αν ισχύει αυτό, είναι τρομακτικό, συλλογίστηκε εκείνη. Και, προτού καν προλάβει να τελειώσει τη σκέψη της, ο Ρέλγκριν έσκυψε και φίλησε τα χείλη της· τα χέρια του διέτρεξαν την πλάτη της, παθιασμένα αλλά ευγενικά. Αισθάνθηκε το σώμα της ν'ανταποκρίνεται στο άγγιγμά του, και μίσησε τον εαυτό της γι'αυτό, γιατί, πραγματικά, δεν έπρεπε να νιώθει έτσι· δεν έπρεπε να δεθεί συναισθηματικά μ'ετούτο τον άνθρωπο... έπρεπε να τον σκοτώσει.

Τα χείλη του Ρέλγκριν πήγαν στο μάγουλό της, στο αφτί της... και το κορμί του περιστράφηκε γύρω απ'το δικό της. Το ένα του χέρι βρέθηκε τώρα στην κοιλιά της, και το άλλο πολύ πιο κάτω, στον μηρό της, ανεβαίνοντας, ψαχουλεύοντας το φόρεμά της. Δε φαινόταν

πρόθυμος να την περιμένει να φάει το βραδινό, ούτε να κάνει μπάνιο· την ήθελε *τώρα*. Η Νίθρα αισθανόταν το σκληρό του μόριο στην πλάτη της, την καυτή του ανάσα πάνω στο δέρμα της... και αισθανόταν και τον δυνατό παλμό μέσα της, που της ψιθύριζε έντονα: *Τι φωτιά κρύβει αυτός ο άντρας! Φαντάσου τι μπορεί να κάνει με τη φωτιά του... τι μπορεί να κάνει επάνω σου... Να σε τυλίξει, να σε καταβροχθίσει... Και κανείς δε χρειάζεται να το μάθει· ούτε ο Άλαντιμιν...*

Όχι! Η Νίθρα έδιωξε τη φωνή. Όχι. Αυτό δε θα έκανε καλό σε κανέναν. Και ο Άλαντιμιν θα το μάθαινε· στο τέλος, θα το μάθαινε. Αλλά δεν ήταν μόνο τούτο το πρόβλημα· ήταν και το άλλο: *Πώς θα σκοτώσω τον Ρέλγκριν, μετά; Θα μπορώ; Ακόμα και τώρα, έχω τις αμφιβολίες μου.*

«Ρέλγκριν,» είπε η Νίθρα, επικαλούμενη την Πειθώ, «αγάπη μου... Είμαι πολύ... πολύ κουρασμένη.» Έπρεπε να ηρεμήσει την αναπνοή της· δεν έπρεπε ν'ακούγεται λαχανιασμένη. «Και τα τραύματά μου με ενοχλούν... Σε παρακαλώ.»

Τα χέρια του απομακρύνθηκαν, υπάκουα, και τα χείλη του επίσης. Γύρισε και την κοίταξε καταπρόσωπο. «Με συγχωρείς, αν φάνηκα αγενής—»

«Όχι,» τον διέκοψε η Νίθρα, χαϊδεύοντας το μάγουλό του. «Είσαι πολύ γλυκός.» Φίλησε τα χείλη του. «Πολύ γλυκός. Αλλά απόψε είμαι τόσο χάλια. Αυτές τις μέρες, γενικά, είμαι χάλια. Μετά απ'τον τραυματισμό μου...»

«Είναι απόλυτα κατανοητό.»

Δε μπορείς να θυμώσεις; σκέφτηκε η Νίθρα. Έστω λίγο; Δε μπορείς να με κάνεις να σε αντιπαθήσω... λιγάκι;

«Κάθισε, να φας,» είπε ο Ρέλγκριν, παίρνοντας το εβένινο μπιστούνη της και τραβώντας τη μία καρέκλα του τραπεζιού που είχε ετοιμάσει.

Η Νίθρα κάθισε.

Εκείνος άφησε το μπιστούνη παραδίπλα και πήρε θέση αντίκρου της. «Θα μου επιτρέψεις να μείνω μαζί σου, μέχρι να κοιμηθείς;»

«Ασφαλώς. Θα το ήθελα πολύ.»

Κανονικά, θα έπρεπε να φύγεις· αλλά δεν μπορώ να σε διώξω. Δεν μπορώ...

Η Πάρνα Λάνσεν έφτασε στην Έρλεν, καθώς η νύχτα έπεφτε. Κατέβηκε απ'το άλογό της, το πήρε απ'τα χαλινάρια, και βάδισε προς την πύλη, η οποία ήταν ανοιχτή. Δε φαινόταν να υπάρχει τίποτα που να την κλείνει (κάποιο σιδερένιο κιγκλίδωμα ή κάποια μεταλλική ή ξύλινη πελώρια θύρα), εκτός από μερικά πρόχειρα, ξύλινα και πέτρινα οχυρωματικά έργα που είχαν φτιάξει οι στρατιώτες και στέκο- νταν πίσω τους.

Η Νίθρα, σκέφτηκε η Πάρνα. Η Νίθρα την κατέστρεψε.

Καθώς ερχόταν προς την πρωτεύουσα, είχε ακούσει πολλά ενδια- φέροντα πράγματα. Είχε, κατ'αρχήν, μάθει αυτό για τις πύλες: ότι η Νίθρα –η οποία ήταν ευλογημένη από τη Μεγάλη Μητέρα– είχε κα- λέσει τη δύναμη της Λιάμνερ Κρωθ και τις είχε διαλύσει, για να ει- σβάλει ο στρατός της και να κυριεύσει την πόλη. Είχε μάθει, επίσης, ότι ο Έπαρχος Τάκμιν ήταν νεκρός –είχε σκοτωθεί στις συμπλοκές μέσα στο παλάτι– και τώρα η Νίθρα βασιλεύει στο Νούφρεκ (Ω, τι έκπληξη!), έχοντας την πλήρη υποστήριξη του στρατού που, πριν, ανήκε στον Έπαρχο. Πώς ήταν δυνατόν οι μαχητές της Σάλγκρινεβ –ή, μάλλον, του Άνφρακ– να την έχουν υποστηρίξει; είχε ρωτήσει η Πάρνα, και η απάντηση που είχε πάρει ήταν πως, ασφαλώς, είχαν δει τη θεϊκή της λάμψη και δεν μπορούσαν παρά να την υπηρετή- σουν. Ορισμένοι άλλοι έλεγαν ακόμα και ότι η Μεγάλη Θεά είχε μι- λήσει στο μυαλό των στρατιωτών και τους είχε προστάξει να ακο- λουθήσουν τη Νίθρα.

Έχει κοροϊδέψει τους πάντες. Αλλά οι μέρες της –οι ώρες της– είναι μετρημένες!

Η Πάρνα έφτασε στην πύλη και οι φρουροί τη σταμάτησαν. «Δε μεταφέρω εμπορεύματα,» τους είπε εκείνη. «Είμαι κουρασμένη και ψάχνω για ένα πανδοχείο· έχετε κανένα καλό και οικονομικό υπόψη σας;»

«Πρέπει να σ'ελέγξουμε, κοπελιά,» αποκρίθηκε μια πολεμίστρια, που, αν η Λύκαρχος δεν έκανε λάθος, πρέπει να ήταν μικρότερη από εκείνη. «Διαταγές του Αρχιστράτηγου Ρέλγκριν, μέχρι που η κατά- σταση στην πόλη να σταθεροποιηθεί.»

«Όπως θέλετε,» είπε η Πάρνα, επιτρέποντάς της να την ερευνήσει.

Η γυναίκα την έψαξε και εντόπισε μόνο το σπαθί της (το οποίο, άλλωστε, ήταν πασιφανές, έτσι όπως κρεμόταν από τη μέση της): τα Δόντια του Λύκου ήταν κρυμμένα κάτω από τη σέλα του αλόγου της, κι εκεί κανένας από τους φρουρούς δε σκέφτηκε να κοιτάξει.

«Πέρνα,» της είπε η πολεμίστρια, και η Πάρνα πέρασε, καληνυχτίζοντας εκείνη και τους υπόλοιπους στρατιώτες.

Η Έρλεν έμοιαζε ταλαιπωρημένη από την πρόσφατη πολιορκία, όμως όχι τόσο ταλαιπωρημένη όσο η Λύκαρχος θα περίμενε. *Αν και, κανονικά, αυτό δε θα έπρεπε να με παραξενεύει· απ'ό,τι άκουσα, ύστερα από τη διάλυση των πυλών, η πόλη πάρθηκε εύκολα.*

Ας ελπίσουμε πως τα περισσότερα πράγματα δεν έχουν αλλάξει...

Βάδισε προς την αγορά και, όταν έφτασε, κατευθύνθηκε στην ταβέρνα «Κρασοθυμία», ένα ισόγειο οικοδόμημα που μάζευε αρκετό κόσμο, και όπου βρισκόταν τα βράδια ο άνθρωπος που τώρα έψαχνε. Καθοδόν, άφησε το άλογό της σ'έναν στάβλο... αφότου πήρε τα Δόντια του Λύκου από τη σέλα, ασφαλώς.

Η ταβέρνα ήταν εκεί όπου τη θυμόταν και κοσμοπλημμυρισμένη όπως τη θυμόταν. Πέρασε ανάμεσα από τους θαμώνες, αρκετοί από τους οποίους ήταν μεθυσμένοι και τραγουδούσαν, και αναζήτησε τον άνθρωπό της. Ο κόσμος στην Έρλεν την ενοχλούσε· της έδινε την εντύπωση ότι ήταν τόσο φασαριόζικος, τόσο άκομπος. Προτιμούσε τους κατοίκους της πατρίδας της, της Βόλγκρεν· εκεί, ακόμα κι οι μεθυσμένοι έμοιαζαν να έχουν χάρη σε σχέση μ'ετούτους εδώ. *Η Βόλγκρεν κάνει τους ανθρώπους ρομαντικούς, είχε ακούσει αρκετούς να λένε. Δικαίως την ονομάζουν Πόλη των Μύθων. – Βγάζει, όμως, και τους χειρότερες ψεύτες, άλλοι προσέθεταν. – Και τους καλύτερους παραμυθάδες και βάρδους, μην ξεχνάς!* Η Έρλεν δεν είχε αυτή τη γοητεία, ούτε τον ίδιο αέρα μυστηρίου. Και το λιμάνι βρωμούσε ελεεινά, είχε παρατηρήσει η Πάρνα, όσες φορές το είχε επισκεφτεί.

Πού ήταν ο άνθρωπός της, όμως;

Δεν πιστεύω ο Άλαντμιν να άλλαξε τις θέσεις των κατασκόπων του...

Ζύγωσε το μπαρ και παράγγειλε μια μπίρα. Ο οινοχόος τής γέμισε μια ξύλινη κούπα και η Πάρνα την πήρε στο χέρι, ακουμπώντας την

πλάτη της στον ξύλινο πάγκο και στρέφοντας το βλέμμα της στα τραπέζια... ερευνώντας τον κόσμο, με τη ματιά της.

Πού στους τρεις Νυχτοδαίμονες έχεις χαθεί;

Τελικά, τον εντόπισε. Ήταν καθισμένος σ' ένα γωνιακό τραπέζι, μαζί με μια γυναίκα, άγνωστη για την Πάρνα, και έπαιζαν χαρτιά. Η Λύκαρχος πλησίασε, και παρατήρησε ότι το παιχνίδι τους ήταν «*Το Εύπνημα του Λύκου*». *Ταιριαστό γ' απόψε*, συλλογίστηκε, υπομειδώντας μέσα στη σκιά της κουκούλας της.

Άγγιξε τον ώμο του άντρα – που ονομαζόταν Τάκμιν (απλή συνωνυμία με τον μακαρίτη Έπαρχο της Σάλγκρινεβ)– και είπε: «Να σε κεράσω ένα ποτό;»

Εκείνος ύψωσε το βλέμμα και την κοίταξε. Αμέσως την αναγνώρισε· δεν ήταν, άλλωστε, η πρώτη φορά που την έβλεπε.

Χαμογέλασε ως τ' αφτιά, λέγοντας: «Σέτθα! Πώς είσαι;» Και, προς τη γυναίκα με την οποία έπαιζε: «Με συγχωρείς· μια παλιά γνωστή. Θα επιστρέψω αμέσως.» Σηκώθηκε από το τραπέζι και ακολούθησε την Πάρνα στο μπαρ, ενώ η συμπαίκτριά του τους κοίταζε λιγάκι παραξενεμένη.

«Δεν ξεγλίστρησες και με τον καλύτερο τρόπο,» παρατήρησε η Λύκαρχος. «Θα σε πλακώσει στις ερωτήσεις, μετά.»

«Δε με πειράζει· είναι δική μας.» Στράφηκε στον οινοχόο. «Λευκό κρασί, φίλε μου.»

«Του Κρυφού Λύκου;» ψιθύρισε η Πάρνα.

«Σαφώς.»

Ο οινοχόος έφερε στον Τάκμιν το κρασί κι εκείνος ήπие μια μικρή γουλιά. Μετά, ρώτησε: «Πώς από τα μέρη μας, Βολγκρένια κυρά; Όχι πως δε χαίρομαι που σε βλέπω, αλλά τα μάτια σου με τρομάζουν απόψε, για κάποιο λόγο.»

«Έχω περάσει πολλά, τελευταία.»

«Φαντάζομαι. Άκουσα για τα γεγονότα στην Πόλη των Μύθων.»

«Θέλω να μιλήσω στον Κρυφό Λύκο,» είπε η Πάρνα. «Είναι επείγον.»

Ο Τάκμιν ένευσε. «Θα τον ειδοποιήσω. Εδώ θα τον δεις;»

«Όχι. Ο Οίκος του Συνετού Οικοδεσπότη είναι ανοιχτός, ή συνέβη τίποτα με την πολιορκία;»

«Ανοιχτός είναι.»

«Ωραία. Θα του πεις να με συναντήσει εκεί, δίνοντας την περιγραφή μου. Θα έχω κι εγώ δώσει τη δική του περιγραφή.»

«Εντάξει.»

«Μην καθυστερήσεις,» είπε η Πάρνα.

«Πηγαίνω αμέσως.»

Η Πάρνα έκανε ν'απομακρυνθεί, αλλά ο Τάκμιν την έπιασε απ'τον ώμο.

«Τι είναι;» τον ρώτησε.

«Έχε υπόψη σου, η γυναίκα με την οποία έπαιζα χαρτιά *είναι* δική μας, αλλά δεν ξέρει τίποτα για τους λύκους. Οπότε, *μην* της μιλήσεις, αν τη δεις καμία άλλη φορά.»

Η Πάρνα κατένευσε, και έφυγε απ'την *Κρασοθυμία*, διασχίζοντας νοτιοδυτικά την αγορά και μπαίνοντας σ'έναν αρκετά μεγάλο δρόμο με κάμποση νυχτερινή κίνηση: ένα κάρο ερχόταν από την αντίθετη κατεύθυνση, μια παρέα τριών αντρών μιλούσε σε μια γωνία, ένα ζευγάρι βάδιζε προς την ίδια μεριά όπως και η Λύκαρχος (η οποία σύντομα το προσπέρασε, προχωρώντας σαφώς πιο γρήγορα), και ένας μοναχικός τύπος –που έμοιαζε ταξιδιώτης– διέσχιζε την οδό κάθετα, πηγαίνοντας να χτυπήσει μια πόρτα.

Η Πάρνα χώθηκε σ'ένα στενορύμι και ξεθηκάρωσε τα Δόντια του Λύκου από τις μπότες της. Έλυσε την κάπα της και την άφησε κάτω. Γονάτισε δίπλα της και έβγαλε από το σάκο της κλωστή και βελόνα. Ψαχούλεψε τη μέσα μεριά της κάπας –το σημείο που ήταν πίσω από την πλάτη της, όταν τη φορούσε– και βρήκε ένα μισοραμμένο κομμάτι ύφασμα, σαν τσέπη. Πέρασε το ένα Δόντι εκεί μέσα και το έραψε. Ύστερα, έβγαλε ένα θηκάρι από το σάκο της και θηκάρωσε το άλλο Δόντι, δένοντάς το στη ζώνη της. Φόρεσε πάλι την κάπα της και έφυγε.

Ο Οίκος του Συνετού Οικοδεσπότη ήταν ένας ανώτερος χώρος συνεύρεσης και βρισκόταν, περίπου, στη μέση της απόστασης από την αγορά ως το Μικρό Λιμάνι. Η Πάρνα ανέβηκε τα πέτρινα σκαλοπάτια, δεξιά κι αριστερά των οποίων υπήρχαν γλάστρες με εύοσμα φυτά, έσπρωξε την πόρτα, και μπήκε στην αίθουσα υποδοχής, που ήταν στολισμένη με ψηλές λάμπες και πίνακες. Στο πάτωμα απλωνόταν ένα μεγάλο χαλί, και πίσω από έναν ξύλινο πάγκο στεκόταν ένας

νεαρός άντρας, ο οποίος, μόλις την αντίκρισε, χαμογέλασε ευγενικά και είπε: «Καλησπέρα σας, κυρία. Καλωσορίσατε.»

Η Πάρνα κατέβασε την κουκούλα της κάπας της και πλησίασε. «Καλησπέρα.»

«Τα όπλα δεν επιτρέπονται, κυρία,» είπε ο άντρας. «Θα πρέπει να τ'αφήσετε σε μας.»

Η Πάρνα ένευσε.

Ο άντρας χτύπησε τα δάχτυλά του και μια σκούρα-μπλε κουρτίνα παραμερίστηκε, για να παρουσιαστεί μια γυναίκα, ντυμένη με μακρύ, πράσινο φόρεμα και μαλακά δερμάτινα παπούτσια. Πρέπει να ήταν μεγαλύτερη από τον άντρα, αλλά όχι μεγαλύτερη και από την Πάρνα.

Η Λύκαρχος έλυσε το θηκαρωμένο ξίφος και το θηκαρωμένο Δόντι από τη ζώνη της και τα άφησε πάνω στον ξύλινο πάγκο. Ύστερα, επέτρεψε στη γυναίκα με το πράσινο φόρεμα να την ψάξει. Εκείνη την πασπάτευσε από την κορυφή ως τις μπότες, και έψαξε, στα γρήγορα, και το σάκο της, μα –όπως η Πάρνα το περίμενε– δεν της άγγιξε καθόλου την κάπα.

Ο άντρας έβγαλε ένα κομμάτι χαρτί και το πρότεινε στη Λύκαρχο, μαζί μ'ένα μελανοδοχείο και μια πένα. «Επάνω, περιγράψτε τον εαυτό σας· από κάτω, περιγράψτε τον επιθυμητό σύντροφο.»

Η Πάρνα τον πλήρωσε (δε χρειαζόταν να ρωτήσει για την τιμή· την ήξερε από παλιότερες επισκέψεις) και έγραψε:

*καστανα μακρια μαλλια
ψηλη
λεπτη
μ αρεσουν τα παραμυθια*

*μελαχρινος
κοντα μαλλια
οχι μουσι
λεπτος*

Έδωσε το χαρτί στον άντρα, ο οποίος το κοίταξε και ένευσε. «Τι όροφο επιθυμείτε;» ρώτησε.

«Ισόγειο.»

Το σημείωσε στο χαρτί. «Είστε πρόθυμη να αλλάξετε δωμάτιο, σε περίπτωση που το επιθυμεί ο σύντροφος;»

«Όχι.»

Ο άντρας το σημείωσε κι αυτό. «Καλή διαμονή, κυρία,» είπε. «Ακολουθήστε την κοπέλα, παρακαλώ.»

Η Πάρνα ακολούθησε τη γυναίκα με το πράσινο φόρεμα, και οδηγήθηκε σ'ένα δωμάτιο με αναμμένο τζάκι, ψηλό κρεβάτι με κουρτίνες, γούνινο χαλί, κλειστό παράθυρο, ξύλινο τραπέζι με ποτά και γλυκίσματα, και δύο καρέκλες. Επίσης, υπήρχε ντουλάπα, καθρέφτης, και μια μικρή πόρτα που έβγαζε στο αποχωρητήριο και στο λουτρό.

«Θέλετε κάτι ιδιαίτερο, κυρία;»

«Όχι, ευχαριστώ.»

Η γυναίκα έφυγε, κλείνοντας την πόρτα, διακριτικά.

Η Πάρνα περίμενε ν'ακούσει τα βήματά της ν'απομακρύνονται και, ύστερα, έλυσε την κάπα της και την άπλωσε πάνω στο κρεβάτι. Χάλασε τη ραφή της κρυφής «τσέπης» και τράβηξε από μέσα το Δόντι του Λύκου· το ατσάλι ιριδίζε σαν ζωντανό, στο φως του τζακιού. Η Πάρνα το έκρυψε μέσα στα ρούχα της. Μετέφερε την κάπα της στη μία καρέκλα και κάθισε στην άλλη. Γέμισε ένα ποτήρι με νερό και ήπιε.

Το μόνο που έμενε πλέον ήταν να περιμένει.

Έτσι, περίμενε. Και ο Άλαντμιν δεν καθυστέρησε. Ήρθε την ώρα που η Πάρνα υπολόγιζε ότι θα ερχόταν. Η πόρτα του δωματίου άνοιξε, χωρίς το παραμικρό τριξιμο (τις λάδωναν καλά, εδώ), και ο Αρχικατάσκοπος μπήκε. Το πρόσωπό του φωτίστηκε, καθώς την αντίκρισε.

Καλά, δε ντρέπεται να με κοιτάζει έτσι, ύστερα απ'όσα έκαναν, αυτός κι η Νίθρα; συλλογίστηκε η Πάρνα, αγριεμένη.

Ο Άλαντμιν παρατήρησε την έκφρασή της και παραξενεύτηκε. Αλλά υπέθεσε ότι η φίλη του, μάλλον, θα ήταν κουρασμένη και προβληματισμένη.

«Πώς είσαι, Πάρνα;» ρώτησε, πλησιάζοντάς την, καθώς εκείνη σηκωνόταν από τη θέση της.

«Προσπαθώ να είμαι καλά,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ο κόσμος κινείται πολύ γρήγορα για μένα, τελευταία...»

Ο Άλαντμιν έσκυψε, για να φιλήσει το μάγουλό της—

Η Πάρνα τον άρπαξε απ'τα μαλλιά κι έβαλε το Δόντι της στο λαιμό του. Ο Αρχικατάσκοπος αισθάνθηκε τη λεπίδα να καραλίζει το δέρμα του· μια ξαφνική μυρωδιά καμένης σάρκας ήρθε στα ρουθούνια του. Παραπάτησε, αλλά η Λύκαρχος δεν τον ελευθέρωσε· συνέχισε να κρατά γερά τα μαλλιά του. Τον έσπρωξε στο κρεβάτι, ανάσκελα, και πίεσε το γόνατό της στο στήρνο του. Το όπλο της εξακολουθούσε να είναι στο λαιμό του και να τον καίει.

«Πάρνα!...» έκρωξε ο Άλαντμιν, ξαφνιασμένος. «*Τι συμβαίνει;...*»

«Νόμιζες ότι δε θα το μάθαινα ποτέ; Εσύ κι η Νίθρα, νομίζατε ότι θα μας κοροϊδέψετε όλους;»

«Για τι πράγμα μιλάς;» μούγκρισε ο Άλαντμιν.

«Το ξέρω πως *εκείνη* σκότωσε τον Δόλβερν—»

«Πάρνα, δεν είναι έτσι!»

«*Ψεύτη!*» Πίεσε το Δόντι της επάνω στο λαιμό του, κι ο Άλαντμιν αισθάνθηκε το δέρμα του να καίγεται περισσότερο από πριν· βόγκησε, καθώς η πίεση του λεπιδιού και η οσμή του καψίματος τον έπνιγαν. «Σκότωσε τον Δόλβερν! και είπε ψέματα στον Θόρενλор! και είπε κι άλλα ψέματα στη μητέρα μου! Θα τη βρω, και θα κρεμάσω το τομάρι της από δέντρο!»

«...*Πάρνα...!*» έκανε, με δυσκολία, ο Άλαντμιν. «*Μη βιάζεσαι... Άσε με να σου μιλήσω—*»

«Όχι!» γρύλισε εκείνη. «Δε χρειάζομαι κι άλλα ψέματα!» Πήρε το γόνατό της από πάνω του και σήκωσε λιγάκι το Δόντι. «Γύρνα, μπρούμυτα.»

Ο Άλαντμιν υπάκουσε. Ήταν πολύ ζαλισμένος, για να προσπαθήσει να τις ξεγλιστρήσει, κι επιπλέον, δεν είχε όπλα επάνω του· τα είχε αφήσει στην αίθουσα υποδοχής, σύμφωνα με τους κανόνες του Οίκου. Δεν περίμενε ποτέ ότι η Πάρνα θα έκανε κάτι τέτοιο. *Πώς κατάφερε και πέρασε το ξιφίδιό της, αλήθεια;*

«Φέρε τα χέρια σου πίσω απ'την πλάτη,» τον πρόσταξε.

Ο Άλαντμιν τα έφερε, κι εκείνη τράβηξε ένα νήμα απ'το μανίκι της και του έδεσε τους καρπούς.

«Πάρνα, έχεις παρεξηγήσει τα πάντα. Σε παρακαλώ, άσε μ—»

«Κλείστο, Άλαντμιν!»

«Η Νίθρα δεν σκότωσε τον Δόλβεριν!»

Η Πάρνα τον χτύπησε στα πλευρά, με το γόνατό της. «Είπα, κλείστο!» Έχωσε ένα μαντήλι στο στόμα του και το έδεσε εκεί, μ'ένα κομμάτι του νήματός της.

Πάρνα! ήθελε να φωνάξει ο Άλαντμιν. *Αυτό είναι ανόητο! Μην το κάνεις! Σύνελθε!* Όμως μόνο ένα μουγκρητό βγήκε απ'το λαιμό του.

«Τώρα,» είπε η Λύκαρχος, πλησιάζοντας το παράθυρο και ανοίγοντας το ένα πατζούρι, για να κοιτάξει έξω, «ήρθε η ώρα να φύγουμε.» Στο σοκάκι, πίσω από τον Οίκο του Συνετού Οικοδεσπότη, δε φαινόταν να περνά κανείς. Ερημιά βασιλεύε, και ησυχία –αυτή η αλλόκοτη ησυχία που η Πάρνα μπορούσε ν'αντιληφτεί μόνο ετούτες τις μέρες, από την εξαφάνιση του ήλιου και έπειτα. Άνοιξε και το άλλο πατζούρι και, τέλος, άνοιξε και το τζάμι. Η βραδινή ψύχρα μπήκε στο δωμάτιο.

«Σήκω, Άλαντμιν, και βγες.»

Ο Αρχικατάσκοπος ορθώθηκε και πήγε στο παράθυρο.

Η Πάρνα πίεσε το Δόντι στην πλάτη του. «Βγες!»

Εκείνος υπάκουσε. Δεν ήταν δύσκολο να περάσει το περβάζι, ακόμα και δεμένος. Η Λύκαρχος τον ακολούθησε. Τον πρόσταξε να ξαπλώσει, μπρούμυτα, στο πλακόστρωτο, κι όταν εκείνος το έκανε, του έδεσε τα πόδια.

Θα μ'αφήσεις εδώ, να με φάνε οι γάτες; σκέφτηκε ο Άλαντμιν. Σύνελθε, Πάρνα! Μα τη Μεγάλη Θεά, σύνελθε!

Η Πάρνα μπήκε πάλι στο δωμάτιο και έκλεισε το τζάμι του παραθύρου και τα πατζούρια. Έκρυψε το ξιφίδιό της μέσα στα ρούχα της, φόρεσε την κάπα της, πήρε το σάκο της στον ώμο, και άνοιξε την πόρτα.

Προχώρησε ως την αίθουσα υποδοχής, όπου ο νεαρός άντρας πίσω απ'τον πάγκο την κοίταζε ανήσυχα. «Υπήρξε κάποιο πρόβλημα, κυρία;»

«Όχι,» απάντησε η Πάρνα, «κανένα πρόβλημα απολύτως. Απλά φαίνεται πως, τελικά, δεν έχω και πολύ διάθεση απόψε. Ο κύριος, όμως, μου είπε ότι θα μείνει μερικές ώρες ακόμα.»

«Όπως θέλετε...»

«Μπορώ να έχω τα όπλα μου;»

«Φυσικά.» Ξεκλείδωσε ένα ντουλάπι, πήρε από μέσα το θηκαρωμένο ξίφος και το θηκαρωμένο Δόντι του Λύκου, και τα ακούμπησε στον ξύλινο πάγκο. «Καληνύχτα σας.»

Η Πάρνα τα πέρασε στη ζώνη της και εγκατέλειψε τον Οίκο του Συνετού Οικοδεσπότη. Ύστερα, έστριψε σ'ένα σοκάκι και πήγε πίσω από το οικοδόμημα, για να βρει τον Άλαντμιν εκεί όπου τον είχε αφήσει. *Ωραία*, σκέφτηκε, γιατί φοβόταν ότι ίσως ο Αρχικατάσκοπος να κατάφερνε, ως εκ θαύματος, να λυθεί και να φύγει.

Τράβηξε το ένα της Δόντι και έκοψε το νήμα στα πόδια του. «Σήκω,» του είπε. «Θα πάμε νυχτερινή βόλτα.»

Κεφάλαιο 35

Στην Οδό Σιδηραργύρου. . .

Βασίλισσά μου! Βασίλισσά μου!»
 Η Νίθρα άνοιξε τα μάτια της, ακούγοντας τους χτύπους στην πόρτα και τη φωνή της υπηρέτριας.

Ανασηκώθηκε επάνω στο κρεβάτι, νιώθοντας το τραυματισμένο της χέρι μουδιασμένο. «Πέρασε!» φώναξε.

Η εξώπορτα των βασιλικών διαμερισμάτων άνοιξε και η Νίθρα άκουσε τα μαλακά βήματα της υπηρέτριας να διασχίζουν, βιαστικά, το καθιστικό. Η επόμενη πόρτα που άνοιξε ήταν αυτή του υπνοδωματίου της Βασίλισσας, και ένα κεφάλι φάνηκε να ξεπροβάλλει, διστακτικά: ένα ξανθό κεφάλι, με τα μαλλιά πιασμένα κότσο.

«Μεγαλειοτάτη, με συγχωρείτε,» είπε, σιγανά, η κοπέλα, σα να φοβόταν ότι μπορεί να ξυπνούσε κάποιον που ακόμα κοιμόταν – παρότι, ασφαλώς, δεν υπήρχε κανένας άλλος στο υπνοδωμάτιο της Νίθρα, ή στα διαμερίσματά της γενικότερα, αυτή τη στιγμή. «Η κυρία που το έδωσε αυτό στο φρουρό» – ύψωσε ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί– «επέμεινε ότι είναι επείγον. Αφορά τον Άλαντμιν, είπε να σας πούμε· ο Άλαντμιν βρίσκεται σε μεγάλο κίνδυνο.»

Ο Άλαντμιν; σκέφτηκε η Νίθρα. Σε μεγάλο κίνδυνο; Το στόμα της είχε, ξαφνικά, ξεραθεί. Άπλωσε το καλό της χέρι προς την υπηρέτρια. «Φέρτο μου.»

Η κοπέλα πέρασε βιαστικά το κατώφλι, σα να την κυνηγούσαν, και της έδωσε το μήνυμα. Ύστερα, έκανε να φύγει, αλλά η Νίθρα τη σταμάτησε:

«Περίμενε,» της είπε, καθώς ξετύλιγε το χαρτί.

Ο Άλαντμιν είναι αιχμάλωτός μου. Έλα στο αδιέξοδο της Οδού Σιδηραργύρου, κοντά στο Μικρό Λιμάνι. Μόνη. Απόψε.

Περιπτώσεις στις οποίες θα σκοτώσω τον Άλαντμιν:

(α) Εάν δεν έρθεις μόνη·

(β) Εάν δεν έρθεις ως την αυγή·

(γ) *Εάν επιχειρήσεις να με κοροϊδέψεις με οποιονδήποτε τρόπο.*

Θα πληρώσεις για τη δολοφονία του Δόλβεριν, και για το παιχνίδι που έπαιξες στους Λύκους,

Π.

Το διάβασε χωρίς αναπνοή και, μετά, ξέχασε ότι έπρεπε πάλι ν'αρχίσει ν'αναπνέει. Για λίγο, είχε παραλύσει, και νόμιζε ότι πνιγόταν, όπως τότε που βούτηξε στη θάλασσα, για να ξεφύγει από τον Διοικητή Σάβμιν.

«Μεγαλειοτάτη...;» ψέλλισε η υπηρέτρια.

Η Νίθρα πήρε μια βαθιά ανάσα, και άφησε το μήνυμα να πέσει απ'τα δάχτυλά της, επάνω στα σκεπάσματα.

Μεγάλη Θεά, ποιος το έστειλε αυτό; Ποιος το έστειλε;

Μια λεπτή, τσιριχτή φωνή χαχάνισε μέσα στο μυαλό της: *Τι δικαίωμα έχεις να ζητάς καθοδήγηση από τη Μεγάλη Θεά, ύστερα από τον τρόπο με τον οποίο έχεις χλευάσει το όνομά της;*

Η Νίθρα έτριξε τα δόντια, διώχνοντας, βίαια, τη φωνή. *Ποιος το έστειλε; Κάποιος Λυκολάτρης πρέπει να είναι. Αλλά ποιος; Και... και τι λέει εδώ;*

Σήκωσε πάλι το μήνυμα, για να δει μήπως είχε κάνει λάθος· όμως δεν είχε κάνει. Το έγγραφε ξεκάθαρα: *Θα πληρώσεις για τη δολοφονία του Δόλβεριν.*

Νομίζουν ότι σκότωσα τον Δόλβεριν; Πώς μπορούν να το νομίζουν αυτό;

«Θα θέλατε κάτι, Βασίλισσά μου;»

Η Νίθρα έστρεψε το βλέμμα της στην υπηρέτρια –*Πώς ΤΟΛΜΟΥΝ να το νομίζουν αυτό;*– και η κοπέλα οπισθοχώρησε, τρομαγμένη.

«Με... με συγχωρείτε, Μεγαλειοτάτη! Δεν ήθ–»

«Ειδοποίησε τον αδελφό μου, Κένκορ,» πρόσταξε η Νίθρα. «Πες του να έρθει εδώ. Αμέσως.»

«Μάλιστα!» Η κοπέλα υποκλίθηκε, αδέξια, και έφυγε από το υπνοδωμάτιο, τρέχοντας.

Η Νίθρα έμεινε για λίγο ακίνητη, μουδιασμένη. Έξω απ'το παράθυρο μπορούσε ν'ακούσει τον αέρα και τη θάλασσα. Έπειτα, σηκώθηκε απ'το κρεβάτι κι άρχισε να ετοιμάζεται.

Να κάνω ό,τι μου ζήτησε το μήνυμα; αναρωτήθηκε, χωρίς να είναι κι η ίδια βέβαιη για τον εαυτό της. Να πάω σ'αυτή την Οδό Σιδηραργύρου, η οποία δεν ξέρω καν πού είναι;

Γιατί μπορεί να της έλεγαν να πάει εκεί; Η απάντηση, μάλλον, ήταν μία: ήθελαν να τη σκοτώσουν. *Θα πληρώσεις για τη δολοφονία του Δόλβεριν, και για το παιχνίδι που έπαιξες στους Λύκους.*

II. Το όνομα του αποστολέα πρέπει να άρχιζε από II. Ποιον ήξερε η Νίθρα που το όνομά του άρχιζε από II; Ποιον Λυκολάτρη; Το μπερδεμένο της μυαλό έψαξε, μα δε βρήκε απάντηση.

Το μόνο που ήξερε ήταν ότι έπρεπε να πάει στην Οδό Σιδηραργύρου, για να μην σκοτώσουν τον Άλαντμιν. Αλλά... αλλά, αν σκότωναν εκείνη, δε θα σκότωναν, μετά, κι αυτόν, επειδή είχε συμμαχήσει μαζί της;

Δε θα τους άφηνε, όμως, να τη σκοτώσουν! Θα χρησιμοποιούσε τα Χαρίσματά της—

Θα ξέρουν για τα Χαρίσματά μου... σκέφτηκε η Νίθρα, καθώς καθόταν μπροστά στον καθρέφτη. Η χτένα της σταμάτησε να χτενίζει τα πορφυρά της μαλλιά. *Θα έχουν ακούσει γι'αυτά. Κι επομένως, θα έχουν προετοιμαστεί ανάλογα, για να με αντιμετωπίσουν.*

Τι παγίδα είναι τούτη; Έσφιξε τη χτένα στα χέρια της, νιώθοντας τα δάχτυλά της να τρέμουν.

Ίσως θα ήταν καλύτερα να ειδοποιούσε τη Χρυσοδάκτυλη, να της έλεγε να ζυγώσει την Οδό Σιδηραργύρου από άλλη μεριά. Ναι, η Χρυσοδάκτυλη θα μπορούσε ν'αποδειχτεί μεγάλη βοήθεια... Αν, όμως, ο αποστολέας του μηνύματος καταλάβαινε ότι η Νίθρα τον είχε κοροϊδέψει, τότε θα σκότωνε τον Άλαντμιν. *Δε μπορώ να το ρισκώ. Δε μπορώ να παίζω έτσι με τη ζωή του. Δε θα ήταν σωστό.*

Εγώ τον έμπλεξα σ'ετούτη την κατάσταση. Είδε στον καθρέφτη ένα δάκρυ να κυλά πάνω στο μάγουλό της. Θα πεθάνει κι αυτός; Όπως και ο Τάκμιν πέθανε εξαιτίας μου... όπως σχεδιάζω να σκοτώσω και τον Ρέλγκριν...

«Νίθρα; Τι συμβαίνει;»

Στράφηκε, για να δει τον Κένκορ να στέκεται στο κατώφλι του υπνοδωματίου της, ντυμένος πρόχειρα, μ'ένα μαύρο παντελόνι κι ένα λευκό πουκάμισο, τα μισά κουμπιά του οποίου ήταν αθηλύκωτα.

«Διάβασε το μήνυμα.» Η Νίθρα τού έδειξε το χαρτί πάνω στο κρεβάτι. Ύστερα, γύρισε το βλέμμα της πάλι στον καθρέφτη και συνέχισε να χτενίζεται. *Εγώ φταίω, άρα πρέπει να πάω. Ότι κι αν είναι, πρέπει να πάω. Δε θα πεθάνει και ο Άλαντμιν. Όχι και ο Άλαντμιν. Όχι.*

Ο Κένκορ διάβασε το μήνυμα του άγνωστου Π. και είπε: «Νίθρα, δεν πρέπει να πας,» λες και είχε, κάπως, ακούσει τις σκέψεις της.

«Όχι,» διαφώνησε εκείνη· «πρέπει.»

«Τρελάθηκες;» φώναξε ο Κένκορ. «Θα σε σκοτώσουν! Είναι προφανές!»

«Πρέπει να πάω,» τόνισε η Νίθρα, αργά και σταθερά.

«Ποιος είναι αυτός ο Π; Τον ξέρεις;»

«Όχι. Κάποιος Δυκολάτρης, υποθέτω.» Άφησε κάτω τη χτένα της και ορθώθηκε, στηριζόμενη στο εβένινο ραβδί της. Ήταν ντυμένη μ'ένα μαύρο μεσοφόρι που είχε περίτεχνα κεντημένη δαντέλα.

«Και θα πας;» απόρησε ο Κένκορ. «Θα πας στα... στα Δόντια του Λύκου, κυριολεκτικά;»

Η Νίθρα ένευσε. «Δε μπορώ να κάνω αλλιώς. Θα σκοτώσουν τον Άλαντμιν.»

«Θα σκοτώσουν εσένα, αν πας! Προφανώς, θέλουν εκδίκηση—»

«Κάνουν λάθος, όμως!» σφύριξε η Νίθρα. «Δε σκότωσα τον Δόλβεριν! Δε θυμάσαι τι σου είπα;»

Ο Κένκορ ένευσε· αλλά το νεύμα του ήταν διστακτικό, κι εκείνη το παρατήρησε—δεν μπορούσε να της διαφύγει κάτι τέτοιο.

Θύμωσε μαζί του. «Τι; Ούτε κι εσύ δε με πιστεύεις; Νομίζεις ότι τον σκότωσα, Κένκορ; ΔΕΝ τον σκότωσα εγώ. Τα Κτήνη των Βάλτων τον σκότωσαν· τα τέρατα που υπηρετούσαν τον Νουτκάλι.»

«Νίθρα, σε παρακαλώ,» είπε ο Κένκορ, «σταματά. Σε πιστεύω.» Έμοιαζε τρομαγμένος για εκείνη, σα να φοβόταν ότι μπορεί η καρδιά της να έπαυε να λειτουργεί, ή κάτι παρόμοιο.

Η Νίθρα κούνησε το κεφάλι της, ξεφυσώντας. Μετά, είπε: «Μπορείς να μου κάνεις μια χάρη;»

«Ό,τι θες.»

«Κατ'αρχήν, μην πεις σε κανέναν πού έχω πάει, εντάξει;»

Ο Κένκορ κοίταξε το πάτωμα. Πάλι διστακτικός ήταν!

Η Νίθρα χρησιμοποίησε Πειθώ (αν και ήξερε ότι καλύτερα να φυλούσε τις δυνάμεις της για τη συνάντησή της με τους εχθρούς της): «Αν το πεις, κι αν έρθουν να με βοηθήσουν, θα πάθουμε και οι δύο κακό –και εγώ και ο Άλαντμιν. Οπότε, δε θα πεις τίποτα, εντάξει;»

«Τότε, γιατί με φώναξες εδώ; Γιατί δε μ'άφησες να κοιμάμαι;» ρώτησε ο Κένκορ. Αλλά εκείνη είδε ότι τα μάτια του αποκρίνονταν, *Ναι, δε θα πω τίποτα σε κανέναν.*

«Γιατί θέλω κάποιος να ξέρει πού πήγα. Αν έρθει η αυγή και δεν έχω γυρίσει, τότε πρέπει να με αναζητήσετε· και εμένα και τον Άλαντμιν.»

Ο Κένκορ ένευσε. «Εντάξει, Νίθρα· όπως επιθυμείς.»

«Τώρα... μπορείς να μου φέρεις βέλη; Μικρά βέλη, και πολλά.»

Ο αδελφός της βλεφάρισε, ξαφνιασμένος. «Τι πράγμα;»

«*Βέλη*, Κένκορ. Θέλω να μου φέρεις μικρά βέλη. Καμια πενηνταριά. Θα δω πόσα θα μου χρειαστούν, στο τέλος.»

«Τι θα τα κάνεις;»

«Θα μάθεις σύντομα. Φέρτα μου, όμως· δεν υπάρχει χρόνος.»

Ο αδελφός της έφυγε από τα βασιλικά διαμερίσματα.

Η Νίθρα πήγε στη ντουλάπα, για να επιλέξει την ενδυμασία της.

Όταν ο Κένκορ επέστρεψε, τη βρήκε να στέκεται μπροστά από το μεγάλο κρεβάτι, με διάφορα ρούχα απλωμένα στο στρώμα.

«Νόμιζα ότι θα είχες ντυθεί!...»

«Όχι· περίμενα τα βέλη σου, πρώτα. Τα έφερες;»

«Ναι. Εδώ είναι.» Ο Κένκορ άφησε έναν σάκο στο τραπέζι. Τον άνοιξε κι από μέσα έβγαλε θήκες, γεμάτες μικρά βέλη.

Η Νίθρα πλησίασε. «Ωραία...» Έσμιξε τα χείλη, σκεπτική. «Τώρα, χρειάζομαι τη βοήθειά σου και σε κάτι ακόμα. Θέλω να με βοηθήσεις να δέσω τα βέλη επάνω μου.»

Η Οδός Σιδηραργύρου δεν ήταν δύσκολο να βρεθεί. Η Νίθρα πήγε προς το Μικρό Λιμάνι και ρώτησε έναν φρουρό, ο οποίος της έδωσε κατευθύνσεις, αποκαλώντας την «κοπελιά» και κλείνοντάς της το μάτι. Δεν ήξερε, ασφαλώς, ότι μιλούσε στη Βασίλισσα του Νούφρεκ

και Εκλεκτή της Λιάμνερ Κρωθ, και εκείνη δεν ήθελε να του το γνωστοποιήσει.

Ήταν ντυμένη με μια μακριά, μαύρη κάπα και είχε την κουκούλα σηκωμένη, έτσι ώστε να κρατά το πρόσωπό της στη σκιά. Κάτω από την κάπα φορούσε μια απλή τουνίκα και ένα παντελόνι. Και κάτω από την απλή τουνίκα και το παντελόνι βρίσκονταν τα βέλη, δεμένα σε κάθε σημείο του σώματός της. Αρχικά, δεν πίστευε ότι και τα πενήντα θα χωρούσαν να δεθούν επάνω της· είχαν, όμως, χωρέσει, ισα-ίσα –πενήντα ακριβώς.

Το δεξί της χέρι δεν το είχε στον πάνινο βρόχο, γιατί ήταν βέβαιη ότι, αν το είχε εκεί, θα τη δυσκόλευε· έτσι, είχε αποφασίσει να υποστεί για απόψε τον πόνο στον ώμο της. Εξάλλου, ίσως να ήταν το τελευταίο της βράδυ· κι αν πέθαινε, κανένας πόνος δε θα είχε πλέον σημασία. Αν, όμως, ζούσε –και το να έχει το χέρι της ελεύθερο θεωρούσε ότι θα τη βοηθούσε να ζήσει–, τότε το οποιοδήποτε τραύμα μπορούσε να θεραπευτεί.

Το εβένινο μπαστούνι της, ωστόσο, το είχε κρατήσει, επειδή χωρίς αυτό δε βάδιζε άνετα· κι επιπλέον, ίσως να το χρησιμοποιούσε και ως όπλο, σε έσχατη περίπτωση.

Τα μποτοφορεμένα της πόδια αντηχούσαν στο πλακόστρωτο, καθώς έμπαινε στην Οδό Σιδηραργύρου. Το μέρος ήταν έρημο, στενό, και τελείωνε σε αδιέξοδο. Η Νίθρα δε νόμιζε ότι η λέξη οδός του ταιρίαζε τόσο, αφού ήταν, ουσιαστικά, σοκάκι. Δεξιά κι αριστερά υπήρχαν κλειστά σιδηρουργεία και αποθήκες μετάλλων.

Η Ματιά της ερευνήσε τα πάντα, αναζητώντας εχθρούς, ενώ, συγχρόνως, η Νίθρα ετοίμαζε τον εαυτό της να χρησιμοποιήσει τη δύναμη της Προσταγής ή του Κοσμικού Κελεύσματος.

Είδε κάποιον –*κάποια*· το πρόσωπο ήταν γυναικείο– να την κοιτάζει από την άκρη ενός παραθύρου. Ύστερα, το κεφάλι εξαφανίστηκε, υποχωρώντας στο εσωτερικό του οικοδομήματος, που φαινόταν να είναι ένα παλιό σιδεράδικο.

«Νίθρα!» αντήχησε μια γυναικεία φωνή, που η Βασίλισσα δεν αναγνώριζε. «Με είδες, όπως ήξερα ότι θα μ'έβλεπες.» (*Ναι, γνωρίζει για τις δυνάμεις μου· ήρθε προετοιμασμένη. Αλλά, αναρωτιέμαι, είναι μόνη της εδώ;* Η Ματιά, πάντως, δεν εντόπιζε κανέναν άλλο.) «Έλα προς το μέρος μου. Μπες μέσα.»

Μια λάμπα άναψε στο εσωτερικό του σιδηρουργείου.

«Μπες!»

«Πού είναι ο Άλαντμιν;» ρώτησε η Νίθρα. Απάντηση, όμως, δεν πήρε· και, σε λίγο, ακούστηκε η ίδια φωνή:

«Μπες! Αλλιώς είναι νεκρός!»

Η Νίθρα πήρε μια βαθιά ανάσα. Ήταν ήρεμη τώρα. Απόλυτα ήρεμη. Ό,τι ήταν να γίνει θα γινόταν.

Βάδισε, αποφασιστικά, προς το σιδηρουργείο και κοίταξε μέσα από την πόρτα, η οποία ήταν ανοιχτή. Στο εσωτερικό, είδε τα συνηθισμένα εργαλεία που υπάρχουν σε ένα τέτοιο μέρος, αλλά δεν έδωσε σημασία σ'αυτά (η Ματιά της την πληροφόρησε, πάραυτα, ότι κανείς δεν προσπαθούσε να κρυφτεί πίσω τους)· η προσοχή της επικεντρώθηκε στον Άλαντμιν, ο οποίος βρισκόταν δεμένος χειροπόδαρα στο πάτωμα, και πλάι του, με το ξιφίδιό της στο λαιμό του –ένα Δόντι του Λύκου!–, ήταν γονατισμένη μια καστανομάλλα γυναίκα, που κάτι της θύμιζε... *Πού την έχω ξαναδεί;*

«Αν κάνεις την παραμικρή ηλιθιότητα, θα τον μαχαιρώσω,» δήλωσε η Λυκολάτρισσα· και, καθώς μιλούσε, η Νίθρα παρατήρησε ότι είχε κερί σ'άφτιά της. *Έξυπνο, πολύ έξυπνο*, όφειλε να παραδεχτεί. *Έτσι, δεν μπορώ ούτε Πειθώ να χρησιμοποιήσω εναντίον της ούτε Προσταγή.*

Κοσμικό Κέλευσμα, όμως....

Η αίσθηση των βελών έγινε πολύ πιο έντονη επάνω της. Ένιωθε τον ιδρώτα που έτρεχε γύρω από τα δεμένα βλήματα.

«Μην επιχειρήσεις να χρησιμοποιήσεις τα Χαρίσματά σου,» την προειδοποίησε η Λυκολάτρισσα. «Έχω κερί σ'άφτιά μου· δε σ'ακούω. Απο δώ και πέρα, θα κάνεις ό,τι σου λέω, και όλα θα πάνε καλά. Αν κάνεις κάτι άλλο, ο Άλαντμιν θα πεθάνει.»

Η Νίθρα ένευσε, σκεπτόμενη: *Αν Κελεύσω τα βέλη να τη χτυπήσουν, ίσως να προλάβει να τον μαχαιρώσει. Πρέπει κάπως αλλιώς να την εξουδετερώσω...*

«Έλα προς το μέρος μου,» πρόσταξε η Πάρνα. «Αργά. Βήμα-βήμα. Μέχρι να σου πω να σταματήσεις.»

Η Νίθρα βάδισε.

Ένα βήμα...

...δύο βήματα...

...τρία...

...τέσσερα–

«Σταμάτα!»

Υπάκουσε. Είχε καλύψει τη μισή απόσταση, από την είσοδο του σιδηρουργείου ως τον Άλαντμιν και τη Λυκολάτρισσα.

«Γδύσου,» πρόσταξε η τελευταία. «Αργά, χωρίς απότομες κινήσεις. Θέλω να είμαι βέβαιη ότι δεν κουβαλάς κανένα όπλο επάνω σου.»

Κανένα όπλο επάνω μου; Η Νίθρα ήθελε να γελάσει, γιατί ήταν γεμάτη με όπλα. Σε κάθε σημείο του σώματός της υπήρχαν δεμένα βέλη.

«Γδύσου!» ξανάπε η Λυκολάτρισσα, και πίεσε το Δόντι της στο λαιμό του Άλαντμιν. Η λεπίδα καψάλισε το δέρμα του, κάνοντάς τον να μουγκρίσει και να δαγκώσει το φίμωτρό του. *«Μην κουνιέσαι!»* του γρύλισε η Λυκολάτρισσα, βλέποντας ότι πάλευε με τα δεσμά των χεριών του.

Όταν είμαι γυμνή, θα μου ζητήσει να δεθώ από μόνη μου, συλλογίστηκε η Νίθρα. Και να φιμωθώ. Και τότε, θα είμαι καταδικασμένη...

Να χρησιμοποιούσε το Κοσμικό Κέλευσμα; Να εκτόξευε τα βέλη;

...Το Δόντι πιεζόταν, καυτό, επάνω στο λαιμό του Άλαντμιν...

Όχι· μπορεί να τον σκοτώνει.

Η Νίθρα κάθισε –με κάποια δυσκολία, λόγω των βελών– σ’ένα ξύλινο σκαμνί, άφησε το εβένινό της ραβδί παραδίπλα, κι άρχισε να λύνει τις μπότες της.

Κερί στ’αφτιά της... Ναι, πολύ έξυπνο...

Πώς θα μπορούσα να το χρησιμοποιήσω εναντίον της;

Τράβηξε τη μία μπότα, πετώντας τη παραδίπλα.

Η Λυκολάτρισσα είχε τα μάτια της καρφωμένα στη Νίθρα· το Δόντι της, όμως, εξακολουθούσε να πιέζεται στο λαιμό του Άλαντμιν.

Η Βασίλισσα έβγαλε την άλλη της μπότα. *Δε βλέπει τα χέρια του, παρατήρησε. Τα χέρια του είναι πίσω της, έτσι όπως κοιτάζει. Αλλά εγώ τα βλέπω... και, μάλιστα, πολύ καλά.*

Ορθώθηκε, για να τα βλέπει ακόμα καλύτερα. Έλυσε την κάπα της και την άφησε να πέσει στο πάτωμα.

Αν μιλήσω, δε θα με καταλάβει. Ή, μήπως, θα με καταλάβει; Ξέρει να διαβάξει χείλη;

«Γιατί μου το κάνεις αυτό;» ρώτησε η Νίθρα, για να τη δοκιμάσει.

«Σκάσε, και κάνε ό,τι σου είπα!»

«Ποια είσαι; Σε παρακαλώ, πες μου, τουλάχιστον, αυτό. Κάτι μου θυμίζεις, αλλά δεν είμαι σίγουρη.»

«Δε σε ακούω, Ομιλήτρια, οπότε μην ξοδεύεις το σάλιο σου. Τώρα, τελείωνε, γιατί η υπομονή μου εξαντλείται!»

Δεν καταλαβαίνει τίποτα.

«*Λυθείτε,*» ψιθύρισε η Νίθρα, προστάζοντας τα σχοινιά στα χέρια του Άλαντμιν, με το Κοσμικό Κέλευσμα. Συγχρόνως, έγνεφε καταφατικά στη Λυκολάτρισα και άρχιζε να ξεκουμπώνει την τουνίκα της.

Τα δεσμά του Αρχικατασκόπου λύθηκαν, κι εκείνος το αντιλήφτηκε αμέσως· τα μάτια του γυάλισαν, αλλά δεν κινήθηκε. Δεν ήταν ανόητος ή παρορμητικός, ο Άλαντμιν· ήταν πολύ, πολύ προσεκτικός.

Πάρνα, σκέφτηκε, δεν τα είχες, τελικά, υπολογίσει όλα. Η Νίθρα είναι πολύ έξυπνη για σένα. Η αλεπού θα νικήσει τη λύκαινα.

Η Βασίλισσα έβγαλε την τουνίκα της, φανερώνοντας τα βέλη που ήταν δεμένα πάνω από το μεσοφόρι της.

Η Πάρνα συνοφρυώθηκε. «Τι είν'αυτά; Τι έχεις κάνει;» Γέλασε. «Βγάλτα. Ένα-ένα. Και ρίχτα εκεί μέσα.» Έδειξε το καμίνι του σιδεράδικου.

Η Νίθρα υπάκουσε, και μετά, έβγαλε το παντελόνι της... για ν'αποκαλύψει και τα υπόλοιπα βέλη που ήταν δεμένα στους μηρούς και στις κνήμες της –ακόμα κι επάνω στην τραυματισμένη της κνήμη, που ήταν τυλιγμένη με επίδεσμο.

«Πρέπει νάσαι τρελή...» είπε η Πάρνα. «Τι σκόπευες να κάνεις μ'αυτά;»

Να τα καρφώσει όλα επάνω σου, με μία μόνο λέξη, σκέφτηκε ο Άλαντμιν. Αλλά δε φαίνεται πρόθυμη πλέον να το επιχειρήσει· φοβάται ότι ίσως προλάβεις να με σκοτώσεις, προτού πεθάνεις. Ανοιγόκλεισε τα χέρια του, για να επανέρθει η κυκλοφορία του αίματος. Πρέπει να είμαι έτοιμος. Και όταν βγάλει το λεπίδι της απ'το λαιμό μου....

Καθώς ο Άλαντμιν τα συλλογιζόταν αυτά, η Νίθρα έλεγε: «Τι ρωτάς, αφού δεν ακούς;»

«Άστο, μην απαντάς. Δε σου είπα ότι έχω κερί στ'αφτιά μου; Δεν ακούω τίποτα απ'όσα λες. Βγάλε τώρα τα βέλη από πάνω σου και πέτα τα στο καμίνι, όπως και τα προηγούμενα.»

«*Λυθείτε,*» ψιθύρισε η Νίθρα στα δεσμά των ποδιών του Άλαντμιν, καθώς υπάκουγε στην προσταγή της Λυκολάτρισσας.

«Βγάλε το μεσοφόρι σου,» είπε η Πάρνα, όταν τα βέλη βρίσκονταν στο καμίνι. «Έτσι που πάει το πράγμα, μπορεί να έχεις κανένα τσεκούρι εκεί μέσα...»

Η Νίθρα υπάκουσε ξανά, λύνοντας το μεσοφόρι της κι αφήνοντάς το να πέσει. Τώρα ήταν ντυμένη μόνο με το στηθόδεσμο, την περισκελίδα, και τις κάλτσες της. Η Λυκολάτρισσα την κοίταξε ερευνητικά, ψάχνοντας για καμία μικρή λεπίδα που μπορεί να ήταν κρυμμένη επάνω στη Βασίλισσα.

Τελικά, είπε: «Βγάλτα κι αυτά. Βγάλε όλα σου τα ρούχα.»

Η Νίθρα αισθάνθηκε λιγάκι εξαγριωμένη μ'ετούτο, αλλά δεν έφερε αντίρρηση. Η Λυκολάτρισσα, εξάλλου, εξακολουθούσε να πιέζει το Δόντι της στο λαιμό του Άλαντμιν. *Αλλά δεν έχει δει ότι τα χέρια του είναι λυμένα, και, μόλις απομακρύνει το όπλο της, εκείνος θα δράσει!...*

«Θα φιμώσεις το στόμα σου τώρα,» είπε η Πάρνα. «Και δε θέλω κόλπα. Θα το φιμώσεις καλά.»

Ναι, όπως το περίμενα, συλλογίστηκε η Νίθρα, ενώ ένιωθε το ψύχος της νύχτας να διαπερνά το ιδρωμένο της σώμα.

«Χρησιμοποίησε τις κάλτσες σου σαν φίμωτρο· και τις δύο,» πρόσταξε η Πάρνα. «Και, για να τις δέσεις, χρησιμοποίησε ένα από τα νήματα που είχες για τα βέλη.»

Η Νίθρα σήκωσε τις κάλτσες της από κάτω και της έβαλε στο στόμα. Ύστερα, έδεσε ένα νήμα γύρω απ'το κεφάλι της. *Τώρα πρέπει να σηκωθείς. Δεν μπορώ να δέσω και τα χέρια μου μόνη.*

«Γύρνα, να δω τον κόμπο.»

Η Νίθρα γύρισε.

«Ωραία. Κάτσε κάτω και δέσε τα πόδια σου.»

Δεν το ριψοκινδυνεύει καθόλου, η καταραμένη! Η Νίθρα κάθισε και πέρασε ένα νήμα γύρω απ'τους αστραγάλους της. Τα τραύματα στον ώμο και στην κνήμη της τη λόγχιζαν με πόνο· το κρύο την τρυ-

πούσε σα μαχαίρι. Νόμιζε ότι θα λιποθυμούσε. Αλλά δεν έπρεπε· δεν έπρεπε με τίποτα να λιποθυμήσει.

«Γύρνα μπρούμυτα.»

Γύρισε μπρούμυτα.

«Τα χέρια σου στην πλάτη.»

Η Νίθρα έβαλε τα χέρια της στην πλάτη. *Ω Μεγάλη Θεά, ο ώμος μου...! Δάκρυα κύλησαν στο πρόσωπό της. Δεν πρέπει να λιποθυμήσω! Δεν πρέπει!*

Η Πάρνα σηκώθηκε, παίρνοντας το Δόντι της από το λαιμό του Άλαντμιν. Ζύγωσε τη Βασίλισσα, θηκάρωσε το Λυκοευλογημένο ξιφίδιο, και γονάτισε στο ένα γόνατο, πλάι της.

Ο Αρχικατάσκοπος είχε ήδη μισοσηκωθεί, και τώρα χίμησε καταπάνω στη Λυκολάτρισσα, περνώντας τους πλῆχεις του κάτω απ'τις μασκάλες της.

«Ποιος!» γρύλισε η Πάρνα, ξαφνιασμένη.

Ο Άλαντμιν έριξε όλο του το βάρος επάνω της, προσπαθώντας να τη σωριάσει. Η Πάρνα αντιστάθηκε σαν πραγματική λύκαινα, χτυπώντας προς τα πίσω, με τους αγκώνες της, παλεύοντας να ελευθερωθεί απ'τη λαβή του· εκείνος, όμως, την κράτησε γερά και την έριξε μπρούμυτα, βάζοντας το γόνατό του στην πλάτη της. Άρπαξε το κεφάλι της, από τα μαλλιά, και το κοπάνησε στο πέτρινο πάτωμα.

Αίμα πετάχτηκε και η Πάρνα έπαψε να κινείται.

Όχι! σκέφτηκε ο Άλαντμιν. *Δεν μπορεί...* Παρά τα όσα είχε κάνει η Λύκαρχος, δεν ήθελε να τη σκοτώσει. Ήταν φίλη του, και όλα τούτα ήταν μονάχα μια μεγάλη παρεξήγηση.

Έπιασε το σφυγμό στο λαιμό της.

Ζούσε.

Δόξα τη Θεά, ξεφύσησε ο Άλαντμιν, κι έλυσε το φίμωτρό του.

Στράφηκε στη Νίθρα κι έλυσε, αμέσως, το δικό της φίμωτρο. «Νίθρα,» είπε, «ω Νίθρα, με συγχωρείς,» καθώς τη γύριζε ανάσκελα, βλέποντας τον πόνο στο πρόσωπό της.

«Άλαντμιν, εγώ έφταιγα. Σε έμπλεξα...» Άρχισε να κλαίει, κι εκείνος την έσφιξε την αγκαλιά του. Η οσμή του ιδρώτα της ήταν δυνατή στα ρουθούνια του.

Χάιδεψε τα μαλλιά της, ψιθυρίζοντας: «Πρέπει να φύγουμε απο δώ.»

«Λύσε μου τα πόδια.»

Ο Άλαντμιν ένευσε και τα έλυσε. Τη βοήθησε να σταθεί και της έδωσε το μεσοφόρι της. Ο τραυματισμένος της ώμος είχε αρχίσει πάλι να αιμορραγεί.

«Ποια ήταν αυτή η γυναίκα;» ρώτησε η Νίθρα, καθώς έβαζε το μεσοφόρι της, βιαστικά, θηλυκώνοντας μόνο όσα κουμπιά ήταν απαραίτητα.

«Η Πάρνα, δεν την ξέρεις; Η κόρη της Αρχόντισσας Ομάλθα Λάνσεν.»

«Τι; Μα...»

Ο Άλαντμιν τής έδωσε την τουνίκα της. «Θα σου πω μετά. Ντύσου, προτού παγώσεις.»

Η Νίθρα φόρεσε την τουνίκα, το παντελόνι, τις μπότες, και την κάπα της. Τα εσώρουχά της τα έβαλε σε μια τσέπη. Τα βέλη δεν έκανε τον κόπο να τα πάρει απ'το καμίνι. «Είναι ζωντανή;» ρώτησε, κοιτάζοντας την Πάρνα.

«Ναι,» απάντησε ο Άλαντμιν, «και θα σου ζητήσω να μην τη σκοτώσεις. Καταλαβαίνω πώς πρέπει να νιώθεις, αλλά νομίζω ότι όλα τούτα ήταν μια παρεξήγηση. Η Πάρνα πιστεύει ότι δολοφόνησες τον Δόλβερν, Νίθρα.»

«Ναι, το ξέρω· αυτό έγραφε στο μήνυμά της. Τι προτείνεις να κάνουμε μαζί της;»

«Να την πάρουμε στο παλάτι και να της εξηγήσουμε πώς έχουν τα πράγματα. Τη θεωρώ φίλη μου· *ακόμα*.»

Η Νίθρα ένευσε. «Εντάξει. Για τη νύχτα, όμως, θα τη βάλουμε σ'ένα κελί. Δεν το ρισκάρω να σηκωθεί και ν'αρχίσει πάλι να μας κυνηγάει!»

Ο Άλαντμιν μειδίασε. «Συμφωνούμε.» Έσκυψε και αφόπλισε την Πάρνα, παίρνοντας το ξίφος της και τα Δόντια του Λύκου. Το πρώτο το έδωσε στη ζώνη του, ενώ τα δύο ξιφίδια τα πέρασε στις μπότες του. Ύστερα, σήκωσε τη Λυκολάτρισσα στα χέρια, και είπε: «Πάμε.»

Η Νίθρα βγήκε απ'το σιδηρουργείο, στηριζόμενη στο εβένινο της μπαστούνι και νιώθοντας το σύμπαν να ταλαντεύεται κάτω απ'τα πόδια της. *Θα καταφέρω, όμως, να φτάσω στο παλάτι. Θα τα καταφέρω.*

Κεφάλαιο 36

Η Αρχή μιας Αναζήτησης

Ο άνεμος σφύριζε πάνω απ'το λόφο όπου εκείνη βρισκόταν. Ήταν δεμένη σ'ένα δέντρο, και τα δεσμά της ήταν δυνατά κι αλύγιστα, σα νάταν καμωμένα από σίδερο· δεν μπορούσε, όμως, να σκύνει και να τα κοιτάξει, να δει από τι υλικό πραγματικά ήταν. Μπορούσε μονάχα να κοιτάζει τις μορφές στον άνεμο: φιγούρες άυλες, με φτερά και τερατόμορφα πρόσωπα, που ούρλιαζαν. Και στο βάθος φαινόταν να βαδίζει μια σκοτεινή ανθρώπινη φιγούρα, η οποία κινείτο σαν μαριονέτα, και τα νήματα της τα κρατούσαν οι νεκροί.

Κάφελ! φώναξε εκείνη. Κάφελ! Μην πηγαίνεις! Αφήστε τον! Μην τον παίρνετε! Αφήστε τον!

ΚΑΦΕΛ!

ΚΑΑΑΑΑΦΕΕΕΕΕΕΕΕ!

«Κάφελ!» φώναξε η Ζιάλα, καθώς ξυπνούσε. «Κάφελ!... Κάφελ!...»

Ανακάθισε πάνω στο κρεβάτι, κοιτάζοντας γύρω της. Βρισκόταν σ'ένα δωμάτιο... ένα δωμάτιο πανδοχείου, νόμιζε. Με παράθυρο στον τοίχο.

Ο άνεμος σφύριζε απέξω· σφύριζε δυνατά.

Οι νεκροί, σκέφτηκε η Ζιάλα. Οι νεκροί ουρλιάζουν.

Έχουν πάρει τον Κάφελ...

Ποιος μ'έφερε εδώ;

Ο Έσριλαν! θυμήθηκε. Αυτός ο μπάσταρδος, ο Έσριλαν!

Παραμέρισε απότομα την κουβέρτα της και σηκώθηκε. Ήταν ντυμένη με την τουνίκα και το παντελόνι της. Οι μπότες της βρίσκονταν παραδίπλα. Τις έπιασε αμέσως και τις φόρεσε, δένοντας βιαστικά τα κορδόνια.

Έξω απ'το παράθυρο, μπορούσε να δει ότι ήταν *ημέρα*· άρα, έπρεπε να βιαστεί. Ο Κάφελ είχε τώρα μεγάλο προβάδισμα.

Χίλιες κατάρες επάνω στον Έσριλαν! Την είχε *καθυστερήσει*.

Και θα με καθυστερήσει ξανά... συνειδητοποίησε, καθώς τελείωνε το δέσιμο των μποτών της. Αν με δει να πηγαίνω στη Φεν εν Ρωθ, θα με καθυστερήσει ξανά... Πρέπει να φύγω χωρίς να με προσέξει.

Η Ζιάλα κοίταξε έξω απ'το παράθυρο, για να καταλάβει πού μέσα στη Νίζβερ βρισκόταν· και, όπως το περίμενε, διαπίστωσε ότι ήταν στη *Νεκάδα*. Ο Έσριλαν την είχε φέρει στους γνωστούς του, για να τη φυλάνε. Δε θα τα κατάφερνε, όμως, να την *κρατήσει* εδώ!

Είδε ότι η κάπα της ήταν ριγμένη πάνω σε μια καρέκλα, και ο σάκος και το τόξο της βρίσκονταν στο πάτωμα. Φόρεσε την κάπα και πέρασε τα υπόλοιπα στους ώμους της. Έλειπα, άνοιξε το παράθυρο, αφήνοντας τον δυνατό αέρα να εισβάλει στο δωμάτιο. Βρισκόταν στον πρώτο όροφο του πανδοχείου· *χρειάζομαι ένα σχοινί, για να κατεβώ.*

Έβαξε μέσα στο σάκο της, μήπως ο Έσριλαν είχε βάλει το σχοινί τους –το σχοινί με το οποίο ο Κάφελ την είχε δέσει στο δέντρο– εκεί· όμως δεν το βρήκε. Μάλλον, ο οδηγός το είχε αφήσει στη σπηλιά του Σέλντρεκ.

Πώς κατεβαίνουμε τώρα, Ζιάλα; Πηδάμε;

Όχι. Υπήρχε και η *κουβέρτα* στο κρεβάτι.

Την πήρε από εκεί και την έστριψε. Την έδεσε στο μάνταλο του παρθύρου και την άφησε να κρεμαστεί. *Μια χαρά σχοινί είναι κι αυτό.* Έριξε το σάκο της στο δρόμο και, μετά, πιάστηκε από τη στριμμένη κουβέρτα, κατεβαίνοντας. Όταν ήταν, περίπου, στη μέση, ο κόμπος λύθηκε απ'το μάνταλο, και η Ζιάλα έπεσε. Ευτυχώς, όμως, το ύψος δεν ήταν μεγάλο, και κατόρθωσε να πατήσει στις μπότες της και να μη σωριαστεί.

Ξεφύσησε, για να ηρεμήσει. Οι παλμοί της είχαν, ξαφνικά, δυνάμωσε *εξωφρενικά*· άκουγε το αίμα να χτυπά τα μηλίγγια της. Το μόνο που της έλειπε τώρα ήταν να έσπαγε κάνα πόδι!

Σήκωσε το σάκο της από κάτω κι άρχισε να κατευθύνεται βόρεια μέσα στη Νίζβερ, πηγαίνοντας προς την Καταποτάμιο, ενώ αναρωτιόταν τι θα έκανε όταν έβρισκε τον Κάφελ. Πώς θα *έδιωχνε* το κακοποιό πνεύμα από μέσα του; Πώς θα τον έφερνε στα *συγκαλά* του;

Αυτές, όμως, ήταν δευτερεύουσες έγνοιες, σκέφτηκε, καθώς βάδιζε στους έρημους, σιωπηλούς δρόμους. Εκείνο που προείχε ήταν να τον *βρει*. Και πώς θα το κατάφερνε τούτο, στη Φεν εν Ρωθ; Ούτε χάρτη

δεν είχε γι'αυτά τα στοιχειωμένα μέρη, και δεν ήταν, φυσικά, νεκρομάντισσα, για να μιλήσει με τα πνεύματα των νεκρών.

Αισθάνθηκε τελειώς ανόητη. Τι θα της έλεγε η Ιέρεια Ριλάνα, άμα την έβλεπε μπλεγμένη σ'ετούτη την κατάσταση; Ό,τι έσπειρες θερίζεις, θα της έλεγε. Τι σου ήρθε κι έφυγες από την Έριγκ; Τι σου ήρθε κι άρχισες να τρέχεις σ'αυτές τις ακατονόμαστες ερημιές;

Δεν μπορούσα ν'αφήσω τον Κάφελ να πάει μόνος!

Είσαι πολύ αφελής και παράτολμη. Άσκοπα παράτολμη. Πάντοτε δε σ'το έλεγα; Και πάντοτε δε σου έλεγα να προσέχεις; Δε σου έλεγα να είσαι πιο συνετή και μετρημένη, Ζιάλα;

Παράτα με! Παράτα με! Παράτα με! Δεν είδα οι διδαχές σου να μου φανούν χρήσιμες σε τίποτα! Ούτε η Επωδή της Καθοδήγησης δε με βοήθησε. Ούτε η επωδή που είχες πει ότι είναι τόσο σημαντική!... Κι αναρωτιέται: Γιατί; Δε με θεωρεί η Βιρκάνθα αρκετά «άξια»; Δε με θεωρεί αρκετά «σοφή»; Μα, δεν μπορώ να είμαι πιο σοφή απ'ό,τι είμαι! Δεν μπορώ.

Αλλά θα καταφέρω να βρω τον Κάφελ, και να τον φέρω πίσω. Θα τα καταφέρω, κάπως...

Να μιλούσε, μήπως, σε κάποιον νεκρομάντη; συλλογίστηκε, καθώς έφτανε στις όχθες του ποταμού Μάρνελ και μπροστά στα σκαλοπάτια της Καταποτάμιου. Στάθηκε, και το βλέμμα της στράφηκε στο Μαύρο Φρούριο, που ορθωνόταν στα βορειοανατολικά, κρύβοντας τον ουρανό. Να πήγαινε εκεί;

Τότε, θυμήθηκε τον Ωμάρκαζ, το κρανίο στο σπίτι του Σέλντρεκ· τον Ωμάρκαζ, που ήθελε να βρει τον Κάφελ, για να ελευθερωθεί.

Θα μπορεί να τον εντοπίσει μέσα στη Φεν εν Ρωθ, δε θα μπορεί;

Η Ζιάλα αισθάνθηκε την ελπίδα της να αναζωπυρώνεται, και κατέβηκε τα σκαλοπάτια της Καταποτάμιου, για να βρεθεί κάτω από τον Μάρνελ, μέσα στο σκοτάδι, με μοναδικό φως αυτό που ερχόταν από το άλλο άκρο της σήραγγας. Βάδισε γρήγορα κι αποφασιστικά προς τα εκεί, γιατί, παρά τα όσα τής είχε πει η Σαριάλη, ότι το μέρος ήταν ακίνδυνο, εκείνη εξακολουθούσε να φοβάται το έρεβος που κυριαρχούσε γύρω της. Νόμιζε ότι αόρατες μορφές κρύβονταν στο απόλυτο σκοτάδι, παρακολουθώντας την, με μάτια που δε χρειαζόνταν φως για να δουν, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να την αρπά-

ξουν. Και νόμιζε, επίσης, ότι μπορούσε ν'ακούσει τα πόδια τους – ή τα κορμιά τους – να *σέρνονται* στο έδαφος.

Η ψευδαισθηση, όμως, διαλύθηκε όταν η Ζιάλα έφτασε στην αντικρινή σκάλα της Καταποτάμιου και την ανέβηκε, βγαίνοντας στη βόρεια μεριά της Νίζβερ και ξεκινώντας για την Οδό Ανθεμίων.

Καθώς βάδιζε, είδε επάνω σ'ένα χτίριο να στέκεται μια ανθρώπινη φιγούρα. Ήταν τυλιγμένη σε μπεζ χιτώνα και φορούσε κουκούλα, έτσι η Ζιάλα δεν μπορούσε να διακρίνει το φύλο της· έβλεπε, όμως, ότι, σίγουρα, κοίταζε βόρεια, προς τη Φεν εν Ρωθ.

Και τότε, συνειδητοποίησε ότι ο άνεμος που φυσούσε σήμερα ερχόταν, επίσης, από τα βόρεια, από τον Τόπο του Θανάτου· και αναρωτήθηκε αν αυτό θα μπορούσε να είχε σχέση με τον Κάφελ...

Ο Ωμάρκαζ ίσως να ξέρει.

Προσπέρασε το χτίριο στην κορυφή του οποίου στεκόταν η αινιγματική φιγούρα, και συνέχισε την πορεία της. Είχε, όμως, την αίσθηση ότι την *παρακολουθούσαν*, έτσι, καθώς απομακρυνόταν από τον κουκουλοφόρο παρατηρητή, έστρεψε το κεφάλι και τον κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, και είδε ότι αυτός δεν ατένιζε πλέον βόρεια, προς τη Φεν εν Ρωθ, αλλά είχε το βλέμμα του επικεντρωμένο στη Ζιάλα.

Όχι· η ιδέα μου είναι, μόνο. Τι μπορεί να θέλει από μένα; Εξάλλου, τα μάτια του δε φαίνονται καθαρά μέσα απ'την κουκούλα του, φαίνονται; Όχι, δε φαίνονται... Ωστόσο, νόμιζε ότι κατάφερνε να διακρίνει τη γυαλάδα τους, κι αυτή η γυαλάδα ήταν στραμμένη επάνω της.

Αγνόησέ τον! Απλά περίεργος είναι. Και δε θάπρεπε να σε τρομάξει. Αν ήσουν σε μια άλλη πόλη και ένας τύπος σ'ένα μπαλκόνι σε κοίταζε, καθώς περνούσες το δρόμο, θα τρώμαζες; Όχι. Άρα, μην τρομάξεις.

Γύρισε τη ματιά της εμπρός, και την κράτησε εκεί, ατενίζοντας μονάχα τον λιθόστρωτο δρόμο όπου πορευόταν. Δεν ξανακοίταξε πίσω, παρά μόνο όταν έφτασε στην αρχή της Οδού Ανθεμίων: τότε, έριξε πάλι μια ματιά πάνω απ'τον ώμο της· αλλά δεν μπορούσε να δει πουθενά τον κουκουλοφόρο παρατηρητή με τον μπεζ χιτώνα.

Τελικά, το περιστατικό *ήταν* τυχαίο, είπε στον εαυτό της.

Διέσχισε την Οδό Ανθεμίων και σταμάτησε μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του Σέλντρεκ, πάνω στην οποία ήταν λαξεμένο ένα μεγάλο ανθέμιο. Πλησίασε και την έσπρωξε. Εκείνη άνοιξε, μ'ένα μικρό τρίζιμο, αποκαλύπτοντας το δωμάτιο πίσω της, που δεν είχε αλλάξει από την προηγούμενη φορά: ήταν το ίδιο άνω-κάτω όπως και τότε, και πάνω στο γραφείο του βρισκόταν το κρανίο.

—...Ζιάλα...—Η φωνή του Ωμάρκαζ δεν ήταν παρά ένας *ψίθυρος*: κι αν εκείνη δεν ήξερε για την ύπαρξή του πνεύματος, ίσως να πίστευε πως δεν είχε ακούσει τίποτα, πως ο άνεμος ήταν που είχε δημιουργήσει την *ψευδαισθήση* μιας φωνής.

Πέρασε το κατώφλι και μπήκε στο σπίτι. Διάφορα θραύσματα έτριξαν κάτω απ'τις μπότες της, καθώς βηματίζε, πλησιάζοντας το γραφείο. Ο χώρος μύριζε μούχλα.

—Γύρισες—είπε ο Ωμάρκαζ—*Γιατί γύρισες; Ήρθες να με πάρεις;*—

«Ναι.» Η Ζιάλα σήκωσε το κρανίο απ'το γραφείο, κρατώντας το με τα δύο χέρια.

—Χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα!—Ο Ωμάρκαζ σχεδόν *χοροπήδησε* μέσα στις χούφτες της: παραλίγο να ξεφύγει απ'τα δάχτυλά της και να πέσει στο πάτωμα—*Το ήξερα! Το ήξερα ότι θα επέστρεφες! Σ'αγαπώ! Σ'αγαπώ! Σ'ΑΓΑΠΩ! Χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα!*—

Η Ζιάλα δεν ήταν βέβαιη πώς έπρεπε να το πάρει αυτό. Ήταν λιγάκι *τρομακτικό* ν'ακούς ένα κρανίο να σου λέει πως *σ'αγαπά*.

«Ο αφέντης σου είναι νεκρός.»

—*Τι εννοείς, νεκρός;*—

«Δεν ξέρω αν υπάρχουν πολλά είδη νεκρών για εσένα, αλλά για εμένα υπάρχει μόνο ένα είδος: νεκρός-νεκρός. Ο Κάφελ τον σκότωσε.»

—Χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα! ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ-ΧΑΧΑΧΑΧΑΧΑΧΑ—Η Ζιάλα κράτησε το κρανίο γερά, γιατί ήταν έτοιμο να της φύγει—ΧΑΧΑΧΑΧΑΧΑΧΑΧΑΧΑ! ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα!—

«Ηρέμησε! Τι καπνίζεις εδώ μέσα;»

—*Το Απόλυτο Τίποτα*—

«Πρέπει να είναι πολύ διεγερτικό...»

—*Κάποιες φορές, είναι. Πες μου, όμως: πώς τον σκότωσε ο Κάφελ;*—

«Θα σου πω στο δρόμο,» αποκρίθηκε η Ζιάλα, βγαίνοντας από το σπίτι, με το κρανίο στο δεξί χέρι, και κλείνοντας την πόρτα, με το αριστερό. «Γιατί έφυγε, και πρέπει να τον βρω, οπωσδήποτε. Νομίζω ότι τον έχει καταλάβει κάποιο πνεύμα.» Καθώς μιλούσε, βάδιζε προς το πέρας της Οδού Ανθεμίων, προς το άνοιγμα που οδηγούσε στη Φεν εν Ρωθ.

—*Τον Κάφελ;*—

«Ναι. Μπορείς να τον εντοπίσεις;»

—*Αν μπορώ, λέει... Χα-χα-χα-χα-χα! Μα, ολάκερη η Φεν εν Ρωθ ουρλιάζει! Φυσικά και μπορώ—*

Βγήκαν από τη Νίζβερ.

«Πού είναι, λοιπόν; Είναι μακριά από δώ;»

—*Ναι, αρκετά. Αλλά μη φοβάσαι· δεν είναι δυνατόν να τον χάσουμε. Η προσοχή όλων των νεκρών πνευμάτων είναι στραμμένη επάνω του—*

«Προς τα πού πηγαίνω τώρα;»

—*Δεξιά—*

Η Ζιάλα άρχισε ν'ανεβαίνει στο λόφο. Ο άνεμος λυσομανούσε κι έμοιαζε να έχει βαλθεί ν'αρπάξει την κάπα της· εκείνη την κράτησε κλειστή μπροστά της.

«Ποιο πνεύμα τον έχει καταλάβει;» ρώτησε τον Ωμάρκαζ.

—*Δε νομίζω ότι κανένα πνεύμα τον έχει καταλάβει. Ωστόσο, νομίζω πως ένα τον καθοδηγεί...—*

«Τι σημαίνει 'τον καθοδηγεί';»

—*Τον δείχνει το δρόμο προς ένα μέρος—*

«Τι μέρος;»

—*Δεν ξέρω— Σταμάτα—*

Η Ζιάλα σταμάτησε στην κορυφή του λόφου. Κοίταξε βόρεια, το μικρό δάσος και τους απόκρημνους τόπους. «Τι είναι;»

—*Προχωρά ευθεία, προς τα κει που βλέπεις—*

«Προς το Βορρά;»

—*Ναι—*

Η Ζιάλα δεν καθυστέρησε. Βάδισε επάνω στο ύψωμα, μέχρι που έφτασε σε μια καθοδική πλαγιά, όπου φύτεωναν στραβόκορμα δέντρα, σαν δόντια.

«Μη με οδηγείς σε πολύ απόκρημνα μέρη, γιατί δεν έχω σχοινί μαζί μου.»

—Αυτό το μέρος είναι πολύ απόκρημνο για σένα;—

«Όχι, αλλά σ'το λέω.»

—Θα το έχω υπόψη—υποσχέθηκε ο Ωμάρκαζ.

«Σε πειράζει να σε βάλω στην άκρη του τόξου μου; Θα είναι καλύτερα να έχω και τα δυο μου χέρια ελεύθερα, καθώς θα κατεβαίνω.»

—Δεν έχω πρόβλημα...—

Η Ζιάλα πέρασε το κρανίο στην άκρη του τόξου, το οποίο προεξείχε από τον ώμο της. Ύστερα, άρχισε να κατεβαίνει την πλαγιά, βοηθούμενη από τα στραβόκορμα δέντρα.

Τώρα που είχε ξεκινήσει το ταξίδι της, αργά ή γρήγορα θα έφτανε τον Κάφελ...